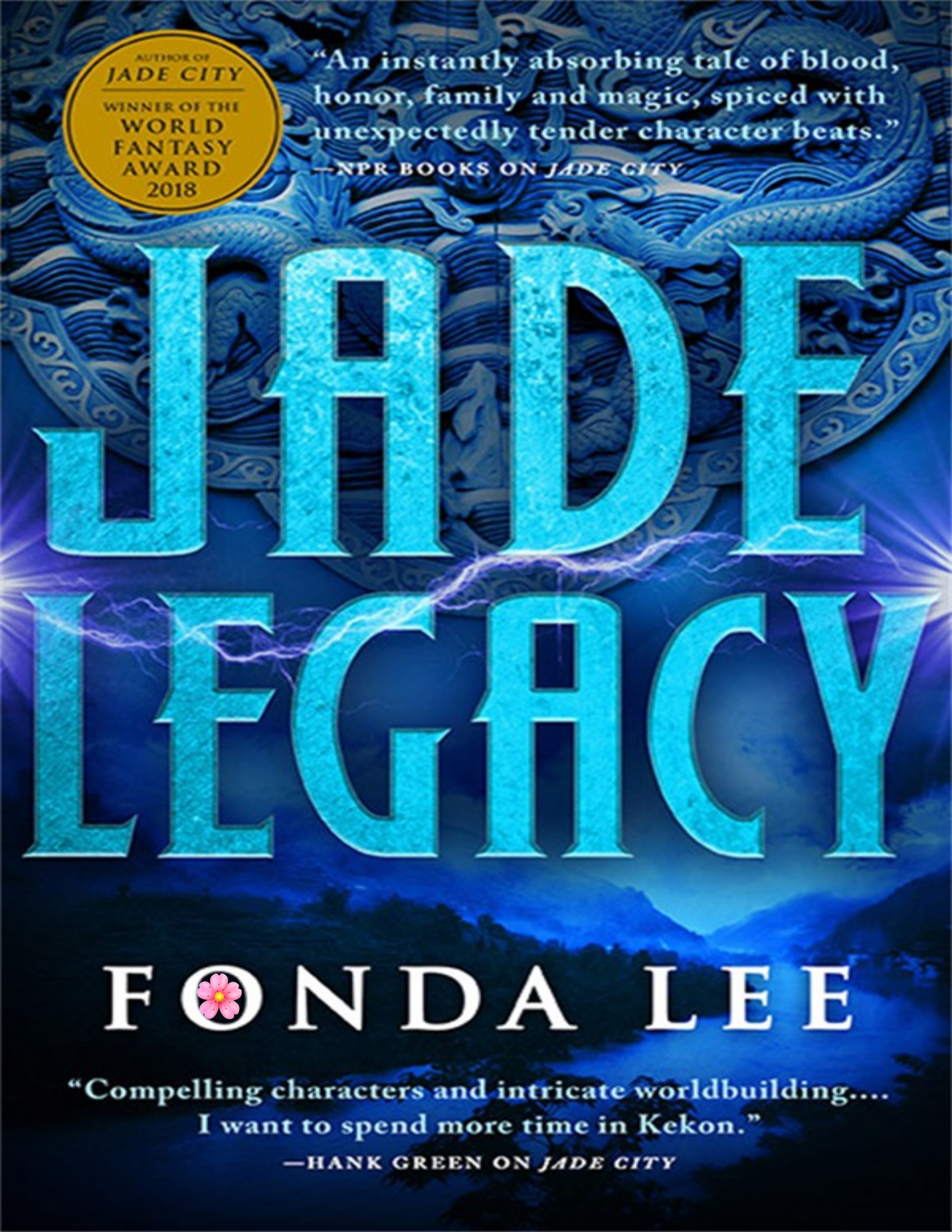

AUTHOR OF
JADE CITY
WINNER OF THE
WORLD
FANTASY
AWARD
2018
"An instantly absorbing tale of blood, honor, family and magic, spiced with unexpectedly tender character beats."
—NPR BOOKS ON JADE CITY
JADE LEGACY
FONDA LEE
"Compelling characters and intricate worldbuilding.... I want to spend more time in Kekon."
—HANK GREEN ON JADE CITY



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

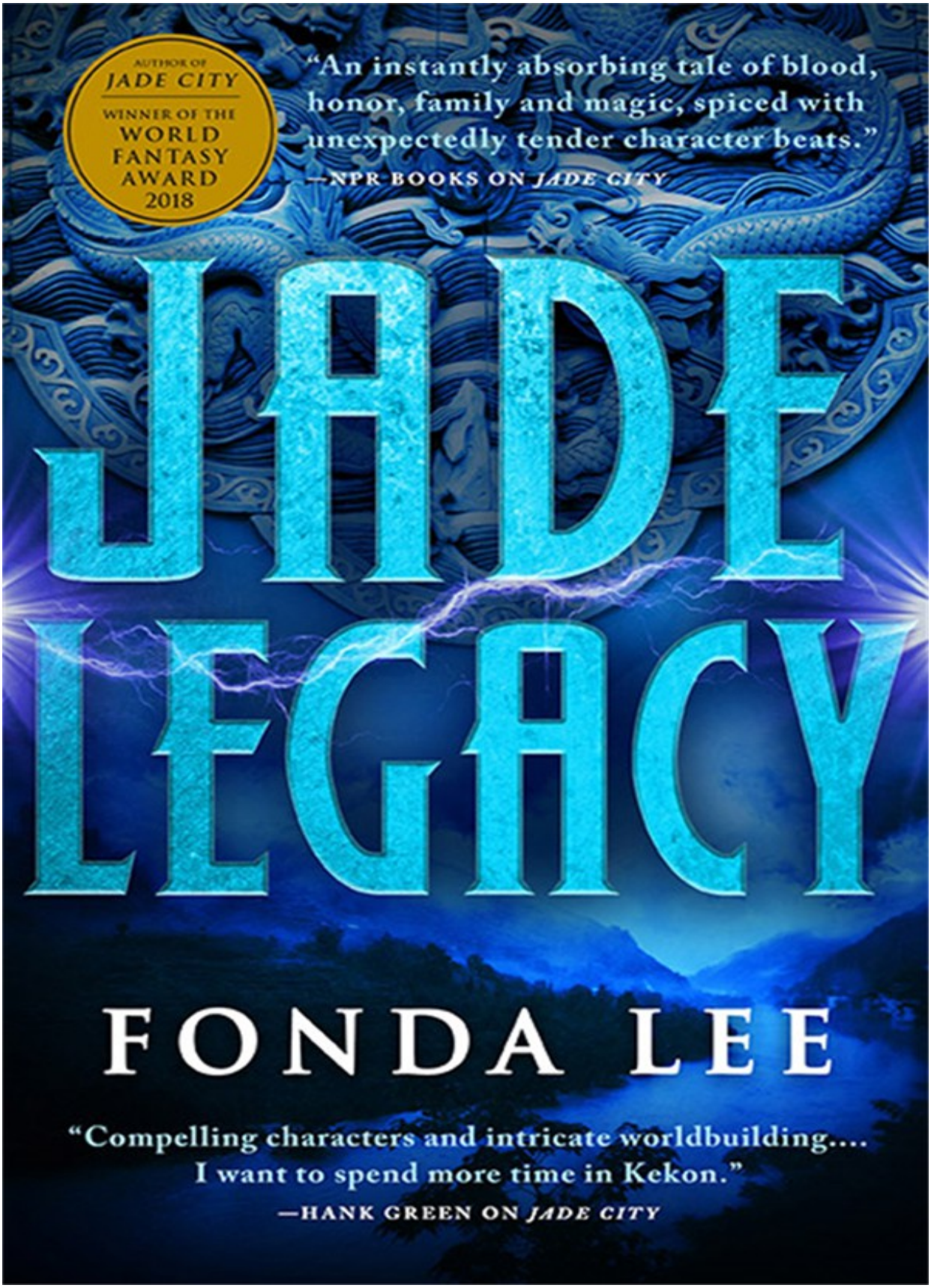
Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️


AUTHOR OF
JADE CITY
WINNER OF THE
WORLD
FANTASY
AWARD
2018
"An instantly absorbing tale of blood, honor, family and magic, spiced with unexpectedly tender character beats."
—NPR BOOKS ON JADE CITY
JADE LEGACY
FONDA LEE
"Compelling characters and intricate worldbuilding.... I want to spend more time in Kekon."
—HANK GREEN ON JADE CITY

JADE CITY İÇİN ÖVGÜLER:

“Lee, Çin kökenleri, gangster hikayelerine olan tutkusu ve güçlü yazım stilini kullanarak, cesur
dövüş sanatları aksiyonunu ve canlı bir dünya kurgusunu harmanlayan,
Godfather'dan esinlenen bir fantastik dizi yaratıyor. Sonuç muhteşem.”
Library Journal (yıldızlı inceleme)

“Suç draması ve Asya dövüş sanatları filmlerinin unsurlarının ilgi çekici bir karışımı . . .
Yoğun ve tatmin edici bir deneyim.”
Publishers Weekly

“Bu türü normalde okumayanlar için bile, dünya ve karakterler
onları içine çekip dikkatlerini çekmeye yetecektir.”
Booklist

“Hırslı aileler ve suçluluk duygusuyla dolu aşklarla dolu *Jade City*, en iyi klasik Hong Kong gangster filmlerini anımsatan epik bir
en iyi klasik Hong Kong gangster filmlerini anımsatan, ancak o kadar gerçekçi ve iyi tasarlanmış bir fantastik metropolde geçiyor ki, kitap okuduğunuzu unutacaksınız”
Ken Liu

FONDA LEE

Yeşil Kemik Saga

Yeşim Savaşı

Yeşim Mirası

Yeşim Mirası

JADE LEGACY

THE GREEN BONE SAGA:
BOOK THREE

FONDA LEE



orbitbooks.net

ORBIT

İlk olarak 2021 yılında Orbit tarafından Büyük

Britanya'da yayınlanmıştır. Telif hakkı © 2021 Fonda

Lee

The Unbroken kitabından alıntı, C. L. Clark Telif hakkı
© 2021 Cherae Clark

Haritalar: Tim Paul

Yazarın manevi hakları saklıdır.

Bu yayında yer alan, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler ve olaylar kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, ya da yayınlandığı biçimden farklı bir ciltleme veya kapakla başka bir biçimde dolaşıma sokulamaz ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya da uygulanamaz.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British
Library'den temin edilebilir.

ISBN 978-0-356-51058-3

Orbit
Little, Brown Book
Group'un bir yayıncısı
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.orbitbooks.net

Lahna ve Aaron için.
Küçük klanım için sevgi ve gururla.

İçinde

Haritalar
Yeşil Kemik Klanları

Bölüm 1: Klan Dışı
Bölüm 2: İhanet
Bölüm 3: Okunamayan Bulutlar
Bölüm 4: Yurtdışındaki Sütun Adam
Bölüm 5: Görünüşü Korumak Bölüm
6: Değişen Rüzgarlar
Bölüm 7: Yeni Bir Arkadaş
Bölüm 8: Aile Adına Konuşmak
Bölüm 9: Yedinci Disiplin Bölüm
10: Kazanamazsın Bölüm 11: Yavaş
Savaş
Bölüm 12: Yeni Bir İş
Bölüm 13: Sır Yok
Bölüm 14: Yeşil Siyahlaşıyor

İlk Ara Bölüm: Uzun Yargı Bölüm 15:

Şüpheciler
Bölüm 16: Sadece İş Bölüm
17: Düşmanlar
Bölüm 18: Yayın Balığı
Bölüm 19: Gülümsemeler ve Sözler
Bölüm 20: İlerleme
Bölüm 21: Yeşilin Anlamı

Bölüm 22: Klanın Oğulları Bölüm
23: Arkadaşların Arkadaşları Bölüm
24: Sonunda Oluyor Bölüm 25:
Büyük Grev Bölüm 26: Nekolva
Bölüm 27: Cennet Gördü Bölüm 28:
Seçimini Yap Bölüm 29: Kaba
Uyanışlar

İkinci Ara Bölüm: Bir Dağ Bölüm 30:

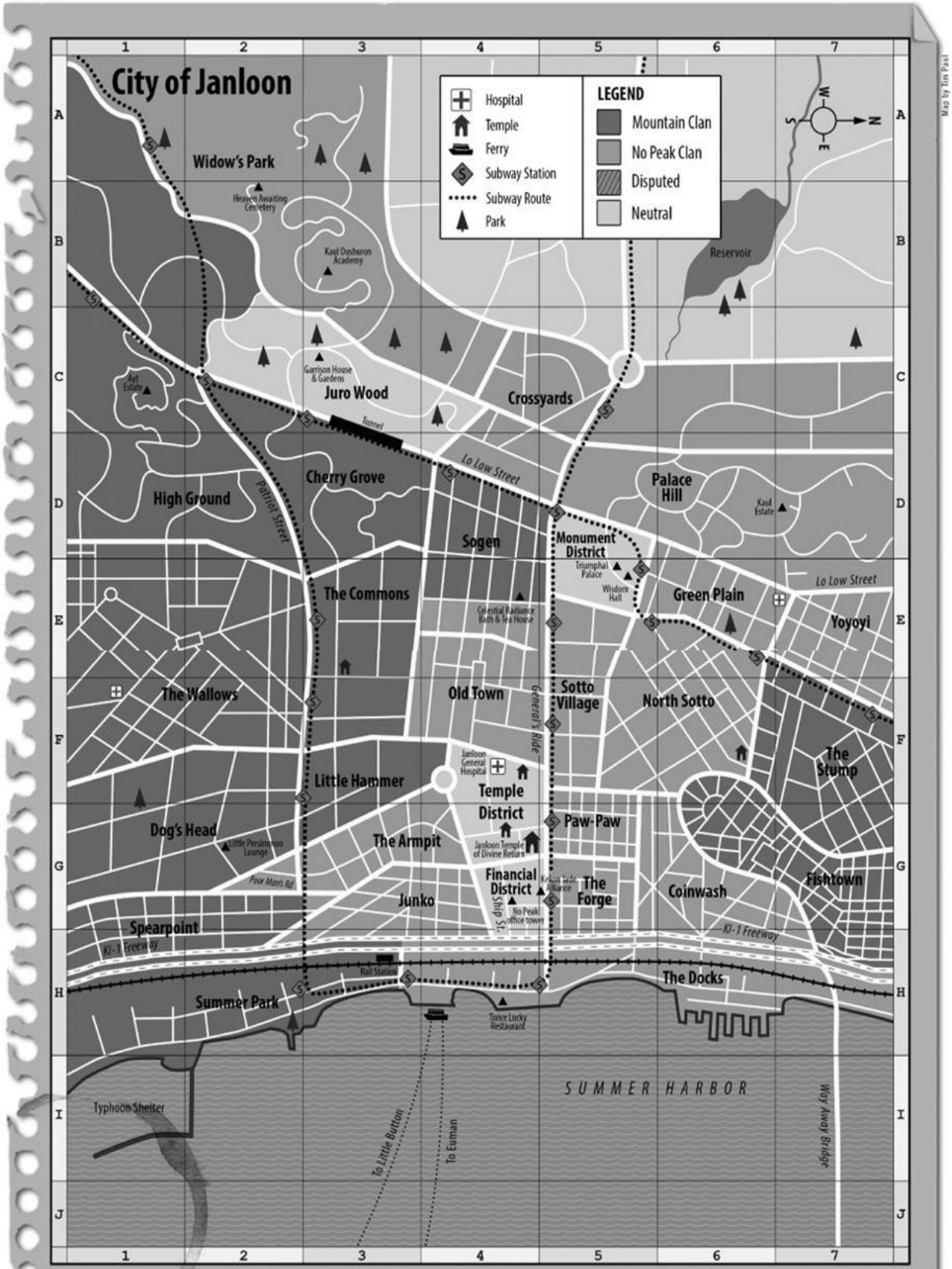
Kötü Keck
Bölüm 31: Hayal Kırıklığı
Bölüm 32: Geçitler
Bölüm 33: Gerçeğin Taşıyıcıları
Bölüm 34: Mantıksız Bölüm 35:
Seçimi Olanlar Bölüm 36: Yeni
Bir Başlangıç Bölüm 37: Evden
Ayrılmak
Bölüm 38: Bir Şey Yapmalıyız
Bölüm 39: Taş Gözlüler Kulübü
Bölüm 40: Zor Kızlar Bölüm 41:
İkinci Şans Bölüm 42: Sonuçların
Ölümü Bölüm 43: Özgürlük
Bölüm 44: Burası Kekon Değil
Bölüm 45: Çok Kötü İnsanlar
Bölüm 46: Değerli Şeyler Bölüm
47: Yapılması Gereken Bölüm 48:
Borçlar ve Kayıplar Bölüm 49:
Prensin Tutumu Bölüm 50: Korkunç
Gerçekler

Üçüncü Ara Bölüm: Yirmi Kişinin Saldırısı

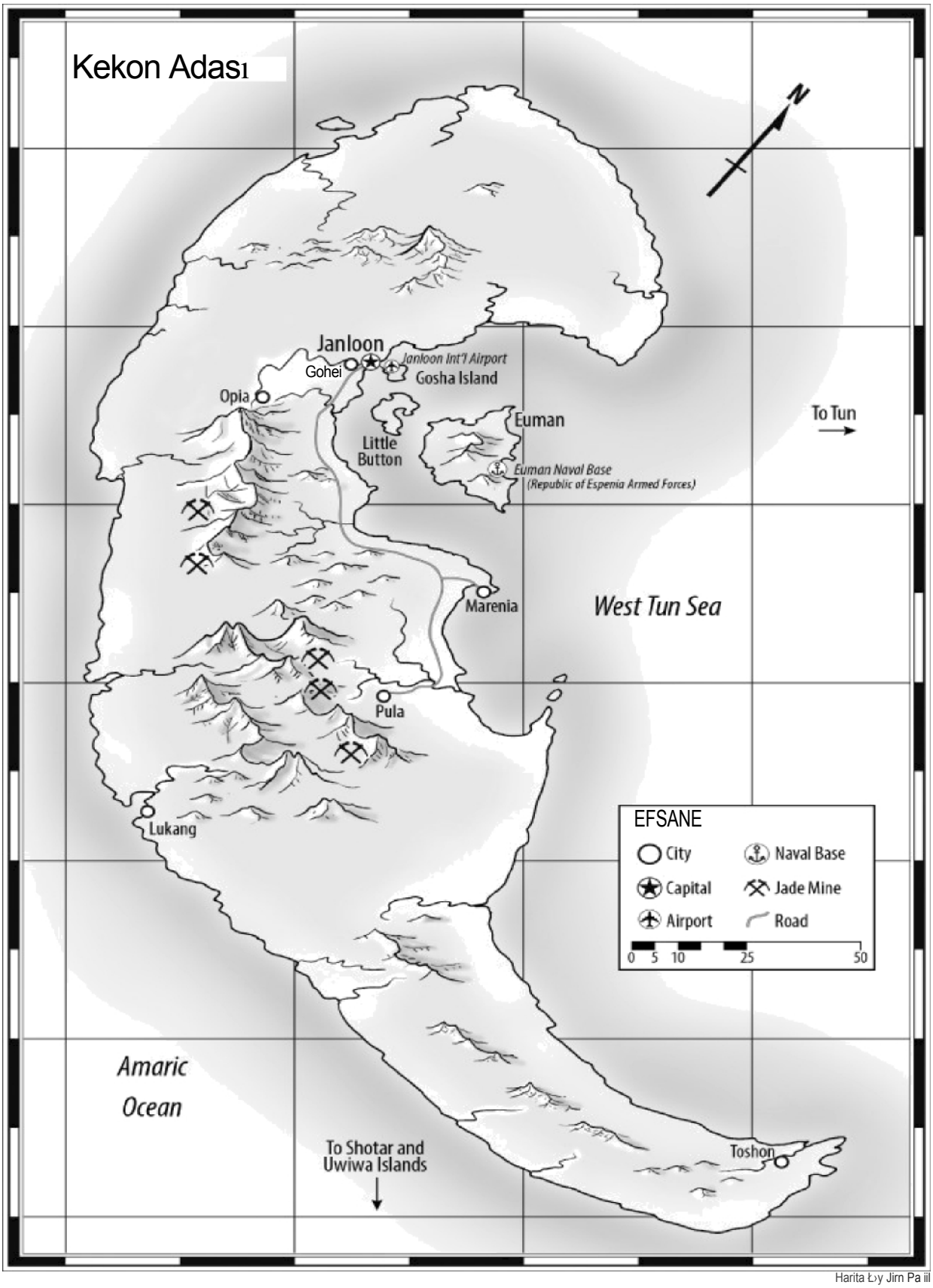
Bölüm 51: Yeter Bölüm 52:
Arama Sona Erdi Bölüm 53:
Eski Sırlar Bölüm 54: Ana
Planlar
Bölüm 55: Küçük Bıçaklar Bölüm
56: Yaşam ve Ölüm Bölüm 57:
Çatışma
Bölüm 58: Tutulan Söz
Bölüm 59: Uzun Yargılamanın Sonu
Bölüm 60: Son Borçlar
Bölüm 61: Yaşlı Kaplanlar
Bölüm 62: Kekon'un Sütunu
Bölüm 63: Anma

Teşekkür


N
Continent of Lycius
Republic of Espenia
Windton
Adamont Capita
Continent of Spenius
Whitting Bay
Port Massy
Resville
Udain
Stepenland
Lybon
Amaric Ocean
Ygutan
Ullyric Ocean
Continent of Orius
Amaric Ocean
Tun
East Oortoko
Kekon
Origas Gulf
Shotar
Leyolo City
West Oortoko
Continent of Gaspius
Continent of Alusius
International Date Line
Marcucuo
Uwiwa Islands



While every effort has been made to verify the accuracy of this map at the time of printing, territorial jurisdictions are subject to change. Travelers are strongly advised to consult local authorities for current information.



Harita by Jirn Pa iil

Yeşil Kemik Klanları

Ve Onların Müttefikleri ve Düşmanları

Tepe Olmayan Klan

KAUL HILOSHUDON, Sütun

KAUL SHAELINSAN, Hava Adamı EMERY

ANDEN, evlatlık Kaul

KAUL MAIK WENRUXIAN, Kaul Hilo'nun karısı, taş gözlü

KAUL LANSHINWAN, klanın eski direği, Hilo ve Shae'nin ağabeyi; vefat etti

KAUL NIKOYAN, Kaul Lan'ın oğlu, Hilo ve Wen'in evlatlık oğlu KAUL

RULINSHIN, Hilo ve Wen'in oğlu, taş gözlü

KAUL JAYALUN, Hilo ve Wen'in kızı

JUEN NURENDO, Boynuz

JUEN IMRIEJIN, Boynuz'un karısı

JUEN RITTO, JUEN DIN, Horn'un ikiz oğulları

MAIK TARMINGU, Pillarman

MAIK KEHNUGO, eski Horn; vefat etti MAIK SHO

LINALIN, Kehn'in dul eşi

MAIK CAMIKO, Kehn ve Lina'nın oğlu LOTT

JINRHU, klanın yumruğu

WOON PAPIDONWA, Hava Adamının Gölgesi WOON RO

KIYALIN, Woon Papi'nin karısı

HAMI TUMASHON, Yağmur Adam

HAMI YASUTU, Hami Tuma'nın oğlu

TERUN BINTONO, Şans Getiren

LUTO TAGUNIN, bir Şans Getiren

KAUL SENINGTUN, Kekon'un Meşalesi, ailenin reisi; vefat etti KAUL DUSHURON, Kaul Sen'in oğlu, Lan, Hilo ve Shae'nin babası; vefat etti KAUL WAN RIAMASAN, Kaul Du'nun dul eşi, Lan, Hilo ve Shae'nin annesi

YUN DORUPON, eski Hava Adamı, bir hain; vefat etti HARU EYNISHUN, Kaul Lan'ın eski eşi; vefat etti

KYANLA, Kaul malikanesinin hizmetçisi

SULIMA, Kaul malikanesinin hizmetçisi

Diğer Yumruklar ve Parmaklar

VUAY YUDIJO, Juen Nu'nun birinci yumruğu IYN ROLUAN, birinci sınıf yumruk

VIN SOLUNU, algılama yeteneği olan birinci sınıf bir Yumruk

DUDO, TAKO, Kaul Maik Wen'in kişisel korumaları HEJO, TON, SUYO, TOYI, klanın Yumrukları

KITU, KENJO, SIM, Klanın parmakları

Geleceğin Yeşil Kemikleri

MAL GING, Kaul Du Akademisi öğrencisi, Jaya'nın sınıf arkadaşı NOYU

HANATA, Kaul Du Akademisi öğrencisi, Jaya'nın sınıf arkadaşı NOYU

KAINCAU, Noyu Hana'nın ağabeyi

EITEN ASHASAN, eski bir Fist'in kızı, Cursed Beauty damıtımhanesinin varisi TEIJE INNO, Kaul ailesinin uzak kuzeni

Önemli Fener Adamları

MR. UNE, Twice Lucky restoranının sahibi

MRS. SUGO, Lilac Divine Gentleman’s Club'ın sahibi FUYIN, TINO, EHO, perakende sektöründe çalışan Fener Adamlar

Dağ Klanı

AYT MADASHI, Sütun

IWE KALUNDO, Hava Adamı NAU

SUENZEN, Boynuz

AYT (KOBEN) ATOSHO, Ayt Mada KOBEN YIROVU'nun yeğeni, Koben ailesinin reisi

KOBEN TIN BETTANA, Koben Yiro'nun eşi KOBEN
ASHITIN, Yiro ve Bett'in oğlu, bir Yumruk
KOBEN OPONYO, bir Fener Adam, Ayt Ato'nun amcası SANDO
KINTANIN, bir Fist, Ayt Ato'nun kuzeni

ABEN SOROGUN, birinci dereceden
bir Yumruk NIRU VONONU, genç
bir Yumruk

GONT ASCHENTU, klanın eski Boynuzu; vefat etti
VEN SANDOLAN, klanın eski Fener Adamı; vefat etti

AYT YUGONTIN, Kekon'un Mızrağı, Mada, Im ve Eodo'nun üvey babası; vefat etti AYT IMMINSHO,
Ayt Yu'nun üvey büyük oğlu; vefat etti
AYT EODOYATU, Ayt Yu'nun evlatlık ikinci oğlu; vefat etti

TANKU USHIJAN, Ayt Yugontin'in eski boynuzu; vefat etti TANKU DINGUMIN,
Tanku Ushijan'ın oğlu, bir yumruk; vefat etti

Küçük Kabileler

JIO WASUJO, Altı El Birlik klanının Sütunu JIO SOMUSEN,
Altı El Birlik klanının Boynuzu
TYNE RETUBIN, Altı El Birliği klanının Hava Adamı

SANGUN YENTU, Jo Sun klanının direği ICHO DANJIN,
Sangun Yen'in kayınbiraderi ICHO TENNSUNO, Jo
Sun klanından bir Yumruk

DURN SOSHUNURO, Kara Kuyruk klanının direği

Klan Dışı Gelecek Hareketi

BERO, bir suçlu
GURIHO, CFM'nin kurucu üyesi OTONYO,
CFM'nin kurucu üyesi
TADINO, CFM üyesi, Little Persimmon Lounge'da barmen EMA, CFM'nin yeni
üyesi
VASTIK EYA MOLOVNI, Ygutan'dan bir nekolva ajanı

Kekon'daki diğerleri

JIM SUNTO, Espenia Cumhuriyeti'nin eski Donanma Meleği

GUIM ENMENO, Kekon Kraliyet Konseyi başkanı, Dağlar'a sadık bir kişi GENERAL RONU YASUGON, Kraliyet Konseyi'nin kıdemli askeri danışmanı
CANTO PAN, Kekon Yeşim İttifakı Başkanı
SON TOMARHO, Kraliyet Konseyi eski başkanı; vefat etti

REN JIRHUYA, sanatçı
SIAN KUGO, film yapımcısı ve Cinema Shore'un ortak sahibi TOH
KITARU, Kekon Ulusal Yayıncılık haber spikeri

DANO, Jan Kraliyet Üniversitesi öğrencisi LULA,

bir fahişe

DR. TIMO, DR. YON, Yeşil Kemik hekimleri
MASTER AIDO, yeşim disiplinlerinde özel eğitmen GRANDMASTER LE, Kaul Dushuron Akademisi baş eğitmen

Espenian Hükümeti temsilcileri

GALO, ROE Askeri İstihbarat Servisi ajanı BERGLUND, ROE Askeri İstihbarat Servisi ajanı

ARA LONARD, Espenia Cumhuriyeti'nin Kekon Büyükelçisi
ALBAY JORGEN BASSO, Euman Deniz Üssü komutanı

Espenia'da

Kekonese-Espenialılar

DAUK LOSUNYIN, Güney Tuzağı'nın Sütunu
DAUK SANASAN, Dauk Losun'un eşi, onun "Hava Adamı" DAUK CORUJON, "Cory", Losun ve Sana'nın oğlu, avukat
DAUK KELISHON, "Kelly", Cory'nin kız kardeşi, Sanayi Bakanlığı müsteşar yardımcısı

SAMMY, KUNO, TOD, Port Massy'deki Yeşil Kemikler

REMI JONJUNIN (JON REMI), Resville'deki Yeşil Kemik lideri MIGU SUNJIKI, Adamont Capita'daki Yeşil Kemik lideri HASHO BAKUTA, Evenfield'daki Yeşil Kemik lideri

MR. VE MRS. HIAN, Emery Anden'in eski ev sahibi ailesi ROHN TOROGON, Southtrap'ın eski "Horn"u; vefat etti

DANNY SINJO, sporcu ve aktör

The Crews

WILLUM "SKINNY" REAMS, Southside Crew'un patronu JOREN "JO BOY" GASSON, Baker Street Crew'un patronu
RICKART "SHARP RICKY" SLATTER, Wormingwood Crew'un patronu; hapiste BLAISE "THE BULL" KROMNER, Southside Crew'un eski patronu; hapiste

Espenia'daki diğerleri

DR. ELAN MARTGEN, Demphey Tıp Araştırma Merkezi'nde kıdemli araştırmacı RIGLY HOLLIN, WBH Focus'un ortağı ve başkan yardımcısı
WALFORD, BERNETT, WBH Focus'un ek ortakları ART WYLES,

Anorco Global Resources CEO'su

MİLLETVEKİLİ BLAKE SONNEN, Ulusal Sağlık Paneli Başkanı DR. GILSPAR, Espenian Hekimler Derneği sekreteri

Diğer

IYILO, yeşim kaçakçısı, Ti Pasuiga'nın lideri; Uwiwa Adaları

GUTTANO, Diamond Light Motion Pictures yöneticisi; Shotar CHOYULO,
Faltas barukan çetesinin liderlerinden; Shotar
BATIYO, Faltas barukan çetesinin üyesi; Shotar

SEL LUCANITO, eğlence dünyasının patronu, Spectacle One'ın sahibi; Marcucuo

FALSTON, Espenian askeri
HICKS, Espenli asker

BÖLÜM

1



Klan Dışı

Double Double otel ve kumarhane, devrim çıkarmak için pek uygun bir yer değildi. Bero'nun orada çalışması ve güvenliği nasıl geçeceğini bilmesi nedeniyle, sadece uygun bir hedefti. Janloon şehri, on yılların en soğuk ve yağışlı kışının ani başlangıcıyla titrerken, kumar salonunun parlak ışıkları ve gürültüsü hiç azalmadan devam ediyordu. Yüksek bahisçiler ve yabancı turistler, No Peak klanının kasasına para akıtıyordu. Bugün durum böyle olmayacaktı.

Öğlen saatine on dakika kala, Bero üç valizin bulunduğu bir bagaj arabasını kumarhane salonundan geçerek asansöre itti. Asansörde üç iş adamı hararetli bir şekilde konuşuyordu. "Dağ bana yüzde on beş daha düşük bir haraç oranı teklif ediyor. Kaul'lar buna karşılık veremez," diye söylendi mavi takım elbiseli kel bir adam. "Yine de, ülkeye dayattıkları ticaret anlaşmaları nedeniyle mantar gibi türeyen yabancı zincir mağazalarla rekabet etmemi bekliyorlar."

Meslektaşı yüzünü buruşturdu. "Ayt Mada'ya haraç ödemeyi mi tercih edersin?"

"Ayt, güce aç bir katil, ama ne olmuş yani? Hepsi öyle. Dağ klanını kontrol altında tutmak için yapması gerekeni yaptı," dedi bronz tenli üçüncü iş adamı. "En azından Kekonese'nin çıkarlarını ön planda tutuyor ve sonunda bir varis atadı, bence..."

Kapanmaya başlayan asansör kapısı tekrar açıldı ve iki yabancı içeri girerek Bero'nun bagaj arabasının yanındaki boş yeri kapladı. Sivil giysiliydiler, ama turist gibi görünmüyorlardı.

Üç iş adamı konuşmayı kesip, yabancılara nazikçe şüpheyle baktılar. Janloon, son günlerde yabancı şirket ve hükümet ajanlarıyla dolup taşıyordu.

Asansör otopark katına indi ve sessiz bir sesle kapı açıldı. Diğer yolcuların hepsi çıktıktan sonra, Bero bagaj arabasını ve içindekileri otoparka itti ve saatine baktı. No Peak klanının Green Bones üyeleri, Poor Man's Road'daki kazançlı bahis evlerini yakından takip ediyordu, ancak bölgede devriye gezenlerin sayısı sınırlıydı. Bero'ya Double Double'da işini veren eski Fist üyesi Eiten bugün yoktu. Haftalarca güvenlik görevlilerinin nöbet saatlerini takip eden Bero, tam öğlen saatinde klanın diğer yeşim savaşçılarının da tesiste olmayacağını biliyordu. Tabii ki, kargaşa başlar başlamaz kısa sürede oraya varacaklardı, bu yüzden hız çok önemliydi.

Bir minibüs Bero'nun yanındaki park yerine girdi. Tadino sürücü koltuğundan atladı; Otonyo ve Guriho arkadan indi. Bero, yabancı aksanları ve çirkin Ygutan kıyafetleriyle bu üç Oortokon'u pek sevmezdi, özellikle de keskin havlayan sesi ve dar yüzüyle bir rat terrier'e benzeyen Tadino'yu. Yine de, Bero'nun Green Bone klanlarını kendisi kadar nefret eden ve onların yıkılmasını isteyen tek insanlar onlardı.

"Hiç durdurulmadık, sorgulanmadık," diye böbürlendi Tadino. Durdurulsalar bile, minibüste silah ya da başka şüpheli eşya yoktu. Bero, valizleri bagaj arabasından indirip yere attı. Guriho, Otonyo ve Tadino valizlerin içindekileri çıkardılar: gaz maskeleri, sprey boya, levye, tabancalar ve göz yaşartıcı gaz bombaları.

Tamamen donandıklarında, Bero çalışan anahtarını kullanarak onları asansörlerin yanındaki merdiven boşluğuna soktu. Merdivenlerin en üstünde, üstteki kapıları açarak onları kumarhanenin mutfağının arkasındaki halı kaplı koridora çıkardı.

Tadino sırıttı ve gaz maskesini yüzüne geçirdi. Guriho ve Otonyo birbirlerinin sırtını sıvazlayarak aynısını yaptılar. Guriho, uzun sakalını maskenin kenarından içeri sokmak için bir an uğraştı. Koridordan koşarak geçerken Bero'ya bakmadılar. Otonyo, göz yaşartıcı gaz bombalarından birini mutfağa yuvarladı ve Tadino bir diğerini kumarhanenin zeminine fırlattı. Bomba tıslayarak içindekileri püskürtmeye başladı. Bero, bağırışlar başlamış, ardından öksürük, kusma ve ayak sesleri duyulmaya başlamışken, merdiven boşluğunun kapısına yapışarak kendini gizledi. Bir silah sesi

patladı ve gürültü iyice arttı: tabakların ve mobilyaların devrilme sesleri, camların kırılma sesleri, acil çıkış kapılarının metalik çarpma sesleri ve Double Double'ın müşterileri boğulurcasına binadan kaçarken kumar masalarının loş ve sıcak konforundan Poor Man's Road'un ana caddesine panik içinde dökülürken kumarhanenin döner kapılarının hızlı çarpma sesleri.

Bero burnunu ve ağzını bir bandana ile sardı ve merdiven boşluğunun köşesinden etrafa bakındı. Hala çok fazla gürültü duyabiliyordu, ama dumanın içinden bir şey görmek zordu. Bir parçası, diğerleriyle birlikte dışarıda kaos yaratmak istiyordu — havaya ateş etmek, cam bar tezgahlarına levye sallamak, duvarları ve mobilyaları tahrip etmek. Hasar onarılacaktı, ama bunun bedelini No Peak ödeyecekti. Bu onları küçük düşürecek ve göz ardı edilemeyecek bir mesaj verecekti. Bero kaşlarını çattı. Diğerlerinden daha cesur ve kanı kaynayan biriydi. Oortokon'un o köpeklerini altlarına işetecek şeyler yapmıştı.

Başını merdiven boşluğuna geri çekti ve kapıyı kapattı. Oraya çıkarak kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu. Green Bones ortaya çıkarsa, yakaladıkları aptalların bacaklarını kırarlardı. Birkaç kez ölümden ucuz kurtulmuş olan Bero, uzuvlarına değer vermişti. Bir zamanlar kendi yeşim taşı ve paraya boğulacak kadar parlaklığı vardı, ama artık durum öyle değildi. Klanlardan nefret ediyordu, ama bu işe ihtiyacı vardı.

Kapı gürültüyle açıldı ve üç adam merdiven boşluğuna sendeleyerek girdi. Gözleri çılgınca parlıyordu, saçları terden yapış yapıştı ve göğüsleri nefes nefeseydi. Bero onlarla birlikte aceleyle otopark katına indi. Önce dışarı çıktı ve yakındaki asansör kapısı açılıp kaçan yarım düzine kat ve mutfak personeli dışarı çıkarken köşeye saklandı. Onlar gittikten sonra Bero, asansörün geri çıkmasını önlemek için acil durdurma düğmesine bastı, sonra adamları merdiven boşluğundan çıkardı. Maskelerini çıkardılar ve ekipmanlarını valizlere attılar. "İki hafta ortalıkta görünmeyin ve Little Persimmon'da buluşalım," diye hatırlattı Guriho, onlar minibüse binerken. Araç park yerinden ayrıldı ve Bero yalnız kaldı.

Bero, valizleri ve içindeki kanıt niteliğindeki eşyaları çöp şaftına götürüp attı. Çalışan üniformasının düzgün ve lekesiz olduğundan emin olduktan sonra otoparktan çıkıp her zamanki öğle molasına gitti. Otuz dakika sonra geri döndüğünde, Double Double'ın önünde iki polis arabası ve bir itfaiye aracı duruyordu. Ayrıca üç No Peak Green Bones elemanı öfkeyle hasarı inceliyordu.

Otelde mahsur kalan konuklar kaldırımda titreyerek odalarına geri alınmayı bekliyorlardı. Bero ellerini ceplerine soktu ve onlarla birlikte bekledi, kumarhanenin ön cam kapılarının iç kısmına sprey boyayla yazılmış kırmızı mesajı görünce gülümsemesini sakladı: GELECEK KLANSIZDIR.

BÖLÜM

2



İhanet

Altıncı yıl, ilk ay

Kaul Hiloshudon, kendisiyle birlikte yemek yiyen altı iş adamını inceledi ve hiçbirini öldürmek zorunda kalmamasını umdu. Twice Lucky restoranının en büyük özel odasında toplanmışlardı ve masada hala bol miktarda yemek vardı, ama Hilo'nun iştahı yoktu. Düşmanlarının canını almak Hilo için tereddüt gerektirmeyen bir şeydi, ama bunlar kendi klanından adamlardı, tanıyordu ve geçmişte bir dereceye kadar dostça ilişkiler kurmuştu. No Peak'in her sadık üyesine ihtiyacı vardı.

"Karının sağlığı nasıl, Kaul-jen?" diye sordu Lantern Man Fuyin Kan, masadaki diğerlerinin sohbetini garip bir sessizliğe bozdu.

Hilo gülümsemesini kaybetmedi, ama masanın diğer ucundaki adamın bakışlarıyla karşılaşınca gözlerindeki sıcaklık kayboldu. "İyileşmesi zaman alacak, ama durumu daha iyi. Sorduğun için teşekkürler."

Fuyin, "Bunu duymak güzel. Sonuçta ailelerimizin sağlığı ve güvenliğinden daha önemli bir şey yoktur. Tanrılar No Peak'e lütuf versin." dedi. Hilo'nun yönüne bir bardak hoji kaldırdı ve diğer işadamları da ona eşlik ederek aynısını yaptı.

Fuyin, tipik bir yeşim taşı olmayan Lantern Man değildi. İki yeşim taşı yüzük, kulaklarında yeşim taşı küpeler ve kemerinde özenle işlenmiş bir yeşim taşı toka takıyordu. Eski bir Fist olan Fuyin, on beş yıl önce No Peak'in askeri kanadını bırakıp ailesinin perakende işini yürütmek için buraya gelmişti.

ailesinin perakende işini yürütmek için No Peak'in askeri kanadını terk etmişti. Adamın kibar endişe sözlerine rağmen, Hilo Fuyin'in yeşim aurasını, belirgin bir kin ve şüpheyle dolu, kalın ve çalkantılı bir bulut olarak algılayabiliyordu.

Hilo tabağını kenara itti ve garsonlar boş tabakları kaldırıp çay bardaklarını doldururken arkasına yaslandı. Yanında oturan Shae'ye bakmadı, ama aurasındaki gerginliği hissedebiliyordu. O da fazla yemek yememiş gibi görünüyordu. Konuşmayı daha fazla erteleyemezdi.

"Sizi buraya davet ettim çünkü Hava Adamım, benim Pillar olarak doğrudan cevaplamam gereken endişeleriniz olduğunu söyledi," dedi Hilo. "Hepiniz klanımızda saygı duyulan ve değer verilen Fener Adamlarısınız, bu yüzden elbette, ciddi yanlış anlaşılmalara dönüşmeden önce konuları konuşup sorunları çözmek istiyorum."

İlk konuşan Fuyin değil, yanındaki kel adam, Bay Tino'ydu. O, klanın eski üyelerinden biriydi ve Hilo'nun rahmetli dedesinin arkadaşıydı. "Kaul-jen," dedi Tino, "bugünkü ekonomik durum ve sadece Dağ klanındaki rakiplerimizle değil, yabancı şirketlerle de rekabet içinde olduğumuzu göz önüne alarak, Hava Adamının ofisinden defalarca daha düşük haraç oranları talep ettik. Hatırlayacağınız gibi, No Peak klan savaşında savaşmak için haraç oranlarını artırdı, ancak altı yıldır önemli bir indirim yapmadı."

"Açıkça görülmese de, hala klan savaşı veriyoruz," diye hatırlattı Hilo. "Dağ, er ya da geç bizi fethetmek niyetinde. Haraçları herkes için makul bir seviyede tuttuk ve bu parayı Hava Adamının uygun gördüğü şekilde klanı güçlendirmek için kullandık."

Shae, onun sözleri üzerine öne doğru eğildi ve şöyle dedi: "Düşmanlarımıza karşı galip gelmek istiyorsak, No Peak'in yeteneklerini geliştirmeliyiz. Teknoloji sistemlerini geliştiriyor, daha fazla Yeşil Kemik yetiştirebilmek için Kaul Dushuron Akademisi'ni genişletiyor ve yurtdışı ofislerimizi ve işlerimizi kuruyoruz." Hava Adamı'nın baş danışmanı Woon Papidonwa hemen ona bir dosya klasörü uzattı. Shae klasörü açtı ve bir deste kağıt çıkarmaya başladı. "Size klanın gelecek yılki bütçesini ve haraç gelirlerinin tam olarak nereye gittiğini gösterebilirim..."

Başka bir Fener Adam, koyu tenli Bay Eho, sabırsızca eliyle işaret etti. "Parayı harcadığınıza şüphem yok. Sorun, onu *nasıl* harcadığınız. No Peak, Espenia'da iş peşinde koşmaya devam ediyor ve bu, uzun vadede ülkemize zarar verecektir." Daha önceki olaylarda onaylamadığı Hava Adamına bakmaktan kaçındı. "Gençler yabancı kültürlerden çok etkileniyor. Bu yüzden son zamanlarda suç

ve sosyal sorunlar görüyorsunuz. Örneğin geçen hafta Double Double kumarhanesinde olanlar. Utanç verici. Ve sorumlu holiganlar yakalanmadı."

Hilo, Eho'nun öğüt veren ses tonuna gözlerini kısarak baktı. "Suçlu birini arıyorsanız, Mountain klanının saflarına katmak için ülkeye kaç barukan çete üyesini getirdiğini düşünün. Ama bu konumuzun dışında. Dağ Klanı'nın bize daha düşük haraç oranları teklif ederek bizi zayıflattığını biliyorum ve birdenbire, daha iyisini yapabileceğiniz halde her zamanki miktarı ödemenin haksızlık olduğunu düşünmeye başladınız." Onun sözlerine yanıt olarak gelen rahatsız edici sessizlik, bunu fazlasıyla doğruluyordu. Lantern Men'den birkaç kişi, onun bakışlarından özenle kaçınıyordu.

Ancak Fuyin Kan, bakışlarını kaçırmadı.

"Sadakatini değiştirmek çok radikal ve zor bir karar olur," dedi Fuyin. Bu sadece bir Fener Adam'ın mali durumunu etkilemekle kalmaz, nerede yaşayacağına, çocuklarının hangi dövüş okuluna gideceğine, sosyal bağlantılarına ve dostlarının ve düşmanlarının kim olacağına da etki eder. "O kadar ileri gitmek istemiyoruz, bu yüzden bir grup olarak uzlaşma umuduyla buraya geldik."

Diğer Fener Adamları da onaylayarak öne doğru eğildiler. Fuyin diğerlerinin önce konuşmasına izin vermişti, ama Hilo'nun tahmin ettiği gibi, aralarında liderin o olduğu belliydi. *Bu işin sonu kötü olacak.* Hilo bundan emindi, ama yine de şöyle dedi: "Vergiyi hemen indiremeyiz. Denizaşırı işlerimiz büyüdükçe, bu kazancı tüm klanla paylaşacağımıza dair Sütun olarak söz veriyorum. Hava Adamı ofisi, önümüzdeki beş yıl içinde haraç miktarını aşamalı olarak düşürecek." Bunun mali açıdan mantıklı olup olmadığını bilmiyordu, ama kulağa makul geliyordu. Shae'nin aurası ona karşı öfkeyle dalgalanmaya başlamadığına göre, bunu başarabileceğini düşündü.

Fuyin başını salladı. "Bu hiç de uzlaşma sayılmaz. No Peak'in Mountain'ın teklifine uymasının adil olacağı konusunda hepimiz hemfikiriz. Klanın yönünün değişmesi gerektiğine de yürekten inanıyoruz. Yurtdışındaki işlerimizi büyütmeyi bırakıp, bunun yerine kendi çıkarlarımızı korumaya odaklanmalıyız."

Shae'nin yeşim rengi aurası endişeyle dalgalandı, ama o kararlı bir şekilde konuştu. "En hızlı büyüyen gelir kaynağımızdan vazgeçip haraç ödemelerini düşürürsek, klan her iki yönden de para kaybeder. Kendimizi yok olmaya mahkum etmiş oluruz."

Bazı Fener Adamları buna mırıldandı, ama Fuyin ellerini açtı. "Dağ iyi durumda. No Peak klanı da aynısını yapamaz mı diyorsun? Öyleyse, geleceğimiz için birlikte hareket etmeye karar verirsek bizi suçlayabilir misin?"

Bu bir tehdit gibi gelmiyordu, ama öyleydi. Fuyin, hoşnutsuz yarım düzine Fener Adamı bir araya getirmişti ve şimdi, No Peak klanının ortak taleplerini kabul etmemesi halinde, topluca Dağ klanına geçeceklerini söylüyordu. Shae bile bu kadar cüretkar bir şantaja hemen cevap veremedi.

Hilo'nun üzerine hayal kırıklığıyla dolu bir öfke çöktü. "Fuyinjen," dedi, tüm dikkatini eski Yumruk'a verip odadaki diğer adamları görmezden gelerek, "Madem Dağ'a katıldın, neden buraya gelip benden bir şey istiyorsun? Ayt Mada'nın emriyle mi bu insanları da seninle birlikte batırmaya çalışıyorsun?"

Fuyin'in yüzü boş bir duvar gibi oldu. "Neden bahsediyorsun?"

"Aylardır Dağ klanına haraç ödüyorsun. Maik Tar'ın ortaya çıkardığı kanıtları herkese gösterebilirim, ya da yüzüme yalan söylemek yerine itiraf edebilirsin." Hilo'nun sözleri sakin ama açıkça soğuk bir tehdit içeriyordu. "Sen diğerleri gibi sıradan bir Fener Adam değilsin. Klan yemininin arkasına sığınan bir Yeşil Kemik'sin."

Masada tam bir sessizlik çöktü. Kayar kapının ötesindeki Twice Lucky'nin geri kalanından gelen farkında olmayan gürültü kakofoni gibi geliyordu. Diğer Fener Adamlar koltuklarında geri çekildiler, yüzlerinin rengi soldu, Fuyin yavaşça ayağa kalktı. "Beni klana ihanetle mi suçluyorsun? Sen Akademi'de küstah bir çocukken ben birinci dereceden bir Yumruk Adamdım. Bizi ihanet eden sensin, Kaul Hiloshudon."

Hilo'nun Fuyin'in aurasında hissettiği acı bir fırtınaya dönüştü ve şimdiye kadar koruduğu nazik tavırları bir anda yok oldu. "Babam, sadece teri, azmi ve klanın desteğiyle yoktan bir iş kurdu. Tanrılara şükür ki, şirketinin piyasadan atıldığını görecek kadar yaşamadı, hepsi senin ülkemizi bir fahişe gibi yabancılara açtığın için." Fuyin'in sesi kalınlaştı ve titredi. "Oğlum sana çok hayrandı ve senin gibi olmak istiyordu. Henüz yirmi yaşındaydı, altı aydır Parmak olmuştu ki, *hiçbir suçları yokken,* asla olmaması gereken bir klan savaşında öldürüldü.

kardeşinin ya da büyükbabanın döneminde oldu. Benden sadakat bekleme cüretini mi gösteriyorsun? Hayır, Kaul-jen, sen bir Sütun'un yavrususun ve kız kardeşin Espenian'ın botlarını yalıyor. Sana hiçbir borcum yok."

Hilo alışılmadık bir şekilde uzun bir süre konuşmadı. Etrafındaki herkesin, özellikle de Shae'nin kalp atışlarını ve nefesini tuttuğunu hissedebiliyordu, ama bunlar ellerinde ve kafasında oluşan basınç hissine kıyasla çok uzak geliyordu. Sonunda şöyle dedi: "Fuyin-jen, çektiğin zorlukların beni nefret etmene neden olduğunu anlıyorum, ama Ayt Mada'nın seni kullanmasına izin vermekle hata ettin." Ayağa kalkarak adamın karşısına geçti. "Bu kadar mutsuzsan, istediğin zaman gelip benimle konuşabilirdin. Hayattan vazgeçmek istemene neden olan iş sorunları ya da oğlunun ölümünü bana affedememen olsun, onurlu bir şekilde ayrılmak, hatta ülkenin başka bir yerinde kendi küçük klanını kurmak isteyebilirdin. Ailenin saygınlığı ve geçmişteki fedakarlıkları nedeniyle, buna izin verirdim. Dağa sığınmamalıydın ve bu lanet olası oyunla No Peak'e zarar vermeye çalışarak başkalarını da peşinden sürüklememeliydin."

Fuyin tüm boyuyla dikleşti. Sütundan daha uzundu, kırklı yaşlarında olmasına rağmen hala mükemmel bir fiziksel formdaydı ve kendinden çok daha genç Yeşil Kemikler ile antrenman yaptığıyla tanınıyordu. "Doğduğum şehri terk etmek için yalvarmam gerektiğini mi söylüyorsun? Değersiz bir serseri gibi yaşamam için mi? Şimdi kendi hayatım için kulağımı kesip yalvarmamı mı bekliyorsun? *Asla*." Adamın yüzü korkunç bir kararlılıkla sertleşti. "Kaul Hiloshudon, Zirvesiz Sütun, sana temiz bir kılıç sunuyorum."

Şaşkınlık ve endişe dolu bir mırıldanma odayı kapladı. Yıllardır kimse Kaul Hilo'ya düello teklif etmemişti. Fuyin, "Yeri ve silahı sen seç..." dedi.

"Reddediyorum." Hilo'nun sözleri odadaki havayı dondurdu. Sütun'un ünlü öfkesi yüzüne yansıdı. "Sen bir hainsin. Düelloyu hak etmiyorsun. Oğlun ve işindeki talihsizlik için üzgünüm, ama çoğumuz hayatımızda korkunç trajediler yaşıyoruz, ama kardeşlik yeminimizi bozmuyoruz."

Fuyin bir an için şaşkına döndü. Shae ve Woon bile Hilo'ya şaşkınlıkla baktılar. Herkesin bildiği kadarıyla, Kaul Hiloshudon hiç kişisel bir meydan okumayı reddetmemişti. Fuyin inanamayıp geriye doğru sendeledi. "Sen bir korkaksın," diye tükürdü.

"Ben klanın Sütunu'yum," dedi Hilo. "Senin hala yetenekli bir savaşçı olduğunu varsaymamak aptallık olur, Fuyin-jen. Belki senin artık yaşayacak bir şeyin yok, ama ben ailemden ve sorumluluklarımdan uzak kalmama neden olabilecek herhangi bir yaralanma riskini göze alamam." Hilo, kendi sözlerine kaşlarını çatarak, reddini Fuyin'den çok kendine açıkladığının farkındaydı. "Hayatını korumak istiyorsan, sahip olduğun her şeyi klana ver ve Kekon'dan sürgüne gitmeyi kabul et. Aksi takdirde, elinde bir kılıçla ölümünü sağlayabilirim. Hepsi bu."

Hilo konuşurken odanın kapısı açıldı ve Juen Nu, Zirvesiz Boynuz, Maik Tar ve Iyn Ro ile birlikte içeri girdi. Üç Yeşil Kemik, Hilo'nun emriyle aşağıda bekliyorlardı ve masadaki adamlardan herhangi bir tehdit algılarlarsa içeri girmek için hazırdılar. Bay Tino ve Bay Eho, Fuyin'den uzaklaşarak gözlerini kocaman açtılar, sanki o saatli bir bomba haline gelmişti. Fuyin'in gözleri bir oraya bir buraya bakıyordu ve tek başına ayakta dururken elleri titriyordu. Juen, Maik ve Iyn, büyük yuvarlak masanın etrafından ona doğru yürümeye başladılar. Yanlarından geçtikleri Fener Adamların hiçbiri yerinden kalkmaya cesaret edemedi.

Shae ayağa kalkmaya başladı, aurası alarmla çınlıyordu. Hava Adamı, Lantern Men'leri uzlaşma amaçlı bir iş yemeği için bir araya getirmişti, ama bu yemek bir infaza dönüşmek üzereydi. "Hilo," diye tısladı, duyulacak kadar yüksek sesle. "Bunu burada yapmak doğru değil. Bırak..."

Fuyin gizli bir kılıftan kompakt bir tabanca çekip ateş etmeye başladığı için kimse onun önerisinin geri kalanını duyamadı.

Tar hemen tepki gösterdi ve Sütun'un önüne bir Deflection kaldırarak küçük kalibreli mermileri doğrudan yemek odasının tavanına gönderdi ve asılı iki lambayı devirdi. Woon, Shae'yi kolundan yakaladı ve arkasına çekti. Juen ve Iyn diğer Fener Adamları yere itti. Fuyin Kan silahını düşürdü ve kendini Işığa fırlattı, tek bir hırçın sıçrayışla yemek masasının üzerinden atladı ve çekmiş olduğu pençe bıçağını Hilo'nun boğazına doğrulttu.

Hilo saldırıya karşılık verdi, Işık'ı masanın üzerine atladı ve Fuyin'in dirseğini yakaladı, onun ivmesini ve silahının yönünü engelledi. Rakibinin ağırlık merkezine sertçe iterek, Fuyin'in Işık'ı tutuşu zayıflayıp ayakları masaya değdiği anda dengesini bozdu. Eski Yumruk sendeledi, ancak ölümcül bir Kanalize vuruş yaptı. Pillar gövdesini bükerek keskin bir dönüş yaptı ve diğer adamı dönüşüyle öne doğru sürüklerken, vuruş Hilo'nun Çelik'inden kıl payı sıyırdı. Fuyin'in ayağı

masanın kenarına doğru sendeleyerek ilerlerken yarısı soğumuş çorba dolu bir kaseye çarptı. Tabaklar, bardaklar ve yemekler ayaklarının altından uçtu.

Yıllar önce, Akademi'de bir gençken, Hilo ince çıkıntılar ve sallantılı platformlarda rakiplerle dövüşerek denge ve Hafiflik alıştırmaları yapmıştı. O zamanlar bu alıştırmaları saçma bulmuştu. Dövüşler asfalt ve beton üzerinde yapılırdı, filmlerde görüldüğü gibi şelalenin üzerindeki kütükler üzerinde değil. Yemek masasının üzerinde, ne kadar iyi hazırlanmış olursa olsun hiçbir Yeşil Kemik'in ideal koşulları seçebileceğinin garanti edilmediğini söyleyen eğitmenlerinin sözlerini bir anlığına hatırladı. İkisi birbirine sıkıca sarılmış, ikisi de öne doğru eğilmişken, Hilo'nun sol eli yukarı fırladı ve Fuyin'in kafasını sanki pas vermek için hazırladığı bir top gibi arkadan kavradı. Sağ elinde beliren pençe bıçağı bir anda ortaya çıktı ve Fuyin'in boğazına saplandı. Adamın saçlarını kavrayan Hilo, Fuyin'in yüzünü masaya bastırdı ve kırılan tabakların sesiyle dizlerinin üzerine çöktü. Hilo tüm gücüyle bıçağı yukarı doğru çekerek nefes borusunu kesti.

Fuyin bir saniye boyunca çırpındı, masadan daha fazla nesne saçtıktan sonra hareketsiz kaldı, çenesinin altındaki kan gölü kırmızı masa örtüsüne koyu bir leke yayıldı ve dökülen çorba suyu ve etrafa saçılan yemek parçalarıyla karıştı. Hilo yemek masasından indi. Her şey bir dakikadan az bir sürede olmuştu ve kapalı alanda duyduğu silah sesleri yüzünden kulakları hala çınlıyordu. Yerden kalkmaya çalışan kalan beş Fener Adam'a seslendiğinde, bağırıyor mu yoksa normal mi konuşuyordu, emin olamadı. "Fuyin'in taleplerini kabul etmek isteyen, kişisel bir husumeti olan veya bu kadar memnuniyetsiz olan başka kimse var mı?"

Fener Adamları uysalca ayağa kalktılar. Bay Eho, Fuyin'in cesedine baktı ve gürültüyle yutkundu, sonra ellerini alnına götürüp Pillar'a derin bir selam verdi. "Kaul-jen, maddi çıkarlar uğruna Fuyin'e uyduğumu söylemekten utanıyorum. Onun klana yaptığı şok edici ve iğrenç ihanetinden haberdar değildim. Vergi oranları konusunda önerdiğiniz uzlaşmadan dolayı minnettarım ve tamamen memnunum."

"Ben de öyle, Kaul-jen," dedi Bay Tino hızla, pantolonunu silkelerek. "Aptallığımı bağışlayın. Fuyin'in hepimizi koruduğunu sanıyordum, ama şimdi ona güvenerek hata ettiğimi anlıyorum. Onu hemen görmenize

diğer Fener Adamları utançla başlarını sallayarak klana olan sadakatlerini yinelediler.

Hilo, her birini iyice dövdükten sonra, patronluklarını korumak için kulaklarını kesmelerini istemek için duyduğu arzuyu bastırdı. Ancak işadamlarının bunu kaldıracak kadar kalın derili olmadıklarını düşündü ve Fuyin'in cesedi hala masanın üzerindeyken, amacını zaten yerine getirmişti. Onları daha fazla sindirmenin, tatmin dışında pek bir faydası olmayacaktı. Hilo tiksintiyle arkasını döndü. "Onları buradan çıkarın," dedi Fists'e.

Iyn Ro, cezalandırılan Fener Adamları binadan dışarı çıkardı. Gitmeye can atıyorlardı ve ayrılırken geride kısa, gergin bakışlar attılar. Aralarında gerçekten pişman olan ya da kulaklarını kutularda getirip geri dönmek isteyecek kadar endişeli olanlar da olabilirdi, ama Hilo umursamadı. Ona göre, jade'siz Fener Adamlarına asla güvenilmezdi. Aisho'nun koruması altında ve paranın motivasyonuyla, koruyucu klanlarından güç ve koruma beklerlerdi, ama kendi çıkarları ve hayatta kalmak için sadakatlerini değiştirirlerdi. Ayt, onları çalmak için elinden geleni yaptığı için suçlanamazdı.

Juen, "Gidip Bay Une ile konuşup ortalığı yatıştırsam iyi olacak," dedi. Silah sesleri ve şiddet, Twice Lucky'nin öğle yemeğini kesinlikle bölmüş ve yaşlı restoran sahibini tedirgin etmişti. Horn gittikten sonra Tar, kolunu Hilo'nun omzuna attı ve alaycı bir tavırla, "Onu çok çabuk indirdin, Hilo-jen. Ben senin Pillarman'ınım, onun yeşillerinden birazcık bile kazanmama izin veremez miydin?" dedi.

Hilo, kayınbiraderinin sırıtışına karşılık vermeden, Fuyin'in uzanmış bedenine ekşi bir ifadeyle baktı. "Onun yeşim taşını klan için al," dedi. "Onu takmak istemiyorum, ben Horn'dayken oğlu No Peak için öldüğünü bildiğim sürece." Kapıya doğru yürüdü.

Shae yolunu kesti, yeşim taşı aurası hoşnutsuzlukla onunkine çarptı. "Buradan başka bir şey söylemeden çıkıp gidecek misin?" diye sordu.

Hilo'nun burun delikleri, kadının ses tonuna tepkiyle genişledi. "Başka ne dememi istiyorsun? Lantern Men'in şikayetlerini çözmek için bu toplantıyı yapmamız gerektiğini sen söyledin. Artık şikayet etmiyorlar, değil mi?"

"Fuyin'i herkesin önünde infaz etmeyi planlıyorsan, önceden konuşmamız gerekmez miydi? Dağ'a geçtiğine dair kanıtın olduğunu neden bana söylemedin?"

"Çünkü yoktu," diye tersledi. "İçimde bir his vardı. Onun tepkisini görünce emin oldum. Zaten bana kin besliyordu, bu yüzden

Ayt'ın ona ulaşması şaşırtıcı değil. Ölmeye ve beni de mezara götürmeye kararlıydı." Bunu bildiği halde, Hilo eski bir Yumruk'un ihanetini kişisel algılayamadı. Fuyin'in suçlamaları kafasında yankılanıyordu ve odadan çıkıp adamın cesedinden uzaklaşmak istiyordu.

Shae'yi iterek geçmeye çalıştı ama Shae yine yoluna çıktı. "Bu iyi değil, Hilo," diye ısrar etti. "Bir haini infaz etmek, insanları bir süreliğine hizaya getirebilir ama Lantern Men'in bize düşman olmasının asıl nedenlerini çözmez. Bir Pillar ve Weather Man'in yapması gerektiği gibi sorunları konuşmadık."

Hilo, kız kardeşinin üzerine eğilirken dişlerini sıktı. "Bana Hava Adamı olarak mı konuşmak istiyorsun? O zaman Hava Adamının *işini* yap. Dağ'ın bizi nasıl geçip gittiğini ve sürdürülemez olduğunu bildiğimiz haraç oranlarıyla işlerimizi nasıl çaldığını söyle bana. Onları nasıl durduracağımızı ve *kazanacağımızı* söyle. Eğer bunu söyleyemiyorsan, lanet olası nutuklarını bana sakla."

Shae karşılık vermek için ağzını açtı, sonra o kadar sert kapattı ki arka dişlerinin birbirine çarpma sesi duyuldu. Yüzü öfkeden kızarmış, ona dik dik baktı. Yakınlarda duran Woon, Weather Man'in omzuna elini koydu ve Hilo sonunda odadan çıkarken onu geri çekti.

Juen hala endişeli Bay Une ile konuşuyordu, bu yüzden Hilo, yaşlı restoran sahibinin elini ovuşturması ve alnını silmesinden kurtuldu. Twice Lucky'nin her zamanki öğle yemeği müşterilerinden bazıları, kısa süreli şiddet olayları sırasında, belki de olayların restoranın geri kalanına sıçrayacağından endişelenerek ya da geçen hafta Double Double kumarhanesindeki anarşistlerin saldırısından korkarak, oradan ayrılmıştı. Ancak diğerleri yakınlarda dolaşıyordu. Hilo'nun ortaya çıkmasıyla saygıyla mırıldandılar, alınlarına dokunarak ve boyunlarını uzatarak, muhteşem araba kazaları ve yanan binalara duyulan türden bir meraklılıkla, cesedin bulunduğu odaya bakmaya çalıştılar. Akşam olunca, Fuyin Kan'ın öldüğü, klanına ihanet ettiği haberi Janloon'un her yerine yayılmış olacaktı.

Hilo ön kapıdan çıktı ve Duchesse Signa'nın sürücü koltuğuna oturdu. Twice Lucky'de kendi park yeri vardı ve her yemek yediğinde burayı koruyanlar vardı. Tar onu takip etti ve yolcu tarafındaki camı tıklattı, Hilo camı indirdiğinde kollarını içeri uzattı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Pillarman, koruyucu bir endişe ya da sadece geride bırakılmaktan duyduğu hoşnutsuzluktan kaynaklanan bir huysuzlukla.

"Aklımı toplamak için biraz araba süreceğim," dedi Hilo, anahtarı kontağa sokarken. "Juen ve Iyn'e burada temizlikte yardım et." Hilo, Maik Tar ve Iyn Ro'nun klan işlerini birlikte halletmelerine izin vermekte tereddüt ettiği zamanlar olurdu, çünkü ikisinin ilişkisi bir sıcak bir soğuktu, ama şu anda araları iyiydi. "Port Massy'ye yolculuğun için hazırlan. Orası soğuk olur, sıcak giysiler al. Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Bilet, pasaport, her şey var mı?"

"Evet, tabii," dedi kayınbiraderi.

"Birkaç saat sonra eve dönerim." Tar'ı otoparkta bırakıp, Duchesse'nin uzaklaşmasını arka aynadan izlerken, yüzünde belirsiz bir hüzün vardı.

Hilo, şehri soğuk bir havlu gibi saran buz gibi havaya meydan okurcasına kaloriferi sonuna kadar açarak yarım saat boyunca rastgele bir yere doğru sürdü. Sokaklar alışılmadık bir şekilde sessizdi, Janloon'un parlak renkleri gri ve güneşsiz gökyüzü tarafından solmuştu. İnsanlar dağlara kar yağdığı için heyecanlıydı.

Hiç düşünmeden kendini limana doğru sürerken ve Lilac Divine Gentleman’s Club'ın önünde dururken buldu. Janloon'da yıllar içinde pek çok şey değişmişti, ama Lilac Divine bunlardan biri değildi. Hilo alaycı bir şekilde, modern zamanların veya yabancı rekabetin tehdidi altında olmayan güvenilir bir iş olduğunu düşündü. Bir vale arabasını aldı ve kapıdan içeri girer girmez, Lantern Man'in sahibi Bayan Sugo, Hilo'ya açıkça sahte bir gülümsemeyle karşıladı. Elbette ona hiçbir zaman saygısızlık etmezdi ve ziyaretlerinin tam olarak istediği gibi olmasını sağlardı, ama Pillar'ın düzensiz ve habersiz ziyaretlerine kesinlikle pek sıcak bakmazdı.

"Kaul-jen," dedi Bayan Sugo, ona selam vererek onu gül kokulu, lüks bir kanepeli odaya davet etti. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Sumi'yi çağırayım mı? Ya da Vina'yı?"

Hilo başını salladı. "Başka biri."

Bayan Sugo'nun boyalı gülümsemesi titredi ama cesurca yerinde kaldı. "Kaul-jen, size daha iyi hizmet edebilmek için sorabilir miyim, burada vakit geçirdiğiniz kadınlardan hoşlanmadığınız biri var mı?"

"Onlar fahişeler," dedi Hilo, herhangi bir kötülükle değil, sadece yorgunlukla. Ceketini kanepenin arkasına attı ve masadaki sürahiden kendine bir bardak limonlu su doldurdu. "Sadece kardeşimin kullandıklarından gönderme. Bu fikri sevmiyorum."

Bayan Sugo dudaklarını sıkıştırdı, hoşnutsuzluğunu bir baş selamıyla gizleyerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Hilo kanepeye uzandı, gözlerini kapattı ve başparmaklarıyla gözlerinin köşelerini ovuşturdu. Lan'ın neden buraya geldiğini hiç anlamamıştı ve kardeşinin çok yalnız olduğunu düşünmüştü. Şimdi aynı durumda olduğu için kendine acıyordu. Altı yıldır klanın Sütunu'ydu. Lan'dan daha uzun süredir. O ve kardeşi pek benzemiyorlardı, ama belki de Sütun pozisyonu her erkeğe aynı şeyi yapıyordu: onu yalnızlaştırıyor, yıpratıyor ve sonunda ya hızlı ya da yavaş bir şekilde öldürüyordu.

Kendi klanından birçok insanı öldüren Ayt Mada'nın da kendisi gibi derin bir hayal kırıklığı ya da incinme hissettiğini merak etmeden edemedi. Yoksa o doğuştan soğuk kalpli ve duygusuz biriydi? Dağ'daki Ven ailesine Ayt'ı öldürttürmeye çalışmış ama başaramamıştı. Düşmanının da No Peak'teki herhangi bir hoşnutsuzluk ya da zayıflığı kendi lehine kullanmaya çalışması hiç de şaşırtıcı değildi. Yine de, Hilo bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Shae haklıydı. Fuyin'in ihaneti tek başına bir şikayet değildi ve onun ölümü daha büyük, göze batan sorunu çözmeyecekti: Hilo'yu öldürmek için birçok kez başarısız olan Dağ, şimdi No Peak'i ekonomik olarak yok etmek için ısrarlı bir kampanya yürütüyordu.

Kapı hafifçe çalındı. Hilo kanepeden kalkıp kapıyı açtığında, iki ya da üç ay önceki ziyaretinde kendisine hizmet eden kadından daha esmer ve daha dolgun vücutlu, hoş bir kadınla karşılaştı. Kadın, abanoz bir tepside bir şişe hoji, narin bir kil tabakta dizilmiş hurma kekleri ve iki fincan taşıyordu. "Kaul-jen," dedi endişeli bir sesle, ama sesinde Bayan Sugo ve diğer çekici kızların onu neye hazırladığını gösteren gergin bir ton vardı. "Girebilir miyim?"

Hilo kapıyı ona açık tuttu. Kadın tepsiyi kanepenin önündeki alçak masaya koydu, yanına diz çöktü ve hoji şişesini açıp iki fincana iki porsiyon dökerken, kolunun eteğini titizlikle geri katladı. Hoji iyi yıllanmıştı, kokusu güçlü ve karmaşıktı.

Hilo içti, sonra "Yatağa uzan" dedi.

"Kaul-jen," dedi kadın, imalı ve yatıştırıcı bir ses tonuyla, "acele etmiyoruz. Bütün gece kalabilirsin. Neden biraz dinlenip, sana daha keyifli bir deneyim yaşatmama izin vermiyorsun? Eminim Pillar olmanın getirdiği yüklerden biraz uzaklaşmak sana iyi gelir. Bir içki daha içelim, sen de bana gününü anlat."

Hilo dudaklarını alaycı bir şekilde kıvırdı. "Evde karım ve çocuklarım var. Sohbet etmek istemiyorum." Ayağa kalktı. "İşbirliği yaparsan uzun sürmez."

Çekici kız ona baktı. Onu ikna etmek için tekrar konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama sonra uğraşmamaya karar verdi. Artık rol yapmaya çalışmadan, hoji içkisini bir yudumda içti, ayağa kalktı ve ipek bornozunun kuşağını çözerek yere düşmesine izin verdi. Çıplak olarak yatağa uzandı, yüzünde Hilo'nun, alıştırılmış gülümsemesinden daha çekici bulduğu, gerçek olduğu için mi bilemedi, bir teslimiyet ifadesiyle. Cildi pürüzsüzdü ve karnının ortasında, göbek deliğinin yanında bir ben vardı.

Hilo soyundu. Gömleğinin düğmelerini açtığında, gömleğinin manşetlerindeki kan lekeleri ve kemerinden çıkarıp tepsinin yanındaki masaya koyduğu pençe bıçağı, cazibeli kızın gözlerini iri iri açtı. Çıplak göğsünü, köprücük kemiğini, göğsünü ve parıldayan yeşim taşlarıyla süslenmiş meme uçlarını görünce gözleri daha da büyüdü. "Hiçbirine dokunma, sana bir şey yapmazlar," dedi, gözlerindeki endişeyi okuyarak. Komodinden ücretsiz prezervatiflerden birini aldı. "Dön ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Onu becerdikten ve kadın tuvalete gitmek için kalktıktan sonra, Hilo giyindi, ceketini ve bıçağını aldı ve tepsideki hurma keklerinden ikisini yedi. Komodinin üzerine cömert bir bahşiş bıraktı. Charm kızları asıl paralarını, genellikle onlara hediyeler alan ve özel erişim için ekstra ödeme yapan uzun süreli müşterilerden kazanırlardı. Kadını bir daha görmeyi beklemediği için, onun boşa harcadığı zaman için ekstra bir ücret bırakmanın doğru olacağını düşündü.

Aşağıda, Bayan Sugo sert bir gülümsemeyle ona iyi geceler diledi. Onun rahatsızlığını anlayabilirdi. Lilac Divine, müzik çalabilen, şiir okuyabilen ve müşterilere resmi galalara eşlik edebilen çekici kızların çalıştığı lüks bir mekândı. O ise burayı ucuz bir genelev gibi kullanıyordu. Duchesse binanın önünde onu bekliyordu. Vale, önceki ziyaretlerinden onun kulüpte uzun süre kalmayacağını bildiği için arabasını başka yere park etme zahmetine girmedi. Hilo, değerli aracının etrafında dolaştı ve altına bakmak için eğildi. Maik Kehn,

kayınbiraderi ve eski Horn'u bir araba bombasıyla öldürüldüğünden beri, Hilo ailesinin arabalarına ve şoförlerine son derece dikkat ediyor, yeşim duyularıyla algılanamayan tehditlere karşı uyanık oluyordu. "Bir saniye bile gözünüzün önünden ayrıldı mı?" diye sordu. Vale, hayatı pahasına ayrılmadığını söyledi. Arabasına dokunulmadığından emin olan Hilo, arabaya bindi, anahtarı çevirdi ve eve doğru yola çıktı.

Akşam yemeğinden önce eve girdi. Annesi ve hizmetçi Kyanla mutfakta konuşuyorlardı ve kızartılan sebzelerin kokusu geliyordu. Erken gelişmiş bir okuyucu olan Niko, kanepeden başını kaldırıp "Merhaba amca" demek için sadece bir saniye baktıktan sonra çizgi romanına geri döndü, ama Ru ve Jaya onu selamlamak için koştular ve ikisi de onun dikkatini çekmek ve ona bir şeyler anlatmak için birbirlerinin sözünü keserek konuşuyorlardı. Hilo oğlunun başına öpücük kondurdu ve kızını sırtına alıp merdivenlerden yukarı taşıdı.

"Baba, yeni yeşim taşını göster!" dedi Ru, babasının arkasında zıplayarak.

Hilo merdivenlerin tepesinde dönüp oğluna baktı. "Ne yeni yeşim taşından bahsediyorsun?"

"Kazandığın yeni yeşim taşı," diye sordu Ru, parmak uçlarına basarak Hilo'nun beline sarıldı. "Tar amca, bugün birini öldürdüğünü söyledi, klana ait ama kötü yola sapmış bir adam. Yeni yeşim taşı nerede?"

Hilo boğazından düşük, onaylamayan bir ses çıkardı. Kayınbiraderi eve erken gelmiş ve çocukların kulaklarını günün olaylarının basitleştirilmiş bir anlatımıyla doldurmuştu. Tar, yeğenlerine Yeşil Kemik olmanın gerçekleri konusunda her zaman dürüsttü ve onların babalarının sadece babaları değil, aynı zamanda büyük ve güçlü bir klanın lideri olduğunu anlamalarının doğru olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden sık sık meşgul oluyor ve evde olamıyordu. Onu öldürmek isteyen düşmanları vardı ve bazen onları önce öldürmesi gerekiyordu, böylece her akşam eve dönüp onları yatırabiliyordu.

Hilo, Tar'a karşı çıkmıyordu, ama Ru'nun kafasının Yeşil Kemik hikayeleriyle dolmasını istemiyordu. Bu hikayeler, Ru'nun kim olduğuna güvenmek yerine, eksikliklerine takılıp kalmasına neden olacaktı. Ru, taş gözlüydü; asla yeşim takamaz ve No Peak'te önemli bir mevkiye gelemezdi. Hilo, oğlunun yeşim savaşçısı olamayacağı için üzülüyordu

oğlunun yeşim savaşçısı olamayacağı için üzülüyordu, ama çocuklarından birinin daha basit ve güvenli bir hayat yaşayabileceğini bilmek de onu biraz rahatlatıyordu.

Hilo sert bir şekilde, "Yeni yeşimim yok. Yeterince takıyorum ve zaten çok şanslı olduğumuz için yeşimi gelecek için saklamalıyız. Amcan Tar'ın söylediklerini dinlemeyi bırak." dedi. Hilo eğilip Jaya'yı yere indirdi ve ikisinin de başını sevgiyle okşadı. "Aşağı in ve akşam yemeği için hazırlan."

Çocuklar koşarak gittikten sonra Hilo ayağa kalktı ve yatak odasının kapısını açtı. Wen, sırtını yastıklarla başlığına dayayarak yatakta dinleniyordu. Fizyoterapi seanslarından sonra her zamanki gibi yorgun görünüyordu. Düzgün yürümek, bir bardağı bir elinden diğerine aktarmak veya destek olmadan ayakta durmak gibi basit şeyleri yeniden öğrenmek, onu fiziksel ve duygusal olarak çok yoran muazzam bir çaba gerektiriyordu.

Hilo birkaç saniye kapının eşiğinde durdu, sonra yanına gidip yatağın kenarına oturdu. Uzatılmış bacağına elini koydu. "Bugün nasıldı?"

"Fena değildi," dedi Wen. "Ayak parmaklarıma dokunabiliyorum ve düşmeden ayağa kalkabiliyorum." Zayıf bir gülümsemeyle ekledi. "Büyük bir zafer."

Wen'in bu kadar zayıf ve beceriksiz olduğunu görmek, konuşurken bu kadar zorlandığını duymak Hilo'nun kalbini her gün kırıyordu. Bazen odadan çıkmak zorunda kalıyordu, zihninde mükemmel bir şekilde kurduğu cümleleri doğru bir şekilde söyleyemediği için çaresizlikten gözyaşlarına boğulan Wen'i görmeye dayanamıyordu. En azından bir yıl öncesine göre çok daha iyi durumdaydı. O zamanlar vücudunun bir tarafını hiç hareket ettiremiyor ve zar zor anlaşılır bir şekilde konuşabiliyordu. O zamanlar, zihninin ve kişiliğinin sağlam kalıp kalmadığından bile emin olamadığı için, Anden'in onu ölümden döndürmeyi başaramamış olsaydı, ikisi için de daha az acı verici olur muydu diye düşündüğü birkaç korkunç umutsuzluk dönemi yaşadığını söylemekten utanıyordu.

Wen her zaman zarif ve iyi konuşan, nazik bir şekilde kendine güvenen, algısı keskin ve kararlı bir iradeye sahip biriydi. Onu dünyadaki her şeyden çok sevmişti. Şimdi ise ne hissettiğini bilmiyordu. Bazen karısına baktığında, onu kucaklamak, onunla sevişmek ve onu ne pahasına olursa olsun korumak için ateşli, her şeyi tüketen bir arzu duyuyordu. Ancak daha sık olarak, uyuşmuş bir öfke, soğuk bir inanamama ve affetmez bir öfke hissediyordu. Ona itaatsizlik etmiş, birçok şeyini ondan gizlemiş, kendini tehlikeye atmış, onu dul, çocuklarını da annesiz bırakmaya ramak kalmıştı.

kendini tehlikeye atmış, onu dul, çocuklarını annesiz bırakmaya ramak kalmıştı. Onu korumak, istediği her şeyi vermek, ona iyi davranmak için elinden geleni yapmıştı, ama o tüm bu acıyı onların başına getirmişti.

"Shae... bu akşam... geliyor mu?" diye sordu Wen.

"Hayır," dedi.

"Sen... sen... sen..." O, kızın kelimeyi bulmaya çalıştığını, boğazında takılmış bir parça yemek gibi onu dışarı çıkarmaya çalıştığını görebiliyordu. "Ona... daha sık gelmesini *söyle*."

Hilo cevap vermeden kalkıp gitmek için ayağa kalktı. Wen ona uzandı ama o ondan uzaklaştı. Gözlerinde incinmişliği gördü. Artık buna alışmış olmalıydı—onun sevgisinin kararsızlığına. Bazen bunun için kendinden nefret ediyordu ama bir başka yanı da onu cezalandırmak, ona onun kendisine yaptığı gibi acı vermek istiyordu.

"Yemek hazır," dedi Hilo odadan çıkarken omzunun üzerinden. "Aşağı inmek istemiyorsan, Kyanla'ya bir tabak odana getirtirim."

BÖLÜM

3



Okunamayan Bulutlar

Kardeşi odadan çıktıktan sonra Shae, Fuyin Kan'ın cesedinden en uzak sandalyelerden birine sertçe oturdu ve alnını ellerinin arasına koydu. Öğle yemeği toplantısının bıçakların çekilip kan dökülmesiyle sona ermesi onun suçu değildi. Kendine böyle söylüyordu, ama bu yüzeysel kendini ikna etme çabası pek inandırıcı değildi.

O Hava Adamı'ydı; herkesten bir adım önde olmak onun işiydi. *Hava Adamı bulutları okur*, derlerdi. Bugün, Hilo'nun içgüdüleri yargısından daha keskin olmuştu. Bu gerçek onu çok acıttı. Espenia ile No Peak'e fayda sağlayacak, ancak Kekonese endüstrilerini daha fazla yabancı rekabete açacak şekilde ticaret yapmaya çalıştığı da doğruydu. Fuyin'in sorunlarına katkıda bulunmuştu ve adamın nefretinden onu sorumlu tutamazdı. No Peak'in Fener Adamlarının sadakatini korumak, böylece kardeşinin onları idam etmek zorunda kalmaması onun sorumluluğuydu.

Woon, koltuğunun yanına çömeldi ve elini dizine koydu. Tanrıya şükür, o kargaşada yaralanmamıştı. Baş danışmanı nadiren düşünmeden hareket ederdi, ama Fuyin silahını çektiği anda, kendisinden daha fazla yeşim taşı takmasına rağmen içgüdüsel olarak onu korumaya çalışmıştı. Ona teşekkür etmeli mi, yoksa azarlamalı mı, emin değildi.

"Shae-jen, uzlaşma sağlamaya çalışarak doğru şeyi yaptın," dedi Hava Adamının Gölgesi sessizce. "Şiddeti kışkırtan Fuyin'di, muhtemelen büyük bir ödül için."

"Bu, Ayt Mada'nın kurduğu türden bir tuzak," dedi Shae somurtkan bir şekilde. No Peak, Lantern Men'in taleplerine boyun eğerse, mali çöküşü davet etmiş olacaktı.

İşletmelerin cezasız bir şekilde gitmesine izin verirse, daha da hızlı çökerdi. Shae başını kaldırdı. En azından şimdi, Fuyin öldü ve ihaneti ortaya çıktı, başka seçenekleri vardı. "Fuyin'in mal varlığının klan içinde kalmasını sağlamak için hızlı hareket edersek, bu karmaşadan hala bir şeyler kazanabiliriz."

Baş danışmanı hemen başını salladı. "Neyse ki, Pillar düelloya razı olmadı." Temiz bir düelloda galip gelen, rakibinin yeşim taşını alabilirdi, ancak ailesine veya mal varlığına dokunamazdı. "Fuyin'in mirasçılarını satın alıp, şirketini perakende sektöründe yardım isteyen diğer Lantern Men üyelerimize indirimli olarak parça parça satabiliriz. Bu onları yatıştırmaya yetmelidir. Bu hafta en önemlileriyle görüşüp kendim konuşacağım." Bu, mesajın açık ve net bir şekilde Weather Man'in ofisinden iletilmesini sağlayacaktı: Hain ölmüştü ve ailesinin kurduğu her şey sadık olanlara kalacaktı.

“Teşekkürler, Papi-jen." Shae elini onun elinin üzerine koydu. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum." Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı, ancak Hilo'nun sert sözleri hala göğsünde bir ağırlık oluşturuyordu. Kardeşinin hakaretlerine alışık değildi, ama en son bu kadar kötü olduklarında, iki yıl boyunca başka bir ülkeye kaçabilmişti. Şimdi ise Hilo'nun kaçamaklarından ve suçlamalarından katlanarak klanı yönetmek için onunla birlikte çalışmak zorundaydı. Bunun haksızlık olduğunu bile söyleyemezdi. Pillar'dan sır saklamış, ona itaatsizlik etmiş, Anden ve Wen'i Port Massy'de bir suikast planı gerçekleştirmeleri için göndermiş ve neredeyse hayatlarını kaybetmelerine neden olmuştu.

Ve Hilo başka bir konuda da haklıydı: Ayt'ın nasıl kazandığını ya da onu nasıl durduracağını bilmiyordu.

Restoran personeli yemek salonu çevresini kapatmıştı. Tar ve Iyn, diğer müşterileri rahatsız etmeden Fuyin'in cesedini binanın arkasından dışarı taşıdılar ve Bay Une, Juen ile birlikte içeri girerek ışık armatürleri ve duvarlardaki hasarı inceledi. Klan, hasarı ona tazmin edecekti. Garsonlar kanlı masa örtülerini ve dökülen yiyecekleri verimli bir şekilde temizlediler.

"Ofise dönmeliyiz." Shae kendini zorlayarak ayağa kalktı. "Hami muhtemelen bizi bekliyordur."

Hami Tumashon, Shae'nin hatırladığı halinden farklıydı. Üç buçuk yıl yurtdışında kaldıktan sonra biraz kilo almış ve Espenianların bazı alışkanlıklarını benimsemişti. Weather Man'in ofisine girdiğinde takım elbisesinin altına spor tişört giymişti ve hindistan cevizi baharatlı kahveyle dolu büyük bir seyahat kupasından içiyordu. Shae'nin en çok dikkatini çeken şey, yeşim taşını henüz takmamış olmasıydı ve her zamanki sağlam yeşim aurası yokluğunda, sanki kendi kendisinin başka bir gerçeklikteki versiyonu gibi görünüyordu.

Shae de yıllar önce yeşim taşını çıkarmış, sonra hepsini geri almış, ardından çoğunu şiddetli bir şekilde kaybetmişti. Hayatındaki bu travmatik dönüm noktalarının her birinde gerçekliğin gerçekten parçalandığını merak ediyordu. Belki de alternatif bir zaman çizgisinde, farklı bir Shae başka bir şekilde hayatına devam etmişti ve geriye kalan kadın, diğer insanlara rahatsız edici bir şekilde değişmiş bir yedek gibi görünmüştü.

O ve Woon Twice Lucky'deyken, Hami'nin Janloon'a zaferle dönüşünü kutlamak için ana konferans salonuna öğle yemeği getirilmişti. Eski Şans Getiren Usta, Port Massy'deki klan şubesini yirmi kişilik bir kadroya büyütmüş ve kısa süre önce daha büyük bir şehir merkezindeki ofise taşınmıştı. Espenian holdinglerinin gelirleri, klanın ithalat ve ihracat faaliyetlerini kolaylaştırmasının bir sonucu olarak Kekon'daki No Peak'in yan işlerinin artışı hesaba katılmadan bile, klanın toplam gelirinin yüzde sekizine ulaşarak etkileyici bir büyüme kaydetmişti. No Peak'in kaderindeki bu tek parlak noktaya gelen tepki nedeniyle bugün bir adamın idam edilmesi, acı bir ironiydi.

"Terun Bin öküz gibi çalışır ve pençe bıçağı kadar keskin bir zekaya sahiptir. Orada iyi iş çıkaracaktır," dedi Hami, Shae'nin ofisinin oturma odasında karşısına otururak. Terun Bin, Hami'nin halefi olacaktı. Yirmi sekiz yaşında, çok saygın bir kıdemli Şans Getiren'di, ancak ne yazık ki, belki de dörtte biri Abukei olması nedeniyle, yeşim yeteneği zayıftı, ancak hiç karışık kanlı görünmüyordu ve bu gerçek pek bilinmiyordu. Savaş akademisi yerine rekabetçi bir akademik okulda eğitim görmüş ve özel eğitimle sadece bir yeşim taşı kazanmıştı. Woon'un önerisiyle Shae, Terun'u terfi ettirmiş ve yeşil yeteneğinin eksikliğinin itibarını zedelemeyeceği Port Massy'ye göndermişti. Hami, son iki ayını onu orada en üst pozisyona getirmek için geçirmişti.

"Beklediğimden daha fazlasını başardın," dedi Shae. "Terun'un doldurması gereken büyük bir boşluk olacak." Sekreterine çay getirmesi için işaret etti

Oda hala gergindi ve yeşim taşı olmadan Hami'nin aurasında kalan gerginliği algılayamayacağına sevindi. Woon muhtemelen algılayabilirdi, ama asla belli etmezdi.

Hami'nin değişmeyen tek özelliği, dürüstlüğüydü. "Espenia'daki sorunumuz, yeşim taşı o ülkede hala yasak olması. Terun ne kadar zeki ve çalışkan olursa olsun, bunu çözemez. Bu durum devam ettiği sürece, orada kurduğumuz her şey risk altında ve uzun vadede klanı batırabilir."

Woon, Shae'nin sağındaki koltukta ikisinin arasında oturuyordu. "Espenia'daki işlerimizi, klanın Horn tarafındaki yeşim taşı ile ilgili faaliyetlerden tamamen ayrı tuttuk ve yasal olarak birbirinden ayırmak için önlemler aldık."

"Bunların hepsi klan için ekstra çaba ve maliyet anlamına geliyor," diye işaret etti Hami. "Yıllar boyunca Janloon'dan Port Massy şubesine Şans Getirenler tuttum, ama birçoğu kendileri veya aileleri Yeşil Kemik olduğu için yeşim taşlarını çıkarıp Espenia'ya taşınmak istemediği için bu fırsatı reddetti. Ve sorun Hava Adamı'nın ofisinin ötesine uzanıyor. Bağımlı Kekonese şirketlerimizin çoğu uluslararası alanda büyümeyi istiyor, ancak her Yeşil Kemik'in giriş ve çıkışta yeşim taşlarını belgeleyen ek evraklarla vize almak zorunda olduğu ve buna rağmen yılda sadece yirmi gün kalma izni aldığı için, çalışanlarının Espenia'ya gidip gelmesi çok zor."

Shae iç geçirdi. Bunun bir sorun olduğunu biliyordu. "Bu işi halletmek için daha fazla avukat işe alıyoruz ve süreci kolaylaştırmanın yollarını arıyoruz."

Hami devam etti. "Yurtdışında okumak için klan tarafından desteklenen öğrencilerden kaçı Yeşil Kemik? Sanırım çok fazla değildir. Hangi aile, yeşim disiplinlerinde uzmanlaşmak için oğlunu veya kızını sekiz yıl boyunca Kaul Dushuron Akademisi'ne gönderip, yeşim takmanın suç olduğu bir yere taşınmasını ister ki? Oysa en çok desteklemek istediğimiz Yeşil Kemikler. Onlar klana en sadık olanlar, geri dönüp yabancı eğitimlerini No Peak'in yararına kullanacak olanlar." Hami yüksek sesle nefes verdi. "Espenia'daki bu anlamsız ve cahilce yasa, bize çok pahalıya mal olan ticari sürtüşmelere neden oluyor."

Shae, sekreterinin önüne koyduğu sıcak çay fincanını elleriyle kavradı. Hami'nin şimdiye kadar söylediklerine üzülmüştü ama şaşırmamıştı. Ancak eski Şans Getiren Usta henüz bitirmemişti; kahvesinden gürültüyle bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Durum daha da kötüleşebilir, Kaul-jen. Orada

Yasanın tekrar değişebileceği ve Espenian hükümetinin "suç örgütü" olarak nitelendirdiği kuruluşlarla iş yapan Espenian şirketlerine ağır cezalar verileceği söylentileri dolaşıyor. Yeşim taşı sivil mülkiyeti yasadışı olduğundan ve Yeşil Kemik klanları yeşim taşını elinde bulundurup dağıtımını yaptığından, No Peak'i "suç örgütü" ilan edebilirler ve diğer şirketlerin bizimle çalışmasını engelleyebilirler. En kötü senaryoda, isterlerse o ülkede faaliyet göstermemizi tamamen yasaklayabilirler." Woon inanamayıp başını geriye attı. "Espenian hükümeti, askeri amaçlarla Kekon'dan yeşim taşı satın alıyor. Binlerce yıldır kültürümüzün bir parçası olan bir şey için bizi suçlu ilan edebilirler, o zaman kendi hükümetlerini de suçlu ilan etmeleri gerekmez mi? Yasadışı mı?

Hami ellerini havaya kaldırdı. "Burası Espenia," diye bağırdı. "Onlar istediklerini yapıyorlar, neden ikiyüzlülük onların önüne çıkıyor ki? Bizim yeşim disiplinlerini kullandığımız gibi, onlar da parayı ve aldatıcı yasaları bir tür dövüş sanatı olarak kullanıyorlar. Oradayken, yüzlerce yıl önce ülkesinde bir toprak sahibi, tüm kasabanın liderlerini asmak için belirli bir nehirden su almayı yasaklamış. Belki bu sadece bir efsanedir, ama ben buna inanırım."

Shae'nin kapısı çalındı. Woon'un sekreteri kapıyı yarıya açtı ve başını içeri sokarak özür dilercesine salladı. "Böldüğüm için özür dilerim, ama Woon-jen, eşiniz telefonda. Size Hava Adamıyla toplantıda olduğunuzu söyledim, ama sizi bulmam için ısrar etti."

Woon'un yüzü utanç ve alışılmadık bir sinirlilikle gerildi. "Acil bir durum değilse, onu arayacağımı söyle," dedi. Sekreteri utançla geri çekilip kapıyı kapattığında, Woon Shae ve Hami'ye, "Özür dilerim," dedi.

"Özür dilemene gerek yok." Shae endişeyle yardımcısına baktı. Woon'un yüzündeki kısa süreli rahatsızlık kaybolmuş ve tekrar normal görünüyordu, ama onun yeşim rengi aurasına o kadar alışmıştı ki, içindeki hafif tedirginlik hissini algılayabiliyordu.

"Zaten bitirmek üzereydik," dedi ve Hami'ye döndü. "Bu konuyu gündeme getirmen doğru. Bunun, bugün çözmemiz için çok büyük olsa da, ele almamız gereken uzun vadeli bir sorun olduğuna katılıyorum. Şimdilik, Janloon'a yerleşmek ve yeni görevinize başlamak için ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzu düşünüyor musunuz, Hamijen?" Alışkanlığından, yeşim takımı takmamış olmasına rağmen ona saygılı Yeşil Kemik son ekiyle hitap etti.

Yeşim taşı takmıyordu, hatasını fark edince biraz utanarak, "Yeşim taşını takıp takmamak elbette senin kararın," diye düzeltti. Bunun kişisel bir tercih olduğunu, diğer insanların fark ettiğinden daha zor olabileceğini herkesten daha iyi anlıyordu.

Hami düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Sanırım takacağım, ama hemen değil. Ailevi meseleleri halletmek ve tekrar jade takmaya hazır hale gelmek için biraz zamana ihtiyacım var." Hami'nin ailesi yeni bir eve taşınmıştı ve Hami'nin en büyük oğlu yakında Kaul Dushuron Akademisi'ne birinci sınıf öğrencisi olarak başlayacaktı. "Ayrıca, Port Massy'ye düzenli olarak gidip gelmeye devam edeceğim, bu yüzden daha önce konuştuğumuz tüm yasal sorunları önlemek için, pratik açıdan ne kadar az yeşil olursam o kadar iyi."

Bugünden itibaren Hami, klanın Rainmaker'ı olacaktı. Bu, Shae'nin yarattığı yeni ve gerekli bir pozisyondu. Eski Belforte İşletme Okulu sınıf arkadaşları bu pozisyonu uluslararası iş geliştirme direktörü olarak adlandırabilirdi. Hami ve birkaç astı, Janloon ofisi ile klanın Port Massy şubesi arasındaki iletişimi ve koordinasyonu iyileştirmekle ve artık daha da önemli hale gelen yurtdışında ek büyüme fırsatları aramakla sorumlu olacaktı.

"Haklıydın Kaul-jen," diye itiraf etti Hami. "Evden uzakta, yeşim taşsız olmaya alışıyorsun ve geri dönmek garip bir duygu. Bazı yönlerden yeşim taşsız olmak daha kolay. Yeşim taşımı tekrar takar takmaz, belirli bir tür insan olmaya geri dönmek zorunda kalacağım." Hami burnunu çekerek, belindeki fazla yağlara alaycı bir şekilde işaret etti. "Böyle uzun bir aradan sonra forma girip yeşim yeteneklerimi geri kazanmam aylar alacak."

“Her halükarda klan için çok değerlisin, Hami-jen,” dedi Shae, bu kez son eki kasten kullanarak. “Eve dönmene sevindim.”

Hami ayrıldıktan sonra Woon, “Şu anda benden başka bir şeye ihtiyacın var mı, Shae-jen? Yoksa, konuştuğumuz gibi Fuyin'in mal varlıklarıyla ilgilenmeye başlayayım.” dedi.

“Önce karına telefon etmeyi unutma," diye hatırlattı Shae ayağa kalkarken, ama alaycı sözleri onun yüzünde en ufak bir gülümseme bile yaratmadı. "Papi-jen... Her şey yolunda mı? Bu hafta kendinde değildin," diye sordu. Bu konuyu açmak niyetinde değildi, ama Hava Adamının Gölgesi alışılmadık bir yorgunluk gösteriyordu ve normalde pürüzsüz olan çenesi hafif bir sakalla kaplıydı.

Woon yüzünü buruşturdu ve utangaç bir şekilde elini yüzünün yanına götürdü. Mutsuzluk hissi aurasına gölge düşürdü. "Üzgünüm, Shaejen. Dikkatim dağınıktı, biliyorum. Daha iyi olmaya çalışacağım."

"Eleştirmek için söylemedim." Woon'un performansı düşmüşse, o hiç fark etmemişti ve altı yıldan fazla bir süredir her gün onunla çalışıyordu. "Sadece arkadaş olarak soruyorum. Konuşmak istemiyorsan sorun değil." Shae aniden, beceriksizce konuştuğunu düşündü. Umursamaz, ya da uygunsuz bir şekilde umursar, fazla savunmacı ya da fazla özür diler gibi gelmişti.

Woon tereddüt etti. Sonra sessizce itiraf etti, "Kiya yine düşük yaptı." Böyle kişisel bir talihsizliği paylaşmaktan utanır gibi gözlerini kaçırdı. "Sanırım bu onun için çok zor oldu. İkimiz için de."

Shae ne söyleyeceğini bilemedi. "Üzgünüm. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Biraz izin alman gerekiyor mu?"

Genel sekreter başını salladı. "Bunu daha önce de yaşadık ve onu rahatlatacak hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum. İş yerinde sana ve klana yardımcı olabilirim. Ama Kiya günde birkaç kez ofisi arıyor, bazen öfkeyle. Anlamıyor ki..." Acı bir ifadeyle sözünü kesti.

Shae, elindeki boş çay fincanını sıktı, sonra istemeden kırmadan masaya koydu. Woon onun için durmaksızın çalışıyordu. Shaen, klanın tüm işlerini yürütmek için değil, aynı zamanda özel hayatında da her zaman ona meydan okuyup tavsiyelerde bulunması için herkesten çok ona güveniyordu. Ama Woon'un karısının, kocasının sürekli başka bir kadının yanında olduğu için onu çok az görebilmesi ve hak ettiği ilgiyi görememesinin kolay olmadığını biliyordu. O kadın klanın Hava Adamı olsa bile.

Shae, içten ve cesaret verici bir şey söylemek isterdi, ama Kiya hakkında konuşmak garip olurdu. O kadının kendisinden hoşlanmadığını düşünüyordu. Arkadaşının kolunu uzattı ve onun anlayış göstergesi olarak kabul edeceğini umarak sıktı.

Woon'un kolu, Shae'nin elinin altında gerildi. Boşalttığı koltuğa geri oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildi. Bir an yere bakarak düşüncelere daldıktan sonra, isteksizce gözlerini Shae'ye çevirdi. Endişeli veya derin düşüncelere daldığında, Woon'un alnının sağ tarafında bir gamze belirirdi. Shae, sık sık elini uzatıp başparmağıyla o gamzeyi düzeltmek isterdi.

"Shae-jen... Bu iş... aile hayatı için pek uygun değil. Hava Adamı her zaman klanı düşünür ve Gölge'nin önceliği her zaman Hava Adamıdır." Onun kararlı yeşim rengi aurası yumuşak, neşesiz bir titreşim yaydı. "Bu konuyu böyle açmak istemezdim, ama ertelersem daha da zorlaşacak. Sanırım başka bir göreve geçmeyi düşünmemin zamanı geldi."

Shae başını sallamayı başardı. "Elbette, anlayabiliyorum." Sözler ağzından çıkarken yapmacık geldi. Woon'un görevinden ayrılmak istemesine sevinmiş gibi davranamıyordu. "Değişikliğe ihtiyacın olduğunu fark edemediğim için özür dilerim. Yıllar önce istemiştin ama benim beklediğimden çok daha uzun süre kaldın."

Woon'un yüzü kızardı. "O zamanlar... koşullar farklıydı. Ayrılmak istediğimden değil. Evliliğim için en iyisini düşünüyorum. Sadece kendimi düşünseydim, bu sorun olmazdı."

Zorlukla ona destekleyici bir gülümseme attı. "İkimiz de senin için en iyi rolün ne olacağını düşünelim. Ne olursa olsun seni destekleyeceğim. Umarım Weather Man'in gölgesi olarak yerine geçecek birini bulana kadar biraz daha sabırlı olabilirsin."

"Tabii ki o zamana kadar ayrılmam." Shae'nin hızlı rızası karşısında Woon'un tavırları rahatladı, ancak gözlerinde endişeli bir ifade kaldı. "Anlayışın için teşekkür ederim, Shae-jen." Ayağa kalktı ve bir an başka bir şey söylemek ister gibi durdu. Bunun yerine Shae'ye solgun bir gülümsemeyle bakıp ofisinden çıktı. Shae, yakındaki koridorlardan ve kabinlerden gelen gürültüyü dinleyerek, yüzlerce insanla çevriliyken nasıl bu kadar yalnız hissedebileceğini merak etti.

BÖLÜM

4



Yurtdışındaki Pillarman

Maik Tar, kendisini meşgul edecek işler olmasını severdi, bu işler onu dünyanın öbür ucuna göndermek ve Espen kışının ortasında Whitting Körfezi'nde bir teknede bulmak anlamına gelse bile. Sahte pasaport ve evrakları temin etmek, bilgi toplamak, doğru kişilerle konuşmak, plan yapmak, tekne ve ekipmanı ayarlamak gibi odaklanacağı belirli görevleri olması, aşırı içki içmesini ve kötü bir ruh haline girmesini engelliyordu. Ve sonra, tüm hazırlıkların sonunda: beklenti ve adrenalin dalgası, şiddetli bir tatmin duygusu. Hilo-jen ona herkesten çok güveniyordu, zor ve acımasız işleri ona veriyordu çünkü başka kimse onun kadar azimli, etkili ve gizli çalışamazdı. Bu bilgi, Tar için en karanlık anlarda bile bir ışık gibiydi.

Tar, Port Massy'de yoğun yaz aylarında tur tekneleri ve özel deniz taşıtlarının limanı doldurduğunu ve Camres Nehri'nde yukarı aşağı gittiğini duymuştu, ancak sezon dışı olan bu geç saatte suda başka tekne yoktu. Tar ayaklarını yere vurup ellerini kupa şeklinde birleştirerek üfledi ve iskelenin silüetinin uzaklaşmasını izlerken saçma soğuğu lanetledi. Kıyıya zar zor görebildiğinde, Tar kokpitteki Sammy'ye bağırdı. "Yeterince uzaklaştık. Motoru kapat."

Motorlu tekne karanlıkta hafifçe sallanıyordu. Tar, başını eğip tırabzana tutunarak güverteye indi. Kabin, iki turuncu tavan lambasıyla aydınlatılmıştı ve zemin siyah plastik örtülerle kaplıydı. Odanın ortasında, bir adam alüminyum bir şezlonga bağlanmıştı. Tar, Willum "Skinny" Reams'ı ilk kez gördüğünde,

Thorick Malikanesi'nde Boss Kromner'ın yanında oturuyordu ve kömür grisi bir takım elbise ve kenarları geniş keçe şapka giyiyordu. Şimdi ise gömleksizdi, göğsündeki ince siyah tüyler tüyleri diken diken olmuştu, yüzü nakil sırasında dövülüp ağzı tıkanmış olduğu için morarmıştı. Ayakkabıları ve çorapları çıkarılmıştı ve çıplak ayak parmakları soğuktan kıvrılmıştı.

"Burada durum nasıl?" diye sordu Tar.

Kuno, büyük bir metal leğenin yanında diz çökmüş, küçük bir kürekle çabuk kuruyan beton karışımını karıştırıyordu. Çömeldi ve eldivenli eliyle alnını sildi. "Hava bu kadar soğuk olduğu için bu şeyin kuruması daha uzun sürecek," dedi.

"Şuradaki dolapta bir ısıtıcı var. Onu takabiliriz." Tar gidip ısıtıcıyı çıkardı ve kurdu. Daha fazla yardım eli olsaydı gece daha çabuk geçecekti, ama yanında sadece Sammy ve Kuno vardı. Janloon'daki adamları kadar bu Kekonese-Espenian Yeşil Kemikler'i tanımadığı ve onlara güvenmediği için ne kadar az kişi olursa o kadar iyi olurdu. Doun veya Tyin'in de yanında olmasını tercih ederdi, ama sahte kimlik oluşturmak yeterince zahmetli olmuştu ve riski en aza indirgemek ve yerel Pillar Kaul Hilo ile iyi ilişkileri sürdürmek için, No Peak'in Port Massy'de yetkisini aşırı kullandığı izlenimi vermek istemiyordu.

Reams, soğuk bir öfkeyle ve hiç şaşırmamış bir ifadeyle tekne odasına bakındı. "Sizi keck piçler."

Tar adamın önüne dikildi ve ona baktı. "Neden buraya geldin? Biliyor musun?" diye sordu Espenianca. Tar dili iyi bilmiyordu, ama bu ülkeye ilk seyahati değildi. Üç yıl önce, Pillar'ın buraya ilk ziyaretinde ona eşlik etmişti. O zamandan beri, No Peak adına birkaç kez geri dönmüş, yerel Green Bones'ları eğitmiş ve klan için bazı işler yapmıştı. İhtiyacı olan kadarını öğrenmişti. Fazla konuşmasına gerek yoktu.

Skinny Reams, bileklerinden sandalyenin kollarına bağlanmış ellerini açtı. "Ben de payıma düşeni yaptım," diye itiraf etti. "Tanrı biliyor ki, benim de aynı sonla karşılaşmam gerektiğini düşünenler çoktur." Tar'a tiksintiyle baktı. "Ama bunu senin gibi birinin yapacağını hiç düşünmemiştim. Rohn Toro'ya kızgınsınız, ama bunu kendi başınıza yapamazdınız."

"Rohn Toro bir neden, evet," dedi Tar. Sammy ve Kuno, Keko-Espenian Green Bone topluluğunda Rohn'un arkadaşları ve korumaları arasındaydı; yıllarca Crews'un

tarafından Kekonese mahallesinde yıllarca süren acımasız tacizlere tanık olmuşlardı ve Rohn'un cinayet mahalline ilk ulaşanlar da onlardı. Bu yüzden, Dauk Losun'un onayıyla, adaleti sağlamak için buradaydılar. Ancak Reams haklıydı: Southside Crew'un yeni patronu olarak, Green Bones bile dahil olmak üzere, içeriden yardım almadan onu hazırlıksız yakalamak için çok dikkatli ve çok iyi korunuyordu. "Siz spennies'ler hep aynısınız," dedi Tar. "Birbirinize bile güvenemezsiniz."

Kuno, beton karıştırdığı yerden döndü. El küreğinin ucunu tutsağa doğrulttu. "Senin patronların, senin gidişine çok üzülmüyorlar, Skinny," dedi akıcı Espenianca. "Jo Boy Gasson ve Slatters, Kromner'ı hapse attırmana yardım ettiğini düşünüyorlar. Rohn'u öldürmek ve iki Kekonese vatandaşını öldürmeye kalkışmakla herkesi polisin peşine düşürdükten sonra, senden kurtulup bizimle barışmak istiyorlar."

"Kısa görüşlü pislikler. Böyle bir ekip arkadaşına sırtını dönmek, oysa bu dünyadan silinmesi gerekenler sizler gibi dinsiz kecks ve zehirli kayalarınız." Teknenin zeminine tükürdü. Çıplak ayak parmakları soğuktan bembeyaz olmuştu. "Hadi, işine bak."

Tar başını salladı. "Rohn Toro'yu öldürdün. Ve kendi halkını düşman edindin. Ama hepsi bu kadar değil. *Ben* buraya bunun için gelmedim." Tar paltosunu çıkardı ve bir kenara koydu. Tekne içinde hava ısınmaya başlamıştı. Kolları sıvadı ve belindeki kınından pençe bıçağını çıkardı. "Kız kardeşimi boğarak neredeyse öldürdün. Artık düzgün yürüyemiyor ve konuşamıyor. Onun kim olduğunu bilmiyorsun, benim kim olduğumu da bilmiyorsun, değil mi? Önemli değil. Tek bilmen gereken, bunun No Peak klanından kişisel bir mesele olduğu."

Skinny Reams, yetişkin hayatının tamamını mürettebat olarak geçirmişti ve Port Massy'nin yeraltı dünyasında herkes tarafından en sert adamlardan biri olarak biliniyordu, ama Tar, gözleri kanca bıçağın kenarından Green Bone'un yüzüne, oradaki delilik izine kayarken, içinde kabaran hayvani korkuyu hissedebiliyordu.

"Kuno, Sammy ile güverteye çık," dedi Tar, artık Kekonese dilinde konuşuyordu. "İhtiyacım olursa seni çağırırım."

Genç Green Bone tereddüt etti. "Maik-jen," dedi belirsiz bir şekilde, kuru dudaklarını yalayarak. "Dauk Losun, Rohn-jen'in her zaman yaptığı gibi hızlı ve dikkatli olmamızı söyledi..."

Tar başını keskin bir hareketle çevirdi ve genişlemiş göz bebeklerindeki vahşi ışık ve elindeki bıçak, diğer adamı itiraz etmeden itaat etmeye ikna etti.

. Kuno küreği yere bıraktı, iş eldivenlerini çıkardı ve betonun kurumasını önlemek için metal küvetin üzerine ıslak bir örtü attı. Arkasına endişeli bir bakış atarak hızla teknenin güvertesine çıktı.

Tar sandalyedeki adama döndü. O artık Willum Reams değildi, artık kimse değildi, sadece klanın bir başka düşmanı, çok başlı bir canavarın kıvrımlı kafalarından biriydi. Klanın sayısız düşmanı vardı ve bazen Tar'ın zihninde hepsi birbirine karışıyordu, çünkü sonuçta hepsinin ortak bir korkunç özelliği vardı ve bu yüzden bir bakıma hepsi aynıydı. Güçlü Yeşil Kemikler'e zarar verip onları öldüremezlerdi. Onlardan daha iyi adamlar, Maik Kehn gibi adamlar. Ama yaptılar, yaptılar ve yine yapabilirlerdi. Tar'ın artık kardeşini bir daha göremeyeceğini ve onunla konuşamayacağını bildiği için, onu her yerde takip eden boşluğun sorumlusu onlardı. Bu yüzden, sandalyedeki adam çığlık atmaya başladığında, Tar kendi çığlıklarını duyuyormuş gibi hissetti, kendi duygularını dışarı çıkarıyormuş gibi.

BÖLÜM

5



Görünüşü Korumak

Altıncı yıl, dördüncü ay

Yılbaşı haftasında Kaul ailesinin programı bayram kutlamalarıyla doluydu. En önemlisi, klanın üst düzey üyeleri için düzenlenen ziyafet ve partiydi. No Peak'in tüm liderleri, en kıdemli Yumruklar ve Şans Getirenler, önde gelen Fener Adamlar ve klana bağlı hükümet yetkilileri ve kamuoyunda tanınmış kişiler katılacaklardı. Wen, haftalar öncesinden misafir listesini hazırlamak, yemek, müzik, dekorasyon ve güvenlik için düzenlemeler yapmakla meşguldü. Hilo, kendini fazla yormaması için işi malikane personeline devretmesini ve daha fazla yardımcı tutmasını söyledi, ama o, etkinliğin genel gidişatını kontrol altında tutmaya kararlıydı. Klanın zayıflık gösteremeyeceği bir dönemde bir şeylerin ters gitmesinden korkuyordu.

Parti akşamı, yengesi Lina eve gelerek Wen'e giyinmesine, saçını yapmasına ve makyajını yapmasına yardım etti. Kehn'in ölümünden sonra Lina, Juen Nu için Horn'ların evinden ayrılmış, Kaul mülkünden taşınarak kendi büyük ailesinin yanına yerleşmişti, ancak Wen ile yakın arkadaşlıklarını sürdürmüştü. "Şanslı yeşil sana çok yakışmış," dedi Lina, Wen'in elbisesinin arkasındaki düğmeleri iliklerken, belki de omuzlarının ve boynunun gerginliğini, sertleşmiş dudaklarından okunan endişeyi fark etmişti. Wen, avlunun dolmaya başladığını ve gelen misafirlerin seslerinin yükseldiğini duyabiliyordu. Üst kattaki pencereden dışarı baktığında

pahalı arabaların birbiri ardına kavşağa girdiğini ve takım elbiseli erkekler ile gece elbiseli kadınları getirdiğini gördü.

Hilo smokin giymiş olarak odaya girdi. "Gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu. Yoğun geçen son birkaç hafta boyunca neredeyse hiç konuşmamışlardı. O eve geldiğinde Wen genellikle çoktan uykuya dalmıştı. Diğer zamanlarda ise Hilo ona dokunmadan yatmaya gidiyor ve Wen uyanınca çoktan evden çıkmış oluyordu. Şimdi ise Wen'e aylar sonra ilk kez bakıyormuş gibi sabit bir bakışla ona baktı. Yüzündeki ifade yumuşadı. "Gitmek zorunda değilsin. Sorun değil."

Wen zayıf bir gülümsemeyle, "Biliyorsun ki... sorun var," dedi. Kafasında dolanan düşünceleri kelimelere dökmek ya da bu kelimeleri akıcı ve doğru bir şekilde söylemek çoğu zaman zordu, ama haberleri dinlemek ve klan içindeki konuşmaları anlamak konusunda hiçbir sorunu yoktu. Yeşil Kemik Fener Adamı'nın ihaneti ve halka açık infazı nadir görülen bir olaydı ve çok konuşulmuştu. Ayrıca, Double Double kumarhanesine yapılan son saldırı, tatil döneminde klan karşıtı aşırılık yanlılarının başka eylemler yapabileceği endişesini doğurmuştu. Her iki olay da No Peak'in savunmaya geçtiği ve sahip olduklarını korumak için çabaladığı izlenimini vermişti. Espenia ve Ygutan arasındaki küresel çatışmanın bir sonraki sıcak noktası olabileceği korkusunun yüksek olduğu bir dönemde bu, iyi bir görüntü değildi. Bu arada, Dağ klanı paraya boğulmuş görünüyordu ve üyeleri, Ayt Mada'nın genç yeğenini varisi olarak atamasından memnundu. Düşmanları, kendi Yeni Yıl kutlamaları için cömertçe para harcıyordu.

Hilo'ya doğru yürüdü ve Hilo ona kolunu uzattı. Wen koluna tutunarak dengede kalmaya çalıştı ve yüksek topuklu ayakkabılar olmadan onun yanında her zamankinden daha kısa hissetti. "Düşmeme izin verme," dedi. Bu gece görünüş önemliydi. Kaul ailesi en güçlü ve en birleşik halini göstermeliydi. Sütun'un karısı olarak Wen'in bu gece ev sahibesi olması bekleniyordu. Onun yokluğu, sadece onun güçsüzlüğünün kanıtı olarak görülecekti. Hilo hiçbir şey söylemedi, ama merdivenlerden inerken sabırla onunla birlikte yürüdü, daha güçlü olan sol tarafını korkuluğa dayayarak, zayıf bacağıyla önce bir adım atmasını sağladı.

"Bugün... bizim evlilik yıldönümümüz. Unuttun mu?" diye sordu, kelimeleri gevelememek için yavaşça konuşarak. Hilo, klanı kurtarmak için ölümle yüzleşmeye gitmeden önceki gün, yılbaşı gecesinde evlenmişlerdi.

"Tabii," dedi, kaba bir şekilde değil, ama tek kelimelik cevabının rahat tavrı Wen'in dudağını ısırmasına neden oldu. Kocasının açıkça acımasız olduğu anlar

nadiren ve kısa sürüyordu: soğuk bir bakış, keskin bir söz, geçmişteki dürüst olmayan davranışlarını ve bu yüzden neredeyse öldürüleceğini hatırlatıldığında gösterdiği acı veya öfke. Her biri ruhunu kemiren bir acıydı, ama daha da kötüsü, aralarına kasten koyduğu mesafeydi. Hilo'nun taviz vermeyen sevgisinin altında uzun süre yaşamış olan Wen için, kocasının sevgisinin yokluğu cansız ve sonsuz bir kış gibiydi.

Wen bunun er ya da geç olacağını tahmin etmişti — Hilo, onun arkasında ve isteğine karşı, kendi eksikliğini bir taş göz olarak kullanarak, kendi hayatını tehlikeye atarak, ne kadar derinden ve ne kadar uzun süredir klan işlerine karıştığını öğrenecekti. Elbette kızılacaktı, ama kendini açıklayabileceğini, Hilo ile her zaman yaptığı gibi konuşabileceğini, onu sakinleştirebileceğini ve sonunda anlayacağını düşündüğü için bu şansı kullanacaktı.

Ama bu şansı bulamamıştı. En çok iletişim kurmaya ihtiyacı olduğu anda, kendini ifade edememiş, birkaç kelimeyi bile anlamlı bir şekilde bir araya getirmekte zorlanmıştı. Ve Hilo... Keşke ona öfkesini gösterebilseydi, incinmişliğini ve ihanete uğradığını hissettiği duygularını serbest bırakabilseydi, belki de duygularının bir kısmını dindirebilirdi. Ama onun ölümden dönmesi ve bakıma ihtiyacı olması, bunu yapmasına engel olmuştu.

Merdivenlerin altında Wen durup derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı. Hilo elini sırtının alt kısmına koydu ve Wen bu hafif baskıya kısa bir süre yaslandı. Birlikte avluya çıkıp klanla yüzleştiler.

Selam vermek için ellerini alnına götüren bir dalga yükseldi ve "Kaul-jen! Sütun için kanımızı veriyoruz!" selamladı. Wen yutkundu ve yüzlere hoş geldiniz gülümsemesi yapmaya çalıştı. Sütunun yanında onu bir buçuk yıldan sonra ilk kez gören klanın her yerinden gelen önemli kişilerdi. Hilo'nun kolunu daha sıkı tutmaya başladı ama dengede durmak için ona yapışıyormuş gibi görünmek istemediği için kendini tuttu.

Hilo sesini yükseltti ve boş kolunu selamlamak için havaya kaldırarak kalabalığa seslendi: "Kardeşlerim, bu gece Sütun olarak emrim, tüm bu yiyecekleri yiyip, o fıçılardaki hoji'yi bitirmenizdir!" Kahkahalar yükseldi, ardından muhtemelen çok içmiş bir Yumruk, neşeyle bağırdı: "Klan için ölmeye hazırım!" Wen, muhafazakar ama yakışan siyah bir elbise giymiş Shae'yi gördü, gözlerini devirip şarap kadehinden bir yudum alıyordu.

Normalde, şenlikle süslenmiş avluda dolaşır, klan üyelerine selam verip saygılarını kabul ederlerdi, ama bu gece Hilo, Wen'i ana masaya götürdü ve sandalyesine oturmasına yardım etti. Yanına oturdu ve konuklar küçük gruplar halinde gelip onunla konuşurken orada kaldı. Herkese iyi bir ruh hali içinde, dikkatli ve her zamanki rahat tavırlarıyla gülümsüyor gibi görünüyordu.

Wen, konuşmaktan çok başını sallayıp gülümsemeyle iyi dileklerini karşıladı. Ağzını her açtığında hata yapmaktan korkuyordu. Eskiden yüzleri ve isimleri neredeyse mükemmel bir şekilde hatırlardı, bu yeteneği her türlü sosyal durumda işine yarardı, ama onu da kaybetmişti. *"Sadece bunu atlat*," diye kendini teselli etti.

Soğuk hava dalgası geçmişti, ama baharın başlangıcı için hala alışılmadık derecede soğuktu. Kadınlar çıplak omuzlarına şallar örttü ve eşit aralıklarla yerleştirilmiş gaz lambaları, masaları koruyan kırmızı çadırların üzerine sıcaklık ve titreyen ateş ışığı gölgeleri düşürdü. Akşam yemeği servis edilmeden hemen önce çocuklar büyükanneleri tarafından dışarı çıkarıldı. Niko ve Ru küçük takım elbiseler ve kravatlar giymişti, Jaya ise sarı bir elbise ve beyaz tayt giymişti, ama bir şekilde taytını dizlerinden lekelemeyi başarmıştı. Kardeşlerinin önüne koşarak Wen'in kucağına ve masanın üzerine tırmanmaya çalıştı. "Jaya-se, düzgün otur," diye azarladı Wen, en küçük çocuğunu zapt etmeye çalışırken, Lina'nın onu bahçedeki salıncakta küçük kuzeni Cam ile oynamaya götürmesiyle rahat bir nefes aldı.

"İyi görünüyorsunuz Bayan Kaul," dedi Woon'un karısı, kocası bir grup kıdemli Şans Getiren ile sohbet ederken Wen'in yanına oturarak. "Tanrılar bu yıl size sağlık versin."

"Teşekkür ederim... Kiya," dedi Wen, kadının adını hatırladığı için rahatlayarak. Sözleri yavaş ama normal bir şekilde çıktı. "Umarım... sizin için de öyle olur."

Kadının gülümsemesi bir an için sönükleşti ama hemen kendini toparlayıp Hilo'ya başını salladı. Hilo, Niko ve Ru ile birlikte dolaşıyor, insanların onlara hayranlıkla bakmasına izin veriyor ve Ru'nun konuşkanlığını hoşgörüyle dinliyordu. Her çocuğa bir torba şeker para verdi ve diğer çocuklara dağıtmaları için onları gönderdi. "Çok güzel çocuklarınız var," dedi Kiya, Wen'e özlemle gülümseyerek. "Klanın geleceği için çok gurur duyuyor olmalısın."

Wen, Woon Papi'nin karısına klan işleri hakkında ne kadar bilgi verdiğini, No Peak'in ne kadar mali sıkıntı içinde olduğunu bilip bilmediğini merak etti. "Klanın geleceği," diye hatırlattı Kiya, büyük partiye başını sallayarak, "bundan daha büyük."

Bu geceki kalabalık ve şık giyimli insanları, taşan yemekleri ve hoji'leri, yüzlerce bilek ve boyunda parıldayan yeşim taşlarını gören herkes, No Peak klanının yenilmez olduğunu düşünürdü. Bu kasıtlıydı. İnsanların izlenimlerini şekillendirmek bir sanattı; küçük bir oda büyük gösterilebilir, bir evin kusurları varlığa dönüştürülebilirdi. Bu gece, No Peak'i düşmeyecek kadar zengin ve güçlü göstermişti. Gerçeklik daha karmaşıktı. Wen, Double Double'ın cam kapılarındaki grafitiyle yazılmış bildiriyi gazetede görmüştü. Özellikle tatil arifesinde, bu kadar kalabalık bir Yeşil Kemik topluluğuna kimsenin saldırmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu, ama yine de gözleri, malikanenin tuğla duvarları ve demir kapılarının yanında nöbet tutan muhafızların siluetlerini aradı. Kimseye hiçbir şey garanti edilemezdi, ne onlara ne de düşmanlarına.

Garsonlar ana yemekleri getirmeye başladığında Shae baş masadaki yerini almak için geldi. Kiya hızla ayağa kalktı. "Kocamı alıp kendi yerimize dönsek iyi olacak," dedi ve Woon Papi'nin kolunu ısrarla çekerek onu uzaklaştırdı. Juen Nu ve karısı Hilo'nun yanındaki yerlerini aldılar. Espenia'dan yeni dönen Tar, sevgilisi Iyn Ro ile birlikte geldi. İkisi de partide birkaç kadeh hoji içmiş gibi görünüyordu ve birbirlerine sarılmış, yüksek sesle gülüyorlardı. Anden sessizce Wen'in yanındaki koltuğa oturdu, rahat bir nefes aldı ve ona küçük bir gülümseme attı. "Senin yanında oturduğuma sevindim, Wen abla."

Wen de Anden'in yanında oturmaktan memnundu. O korkunç gece Port Massy'de yaşadıklarını sadece Anden anlıyordu. O da bazen nefes alamadığı kabuslardan uyanarak uyandığını ona itiraf etmişti. Wen, hayatını Anden'e borçluydu, ama Anden hâlâ her zaman tanıdığı alçakgönüllü genç adamdı. Wen'in sözleri takıldığında veya geciktiğinde, Anden ona asla acıma veya sabırsızlıkla bakmazdı. Diğer konuklarla konuşmaya çalışırken hissettiği tüm gerginlik kayboldu ve ironik bir şekilde, rahatladığında neredeyse hiç zorluk çekmedi. "Tıp fakültesi nasıl gidiyor?"

"Çok yoğun," dedi üzgün bir şekilde, ama daha fazla şikayet etmedi.

Wen onu cesaretlendirmeye çalıştı. "İlk yılın en zor olduğunu duydum."

Anden başını salladı. "İlk yıl çok fazla ders var ve yeşim yeteneklerini tamamen farklı bir şekilde düşünmeyi öğrenmek zorundasın. Umarım gelecek yıl biraz daha kolay olur." Wen'in çorba kepçesini almakta tereddüt ettiğini görünce, kendisi uzanıp kepçeyi aldı ve deniz ürünleri çorbasını Wen'in kasesine koydu. "Bazen bunun değip değmeyeceğini merak ediyorum," diye itiraf etti, "ama burada başarısız olursam, yapabileceğim başka hiçbir şey yok."

“Anden,” dedi Wen sertçe, “bunu söylememelisin. Yabancı bir ülkede, yeşim olmadan yaşarken yaptıklarını bir düşün. Büyürken herkes sana değerinin yeşim yeteneklerinde olduğunu düşündürdü, oysa bu... bu açıkça senin kişiliğinden kaynaklanıyor. Kuzenlerin bile bunu biliyor, yarın tıp fakültesini bıraksan bile." Fikrini o kadar kesin bir şekilde ifade etti ki, birkaç cümleyi neredeyse hiç takılmadan söylemiş olmanın zaferini fark etmedi bile.

Anden kızardı ve aniden tabağındaki karidesleri sarımsak sosunun içinde itip kakmaya daldı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi bir süre sonra. "Umarım haklısındır."

"Tabii ki haklıyım." Wen, genç adamın bu gece neden kendinden emin olmadığını anlayabilirdi. Anden'in baş masadaki yeri, Pillar'ın daha önce gözden düşmüş kuzenini aileye geri kabul ettiğini herkese kanıtlıyordu, ama bu, klanın yorgun savaşçıları ve zengin işadamlarının ona acıma ve şüpheyle bakmadıkları anlamına gelmiyordu. Wen, kendilerine duydukları acıma ve şüphe kadar, Anden'e de aynı şekilde hissettiklerini düşündü. Zirvede bu kadar şanssızlık, diye fısıldayacaklardı.

Hilo'nun şakacı siparişlerine rağmen, yemekler yenileme hızından daha hızlı gelmeye devam ediyordu. Masalar kızarmış süt domuzu, zencefil suyunda buharda pişirilmiş balık, sarımsaklı bezelye filizi ve kızarmış ahtapotla doluydu. Kiralık davulcular, geçen yılı gürültülü bir enerjiyle uğurladı ve iki komşu masadaki Fists üyeleri birbirlerine içki oyununda meydan okudu. Niko, Ru ve Jaya, Hilo'nun annesi onları içeri alıp yatırmadan önce, anne ve babalarına iyi geceler öpücüğü vermek için yanlarına geldi. Wen'in gözleri yorgunluktan bulanıklaşmaya başladı, her şey bulanıklaşıyor, her kasına sızıyor ve düşüncelerini bulanıklaştırıyordu.

Juen ve karısının bir süre önce masadan kalktığını fark etti, ama şimdi Horn, Wen'in sandalyesinin arkasında belirdi ve Hilo ile konuşmak için eğildi. "Kaul-jen. Karım çocukları yatırmak için eve gitti, ama radyoda duyduğu haberi bana söylemek için aceleyle geri döndü."

Pillar'ın kulağına yakın konuştu, ama patlayan havai fişeklerin sesini bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı, böylece Wen onu duyabilirdi. "İki saat önce, Espenian savaş uçakları Euman Adası üzerinde bir Ygutanian casus uçağını düşürdü. Uçak, deniz üssünün yakınına düştü. Pilot inişten sağ kurtuldu, ancak yakalanmadan önce intihar etti. Ygutanian ve Espenian hükümetleri olayla ilgili birbirlerini suçluyor ve Amaric'te savaş tehdidinde bulunuyorlar."

Juen konuşurken Hilo'nun yüzünde pek bir değişiklik olmadı, ama Wen, gözlerindeki ışığın birkaç saniye içinde rahat ve neşeli bir halden inanamama ve öfkeye dönüştüğünü gördü, sanki bir alevin kırmızıdan turuncuya, oradan da maviye dönüşmesi gibi. "*Tam da* bu *lanet* olası zamanda," diye dişlerinin arasından geçirdi.

"Kraliyet Konseyi yarın acil toplantı yapacak." Juen, devam eden coşkulu partiye baktı. Davulcular gece yarısına kadar geri sayıma başlamış, bir fıçı daha hoji açılmıştı. Shae bile eğleniyor gibi görünüyordu. "İnsanlara söylemeli miyiz?" diye sordu Horn.

Hilo'nun çene kasları derisinin altında gerildi. "Hayır," dedi. "Zaten yakında öğrenecekler. Bırak herkes yeni yıla iyi bir ruh haliyle başlasın." Karanlık bir sesle mırıldandı, "Bu, iyi şans çağırmak için tek şansımız olabilir ve lanet olasıca buna ihtiyacımız olacak."

"O zaman sadece kıdemli Fists'lere sessizce söylerim," diye önerdi Juen. "Böylece, insanlar istila konusunda paniğe kapılırsa, bölgemizde düzeni sağlayabilirler."

Horn ayrıldığında, Wen kocasının koluna uzandı. "Bu gece Shae ile de konuşmalısın. Hava Durumu Adamı'nın ofisi, kimse açıklama yapmadan önce Kraliyet Konseyi'ndeki sadık adamlarımızla anlaşmalı." Bunun yerine dirseği dolu bir çay bardağını devirdi ve çay ikisinin de kucağına döküldü. Ağzını açtığında hiçbir ses çıkmadı, sanki kelimeler göğsüne geri itilmiş gibi hissetti. Hilo'ya çaresizce bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Hilo, giysilerine sızan çayı peçeteyle sildi. "Yorgunsun." Ayağa kalktı ve Wen'i de ayağa kaldırdı. Eve dönerken Wen ona yaslandı. O anda kimse onlara dikkat etmiyordu. Neredeyse tüm konuklar, yakında şehirde patlayacak havai fişek gösterisini beklemek için çimlere çıkmıştı. İçeri girdiklerinde, Hilo onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve yatağa yatırdı. Elleri nazikti ama sevgi ya da şehvet içermiyordu. Onun özenle dikilmiş elbisesinin düğmelerini açıp çıkardıktan sonra onu battaniyenin altına soktu.

Pişmanlık ve aşağılanma gözyaşları Wen'in gözlerini yakıyordu. Yıllar önce, genç aşıklar oldukları zamanlarda, Hilo'nun gelmesini heyecanla bekleyerek bütün günü geçirirdi. Sonunda gelir, bir çatışma ya da düelloda ele geçirdiği yeni yeşim taşının coşkusuyla parıldayan genç bir Yumruk olurdu. O, Hilo'nun zaferlerini anlatmasını ister, onu soyarken vücuduna yeni takılmış mücevherlere dudaklarını bastırırdı. Akıllarını başlarından alan seks yaparlardı, defalarca. Hilo üzerinde sahip olduğu erotik güç ne kadar heyecan vericiydi.

Hilo, artık ara sıra fahişelerle birlikte olduğunu hiç bahsetmedi, ama bunu saklamak için de hiçbir çaba göstermedi. Birkaç kez kıyafetlerinde parfüm kokusu almıştı, ceplerinde Lilac Divine Gentleman's Club'a ait kibrit kutuları ve nane şeker ambalajları bulmuştu. Uzun süren iyileşme döneminde ihtiyaçlarını başka yerde karşılamak için para ödediğini kabul edebilirdi, ama şu anda olduğu gibi, birbirlerinde teselli bulma yeteneğini kaybettiklerini düşünmek çok acı vericiydi. Sevişmeye çalıştıkları zamanlarda Hilo kendinde değildi, ya ona zarar vermekten korkar gibi aşırı dikkatle davranıyor ya da öfkeli bir işmiş gibi sertçe sevişiyordu.

Hilo başucu lambasını kapattı ve yatağın kenarına oturdu, pencereden şehir silüetine bakarken, ilk havai fişekler Wisdom Hall'un çatısının ve Triumphal Palace'ın kademeli konik kulesinin üzerinde patladı. Işık parlamaları, karanlık profilini kısa bir süre aydınlattı ve aşık olduğu yüzüne uymayan düşünceli çizgileri keskinleştirdi. Dışarıda davullar gümbürdüyor, partide insanlar yeni yılın gelişini alkışlıyordu.

Wen on yedi yaşındayken, bir mutfak bıçağını bilemiş ve ağabeyinin bisikletinin lastiklerini kesmişti. Bunu Kehn'e hiç söylememişti, Kehn ise komşuların çocuklarından birini bu yüzden dövmüştü. O günden sonra Kaul Hilo, her gün arabasıyla evlerine gelip Kehn ve Tar'ı alırdı. Üçü birlikte şehri dolaşır, Akademi'den yeni mezun olmuş genç Fingers, yeşim taşı kazanıp ün kazanmak için can atardı. Wen her gün Duchesse'ye gidip kardeşlerine veda eder ve eve döndüklerinde onları karşılardı. Hilo bir keresinde yağmurda duran Wen'i görünce gülerek, onun tanıdığı en nazik ve en sadık kız kardeş olduğunu, kendi kız kardeşinin asla böyle bir şey yapmayacağını söylemişti.

Wen, biraz utanarak, aşk acısı çeken bir genç kız olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı, ama boşuna özlem duymamıştı. Mahvolmuş bir bisiklet gibi küçük bir şey kaderi değiştirebilirdi, tıpkı taş gözün bir

Klan savaşı. Hilo'nun ona dönmesini sağlayacak tek bir şey arıyordu, eskiden pencereyi indirip koltuğa eğilip sırıtarak yaptığı gibi. Ama çok yorgundu.

"Dışarı çıkmam gerek," dedi Hilo. Wen yanına döndü. Onun yataktan kalktığını hissetti ve havai fişeklerin bir sonraki patlaması odayı aydınlattığında, boşlukta parıldayan ışıklar gördü.

BÖLÜM

6



Değişen Rüzgarlar

Altı gün sonra Kekon Jade Alliance'ın özel hissedarlar toplantısı yapıldı. Her tarafta yaşanan siyasi öfke ve gergin askeri tavırların ardından, Espenia ve Ygutan arasındaki diplomatik kriz tam bir savaşa dönüşmedi, ancak Janloon ve Kekon'un diğer şehirlerinde, normalde dinlenme ve kutlama dönemi olması gereken bir zamanda, marketlerde ve temel ihtiyaç maddelerinde panik halinde bir talep yaşandı. Yeşil Kemik klanları, kendi bölgelerinde suç ve yağmalamaları önlemek için güçlerini seferber etmişlerdi, ancak bu kısa süreli bir endişeydi. Kekon halkı, Çokuluslu Savaş'tan bu yana ilk kez yabancı işgal olasılığını düşünmeye başlamıştı. Birbirinden nefret eden klan liderleri bile bir araya gelmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Shae o sabah erkenden ana eve gitti ve Kyanla kahvaltıdan sonra temizlik yaparken çocukların çizgi film izlediğini gördü. "Shae teyze, *Beast Taming Warriors* izliyoruz," dedi Ru, onu kanepeye doğru çekerek. Bu, hayali bir Üç Taçlar hanedanlığının Yeşil Kemik kraliyet muhafızlarını anlatan bir çizgi diziydi. Bu muhafızlar, olağanüstü yeşim yeteneklerine sahip olmakla kalmayıp, devasa sihirli canavarları çağırıp savaşta kullanabiliyorlardı. Dizideki karakterlerin aksiyon figürleri televizyonun önündeki halının üzerine dağılmıştı.

Shae, yeğenini sakinleştirmek için kanepeye oturdu. "Baban nerede?"

Ru omuz silkti, ama Niko aniden endişelenerek, "Sence annemle boşanacak mı?" diye sordu.

Shae, altı yaşındaki çocuğun aniden sorduğu soru karşısında şaşırdı, ama nasıl cevap vereceğini düşünemeden Ru kardeşinin üzerine atladı ve omuzlarına ve karnına vurmaya başladı. "Söyleme! Boşanmayacaklar, seni aptal köpek suratlı!" Jaya merakla kıkırdayarak yanlarına geldi.

Niko, karşılık vermeden sabırsızca küçük kardeşini itti ve Shae, çocukları kanepenin iki yanına ayırdı. "Ru, köpek suratlı gibi kelimeler kullanmamalısın," dedi. Hilo merdivenlerden indi, somurtkan sahneyi kısaca süzdü ve "Televizyonu kapatın, okula gitmek için giyinmelisiniz," dedi. Kapıya doğru yürüdü. Shae onu takip etti.

Güvenilir bir şoför onları Duchesse ile şehir merkezine götürdü. Hilo bir sigara yaktı ve arka koltuğun camını indirdi.

Shae, kardeşi ile yalnız kaldığında her seferinde çöken kalın sessizliği bozmak için kendini zorladı. "Çocuklar senin ve Wen için endişeleniyor."

Hilo, "Niko çok fazla endişeleniyor. Hiç böyle bir çocuk gördün mü?" dedi. "Çünkü dikkatli biri," dedi Shae. Çocuk genellikle dikkatsiz, kendi düşüncelerine dalmış gibi görünürdü, ama sonra yetişkinlerin konuştuklarının çoğunu duyduğunu belli eden bir şey söylerdi. "Senin Wen'e artık farklı davrandığını biliyor."

"Ona gayet iyi davranıyorum," diye tersledi Hilo. "Her zaman ona göz kulak oldum."

Shae kardeşine tokat atmak istedi. O ve Hilo hayatları boyunca birbirlerine yeterince zarar vermişlerdi, bu yüzden onun öfkesine karşı oldukça dayanıklıydı, ama aynı şey, tanıdığı en iradeli kadınlardan biri olmasına rağmen Hilo'nun sevgisiyle yaşayan yengesi için geçerli değildi. *"Beni* suçlamaya devam etmek istiyorsan, devam et. Ama Wen yeterince acı çekmedi mi? Yaptığı her şeyi senin ve klan için yaptı. Bunu anladığını ona söyleyemiyor musun?"

Hilo, sigarasını arabanın küllüğüne şiddetle söndürürken burnundan hava çıkardı. "İlişki tavsiyesi verecek en son kişi sensin, Shae. Peki ya sen ve Woon?"

Bu ani tersine dönüş, Shae'yi bir kılıç saldırısının hızlı savuşturulması ve tersine çevrilmesi kadar hazırlıksız yakaladı. "Woon ve ben *ne olacağız*?" diye sordu, sesindeki savunmacı tavırdan içten içe utanarak. "Biz iş arkadaşıyız ve iyi arkadaşız."

Hilo'nun kahkahası acımasızdı. "Ve sen de söylemesi gerekenleri söylemeyenin ben olduğumu mu düşünüyorsun? Woon başka konularda akıllıdır, ama neden

senin için çalışarak kendini işkenceye maruz bırakıyor. Ona gerçek hislerini söylemeli ya da onu kovmalıydın."

Shae'nin yüzü kızardı. Bu konuşmayı Wen hakkında başlattığını unutmuştu. "Hepimiz duygularımızı şarapnel gibi etrafa saçmıyoruz, Hilo," diye bağırdı. "Woon ve ben profesyoneliz, ayrıca o da gelecek hafta başka bir göreve atanıyor."

"Peki sence neden bunu istemek zorunda kaldı?" dedi Hilo. Shae cevap veremeden, Düşes arabayı varış noktasına getirdi. "Boş ver. Ayt Mada ve odadaki diğer tüm Sütunlar'ın bizim ne kadar berbat durumda olduğumuzu görmemelerine odaklan." Hilo kapıyı itip arabadan indi ve son sözü söylemeyi başardığı için öfkeyle onu geride bıraktı. Shae gürültülü bir nefes aldı, sonra onun peşinden arabadan indi.

Kekon Jade Alliance'ın merkezi, Finans Bölgesi'nde, doğuda Ship Street'teki klan ofis kulesine ve batıda iki blok ötedeki İlahi Dönüş Tapınağı'na yürüme mesafesindeki üç katlı beton bir ofis binasındaydı. Keskin ve ağır görünümü, devlet bürokrasisini yansıtıyordu ve Shae'ye, yeşim taşının kültürel, ekonomik ve manevi önemi ne olursa olsun, üretimi ve dağıtımı için binlerce insanın kübik odalarda sıradan işler yapması gerektiğini hatırlatıyordu. Güvenlik masasında, Shae ve Hilo, Haedo Shield klanının düz şapkası ve kuşağı giyen iki Green Bone muhafızına pençe bıçaklarını teslim ettiler. Sessizce asansörle en üst kata çıktılar. Shae, kardeşinin aurası gibi derinleşen uğultuyu algılayabiliyordu. Kardeşi, en iyi koşullarda bile KJA toplantılarından hoşlanmazdı.

Yönetim kurulu odasına girdiklerinde, Ayt Madashi çoktan oturmuş, Dağın en büyük bağlı klanı olan Altı El Birliğinin Sütunu ile konuşuyordu. Ayt, uzun zamandır düşmanları olan kişilerin gelişine bakmadı, ancak Hilo ve Shae her zamanki yerlerine doğru yürürken, onun kendine özgü yoğun yeşim aurası bir anlığına şişti. Yönetim kurulu odasındaki devasa yuvarlak masada, Kekon'un ulusal yeşim kartelinin hissedarlarını oluşturan on beş Yeşil Kemik klanının her bir temsilcisi için belirlenmiş yerler ve isim levhaları vardı. Bu düzenleme, bu odadaki tüm Yeşil Kemik klanlarının eşit olduğunu, ülkenin yeşim arzını korumak ve yönetmek için hep birlikte sorumluluk taşıdıklarını gösteriyordu. Bununla birlikte, ülkedeki en büyük iki klan olan Dağ ve Zirvesiz, birbirlerinin tam karşısında oturuyordu ve küçük klanların temsilcileri, bağlılıklarına göre bir tarafa veya diğer tarafa daha yakın veya daha uzak oturuyordu.

Shae, eşitlikçi bir işbirliği duygusu yaratmak için bu odayı iyimser bir şekilde tasarlayan kişinin, Kekonluların her fırsatta statü ve bağlılıklarını gösterme eğilimini hafife aldığını düşündü. Geleneksel uzun yeşil cüppeler giymiş dört Deitist tövbekar, duvarlara sessizce yaslanmış, cennete iletişim kurmayı ve bu en resmi çatışma bölgesinde bile klanlar arasında iyi davranışların sergilenmesini sağlıyordu.

Hilo, koltuğuna otururken ona selam veren Stone Cup ve Jo Sun klanlarının liderlerine selam verdi. Shae, yanındaki sandalyeye oturdu ve başka yere bakmaya çalışarak gereksiz kağıtları çıkarmakla meşgul oldu, ancak bakışları istemeden masanın diğer tarafına, Ayt Mada'nın kısmen eksik olan sol kulağının yarasına kaydı. Shae'nin karnındaki eski yara izi karıncalandı. Dağın Sütunu, Shae'nin yönüne baktı. Gözleri bir saniye boyunca kışın soğukluğunda buluştu. Sonra Ayt konuşmasına geri döndü.

Normalde Ayt'ın solundaki koltukta Dağın Hava Adamı Iwe Kalundo otururdu, ama bugün Iwe'nin yerinde, kırmızı tenli, gri sakallı, göğsü geniş bir adam oturuyordu. Sol bileğinde ve sağ kulağında yeşim taşı takıyordu ve geniş yeşim aurası Shae'nin Algısı'na yoğun ve şurup gibi geliyordu. Adam ona biraz tanıdık geliyordu; kimdi bu adam? Neden Iwe'nin yerine buradaydı? Ayt, Hava Adamını değiştirmiş olsaydı, bunu duymuş olurdu.

"O Kobens'lerden biri," dedi Hilo, kızın şaşkınlığını fark etmiş gibi alçak sesle. "Çocuğun anne tarafından amcası." Ayt Mada'nın on dört yaşındaki vasisi ve muhtemel varisi Koben Ato'nun amcasını kastetmişti. Çocuk kısa süre önce adını tekrar Ayt Ato olarak değiştirmişti, şüphesiz ailesi bu varsayımı pekiştirmek için. Shae, kısa süre önce bir dergide Koben ailesinin profilini gördüğünü hatırladı, ama Hilo'nun onları tanımasına şaşırdı. Sonra birkaç yıl önce Hilo'nun, Kobens'lerden birinin gizlice öldürülmesini emrederek Dağ klanı içinde iç çatışmaları körüklediğini hatırladı. Tabii ki onları incelemiş olacaktı.

Koben'in varlığı, Ayt'in yeğenini ve ailesini yücelttiğinin bir başka kanıtı mıydı? Belki de yıllardır halefiyet sorusu ile boğuşan Ayt, klanının geleceği için planlar yaptığını kamuoyuna göstermek istiyordu.

Hilo ve Shae son gelenler arasındaydı. Birkaç dakika içinde koltuklar doldu ve ağır kapılar kapandı. Odanın bir tarafındaki tavandan tabana pencereler güneye bakıyordu ve bol güneş ışığı giriyordu, ancak odadaki hava

yeşim enerjisiyle tıkanmış gibiydi. KJA toplantıları her üç ayda bir yapılırdı, ancak klanların çoğu, KJA'nın bütçesini belirleyen ve yeşim üretimi, ihracatı ve tahsisi için kotalar belirleyen yıllık oylamaya katılırdı. Diğer toplantıları Hava Adamlarına bırakırlardı. Tüm klan liderlerinin bu kadar kısa sürede bir araya gelmesi, ancak olağanüstü durumlarda olurdu.

Masada bulunan herkes Yeşil Kemik değildi. Klanlar kontrol sahibi hissedarlar olsa da, kartel devlet tarafından yönetiliyordu ve bu nedenle her zaman diğer yöneticiler ve hükümet yetkilileri ile yardımcıları da toplantılara katılıyordu. Yeşim taşı olmayan yetkililerden biri, KJA'nın baş işletme sorumlusu ve mevcut yönetim kurulu başkanı Canto Pan ayağa kalktı ve konuştu. "Tatil haftanızı bölerek buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Tanrılar her bir klanınıza lütuf versin." Shae, bunun açıkça imkansız olduğunu düşündü, çünkü Dağ'a gösterilen herhangi bir ilahi lütuf, No Peak için felaket anlamına gelirdi ve tersi de geçerliydi, ama bu düşüncesini kendine sakladı.

"Hepinizin bildiği gibi, Kraliyet Konseyi, ülkedeki tüm Yeşil Kemik klanları tarafından kamuoyuna desteklenen bir bildiri yayınladı," dedi Canto.

Kekonese hükümeti, Euman Adası üzerinde casus uçakları uçurması nedeniyle Ygutan'ı şiddetle kınamış ve yabancı askeri "misafirlerin" uzun süredir varlığına rağmen adanın Kekonese toprağı olduğunu kesin bir dille yinelemişti. İki güç arasındaki çatışmanın diplomatik yollarla azaltılması çağrısında bulunurken, her iki tarafın Kekon'u işgal veya kontrol altına alma girişimlerinin hızlı ve ezici bir direnişle karşılanacağına dair söz vermişti. Dağ klanına sadık bir isim olan Şansölye Guim, Bilgelik Salonu'nda yaptığı konuşmada, "Kekon barış istiyor, ancak biz dünyadaki diğer uluslardan farklı bir savaşçı ulusu olmaya devam ediyoruz. Uzun ve gururlu tarihimiz boyunca bağımsızlığımız için nehirlerca kan döktük. Bunu tekrar yapmaya fazlasıyla muktediriz" dedi.

Espenian hükümeti, Hilo'nun ifadesiyle "uzun uzadıya, *ikinizi de siktir* etmenin kibar bir yolu" olan resmi konuşmanın sert tonundan memnun kalmamıştı.

Başkan Canto, "Hepimiz başbakanın sözlerinin arkasındayız, ancak son birkaç gündür gördüğümüz korku dolu halk tepkisi, desteğimizi dile getirmekten daha fazlasını yapmamız gerektiğini kanıtlıyor. Bu düşünceyle, sözü doğrudan sizlere hitap etmek isteyen Kraliyet Konseyi'nin kıdemli askeri danışmanı General Ronu Yasugon'a bırakıyorum" dedi.

Ronu ayağa kalktı ve tüm Yeşil Kemik liderlerine selam vermek için ellerini alnına götürdü. Üniformasının kolunda altın general şeritleri ve kol saatinin çelik kordonunda yeşim taşları vardı. Shae, generali daha önce görmüştü ve uzun zaman önce Dağ klanındaki statüsünü, küçük ve takdir edilmeyen Kekonese ordusunda bir kariyer için feda etmiş, zor bir işi olan onurlu bir adam olduğunu düşünmüştü.

"Kekonese halkı bu hafta, askeri komutanların yıllardır işaret ettiği bir gerçekle yüzleşmek zorunda kaldı." Ronu, ellerini yanlarına indirmiş, sert bir şekilde durarak konuştu. "Biz iki kaplanın arasında sıkışmış küçük bir ülkeyiz. Şansölye Guim'in dışa vurduğu, yabancı saldırılara direnebileceğimiz yönündeki güvenine rağmen, gerçek şu ki mütevazı savunma güçlerimiz hızla ve kolayca yenilgiye uğrayacaktır. Espenia ve Ygutan her yıl askeri harcamalarını artırırken, biz kendi silahlı kuvvetlerimizi düşük öncelikli bir konu olarak görmeye devam ediyoruz. Dün, Kraliyet Konseyi'nin önünde durarak, askeri hazırlığımızı hızla iyileştirmek için çok ihtiyaç duyulan ekipman, eğitim ve personeli sağlayacak acil bir finansman tasarısını kabul etmeleri için konseyi çağırdım."

Jo Sun klanının yaşlı ama zeki lideri Sangun Yen, "Bizden çok daha büyük ülkeleri harcamalarla geçemeyiz" dedi. "Ulusal güvenliğimiz her zaman savaşmaya hazır, eğitimli yeşim savaşçılardan oluşan genel vatandaşlığa bağlı olmuştur. Yeşil Kemik klanları bunu sağlar."

“Neredeyse bir asır önce, bu eski bilgelik ezici gücün karşısında başarısız oldu ve on yıllar süren Shotarian işgaliyle sonuçlandı,” diye işaret etti Ronu.

"O zamanlar uysal ve korkak bir kralımız vardı ve çok sayıda küçük, koordinasyonsuz klan vardı," diye karşılık verdi Sangun. "Tarihimizin karanlık bir dönemiydi, ancak yine de işgalcileri devirdik. Tüm kılıç sallamalarına rağmen, bugün Ygutan gibi büyük ve güçlü bir ülke bile Kekon'u işgal etme riskini göze alabilir mi? Zayıf insanlardan oluşan Oortoko'da bile zorlandılar. Casus uçağıyla ilgili bu telaşı alarmizm haline getirmemeliyiz."

Sangun'un oğlu, klanlarının Hava Adamı, diğer birkaç Yeşil Kemik gibi onaylayarak başını salladı. Shae, çok sayıda siyasi ve askeri analistin görüşlerini okumuştu ve neredeyse hepsi, Kekon'un Espenian'ın Amaric'teki çıkarları için hayati öneme sahip olduğu ve bu nedenle

Ygutan saldırısı için mantıklı bir hedef olmasına rağmen, tarihsel olarak zaptedilemez olan bu adayı işgal etmenin ve elinde tutmanın bedeli çok yüksek olduğu için buna değmeyeceği konusunda hemfikirdi.

General Ronu şöyle dedi: "Klanlar daha büyük ve daha güçlü hale gelmiş olabilir, ancak bizler büyükbabalarımızın yaşadığı dünyadan çok farklı bir dünyayla karşı karşıyayız. Artık yeşim savaşçılarına sahip tek ulus biz değiliz. Espenia Cumhuriyeti, KJA'nın himayesi altında onlara sattığımız yeşimle kendi seçkin askerlerini donatıyor. Karaborsada satılan yeşim, Ygutan ve onun vasal devletlerine ulaşıyor. Sağlık riskleri daha az olan, geliştirilmiş bir SN1 formülü bir süredir geliştiriliyor. Espenialılar buna SN2 adını verdiler ve bu formülün de şüphesiz daha geniş dünyaya yayılacağına şüphe yok."

Shae, masanın diğer tarafında Koben ailesinden gelen adamın şiddetle başını salladığını ve onaylamak için koltuğundan atlamak ister gibi göründüğünü fark etti.

Ronu'nun yeşim aurası keskinleşti ve acil bir ikna ile konuşurken kenarları kalınlaştı. "Oortoko, Espenosfer ile Ygut koalisyonu arasındaki vekalet savaşlarının sadece ilkiydi. Kekon, Yavaş Savaş'a karışmaktan kaçınamaz. Tarihin hiçbir döneminde olmadığı gibi, bizim kadar yeşim kullanabilen yabancı askerlerle karşılaşma olasılığına hazırlıklı olmalıyız."

Generalin sert açıklamaları masanın etrafında rahatsız edici mırıldanmalara neden oldu. KJA'nın kontrolündeki yeşim ihracatından elde edilen geliri fazla şikayet etmeden kabul etmelerine rağmen, Kekonlular içten içe diğer ırkların yeşim kullanmasını küçümsüyorlardı. Bu konuda herkesten daha iyi olduklarını ve yeşim takan yabancıların bağımlılık yapan uyuşturucular kullanmak zorunda kaldıklarını ve erken ölüm riski taşıdıklarını bilerek kendilerini avutuyorlardı.

Ronu, hassas bir noktaya değindiğini fark etti. Elini kaldırdı ve devam etti. "Kraliyet Konseyi para ve ekipman artışını taahhüt edebilir, ancak yeşim ve savaşçıları sadece Yeşil Kemik klanları sağlayabilir. KJA'nın hissedarları ve klanlarınızın sütunları olarak sizden, Kekonese ordusuna cesur bir destek gösterisi yapmanızı istiyorum. Şu anda yıllık yeşim üretiminin yüzde dördünden azını alıyoruz. Bu oranı yüzde alt buçukta bir artırmak için özel bir tahsisat açıklayın ve bu yıl itibarıyla yürürlüğe girsin. Ayrıca, savaş okullarından mezun olanların mezuniyetlerinin hemen ardından orduya katılmalarına izin vererek, uzun süredir devam eden askere alma engellerini kaldırın."

Düzinelerce yeşim aurasının diken diken olmasıyla birlikte, sessiz bir mırıldanma dalgası yükseldi. Bu, şimdiye kadar duyulmamış, cesur bir talepti. Bu talebin kabul edilmesi, Kekon'un küçük ordusunu Yeşil Kemik klanlarının statüsüne yaklaştıracaktı.

Yeşil Kemik klanlarının statüsüne yaklaştırırdı. “Ülkedeki yeşim taşının yüzde 6,5'i, bu masadaki çoğu klanın aldığı paydan daha fazla ve sağlık ve eğitim alanındaki büyük kurumlara ayrılan paydan da fazla,” diye itiraz etti Taş Kupa klanının Sütunu. “Orduda kullanmak için kimin payından kesmeyi öneriyorsunuz?”

"Ben daha çok bu askere alma planından endişeliyim," dedi Kara Kuyruk klanının Sütunu Durn Soshu. "Mezunların klanlarına yemin etmeleri her zaman gelenek olmuştur. Bir veya iki yıl Parmak olarak geçirmek tüm gençler için en iyisidir." Bu kez birçok kişi onaylayarak başını salladı, ancak Shae bu tartışmanın aslında gelenek veya gençlerin iyiliği ile ilgili olmadığını biliyordu. Klanlar, tıp, öğretmenlik ve dini kefaret gibi asil meslekler dışında, tüm yeşim yeteneklerini okuldan mezun olur olmaz kendi saflarına katmak için özel bir plan yapmıştı.

General Ronu, karşılaşacağı şüpheciliği açıkça tahmin etmiş gibi, omuzlarını geriye atmış ve sert bir ifadeyle duruyordu. "Maalesef bu gelenek sorunun bir parçası, Durn-jen," dedi. "Ulusal ordudaki Yeşil Kemikler, mezuniyetlerinde ailelerinden miras kalan, klanlarında kazanılan veya farklı miktarlarda yeşim taşı ile askere alınırlar. Klan kültürüyle yoğrulmuşlardır ve bu bağlılıklarını birimlerine de taşırlar. Yeşim taşlarını istedikleri gibi takabilmeyi ve diğer askerlere meydan okuyarak daha fazla kazanmayı beklerler. Onlara klan yerine birliği öncelikli tutmayı, bireysel yeteneklerden çok takım uyumuna değer vermeyi öğretmek zordur. Bunu, bir zamanlar bu geçiş sürecini kendim yaşamış biri olarak söylüyorum. Açıkçası, büyük bir klanda yetiştirilip eğitilmiş Yeşil Kemikler mükemmel savaşçılar, ancak kötü askerlerdir.

"Yirmi yıl önce orduya katıldığımda, ailem ve diğer Green Bones üyeleri tarafından inançsızlık ve onaylamama ile karşılandım," diye devam etti Ronu. "Orta rütbeli bir Fist olarak, herkes bana geri adım attığımı söyledi. Bu tutum, yirmi yılı aşkın bir süredir neredeyse hiç değişmedi. Bunu değiştirmeme yardım etmeni istiyorum. Dövüş okullarından mezun olanların klan geleneklerine alışmadan orduya katılmalarına izin vererek, klana kardeşlik yemini etmek kadar üniforma giyip ülkeye hizmet etmenin de saygı ve onurlu bir şey olduğu mesajını vermiş olursun."

Shae not defterine hızla bir *şeyler* karaladı. *Klanın her iki tarafına da bunun etkisini hesaplamalıyız. Oylamayı bir sonraki üç aylık toplantıya ertelemek öneriyorum.* Notu Hilo'nun önüne itti. Hilo notu gözden geçirdi, ama önce Altı El Birlik Klanı'nın lideri konuştu. "General Ronu, tam olarak değerlendirmek için zamana ihtiyacımız olan önemli bir değişiklik öneriyor.

Her klan, liderleri ve müttefikleri arasında bu konuyu tartışmalı ve bir ay kadar sonra yeniden toplanmalıyız."

Başkan Canto ayağa kalkmaya başladı. "Bu mantıklı görünüyor..."

"Elbette, halkın ulusal birliğimize olan güvenini yeniden kazanmak için kararlı bir adım atmanın tam zamanı varsa, o zaman bu zamandır."

ulusal birliğimizi güvence altına almak için kararlı bir şekilde harekete geçmemiz gereken bir zaman varsa, o da şimdidir." Ayt Mada'nın sesi, başkanın cümlesini ve hareketini yarıda kesti. Odadaki tüm gözler ona çevrildi. "Kekonese ordusuna daha fazla yeşim, daha fazla insan ve daha fazla saygı gösterilmesi gerektiği konusunda General Ronu'ya tamamen katılıyorum."

Şimdiye kadar ne Ayt Mada ne de Kaul Hilo bir şey söylememişti. En büyük iki klanın liderleri olarak, onların görüşleri en önemliydi ve bu odada alınan tüm kararlar nihayetinde onlara kalacaktı. Uzmanlar, yetkililer ve küçük klanların liderleri, söyleyecek bir şeyleri varsa veya Ayt ya da Kaul üzerinde herhangi bir etki yaratmak istiyorlarsa, genellikle ilk sözü onlar söylerdi. Toplantı, ikisi de bir pozisyon belirtmeden sona ererse, bu hiç de şaşırtıcı olmazdı. Kimse Ayt Madashi'nin bu kadar çabuk karar vereceğini beklemiyordu.

"Hava Adamım önemli bir klan işi için ülke dışında olduğu için bugün burada olamadı, onun yerine Koben Yiro'yu getirdim," dedi Ayt. "Koben-jen, birçok radyo istasyonunun sahibi olan başarılı bir iş adamıdır ve orduda akrabaları vardır, bu nedenle bu endişeli dönemde sıradan sivillerin ve askerlerin endişelerini çoğumuzdan daha iyi anlar."

Sütununun izniyle Koben, dizginleri elinden alınmış bir at gibi konuşmaya başladı. "Pillar'ıma ve KJA'ya elimden gelen her türlü bilgiyi sunmaktan onur duyarım," dedi derin ve gür sesiyle. "Koben ailesi, birçok Yeşil Kemik ve yeşim taşı olmayan akrabaları olan büyük, gururlu, orta sınıf bir ailedir. Tüm çalışkan ve vatansever Kekonese'ler gibi, biz de ailelerimizin güvenliği, geçim kaynaklarımız ve kültürel geleneklerimizi en çok önemsiyoruz. Yılbaşı gecesi yaşananlar Ygutan'a karşı nefreti körükledi, ancak uzun süredir ülkeyi tehdit eden ROE'nin varlığı da güvenilir değil. Sonuçta, sadece kendimize güvenebiliriz." Koben heyecanlanarak parmağını havaya kaldırdı. "Bu yüzden insanlar, hızlı ve güçlü bir kararlılık mesajı umarak güvendikleri Yeşil Kemik klanlarına bakıyor."

Ayt eliyle küçük bir hareket yaparak, konuşmaya devam edecekmiş gibi görünen Koben'i susturdu, ancak kendini kontrol etti ve hemen yerine oturdu.

. "Kraliyet Konseyi'ne örnek olarak tereddüt etmeden hareket etmeliyiz," dedi Ayt kesin bir otoriteyle. "Dağın Sütunu olarak, yeniden dağıtım adil bir şekilde yapıldığı sürece silahlı kuvvetlere yeşim tahsisinin artırılmasını destekliyorum ve Yeşil Kemiklerin mezuniyetlerinde doğrudan seçebilecekleri seçenekler arasında ulusal askerlik hizmetinin de olması gerektiğine katılıyorum." Bir süre durakladı, sonra sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Tabii diğer Sütunlar da aynı fikirdeyse. Bu çok önemli bir değişiklik, hepimiz aynı fikirde olmadıkça uygulamaya koymamalıyız."

Kimse cevap vermedi. General Ronu bile Ayt Madashi'nin ani ve kesin desteğine şaşırmış gibiydi. Odadaki herkesin başı, rakibinin karşısında yarı eğik bir şekilde oturan Hilo'ya döndü. Shae, aralarındaki not defterine aceleyle bir not yazdı: *ZAMAN KAZAN.*

"Hayır." Hilo'nun cevabı, nehrin ortasına atılmış bir kaya gibi ağır bir etki yarattı. "Ronu'nun istediği yeşim taşı almasına bir itirazım yok. Çoğunu tapınaklara verdiğimizden alabiliriz — tövbekarların tanrılarla konuşmak için ne kadar yeşim taşı gerekir ki? — geri kalanını da devlet hazinesinden. Ama Kaul Dushuron Akademisi mezunlarının yemin etme şeklini değiştirmeyeceğim. Wie Lon Tapınak Okulu'nda farklı bir şey yapmak istiyorsanız, bu sizin kararınız."

Ayt Mada hiç tereddüt etmedi. "Elbette Kaul-jen, bu zamanda birleşik ve özverili davranmalıyız," dedi hesaplı bir hakkaniyetle. "En fazla yeşim taşı ve insana sahip iki klan, sahip olduklarının bir kısmını vermekle yükümlüdür."

"Ordu, ülkenin bir koludur. Klanlar ise omurgasıdır." Hilo, masanın karşısındaki bakışlarını sabitleyerek gözlerini kısarak dedi. "Ve her klan, barukan askerleri ve karaborsa kârlarıyla karnını doyurduktan sonra fazladan kaynağa sahip değildir."

Yeşim auralarının yoğun örtüsü, dikkatin iki Sütun arasında gidip gelmesiyle endişeyle hareketlendi.

"Asılsız suçlamalar, Fener Adamlarınızın daha akıllıca bir bağlılık seçmesini engelleyemez, ne de ülkenin ihtiyaçlarının önünde durduğunuz gerçeğini gizleyemez, Kaul-jen." Ayt, pişmanlıkla General Ronu'ya dönerek, ama tüm odaya hitap ederek, kibirli bir sıcaklık yaydı. "Ne yazık ki, her Sütun ulusu ulusu öncelikli tutamaz. Görünüşe göre KJA, askeri reform konusundaki övgüye değer çabalarınızı destekleyemiyor, General. No Peak yeniden düşünmedikçe bu mümkün değil."

Shae, Ayt'in Ronu'nun isteğini neden bu kadar çabuk ve hiç tereddüt etmeden kabul ettiğini şimdi anladı. Dağ, ordudan birkaç Parmak kaybetmeyi göze alabilirdi. No Peak ise bunu yapamazdı. Savaşçıların kaybı, suçlulardan ve klan karşıtı kışkırtıcıları mülklerini korumakta ve Dağ'ın son zamanlarda artan sayısına karşı sınırlarını savunmakta daha zayıf kalacağı anlamına geliyordu. No Peak zaten mali açıdan geride kalmıştı ve Fener Adamlarının güvenini daha da kaybetmesi, yıkımını hızlandıracaktı.

Ayt, No Peak'in Ronu'nun önerisini veto etmek zorunda kalacağını biliyordu, bu yüzden önlemin başarısız olacağı kesindi. Bu fırsatı, kendisini ve destekçisi Koben ailesini Kekon'un çıkarlarını gözeten liderler olarak konumlandırmak için kullanmış, No Peak'i ise bir kez daha çıkarcı ve vatansever olmayanlar olarak göstermişti. Bu, artık eski ve güvenilir bir saldırı yöntemiydi ve Ayt bundan vazgeçmeye niyetli değildi.

Masanın altında Shae, elindeki kalemi o kadar sert bükmüştü ki, kalem plastik parçalara ayrıldı. Ayt'ın acımasız tuzakları onu öfkelendirmişti ve Hilo'ya da çok kızgındı. Fuyin Kan ile Twice Lucky'de olduğu gibi, kardeşi de tehlikenin farkına ondan daha çabuk varmıştı, ama diplomasi onun doğasında yoktu.

"Kaul-jen," diye başladı General Ronu, "ne sizin fikrinizi değiştirebilir..."

"Savaş okullarından mezun olanların sayısının artmasına ihtiyacın yok," dedi Hilo ona. "Yabancılar daha az yeşim taşına ve daha zayıf kanlı askerlere sahip, ama onlar artıkları yemek yapmayı başarıyorlar. Sana verilen tüm parayı ve yeşim taşını, zaten sahip olduklarınla daha fazlasını yapmak için kullanamayacağını söyleme."

Ayt Mada bile, Hilo'nun emredici ve kesin ses tonuyla konuşamıyordu. General Ronu, kıdemli bir Fist tarafından yerine konmuş genç bir Finger gibi sert bir sessizliğe büründü.

"Bu kesinlikle sağlam bir tartışma oldu," dedi Başkan Canto Pan, gerginliği yatıştırmak ve daha fazla itirazın önünü kesmek için cesurca ayağa kalkarak. "Bence bu tartışma, hepimiz alternatifleri inceleyip, General Ronu'nun önceliklerini en iyi şekilde nasıl destekleyebileceğimizi düşündükten sonra, bir sonraki üç aylık toplantıda devam etmelidir. Bu önceliklerin nasıl gerçekleştirileceği konusunda anlaşmazlıklar olsa da, hepimiz bunların değerli olduğu konusunda hemfikiriz." Canto, Ronu'ya teşekkür edip toplantıyı kapatırken kimse itiraz etmedi. Hilo hemen sandalyesinden kalkıp tek kelime etmeden odadan çıktı.

Shae kağıtları çantasına tıkıştırdı. Ayağa kalkıp odadan çıkarken Koben Yiro'nun derin sesinin Dağ klanının müttefikleriyle dostça sohbet ettiğini duyabiliyordu. Koridorda Hilo'ya yetişen Shae, onun dirseğini tutup durdurdu ve yüzüne dönmesini sağladı. "Kesinlikle reddetme demiştim," diye tısladı. "Bize karşı bir teklif hazırlayacak zaman bile vermedin. Dağ, bunu aleyhimize kullanacak. Basında bizi mahvedecekler."

Hilo'nun yüzü öfkeyle buruştu. "Ayt'ın tüm planları sonunda işe yaradığında gerçekten öldürülmektense, basın tarafından öldürülmeyi tercih ederim." Arkalarından koridora çıkan insanlara bir göz attı ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Bunu şimdi, düşmanlarımızın önünde mi yapmak istiyorsun? Onların çıkardığı her yangını ben söndürüyorum Shae, sen ise *bana karşı* savaşıyorsun. Sütun'un sözü kesindir, ama bunu hatırlamakta pek iyi değilsin, değil mi?" Hilo, Shae'nin elinden kurtulup asansör lobisinde başkalarıyla konuşma ihtimalini önlemek için merdivenlere doğru yöneldi. Shae, onu bir kez daha izlerken omuzları hayal kırıklığından gerildi.

"Kaul-jen," dedi arkasında bir ses. Shae dönüp baktığında, tel çerçeveli gözlüklü, uzun boylu bir Yeşil Kemik gördü. Onu Altı El Birlik klanının Hava Adamı olarak tanıdı. Toplantıda Ayt Mada'nın iki koltuk solunda oturuyordu.

Shae, yeşim rengi aurasındaki tedirginliği yatıştırmak için gizlice derin bir nefes aldı ve adını hatırlamaya çalışırken adama nazikçe başını salladı. Adam asansörün aşağı düğmesine bastı. "Bugünkü KJA toplantısı alışılmadık derecede hareketliydi, değil mi? Her zamanki bütçe görüşmelerinden çok farklıydı," dedi sohbet edercesine. "Ülke, General Ronu'nun dediği gibi iki kaplan arasında sıkışmış olabilir, ama Dağ ve Zirvesiz, Kekon'un iki kaplanıdır. Siz kükredikçe, biz küçük yaratıklar, hanginizin bizi yemeyeceği kararını vermeye çalışarak oradan oraya koşuştururuz."

Asansör geldi ve kapılar açıldı. Altı El Birliğinin Hava Adamı, Shae'ye önce girmesini işaret etti. Shae, girerken ona dikkatle baktı. Onda düşmanca bir niyet sezmedi ve bu adamı kişisel düşmanı olarak görmesi için hiçbir neden yoktu, ama sonuçta o, Dağ'ın müttefikiydi.

Adam onun ardından içeri girdi ve KJA toplantısından çıkan diğer kişiler aynı asansöre binemeden hemen kapıları kapatmak için düğmeye bastı. Shae gerildi. Asansörün dar alanında tek başına kalan Shae'nin algısı keskinleşti. Adamın nabzı hızlanmıştı. Adam gergindi, ama

yüzünde belli etmiyordu. Shae'nin yanında durup sakin bir şekilde zemin kat düğmesine bastı.

"Pillar'ın nerede?" diye sordu Shae. "Birlikte gitmiyor musunuz?"

"Konuşmalarını bitirince birazdan gelir," dedi
Yeşil Kemik. "Yarın sabah Lukang'a dönüyoruz." Six Hands Unity, Kekon'un en büyük ikinci şehri olan adanın güney kıyısında bulunuyordu. Adamın alnından bir damla ter süzüldü. "Lukang'a daha önce geldin mi, Kaul-jen?"

"Evet, ama son zamanlarda değil," dedi Shae.

"Büyüklüğüne hayran kalacaksınız. Vaktiniz olduğunda mutlaka ziyaret edin." Adam göğüs cebinden bir kartvizit çıkardı ve kadına uzattı. Beyaz kartın bir yüzünde adamın adı, Tyne Retubin, ve iletişim bilgileri yazıyordu. Diğer yüzünde ise klanının kırmızı mührü, Pillar'ının otoritesini simgeleyen bir işaret vardı.

"Six Hands Unity klanı sizi ağırlamaktan onur duyar," dedi Tyne. "Bir Hava Adamı olarak beni doğrudan arayabilirsiniz."

Asansör durdu. Kapılar açıldı ve Tyne başka bir bakış veya söz söylemeden dışarı çıktı. Shae, birlikte görülmemeleri için geride kaldı. Tyne Retu'nun Pillar tarafından kendisine verilen tehlikeli bir görevi yerine getirdiğini anlıyordu.

Shae kartviziti cebine koydu ve bıçağın keskinliğini test eder gibi kenarını parmaklarıyla okşadı. Beş blok boyunca Ship Street'e yürürken elini kartvizitin üzerinde tuttu ve zihni hızla çalışıyordu. Sert kağıttan yapılmış bu dikdörtgen, Dağ'ın kurduğu başka bir tuzak olabilirdi. Ya da kaderin tersine dönmesi, No Peak'in en acil sorunlarını çözüp düşmanlarının önüne geçmesini sağlayacak tanrılardan gelen bir cevap olabilirdi. Dağ'ın en büyük bağlı klanı olan Six Hands Unity, bağlılık değiştirmeye ilgi duyuyordu.

Woon'un veda partisi, o akşam iş çıkışı Drunk Duck hoji barının özel bir odasında düzenlenen sıradan bir etkinlikti. Klanın birçok Şans Getiricisi, yemek ve içkiyi tadıp Woon'a iyi dileklerini sunmak için geldi, ama uzun kalmadılar. Woon Papidonwa ofiste saygı duyulan biriydi, ama Ship Street'te pek yakın arkadaşı yoktu.

Weather Man'in yardımcısı olmanın, her gün genç bir kadına hesap vermek zorunda olmanın bir bedeli vardı, o kadın Kaul olsa bile.

Sonra Woon, "Güzel bir partiydi, Shae-jen. Teşekkür ederim," dedi. Tereddüt ettikten sonra itiraf etti, "Her zamanki gibi seni eve bırakırdım, ama biraz içtim. Biraz beklemeliyim."

“Ben sürerim,” dedi Shae. “Arabada kafanı dinleyebilirsin.” Woon anahtarlarını verdi ve Shae onun arabasıyla Kaul malikanesine doğru yola çıktı. Aralıklı yağmur, vardıklarında mevsimdeki ilk şiddetli sağanak yağmura dönüştü. Shae, kapıdan geçip ana binayı geçtikten sonra güvenlik görevlilerine el salladı ve Woon’un arabasını Weather Man’in evinin önüne park etti. Woon şemsiyeyle arabadan indi ve şemsiyeyi ikisinin başına tutarak Shae'yi kapıya kadar geçirdi. Shae onları eve aldı ve Woon şemsiyeyi sallarken ceketini çıkardı.

"Yağmur dinene ve araba kullanabileceğini hissedene kadar bekle," dedi Shae. Bir demlik çay yaptı ve ikisi birlikte oturduğu kanepeye getirdi. Woon, Shae'nin ona doldurduğu bardağı aldı. "Muhtemelen gelecek hafta iş çıkışı düşünmeden buraya geleceğim," dedi. "Ve gece, sana programını hatırlatmayı unuttuğum için panik içinde uyanacağım.
"

"Öyle yapma," dedi Shae gülerek. Ciddi bir ifadeyle devam etti, "Yeni bir mücadeleye atıldığın ve umarım Kiya ile daha fazla zaman geçirebileceğin için mutluyum."

Woon başını salladı ve çayını içti. Karısının düşük yapması ve hala çocuk sahibi olmaya çalışıp çalışmadıkları hakkında başka bir şey söylemedi. "Bu sabah işler nasıl gitti?"

Shae ona olanları anlattıktan sonra, ayağa fırladı ve oturma odasında volta atmaya başladı. "Turning Six Hands Unity'yi ele geçirmek büyük bir başarı olur," dedi Woon. "Sadece ödedikleri haraç bile önemli bir mali destek olur, Lukang'da kazanacağımız insan gücü ise cabası. O şehir hızla büyüyor ve kontrolünü ele geçirmek, Dağ'ın Fuyin Kan'ı ya da Lantern Men'lerden herhangi birini ele geçirmekten çok daha büyük bir kazanç olur." Woon'un kaşları çatıldı, Shae'nin o gün yaptığı hesaplamaları kafasında tekrar ederken alnının sağ tarafında gamze belirdi. "Bu bir tuzak olabilir mi? Bizi bilgi vermeye ya da başka bir şekilde gardımızı düşürmeye çekmek için bir yol mu?"

Shae, "Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi. Tyne samimi görünüyordu. Klanının kaderi gerçekten tehlikede olmasaydı, asansörde bu kadar gergin olmazdı.

kaderleri gerçekten tehlikede olmasaydı, asansörde bu kadar gergin olmazdı.

Woon, yürüme yönünü değiştirdi. "Liderleriyle görüşmeden veya herhangi bir taahhütte bulunmadan önce, bunun gerçek olduğundan emin olmak için dikkatli ve adım adım ilerlemeliyiz. Ve tabii ki, bunu tamamen gizli tutmalıyız. Six Hands Unity hakkında sahip olduğumuz tüm bilgileri toplamaya başlayacağım ve daha fazla bilgi edinmek için Lukang'daki adamlarımıza gizli telefonlar açacağım."

Shae başını salladı ve yüksek sesle onaylamaya başladı, sonra kendini tuttu. "Hayır," dedi. Woon durup şaşkınlıkla ona döndüğünde, ona hatırlattı: "Bu artık senin işin değil. Artık başka sorumlulukların var." Cevabını yumuşatmak için gülümsedi. "Firstday'de yeni görevine başlar başlamaz, klan adına halletmen gereken başka işler olacak. Bu işi Luto'ya bırak."

Woon, klanın Sealgiver'ı olacaktı. Bu, uzun zamandır gerekli olduğu düşünülen ve Shae'nin bitmek bilmeyen toplantılarından biraz kurtulmasını sağlayacak yeni bir görevdi. No Peak'in sözcüsü ve özel siyasi irtibat görevlisi olarak, Kraliyet Konseyi, yabancı hükümet temsilcileri, bağlı küçük klanlar ve basınla iletişimin başlıca sorumlusu olacaktı. Mesajları doğru bir şekilde iletebilen, klanın önceliklerini anlayıp bunlara sadık kalabilen, dışarıya karşı dikkatli ve asla fazla konuşmayan Woon için bu iyi bir işti.

Baş danışmanı yeni görevinden memnun ve minnettar görünüyordu, ama şimdi neredeyse öfkeyle itiraz ediyordu: "Bu görev Luto'ya bırakılamayacak kadar büyük ve önemli."

"Onu işe almaya sen yardım ettin, Papi-jen," diye hatırlattı Shae. "Onun olağanüstü zeki ve organize olduğunu ve onunla iyi çalışacağıma emin olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama..." Woon bir an tereddüt etti. "O bu işte çok yeni. Elimden geldiğince onu eğitiyorum, ama senin gölgen olmayı öğrenmesi zaman alacak. Bir bağlı klanı ele geçirmek riskli ve zor bir iş, hata yapma lüksümüz yok. En azından ben de işin içinde kalıp Luto'nun çalışmalarını denetleyeyim."

Shae zayıf bir gülümsemeyle güldü. "Neden ayrılmak istediğini hatırlamıyor musun? Bundan sonra daha az çalışman gerekiyor, daha fazla değil." O sabah arabada Hilo'nun ona söylediklerini unutamamıştı. *"Neden senin için çalışarak kendine işkence ediyor?*" Woon*,* ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü için bir şekilde yardımcısı olarak kalmakta ısrar ediyordu

ona ihtiyacı olduğuna inanıyordu, ki gerçekten de öyleydi. "Tamam," diye pes etti, "ama Luto'nun mümkün olduğunca çok işi yapmasını sağla ve asıl işinden zaman almasına izin verme."

Woon rahatlayarak başını salladı ve yanına, kanepeye oturdu. "Resmi unvanım ne olursa olsun, asıl işim her zaman sana elimden gelen her şekilde yardım etmektir, Shae-jen."

Shae'nin boğazı sanki kalınlaşıyormuş gibi hissetti. Arkadaşına yaklaşarak kollarıyla onu sardı. "Zaten yeterince şey yaptın," dedi, çenesini omzuna yaslayarak. "Altı yıldır sana sürekli güvendim ve karşılığında çok az şey verdim. Yeşil Kemikler olarak yemin ederken, klan için ölmeye hazır olduğumuzu söyleriz. Ama klan için her gün, senin yaptığın gibi *yaşamak*, Papi-jen... Bence bu daha da büyük bir fedakarlık."

Woon'un yeşim rengi aurasından bir duygu dalgası geçti. Ona doğru eğildi ve kolunu göğsüne yaslayarak elini koluna koydu. "Korkarım, görevimden ayrılmamın nedeninin yorgunluğum ya da senin Gölgen olmaktan mutsuz olduğum için olduğunu düşünüyorsun. Ya da benim... " Tereddüt etti. "Ya da senden daha fazlasını beklediğimi. Bu doğru değil."

Shae'nin göğsünde baskı oluşmaya başladı. Hilo'nun, söylemesi gereken şeyleri söyleyemediği konusunda haklı olmasına sinirleniyordu, ama şimdi, çok geç olmadan bunu değiştirmek için bir şansı vardı. "Senden kendi hayatını geri istemen için seni asla suçlayamam, çünkü senden yararlanan benim," itiraf etti, yüzünü görememesine sevindi, ama kalbinin çarpışını hissedebileceğini biliyordu. "Lan öldürüldükten sonra, senin acını kullanarak seni benim için çalışmaya zorladım, oysa ikimiz de biliyoruz ki, koşullar farklı olsaydı sen de Hava Adam olabilirdin. Sen olmasan Ship Street'te hayatta kalamazdım, ama yaptıklarım için üzgünüm. Ve bunu söylemek için bu kadar uzun zaman beklediğim için özür dilerim."

Eski yardımcısı o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Shae, Lan'ın ölümünü gündeme getirerek büyük bir hata yaptığını düşünmeye başladı. Bu, ikisinin de paylaştığı bir acıydı, ama ikisi de bunu kendi içinde saklıyordu. Kollarını ondan çekmek istedi, ama Woon ona döndü ve büyük ellerini onun ellerine doladı, o kadar sıkı tuttu ki avuçlarında nabzının atışını hissedebiliyordu.

"Senin gibi Hava Durumu Sunucusu olamazdım, Shae-jen," dedi sert bir sesle, başını eğerek. "Lan-jen'in ihtiyaç duyduğu Pillarman değildim. O ne isterse yaptım ve sırlarını sorgusuz sualsiz sakladım. Bu bir

. Konuşmalıydım, onunla yüzleşmeliydim, Hilo-jen'e gitmeliydim. Ama yapmadım. Terfi almaktan mutluydum ve Lan'ın yaralandığını ve parlak bir gelecek beklediğini bilmeme rağmen, en çok ihtiyacı olduğu anda onu yalnız bıraktım."

Woon gözlerini kaldırdı. Normalde sabit olan bakışları kağıt kadar kırılgan görünüyordu. "Bu başarısızlığım için ölmeyi hak ettim. Lan'ın kız kardeşi için, onun için yapamadığım her şeyi yapacağıma söz verdim. Onu her şekilde destekleyecektim, ama aynı zamanda ona meydan okuyacaktım ve söylenmesi gerekenleri söylemekten asla çekinmeyecektim, böylece o benim olamadığım Hava Adamı olacaktı."

Woon elini kaldırıp Shae'nin burnunun kenarından süzülmeye başlayan gözyaşını sildi. "Kısa sürede senin Gölgen olmak bir görev olmaktan çıktı, bencilce yapmak istediğim bir şey haline geldi. Hiç kolay olmadı ve bazen seni hayal kırıklığına uğratacağımdan korktum, ama her şeyi yeniden yapmam gerekse, tereddüt etmeden yapardım. Klan benim kanımdan, ama benim için Hava Adamı klanın efendisi."

Shae cevap verecek söz bulamadı. Yağmur durmuş, dışarıdaki gökyüzü açılmıştı. Woon ellerini bıraktı ve yüzündeki utancı gizlemek için yana döndü. "Gitmeliyim," dedi ve ayağa kalkmaya başladı.

Shae bileğini yakaladı ve o tamamen ayağa kalkamadan kendisi de ayağa kalktı. "Gitme."

Karşılıklı niyet dalgası, statik elektrik yükü gibi ikisinin yeşim rengi auralarından yayıldı. "Shae..." Woon, garip bir sesle konuşmaya başladı. Sonra aralarındaki boşluk kayboldu. Woon'un ağzı onun ağzına yapışmıştı, ya da onun ağzı onun ağzındaydı... Kim ilk hareket etti, hiç bilmiyordu. Tek bildiği, karşı karşıya durdukları zayıf duvarın aralarında çöktüğüydü. Parmak uçlarında duruyor, kollarını onun boynuna dolamıştı. Woon'un elleri saçlarına gömülmüş, başının arkasını avuçlamıştı. Dudakları ve dilleri, Shae'nin vücudunun her santimetrekaresi titreyerek, çaresizce birbirini ararken, Woon'un elleri de titriyordu.

Sakin bir havuzun ortasına atılan bir taş gibi arzunun içine daldı. Neredeyse dört yıldır kimseyle birlikte olmamıştı ve o ilişki de tarif edilemez bir trajediyle sona ermişti. Yine de şimdi Woon'u öperken, tereddüt yoktu, kendini bilerek teslimiyet ya da yabancıların şoku yoktu, sadece sağlam bir tanıdıklık ve yerçekimi kadar doğal bir serbest bırakma vardı. Aura'sında, kerosenin alev alması gibi bir heyecan hissetti, öfkeli bir sıcaklıkla algılarını kör etti.

Woon düşük, çılgın bir ses çıkardı. Onu daha sert öptü ve elleri bluzunun altına girerek karnının ve sırtının çıplak tenini aradı. Nefesleri düzensizleşti. Kemerini çekip açtı ve gömleğini çıkardı.

Woon birden elini yakaladı ve sabit tuttu, yüzünü geri çekip şehvet ve şaşkınlığın karıştığı bir bakışla ona baktı, kontrolünü kaybetmemek için göğsü inip kalkıyordu. O, uçuşta yakalanmış bir kuş gibi gözlerini ona dikmiş bakarken, Woon'un aurası çalkalanıyordu.

"Neden?" diye sorabildi. "Neden şimdi?" Shae, onun bu soruyu cevaplamasını beklediğini anlayamadı. Woon yüzünü çevirdi ve kafasına darbe almış gibi başını salladı, sanki gözlerinin önündeki bulanıklığı gidermeye çalışıyordu. "*Tanrım*, *neden*, bunca zaman sonra?"

Shae onu yakalamak, tekrar öpmek, onu dikkatsiz bir tutkuya sürüklemek istedi, ama o geri çekiliyor, kemerini bağlayıp gömleğini içeri sokuyor, gözlerine bakamıyordu. Kendini bu kadar incinmiş hissetmesine şaşırmıştı. "Sen benim baş danışmandın," dedi. "Aramızda profesyonel bir ilişki vardı. Ve..." Maro'yu düşünerek mide bulandırıcı bir pişmanlık duydu. "Ve ikimiz de başka insanlarla birlikteydik."

"Öylesiniz," diye düzeltti Woon. "Başkalarıyla birliktesiniz. Ben evliyim." Elinin topuğuyla alnına bastırdı, gamzeyi ovuşturdu. Shae, onun aynı şeyi, ofisinde oturup zorlu bir iş meselesini tartışırken yaptığını görmüştü ve bu tanıdık hareket, burada, kendi evinde, ikisinin de yüzü kızarmış ve kıyafetleri dağınık haldeyken görmek, birdenbire rahatsız edici geldi. Woon'un soğukkanlı ve sakin yardımcısı olmasına o kadar alışmıştı ki, son birkaç dakika sanki hiç yaşanmamış gibi geldi. Ama onun derin gözlerine, sert dudaklarına, geniş göğsüne ve uzun kollarına bakarken, bunun daha önce olmamasına garip bir şaşkınlık duydu.

"Gitmeliyim," dedi, bu kez kararlı bir sesle.

Shae'nin midesinin dibinde uyuşmuş bir korku soğuk bir top haline dönüştü. Arkadaşlıklarını mahvetmiş, onun saygısını ve sevgisini kaybetmişti. Erkeklerle arası çok kötüydü, en kötüsüydü, karar verdi.

Sessizce ceketinin cebinde onun araba anahtarlarını aradı ve uzattı. Parmakları birbirine değdiğinde, Woon'un yeşim rengi aurası boyunca yayılan özlem ve kafa karışıklığının acısı, algısına doldu ve geçtikleri eşik göz önüne alındığında, bu anlık dokunuşu orantısız bir şekilde şarj etti. "Özür dilerim," diye fısıldadı mutsuzca. "Yapmamalıydım..."

Woon, şiddetle başını sallayarak onu keser. "Yapma," der. Ona bakmadan kapının yanındaki şemsiyeyi alır. Omuzları çökmüştür. "İyi geceler, Shae-jen," der, kapıyı açarken normal konuşmaya çalışır ama başaramaz.

"İyi geceler. Dikkatli sür." O gitmeden önce durumu düzeltmek için söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama aklıya hiçbir şey gelmedi.

Pencerenin yanında durup Woon'un arabasının farlarının yanmasını izledi. Arabalar garaj yolundan uzaklaşıp aile malikanesinin kapılarının ardında kaybolduktan sonra, Shae omuzlarına bir battaniye örttü ve sessizce oturarak, artık acı ve soğuk olan çayın kalanını içti.

BÖLÜM

7



Yeni Bir Arkadaş

Klan Dışı Gelecek Hareketi haftada iki kez Küçük Hurma salonunda toplanıyordu. Bir buçuk yıl önce, Bero dar merdivenleri tırmanıp loş ikinci kat odasına ilk kez girdiğinde, sadece üç adam kart oynuyordu. Bu gece ise yaklaşık otuz kişi barın ve küçük masaların etrafında toplanmış, brendi içip sigara içiyor, ince gri gazete kağıdına basılmış broşürleri birbirlerine uzatıyordu.

Dışarıda, Janloon'un her zaman var olan sokak gürültüsü, insanlar işten çıkıp sıcak bahar akşamına hevesle dökülürken mırıldanmadan bir sel haline dönüştü, ancak Little Persimmon'un birkaç penceresi kasıtlı olarak kapalı kaldı. Siyah barın ve küçük dans pistinin üzerinde asılı kırmızı lambalar, temkinli yüzlere puslu ve klostrofobik bir ışık saçıyordu. Dört ay önce Double Double kumarhanesine yapılan cüretkar saldırı, potansiyel devrimcileri çekmişti, ancak aynı zamanda toplanmayı daha tehlikeli hale getirmişti. No Peak klanı failleri bulamamıştı, ancak bölgelerindeki tüm bilinen suç örgütlerini enerjik bir şekilde sarsmış ve suçluları ele verenlere ödül vereceği haberini yaymıştı. Teklif o kadar cazipti ki Bero, Guriho, Otonyo ve Tadino'yu kendisi ele vermek istedi, ancak onlar da öldürülmeden önce onu ispiyonlayacaklardı.

Bero, duvar boyunca uzanan yastıklı kırmızı bankların yanına gitti ve Tadino ile pembe fular takan genç bir kadının arasına oturdu. Taşıdığı sırt çantasını ayaklarının arasına yere koydu, içindekilerin yere çarpmamasına dikkat etti. Tadino kemikli dirseğiyle ona hafifçe dürttü ve

fısıldadı, "Eşyaları getirdin mi? Bundan sonra dışarı çıkıp ortalığı birbirine katacağız, değil mi?"

Guriho ve Otonyo yeni dramatik eylemler planlamıyordu. Herkesin bir süre sakin olup CFM'nin üye sayısını artırmaya odaklanması gerektiğini söylediler. Ama Bero ve Tadino ara sıra sprey boya ve levyeyle dışarı çıkıp klanların işlerine zarar vermek için ellerinden geleni yapıyordu, her zaman mahalleler arasında dolaşıyor ve belirli bir düzen izlemiyorlardı. Balinaları ısıran balıklar gibilerdi, ama Bero için her zaman böyleydi. En altta olmaya alışmıştı. Boya temizlenebilir, pencereler tamir edilebilirdi, ama her seferinde klanlara maliyeti oluyordu. Daha fazla insan, Green Bones'a küçük balıklar bile karşı çıkabileceğini görecekti.

Guriho, elinde bir klipsli tahta ile odanın önünde ayağa kalktı ve mikrofona konuşmaya başladı. Bero bu adamı her gördüğünde, süveter giymiş bir keçi akla geliyordu. Karışık kanlı Oortokon'un küçük gözleri ve uzun, kaba sakalı vardı. Konuşurken ağır ağır nefes alıyor ve bir o yana bir bu yana yürüyordu, her zaman biraz dağınık görünüyordu. Ama enerjik bir konuşmacıydı. "Yeşim, cennetten bir armağan olduğu söylenir, ama aslında cehennemden ve şeytanlardan gelen bir lanettir. Tüm dünyada insanlar onu kötülük için kullanır. Burada, Kekon'da herkes Yeşil Kemikler'in zulmü altında yaşıyor. Shotar'da barukan çete üyeleri, haraç, cinayet ve tecavüz işlerken yeşim taşı takıyorlar. Espenian ordusunun yeşim taşı takan askerleri, Oortoko'yu savaşın yıkıma uğramış bir çöle çevirdi." Guriho bağırdı: "Peki yeşim taşı kimin kontrolünde? Bu şiddet ve yolsuzluk piramidinin tepesinde kim oturuyor? Kekon'un Yeşil Kemik klanları."

Kalabalık öfkeyle onaylayarak mırıldandı ve insanlar alkışlamak için yere vurdu. Bero'nun yanındaki kadın, bankın kenarında öne doğru eğilmiş, dikkatle dinliyordu. Kadın güzeldi. Çok güzeldi. Böyle bir kalabalığa göre çok genç ve güzeldi. Kısa, seksi saçları, süt beyazı teni ve hafifçe aralık dudakları vardı.

"Hey, adın ne?" diye sordu Bero.

Kız ona döndü, kaşları şüphe ve merakla kalktı. Bero, gençliği ve çarpık yüzü nedeniyle kadınlardan alışık olduğu bir tepkiydi bu. Yüzü onu çirkin gösteriyordu ama aynı zamanda ilginç bir yanı olduğunu, bir düello ya da savaşta sakat kalmış olabileceğini düşündürüyordu.

Eşarplı kız tereddüt etti. "Ema," dedi.

Bero, ona soyadını değil, küçültme halindeki kişisel adını vererek onunla flört ettiğini düşünmek istedi, ama bunun sadece

çünkü bu toplantılarda kimse kimliğini açıklamak istemiyordu. Kalabalık, itibarsız geçmişleri olan ve radikal gündemleri olan insanlardan oluşan beklenmedik bir topluluktu: yasadışı olarak yeşim taşı takan "yeni yeşiller", eski barukanlar, parlaklık bağımlıları, öğrenciler ve militan Abukei hakları aktivistleri, düello karşıtları ve anarşistler gibi siyasi aşırılıkçılar. Bero, şaşkınlıkla, odanın arkasında oturan bir yabancı olduğunu fark etti. Bu insanların çoğu, klanları daha fazla nefret etmeseler birbirlerinden nefret ederlerdi.

"Ben Bero," dedi Bero kadına, kadın ona adını sormamasına rağmen. Kadın Guriho'yu dinlemeye devam etti, bu yüzden Bero onu dürttü ve ekledi: "Ben de eskiden yeşim taşı vardı, biliyor musun? Çok fazla. Yeşil Kemikler'den sürekli kaçmak zorunda kalırdım. O piçler beni defalarca öldürdü. Yüzümün bu halinin sebebi onlar. Hayatta olduğum için şanslıyım." Kadının kısa ve sinirli bakışından ona inanmadığını anlayabilirdi. "Doğru. Sonra bir şeyler içmeye gidelim, sana anlatırım."

Guriho fısıldaşanların yönüne sert bir bakış attı ve Bero isteksizce sustu. Guriho, etrafta dolaşan broşürlerden birini kaldırdı. "Klanızın Olmadığı Bir Gelecek Hareketi Manifestosu," dedi ve ciddi ve kendini beğenmiş bir ses tonuyla okumaya başladı. "Güçlülerin zayıflara karşı zulmünden kurtulmuş, daha adil ve eşit bir toplum için verilen ebedi mücadelede, asil mücadelemizin amacı, yeşim taşının yıkıcı etkisinden dünyayı kurtarmak ve klan sistemini ortadan kaldırmaktır."

"Felsefi olarak kulağa çok hoş geliyor," diye sert ve aksanlı bir ses diğerlerinin sesini bastırarak araya girdi, "ama klanlara karşı gerçekte ne yapabilirsiniz ki?" Herkes dönüp baktı. Soruyu soran, odadaki yabancıydı. Kısa boylu, kaslı bir adamdı, büyük bir burnu, kalın kaşlarının altında gizlenmiş gözleri ve pas rengi kıvırcık saçları vardı. Toplantıya hiç uymamasına rağmen, Yeşil Kemiklere alışkın Kekonese halkının, korkulan, savaşabilen bir adamın işareti olarak gördüğü belirli bir fiziksel güç ve bakış yoğunluğu yayıyordu. Guriho'ya hitap edişi agresif değildi, ama ses tonunda meydan okuma vardı.

"Soru sormadan önce dinleseydin, öğrenirdin, değil mi?" dedi Guriho kaşlarını çatarak. "Klanlar güçlü olabilir, ama halkın desteği olmadan var olamazlar. Politikacılar, Fener Adamlar, sokakta Yeşil Kemiklere selam vermek için duran her insan... Hepsi bu sistemi besliyor.

sistemi besliyor. Sistemi bozmalıyız! İnsanların gözlerini açarak bir destek dalgası yaratarak başlayacağız..."

"Evet, evet, güzel bir logonuz, haber bültenleriniz ve toplantılarınız var." Yabancı, Kekonese'yi yeterince net konuşuyordu, ama sözleri hem aksanı hem de sabırsızlığı nedeniyle kesik kesikti. "Ama Yeşil Kemik klanlarının yeşim taşı, parası, silahları ve insanları var. Sizin ise bunların hiçbirine sahip değilsiniz."

Tadino ayağa kalktı. Little Persimmon'da barmen olarak çalışıyordu ve üvey babasının Guriho ile arkadaş olması sayesinde bu salon bu toplantıları yapmak için güvenli bir yerdi. "Senin geldiğin yerde işler nasıl yürür bilmiyorum," diye heyecanla bağırdı, "ama burada insanları kaba bir şekilde sözünü kesmeyiz, özellikle de kendimizi tanıtmamış yabancılarsak."

Yabancı da ayağa kalktı, etrafındakiler dikkatle geri çekildi. Tadino gerildi, ama bir an düşündükten sonra, kıvırcık saçlı adam sadece ellerini açtı. "Haklısın," diye itiraf etti, daha alçakgönüllü bir şekilde. "Kaba sorularımla kimseyi kırdıysam özür dilerim. Buradan olmadığımı görebilirsin. Adım Molovni ve Janloon'a, değerli davanızı duyduğum için geldim."

Küçük Persimmon'da şüphe ve şaşkınlık dolu bir mırıldanma duyuldu. Guriho bile küçük gözlerini kırpıştırdı ve ne söyleyeceğinden emin olamadı.

"O Ygutanlı," diye fısıldadı Ema heyecanla.

"Belki bilmiyorsunuz, ama ülkenizin dışında, klanların baskısı altında yaşayan Kekonese halkının durumuna sempati duyan birçok insan var. Buraya, mücadeleniz hakkında daha fazla bilgi edinmek için geldim." Molovni tekrar oturdu ve Guriho'ya başını salladı. "Yersiz bir şey söyledim, lütfen konuşmaya devam edin. Hiç şüphesiz bu çok iddialı bir hedef, ama doğru dostların yardımıyla ulaşılamaz gibi görünen hedefler bile gerçekleştirilebilir."

BÖLÜM

8



Aile adına konuşan

Emery Anden, ara sınavını izleyen yarım düzine yabancı doktorun onu gerginleştirmesine izin vermemeye çalıştı. *Onlar burada yokmuş gibi davran*, dedi kendine kararlı bir şekilde, sırtını dönerek kolları sıvadı ve sol bileğine doktorların kullandığı bandajı bağladı. Kaul Dushuron Akademisi'nde gençken taktığına benzer, vücuda tam oturan bir deri parçasıydı, ancak tıp öğrencisi olduğunu belirtmek için parlak sarıya boyanmıştı. Anden'in bandında beş adet yeşim taşı vardı, geçmişte kullandıklarından çok daha azdı, ama bugün için yeterliydi.

Anden gözlerini kapattı ve beş uzun, eşit nefes aldı, alışık olduğu ayarlamayı yaparken kendini sakinleştirdi, sonra lavaboya gidip ellerini yıkadı. Vücudu yeşim enerjisi ve sinirlerle titriyordu. Altı yıl önce, sanki bir ömür gibi gelen bir zamanda, bir daha asla yeşil giymeyeceğine yemin etmişti. Şimdi ise o giysiyi o kadar sık giyip çıkarıyordu ki, bu rutin hale gelmiş ve tıp fakültesinin diğer sıkıcı ve stresli işlerinden ayırt edilemez hale gelmişti. Biyoenerjetik Tıp Fakültesi'ndeki ikinci yılında, belirli sayıda klinik deneyim saati kazanması gerekiyordu, ancak eğitimi için Janloon Genel Hastanesi'ne ilk kez girdiğinde, geri dönüp eğitimini bırakmayı kısa bir süre düşünmüştü. Bu yerle ilgili kötü anıları vardı. Çocukken koridorda oturup annesinin çığlıklarını dinlerdi. Gont Asch'ı öldürdükten sonra ateşli ve susuz bir şekilde uyanırdı. Hastane kapısından girdiğinde midesinin kasılmasının geçmesi haftalar sürerdi.

. Ameliyathanede yabancıların önünde durmak, gömülü olan rahatsızlığı yeniden ortaya çıkardı.

Altı Espenli doktor, ödünç alınmış önlükler giymiş, elinde klipsli tahta ve kalemlerle duvara yaslanmış duruyordu. İçlerinden biri elinde 35 mm'lik bir fotoğraf makinesi tutuyordu. Adamont Capita'daki Watersguard Üniversitesi'ne bağlı Demphey Tıp Araştırma Merkezi'nden gelen bu ziyaretçiler, sağlık alanında yeşim taşının kullanımını incelemek için buraya gelmişlerdi. Espenialılar, yeşim taşının askeri alanda kullanışlılığını onlarca yıl önce keşfetmişlerdi, ancak son zamanlarda bazıları Kekonese'lerin yeşim taşının diğer alanlardaki kullanımına ilgi duymaya başlamıştı. Anden'i o kadar yoğun ve meraklı bir şekilde izliyorlardı ki, Anden kendini Kaul Du Akademisi'ndeki son sınavlarda ustalarının bakışları altında hissetti.

Hasta, karaciğerinde damar tümörü olan elli yedi yaşında bir adamdı ve anestezi uygulanmış, ameliyat için hazır hale getirilmişti. Anden'in görevi tamamen ameliyat öncesi hazırlıklardı; cerrah henüz odaya gelmemişti. Anden'in Green Bone doktoru Dr. Timo, adamın hayati fonksiyonlarını kontrol ettikten sonra Anden'e devam etmesi için başıyla işaret etti. "Acele etme," diye cesaretlendirdi.

Anden, çıkarılacak tümörün şeklini ve boyutunu hatırlamak için röntgen filmlerini bir kez daha inceledi, ardından Algısını genişletti ve bilinci olmayan adamın enerjisine daldı. Hastanın kanının ve organlarının düzenli atışları, Anden'in zihninde bir harita haline geldi. Vücudun genelini geniş bir bakışla inceledikten sonra, Algı yeteneğinin odağını adamın gövdesindeki kan akış ağına yöneltti ve birbirine bağlı, uzunlukları ve genişlikleri değişen, hepsi taşıdıkları yaşamla uğultulu boru katmanları arasında yolunu buldu. Anden'in gözleri odaklanamadı ve konsantrasyonundan dolayı yarıya kadar kapandı.

Yeşil Kemik doktoru olmak, Algılama'da Kanalize Etme'de olduğu kadar incelik gerektiriyordu. Anden, ikincisinde her zaman doğal bir yetenek sergilemişti, ancak ilki için sayısız saatler süren çalışma ve pratik gerekiyordu. Akademide, No Peak klanının bir Fist'i olarak geleceği için eğitilirken, Algılama ve Kanalize Etme'yi hızlı, ölümcül ve kaba bir güçle kullanılacak kalkan ve mızrak olarak düşünmeyi öğrenmişti. Bir suikastçının öldürme niyetini algılamak ve Kalp Kanalizasyonu ile bir kalbi durdurmak, şu anda yeşim yeteneklerini kullanmak zorunda olduğu hassas işten tamamen farklıydı. Ameliyat masasının yanında duran Anden, elini adamın karnının sağ üst kısmına getirdi. Karaciğer arterini izole etti ve hafif, sabit bir dokunuşla Kalp Kanalizasyonu yaptı, yeterli

enerji vererek kötü huylu tümöre giden kan akışını kesen bir pıhtı oluşturdu. Bu sadece birkaç dakika sürdü. Dr. Timo yakınlarda durarak kendi Algılama yeteneğiyle işlemi takip ediyor ve gerekirse devralmaya hazırdı. Anden geri adım atıp elini indirdiğinde, doktor onaylayarak başını salladı, ardından hızlı ve ustaca birkaç küçük damarı kapattı, işi tamamladı ve tüm tümörün artık minimum kan kaybıyla cerrahi olarak çıkarılabileceğinden emin oldu.

Normalde, cerrah şimdi rezeksiyonu gerçekleştirmek için devreye girerdi, ancak yabancı ziyaretçilerin gözlemlemesi nedeniyle Anden, kanserli büyümeye kan akışının kesildiğini kontrast boya ile doğrulamak için daha fazla röntgen çekilip geliştirilirken, on beş dakika bekledi. Espenliler röntgen filmlerinin etrafında toplanarak notlar aldılar ve birbirleriyle konuştular. Anden gitmekte serbestti. Gelen cerrah ve ameliyathane personelinin yanından dikkat çekmeden geçerek odadan koridora çıktı ve yakındaki bir bankta oturdu. Eğitim bandını çıkardı, başını duvara yaslayarak gözlerini kapattı ve geçici baş dönmesi ve mide bulantısını atlatmaya çalıştı.

Çoğu Green Bone tıp uzmanı yeşil renkli kıyafetlerini çıkarmazdı, ancak Anden iş başındayken sadece yeşim rengi giymek konusunda katıydı. Tövbekarlar ve öğretmenler gibi, doktorlar da teknik olarak hiçbir klana bağlı değildi ve onlara zarar vermek aisho'nun ihlali olarak kabul ediliyordu, ancak Anden'in durumu benzersizdi. O, eski Dağ Boynuzu klanının lideri Gont Asch'ı öldüren adam olarak tanınan Kaul ailesinin bir üyesiydi. Ayrıca Espenia'daki kuzenleri için çalışmış ve kaçakçı Zapunyo'nun suikastına katılmıştı. Doktor olsa da olmasa da, o bir No Peak Yeşil Kemik'ti ve klanın savaşçılarından biri olarak görülme ya da ölümcül bir şekilde yeşim yeteneklerini kullanarak bir savaşçı haline gelme riskini göze almak istemiyordu. Onu, kararlılıkla reddettiği yola geri döndürmek çok da zor olmazdı.

Anden gözlerini açtığında, Espenli iki doktorun büyük bir ilgiyle önünde durduğunu gördü. Boyu daha uzun olanı, düzgün sakallı ve geniş gülümsemeli bir adamdı. "Az önce bize çok etkileyici bir gösteri sundunuz. Nerelisiniz? Siz... Siz... Ne...?" Açık ellerle işaret ederek, Anden'in belirsiz etnik kökenini soruyordu.

Doktorların yanında duran tercüman soruyu Kekonese dilinde tekrarlamaya başladı, ama Anden onu durdurdu ve Espenianca cevap verdi, yabancının garip sorusuna yüzünü buruşturma isteğini bastırarak. "Babam Espenian'dı," diye açıkladı. "Ama onu hiç tanımadım. Janloon'da doğdum."

"Espenianca'yı oldukça iyi konuşuyorsun," dedi doktor.

"Neredeyse dört yıl Port Massy'de yaşadım," diye açıkladı Anden. "Üniversite diplomamı aldım ve Janloon'a dönmeden önce orada çalıştım."

"Öyle mi?" Yabancı doktorun gülümsemesi genişledi. "Port Massy'e hiç geri dönüyor musun? Adamont Capita'ya gelmeyi düşünür müsün?" Cüzdanından bir kartvizit çıkardı ve Anden'e uzattı. "Adım Dr. Elan Martgen. Demphey Tıp Araştırma Merkezi'nin baş araştırma ekibi liderlerinden biriyim. Bu seyahat sırasında gördüklerimden sonra, Kekon'dan bazı pratisyenleri bizi ziyaret etmeye ve bu yaz düzenleyeceğimiz yıllık tıp konferansında daha geniş bir sağlık profesyonelleri kitlesine biyoenerjetik şifa teknikleri hakkında sunumlar yapmaya davet etmek istiyorum. Tabii ki seyahat ve konaklama masraflarınızı biz karşılayacağız."

Anden, davetiyeyi şaşkınlıkla kabul ederek ayağa kalktı. "Seyahatinizin yararlı geçtiğine sevindim, ama konferansınıza başka birini davet etmelisiniz. Ben sadece bir öğrenciyim ve henüz uygulama yapmaya yetkili değilim." Anden sınıfının en iyilerinden biriydi; odada yaptığı arteriyel akış engelleme işlemi, genellikle üçüncü sınıfa kadar öğrenciler tarafından yapılmazdı, ancak yine de Dr. Timo gibi deneyimli bir Yeşil Kemik hekiminin muhtemelen uykusunda bile yapabileceği oldukça basit ve rutin bir işlemdi.

Dr. Martgen, kıvırcık saçlı, daha genç ve daha kısa boylu meslektaşıyla göz göze geldi, sonra Anden'e dönerek, "Seçkin bir yeşim şifacı grubunu davet etmek istiyoruz ve senin de aralarında olmanı çok isteriz," dedi.

"Burada tanıştığımız çoğu kişi Espenianca'yı sizin kadar iyi konuşmuyor," dedi genç doktor. "Ve açıkçası, meslektaşlarımızın çoğu biyoenerjetik yeşim taşının tıbbi potansiyeline ikna olmuş değil. Onlar bunu fizik bilimleri kadar geçerli görmüyor ve şimdiye kadar küçük, uzak bir adada sınırlı kalmış uygulamaları incelemenin pek bir anlamı olmadığını düşünüyorlar."

"Onların fikrini değiştirmemize yardım edebilirsiniz," dedi Dr. Martgen.

Anden iki adam arasında bakışlarını gezdirdi ve şimdi, görünüşü ve kısmen Espenian kökenli olması nedeniyle kendisine yaklaşıldıklarını anladı.

Demphey'deki insanlar, Espenli gibi görünen ve Espenca konuşan birinin, gizemli ve esrarengiz bir yabancı şifa sanatı uyguladığını görürlerse, Dr. Martgen'in etkilemesi gereken meslektaşları, üstleri veya paydaşları ne olursa olsun, onun amacına ulaşmasında büyük bir adım atılmış olurdu. "İrtibatı koparmayalım," dedi Anden, kesin bir şey söylemeden.

"Lütfen düşünün," dedi Dr. Martgen, Anden'in elini sıkarak, grubunun geri kalanına katılıp programlarının bir sonraki durağına doğru yola çıktı. Onlar gittikten sonra, Anden kartı bir süre inceledi ve cebine koydu.

Şimdiye kadar Espenia'ya geri dönmeyi ciddi olarak düşünmemişti ve bu fikir ona hem beklenmedik bir şekilde çekici hem de biraz rahatsız edici gelmişti. Janloon'a döndüğünde, Anden, yetişkin olarak doğduğu şehirde hiç yaşamadığını fark etti ve bu garip ve düşündürücü gerçeğin farkına vardı. Birçok yönden, son bir buçuk yılını kendini yeniden keşfetmekle geçirmişti. Artık tıp öğrencisiydi, hastanenin yakınındaki Eski Şehir'de kendi dairesi vardı, üç küçük çocuğun amcasıydı. Port Massy çok uzak görünüyordu, orada geçirdiği yıllar neredeyse bir rüya gibiydi, bazıları mutlu, bazıları acı tatlı, bazıları ise gerçekten kabus gibiydi. Bazen orada yakınlaştığı insanları düşünürdü: ev sahibi ailesi Bay ve Bayan Hian; Dauk Losun ve eşi Sana; relayball ve grudge hall'daki arkadaşları. Ve Cory. Hâlâ Cory'yi düşünüyordu, bazen aktif bir özlemle, ama daha çok hüzünlü bir merakla, ne yaptığını merak ediyordu.

Espenian doktorları, Anden'e yeni gelişen tıbbi becerileri nedeniyle değil, temsil ettiği şey nedeniyle davet etmişti. Hayatında ilk kez, yabancıların karışık kanını bir avantaj, talihsizlik yerine arzu edilen bir şey olarak gördüğünü hatırlıyordu. Klan partisinde Wen, Anden'e değerinin yeşim yeteneğinde değil, kişiliğinde olduğunu söylemişti. Anden, baldızının cesaretlendirmesini tam olarak içselleştirememişti, ama unutmamıştı da.

Anden, kuzenleriyle konuşmak için Altıncı Gün Kaul'un evine gitti. Sütun, Hava Adamı ve Boynuz kapalı kapılar ardında toplantıdaydı, bu yüzden Anden yeğenleriyle oturma odasındaki kanepede oturup onlara resimli kitaplar okudu. Niko sessizce dinledi, ama Ru

her sayfada o kadar çok soru sordu ki, diğer odada uyuyan Jaya uyanıp ağlayarak ve huysuz bir şekilde odaya girmeden önce tek bir hikayeyi bile bitiremediler. Anden çocukları, özellikle de Niko'yu çok seviyordu, ama kendisinin asla ebeveyn olmak zorunda kalmayacağı için minnettar hissediyordu.

Çalışma odasının kapısı açılıp Juen Nu dışarı çıktığında, Anden kapıyı çaldı ve içeri girdi. Hilo masasında oturmuş, başını bir eliyle ağır ağır destekliyordu. Önünde yayılmış kağıtlarda Shae'nin el yazısıyla yazılmış notların vurgulandığı çizelgeler ve rakamlar vardı. Anden, Sütun'un kararlı ve somurtkan ifadesinin yoğun bilgileri incelemek zorunda kalmasından mı, yoksa ilettikleri mesajlardan mı kaynaklandığını anlayamadı. Başını kaldırıp baktı. "Ne var, Andy?"

Anden, gergin akşam yemeği sohbetlerinden, Dağ'ın gücünü kullanarak No Peak'i her yönden sıkıştırmak için büyük harcamalar yaptığını biliyordu. Lan Sütun iken, Ayt Mada, No Peak'in topraklarına saldırarak onu zayıflatmak için bir kampanya başlatmıştı. Şimdi düşmanları casuslar ve sokak suçluları yerine paraya ve basına güveniyordu. Ancak bu sefer Anden, savaşa katılmak için çaresizce bekleyen bir genç değildi. Savaşta bulunmuş, kendi ağları ve nüfuzu olan bir yetişkindi.

"Espenia'ya geri dönmek istiyorum," dedi kuzenlerine.

İsteğini açıkladıktan sonra Hilo bir sigara yaktı ve başparmağıyla kaşını ovuşturdu. "Klanın bazı üyeleri, o ülkeden tamamen çekilmemizi, orada daha fazla karışmamamızı istiyor." Espenia bu günlerde sürekli haberlerdeydi. ROE, Ygutan'a karşı bölgedeki gücünü artırmak için Euman Adası'ndaki deniz üssünü genişletmeyi planlıyordu. Bu karar, Kekon'da halkın büyük tepkisini çekmişti.

"Denemeye değer, Hilo-jen," dedi Anden.

Shae, Hilo'dan biraz uzakta, kollarını kavuşturmuş bir koltukta oturuyordu. Sütun ve Hava Adamı hâlâ araları bozuktu. Anden'e alaycı bir gülümseme attı. "Seni oraya ilk gönderdiğimizde ne kadar üzülmüştün, hatırlıyor musun? Şimdi ise geri dönmek istiyorsun." Hilo'ya dönerek, "Anden gitmeli. Espenian'daki işlerimizden elde ettiğimiz gelir şu anda bizi ayakta tutuyor, ancak iki ülkenin birbirine güvenmemesi ve anlamaması süregelen bir sorun. Bunu değiştirmek için yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa, sağlık gibi tek bir alanda bile olsa, bize yardımcı olabilir."

Hilo pek ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama "Tamam, kuzen. Gidip ailen adına konuşabilirsin." dedi.

O anda Niko, "Hayır!" diye bağırdı. Çocuk, çalışma odasının yarı açık kapısında durmuş, küçük yumruklarını yanına sıkıştırmıştı. "Espenia, annemin yaralandığı yer. Anden amca oraya gitmemeli. Onu zorlayamazsınız!" Yetişkinler şaşkınlıkla Niko'ya baktılar.

Anden altı yaşındaki çocuğun yanına gitti, önünde çömeldi ve ellerini yeğeninin titreyen omuzlarına koydu. "Niko-se, ben gitmek istedim," diye onu sakinleştirdi. "Kısa bir yolculuk olacak ve tehlikeli bir şey yok. Elbette her zaman bir risk vardır, ama bizim gibi aileler risk almadan yaşayamaz."

Hava Durumu Adamı, Biyoenerjetik Tıp Fakültesi dekanını arayarak No Peak klanının bu konuyla ilgilendiğini vurguladı ve yolculuk etkileyici bir hızla ayarlandı. İki ay sonra, Anden ve fakültenin en iyi üç doktoru, Dr. Timo da dahil olmak üzere, Adamont Capita'ya vardılar. AC, dar arnavut kaldırımlı sokakları ve tarihi tuğla binaları ile eski bir şehirdi. Beyaz mermer anıtlar, cam ofis kulelerinin, heybetli devlet kurumlarının ve yabancı elçiliklerin arkasında her köşeye sıkışmış durumdaydı. Anden, neredeyse dört yıldır yaşadığı ve çalıştığı Port Massy'den otobüsle sadece üç saat uzaklıkta olmasına rağmen, Espenia Cumhuriyeti'nin başkentine daha önce hiç gitmemişti. Port Massy, on dokuz yaşındaki Anden'e çok büyük, garip ve ezici gelmişti, bu yüzden başka şehirleri keşfetmek aklına gelmemişti.

Ancak şimdi, turist gibi davranma fırsatını takdir ediyordu. Dr. Martgen ve Demphey Tıp Araştırma Merkezi'ndeki personel, Anden ve Green Bone'dan gelen üç doktoru iyi donanımlı bir otelde ağırlayarak misafirperverliklerini gösterdiler ve yoğun toplantılar ve meraklı araştırmacılar için yaptıkları sunumların arasında, Watersguard Üniversitesi kampüsünü ve şehrin önemli turistik yerlerini gezdirdiler. Sadece bir öğrenci olan Anden, toplantıların veya sunumların hiçbirinde liderlik yapmadı, ancak birkaç kez yardımcı oldu ve tüm grubun tercümanı olarak görev yaptı. Beş günlük konferansın sonunda, yeşim yeteneklerini kullanmaktan çok, iki dilde düşünmek ve konuşmak, ziyaretçi ve ev sahibi tarafların zıt gelenekleri arasında yolunu bulmaktan çok daha yorgun hissediyordu.

Dr. Timo ve diğer doktorlar ertesi sabah Adamont Capita'dan Janloon'a döndü. Anden kaldı. Otelden taksiye binerek, Ulusal Meclis'in karşısındaki bulvarın aşağısında, kaleye benzeyen dikdörtgen bir binada bulunan federal Sanayi Bakanlığı'na gitti. Asansör lobisinde kanepede beklerken, hükümet binasına baktı. Bina, kare şeklinde katlara yükselen ve heybetli bir piramit tepeye ulaşan devasa beyaz bir yapıydı. Yanları, geceleri renk değiştiren projektörlerle aydınlatılıyordu. Düz çizgileri ve kusursuz düzlemleri Anden'e sert ve ürkütücü, kapalı ve anlaşılmaz göründü.

Bir sekreter onu karşılamak için çıktı. Bekletildiği için özür diledi ve Anden'i yedinci kattaki köşe ofisine götürdü. Kapıdaki isim levhasında "KELLY DAUK, MÜSTEŞAR" yazıyordu. Anden içeri girdi.

Cory'nin en büyük ablası Dauk Kelishon, yüz ve ağız şekliyle babasına ve erkek kardeşine benziyordu. Anden'in elini sıkmak için ayağa kalkarken yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Masasının karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Bay Emery, sanırım?" Sekreter yardımcısı kırk yaşlarında, tebeşir grisi etekli takım elbise, siyah bluz ve inci kolye giymişti. Yüzünü çerçeveleyen kusursuz bir çene uzunluğunda bob saçları vardı. Parlak ama katı profesyonel tavırlarıyla, girişken küçük kardeşine hiç benzemiyordu.

Anden, Kekonese dilinde şöyle dedi: "Bayan Dauk, benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.
"

Kadın sandalyesini yana çevirdi, bir kolunu masaya dayadı
ve bacak bacak üstüne atarak Anden'i inceledi, kibar gülümsemesi değişmedi. "Bu görüşmeyi aileme bir iyilik olarak kabul ettim. Annem çok ısrarcı olabilir," dedi Espenianca cevap vererek. "Onlara göre, siz Kekonese klanlarından birinin temsilcisisiniz. Bunun benimle ve Sanayi Bakanlığı ile ne ilgisi olduğunu tam olarak anlamadım."

Kaba davranmıyordu ama Anden, onun soğuk tavrı ve Espenianca'ya geçmesinden biraz şaşırmıştı. İsteksizce onun ikinci diline uyarak, mecburiyetten daha dikkatli konuşmaya başladı. "Adamont Capita'ya başka nedenlerle gelmiş bulunuyorum ve buradayken, No Peak'teki Kaul ailesi adına Endüstri Bakanlığı'nda dostane ilişkiler kurmak istiyorum."

"Çalıştığınız klanın adı bu mu?"

Anden tereddüt etti, kadının ciddi olup olmadığını ya da onu bir nedenden dolayı sınamak için bilmiyormuş gibi davranıp davranmadığını anlayamadı. "No Peak klanı, Kekon'daki

"Başkentin neredeyse yarısını, yeşim madenciliğini ve ülke çapında birçok sektördeki işletmeleri kontrol ediyoruz. Kekonese Kraliyet Konseyi'ndeki koltukların yaklaşık yarısı bize sadık milletvekilleri tarafından işgal edilmiştir. No Peak'in Sütunu benim kuzenimdir. Diğer kuzenim ise Weather Man olarak işlerin yönetimini yürütmektedir. Ailem adına konuşmamı istediler."

Müsteşar yardımcısı, "Bay Emery, benim görevim Sanayi Bakanlığı'nda Hughart bakanın yanında iç ekonomi politikası konularında çalışmaktır. Biyoenerjetik yeşim bizim yetki alanımızın dışındadır" diye cevap verdi.

"Anlıyorum," dedi Anden, "ama yeşim taşı klanın tek sorunu değil. Espenia'da iş yapmak ve burada ortaklıklar kurmak istiyoruz, ama bunu yapmamızın önünde engeller var. Espenian hükümetindeki karar alıcılarla pozisyonumuzu savunmak istiyoruz. Tabii ki ailem Espenian büyükelçisi ve Uluslararası İlişkiler Departmanı ile Euman Adası'ndaki ROE ordusu ile görüşüyor, ama Adamont Capita'da başbakan ve Ulusal Meclis üzerinde etkisi olan arkadaşlara da ihtiyacımız var."

Anden durakladı. Belki Kelly Dauk'un ısrarla tarafsız ifadesinden, ya da normalde Espenianca'da bu kadar uzun ve karmaşık konuşmadığından dolayıydı, ama Anden sanki kelimeler daha yavaş ve zorlukla çıkıyormuş gibi hissetti. Kendini doğru ifade edemediğini, kelimeleri karıştırdığını düşündü. "Ailenize büyük saygı duyuyorum ve anne babanızı ve kardeşinizi iyi arkadaşlarım olarak görüyorum."

Cory'nin kız kardeşi Anden'e uzun bir süre baktı. "Ailem," dedi sonunda, "Kekonese'nin eski nesil göçmenlerinden ve hala klanlara ve yeşim taşına saygı duyan geleneksel onur kültürünün değerlerini savunuyorlar. Eminim ki yaşlılıklarında bile, Southtrap'teki küçük mahallelerinde komşularına emirler yağdırmaya devam ediyorlardır. Kardeşim küçük bir çocukken bile ona yeşim taşı takması ve onların deyimiyle 'yeşil' olması için eğitim alması konusunda beklentiler yüklediler." Nazik gülümsemesi genişledi ama sıcaklık içermiyordu. "Eski ülkeden gelen genç bir adama neden bu kadar bağlandıklarını anlayabiliyorum."

Anden bir cevap aradı, ama bulamadan Kelly Dauk ellerini birleştirip şöyle dedi: "Ailem ve onların arkadaşları hükümetten sürekli şikayet ediyorlar. Yeşim taşının sivil vatandaşların mülkiyetine yasaklanmasının, zulüm ve ırkçı önyargının doruk noktası olduğunu düşünüyorlar. Kekon'daki klan arkadaşlarınız bu ülkede biyoenerjetik yeşim taşı satarak para kazanmak istiyorlar

ve bu yasağın gevşetilmesini ya da tamamen kaldırılmasını istiyorlar. Doğru mu anladım?"

Anden şaşırdı ve düşünmeden Kekonese diline geri döndü. "Mesele yeşim satmak değil," dedi. "Kekonese halkını hedef alan ve onlara zarar veren bu mantıksız yasanın kaldırılmasını istemiyor musunuz? Hele de siz kendiniz Yeşil Kemik ailesinden geliyorsunuz?"

"Yasaları ben yapmıyorum, Bay Emery," diye yanıtladı Bayan Dauk, hala Espenianca konuşuyordu. "Ama bazılarının aksine, ben yasalara uyuyorum."

Anden itiraz etti: "Ailem, kendi konumunuza zarar verebilecek zor veya uygunsuz bir şey yapmanızı asla beklemez veya istemez. Bugün buraya gelmemin tek umudu, kuzenlerimle konuşup onları Bakan Hughart ve bakanlığınızdaki diğer üst düzey yetkililerle tanıştırmanız ve belki de Adamont Capita'da işlerin nasıl yürüdüğü konusunda çok deneyimli olduğunuz için, hükümetin doğru kişilerine lobi yapmak için nasıl hareket etmemiz gerektiği konusunda bize değerli tavsiyelerde bulunmanızdı. Bu iyiliği, ailenizin bir dostu ve bir Kekonese olarak sizden rica ediyorum."

"Ben Espenian, Bay Emery," dedi Kelly Dauk. "Ve federal hükümetin bir yetkilisiyim." Nazik ama kararlı bir şekilde masasından kalktı ve sekreteri kapıyı açarak Anden'i dışarı çıkardı. "Klanınızın gündemini ilerletmek istiyorsanız, başka kanallardan gitmeniz gerekecek."

Anden, ertesi gün öğleden sonra Adamont Capita'dan Port Massy'ye giden üç saatlik ekspres otobüse bindi. Otobüs Iron Eye Köprüsü'nü geçip ünlü Mast Binası'nın gölgesinden geçerken, pencereden tanıdık metropol silüetine bakarak derin ve tedirgin bir nostalji duygusu içindeydi. Bay Hian, Anden'i Quince'deki otobüs durağında karşıladı ve onu geri dönen bir evlat gibi karşıladı, ona sarıldı ve sağlıklı göründüğünü söyledi.

Doğruca Dauks'ların evine gittiler. Bayan Hian ve Dauk Sana, kızarmış biberli balık, haşlanmış yeşillik, beş mantarlı çorba ve kızarmış kısa makarnadan oluşan muazzam bir hoş geldin yemeği hazırlıyorlardı. Dauk Losun, Anden'i yemek masasının başına oturttu ve akşam boyunca Anden'e yemek ikram edildi ve sohbet edildi. Eski dostlar ve tanıdıklar geldi: Artık bir oto tamirhanesi sahibi ve işletmecisi olan Derek; Sammy ve

Rick ve Kuno adlı iki Green Bones üyesi; artık Donanma Melekleri'nde onbaşı olan ve izinde eve gelen Tod; bir dişçide çalışan ve serbest fotoğrafçılık yapan Tami. Hepsi dostçaydı ama biraz çekingendi, Anden'e eskiden Southtrap mahallesinde yaşarken konuştukları kadar rahat konuşmuyorlardı, sanki son iki yılda on yıl yaşlanmış ve artık onlardan daha genç değil, daha yaşlıymış gibi. Anden, kendisine bu kadar iyi davranılmasının sadece Hians'larda pansiyoner olduğu dönemden kalma iyi anılarından kaynaklanmadığını, Kaul ailesi tarafından Janloon'dan gönderilen önemli bir ziyaretçi, No Peak klanının temsilcisi olduğu için olduğunu biliyordu.

Belki de meraklarından gelmişlerdi, çünkü hikayeler duymuşlardı: Uluslararası bir yeşim kaçakçısının suikastını planlamıştı; Rohn Toro ile birlikte Crews tarafından neredeyse idam edilmişti; gizlice güçlü bir Yeşil Kemik'ti ve bir kadını hayata döndürmek için yeşim takmıştı.

Cory, ofiste geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığını söyleyerek akşam yemeğinden sonra geldi. Her zamanki gibi, girişi dostça bağırışlar, sırt sıvazlamalar ve kahkahalarla küçük bir kargaşaya neden oldu. Yarım düzine kişiye merhaba dedi ve Anden'in elini sıkmak için yanına geldi, sanki eski ama uzak dostlarmış gibi gülümsüyordu. Yanında minyon bir Espenli kadın vardı, onu "Daria, hukuk fakültesinden bir arkadaşım" diye tanıttı. Anden'in ağzı rahatsız edici bir şekilde kurudu. Cory ona nasıl olduğunu, Janloon'a dönmek nasıl olduğunu, dersleri nasıl gittiğini sorduğunda konuşmaya devam etmekte zorlandı.

"Seni hiç doktor olarak düşünmemiştim Anden, ama eminim bu işte en iyilerden biri olacaksın," dedi Cory, biraz zoraki bir gülümsemeyle. "Benim ne kadar bilgili olduğumu gösteriyor, değil mi?" Anden'in adını kullandı ve eskiden yaptığı gibi onu sevgiyle alaycı bir şekilde "*adalı*" diye çağırmadı. Anden, Cory'nin bunu nasıl başardığını, nasıl affedip hayatına devam edebildiğini ve bu kadar normal davranabildiğini acı bir şekilde merak etti, ama sonra yine de Cory'nin neşeli mizacı ve rahat tavırları, Anden'in onda hayranlık duyduğu ve sevimli bulduğu özelliklerdi. Cory evde uzun süre kalmadı, bir saatten az bir süre sonra arkadaşıyla birlikte ayrıldı ve Anden'i üzgün ve rahatlamış bir halde bıraktı.

Akşamın sonunda, Bayan Hian ve Dauk Sana bulaşıkları yıkayıp mutfağı toplarken, Dauk Losun esnedi ve Anden'e, "Yemeğin etkisini atmak için biraz yürüyüşe çıkmak istiyorum. Gelir misin?" dedi.

Sıcak bir yaz akşamıydı ve havada gece geç saatlerde fırtına çıkacak kadar nem vardı. Dauk ve Anden Southtrap'ta dolaşırken, insanlar selam vermek için alınlarına dokunarak, Pillar olarak adlandırdıkları adama hafifçe selam verdiler. Anden, Dauk'un yavaş adımlarına uyum sağlamak için hızını yavaşlattı.

"Kızımın sana davranışından dolayı özür dilerim, Anden," dedi Dauk. "Aslında utanıyorum."

"Özür dilemene gerek yok, Dauk-jen," dedi Anden.

"Kelishon çok bağımsız ve azimli bir kız," diye açıkladı Dauk, başını sallayarak. "Her zaman başarı peşinde koşmuştur ve ebeveynlerinin izlediği eski Kekonese gelenekleriyle hiçbir ilgisi olmak istemiyor. Bu yüzden Espenia'nın kurallarına göre yaşıyor. Hükümette yüksek bir mevkiye geldiğine göre, geldiği yeri unutmayacağını ve kendi halkına yardım etmeye istekli olacağını ummuştum, ama görünüşe göre daha da katı ve mesafeli hale gelmiş ve bizden uzaklaşmaya kararlı."

"Bazı insanlar, kan bağı veya yetiştirilme tarzından bağımsız olarak, ailelerinin diğer üyelerinden farklı olurlar," diye işaret etti Anden. "Bu kimsenin suçu değil." Kendi hayal kırıklığını göstererek Dauk'u utandırmak istemiyordu, ama Espenia'da ailesine sadakatsiz birinin toplumda bu kadar yüksek bir konuma yükselebilmesini merak etmeden edemiyordu.

"Belki de kızlarımı Yeşil Kemikler olarak yetiştirmek için daha çok çabalamalıydım," dedi Dauk iç çekerek. "Ben gençken, Sana gibi şifacı ya da belki de tövbekar olmadıkça bu mümkün değildi. Şimdi ise Kekon'da Yeşil Kemikler arasında kadınlar olduğunu, hatta kendi kuzeninin ve bir kadın Sütun olduğunu söylüyorsun. Dünya çok hızlı değişiyor ve ben yaşlı bir adamım."

"Henüz yaşlanmadın, Dauk-jen," dedi Anden. Dauk altmış dört yaşındaydı ve hala iştahı ve enerjik kahkahası vardı, ancak iyi arkadaşı Rohn Toro'nun ölümünden bu yana geçen iki yıl içinde, Southtrap'in Sütunu gerçekten de hızla yaşlanmış görünüyordu. Artık ağzının çevresinde derin çizgiler vardı, saçları daha da çekmişti ve Anden onun yemek sırasında hap yuttuğunu görmüştü.

"Eski bir deyiş vardır: 'Yeşim savaşçılar gençtir, sonra yaşlanırlar.' Ben hangi tarafa daha yakın olduğumu biliyorum," dedi Dauk alaycı bir şekilde, yürürken ellerini arkasında birleştirerek. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm, ama Crews'taki haydutlarla karşılaştırıldığında bile, biz Kekonese'liler bu ülkenin ulusal siyasetinde çok az söz hakkına sahibiz."

"Kuzenlerim bizim için yaptığın her çabayı takdir ediyor, Dauk-jen," dedi Anden. "Gerçek şu ki, Kekon'da işler pek iyi gitmiyor. Yavaş Savaş, ROE ile ilişkilerimizi kötüleştirdi ve düşmanlarımız bunu bize karşı kullanıyor, hatta başka birçok şekilde de saldırıyorlar. Espenia'daki işlerimize ihtiyacımız var, bu yüzden kuzenlerim konumumuzu iyileştirmek için her türlü avantajı, hatta en uzak ihtimalleri bile değerlendiriyorlar."

Dauk dudaklarını sıktı. "Ben de yeşim yasağının kaldırılmasını çok isterdim, ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. No Peak klanı güçlüdür, ama bizi anlamayan bir ülkenin tüm halkının tutumunu ve yasalarını değiştiremez."

Önceki gün bu kadar kaba bir şekilde reddedildikten sonra, Anden Dauk'a katılmaya meyilliydi, ancak şöyle dedi: "Sadece beş yıl önce, Crews'a karşı yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmadığını, onların tacizine katlanmaktan başka çaremizin olmadığını düşünürdük, ama bak şimdi durum nasıl değişti. Gelecekte ne olacağını kim bilebilir?"

"Gençlerin iyimserliği işte." Dauk burun kıvırdı, ama karanlıkta gülümsedi.

Anden, "Son zamanlarda Crews'larla başka sorun yaşadınız mı?" diye sordu. Port Massy'deki Crewboys ve Green Bones birbirlerine şiddetli bir nefret besliyorlardı. Yerel Crews, Kekonese'lerin onlara kasten kötü yeşim taşı sattığını ve Boss Kromner'ın Southside Crew'unun yıkımından ve bunun sonucunda ortaya çıkan kanlı ve sansasyonel Crew savaşları ile polis baskısından sorumlu olduklarını düşünüyordu. Kekonese'ler, Rohn Toro'nun acımasızca infaz edilmesini asla affetmeyecekti.

Dauk Losun'un yüzü ciddileşti. "Çeteler yaralı, ama yaralı hayvanlar hala tehlikelidir. Eskisinden daha fazla yeşim ve daha fazla eğitimli Yeşil Kemik var, bu yüzden Çeteler bize saygı duymak ve korkmak için nedenleri var. Bunun için No Peak'e teşekkür etmeliyiz, ama çok ileri gitmek, çok açık ve sert davranarak kendimizi tehlikeye atmak mümkün." Dauks'ların evine geri dönmüşlerdi. Anden, Hians'ların ve Sana'nın seslerini duyabiliyordu, ama Pillar henüz içeri girmedi. Kapıya çıkan merdivenlerde durdu ve boynunun arkasını eliyle ovuşturduktan sonra Anden'e döndü, kaşlarını çatarak sözlerini seçti.

"Kuzenin Kaul Hilo, Güney Yakası Çetesi'ni cezalandırmamıza yardım etmek için kendi Pillarman'ını gönderdi. Onlar, benim iyi arkadaşım Rohn Toro'yu öldüren ve seni ve yengenizi neredeyse öldüren adamları bulup infaz ettiler."

Anden cevap vermedi. Maik Tar'ın Hilo'nun emriyle Espenia'ya gittiğini biliyordu ve bunun amacının ne olduğu da sürpriz değildi. Ancak Dauk'un

ifadesi hiç de tatmin edici değildi; yüzü tedirgindi. "Willum Reams'ın cesedi hiç bulunamadı, ama o gece Maik'le birlikte olan iki Yeşil Kemik bana olanları anlattı. Anden, çok korkunçtu. Maik çok ileri gitti; buna gerek yoktu."

Yılbaşı gecesi, havai fişekler patlarken, Tar sarhoş bir şekilde kolunu Anden'in omuzlarına atmıştı. "Bilmeni istiyorum, o lanet olası piçleri son nefeslerini verirken çığlık atarak öbür dünyaya gönderdim. Senin için, evlat." Anden'in hoji kadehini kendi kadehiyle tokuşturduktan sonra partiye doğru uzaklaştı.

Dauk endişeli bir nefes verdi. "Arkadaşlarımızın intikamını almak ve düşmanlarımızı cezalandırmak doğaldır, ama korkunç suçlarla bağlantılıysak, sadece katil olarak görüleceğiz ve yeşim her zaman kanla kaplı olacak. Buraya No Peak'in işlerini büyütmek ve etkisini artırmak istediğini söylemeye geldin. Crews'tan daha kötü görünmemize neden olacak şekilde davranmak, senin umduğun şeye ters düşer."

Anden sessizce, "Dauk-jen, bunu gündeme getirmen doğru," dedi.

“Sen burada yaşıyorsun, Anden; Espenia'da Yeşil Kemikler'in Janloon'da olduğundan çok daha dikkatli davranması gerektiğini biliyorsun. Crews'lar zayıfladıkça, polis dikkatini bize çevirdi. Kekonese mahallelerinde başka hiçbir suç işlenmemiş olsa bile, insanları tutuklamak ve üzerlerinde yeşim taşı aramak için her türlü bahaneyi arıyorlar.” Dauk homurdandı, "Bu Coru'yu meşgul ediyor, savunma avukatlığı işinden mahrum kalmıyor. Ama bu bizim topluluğumuza zarar veriyor. Bugünün gençleri, zulüm görmek ve yabancı gibi yaşamak anlamına geliyorsa neden yeşim disiplinlerinde eğitim almak istesinler ki? Bunun yerine, gerçek Espenialılar gibi uyum sağlamak için miraslarını terk etmeyi tercih ediyorlar. Anden, en büyük korkum, yirmi yıl sonra bu ülkede gerçek Yeşil Kemikler kalmaması."

Hafif bir esinti nemli yaz gecesini karıştırdı. Uzakta bir siren sesi yükseldi ve alçaldı. Yarın Anden, kuzenlerine rapor edecek somut bir zaferi, No Peak'e maddi olarak yardımcı olacak hiçbir şeyi olmadan, eve giden uçağa binecekti. Dauk'un sesindeki kötü his, Anden'in boşuna uğraştığı hissini daha da derinleştirdi. Dauk Losun'a saygı duyuyor ve yargısına güveniyordu, ancak Cory'den vazgeçmeye zorladığı için ona da kızgındı. "Dauk-jen, umarım yanılıyorsundur," dedi Anden.

Dauk gömleğinin yakasının altından, boynundaki gümüş zincirde asılı olan yuvarlak yeşim kolyeyi avucunun içine aldı. "Ben de öyle umuyorum. Gelecek için endişeleniyorum, ama yapabileceğim tek şey, her zaman yaptığım şey,

yani hala yapabildiğim sürece, toplumun iyiliği için insanlarla mantıklı bir şekilde konuşmak." Southtrap'ın Sütunu, Anden'in omzuna güven verici bir şekilde elini koydu ve onları diğerlerinin yanına, eve geri götürdü. "Seni görmek güzel, Anden. Bu şehir için her zaman çok toy oldun, ama ziyaretine sevindim."

BÖLÜM

9



Yedinci Disiplin

Altıncı yıl, dokuzuncu ay

Janloon'daki sayısız Yeşil Kemik eğitim tesisleri arasında, Yedinci Disiplin spor salonu, yabancılara en sıcak davranan yer olarak biliniyordu. Yoyoyi bölgesinde bulunan bu spor salonu, No Peak'e aitti, ancak sahibi, emekli bir klan Fist'i, bağlı ve tarafsız klanlardan gelen Yeşil Kemikler, Espenia gibi uzak yerlerden gelen gezginler, müşterileriyle çalışmak için burayı kullanan bağımsız antrenörler ve hatta bağlılık yemini etmemiş ancak davranışlarına güvenilen birkaç barukan göçmeni dahil olmak üzere, ziyaret eden uygulayıcılardan sadece mütevazı bir ek ücret talep ediyordu.

Eğitim alanı geniş ve iyi donanımlıydı, Spearpoint'teki Dağların kontrolündeki Fabrikadan sonra ikinci sırada yer alıyordu. Girişin üzerinde çerçeveli bir motivasyon sözü yazıyordu: *"Karakterin mükemmelliği, yeşim savaşçısının yedinci disiplini*." Hilo, Firstday öğleden sonra binaya girdiğinde, ana eğitim salonunda klanın sadece birkaç Fingers üyesi vardı. Onlar, körelmiş ay kılıçlarıyla dövüşüyor ve ağırlık yelekleriyle Hafiflik alıştırması yapıyorlardı. Pillar'ın girişini fark edince durup ona selam verdiler ve "Kauljen!" diye seslendiler. Hilo selamlarına karşılık verdi ama sohbet etmek için durmadı.

Binanın arkasındaki minderlerde, Usta Aido, klanın dedikodularıyla Pillar'a kadar ünü yayılmış olan bir adamla pençe bıçağı alıştırmaları yapıyordu. Yabancı, Hilo'nun beklediğinden daha kısaydı

beklediğinden daha kısa boylu, zinde ve güçlü yapılıydı, kısa kesilmiş koyu saçları ve yüzünde sakal izleri vardı. Yeşim taşı rengindeki aurası, eforun gerginliğiyle uğulduyordu ama başka bir şey belli etmiyordu — psişik olarak, dinlenirken poker yüzü gibi. Hilo, adamın yetenekli bir dövüşçünün kendine güvenen fiziksel özelliklerine sahip olduğunu hemen fark etti, ama spor salonundaki diğerlerinden farklı hareket ediyordu. Alışılmış teknikleri veya klasik kombinasyonları kullanmıyordu. Usta Aido'nun her saldırısını savunup karşılarken, yeşim yeteneklerine şaşırtıcı derecede az güveniyor gibi görünüyordu. Güç ve Çelik'i ve bazen de kısa bir Saptırma'yı hızlı ve gizli bir şekilde kullanıyordu, sanki bunları basit ve bariz hareketlerin arkasına saklamaya çalışıyormuş gibi. Yeşil Kemikler, özellikle sonucu kasıtlı olarak ölümcül olmayan halka açık düellolarda, güçlü Saptırmalar ve Hafiflik sıçramaları gibi ham yeşim yetenekleriyle rakiplerini ve izleyenleri hayran bırakırdı. Bu adamın kısıtlı hareketleri tamamen verimli ve pratikti. Yeşim ince bir silahtı, son çare, düşmanı etkisiz hale getirmek için çabucak çekilirdi, ama hepsi bu kadardı. Bu, modern bir askerin yeşim dövüşüne yaklaşımıydı. IBJCS — Entegre Biyoenerjetik Yeşim Dövüş Sistemi.

"Usta Aido," dedi Hilo, mindere adım atarak. "Beni bu öğrencinle tanıştır."

Yaşlı eğitmen, Pillar'ı burada görünce şaşırmış gibiydi. Kaul malikanesinde, Hilo'nun normalde özel antrenörleriyle buluştuğu kendi antrenman salonu ve avlusu vardı. Aido alnını silerek, "Kaul-jen, bu Jim Sunto," dedi. Diğer adama dönerek, "Jim, bu Kaul Hiloshudon, No Peak klanının Pillar'ı," diye tanıttı.

Sunto, Hilo ile Usta Aido'ya baktı. Hilo'nun gözleri adamın yeşim taşına takıldı: boynunda bir zincir üzerinde iki yeşil köpek künyesi vardı. Bunların yanında, üçgen şeklinde altın bir kolye ucu olan ikinci, daha kısa bir zincir asılıydı: Icana Dağı'nın Hakikat Taşıyıcıları sembolü. Sunto yirmili yaşların sonlarında görünüyordu. Hilo'dan daha gençti. Otuz dört yaşında olan Hilo, kendinden daha genç bu kadar çok insan olduğunu görünce şaşırmıştı.

Sunto dikkatle başını salladı ama selam vermedi. "Kaul Hilo'nun kim olduğunu biliyorum." Hilo, Usta Aido'ya, "Umarım dersinizi bölmedim," dedi.

"Bitirmek üzereydik," dedi eğitmen, ipucunu anlayarak. "Jim, haftaya aynı saatte görüşürüz. Kaul-jen." Sütuna selam verdi ve ikiliyi yalnız bırakarak nazikçe çekildi.

Sunto yakındaki havlu askısına doğru yürüdü. Yüzündeki teri sildi ve havluyu boynunun arkasına attı. "Burada antrenman yapmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu omzunun üzerinden.

burada antrenman yapmamın bir sorunu mu var?” diye sordu.

Janloon'da, dost ya da düşman, hiçbir Yeşil Kemik, No Peak klanının Sütunu'na bu kadar kaba ve saygısız bir şekilde konuşmaz, sırtını dönmez, selam vermez ya da uygun saygıyı göstermezdi. "Sorun yok," dedi Hilo. "Sadece Janloon'da bir Espenian Donanma Meleği'nin yaşadığını ve burada antrenman yaptığını duydum, gelip kendim görmek istedim."

"Eski Melek," diye düzeltti Sunto. "Birkaç yıl önce ayrıldım."

"Yumruklarım arasında, senin ciddi bir antrenman partneri olduğun söyleniyor," dedi Pillar, ellerini ceplerinde, Sunto'nun etrafında yarım daire çizerek dolaşırken. "Heike'nin burnunu kırdığını söylüyorlar."

"Hak ettiği bir kazaydı." Sunto, Kekonese dilini akıcı bir şekilde konuşuyordu ama Espen aksanı belirgindi. "Defleksiyon yaparken kendini kaptırdı ve gardını düşürdü."

"Buralarda ders veriyormuşsun."

"Birkaç seminer. IBJCS temelleri, küçük silahların gizlenmesi, ölümcül olmayan teslim olma teknikleri, bu tür şeyler. İnsanlar istedi, benim için ekstra para oluyor." Sunto rahat bir şekilde yerinde durmaya devam etti, ama sesinde şüphe belliydi ve sanki klanın Fists'lerinin her yönden yaklaşmasını beklermişçesine sağa sola bakınıp duruyordu.

Hilo, "Bir yere gidip konuşalım, Teğmen," dedi.

"Burada konuşmak istiyorum, teşekkürler."

"Nasıl istersen." Hilo elini adamın omzuna koydu. Sunto hemen tepki verdi, tutuşundan kurtuldu, Hilo'nun bileğini yakalayıp kilitledi. Hilo'nun diğer eli çoktan hareket etmişti, adamın sağ ciğerine Kanal açıyordu. Darbe kalpten uzaktaydı ve kalıcı bir hasar vermeyecekti, ama çok acı verici olacaktı, Sunto'yu yere yıkacak ve dakikalarca nefes almasını zorlaştıracaktı.

Hilo'nun sürprizine, Sunto bilek kilidini bıraktı, çelik gibi sertleşti ve üst vücudunu hızlı bir hareketle çapraz Channeling yaparak saldırıyı savuşturdu ve Pillar'ın omzuna kas krampları gibi bir acı gönderdi. Sunto'nun göğsüne gelen darbe onu öksürerek ikiye katlamaya yetti, ancak nefesini kesmesine rağmen adam tereddüt etmedi; Hilo'nun kasıklarına bir tekme attı.

Steeling bile Hilo'nun acı içinde gözlerinin yaşarmasını engelleyemedi ve Hilo bir dizinin üzerine çöktü. Sunto, karotis arterine bıçak gibi bir darbe indirdi. Hilo kendini yana doğru itti; etkisiz hale getiren darbe, omzundan yatay Deflection

Sunto'nun beline çarptı ve onu birkaç metre uzağa yere düşürdü. Ayaklarını yeniden yere basan Pillar, Işık'ı fırlattı ve tüm ezici gücüyle Sunto'nun gövdesinin üzerine değil, yanına indi ve adamın göğüs kafesini değil, minderi düzleştirdi.

Sunto bir anda ayağa kalktı, savunma pozisyonuna geçti, ama Hilo eğri bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve ellerini açarak, karnındaki yayılan acıdan hafifçe öne eğilerek ve topallayarak yaklaştı. "Espenian askeri eğitimin gerçek miydi, yoksa sadece boş laf mıydı diye merak ediyordum."

Sunto şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Yani beni öldürmeye ya da dövmeye gelmedin."

"Öyle mi dedim?" diye sordu Hilo.

Sunto yavaşça ve şüpheyle doğruldu, yüzünü buruşturarak göğsünü ovuşturdu. "En büyük Yeşil Kemik klanlarından birinin lideri ansızın konuşmak için mi geldi? Buradan yürüyerek çıkamayacağımı düşünmem için beni suçlayamazsın. Bu şehirde pek çok insan Espenli askerleri sevmez, Kekonese kökenli emekli askerleri bile."

Yedinci Disiplin spor salonundaki herkes, No Peak'in Pillar'ının eski bir Donanma Meleği ile karşı karşıya geldiği olağanüstü manzarayı izlemek için durmuştu. Biri kompakt bir 35 mm kamera çıkarıyordu. Hilo ona bir bakış attı ve "Kes şunu, ne yapıyorsan ona devam et" diye tersledi. Burada bir ziyaretçiyle konuşuyorum, görmüyor musun?" Azarlanan Fingers özür dileyerek mırıldandı ve isteksizce olay yerinden uzaklaştı. Hilo, Sunto'ya döndü. "Eğer benimle bir sorunun olsaydı, şimdiye kadar anlardın. Konuşmaya geldiğimi söylemedim mi? Caddenin karşısında bir restoran var. O tekme için sana bir içki ısmarlarım."

Two Tigers Taproom henüz resmi olarak açılmadığı için mekan onlara kalmıştı. Hilo, müdüre iki bardak Espenian amber lager getirmesini söyledi. Sunto, Hilo'nun uzattığı sigarayı reddetti, bu yüzden Pillar arkalarına yaslanıp kendine bir tane yaktı. Eski melek, yeşim rengi aurası hala şüpheyle doluydu, ama birasını içip "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" dedi.

"Bana nasıl Espenian askeri ve askeri eğitmen olduğunuzu anlatın." No Peak, Sunto'nun geçmişini zaten araştırmıştı, ancak Hilo,

bir adam hakkında daha fazla bilgiyi, onun kendi ağzından dinleyerek edinebileceğine inanıyordu.

Sunto Jimonyon, Janloon'da doğmuş ve tek başına bir anne tarafından büyütülmüştü. Altı yaşındayken annesi yeniden evlendi ve üvey babası ailesini Espenia'ya taşındı. Üvey babasıyla geçinemeyen Sunto, on yedi yaşında evden ayrıldı ve ROE ordusuna katıldı. Burada hızlı bir şekilde IBJCS eğitimine ve Navy Angels'a kabul edildi. Oortoko'daki ikinci görevinde, uçan şarapnel parçalarıyla yaralandı ve iyileşmek için Euman Donanma Üssü'ne gönderildi. Orada, yeni Melek adaylarını eğitme görevini üstlendi ve saygın bir eğitmen oldu. Oortokon Savaşı'nın sonunda yeniden atanmakla karşı karşıya kalan Sunto, Melekler'den istifa etti ve Kekon'da kalmayı seçti.

"Emir almaktan yoruldum," diye omuz silkti. "Ne yapacağıma karar verene kadar burada yaşamak ve eğitim almak istedim."

"Yeşim taşını saklamana izin verdiler," dedi Hilo.

Sunto, künyesini eline aldı. "O benim yeşim taşı değil," dedi. "Espenian hükümeti tarafından bana verildi ve Euman Donanma Üssü'nde IBJCS eğitmenliği sözleşmem devam ettiği için süresiz olarak ödünç aldım. Orada olduğum zamanlarda subay lojmanında kalıyorum, geri kalan zamanlarda ise şehirde bir dairem var."

Hilo merakla başını eğdi. "Kendi yeşil taşın için düello yapmak istemiyor musun?"

Sunto'nun gözleri, Hilo'nun yakasının açık düğmelerinin arasından görünen geniş yeşim taşı dizisine kaydı, sonra tekrar Sütun'un yüzüne döndü. "Bana sadece ihtiyacım olan yeşim taşını taşımam öğretildi," dedi. "IBJCS'nin tamamı, en basit ve etkili keşif ve savaş tekniklerinden oluşan yalın yöntemlere dayanır. Bu teknikler, aynı standart biyoenerjetik yeşim taşıyla donatılmış özel kuvvetler askerleri için işe yarar. Bunun ötesinde her şey gereksiz risk oluşturur." Sunto, bira bardağını çevirirken kaşlarını çattı ve masanın üzerinde nemli bir daire genişledi. "Oortoko'da birlikte olduğum bazı arkadaşlarımın durumu pek iyi değil. Akıl hastalıkları, uyuşturucu bağımlılığı, yalan söyleme alışkanlığı. Kekonese genlerine sahip olduğum için şanslıyım, ama bunu göstermek için daha fazla yeşim taşı istemiyorum."

"Doğru." Hilo, sigarasını söndürürken ifadesini değiştirmedi. "Sen sonuçta yabancı bir askerisin, Yeşil Kemik değilsin."

Sunto, Dikme'ye temkinli ve sabırsız bir bakış attı. Birasını kenara itip kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Bak, ailenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi, aptal olmadığını, saygısızlığının cehaletinden kaynaklanmadığını, herhangi bir Yeşil Kemik klan liderine bağlı olmayan bir Espenian askeri olduğu için böyle davrandığını açıkça belli eden bir ses tonuyla. "Janloon'a adamlarınızla yeşim taşı için kavga etmeye ya da sorun çıkarmaya gelmedim. Kahin'in Gerçeği üzerine yemin ederim. Buraya kendi işime bakmaya ve biraz para kazanmaya geldim, hepsi bu."

Beklenmedik bir şekilde, Hilo Jim Sunto'dan hoşlandığını fark etti. Espen vatandaşlığı ve askeri statüsüyle korunan Sunto, Janloon'da bir istisnaydı. Yeşim taşı takıp kullanabilirdi, ama hiçbir klana bağlılığı yoktu ve kimseye boyun eğmezdi. Ölüm korkusu olmadan Sütun'un kasıklarına tekme atabilecek bir adam, Hilo için ferahlatıcıydı. Bu, Hilo'ya hayatının çok daha eski bir dönemini hatırlattı, henüz Sütun ya da Boynuz bile değilken, herkesin ona meydan okuyabildiği ve her gün sözleriyle, yumruklarıyla ya da bıçaklarıyla saygı kazanmak zorunda olduğu zamanları. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi, gülümsemesi giderek büyüyordu.

"Peki o zaman," dedi Sunto, birasını bitirip sandalyesini geri çekerek ayağa kalkarken, "ikimiz de her şeyi açıklığa kavuşturduk, sanırım işimiz bitti."

"Otur, Teğmen." Sunto artık subay değildi, ama ona hitap etmek için askeri rütbe en uygun yol gibi görünüyordu. "Sırf sana koca bir köpek gibi havlamak için bu kadar zahmete girip seni aramaya gelir miyim sanıyorsun?" Hilo adamı koltuğuna doğru itti. "Buraya para kazanmaya geldiğini söyledin. Sana çok daha fazla para kazanmanın bir yolunu biliyorum. Duymak ister misin, istemiyor musun?"

Sunto, Pillar'ın rahat ve neşeli tavrından bir anda sert ve otoriter bir tavra geçmesinden şaşkına dönen ilk kişi değildi. Dikkatle sandalyesine geri oturdu.

Hilo, Two Tigers Taproom'un müdürüne adama bir bira daha getirmesini söyledi. "Kekonese ordusu hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Sütun.

"Melekler'deyken, Kekonese ordusuyla bazı eğitim tatbikatları yaptık. Tam olarak kalitesiz değiller, ama dünyanın en biyoenerjik yeşim taşına sahip bir ülke için yetersizler."

"Çünkü tüm yeşim ve savaşçılar klanların elinde ve bazıları ülkeyi umursamıyor." Hilo'nun dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "En azından ben öyle duydum."

Ayt Mada'nın yılın başında, ülkedeki tüm Yeşil Kemik liderlerinin önünde, KJA toplantısında onu alt etmesinden Hilo çok öfkelenmişti. O zamandan beri, Dağ, tahmin edilebileceği gibi, kamuoyu savaşında No Peak'e acımasızca saldırıyordu. KJA kısa süre önce silahlı kuvvetlere yeşim tahsisatının artırılmasını oybirliğiyle kabul etmiş ve Kraliyet Konseyi'ndeki No Peak sadıkları ulusal savunma için daha fazla fonun onaylanmasına yardımcı olmuş olsa da, Koben Yiro'nun radyodaki ateşli konuşmalarına inanacak olursak, Ygutan, No Peak'in korkakça bencilliği yüzünden ülkeyi işgal etmek üzereydi.

Koben, Ayt Mada'nın sınırsız sözcüsü olarak yeni görevine coşkuyla sarılmıştı ve bu, Dağ'ın rakiplerini finansal olarak boğma çabalarına kesinlikle zarar vermemişti. Shae'nin son raporları, bu yılın başından beri yeni kurulan küçük işletmelerin üçte ikisinin No Peak yerine Dağ'ın himayesini aradığını gösteriyordu. Woon Papidonwa, klanın kamu imajını ve dış ilişkilerini yönetmek için tam zamanlı çalışıyordu, ancak Shae'nin de dediği gibi, "*Havayı satamazsın."* No Peak'in kendi başına önemli siyasi zaferlere ihtiyacı vardı.

Hilo teklifini açıkladıktan sonra Jim Sunto yavaşça konuştu: "Doğru anlamış mıyım? Beni Kekonese ordusunu yeniden yapılandırmak için işe almak istiyorsunuz?"

Hilo, "Espenian Navy Angels ve ilgilenen Green Bones'a IBJCS öğretiyordun. Kekonese ordusu, sahip oldukları yeşim taşından en iyi şekilde nasıl yararlanacaklarını gösterecek senin gibi birine ihtiyaç duyabilir. Yabancıların, Green Bones'un bile öğrenebileceği bazı şeyler yaptığı inkar edilemez."

Sunto koltukta geriye yaslandı, kollarını kavuşturdu ve yanağını ısırdı. "Bir klan liderinden böyle bir şey duymayı beklemiyordum. ROE ordusunun üst kademelerinin de daha güçlü bir Kekonese ordusunun Ygutan'a karşı caydırıcı olacağına inandığını biliyorum." Boynundaki üçgen kolyeyi parmaklarıyla okşadı, sanki kendi çıkarlarının yanı sıra yabancı tanrısına da danışıyormuş gibi. "Bu General Ronu ile ne zaman görüşeceğim?"

Wen, yengeç çorbası, karabiberli levrek, sarımsaklı bezelye filizi ve doldurulmuş çöreklerden oluşan bir akşam yemeği hazırladı. Kyanla'nın yardımı vardı, ama saatler sürmesine rağmen yemeğin çoğunu kendi başına pişirmiş olmaktan gurur duyuyordu. Hala vücudunun sağ tarafında ara sıra uyuşma ve güçsüzlük hissediyordu,

ama dengesi ve motor kontrolü büyük ölçüde iyileşmişti ve tek elle işleri yapmada giderek ustalaşmıştı.

Hilo eve geldiğinde, onu yemek odasında beklerken buldu. Yumuşak mavi bir elbise ve inci kolye takmıştı, masada iki kişilik özenle hazırlanmış akşam yemeği duruyordu.

"Bu ne için?" dedi.

"Birlikte akşam yemeği yersek güzel olur diye düşündüm. Bir kez olsun, baş başa."

Kocası takım elbisesini ve silahlarını çıkardı, anahtarlarını ve cüzdanını mutfak tezgahına bıraktı, sonra şaşkın ve şüpheli bir tavırla masaya oturdu. Alışılmadık bir sessizliğin hakim olduğu evin içinde etrafına bakındı. "Çocuklar nerede?"

"Niko'yu Juens'lere yatıya gönderdi. Ru ve Jaya annenlerde."

"Jaya çok kızacak." Üç buçuk yaşındaki kızı, yatma rutininin nasıl olması gerektiği konusunda katı kuralları vardı. Akşam atıştırmalığıyla başlayan rutin, babasının kahraman Baijen'in hikayelerinin olduğu büyük bir çocuk kitabını okumasıyla sona ererdi. Kız, malikanenin avlusunun öbür ucundan duyulabilecek kadar büyük bir tantrum yapabilirdi.

"O, her zaman istediğini elde edemeyeceğini öğrenmeli." Wen, kolunu sabit tutmaya dikkat ederek dikkatlice çorbayı iki kaseye koydu. Çocuklarının şımarık ya da ihmal edilmiş olarak büyümesinden endişe duyuyordu. O bakamadığında onlara bakacak akrabaları vardı, ama yine de daha özenli bir anne olamadığı için acı çekiyorlardı. Onları kucağına alamıyor, onlarla koşamıyor, hatta ayakkabı bağcıklarını bile bağlayamıyordu.

Hilo çorbayı tattı ve neredeyse isteksizce "Güzel" dedi. Birkaç dakika sessizce yediler, ama Hilo'nun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Bu, evlendiğimizde giydiğin elbise," dedi.

Wen onun farkına varmasına gülümsedi. "Hala güzel mi?" İpek elbisenin altında destek çorapları ve dolgulu sütyen giyiyordu. İki çocuk doğurup emzirmek ve ardından travmatik beyin hasarı nedeniyle kas fonksiyonlarını kaybetmek, elbisenin içindeki vücudun altı buçuk yıl önceki vücut olmadığı anlamına geliyordu.

"Tabii." Hilo'nun gözleri yumuşadı. "Belki ilk giydiğim kadar güzel değil, ama o zamanlar ertesi gün öleceğimi sanıyordum. Bir şeyi bir daha göremeyeceğini düşündüğünde her şey daha güzel görünür."

"Bazen," dedi Wen, balık tabağının kapağını açarken, "daha sonra daha güzeldir, ikinci bir şansın olduğunu fark ettiğinde." Kaşığı elinden düşürdü; gergindi.

Hilo masanın üzerinden uzanıp servis aletlerini kadından aldı. Kadının tabağına biraz levrek ve bezelye filizi koydu, ama hareketleri keskinleşti; balığı sanki hala canlıymış ve öldürülmesi gerekiyormuş gibi kesti. Sesi nazikti, ama şimdi acı dolu bir ton vardı. "Gerçek bir ikinci şans yoktur. En kötü dönemleri atlasan bile, hayat eskisi gibi olmaz." Koltuğuna geri yaslandı, sandalyenin ayaklarını yere sürterek gürültü çıkardı. "Tar'a bak. Bazı şeylerden insan kurtulamaz."

Wen, kucağında ellerini sıkarak, bunun istediği şey olduğunu kendine hatırlattı: kocasıyla dürüst bir konuşma. "Tar ve Iyn Ro evlenmemeli," dedi. "Birbirlerine uygun değiller."

"Yıllardır bir dargın bir barışık," diye homurdandı Hilo. "Şimdi bana birbirlerine yemin edecek kadar ciddi olduklarını söylüyorlar, neden onlara bu şansı vermemeliyim? Tar'ın hayatında daha fazla insana, daha fazla işe ihtiyacı var." Tar, ana konutta o kadar sık kalıyordu ki, neredeyse onlarla birlikte yaşamaya başlamıştı, ama geçen ay Iyn Ro ile nişanlandıktan sonra, zamanının çoğunu Sogen'deki dairesinde onunla geçirmeye başladı.

Wen, Hilo'nun Pillarman görevlerini azalttığını, Espenia'ya yaptığı seyahat ve orada yerine getirdiği zorlu görevlerden sonra dinlenmek için izin verdiğini biliyordu. Bu doğruydu, ama asıl neden Anden'in Port Massy'den döndükten sonra Pillar'a Dauk Losun ile yaptığı konuşmayı anlatmasıydı.

"Hilo-jen," Wen, Anden'in endişeli bir şekilde söylediğini duymuştu, ikisi Pillar'ın çalışma odasında duruyorlardı, "Tar yeşilden siyaha dönüyor."

Yeşilin siyaha dönmesi, genellikle Kaşıntıdan dolayı akıl sağlığını yitiren ve kendisine ve başkalarına tehlike arz eden bir yeşim savaşçısını ifade eden bir deyimdi. Böyle biriyle yüzleşmek gerekebilir, yeşim taşını bırakması gerekebilir veya klan üyeleri müdahale ederek onu zorla elinden alabilir. Ancak Wen, Tar'ın sorununun yeşime aşırı maruz kalmakla ilgisi olmadığına emindi. Kehn olmadan, o kaçak bir çekçeki tek tekerle tutan tek tekerdi, Hilo'ya olan bağlılığı yalnızlığa ve kana susamışlığa karşı bir denge unsuru oluşturuyordu. Onu gerçekten mutlu eden tek şey, çocuklarla, özellikle Kehn'in oğlu Maik Cam ile vakit geçirmekti, ancak o, çocukların kafalarını şiddet hikayeleriyle doldurmaya o kadar meyilliydi ki, çocukları gerçeklerden korumaya inanmayan Wen bile çocuklarla geçireceği zamanı sınırlamak zorunda kalıyordu.

çocuklarla, özellikle de Kehn'in oğlu Maik Cam ile vakit geçirmekti, ancak onların kafalarını şiddet dolu hikayelerle doldurmaya o kadar meyilliydi ki, çocukları gerçeklerden korumaya inanmayan Wen bile, çocukların gece kabuslarla uyanıp yatak odasına gelmemeleri için amaları Tar ile geçirdikleri zamanı sınırladı.

Tar'ın geçen ay Iyn Ro ile nişanlanması bir sürpriz olmuştu. "En azından değişmeye çalışıyor," dedi Hilo. "Tar mutlu olmayı hak ediyor."

"Peki ya geri kalanımız?" Wen dikkatlice sordu. "Biz ne hak ediyoruz?"

Hilo çiğnemeyi yavaşlattı. Sıcak doldurulmuş çöreklerin olduğu tabağa uzanırken, onu göz ucuyla izledi. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Wen kucağındaki peçeteyi bükerek kararını verdi. "Biz... böyle ayrı kalıp birbirimizi incitmeye devam edemeyiz, Hilo," dedi. "Sütun... aileyi güçlü tutmalı. Şu anda güçlü değiliz. Sıkışmış durumdayız. Sen...
." Karışık düşüncelerini tam olarak ifade edemiyordu ve duraksayan konuşmasının onun acımasına ve sinirlenmesine neden olduğunu gördü. "Ne... sen... Boşanmak mı istiyorsun?"

Hilo sandalyesinden geriye yaslandı. Wen daha önce kocasından hiç korkmamıştı; onu hiç vurmamıştı, hatta vurur gibi bile görünmemişti, ama şimdi yüzündeki ifade kalbi durduracak gibiydi. "Bunu mu istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir öfkeyle. "Bütün bunlardan sonra, beni *yeterince* aldatmadın, şimdi de ailemizi parçalamayı mı düşünüyorsun?"

Kafasını şiddetle salladı, ama Hilo'nun sesi yükseldi, geçmişteki tüm öfkesi bir fırtınaya dönüştü, gözlerindeki suçlama onu suskun bıraktı. *"Neden*, Wen? Seni hep sevmedim mi, sana bakmadım mı, kariyerini desteklemedim mi, seni ve çocuklarımızı korumak için elimden gelen her şeyi yapmadım mı? Ve sen bana *tek bir basit konuda* bile itaat edemedin?"

Wen, kocasına gözyaşları olmadan karşı koymaya kararlıydı, ama şimdi istemeden gözleri bulanıklaşmıştı. "Çok fazla şey söz konusuydu. Beni koyduğun güvenli kutudan çıkarmayacağını biliyordum. Bu yüzden Shae'yi ikna ettim. Bizi yalan söylemeye zorladın."

"*Ben* mi yaptım..." Hilo'nun ağzı bir saniye açık kaldı. Sonra aniden kapandı. Ayağa kalktı, peçeteyi yere attı. "Bazen yalancılar hırsızlar kadar kötüdür diye düşünüyorum," dedi sıkı bir çeneyle. "Güveni çalarlar, geri verilemeyecek bir şeyi." Wen sandalyesinden kalkamadan, Hilo evden çıktı, hızlı, emin adımlarıyla ve uzun adımlarıyla onu kolayca geride bıraktı.

Hilo kapıdan fırlayıp Duchesse'ye bindi, ama o anda fark etti ki, heyecandan araba anahtarlarını, ceketini, silahlarını ve cüzdanını evde unutmuştu. Hayal kırıklığıyla bağırdı ve direksiyona vurdu, sonra camı indirip sakinleşene kadar arka arkaya üç sigara içti.

Bu gece arabada uyumayı düşündü. Sonra Weather Man'in evine gidip kız kardeşinden kanepede kalmasına izin vermesini istemeyi düşündü. Her iki fikir de ona o kadar acınası geldi ki, karanlıkta yüksek sesle güldü. Shae'nin ona atacağı küçümseyen bakışları hayal etmek hem eğlenceli hem de ciddiydi. Gerçi son zamanlarda Woon ile arasında bir şeyler olmuştu. Shae dalgındı ve mutsuzdu, belki hayatlarında ilk kez birlikte sarhoş olup, hoji çaylarını yudumlarken ağlayabilirlerdi. Hilo yine güldü.

O akşam eve girdiğinde, Wen'in onu beklerken çok güzel göründüğünü ve büyük emek vererek hazırladığı yemeği gördüğünde, tek istediği ona kalbini tamamen geri vermek, aralarındaki tüm zor anları telafi etmekti. Bir zamanlar karısına onu sevdiğini söylemek çok kolaydı, tek nefeste üç basit kelime. Telefonun sonunda bir veda, sevişmek için bir davet, uyumadan önce fısıldanan bir söz.

Şimdi ise aşılmaz bir duygusal dağ gibi görünüyordu. Wen ile aralarını düzeltmek istediği her seferinde, öfke onu geri çekiyordu, sanki bir el alevden çekiliyormuş ya da Çelik bir bıçağa karşı yükseliyormuş gibi. Shae'yi insanları uzak tuttuğu için, yarısı kendine, yarısı başkalarına karşı dürüst olmadığı için ne kadar sık suçlamıştı? Şimdi ise Lan'ın bir zamanlar yaptığı gibi, kendini dış dünyadan kapatmış, görünmez yaralarını tek başına sarmalıyordu.

Bu düşünce Hilo'yu kasvet ve korkuyla doldurdu. O doğuştan kendine yeten bir kişilik değildi. Kendini tanıyordu. Belki bazı erkekler gerçekten başkalarına ihtiyaç duymuyordu, ama bunlar çok azdı ve genellikle bu şekilde olmalarının bir nedeni vardı. Klanın kardeşliği, savaşçılarının yalnız olmadıklarına dair bir sözdü. Yeşil Kemik yemini, ailesinin yaptığı tüm fedakarlıklar, düşmanlarına karşı verdikleri amansız savaşın ne anlamı vardı ki, sonunda bu söz ona ve sevdiklerine bile tutulamıyorsa?

Yine de gecikti. Saat geç olmuştu ve sigarası bitmişti.

Hilo arabadan indi ve ağır adımlarla eve doğru yürüdü. Bir evlilikte çıkmaza girmek, yaşamak için bir yol değildi, bunu kabul etmek zorundaydı. Boşanma fikri neredeyse gözlerini kızartmış ve başını ateş gibi yakmıştı. Bu yüzden bu bir seçenek değildi. Karısını ya da kız kardeşini affedebileceğinden emin değildi, ama Anden bir keresinde affetmekten daha önemli olanın anlayış olduğunu söylemişti. Küçük kuzeni, kendine özgü bir şekilde kurnaz olabilirdi.

Evin ışıkları sönmüştü, ama gözleri karanlığa alışmıştı. Wen akşam yemeğinin artıklarıyla uğraşmış ve oturma odasındaki kanepede, bir battaniyenin altında kıvrılmış olarak uykuya dalmıştı. Belki onu bekliyordu, ya da merdivenler ona çok ürkütücü gelmişti. Hilo onun başında durmuş, nefes alıp verişiyle birlikte soluk omuzlarının hafifçe inip kalkışını izliyordu. O, en yumuşak ve en savunmasız yaratıktı; aynı zamanda savaşçıları arasında en güçlü ve en inatçı olanıydı.

Eğilip onu kolayca kollarının arasına aldı. Onu merdivenlerden yukarı taşıyıp yatak odasına götürürken, Wen uyandı ve sersemlemiş bir sesle mırıldandı: "Hilo? Saat kaç?"

"Geç oldu," diye cevapladı. "Ama çok geç değil." Onu yatağa yatırdı ve yanına oturdu. "Akşam yemeği için özür dilerim. Çok güzeldi, en iyilerinden biriydi. Ama başka yemekler de olacak, eminim daha da güzelleri. Ya da bir dahaki sefere dışarı çıkarız."

Kadın sessizce "Tamam" dedi. Gözlerini elinin tersiyle sildi.

"Öfkelenip öylece evden çıkmamalıydım, ama hiçbir yere gitmedim, sadece arabaya çıktım." Eğilip yanaklarına yapışmış saçlarını okşadı. Hareketi nazikti, ama sesi değildi. "Sanırım aşk yüzünden yapılan hatalar en kötüsüdür ve ikimiz de yaptık. Bir daha boşanmaktan bahsetme. Ben de bu konuyu açmayacağım. Anladın mı?" O başını salladı.

Onu soydu, sonra kendi kıyafetlerini çıkardı ve yanına yattı. Yavaşça ama kararlı bir şekilde karnına, göğüslerine, kalçalarına ve poposuna dokunmaya başladı. Bacaklarının arasına uzandı, dudaklarını çenesine yaklaştırırken parmaklarıyla kısa vuruşlar yaptı.

Wen ona döndü ve ıslak yüzünü göğsüne ve karnına bastırdı. Yorganın altına girdi ve onu ağzına derinlemesine aldı. Onu kontrolünü kaybetme noktasına getirmeden, Hilo onu kendine doğru çekti

ve onu ters çevirdi, Wen'i sırayla tatmin edene kadar üzerinde çalıştı. Uzun zamandır birbirlerinin vücutlarına bu kadar odaklanmamışlardı; hareketleri sorgulayıcı ama kasıtlıydı, yeni partnerleri olan deneyimli aşıklar gibi. Hilo içine girdiğinde titreyerek nefeslerini tuttular.

Bu, şimdiye kadar yaşadıkları en enerjik veya tutkulu seks değildi, ama en kararlı olanıydı. Alıştırma yapmadıkları için birlikte doruğa doğru koştular. Sonra konuşmadılar, karanlıkta parmaklarını birbirine kenetleyerek uyudular.

BÖLÜM

10



Kazanamazsın

Altıncı yıl, onuncu ay

Shae, Lukang'a gitmek için beş saatlik tren yolculuğunu tercih etti. Business class tren vagonları, Kekon Air'in bölgesel uçaklarından daha konforluydu ve bu sayede zamanını geçen manzarayı seyrederek ve işlerini hallederek geçirebilirdi.

Yeni genel sekreteri Luto Tagunin ile Altı El Birlik klanı hakkında öğrendiği her şeyi gözden geçirdi. Son altı ayda Luto, hızlı öğrenen, son derece organize ve durmak bilmeyen bir enerjiye sahip olduğunu kanıtlamıştı. Fazla uykuya ihtiyacı yoktu. Yirmi altı yaşındaki genç, geç saatlere kadar çalışır, arkadaşlarıyla eğlenmeye çıkar ve ertesi sabah hiçbir yorgunluk belirtisi göstermezdi. Klanın işlerinin karmaşıklığını ustaca idare ediyordu ve Shae, onun detaylara gösterdiği özenle etkilenmişti.

Luto'nun klan içinde ilerlemesini engelleyebilecek tek şey, onun Yeşil Kemik olmamasıydı. Bu, No Peak'in iş dünyasındaki çoğu iş için katı bir engel değildi, ancak üst düzey liderlik pozisyonlarında bir dezavantaj olarak görülür ve onu belirli sosyal çevrelerin dışında bırakırdı. Genel olarak Shae, Luto'dan herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğramamıştı, ancak onun Woon Papidonwa olmadığı gerçeği gözden kaçmaz ve kaçınılmazdı.

Luto, Woon kadar düşünceli ve deneyimli değildi. Woon'un sakin tavırlarına sahip değildi ve Woon'un yaptığı gibi onun düşüncelerini önceden tahmin edemiyordu. Luto, zor bir konuyu tartışmak için Woon'un ofisine gelmesini istediğinde bunu algılayamıyordu, Woon'un kararlarına ne zaman ve nasıl itiraz edeceğini veya mantığını nasıl çürüteceğini bilmiyordu, her iş gününün sonunda onu eve bırakmak için beklemiyordu.

Shae, Weather Man olduğundan beri aynı genel sekreterle çalıştığı için uyum sağlamakta zorlandığını kendine hatırlattı. Bu role başka birinin alışması zaman alacaktı. Woon'u artık görmüyor değildi. Yeni ofisi onun ofisinin sadece bir kat altındaydı ve hala neredeyse her gün konuşuyorlardı. Klanın Sealgiver'ı, No Peak'in Kekonese ordusuyla ortaklık kurduğunu ve yeşim disiplinlerinde daha sağlam ve modern bir eğitim programı tasarlamak için IBJCS uzmanlarını getireceğini duyurmakla meşguldü. Shae, kendi ofisinin koridorundaki Hava Durumu Adamı'nın Gölgesi'nin ofisinin önünden her geçip, Woon yerine Luto'nun orada olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradığında, bir bahane uydurup bir kat aşağı inerek onun tanıdık aurasına yaklaşmak için bir yol bulurdu.

Evinde öpüştükten sonra Shae, Firstday sabahı Woon'un yeni ofisine gitmek için cesaretini topladı. Ne de olsa o Weather Man'di, daha üst rütbeli bir Green Bone. Bu durumu çözmesi gerekiyordu. "Papi-jen," dedi kararlı bir şekilde, içeri girip kapıyı arkasından kapattı. "Geçen hafta olanlar hakkında, ben..."

O başka bir kelime daha söyleyemeden, Woon ayağa kalktı ve neredeyse kendi sandalyesini devirecekti. "Başka bir şey söyleme, Shae-jen." Sanki bir projektör ışığının önünde duruyormuş ve ona doğrudan bakması zormuş gibi, sadece birkaç saniye ona baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Sesini alçaltarak konuştu. "Sen benim için ne hissettiğimi biliyorsun. Olanlar için özür diler ve bunu istemediğini söylersen, bu benim için dayanılmaz olur. Eğer bunu istediğini ve aynı şekilde hissettiğini söylersen, bu daha da kötü olur, çünkü bir şans olduğunu düşünürsem..." Boğazındaki yumru sallandı ve yeşim rengi aurası çelişkili duygularla çalkalandı, Shae'nin anlayamadığı bir duygu karmaşası. "Kiya'yı terk edemem. Bu benim için onursuzluk olur. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Senin saygını ve dostluğunu kaybetme düşüncesine de dayanamam. Acaba... birlikte çalışmaya devam edip, sadece...
. bunun aramıza girmesine izin vermemeye çalışabilir miyiz?"

Sonunda gözlerini tamamen ona çevirdi ve Shae, keşke yapmasaydı diye düşündü, çünkü yumuşak, samimi ifadesi içini acı bir şekilde acıtıyordu. İş kıyafetiyle ofisinde saygılı bir mesafede durdu ve boynundaki dudaklarını, gömleğinin altına kayan büyük ellerini düşündü. O anda, çok geç olduğunda iş arkadaşına ve dostuna aşık olduğu için ne kadar aptal olduğunu anladı.

Bir cevap buldu. "Tabii ki."

Woon sözünü tuttu ve Luto'nun çalışmasını denetledi. Six Hands Unity'nin teklifinin samimiyetini dikkatlice doğruladılar, küçük klanın mali durumunu ve faaliyetlerini ayrıntılı bir şekilde incelediler ve sonunda liderleriyle güvenli ve özel bir toplantı ayarladılar. Shae trene binmeden önce Woon'la telefonda konuşmuştu.

"İhtiyacın olan tüm bilgileri aldığından emin misin, Shae-jen?" diye sordu. İkisinin de bu toplantının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Shae, Six Hands Unity'nin bağlılığını alarak dönerse, her şey değişecekti. Gizlilik konusunda son derece dikkatli davranmışlardı. Shae'nin bu seyahate çıktığını sadece Hilo, Woon ve Juen biliyordu.

"Evet," diye güvence verdi Shae. "Luto her şeyi çok iyi derledi."

Woon telefonun diğer ucunda tereddüt etti. Ofis binasında bir kat yukarı çıkıp gitmeden önce onu görebilirdi, ama bunun yerine telefon etmişti. Normalde gölgesi olarak onunla birlikte Lukang'a gitmeyi teklif edeceğini düşünmüştü, ama o da bunu yapmadı. Onun tamamen uygun olan profesyonel mesafesinden incinmemek için çabaladı, ama başarısız oldu. Yüz yüze görüşmemeleri daha iyiydi. Duygularını algılaması çok kolay olurdu.

Telefonda, kalkanlarını korumak daha kolaydı. "İyi yolculuklar, Shae-jen, ve iyi şanslar," dedi Woon ve telefonu kapattı.

Tren öğleden sonra geç saatlerde Lukang istasyonuna girdi. Janloon, Kekon'un kıvrımlı doğu kıyısındaki sıcak sular ve çevredeki adalarla korunmuş, smoglu, göz alıcı bir başkentken, ülkenin güney kıyısındaki Lukang, rüzgarlı, deniz kokulu, güneşli gökyüzü ve iddiasız işçi sınıfı karakteriyle tanınan bir şehirdir. Janloonlular, güneydeki vatandaşlarını daha az sofistike bulur ve yavaş konuşmalarını alay konusu yapar, ancak Lukang, hareketli limanının çevresinde büyüyen fabrikalar ve telekom şirketleri sayesinde kendi başına bir metropol olarak ayakta durmaktadır.

Shae ve yardımcısı trenden iner inmez, kiralık bir araba ve şoför onları bekliyordu. Araba onları doğrudan Six Hands Unity bölgesinin derinliklerinde bulunan kararlaştırılan buluşma yerine götürdü. Lukang, üç tarafın kontrolündeki bir şehirdi. Mountain ve No Peak'in her ikisinin de burada insanları ve işleri vardı, ancak Six Hands Unity bölgenin başlıca klanıydı. On yıldan fazla bir süredir, Mountain ile mesafeli bir ittifak sürdürmüş ve karşılığında haraç ödemişti. karşılığında operasyonlarının bağımsızlığını bağımsızlığını ve erişim Dağ Dağ'ın daha büyük kaynaklarına ve ulusal erişimine erişim. Shae bunu değiştirmek istiyordu.

Unto & Sons Restaurant & Hoji Bar'ın girişinde, Altı El Birliğinin Sütunu Jio Wasujo ve iki adam daha onları karşıladı. "Kaul-jen," dedi Jio, ona saygıyla selam vererek. "Ziyaretinizden onur duydum."

"Bu yolculuğu yapabildiğim için mutluyum, Jio-jen," dedi Shae, selamı karşılayarak. Jio Wasu, fiziksel olarak heybetli ama yaşlı bir Yeşil Kemik'ti. Boynunda gümüş bir zincir üzerinde yeşim taşı takıyordu, ancak kafasının üstünde kel bir bölge parlıyordu ve biraz kiloluydu. Shae, onu Kekon Yeşim İttifakı toplantılarında Ayt Mada'nın yanında otururken görmüştü ve onun her zaman konuşmaktan çok izleyen ve dinleyen biri olduğunu fark etmişti.

Jio, yanında duran iki adama işaret etti. "Hava Adamım Tyne Retu'yu tanırsın." Shae, Tyne'a başıyla selam verdi. Asansördeki kısa sohbetlerinden bu yana birkaç kez gizlice görüşmüşlerdi. Jio, üçüncü, daha genç adamı "benim Horn'um ve yeğenim, Jio Somu" olarak tanıttı.

Shae ve Luto, kibarca ama hızlı bir şekilde barın özel odalarından birine götürüldü. Odada, duvarlarda uzun raflar üzerinde farklı damıtımhanelerden ve farklı yaşlarda kaliteli hoji şişeleri sergileniyordu. Mekan henüz akşam için açılmamıştı ve Shae'nin Algısı, binada başka kimsenin olmadığını söylüyordu. Ahşap panjurlar kapalıydı ve şehrin uzun deniz duvarından Amaric Okyanusu'nun muhteşem manzarasını engelliyordu.

"Dışarıda kal ve gözcülük yap," dedi Jio Wasu yeğenine. Horn başını salladı ve gitmek için ayrıldı. "Sizi Lukang'a daha iyi bir şekilde karşılayamadığım için özür dilerim," dedi Jio, Shae'ye dönerek, "ama bu konuşmanın gizli kalması gerektiğini anladığınızı umuyorum."

"Tamamen anlıyorum, Jio-jen." Shae, bir çaydanlık ve çeşitli atıştırmalıkların bulunduğu masaya oturdu. Luto, koltuğunu onun arkasına ve soluna yerleştirdi. Tyne Retu çayı servis etti ve önce Shae'nin fincanına döktü. Shae, kibarlık olsun diye kavrulmuş fındık ve turşu

sebzelerden biraz yedi, ama tartışmaya devam etmek için sabırsızlanıyordu ve iştahı pek yoktu.

Jio ve Tyne de aynı şekilde hissediyor gibiydiler. Güney ve kuzeydeki hava durumu hakkında biraz sohbet ettikten ve birbirlerinin ailelerinin sağlık durumunu sorduktan sonra, Altı El Birliğinin Sütunu öne doğru eğildi ve yavaş, güneyli aksanıyla şöyle dedi: "Kauljen, Lukang'a zaman ayırıp geldiğin için teşekkür ederim. Biz Janloon kadar büyük bir şehir değiliz, bu yüzden bazen insanlar şehrimizin ne kadar zengin olduğunu fark etmiyorlar."

Shae, "Lukang'ın son zamanlarda Janloon'dan bile daha hızlı büyüdüğünü bilmesem, kötü bir Hava Adamı olurdum." dedi.

"Altı El Birliği klanı, Ayt Yugontin'in zamanından beri Dağ ile ortaklık içinde," dedi Jio, "ama son zamanlarda″ — Hava Adamıyla bakıştılar — "klanım için en iyisinin ne olduğunu yeniden düşünmeme neden olan sorunlarla karşı karşıya kaldık."

Shae, Gölgesi'nin dikkatle dinlediğini umdu. Woon'un güven verici yeşim aurası her zaman arkasında olmaya alışmıştı ve bu önemli müzakerede onun yokluğunu hissetmek istemiyordu. Jio'ya yaklaşarak cesaret verici bir şekilde, "Ne tür sorunlarla karşı karşıyasınız, Jio-jen?" diye sordu.

Jio, "Lukang büyüyor, ama bu aynı zamanda büyük şehir sorunları da demek. Uwiwa Adaları'na en yakın büyük liman biziz, bu yüzden her zaman yeşim kaçakçılığı ve yasadışı SN1 sorunları yaşadık, ama durum daha da kötüleşti. Son birkaç yılda Oortoko'dan Kekon'a gelen mültecilerin çoğu, Dağ'ın desteğiyle buraya yerleşti. Bazıları iyi vatandaşlar, ama bazıları parlak mal ticareti yapan ve başka suçlar işleyen barukanlar. Six Hands Unity büyük bir klan değil. Barukanları denetleyecek yeterli Green Bones'umuz yok. Dağ'dan daha fazla Fist ve Finger göndermesini istedik, ama onlar Janloon'daki bölgelerine öncelik veriyorlar."

Jio yavaşça konuşmaya başlamıştı, ama şimdi hızlandı. "Ayt Mada'nın için çalışan barukanlar var — Shotar'daki en büyük çete olan Matyos'un üyeleri. Lukang'a gelen yeşim taşlarını teslim alıp, koruma altında Janloon'a taşıyorlar. Bu yüzden Dağ, onların diğer faaliyetlerine göz yumuyor."

Shae kafası karışmıştı. "Yeşim Lukang'a mı geliyor?" dedi. "Nereden? Madenlerden mi?" Bildiği kadarıyla, KJA'nın kontrolündeki yeşim işleme tesislerinin hiçbiri o bölgede bulunmuyordu.

Jio yine Hava Adamına baktı. Yeşim taşlarının aurası gerginleşmiş gibiydi. Shae, Six Hands Unity'nin liderlerinin bu bilgiyi onunla paylaşıp paylaşmamayı uzun

ve bu bilgiyi onunla paylaşıp paylaşmamayı tartıştıklarını hissetti. "İlk başta biz de şaşırdık," dedi Jio. "Genellikle yeşim taşının ülke dışına kaçırılmasından endişe ederiz. Bu hala devam ediyor, ama bunun tersi de oluyor; Uwiwa Adaları'ndan gemi veya uçakla yeşim taşı geliyor."

"Neden..." diye başladı Shae, ama sorusunu bitiremeden durdu: Yeşim neden *Kekon'a* getiriliyordu ki? Yeşim ilk olarak bu ülkeden çıkmıştı. Cevap bir anda aklına geldi.

Dört yıl önce, No Peak, Uwiwan kaçakçısı Zapunyo'yu öldürdükten sonra, Ayt, Zapunyo'nun korumaları ve infazcıları olarak çalışan Keko-Shotarian paralı askerleriyle ittifak kurmuştu. Matyos çetesinden gelen ve Zapunyo'nun uzun süredir yardımcısı olan Iyilo adlı bir Barukan adamı, Zapunyo'nun oğullarını öldürmüş ve Uwiwa Adaları'ndaki varlıklarını ele geçirerek bölgedeki en büyük yeşim ve parlak kaçakçılık çetesi olan Ti Pasuiga'nın lideri olmuştu. Iyilo, artık öncülü kadar acımasız bir şekilde çeteyi yönetiyordu. Yeşil Kemik klanları, Kekon madenlerinden organize hurda toplama faaliyetlerini büyük ölçüde ortadan kaldırmış olsa da, girişimci suçlular tarafından kaçınılmaz bir miktarda ham ve kesilmiş yeşim taşı hala kaçırılıyordu.

Jio Wasu'ya göre, Dağ bu yeşimleri geri satın alıyordu.

Iyilo ve Matyos barukan ile ittifakını sağlamlaştırmak için Ayt, eski Kraliyet Konseyi şansölyesi Son Tomarho'nun adını fısıldayarak, savaşın yıkıma uğrattığı Oortoko'dan gelen mültecilerin, Dağ'ın desteklediği yeşim taşı takan barukanlar da dahil olmak üzere, Ayt'ın onları çalıştırdığı Kekon'a göç etmelerine izin veren yasanın geçmesini sağladı. Uwiwa Adaları'ndan ham yeşim taşı satın alıp Lukang'a getirerek Dağ'ın depolarına koymak, klanın finansal piyasalardaki belirsizliğe karşı servetini güçlendirmekle kalmadı, aynı zamanda arzı kısıtlayarak yasadışı yeşim taşının fiyatını da yükseltti. Yeşim taşının fiyatı yüksek olduğunda, Dağ'ın Ygutan, Doğu Oortoko ve diğer ülkelere yaptığı gayri resmi satışlar çok daha karlı olacaktı. Shae, Ayt'ın Ti Pasuiga'nın parlak taş ticaretinden pay aldığından ve geri gönderilmeyen, ancak diğer alıcılara ulaşmasına izin verilen karaborsa taşlarından da pay aldığından emindi.

Her zaman tek bir klanın küresel yeşim arzını kontrol ettiğine inanan Ayt Mada, karaborsa yeşim ticaretinin çoğunu kendi kontrolü altına almanın bir yolunu bulmuş ve KJA'nın karaborsa gölgesi niteliğinde, kartelde tek bir klan olan Dağ'ın hakimiyetindeki bir yapı oluşturmuştu.

Twice Lucky'de, Fuyin'in cesedi masanın üzerindeyken, Hilo, "*Dağ, sürdürülemez olduğunu bildiğimiz haraç oranlarıyla nasıl oluyor da bizden daha fazla harcıyor ve işlerimizi çalıyor?"* diye sormuştu. Artık Shae cevabı biliyordu. Ayt Mada'nın savaş sandığının anahtarı Lukang'daydı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Erkeklerin onu kazanmasının ne kadar önemli olduğunu fark etmelerini istemediği için kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ayt, Lukang'daki bazı kargaşa ve suçları, Kekon, Uwiwa Adaları ve Ygutan arasında var olan yasadışı yeşim üçgenini kontrol etmek için barukan çetelerinin işbirliği ortakları olarak kalmasını sağlamak için ödenmesi gereken küçük bir bedel olarak görüyordu. No Peak, Six Hands Unity ile ittifak kurarak limanlara gelen yeşim taşlarını ele geçirebilirse, Dağ'ın stoklarını elinden alabilir ve Ayt ile Iyilo arasına nifak sokabilirdi. Sakin bir sesle, "Jio-jen, Dağ'ın barukanlarla ittifak halinde olduğunu biliyordum, ama bunun şehrinize zarar verecek kadar ileri gittiğini şimdiye kadar fark etmemiştim," dedi.

Jio endişeli bir nefes verdi. "Dağ, Lukang şehrini Six Hands Unity kadar önemsemez. Yerel Lantern Men'lerin işlerini yurtdışına açabilmelerini istiyorum. Artık büyüme fırsatları orada. Şehrimize yabancı yatırım ve uluslararası turizm çekmemiz gerekiyor. Kendi oğlum Espenia'da yüksek lisans yapmak istiyor." Sütun, Shae'ye sorgulayan bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla No Peak klanı bu alanlarda Dağ'a göre avantajlı."

Shae heyecanını gizleyerek tek bir kez başını salladı. "Doğru anlamışsın, Jio-jen. Espenia'da diğer klanlardan daha fazla varlığımız ve müttefikimiz var. Six Hands Unity bize bağlılık ve haraç yemini ederse, No Peak size elimizden gelen her şekilde dostluğumuzu ve desteğimizi sunmaktan memnuniyet duyar." Çok geç, Hilo'nun da onunla birlikte gelip doğal ikna kabiliyetini kullanmasını ısrarla istemediği için gururlu davrandığına pişman oldu. "Klanın Hava Adamı olarak, sözünü tutmasıyla tanınan kardeşim Pillar adına konuşuyorum."

Odadaki heyecan giderek artıyordu. Jio, geri dönüşü olmayan bir adım atmak üzere olduğunu çok iyi biliyordu. Sadakatini değiştirerek, klanının ve şehrinin geleceğini iyileştirmek umuduyla, hiçbir aklı başında insanın istemeyeceği bir şey yapacaktı: Ayt Mada'nın düşmanı olacaktı. "No Peak klanının dostluğu çok değerlidir,"

. "Biz küçük bir klanız ve çok fazla Yumruk ve Parmak'ımız yok, ama olanlar da son derece deneyimsiz. Bölgede güçlü bir varlığımız ve çeşitli sektörlerde sağlıklı işlerimiz var. Tyne-jen size ihtiyacınız olan tüm ayrıntıları verebilir."

Altı Elleri Olan Hava Adamı Unity bu ipucuna hemen tepki verdi ve bir çanta açtı. Kalın, işaretsiz bir manila zarf çıkardı ve Shae'nin önündeki masaya koydu. İçinde klanın faaliyetlerinin ayrıntıları vardı: tamamen kendisine ait ve bağlı işletmelerin son mali tabloları, klan liderlerinin listesi, komuta ettiği Yeşil Kemiklerin sayısı ve rütbeleri, diğer küçük klanlarla ittifaklar veya değerli siyasi bağlantılar gibi klanın sahip olduğu diğer önemli varlıklar.

Elbette, Woon ve Luto, No Peak'in kendi kaynaklarından Six Hands Unity hakkında bulabildikleri tüm bilgileri çoktan toplamışlardı, bu yüzden Tyne'ın raporunda onu şaşırtacak bir şey olmayacaktı, ancak bu bilgileri paylaşmak, niyet ve güvenin bir göstergesiydi. Jio ve Tyne'ın yüzde yüz dürüst olmayacağını tahmin ediyordu — bağımlı varlıklar, daha düşük haraç oranları elde etmek için gelirlerini olduğundan az gösterebilir veya tersine, müttefikler için kendilerini daha çekici kılmak için servet veya savaşçı sayılarını abartabilirlerdi. Luto'dan gerçekleri doğrulamasını ve ifadelerde herhangi bir tutarsızlık olup olmadığını incelemesini isteyecekti, ama önemli olan, Altı El Birliği'nin Sütunu'nun klanını ve dolayısıyla Lukang'ı No Peak'in yönetimine geçirmek için hazırlıklı gelmiş olmasıydı.

Shae zarfı aldı ve çantasına koydu. "Sözüne şüphem yok. Klanın ve şehrin için risk alıyorsun. No Peak'in dostlarına sadık olduğunu ve Lukang'da kendi gücümüzün de olduğunu sana temin ederim." Luto'ya elini uzattı ve Luto da hemen kendi işaretlenmemiş zarfını onun avucuna koydu. Zarfı Jio ve Tyne'ın önüne koydu. Zarfın içinde, No Peak'in Boynuzu Juen Nu'nun, Dağ'ın olası misillemelerine karşı Six Hands Unity'yi savunmak için Lukang'a kaç savaşçı göndermeyi kabul ettiğini ve küçük klanların hesaplarının daha ayrıntılı incelenmesinin ardından kesinleştirilecek yaklaşık haraç miktarını içeren bir anlaşma taslağı vardı (koruma garantisi olmadan hiçbir bağlı klan taraf değiştirmezdi).

"Rakamları geçen yılın bilgilerine göre hesapladım, bu yüzden bunlar sadece tahminler. Bir hafta içinde herkese güncellenmiş bir teklif sunabilirim," diye güvence verdi Luto. "Hava Adamı'nın izniyle," diye ekledi

aceleyle ve utanarak. Shae teknik olarak baş danışmanına konuşma izni vermemişti, ama onun coşkusunu affetti. Genç adam neredeyse titriyordu. Bu, Luto'nun Hava Adamı'nın Gölgesi olduğunda tanık olmayı umduğu türden dramatik bir olaydı. İttifak, her iki tarafın ayrıntıları üzerinde anlaşması ve Jio'nun Janloon'a gelip Kaul Hilo'ya şahsen yemin etmesiyle resmiyet kazanacaktı, ancak klanlar niyetlerini açıklamışlardı. Bu, No Peak için büyük bir zaferdi. İşler hemen harekete geçirilmeliydi.

Jio zarfı aldı ve tekrar konuşmaya başladı, ama sözleri ağzından çıkmadan Shae'nin Algısı, binanın dışında bir enerji değişimi yakaladı. Yeşil kemik yeşim auraları hızla yaklaşıyordu. En az yarım düzine vardı. Sandalyede dikleşti ve Jio Wasu'ya bir bakış attı. "Onlar senin adamların mı?" diye sordu.

Yeşil olmayan Luto ve çok az yeşim taşı takan ve algısı zayıf olan Tyne, iki Sütun arasında şaşkınlıkla bakıştılar. Jio ayağa kalktı, aurası ve yüzü endişeyle doldu. "Hayır," dedi. "İmkansız. Burada buluştuğumuzu kimse bilmiyor. Nerede..."

Odanın kapısı birden açıldı. Altı El Birliğinin Boynuzu Jio Somu, girişin ortasında duruyordu. Yanında, Shae'nin hemen Nau Suenzen, Dağın Boynuzu olarak tanıdığı uzun boylu, yaşlı bir adam vardı.

Shae'nin eli, blazerinin altından beline bağlanmış pençe bıçağına uzandı, ancak Jio Wasu donakaldı ve yeğenine anlamsız bir şokla bakakaldı. Genç adam terliyordu, ancak yüzü kararlıydı ve yeşim rengi aurası karanlık bir kararlılıkla parlıyordu. "Üzgünüm, amca," dedi. "Bana başka seçenek bırakmadın."

Nau Suen odaya bir adım attı ve ardından dört Mountain Green Bones daha içeri girerek iki yana dağıldı. Shae, binanın ön ve arka girişlerinde üç kişi daha algıladı. Kenara çekildi ve Luto'yu kolundan çekerek sırtlarını duvara dayadı. Yardımcısı gözleri fal taşı gibi açılmış, sessizdi ve algısının kenarlarında korkusu ekşi bir tat bırakıyordu. Shae'nin pençe bıçağındaki eli sabitti ama kulaklarında kan uğulduyordu ve zihni hızla çalışıyordu. Kaçmak için bir yol aradı ama bulamadı. Duvarlar kalın ahşap keresteden yapılmıştı ve pencereler küçüktü; ne kadar Güç ve Çelik kullanırsa kullansın onları kırıp geçemezdi.

Jio Wasu'nun gözleri hala yeğenindeydi. "Bizi ihanet ettin," diye fısıldadı inanamadan.

"Bu, haraç yeminini bozup No Peak'e geçen bir klan direğinden gelen ironik bir suçlama," dedi Nau Suen, soğuk, hiç kırpmayan bakışlarıyla odayı tarayarak sırayla her bir kişiyi inceledi. Shae'nin tüyleri diken diken oldu, Nau Suen ona neredeyse samimi bir şekilde başını salladıktan sonra Jio Wasu'ya döndü. "Jio-jen, yeğenin bana ihanetini anlattı ve senin idamdan kurtulman şartıyla bu toplantının tarihini ve yerini verdi."

"Dağ yakında öğrenirdi," dedi Jio Somu amcasına, sanki onu anlaması için yalvarır gibi. "O zaman hayatlarımız için savaşmak zorunda kalırdık. No Peak'te daha iyi olacağımızı da nereden çıkardın? Böylesi herkes için daha iyi. Lukang'ın Janloon'a dönmesini istemiyoruz."

"Bundan ne kazanacaksın, Somu?" diye sordu Jio Wasu uyuşmuş bir sesle.

Nau, genç Horn'un yerine cevap verdi. "Tabii ki, sen sürgüne gönderildikten sonra, Jio Somu Altı El Birliğinin Sütunu olacak ve Lukang şehrini Dağ klanının sadık bir vasalı olarak yönetmeye devam edecek."

Tyne Retu, anlaşılmaz bir öfkeyle ses çıkardı. "Somu, seni değersiz *köpek* — Dikkatsiz bir bağırışla genç Jio'ya atıldı, elleri hainin boğazına uzandı. Nau Suen'in Yeşil Kemikleri'nden ikisi, Altı El Birliği'nin Hava Adamı'nı bir anda yakaladı. Üçüncüsü, göğsüne bir ay bıçağı sapladı. Shae, Tyne'ın sırtının sol tarafında beyaz metalin ucunu gördüğü anda, delinen kalbinin spazmını zihninde bir çığlık gibi algıladı.

Jio Wasu inkar dolu bir kükreme attı ve ceketinin altındaki gizli bir omuz kılıfından küçük bir tabanca çıkardı. Silahı nişan bile alamadan, Nau Suen'in adamları aynı anda silahlarını boşalttı. Oda silah sesleriyle çınladı. Jio, bu dar alanda ve bu kadar çok mermiye karşı onu kurtaramayacak şiddetli bir Deflection and Steel patlaması yarattı; mermiler her yöne savruldu. Hoji şişeleri kırıldı ve raflardan düşerek odaya cam parçaları saçıldı.

Shae, iki Dağ Yeşili Kemik arasındaki dar boşluğa sıkı bir dikey Deflection saldırısı yaptı, onları sendelterek Dağ'ın hattına bir kama soktu. Umutsuz Güç ve Hafiflik Shae'nin uzuvlarına akın etti. Hala Luto'nun kolunu tutarken,

açıklığa atladı, kaosun içinden geçerek ilerledi ve Luto'nun ağırlığı onu aşağı çekince tökezledi. Tam zamanında dönüp Luto'nun yere düştüğünü gördü, boynunun yan tarafı parçalanmıştı.

Shae'nin zihni geri çekildi, önündeki manzarayı zar zor algılayabildi, sonra sağ bacağı büküldü ve bacağından kalçasına kadar yayılan yakıcı bir acı hissetti. Panik içinde Çelikleşti ve ayağa kalkmaya çalıştı. Nau Suen, Shae'nin göğsüne sert bir itme gibi isabet eden hassas ve güçlü bir Savunma yaptı. Shae, arka duvara sertçe çarptı ve yere yığıldı.

Silah sesleri kesilmişti, ama Shae hiçbir şey duyamıyordu. Sanki su altında gibiydi. Jio Wasu, Hava Adamının yanında yere uzanmış, vücudu kurşunlarla delik deşik olmuştu. Sadakatsiz yeğeni Jio Somu, amcasının cesedine korkunç, çarpık bir ifadeyle bakıyordu. Tetiği kendisi çekmemiş olsa da, bu andan itibaren kendi Pillar'ını ve akrabasını öldüren adam olarak anılacaktı.

Adamın elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. Shae, dudaklarının titreyerek hareket ettiğini gördü. "Beni dinlemeliydin, ihtiyar." İki Mountain Green Bones, Jio Somu'yu odadan dışarı sürükledi.

Shae, altı aydır baş danışmanı olan Luto'ya baktı. Luto'nun cansız gözleri ardına kadar açılmıştı ve sanki şaşırmış gibi tavana bakıyordu.

Nau Suen, büyüyen kan birikintilerinin etrafından dolaşarak ona yaklaştı. "Kaul-jen."

"Yeğenine onları yaşatacağına söz verdin," dedi Shae dişlerini sıkarak.

"İlk saldıran onlar oldu," diye işaret etti Nau. "Bu yeni Sütun'un iyiliği için. Amcası intikam için geri dönebilirdi. Söylesene, sizin Sütun klana ihanet edenlerle nasıl başa çıkıyor?"

Shae pençe bıçağını hiçbir yerde göremiyordu. Vurulup duvara fırlatılırken düşürmüş olmalıydı. Başı dönüyordu ve Nau'nun sözleri kulaklarında boğuk geliyordu. Elini uylukundaki kurşun yarasına sıkıca bastırıyordu ve parmaklarının arasından kan akarak eteğinin altını ıslatıyordu. Acı dayanılmazdı. Sağ deri topuğunun dar üç inçlik topuğunun kırılmış olmasına hayran kaldı, ama kurşun deliği dışında külotlu çorabı sağlamdı. Nau'nun arkasında, Dağ'ın Yumrukları'ndan ikisi eğilmiş, Jio ve Tyne'nin cesetlerinden yeşim taşını çıkarıyorlardı.

Nau yanına çömeldi. Shae kendini zorlayarak odaklanmaya çalıştı ve Boynuz'un rahatsız edici keskin bakışlarına karşılık verdi. "Farkındasın, Naujen," dedi, kurumuş dudaklarını yalayarak ve acı dolu ama zehirli bir gülümsemeyle, "Burada ölümümü kalp krizi gibi göstermenin imkânı yok."

Boynuz, ona meraklı, gülümsemeyen bir ifadeyle baktı. "Eğer burada ölürsen, Kaul Hiloshudon ormandan aşağı iner ve yarın sabaha kadar klanlarımız sokaklarda savaşır. Ayt-jen beni Lukang'a bunu yapmam için göndermedi. Buraya bir haini cezalandırmak ve şehri Dağ için güvence altına almak için geldim. Silahlar ise dağınık ve saçma silahlar; her yere metal parçaları ve Deflection'lar uçuşuyor." Gözleri kadının yüzünden bacağına kaydı. "Mermi femoral arterini ıskalamış. Şanslısın."

Shae çenesini Luto'nun cesedine çevirdi. "Aynı şeyi onun için söyleyemezsin."

"Yeşil Kemik klanlarının toplantısına yeşim taşı olmayan bir adamı getirdin." Nau cesede bakmadı bile. "Dikkatsizlik. Kalabalık bir caddede çocuğu oynatmak gibi." Shae'nin kafasında pişmanlık ve nefret dalgaları yükseldi. Pençe bıçağının nerede olduğunu, Nau'ya hala ulaşıp ulaşamayacağını merak etti.

"Denemek isterseniz buyurun," dedi Horn, sanki yüksek sesle konuşmuş gibi. "Ben gelecek yıl emekli oluyorum. Ayt-jen için bu kadar uzun kaldım, ama Boynuz gençlerin işi." Nau omzunun üzerinden dönerek adamlarına hızlıca emirler verdi, Jio Somu'yu kendi güvenliği için binadan uzaklaştırmalarını ve Jio Wasu ile Tyne Retu'nun yeşim taşları sökülmüş cesetlerini ailelerine teslim etmelerini söyledi. Adamlar hemen harekete geçti.

Nau masadan üç kumaş peçete aldı ve bunları sağlam düğümlerle birbirine bağladı. Birleştirilen kumaşları Shae'nin yarasının üstündeki uyluğuna sardı ve onu acı içinde inlemesine neden olacak kadar sıkı bir şekilde bağladı. İki kat geçici sargının arasına bir çift çubuk soktu ve birkaç kez çevirerek, bir ordu sahra sağlık görevlisinin pratik verimliliğiyle turnikeyi sıkıca bağladı. Nau neredeyse altmış yaşında olmalıydı. Gençken, Shotarian işgali sırasında direniş savaşçısıydı, Ayt Yu ve Shae'nin dedesinin yoldaşıydı. Algılama yeteneği insanüstü düzeyde olmasına rağmen, tıbbi Kanalizasyon kullanmak için hiçbir çaba göstermedi. Belki de yeşim yeteneklerini sadece hayat almak için öğrenmişti, kurtarmak için değil.

"Sütuna söyle," dedi Shae, bacağındaki acı ve uyuşukluğu unutmak için eteğinin kıvrımlarına yumruklarını sıkarak, "O kazanmadı. Ne yaptığını biliyorum ve onu durduracağım."

Nau Suen ayağa kalktı ve duvara yaslanmış, düzensiz nefesler alan Shae'ye baktı. Ellerindeki kanı masa örtüsünün temiz bir kenarına silerek yavaşça konuştu. "Ayt Yugontin - tanrılar onu tanısın - ölüm döşeğindeyken, oğlu, Boynuzu ve birkaç yakın danışmanı Dağ klanını bölmeyi tartıştılar. Kekon'un Mızrağı yok olduktan sonra, klan efsanevi savaşçı liderini, kalbini ve ruhunu kaybedecekti. Herkesin kendi yoluna gitmesi, klanın bir fraksiyonunun desteğini alan her erkeğin kendi küçük klanlarını kurması, büyük Sütun'un gölgesinde zorlu bir görevi üstlenmek yerine, en iyisi olacaktı. Ben oradaydım; konuşmayı hatırlıyorum.

"Ayt Mada o zamanlar Hava Adamıydı. Doğduğu ailesi hakkında nadiren konuşurdu, ama anne babasının kavga ettiğini hatırladığını söylemişti. Bir akşam babası evden fırlayıp çıkmış, kız kardeşi ve erkek kardeşi kendi arkadaşlarının yanına kaçmış, sekiz yaşındaki o ise nehir kenarına kadar dolaşmış. Shotarian bombaları düştüğünde ve heyelan köyünü yuttuğunda, ailesinin geri kalanı tek başına ölmüş."

Nau, kanla lekelenmiş masanın üzerinde kalan iki parça dokunulmamış erik ve bir avuç kavrulmuş fındığı yedi. “Madajen, Ayt Yu'nun danışmanlarına, babasının ölümünden sonra aralarından en güçlü Yeşil Kemik'in Sütun olması gerektiğini söyledi. Liderlik için herhangi biriyle düello yapmayı teklif etti. Onlar bu fikre gülüp güldüler. Kadınlar erkeklerle düello yapmazdı. Benim algım herkesten daha keskin olduğu için gülmemek gerektiğini bilen tek kişi bendim. Ayt Mada, Dağ'ın yıkılmasına izin vermektense tüm o adamları öldürdü."

Çıkarken, Dağ Boynuzu rafta kalan kırılmamış şişelerden birini seçmek için bir an durdu. Omzunun üzerinden dönerek, keskin bakışlarını Shae'ye çevirdi ve ona soğuk bir sempatiyle baktı. "Onu yirmi beş yıldır tanıyorum. Tabii ki savaşmaktan başka seçeneğin yok. Ama kazanamazsın."

Nau odadan çıkarken botları camları kırdı.

BÖLÜM

11



Yavaş Savaş

Shae, Unto & Sons Restaurant & Hoji Bar'da barın arkasında bir telefon bulana kadar sürünerek ilerledi. Aklına gelen ilk numarayı aradı ve Woon'un ofisinin telesekreterine ulaştı; iş günü çoktan bitmişti. Ev numarasını aradı. İki kez çaldıktan sonra Woon'un eşi telefonu açtı.

"Papi orada mı?" diye sordu Shae. "Yani, Woon-jen... Orada mı?" "Kimsiniz?" diye sordu Kiya, hemen şüphelenerek.

"Kaul Shae, Hava Durumu Sunucusu," dedi Shae, acı içinde dişlerini sıkarak, barın arkasındaki yerde yatarken. "Kocanızla konuşmam lazım, o..."

Cümlesini bitiremeden, telefonun diğer ucunda sanki telefon alınmış gibi bir ses duyuldu ve ardından Woon'un endişeli sesi duyuldu: "Shae-jen? Ne oldu?"

Woon'la konuşmayı bitirdikten on dakika sonra ambulans geldi, birkaç saniye sonra da No Peak Green Bones'un arabası. Shae, Fists'ten birini tanıdı, Janloon'dan gelen dalgalı saçlı, Lott adında genç bir adamdı, muhtemelen Lukang'da görevdeydi. "Hastaneye kadar sizi takip edeceğiz, Kaul-jen," dedi Lott, sağlık görevlileri Shae'yi dışarı taşırken yanlarında koşarak.

"Altı El Birliğinin Sütunu ve Hava Adamı öldü," dedi, ambulansa bindirilmeden önce Fist'in kolunu yakaladı. "Boynuzları onları Dağ'a ihanet etti. Haber yayılmadan önce kendi bölgelerimizi güvence altına almalıyız, sonra Dağ'dan önce Lukang'ın mümkün olduğunca çoğunu ele geçirmeliyiz."

Hastanede Lott, Shae'nin odasının önüne muhafızlar yerleştirdi. Woon küçük bir uçak kiraladı ve iki saat sonra Shae'nin yatağının başucuna geldi. Juen Nu ve klanın Yeşil Kemik savaşçılarından bir düzine ile birlikte gelmişti. Şişmiş bacağını sarmış ve yukarı kaldırmış halde yatakta oturan Shae, Dağ'ın Lukang üzerinden karaborsa yeşim taşı kaçırma planını anlattı ve Kornaya çantasındaki Altı El Birliğinin insanları ve varlıkları hakkında bilgi içeren zarfı verdi.

Gece çöktüğünde, Six Hands Unity iç savaşa girmiş, Lukang ise savaş alanına dönmüştü. Shae kısa aralıklarla huzursuz bir şekilde uyuyordu, Woon ise ya odasında ya da koridorda telefonla konuşuyordu. Birkaç saatte bir, Iyn Ro veya Lott Jin hastaneye gelip olan biteni rapor ediyordu.

"O utanmaz akrabasını öldüren Jio Somu, Dağ'ın desteğiyle Six Hands Unity'nin yaklaşık üçte ikisini arkasına aldı, ancak diğer üçte biri ve birçok üst düzey Lantern Men bize geçerek yardım ve intikam için yalvarıyor," dedi Iyn, şafak sökmeden kısa bir süre sonra. Fist'in kısa, dikenli saçları dağınıktı ve adrenalin ve yeni yeşim taşı ile parıldıyordu. Shae, Tar'ın nişanlısının First Fist'e terfi etmesinin düşünüldüğünü duymuştu. Bu, onu klanın askeri kanadında bu kadar yüksek bir rütbeye ulaşan ilk kadın yapacaktı. "Kötü haber ise, biz buraya gelmeden önce Mountain yerini aldı ve yerel barukan çeteleri de onların tarafında. Böylece bizden önce davranabildiler ve Six Hands Unity'nin eski topraklarının çoğunu hala kontrol altında tutuyorlar."

"Yerel işletmeler için sokak savaşını kazanamayız," dedi Woon, Shae'nin yatağının ayak ucunda volta atarak. "Bildiğimiz kadarıyla, en önemli şey Lukang limanının kontrolünü ele geçirmek ve Dağ için yeşim taşı taşıyan barukanların peşine düşmek."

"Biz de öyle yapıyoruz," diye cevapladı Iyn biraz ters bir tavırla. Yumruklar, iş adamlarının kendilerine ne yapmaları gerektiğini söylemesinden hoşlanmazdı. "Çatışmaların çoğu liman bölgesinde yoğunlaşıyor. Juen-jen, Janloon'dan on beş Green Bones daha gönderilmesini emretti, ama daha fazlası gelirse, oradaki önemli bölgelerimizi savunmasız bırakmış oluruz. Weather Man'in ofisi başka bir çözüm bulmazsa, Lukang'da şu anda sahip olduğumuzu korumak bile zor olacak." Shae ve Woon'a kaşlarını kaldırarak baktıktan sonra tekrar dışarı çıktı.

Shae yirmi dört saat sonra hastaneden taburcu edildi ve sabah saat birde Janloon'daki evine döndü. Woon evinin ön kapısını açtı, sonra arabaya geri dönüp Shae'yi dikkatlice arabadan indirdi. Shae'nin bacağındaki ağrı azalmıştı, ama ağrı kesicilerin etkisiyle kendini zayıf ve sersemlemiş hissediyordu. Woon onu içeri taşırken kollarıyla Woon'un boynuna sarıldı ve başını omzuna yasladı. Aylardır ona bu kadar yaklaşmamıştı ve onun yeşim rengi aurasının tanıdık, sabit uğultusu ve vücudunun sağlamlığı onu rahatlattı. Woon onu oturma odasındaki kanepeye yatırdığında, isteksizce ondan ayrıldı ve ayrılır ayrılmaz üşüdü.

Woon yatak odasından yastık ve battaniye getirip, Shae'nin başının ve yaralı bacağının altına koyarak onu daha rahat ettirdi. Merdivenleri tekrar çıkabilene kadar, mutfağa ve banyoya daha kolay ulaşabileceği ana katta uyuması daha iyi olacaktı. Woon, iki gün boyunca neredeyse hiç uyumamış olduğu için yorgun düşmüş, kanepenin yanındaki yere oturup dirseklerini ve başını Shae'nin yanındaki yastıklara koydu. Shae çekinerek elini uzattı ve elini onun omzuna koydu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Tekrar."

Woon elini onun elinin üzerine koydu. Bir iç çekerek başını çevirdi ve elini yanağına götürerek yüzünü avucuna bastırdı. Parmakları onun cildinde titriyordu. Son otuz altı saatte olanlara rağmen, içinde o kadar yoğun bir arzu uyandı ki, sanki fiziksel bir şey, göbeğinden geçen bir kanca gibi. Woon'un yeşim rengi aurası koyulaştı ve gözlerinde çaresiz bir soru ile ona baktı. Shae onu kendine çektiğinde, Woon hiç direnmeden teslim oldu.

Öpüştüler ve öpüşmeye devam ettiler. Shae'nin görüşü bulanıklaştı; yarasını ve yorgunluğunu unuttu. Woon'un ağzı yavaş, derin bir arzuyla hareket ediyordu. Dizlerinin üzerine kalkarak, bir koluyla başını destekleyerek ona eğildi. Diğer eli boğazına, sonra göğsüne dokundu. Shae ona doğru eğildi. Hala onu öperken, gömleğinin üst düğmelerini açtı. Sanki kesin bir tehlikeye atılıyormuş gibi, neredeyse korkarak, sütyeninin üzerinden göğüslerine dokunmaya başladı, kumaşın altında sertleşen meme uçlarına sıcak parmaklarını sürerken gözlerini kapattı.

Woon inleyerek ellerini ve ağzını çekip yanına geri uzandı, alnını kanepe minderlerine bıraktı. Shae bir saniye ona sarıldı, sonra bıraktı.

"Boşuna," diye mırıldandı, sesi onun yanında boğuk çıkıyordu. "Sana aşık olduğum için yapamıyorum."

Shae kanepeye yaslandı ve elini uzattı. "Senden hiçbir şey istemeye hakkım yok. İstemem."

Hilo eve girdi. Shae ve Woon birbirlerinden başka hiçbir şeye dikkat etmiyorlardı ve Pillar'ın yaklaşmasını fark etmediler. Pillar, ifadesiz bir bakışla oturma odasının girişinde duruyordu.

Woon aceleyle ayağa kalktı ve birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra ellerini alnına götürerek selam verdi. "Kaul-jen." Boğazını temizledi.

"Evinize ve karınıza dönün, Woon," diye emretti Hilo.

Woon, Sütun ona vurmuş gibi irkildi. Yüzü, Shae'nin hiç görmediği kadar kızardı. Uzun bir süre, kendini açıklamak için mücadele ediyor gibi göründü; sonra, gözle görülür bir çaba ile her zamanki sakinliğini geri kazandı. Kısa bir baş sallama ile selam verdi ve Hilo'nun yanından geçerek evden çıkıp arabasına doğru yürüdü.

Shae yüzü kızardı ve arkasını dönüp gömleğinin düğmelerini ilikledi. Öfkeyle oturur pozisyona geçti. "Neden öyle daldın ve ona bu kadar sert davrandın?"

"Yaptığının ona karşı nazik olduğunu mu düşünüyorsun?" Hilo pişmanlık duymadan cevap verdi. "Onun kalbini kırmayı mı, hayatını mahvetmeyi mi planlıyorsun?"

Shae mırıldandı, "Tabii ki hayır."

Hilo, Shae'nin üzerine eğilirken gözlerini kısarak sordu. "Neyin var Shae? Onu seviyor musun, sevmiyor musun? Eğer seviyorsan, karısını terk etmesini söylemelisin. Aksi takdirde, onu Weather Man'in ofisinden kovmalı ya da Janloon'dan başka bir yere transfer etmelisin. Bunu sana uzun zaman önce söylememiş miydim? Neden şimdiye kadar bir şey yapmadın?"

Shae ağzını açtı; yıllar boyunca Hilo'ya karşı geliştirdiği otomatik tepkiler, bir düzine cevap aklına geldi. *Hayatımdan çık. Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Bu seni ilgilendirmez.* Ama elbette bu doğru değildi. Hilo, Ailenin Direği'ydi ve Aile'yi etkileyen her şey onu ilgilendirirdi, Hava Adamı ile Sealgiver arasındaki potansiyel olarak yıkıcı bir ilişki de dahil.

Shae ağzını kapattı, söylemek istediği tüm kolay, çocukça sözleri yuttu. Bunun yerine yüzünü düşürdü ve parmak uçlarını gözlerine bastırdı. "Henüz değil, Hilo, lütfen. İnsanları kaybetmekten yoruldum."

Kardeşinin yeşim rengi aurası beklenmedik bir şekilde değişti. Hafif bir geri çekilme. Shae yüzünü ellerinden kaldırıp yakındaki masanın üzerindeki plastik hap kutusunu işaret ettiğinde, Hilo hiçbir şey söylemedi. "Bana o ağrı kesicileri ve bir bardak su ver."

Hilo dediğini yaptı. Sehpaya oturdu ve Shae bitirince boş bardağı aldı. Shae pencerede yansımalarını görebiliyordu. Dışarıda aysız bir geceydi ve Kaul malikanesi sessizdi. Şu anda klanın savaşçılarının ülkenin başka bir yerinde şiddetli bir savaş verdiklerine inanmak zordu. "Adamın için çok üzüldüm, Luto," dedi Hilo, farklı bir sesle. "Tanrılar onu kabul etsin."

"Tanrılar onu kabul etsin," diye tekrarladı Shae. "Genç ve zeki biriydi, önünde koca bir hayat vardı. Yeşil Kemik bile değildi, ölmemeliydi. Anlamsız bir ölümdü."

Hilo ona sert bir sempatiyle baktı. "Eğer bir kurşun boynuna isabet etseydi, ölümünün anlamsız olduğunu söylememi ister miydin? Luto Yeşil Kemik değildi, ama tıpkı herhangi bir Yumruk veya Parmak gibi klan için canını verdi."

"Yumruklar ve Parmaklar yeşim taşı takar ve yemin eder. Savaşmak zorunda kalabileceklerini bilirler."

"Artık her şey bir savaş," dedi Hilo sertçe. "Her iş, her kasaba, her gazete makalesi, basın toplantısı ya da Kraliyet Konseyi'ndeki lanet olası oylamalar." Hilo'nun sesindeki tanıdık vahşilik, derin bir teslimiyetle karışmıştı. "Eskiden, Yaşlı Amca'nın gözetiminde işlerin bir düzeni vardı. Bazı şeylere güvenebilirdik. Artık hiçbir sınır yok. Klandaki herkes savaşın bir parçası."

Shae, Hilo'nun Wen'i mi düşündüğünü merak etti. Artık onu okuyabildiğinden emin değildi. Son iki yıldır, klan işleri dışında onunla nadiren konuşmuştu. Hilo'nun neşeli agresif açık sözlülüğü, fiziksel tavırları, kollarıyla ona sarılması, onu kışkırtması ve alay etmesiyle onu ne kadar sinirlendirdiğini hatırladı. Şimdi, dirseklerini dizlerine dayamış masada oturan Hilo'ya bakarken, bir zamanlar sahip olduğu, her zaman kendinden emin görünen, sırıtkan, kibirli kardeşini özlediğini fark etti.

"*Yıllardır* Dağı yıkıp Ayt Mada'yı mezara göndermek için uğraşıyoruz," dedi Hilo. "Ve hala buradayız, o kaltak hala klanının başında, hala peşimizde. Sonunda Lukang'ı kazanamayacağız.

Bir kısmını, belki çoğunu ele geçirebiliriz, ama o şehir, onun barukanlarla ittifakının ve karaborsa üzerindeki kontrolünün anahtarıysa, Altı El Birliği'nin başka bir klana geçmesine asla izin vermez."

Shae, Nau'nun ona söylediklerini, onun tam kesinliğini düşündü. "Hayır, yapmayacak," diye kabul etti Shae. "Ama sonunda Ayt'in aletlerini almak için ne yapmamız gerektiğini anladım. Dün hastanede Woon'la birlikte bulduk."

Planını anlattıktan sonra Hilo etkilenmiş göründü, ama "Ayt ve Hava Adamı er ya da geç bir yolunu bulurlar" dedi.

"Evet," diye kabul etti Shae, "ama bu onları çok yavaşlatacak ve Lantern Men'leri satın alma çabalarını sürdüremeyecek kadar engelleyecektir."

"Juen yine de Lukang'ı mümkün olduğunca ele geçirmeli ve Dağ için çalışan barukanları, mümkün olduğunca çoğunu hapishaneye veya mezara göndermeli."

Shae, yaralı bacağına zonklayan ağrıyı hafifletmek için bir yastık daha koyarken başını salladı. "Altı El Birliği'ni bir vasal olarak kazanma şansını kaybetmiş olabiliriz, ama bu durumdan yine de galip çıkabiliriz."

Hilo bir dakika sessiz kaldı. "Sen iyi bir Hava Adamısın, Shae." Sesinde gurur ve biraz da acı vardı.

Yorgunluk sonunda onu ele geçirdiğinde başını yastıklara yaslayıp gözlerini kapattı. "Sen iyi bir savaş zamanı Sütunusun, Hilo," diye mırıldandı. "Ve biz bir savaş veriyoruz. Kendi yavaş savaşımızı."

Hilo battaniyeyi üzerine düzeltirken, kız neredeyse uykuya dalmıştı. "Andy'ye bugün geç saatlerde gelip bacağına bakmasını söyledim," dedi. "Lukang'daki doktorlar iyi mi, kim bilir?" Dudaklarının alnına bir öpücük kondurduğunu hissetti ve bir an sonra, arkasından ön kapının kapandığını duydu.

Shae, iki gün sonra koltuk değnekleriyle ofisine girdi. Sokaklarda klanın Fists ve Fingers üyelerinin sayısının arttığını ve gergin ve tetikte olduklarını fark etmesine rağmen, Janloon'da her şey normal görünüyordu. Hava güzeldi ve her yerde kırmızı Sonbahar Festivali lambaları ve sezonluk indirimleri duyuran tabelalar vardı. Yüzlerce kilometre uzakta, Lukang'daki şiddet devam ediyordu, ancak Janloonlular bu haberi, küçük Six Hands Unity klanındaki kötü bir iç bölünmenin neden olduğu bölgesel bir sorun olarak görüyorlardı.

güneyde, küçük Six Hands Unity klanındaki kötü bir iç bölünmeden kaynaklanan bir sorun olarak görüyorlardı. Söylenmemiş bir karşılıklı anlaşma gereği, ne Mountain ne de No Peak, Janloon'da bu izlenimi değiştirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Mountain ve bağlı güçleri hala Lukang'ın çoğunu kontrol ediyordu, ancak No Peak ve Six Hands Unity'den ayrılan grup, değerli liman bölgelerini elinde tutmak için barukan çetelerini başarıyla geri püskürtmüştü.

Merhum Jio Wasu endişelenmişti, *Lukang büyüyordu, ama bu aynı zamanda büyük şehir sorunları anlamına da geliyordu.* Klan savaşları gerçekten de büyük şehir sorunlarıydı. Hain yeğeni Jio Somu, onu öldürmek isteyen akrabalarından kaçmak için saklanmıştı.

Shae, Luto'nun ofisinin önünden geçti ve birkaç dakika pişmanlıkla dışarıda durdu, koltuk değneklerine yaslanarak. Genç adam öldükten sonra ofis onun olması gerektiği gibi hissedilmeye başladı. Yavaşça kendi ofisine doğru yürüdü ve sekreterine yeni bir genel sekreter adayı için özgeçmişleri toplamaya başlamasını söyledi.

Öğlen vakti, Shae ofisinde televizyonu açarak Woon Papi'nin No Peak adına Uwiwa Adaları'na ticaret ambargosu çağrısı yapan basın açıklamasını izledi.

"Dün, Kraliyet Konseyi, ulusal güvenliği güçlendirmek ve şehirlerimizde artan suçla mücadele etmek için güçlü ve gerekli yasal düzenlemeleri kabul etti," dedi klanın Sealgiver'ı, her zamanki sakin ve gerçekçi tavrıyla. Orada bulunan gazeteciler, No Peak klanının ambargo önerisinin arkasında olduğunu çok iyi bilmelerine rağmen, sözlerini nazikçe not aldılar. Kaul Hilo ve Woon Papi, Shae Janloon'a döndükten sonraki sabah Wisdom Hall'a giderek, No Peak ile bağlantılı en üst düzey hükümet yetkililerini toplantıya çağırmıştı. Yasa tasarısı, yirmi dört saat içinde ulusal meclise sunulmuştu.

Woon, ekranda "Uwiwa Adaları, Kekon'dan kaçırılan yeşim taşının ilk varış noktası ve dünyanın en büyük yasadışı SN1 üreticilerinden biridir" dedi. Yeşim kaçakçılığı, uyuşturucu bağımlılığı, seks turizmi ve sokak suçları hakkında endişe verici istatistikler verdi, ardından Six Hands Unity'deki iç savaşı ve Lukang'daki sokak şiddetinin patlak vermesini yozlaşmış yabancı etkilerle ustaca ilişkilendirdi. Woon, çelik grisi bir takım elbise ve mavi kravat giyiyordu. Bileğinde yeşim taşı parlıyordu. Shae, onun kamera karşısında sade ve sakin bir şekilde yakışıklı göründüğünü düşündü.

"No Peak klanı, önerilen ticaret ambargosunu kayıtsız şartsız destekliyor ve Pillar, klanın tüm sadık üyelerinden ve konuyla ilgilenen tüm

Kekonese vatandaşından da aynısını yapmasını istiyor," diye bitirdi Sealgiver. "Diğer Yeşil Kemik klanlarını da bize katılarak desteklerini dile getirmeye davet ediyoruz ve elbette hükümetin bu önlemleri hayata geçirip uygulamasına yardımcı olmak için elimizden gelen her türlü yardımı yapacağız."

Shae, Hilo'ya stratejiyi açıklarken şöyle demişti: "Ambargo uygulandığında, Kekon ile o ülke arasında hiçbir mal, para ve yeşim taşı geçişi olmayacak. Lukang'ın kontrolünü ele geçirip geçirmemize bakılmaksızın, Uwiwa Adaları'na erişimi engellerseniz, Dağ'ın karaborsa ile bağlantısını kesmiş olursunuz. Bunu yaparsak, Ayt Mada'nın savaş kasasını boşaltmış oluruz." Dağ'ın, Iyilo'nun yeşim taşı ve parlaklık satışlarından elde ettiği gelirleri yan kuruluşlar ve paravan şirketler aracılığıyla aktardığından emindi, bu nedenle ambargo, Kekonese şirketlerinin Uwiwan şirketleriyle iş yapmasını da yasaklayacaktı.

"Dağ, Kraliyet Konseyi'nde şu anda bizden altı sandalye daha fazla," diye hatırlatmıştı Hilo. Bu gerçeği hatırlamasına şaşırmıştı.

"O halde en az o kadar bağımsız ve küçük klanlardan meclis üyesi bizim tarafımıza geçmeli," demişti Shae. "Ve geçecekler."

Shae haklıydı. Woon'un No Peak adına yaptığı açıklamadan birkaç saat sonra, Shae'nin adamları, tasarının basında olumlu yer aldığını, halkın güçlü desteğini kazandığını ve hatta Dağ'a bağlı bazı milletvekillerinin de taahhüt verdiğini bildirdi. Ülke, Kekon'u etrafını saran Yavaş Savaş tehditlerine karşı koruyacak politikalar ve cesur adımlar atılmasını istiyordu.

Shae, bacağını sandalyeye dayayıp baldırına yayılan ağrıyı masaj yaparken kendine bir gülümseme izin verdi. Dağ bile, mevcut zamanın ruhunun ivmesiyle giden bir treni durduramazdı. Hükümetteki No Peak sadıkları, Hilo'nun ordu reformu planıyla birlikte tasarıyı kısa sürede yasalaştıracaktı. Klan, kamuoyundaki itibarını büyük ölçüde iyileştirmişti ve Ayt Mada, ikiyüzlü görünmeden ve kendi destekçilerini kızdırmadan onlara karşı çıkamazdı.

Shae'nin iyi ruh hali, iş gününün son saatine kadar sürdü, ta ki beklenmedik bir ziyaretçi gelene kadar. Woon'un masasında duran Kiya'nın fotoğrafında, şık, geniş kenarlı kırmızı şapkasının altından uzun saçları sarkan, ışıl ışıl gülümseyen genç bir gelin vardı. Shae'nin ofisine girip karşısına oturan kadın, sade siyah bir balıkçı yaka kazak

ve gözlerinin altındaki gölgeleri ve sertçe sıkılmış dudaklarının solgunluğunu ortaya çıkaran, kötü niyetli bir ifadeyle oturuyordu.

"Kiya," dedi Shae, rahatsız bir şekilde şaşırmış. "Ne oldu..."

"Kocamdan ayrılıyorum," diye sözünü kesti Kiya. "O, boşanmak için çok asil bir korkak, bu yüzden bunu yapmak bana düştü. Bunun benim kararım olduğunu bilmeni istiyorum. Onu benden almadın, ben ondan vazgeçtim."

Shae bir dakika boyunca cevap veremedi. "Ben bunu istemedim," dedi sonunda. Sesi düz çıkmıştı, suçluluk duygusu ve savunmacı pişmanlık dalgalarını gizliyordu. "İnan bana, asla evliliğini bozmaya çalışmazdım."

“O zaman sandığımdan daha acımasızsın,” diye cevapladı Kiya. “Daha zayıf konumdaki birinden bir şey almayı seçersen anlarım. Daha iyi bir kadına yenildiğimi kabul edebilirim. Ama sen yaptığın şeyin farkında bile olmadığını, her şeyi düşüncesizce yaptığını söylüyorsun.”

Kiya'nın çenesi bir saniye titredi, ama başını kaldırıp Shae'nin yüzüne baktı. "Herkes kocamın neredeyse tüm vaktini başka bir kadınla geçirdiğini biliyor, ve bunun sadece onun için çalıştığı için olmadığını da. Hepsi görmezden geliyor. Ben küçük bir kızken, babam ve erkek kardeşlerim kimsenin bana zarar vermesine izin vermezdi. İlk erkek arkadaşlarımdan biri beni sinemada eklediğinde onu kovmuşlardı. Şimdi mutsuz ve aşağılanmış durumdayım, ama bana Hava Adamı ile yüzleşerek klanın kötü tarafına geçmememi söylediler. Woon Papi, No Peak'te çok yüksek bir konumda olduğu ve bu durumun ailemiz için iyi olduğu için beni ayrılmamam için ikna etmeye çalıştılar."

Kiya'nın gözlerinde öfkeli gözyaşları birikti. "Bu hafta Firstday'de doğum günümdü. Papi işten erken çıktı ve akşamı birlikte geçirecektik. Sen aradığın anda, tek kelime etmeden evden çıktı. Nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemedi. Bana bakmadı bile. Şimdi eve sadece uyumak ve duş almak için geliyor. Tek söylediği, klan işi olduğu."

Shae'nin yüzü kızardı. "Üzgünüm. Acil bir durumdu. No Peak için önemli işleri yapması için kocana güveniyorum; daha güvenilir ve daha güvenilir biri yok. Ona ihtiyacım vardı. Hala var."

"Benim ona daha çok ihtiyacım vardı," diye karşılık verdi Kiya. "Ben senin gibi Yeşil Kemik değilim, ama klan için hayatımın dört yılını vermek zorunda kaldım, asla geri alamayacağım yıllar." Ayağa kalktı ve gitmek için döndü.

“Kiya.” Shae kendi sesinden tiksindi. “İhtiyacın olan bir şey var mı? Senin için yapabileceğim bir şey?”

Woon'un karısı durakladı ve sanki soru onu şaşırtmış gibi yavaşça geri döndü. "Kaul Shaelinsan, Zirvesiz Hava Adamı," dedi, "siktir git ve geber."

BÖLÜM

12



Yeni Bir İş

Bero tutuklandı ve hapse atıldı. Tabii ki şanssızlıktı; her zaman şanssızdı. Little Hammer'daki bir spor malzemeleri mağazasının dışına yeni takılan bir güvenlik kamerası, Janloon polisi Espenian deniz üssünün genişletilmesini protesto eden bir halk mitinginde düzeni sağlamak için görevde olduğu hafta, onun görüntüsünü yakaladı. Bero, sırt çantasında sprey boya kutuları ve bir levye ile yakalandı. Tadino mide gribi olduğu için Bero, karakola götürülürken suçu üstlenecek kimsesi bile yoktu.

Ama bu da şanslıydı. Aksi takdirde, devriye gezen Yeşil Kemikler tarafından yakalanabilir ve hapishane yerine hastanede olabilirdi. Bero, birkaç gün hapis yatmaktan çok daha kötü durumlar yaşamıştı. Double Double kumarhanesindeki işine hasta olduğunu bildirip, gözaltının getirdiği rahatsızlığı bekledi, tek kelimelik cevaplar verip, onu sorgulayan polis çavuşuna küçümseyerek omuz silkti. Üç gün sonra hücresinin kapısı açıldı ve kendisine üç bin dien para cezası ve iki ay içinde mahkemeye çıkarak cezayı ödemesi, spor malzemeleri dükkanının sahibinden resmi olarak özür dilemesi ve verdiği zararın değerlendirilmesine göre daha ağır cezalar alabileceği bildirildi.

Bero, olayın burada biteceğini düşünürken, polis memurunun onu karakolun önünden çıkarmayıp arka girişe götürmesi ve orada bir Kekonese ve bir yabancı olmak üzere iki adamın Bero'yu gözaltına alıp kelepçeli halde

camları koyu renkli gümüş renkli bir spor araca bindirdiler. Arabayla uzaklaşmaya başladılar.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Bero.

"Sakin ol," dedi Kekonese adam, ki sadece soyundan Kekonese olmalıydı, çünkü yabancı bir aksanla konuşuyordu. "Sadece konuşmak istiyoruz."

"Siktirin gidin, her kimseniz," diye bağırdı Bero, sürücü koltuğunun arkasına tekme atarak. "Beni hiçbir yere götürmeye hakkınız yok, sizi ucuz pislikler."

"Kes şunu," dedi adam. "Eğer pislik gibi davranmak istiyorsan, seni işine geri götürebiliriz, boş zamanlarında ne yaptığını patronuna sen anlatırsın. Double Double, No Peak klanının mülkü, değil mi? Ve bir yıl kadar önce orada yaşanan olaydan Clanless Future Movement sorumlu değil miydi?"

Bu, Bero'yu susturdu. Bu yabancılar her kimdiyse, polislerden çok daha fazla şey biliyorlardı. Adam, Bero'nun başına bir bez torba geçirdi ve "Bu senin iyiliğin için. Ağzını kapalı tut ve sessizce otur" dedi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra araba durdu. Kapı açıldı ve Bero, hâlâ başı örtülü ve gözleri bağlı halde arka koltuktan çıkarılıp bir binaya götürüldü. Dirseklerinden tutularak bir koridordan geçip bir kapıdan içeri sokuldu ve bir sandalyeye oturtuldu. Sonra başındaki örtü çıkarıldı ve kelepçeleri açıldı. Bero bileklerini ovuşturdu ve onu buraya getiren iki adama kızgın bir bakış attı. Arabada onunla konuşan adam temiz traşlıydı ve garip kokulu bir kolonya kullanıyordu, diğeri ise solgun gözlü ve kısa saçlıydı. Penceresi olmayan, sade ve korkutucu olmayan bir odada, bir masa ve sandalyeler vardı. Küçük ama sıradan bir ofis toplantı odası gibi görünüyordu.

"Al, bir şey iç," dedi Kekonese görünümlü adam, masaya bir şişe karpuzlu soda koyup bir tane de kendine açtı. Kızgın olmasına rağmen Bero susamıştı, bu yüzden şişeyi hâlâ kızgın bir bakışla kapıp aldı.

"Artık biraz mahremiyetimiz var, hadi düzgün bir şekilde tanışalım." Kekonese dilinde konuşan adam tüm konuşmayı yapan kişiydi, ancak Bero, sessizce kenarda duran ve kollarını kavuşturmuş yaşlı yabancının patron olduğunu düşünüyordu. "Benim adım Galo, bu da

Berglund. Espenia Cumhuriyeti Askeri İstihbarat Servisi için çalışıyoruz."

"Hadi canım," dedi Bero alaycı bir şekilde. "Hiç tahmin edemezdim."

"Size bir teklifimiz var," dedi Galo, Bero'nun alaycı tavrından etkilenmeden. "Teklifi dinledikten sonra, kabul etmenin sizin yararınıza olacağını göreceksiniz." Bero'nun önündeki masaya bir fotoğraf koydu. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Fotoğraf, geçen yıl Little Persimmon lounge'da ilk kez ortaya çıkan, soruları ve Klan Dışı Gelecek Hareketi'ne yardım etmeye hazır başka insanlar olduğu yönündeki sözleriyle ortalığı karıştıran, tıknaz, kıvırcık saçlı yabancıya aitti. Ondan sonra, Guriho ve diğerleriyle özel olarak konuşmak için geride kalmıştı. Adı Molovni'ydi. Bero, o günden sonra adamı birkaç kez görmüştü. Toplantıların arkasında oturuyordu ve artık herkesle iyi geçiniyor gibi görünüyordu. Bero, henüz onunla içmeye çıkmayı kabul etmemiş olan Ema'ya yaklaşmak umuduyla, bu günlerde ara sıra salona uğruyordu. Ema onu yeterince tolere ediyordu, Bero er ya da geç ona boyun eğeceğini düşünüyordu.

"Evet, ne olmuş?" Bero, istemeden de olsa merakla sordu.

Galo fotoğrafa dokundu. "Vastik eya Molovni, nekolva'lardan biridir. Ygut dilinde 'ulusun çocuğu' anlamına gelir. Onları duydun mu?"

"Nekolva mı?" Bero, Galo'dan Molovni'nin yüzünün resmine şüpheyle baktı. "Yeşim taşı takmadan yeşim taşı yeteneklerine sahipler. İnsanlar öyle diyor. Onların gerçek olmadığını, Ygutani'lerin insanları korkutmak için uydurduğunu duydum."

"Onlar gerçek," dedi Galo, "ama aynı zamanda abartılmışlar. Nekolva, Çokuluslu Savaş'tan sonra başlayan bir Ygutan askeri programının sonucudur. Son otuz yılda, yüzlerce Abukei kadını Ygutan'a kaçırıldı veya ev işleri yapma vaadiyle oraya çekildi. Oraya vardıklarında, kısır olduğu iddia edilen çiftlerin taşıyıcı anneleri olmaya zorlanıyorlar. Çocukluktan itibaren, karışık ırklı çocuklara düşük dozda SN1 ve öğütülmüş yeşim tozu veriliyor. Bazıları, zayıflatıcı yan etkiler yaşıyor veya bu nedenle ölüyor. Umut vaat edenlere ise ülkenin en iyi askeri eğitimi veriliyor."

Bero haykırdı: "Ygutan askerleri yeşim taşını mı *yiyor*?"

Galo, Berglund'a baktı ve o da devam etmesi için başını salladı. "Ygutan'da yüksek kaliteli biyoenerjetik yeşim taşı güvenilir bir kaynağı yok. Karaborsadan elde edilen düşük kaliteli yeşim taşı endüstriyel olarak öğütülerek

tükettiğinde daha etkilidir. Vücuda verdiği zarar, yaşam beklentilerini önemli ölçüde azaltır, ancak görünür yeşim taşı olmadan, nekolva mükemmel casuslar ve ajanlar olurlar. Düzenli olarak yeşim tozu ve SN1 almaları gerekir, bu yüzden onları kontrol etmek daha kolaydır. Onlar, bizim Navy Angels'a veya sizin ülkenizin Green Bone savaşçılarına karşılık gelen Ygutan'ın cevabıdır. Ve onlar Janloon'da bulunuyorlar."

Guriho, Otonyo ve Klan Dışı Gelecek Hareketi'nin diğer liderlerinin, Yeşil Kemik kadar güçlü olabilecek bir Ygutanlı ile arkadaş olmak istemelerine şaşmamalı. Bero, Molovni'nin fotoğrafını itti. "Onu hiç tanımıyorum. Konuşmadığımızdan değil ama."

“Nekolva'lardan biri Kekon'da yıkıcı faaliyetlere karışıyorsa, bunun arkasında Ygutan hükümeti vardır. Molovni'nin neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyoruz. Bu, sizin ve bizim ülkemiz için hayati öneme sahip olabilir.” Galo, masaya yaslanarak ayakta duruyordu. Şimdi bir sandalye çekip Bero'nun karşısına oturdu ve ciddi ve şefkatli bir şekilde sesini alçaltarak konuştu. "Klan karşıtı toplantılara ve faaliyetlere katıldığını biliyoruz. CFM'deki katılımını artırmanı ve gözlemlediklerinizi bize rapor etmeni istiyoruz: toplantılarda neler oluyor, Molovni ne zaman geliyor ve ne diyor, kiminle konuşuyor ve kiminle vakit geçiriyor."

Bero çirkin bir yüz ifadesi yaptı. "Sizin için casusluk yapmayacağım."

Galo'nun profesyonel tavrında bir anlık sinirlilik belirdi. Cevap vermek için ağzını açtı, ama Berglund izlediği yerden konuştu. Galo ona döndü ve iki adam kendi dillerinde kısa bir konuşma yaptı. Galo tekrar Bero'ya döndüğünde, ifadesi yeniden düzelmiş ve yüzünde küçük, soğuk ve kendinden emin bir gülümseme vardı. "Daha önce söylemeliydim, kimseyi bedavaya muhbir yapmıyoruz. Seni biz belirledik ve seçtik, Janloon polisiyle bağlantılarımızı kullanarak seni buraya getirdik. Tabii ki bizimle çalışmayı reddedebilirsin. Seni karakola geri götürürüz ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranırız. Green Bones'tan saklanmaya ve çıkmaz işinde çalışmaya devam edersin. İşvereninin neden tutuklandığını öğrenmeden gitmen senin için en iyisi olur, ama o zaman üstüne yüklenen ağır vandalizm cezasını ödemen zorlaşır. Ya da her ay bin Espenian thalir nakit para almayı seçebilirsin."

Bero, karpuzlu soda yudumlarken nerede boğuluyordu.

"Borcun olan o talihsiz cezayı da biz öderiz," dedi Galo, sanki bir mutfak bıçağı setine bonus bir ürün ekliyormuş gibi. "Ve şunu bir düşün: Eğer Clanless Future Movement'taki arkadaşlarının başı belaya girerse, seni korumak isteyen, hatta Green Bone klanlarından kurtarabilecek müttefiklerin olması yararına olmaz mı?"

"Onlar benim arkadaşım değil," diye mırıldandı Bero, ama gerçekten tartışmıyordu. *Ayda bin talir!* Bu dien olarak ne kadardı? Yedi bin? Sekiz bin? Çok para.

"Bu yüzden bu iş için mükemmelsin," dedi Galo. "Klanlara karşı olmanın kendi nedenlerin olduğuna şüphem yok, yoksa CFM'ye katılmazdın. Ama senin ideolog olmadığını görebiliyorum. Aynı tarafta olduğumuzu ve bizimle işbirliği yapmanın ülkene hizmet etmek olacağını sana anlatmaya çalışabilirim... ama bu senin için önemli değil, değil mi? Senin gerçek bir sadakatin yok. Yapman gerekeni yapıyorsun, kendini düşünüyorsun." Galo tüm bunları soğukkanlılıkla söyledi ve küçük gülümsemesini kaybetmedi. "Ee, ne dersin?"

Bero şişedeki sodayı bitirdi. "Yapacağım," dedi.

BÖLÜM

13



Sır Yok

yedinci yıl, altıncı ay

Bir öğleden sonra, Niko eve gözyaşları içinde geldi. O ve kardeşleri, kuzeni Maik Cam ve Juen çocuklarıyla Horn'ların evinde oynuyorlardı. Juen Nu ve karısının dört çocuğu vardı, bunlardan ikisi Niko'dan on ay büyük ikiz erkek çocuklardı. Lina sık sık Cam'i kuzenleriyle oynaması için getirirdi, bu yüzden Kaul malikanesinin avlusunda ve bahçesinde her zaman küçük çocuklar koşuşturur, evden eve dolaşır, oyuncaklarını ve eşyalarını her yere bırakırlardı.

Niko, Wen'e koşarak Juen ikizlerinin kendisiyle alay ettiğini şikayet etti. Cam, Ru ve Jaya oyuncak bloklarla oynarken, üç büyük çocuk çekmeceden bir paket sigara ve çakmak çalmış ve onlarla oynuyorlardı. Juen'in karısı ne yaptıklarını gördü ve eşyalara el koydu, evi yakabileceklerini söyleyerek onları sert bir şekilde azarladı. Bu azarlama karşısında ciddiye alan Niko, bu yaramaz fikri ilk ortaya atan arkadaşlarını suçladı. Yangın insanları öldürebilir, diye hatırlattı onlara resmiyetle. Kendi öz annesi bir ev yangınında ölmüştü; bu yüzden teyzesi ve amcasıyla yaşıyordu.

Juen ikizleri ona güldü. "Bunu sana kim söyledi?" diye sordular. Teyzesi Shae, ona küçükken anlatmıştı. Juen Ritto alaycı bir şekilde, "Buna gerçekten inanıyor musun? Sen Sütun'un oğlusun, nasıl

böyle çocukça davranıyorsun?" Niko yumruklarını sıktı ve öfkeyle ne demek istediklerini sordu, ama onlar kaçtılar.

Wen, Niko'ya arkadaşlarının sadece onu kızdırmaya çalıştıklarını söyledi. O akşam, çocuklar yatmaya gittikten sonra, karısı kocasına olanları anlattı.

Hilo, Juen'in çocuklarının bu kadar düşüncesiz davranmasına kızmıştı, ama bu onların suçu değildi, babalarının da suçu değildi. Onlar sadece yetişkinlerin konuşmalarını duymuş ve düşünmeden yaymış çocuklardı. Ayrıca, er ya da geç bu anın geleceğini biliyordu. Niko sekiz yaşındaydı, yaşına göre olgun bir çocuktu ve yetişkinlerin birçok kavramını anlayacak kadar büyümüştü. Er ya da geç gerçeği öğrenecekti ve bunu başkalarından değil, Hilo'dan duyması önemliydi. Yine de Hilo bu görevi pek istemiyordu.

"Onunla konuşurum," diye söz verdi Wen'e.

Onun pes etmiş ifadesini gören Wen, oturma odasında yaptığı fizyoterapi egzersizlerini bitirip yanına gelerek kanepeye oturdu. Elini uzattı ve Hilo çekilmeyince elini sıkıca tutup ona yaslandı. Akşam yemeğinde yaşanan o duygusal krizden dokuz ay sonra, hâlâ birbirlerine karşı tedirgindiler ve ikisi de üzüntü ve kızgınlığın sevgiyi gölgede bıraktığı günler geçiriyordu. Ancak Wen güç ve yeteneklerini geri kazandıkça, birlikte rahat ve normal davranmak, eskisi gibi sohbet etmek daha kolay hale geliyordu. "Artık sır yok," diye hatırlattı ona.

"Artık sır yok," diye kabul etti. İnsanlar arasında, birbirini sevenler arasında bile, pek çok sorun iletişim ve dürüstlük eksikliğinden kaynaklanıyordu.

Bu yüzden Altıncı Gün sabahı, Hilo, en büyük oğlu gibi gördüğü yeğenini uyandırdı ve ikisi birlikte kahvaltıya çıkacaklarını söyledi. Aileden başka kimse uyanmamıştı. Garaja giderken yolda karşılaştıkları tek insanlar, gelecek hafta sonu Shae ve Woon'un düğünü için evlilik mutluluğunu simgeleyen kırmızı ve sarı şakayıklarla dolu düzinelerce kutu taşıyan bahçıvanlardı.

Woon'un boşanma belgesinin mürekkebi kurumadan Hilo, Woon ile yüzleşmiş, Wen de Shae ile konuşmuş ve bir tarih belirlenmişti. Hilo, Shae'nin eski genel sekreterinin geçici olarak kaldığı otel odasına girmiş ve önsöz yapmadan şöyle demişti: "Woon-jen, kız kardeşimin berbat flört hayatının bana yıllardır verdiği zararı düşünmek bile beni sinirlendiriyor.

Sen Lan'ın en iyi arkadaşıydın ve şimdi klanın mühür bekçisi olarak iyi bir iş yapıyorsun, bir de bu kötü duruma düşme. Ya ülkenin diğer tarafına taşın, şu anda Lukang'da daha fazla insana ihtiyacımız var, ya da Shae ile evlen, ama çabuk karar ver çünkü bu uzayan saçmalıklardan bıktım. Kız kardeşimin bu konularda bana doğru dürüst konuşacağına güvenemiyorum, en azından kendi kalbini biliyorsan, bu senin şansın.

Woon'un ifadesi son derece endişeli idi — adamın idam edileceğini sanırdı insan — ama şimdi ihtiyatlı bir sevinç ifadesine dönüştü. "Kaul-jen," dedi yavaşça, "Shae-jen'e sorma iznini alabilir miyim?"

"Evet, lanet olsun, Pillar olarak sana izin veriyorum." Hilo iç geçirdi.

Wen ve Shae arasında konuşmanın nasıl geçtiğini bilmiyordu, ama karısının bu kısmı halletmesine sevindi, çünkü Shae, sırf ona haklı olduğunu kanıtlamak için, en çok istediği şeyi reddedebilirdi. Wen'e bu konuyu sorduğunda, karısı kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve "Merak etme, kız kardeşinin bu kararı hakkında konuşabileceği başka bir kadına ihtiyacı var, göreceksin" dedi.

No Peak'in Hava Adamı ve Kekon'un Meşalesi'nin torunu Kaul Shaelinsan'ın düğünü, İlahi Dönüş Tapınağı'nda düzenlenen ve General Star Hotel'de büyük bir ziyafetle kutlanan devasa bir klan töreni olmalıydı. Ancak, Kaul malikanesinde nispeten mütevazı bir aile töreni düzenlenecekti. Gelin ve damat, klan içinde orta sınıfa mensup olan Kiya'nın ailesine saygıdan dolayı, hızlı ve sade bir düğün yapmaya karar vermişlerdi.

Çocuklarla zorlu konuşmaları yapmak daha kolaydı. Niko kızarmış ekmeği çok severdi, bu yüzden Hilo, Wen'in bunun bir çocuk için sağlıklı bir kahvaltı olmadığını söyleyeceğini bildiği halde, onu Hot Hut zincirinin Liman'daki yeni şubesine götürdü. Suya bakan bir bankta oturup, kızartma makinesinden yeni çıkmış sıcak çubukları yediler. Niko, kuşlar için kırıntıları suya attı. Sabah güneşi, havada asılı duran nemin bir kısmını yakıp yok ediyordu. Yiyecek, hediyelik eşya ve tur paketleri satıcıları, gece boyunca limana gelen ticari yolcu gemilerinden inecek misafirlerden yararlanmak için tezgahlarını kuruyorlardı.

Hiçbir gemi Uwiwa Adaları üzerinden gelmemişti; ticaret ambargosu bunu garanti altına almıştı.

Klan, geçen yıla göre daha iyi bir konumdaydı. Kaul'ların başarıları sayesinde güveni yeniden kazanan No Peak'in Lantern Men'lerini kendi tarafına çekme çabalarından Dağ vazgeçmişti. Lukang'daki çatışma çözülmemişti, ancak durum yeterince istikrar kazanmıştı ki Juen, Iyn ve Lott gibi birkaç kıdemli Fist'ini Janloon'a geri çekmiş ve Six Hands Unity'nin ayrılıkçı fraksiyonunu destekleyecek yeterli sayıda savaşçı bırakmıştı. Şimdilik klanlar birbirleriyle savaşarak yine berabere kalmıştı, ama Hilo eskisi kadar öfkeli değildi. Uzun zamandır, kendi hayatına mal olsa bile, hızlı ve ölümcül bir darbeyle Dağ'ı yok etmeyi ummuştu, ama artık zaferin çok daha uzun süreceğini kabul etmişti. Hayatta kalmalı ve düşmanlarından daha uzun yaşamalıydı.

Kızarmış ekmeği yıkamak için Hilo, yakındaki bir tezgâhtan iki bardak sıcak şekerli süt aldı ve birini üfleyerek soğutarak Niko'ya verdi. Özel muamele ve Hilo'nun tüm ilgisinden heyecan duysa da, bunun bir nedeni olduğunu biliyordu ve her zamankinden daha sessizdi, konsantre bir şekilde yemek yiyor ve sık sık amcasına bakıyordu.

"Tekne Günü'nü iple çekiyor musun?" diye sordu Hilo.

"Sanırım," dedi Niko. Hilo'ya göre garip bir çocuktu; kolayca üzülmezdi, ama nadiren hevesli veya dışa dönük de değildi. Dikkatli ve zeki, okulda sınıfının önündeydi, ama Lan'ın melankolisini fazla almış, diye düşünüyordu Hilo.

"Tekne Günü'nde buraya geri gelip geminin batışını izleyeceğiz. Sevdiğin tatlı kavrulmuş fındık ve karpuzlu soda alacağız ve istediğin kadar geç saatlere kadar ayakta kalabilirsin."

Niko bu sözlere sevinçle parladı. "Anden amca da gelebilir mi?"

“Tabii, meşgul değilse.” Hilo, rahat ve sevgi dolu ses tonunu değiştirmeden şöyle devam etti: “Niko-se, geçen gün Juen kardeşlerin seni üzen bazı şeyler söylediğini duydum. Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?”

Niko'nun gülümsemesi kayboldu ve ayakkabılarının ucuyla bankın altındaki yeri kazıdı. Hilo nazikçe konuşmaya devam etti. "Diğer çocuklar ailemiz hakkında konuşurken duyabilirsin. Hatta kaba veya doğru olmayan şeyler bile söyleyebilirler. Klanımızdaki konumumuz nedeniyle bu çok normal. Emin olmadığın bir şey duyarsan, hemen bir sonuca varmamalı veya tepki vermemelisin. Bana veya annene gel. Teyzen Shae ve amcan Anden, seni sevdikleri için duygularını korumaya çalışabilirler.

ve amcan Tar, büyük hikayeler anlatmayı sever, bazen çok büyük. Ama ben sana her zaman gerçeği söyleyeceğim."

Niko, "Annemin, yani annem değil, eskiden sahip olduğum ilk annemin yangında öldüğünü söylediğim için aptal olduğumu düşündüler," diye patladı.

"Sen aptal değilsin," diye Hilo onu teselli etti. "Sadece insanlar başkalarının trajedilerini arkalarından konuşmaya çok meraklıdırlar. Annenin başına gelenleri sana pek anlatmadık çünkü çok küçüktün ve seni korkutabilir ya da üzecekti. Ama artık yeterince büyüdün ve duymalısın."

Hilo, kızarmış ekmeğini bitirmek ve düşüncelerini toparlamak için bir an durdu. "Senin baban, benim ağabeyim, iyi bir insandı, güçlü bir Yeşil Kemik'ti, ama bazen çok yufka yürekliydi. Eskiden bunu anlamazdım, ama şimdi büyüdüm, daha iyi anlıyorum. O Sütun olduktan sonra, karısı onu başka bir adam için terk etti, bir yabancı, ve birlikte uzak bir ülkeye kaçtılar."

Niko, Hilo'nun çizim yaparken, bir şey inşa ederken veya bir kitaba dalmışken yüzünde gördüğü aynı konsantre ve kaşlarını çatmış bakışla ona umutla baktı, ama Hilo çocuğun küçük kalbinin çarpışını hissedebiliyordu. Hilo ceplerini okşadı, ama ellerini indirdi. Çocukların önünde çok sigara içmemeye çalışıyordu.

"Normalde, birisi Sütun ve klana ihanet ederse, kim olursa olsun, eskiden arkadaşın ya da sevdiğin biri olsa bile, cezalandırılmalı, öldürülmelidir," diye açıkladı Hilo. "Teyzen Shae, babanın aleyhine çalıştığı için yaşlı Hava Adamı'nı öldürmek zorunda kaldı. Ve amcan Tar'ın sana, eskiden bizim Fists'lerden biri olan Fuyin adında bir adamı, Dağ klanına geçtiği için öldürmek zorunda kaldığımızı anlattığı hikayeyi hatırla. Onu öldürmek istemedim, ama yapmasaydım, Pillar olarak görevimi yerine getirmemiş olurdum ve bu da herkesin bize ihanet edebileceği anlamına gelirdi."

"Babam kendi annemi mi öldürmek zorunda kaldı?" diye sordu Niko dehşet içinde.

"Hayır, Niko, baban dediğim gibi yufka yürekli biriydi ve onları serbest bıraktı. Bir Sütun olarak yanlış bir karar olsa da, şanslı bir karar oldu, çünkü o sırada annen sana hamileydi ve sen Stepenland'da doğdun. Dağlar ile olan klan savaşını ve senin bebekken babanın nasıl öldürüldüğünü zaten biliyorsun. O senin doğduğunu bilmiyordu. Biz de neredeyse iki yıl sonra öğrendik."

Hilo, yeğenini dikkatle izledi. "Senin varlığını öğrendiğimde, amcan Tar ile birlikte Stepenland'a gidip Eyni ile konuştum. Senin için, onun ihanetini affettim ve Janloon'a dönüp burada, seni çok seven ailemizin yanında yaşayabileceğini söyledim. Böylece yabancı bir yerde, seni çok seven herkesten uzakta büyümek zorunda kalmayacaktın. O ve erkek arkadaşı ilk başta kabul ettiler, ama yalan söylediler ve seni tekrar kaçırmaya çalıştılar. Onlarla mantıklı bir şekilde konuşmak imkansızdı. Babana utanç vermeleri yetmezmiş gibi, şimdi de seni ülkenden ve ailenden uzak tutmak istiyorlardı. Bu yüzden bunu engellemem gerektiğini anlarsın."

Niko'nun dudakları titredi ve gözleri yaşlarla doldu. "O kadar kötü bir kadın mıydı ki onu öldürmek zorunda kaldın?" diye sordu kederli bir sesle, kendi annesinin en aşağılık insanlardan biri, bir klan haini olduğu için öfkeli ve utanç içinde.

"Niko-se, öncelikle, çok hızlı yaptım, bu yüzden korkacak zamanı olmadı ve hiç acımadı. İnsanlar her zaman kalplerinde kötü değildir, kararlarında kötüdürler. İyi bir insan hayatında bir şey yaşayabilir, yanlış insanlarla çevrili olabilir ve zihni çarpılabilir. Maalesef Eyni de o insanlardan biriydi ve seni götürseydi, beni, anneni, amcalarını, teyzelerini, kardeşlerini, kuzenlerini asla tanıyamazdın. Gerçek babanın kim olduğunu bile bilemezdin. Akademiye gidip Yeşil Kemik olamazdın. Bunu ister miydin?"

Niko, sefil bir şiddetle başını salladı. Hilo, çocuğun kollarına sarıldı ve onu sıkıca kucakladı. Niko, Hilo'nun eskisi gibi kucağında tutamayacak kadar büyümüştü ve çocuklarının ne kadar çabuk büyüdüğünü, zamanın ne kadar hızlı geçtiğini merak etti ve pişmanlık duydu.

Niko, gözyaşlı yüzünü Hilo'nun gömleğinin omzuna sürttü. "Annem öldürülmesi gereken bir hainse, ben de kötü bir insan olacak mıyım?"

"Bunu asla düşünme," dedi Hilo sertçe, geri çekilip çocuğun yüzüne ciddiyetle bakarak. "Kimse ebeveynleri gibi olmak zorunda değildir. Aslında, onların hatalarından ders alabilir ve onları tekrarlamama olasılığımız daha yüksek olur. Seni yetiştiren gerçek annen. O, amcan Tar ve amcan Kehn – sen küçükken öldürüldüğü için onu pek hatırlamayabilirsin – kendi babaları idam edildi ve aileleri utanç içine düştü. Onlar bu durumu tersine çevirdiler ve şimdi Maik adı klanın en üstünde ve bizimkiyle aynı nefeste anılıyor. Sen kendin bir insansın, Niko. Seni seven ve seninle gurur duyan birçok insan var.

Ve herkes senin babana çektiğini, ona çok benzediğini söylüyor. Bu yüzden annenin kötü bir şekilde ölmesinin seninle bir ilgisi olduğunu asla düşünme. Anladın mı?"

Niko burnunu çekip başını salladı ve Hilo onu tekrar kucaklayarak başının üstüne öptü. "Artık neden sana daha küçükken bunu söylemediğimizi anlıyorsun," dedi. "Anlamazdın ve korkar ya da kafan karışırdı." Hilo, muhtemelen hala biraz korku ve kafa karışıklığı olduğunu kabul ediyordu, ama bu kaçınılmazdı ve sadece sevgi ve güvenle hafifletilebilirdi. "Bu konuyu daha fazla konuşmak istersen, hemen bana ya da annene gelmelisin."

"İnsanları öldürmek zorunda kaldığın için hiç kötü hissediyor musun, amca?" diye sordu Niko sessizce. "Ritto veya Din gibi arkadaşlarımdan birini, ne yaparlarsa yapsınlar, evi yakseler bile öldüremezdim."

"Düşmanlarımızı, ailemize zarar vermek isteyenleri öldürmekten pişmanlık duymuyorum. Ama bazen, tanıdığın ve belki de güvendiğin biri olduğunda çok daha zor oluyor. O zamanlar çok daha kötü hissediyorum, ama yine de yapmam gerekiyor."

Birkaç dakika sessizce oturdular, Hilo yeğeninin saçlarını okşadı ve Niko amcasının söylediklerini sindirirken ona yaslanmasına izin verdi. Hilo, bunu halletmiş olduğu için rahatlamıştı. Böyle acı verici bir konuyu bir çocuğa yeterince iyi açıklayabildiğini ummaktan başka bir şey yapamazdı. Kaul, Yeşil Kemik ve klanın Sütunu olmak Hilo'yu her zaman tanımlamıştı, ama şimdi daha da önemli olanın çocuklarına dürüst ve sevgi dolu bir baba olmak olduğunu hissediyordu. Niko, ailenin ilk oğluydu. Bir gün Sütun olacaksa, iyi yetiştirilmesi, desteklenmesi ama asla şımartılmaması gerekiyordu. "Seni seviyorum Niko, bunu asla unutma."

"Ben de seni seviyorum, amca," dedi Niko, gözlerini silerek.

Hilo, Niko'nun alnına bir öpücük kondurdu ve onu yere indirdi. Arabaya doğru yürürken, göz kırparak ekledi: "Ru ve Jaya'ya Hot Hut'a gittiğimizi söyleme, kıskançlıktan sızlanacaklar."

BÖLÜM

14



Yeşil Siyahlaşıyor

yedinci yıl, sekizinci ay

Hilo, gece yarısı beklenmedik bir telefonla uyandı. İlk başta Tar'ın sesini tanıyamadı. Kayınbiraderi panik içinde, tutarsızca konuşuyor ve ağlıyordu. Hilo, onun Sogen'deki apartmanının dışındaki bir ankesörlü telefondan aradığını anladı. "Olduğun yerde kal," diye emretti. "Beni duyuyor musun? Ben gelene kadar olduğun yerde kal." Telefonu kapattı ve giyinmeye başladı. Wen uyanmıştı, yatakta oturmuş, sessiz ve korkmuş bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bir şey oldu," dedi Hilo. "Onu bulup en kısa sürede buraya getireceğim."

Juen'i ve üç Fist'i (Lott, Vin ve Ton) uyandırdı ve on beş dakika içinde Tar'ın bulunduğu yere vardılar. Tar artık telefon kulübesinde değildi. Kaldırımdaki kan izlerini takip ettiler. Pillarman üç blok koşmuş ve bir binanın arkasında yere yığılmıştı. Yarı baygın haldeydi ve giysileri kan içindeydi. Vücudunda ve kollarında bıçak yaraları vardı. Hilo'yu görünce yüzü şaşkınlık, yalvarış ve korku dolu bir ifadeye büründü. "Hilo-jen, yardım et," diye yalvardı, boğazı tıkanmış gibi. "Korkunç bir şey yaptım."

Hilo gözlerine inanamıyordu. En sadık ve korku veren yardımcısının, bir ara sokakta kanlar içinde, ağlayarak ve titreyerek yatıyor olması, gerçek olabilecek bir manzara değildi. Juen ve

Lott, Tar'ın üzerine çöktü ve kanamayı durdurmak için ona yeterince enerji aktardıktan sonra onu iki arabadan birinin arka koltuğuna taşıdı. "Onu eve götürün," diye talimat verdi Hilo, Lott ve Ton'a. "Anden'i arayın, gelip onu tedavi etsin. Sakın gitmesine izin vermeyin, telefon etmesine izin vermeyin, kimse onu görmesin, ne karım ne de çocuklarım."

Hilo, Juen ve Vin ile birlikte apartmana geri döndü. Tar'ın dairesi en üst kattaydı, şehri güneyden gören geniş bir çatı katıydı. Kapı kilitli değildi. Hilo içeri girdiğinde korkunç bir manzarayla karşılaştı. Ev darmadağın olmuştu. Bej halıya emen kan yapış yapış olmuştu ve duvarlardaki kan lekeleri kahverengiye dönmüştü. Mobilya ve kapılar parçalanmış, eşyalar dağınıktı. Iyn Ro'nun cesedi oturma odasındaki kanepenin üzerine kısmen yayılmıştı, boğazındaki ölümcül yara, Hilo gibi deneyimli bir bıçak dövüşçüsünün bile bakmaya dayanamayacağı kadar derin ve kanlı bir delikti.

"Cennetteki tanrılar lanet olsun," diye fısıldadı Juen dehşet içinde.

Hilo'nun uzuvlarından sıcaklık akıp gidiyordu. Bir Yeşil Kemik'in düşman tarafından öldürülmesini ya da adil bir düelloda can vermesini görmek bir şeydi. Akrabasının evinde bir katliam manzarasıyla karşılaşmak ise bambaşka bir şeydi. Zihni, kendi gözlerinin gördüklerini kabul etmek istemediği için inkarla mücadele ediyordu. Akademide gençlik yıllarından beri sevdiği ve güvendiği Pillarman'ı ve kayınbiraderi Maik Tar, klanın bir üyesi olan ve gelecek ay evlenmeyi planladığı bir Green Bone'u öldürmüştü. Iyn'in yeşim küpeleri ve bilezikleri hala vücudundaydı. Manzara iğrençti, sanki hiçbir neden olmadan kesilmiş bir hayvan gibi, güneşte çürümeye bırakılmış et parçaları.

Hilo, cesedin işlemlerinin yapıldığından emin olmak için bir süre kaldı, sonra Juen ve Vin'e işlemlerin yapılmasını ve Iyn'in ailesine haber verilmesini görev olarak verdi. Kaul evine tek başına, uyuşmuş bir halde geri döndü, sokak lambaları Duchesse'nin beyaz kaputunun üzerinden, kulaklarında tekdüze bir kalp atışı gibi geçiyordu.

Iyn Ro önemsiz bir kurban değildi. O, No Peak'in kıdemli bir Fist'iydi ve bu kadar yüksek bir rütbeye ulaşan az sayıdaki kadından biriydi. Herkes tarafından tanınırdı ve klanın daha genç kadınları tarafından hayranlıkla bakılırdı. Hilo, Horn olduğu zamanlarda Iyn'in çalışkanlığını fark etmişti ve Vuay emekli olduğunda Juen'in First Fist olmak için en güçlü adayıydı. Onun yoğunluğuna yetişebilecek ya da bunu isteyecek çok az erkek vardı, bu yüzden Maik Tar'a geri dönmeye devam ediyordu. Ve

kolay ölmemişti — yıkılmış daire ve Tar'ın çok sayıda yarası bunu açıkça gösteriyordu.

Bu, Hilo'nun hatırlayabildiği en kötü suçtu. Klanı şok dalgalarına boğacaktı. Iyn'in akrabaları adalet talep edecekti.

Eve vardığında, Anden ve Lott ön kapıda bekliyorlardı. Birlikte duruyorlardı ama konuşmuyorlardı, ikisi de ciddiydi. Onları yan yana görünce, Hilo iki adamın aynı yaşta olduğunu hatırladı. Akademide sınıf arkadaşıydılar, hatta arkadaştılar, ama çok farklı yollara sapmışlardı.

Lott, "Onu çalışma odasına koyduk, Hilo-jen. Kaçmaya çalışmadı." dedi. Evin ön ışıklarının turuncu parıltısı altında Anden'in yüzü solgundu. Doktorun yeşim taşını takmıştı ve aurası zayıf ve yorgundu; enerjisini tüketmişti. Hilo'nun sessiz sorusuna cevap olarak, "Yaraları onu öldürmez," dedi. “Biri dalağını deldi, ama kanamayı durdurdum ve ona sıvı verdim. Daha fazlasını yapmalı mıydım emin olamadım, çünkü...”. Gereksiz yere sözünü keserek susuştu. Hilo, kuzeninin omzuna teşekkür etmek için elini koydu kuzeninin omzuna koyarak teşekkür etti, sonra eve girdi.

Lott, Tar'ın etrafına toplam üç Fist yerleştirmişti; ikisi odanın içinde, biri kapının dışında. Bu akıllıca bir önlemdi; yaralı olsa bile Maik Tar, klanın en iyi savaşçılarından biriydi ve aklını kaçırırsa neler yapabileceği belli olmazdı. Ancak Hilo odaya girdiğinde, kayınbiraderini kanepede sessizce oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini başının arkasına koymuş, sanki uçak kazası için kendini koruma pozisyonuna sokmuş gibi buldu. Yaraları sarılmıştı ve Hilo'nun kendi dolabından getirilen temiz giysiler giymişti.

Hilo, korumalara odadan çıkıp kapıyı kapatmalarını işaret etti. Tar başını kaldırdı ve Hilo'nun gördüğü en sefil ve acınası ifadeyle ona baktı. "O öldü, değil mi?" Hilo başını sallayınca Tar hıçkırarak ağlamaya başladı. Hilo, Kehn'in öldüğünü öğrendiğinde Tar'dan sadece bir kez duyduğu, uzun, şiddetli, ruhu parçalayan sesler çıkıyordu.

Kardeşi gibi gördüğü adamın yanına gitti, yanına oturdu, kolunu omzuna doladı ve ağlarken onu teselli etmeye çalıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye boğuk bir sesle söyledi Tar. "Her zamanki kavgalar gibi başladı, ama sonra çok kötüye gitti. Beni terk edecekti,

Hilo-jen. Çok incitici şeyler söyledi..." Tar'ın yeşim rengi aurası kırık cam gibiydi, her yeri parçalanmıştı. Hıçkırıklar arasında daha fazla kelime döküldü. "Onu incitmek istemedim, tanrılara yemin ederim. Onu seviyorum. Onunla evlenecektim. Tabii, ikimiz de bazen duygusal olabiliyoruz. Geçmişte çok kavga ettik ama artık hepsini bit*irmiştik*, sonunda ilişkimizi yürütmeyi başaracaktık. Ama bu gece eve geldikten sonra, düğünü iptal ettiğini ve beni terk edeceğini söyledi. Başka biriyle yatıyordu, biliyorum, kendisi söyledi. Sarhoştu ve ben de birkaç kadeh içmiştim... Nasıl pençe bıçaklarını çektiğimizi bilmiyorum, o kısmı hiç hatırlamıyorum."

Hilo, Tar'ın konuşup ağlamasına izin verdi. Söylediği hiçbir şeyin önemi yoktu. Yaptığı şeyin mazereti yoktu, klanın bir Fist'inin onun elinde öldüğü gerçeğini değiştirebilecek hiçbir açıklama yoktu. Ama Tar bunları söylemeye, içini dökmeye ihtiyaç duyuyorsa, Hilo'nun en azından onu dinlemesi gerekirdi. Tar sonunda susunca, Hilo bir paket sigara çıkardı. Pillarman'ına bir sigara uzattı ve onun için yaktı, sonra kendine de bir tane yaktı; sinirlerini yatıştırması gerekiyordu. Bundan sonra olacaklarla yüzleşebileceğinden emin değildi.

O geceki trajediden kendisinin sorumlu olduğunu artık anlıyordu. Pillarman'ını klanın en karanlık işlerini yapması için göndermiş, ona en zor, en hassas, en acımasız ve şiddetli işleri vermişti. Klan savaşı sırasında, Maik Tar'ın doğasından yararlanmak için Pillarman'ın rolünü yeniden şekillendirmişti: tamamen sadık, vahşi, güvenilir ve gizli. Bu tür bir işi yapan bir adamın, bir dayanağa, bir denge noktasına, onu bir insan olarak tutacak ve onu sadece sivri bir alet haline getirmeyecek başka bir güce ihtiyacı vardı. Kehn bu dayanak olmuştu, ama Kehn yıllardır yoktu ve Hilo ile Wen kendi çatışmalarına gömülmüş, yeterince dikkat etmemişlerdi. Iyn Ro gibi ateşli birine bağlanmak bir hataydı; o ondan ayrılacaktı ve Tar bir kez daha terk edilmeyi kaldıramazdı.

Wen biliyordu, diye düşündü Hilo mutsuzca. Ama o iyimser olmuştu. Tar'ın görevlerini azaltmıştı, bunun onun içgüdülerini frenlemek için yeterli olacağını düşünmüştü. Kararlı bir aşkın Tar'ı daha iyi ve daha mutlu yapacağına inanarak bu evliliği kutsamıştı. Sonunda Tar'ı bir canavara dönüştürenin kendisi olduğunu düşünüyordu Hilo.

"Tar," dedi Hilo nazikçe. "Kendinde değildin. Bu gece aklını kaçırdın ve hiç düşünmeden yapmayacağın korkunç bir şey yaptın.

. Hilo, artık bir faydası olmayacak kadar geç olsa da, belki de bunun tıbbi bir nedeni olup olmadığını, belki de aniden ortaya çıkan ve fark edilmeyen Kaşıntıların suçlu olup olmadığını merak etti. Tar, yeşim taşına aşırı maruz kalmanın belirtilerini görmezden gelen veya yok sayan, bunların geçici bir rahatsızlık olduğunu, yeşilliğini tehdit etmeyen bir şey olduğunu kendine inandıran türden biriydi. "Yaptığın şey geri alınamaz. Kendi adamlarımızdan birini, bir Fist'i, bir Yeşil Kemik'i öldürdün. Bu affedilemez bir suç, bunu biliyorsun." Hilo bu sözleri söylemek bile zordu, Tar'ın ise duymak daha da zordu. Elleri titremeye başladı ve onları dizlerinin arasına sıkıştırarak omuzlarını kamburlaştırdı. Kusacak gibi görünüyordu. Hilo, bu sefil adamın bu kadar uzun süre klanın en korkulan savaşçılarından biri olduğuna inanamıyordu.

"Yürüyüşe çıkmalıyız, Tar," dedi Hilo. Sözler istemeden ağzından çıktı. "Yapabilir misin, yoksa yardıma ihtiyacın var mı?"

Tar, Pillar'a acı içinde ama aynı zamanda anlayış ve teslimiyetle baktı. Her zamanki güvenilir cesaretinden birazını göstererek, "Yürüyebilirim," dedi.

"Yeşim taşını sana emanet edebilir miyim?" Tar'ın yeşim taşının alınması emrini vermemişti ve mümkünse onu bu anda daha fazla küçük düşürmek istemiyordu.

"Sana rahatsızlık vermeyeceğim, Hilo-jen."

Hilo, Pillarman'ın sırtına elini koydu ve onu odadan çıkarıp evin kapısına doğru yönlendirdi. Koridordaki Fists kenara çekilip geçmeleri için geniş bir alan açtı.

Tar, "Çocukları görebilir miyim? Sadece bir dakika." dedi.

Hilo, "Bence bu iyi bir fikir değil. Uyuyorlar." dedi.

Tar başını salladı ve birlikte evden çıkıp bahçeye çıktılar. Lott ve Anden, ne söyleyeceklerini bilemedikleri için somurtkan yüzlerle onları izlediler.

Kaul malikanesi beş dönüm üzerine yayılmıştı ve merkezinde konutlar ve ana avlu bulunuyordu. Bahçeler, gölet, çim alan, antrenman salonu ve küçük bir ormanlık alan geri kalan alanı kaplıyor ve ailenin konutlarını komşularından ve çevredeki şehirden ayırıyordu. Hilo, Tar'ı mülkün içinden geçen yürüyüş yollarından birine yönlendirdi. Horn'ların evinin arkasından dolaştılar ve Juen çocuklarının her zaman kaleler kurup sahte savaşlar yaptıkları küçük bir yokuş aşağı indiler. Hilo, yaraları nedeniyle hızlı hareket edemeyen Pillarman'ının yanında yürüdü.

. Biraz sendelediğinde veya tökezlediğinde, Hilo onu dengelemek için dirseğinin altına elini koydu. Saat sabahın üçü veya dördüydü, Janloon'da her zamanki gibi sessizdi. Geçen gün ile gelecek gün arasındaki bir bekleme yeri.

Evlerden iyice uzaklaştıklarında ve Hilo, arazideki diğer Yeşil Kemiklerin auralarını ancak uzaktan algılayabilecek kadar yalnız kaldıklarında, durdu ve Pillarman'ına döndü. Tar bir adım geri çekildi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Hilo-jen," dedi sert bir sesle. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Akademide çocukluğumuzdan beri tek istediğim seni takip etmek ve en iyi savaşçın olmaktı. Birlikte çok şey yaşadık." Sesi kırıldı ve kendini toparlamak için bir saniye bekledi, sonra tekrar konuşmaya başladığında sesi sabit çıkıyordu. "Klan benim kanımdır ve Pillar da onun efendisidir." Alnını yere değdirdi ve sakin, özür diler bir bekleyişle tekrar doğruldu; bu gece onu buraya getiren korkunç çılgınlığın tam tersi bir tavırdı.

Hilo, "Gözlerini kapat," dedi. Tar itaat etti. Hilo pençe bıçağını çekti ve arkasına geçti. Tar'ın yeşim rengi aurası keder ve korkuyla titriyordu, kalp atışları Hilo'nun Algısı'nın merkezinde gümbür gümbür duyuluyordu, ama Hilo elini başının üstüne koyduğunda bile hiç kıpırdamadı. Yapılması gerekiyordu: hızlı bir vuruş, soldan sağa, boğazdan geçerek. Hilo daha önce bu bıçakla adam öldürmüştü; nefes almadan bile yapabileceği kadar kolay bir hareketti.

Bir saniye geçti. Bir saniye daha. Sonra bir saniye daha. Hilo titremeye başladı. Pençe bıçağını o kadar sıkı tutuyordu ki, istem dışı gücüyle kabzanın gerilmeye başladığını hissedebiliyordu. Diğer eli Tar'ın saçlarına kıvrılmış, kayınbiraderinin kafatasının arkasını sıkıca kavramıştı. Orman etrafını sarmış, görüş alanının kenarlarını kaplamış gibiydi.

Hilo'nun parmakları spazmla açıldı ve pençe bıçağı elinden kayarak yanındaki çakılların üzerine düştü. İplerle çekilen bir kukla gibi Tar'dan uzaklaştı. *"Lanet olsun*," diye fısıldadı. "Siktir. *Siktir*." En yakın ağaca ağır bir şekilde yaslandı, başını eğdi ve diğer elini gözlerinin üzerine koydu.

"Ben yaparım, Hilo-jen," dedi Tar arkadan. Hilo'nun düşen pençe bıçağını aldı ve titreyerek ayağa kalktı, dizlerindeki kiri silkeledi. "Git buradan, ben hallederim." Bu basit cümle, o kadar kolay, o kadar doğal bir şekilde söylendi ki, Hilo'nun son kararlılığını da kırdı. Tar yıllardır onun için yaptığı şeyin aynısını yapıyordu: işleri hallediyordu. En kötüsünü,

en acımasız işleri sessizce, güvenilircе, verimli bir şekilde ve şikayet etmeden hallediyordu, böylece Hilo uzaklaşabilirdi.

Hilo arkasını döndü. "Bıçağı geri ver, Tar." Pillarman bıçağı ona uzattı ve Hilo bıçağı kınına koydu. Avuç içlerini gözlerine bastırdı, zihni karışmıştı. "İşte olacaklar." Ellerini indirdi ve şöyle dedi: "Yeşim taşın elinden alınacak ve Kekon'dan sürülerek kovulacaksın. Asla geri dönemeyeceksin. Denersen, hayatına mal olur ve benim onayımla herkes seni öldürebilir. Klan senin kanını isteyecek ve ben herkesi Itches'in suçlu olduğuna ve bir daha yeşil giymediğin sürece hayatına izin verilmesi gerektiğine ikna etmek zorunda kalacağım. Seni gönderiyorum Tar, yeşim taşı ve klan olmadan yeniden başlamak zorunda kalacağın bir yere."

Tar, Hilo'nun onu bağışladığı için teşekkür etmeli mi yoksa suçlamalı mı bilemediğinden, kafasını salladı ve yüzünde derin bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Yeşim taşı ve klanım olmadan ben bir hiçim, Hilo-jen," diye haykırdı. "İstemiyorsan, başka birine beni öldürmesini söyle. Herkes için daha kolay olur ve doğru olan da budur."

"Belki," dedi Hilo sessizce, "ama başka bir kardeşi daha kaybedemem. Zaten çok fazla kaybettim." Ellerini Tar'ın omuzlarına koydu ve onu kendine çekti. Alnını Tar'ın alnına dayadı. "Sana her zaman güvenebilirdim. Bu yüzden senden her zaman çok şey istedim. Şimdi senden son bir şey daha istiyorum, senden istediğim son şey. Yaşamanı istiyorum."

İki saat sonra Hilo eve döndüğünde, Wen'i yatak odalarının köşesinde, dizlerini göğsüne çekmiş, başının bir tarafını duvara yaslamış halde otururken buldu. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Hilo içeri girdiğinde gözlerini zar zor kaldırdı.

"Bitti mi?" diye sordu donuk bir sesle. "Kardeşim öldü mü?"

Hilo ceketini yatak direğine astı ve yatağın bir köşesine ağır ağır oturdu. "Hayır," dedi. "Soyulup sürgün edildi. Güneş doğana kadar gitmiş olacak." Duygusal yorgunlukla dolu bir nefes verdi ve cebinden bir avuç yeşim parçası çıkardı — yüzükler, çiviler, çan, saat — ve bunları komodinin üzerine koydu. Tar'ın yeşimleri. Hilo, bir gün Maik Cam'e vereceğine söz vermişti. "Klan'da onun hayatıyla ödemesi gerektiğini söyleyen birçok kişi olacak. Ve

haklı olarak öfkelenecekler. Iyn ve ailesi daha iyisini hak ediyor. Bu yüzden bununla ben ilgilenmeliyim. Ama yapamadım. Kardeşimi öldüremezdim. Ne tür bir insan bunu yapabilir?”

Wen ona bakıyordu, ağzı hafifçe açık, sanki bir şey söylemek istiyor ama kelimeleri bulamıyormuş gibi. Hilo gömleğinin düğmelerini açtı. Gökyüzü evin üzerinde aydınlanmaya başlamıştı ve yaklaşan fırtına öncesi birkaç saat uykuya ihtiyacı vardı. "Bazı değişiklikler yapacağım," dedi yavaşça. "Tar'ın adamları, Nails'ler, Juen'in emrine geri dönecekler. Klanın daha yeşil tarafının tamamı tekrar Horn'a hesap verecek. Pillarman, Grandda ve Lan'ın zamanında farklı bir şeydi. Klan savaşı ve Tar'ın kimliği nedeniyle bunu değiştirdim. Ona ne görev verirsem kabul etti. Buna ihtiyacımız vardı. Ama artık böyle olmasını istemiyorum."

Saatini ve pençe bıçağını çıkarıp komodinin üzerine bırakırken yanına baktı. "Pillarman eskiden klanın yarısına yeşimle, diğer yarısına parayla cevap vermeyen biriydi," dedi. "Her zaman Pillar'ın yanında olan, ona duyması gereken tavsiyeleri veren, her şeyin daha sorunsuz yürümesini sağlayan biri. Pillar'ın Pillar olmasını sağlayan biri."

Hilo ayağa kalktı ve Wen'in yanına gitti. Elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. "Sen o kişisin," dedi sessizce. "Sen olmasaydın Pillar olamazdım, hala da olamam. İkimiz de beklentilerimizde çok inatçı olduğumuz için birbirimizi incittik ve bunun bedelini ağır ödedik. Ama sevdiğimiz insanlardan vazgeçersek hayatın ne anlamı kalır?" Onu kollarına aldı ve pürüzsüz saçlarını okşadı. Alnına, yanaklarına ve dudaklarına öptü. "Wen, benim Pillarman'ım olur musun?"

Wen titrek elini onun çenesine koydu. "Klan benim kanımdır," diye fısıldadı, sesi duygu dolu ama tamamen sabitti. Başını eğdi ve ağzını onun boğazının çukuruna bastırdı. "Ve Sütun da klanın efendisidir."

İLK ARA



Uzun Yargı

Kekon'un son kralı Eon II, ülkesinin tarihinin en karanlık dönemine başkanlık etti ve utanç verici bir başarısızlıkla öldü. Kekon, Jan kraliyet ailesinin ülkeyi birleştirmesinden sonra üç yüz yıl boyunca nispeten barış ve refah içinde yaşamıştı, ancak Eon II on dokuz yaşında tahta çıktığında ülke siyasi bir kargaşa içindeydi. Yabancı güçler Kekon'da varlıklarını sağlamlaştırmıştı. Stepenland'dan gelen Bramsko Kaşifler Loncası, Kekon'un güney yarımadasındaki liman kenti Toshon'u kontrol eden Tun İmparatorluğu ve Doğu Amaric Okyanusu'nu yöneten Shotarian donanması, birbirleriyle ve yerel halkla çatışmalarını giderek artırıyordu.

Birkaç şiddetli olay ve kraliyet ailesine yabancı ülkelerin rüşvet verdiği iddialarının ardından, ülkenin sayısız Yeşil Kemik klan aileleri birbirlerine karşı taraflar oluşturmaya başladı. Bazıları zor durumdaki monarşiye sadık kalırken, diğerleri monarşinin devrilmesini destekledi. Shotar İmparatorluğu, modern ordusunun tüm gücüyle Kekon'u işgal ettiğinde, olağanüstü yeteneklere sahip ancak benzer bir örgütlenme ve birlikteliğe sahip olmayan yeşim savaşçılardan oluşan bir savunma gücüyle karşılaştı.

Buna rağmen, çatışmalar o kadar şiddetli ve kayıplar o kadar fazlaydı ki, daha sonra ortaya çıkan belgelere göre Shotarian askeri komutanlar, aksi takdirde adadaki tüm Yeşil Kemiklerin savaşta ölecek ve her biri yüzlerce düşman askerini de beraberinde götüreceklerini öne sürerek Janloon şehrini yerle bir etmeye hazırlandılar. Kral Eon II, danışmanları tarafından ülkeyi terk edip sürgünde savaşa devam etmesi tavsiye edildi. Ancak hükümdar, klanlara geri çekilme emri verdi. Shotar'a teslim oldu ve tahttan çekildi. Shotarian hükümeti, eski kralı rahat bir

esaret altında tuttu ve sonunda yabancı gözetmenlerin elinde zehirlenerek öldürüldüğünü doğal bir ölüm gibi gösterdi.

Kekonese halkı, Kral Eon II'yi korkak ve zayıf biri olarak o kadar çok aşağıladı ki, elli yıl sonra monarşi sembolik olarak yeniden kurulduğunda, Eon'un yeğeni Ioan III, nefret ettiği akrabasından uzaklaşmak için prens unvanıyla hüküm sürdü. Daha yakın tarihli tarihsel araştırmalar Eon II'ye daha hoşgörülü yaklaşmaktadır. Onun görünüşte erken teslim olması, milyonlarca insanın hayatını kurtardığı ve ülkede kalan Yeşil Kemik savaşçılarının yeniden toplanarak Shotarian yönetimine son verecek ve bugünkü modern klanların öncüsü olacak olan One Mountain Society adlı yenilmez ulusal direniş ağını kurmalarını sağladığı tahmin edilmektedir. Esaretinde eski hükümdar, barış ve vatandaşların yabancı valilerle işbirliği yapmasını teşvik etti, ancak daha sonra kraliyet ailesinin mal varlığının çoğunu sattığı ve Lantern Men aracılığıyla Green Bone gerillalarına gizlice para aktardığı ortaya çıktı. Eon II hakkında bir anı kitabı yazan bir Shotarian koruması, onu mahrem, kitap kurdu ve özellikle hayvanlara karşı yufka yürekli olarak tanımladı; bu, Shotarian propagandasında yaygın olarak tasvir edilen vahşi ve acımasız Kekonese stereotipinin tam tersiydi.

Ölüm döşeğinde, rezil kralın "Kim olduğum için değil, olmadığım için hatırlanacağım. Belki de en iyisi budur. Tanrılar, yapmadıklarım için beni yargılasın" dediği söylenir.

BÖLÜM

15



Şüpheciler

on üçüncü yıl, altıncı ay

Paw-Paw bölgesi sağlık kliniğinde en kıdemsiz doktor olan Anden, en istenmeyen çalışma saatlerine mahkumdu: geç geceler, erken sabahlar, tatiller. On sekiz doktordan sadece üçü Yeşil Kemik'ti. Anden genellikle kendisine verilen vardiyalardan daha uzun süre çalışır ya da vardiyası dışında çağrılırdı. Yeşim taşından yapılmış bir dahi olarak ünü ve Kaul ailesinin bir üyesi olması, klanın Yumrukları ve Parmakları'nın onu özellikle aramasına neden oluyordu, bu yüzden her zaman talep görüyordu. Ayrıca Paw-Paw, yoksul ve şiddet dolu bir mahalle olduğundan, sık sık acil vakalarla uğraşmak zorunda kalıyordu. Bir akşam, akciğeri çökmüş ve iç kanaması olan bir hastayı tedavi etmek için çağrıldı. Yatakta yatan kişinin, Kaul Du Akademisi'nden eski sınıf arkadaşı, şimdi No Peak klanının Janloon'un Birinci Yumruğu olan Lott Jin olduğunu görünce çok şaşırdı.

"Lott-jen," diye haykırdı Anden, "bu sana nasıl oldu?" Lott'un yaraları künt travma sonucu oluşmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir kemiği kırılmamıştı ve çok sayıda bıçak yarası da yüzeyseldi. Lott'un Çelik yeteneği mükemmeldi, ancak kan damarları ve yumuşak organları, iyi yeşim yetenekleriyle bile korumak zordu.

"Barukan," diye cevapladı Lott, sanki tek açıklama buymuş gibi. Daha sonra, kaptanlarının durumunu öğrenmek için resepsiyon alanında endişeyle bekleyen iki Parmak, Lott'un bir barukan çetesinin sığınağını gözetlerken

barukan çetesinin saklandığı yeri gözetlerken boru, levye ve satırlarla saldırıya uğradığını açıklayacaktı. First Fist, üçüncü kattaki yangın merdiveninden düşmeden önce dört saldırganı öldürmüştü. Bazı barukan çete üyeleri, Green Bones'a karşı bile tehlikeli olabilecek kadar kendi kendilerine jade yetenekleri geliştirmişti, özellikle de sayıca üstün olduklarında. Çoğu, aslen Shotar'daki Matyos çetesinden geliyordu ve yasadışı faaliyetlerini kınayan ve cezalandıran, ancak aynı zamanda onları düşük seviyeli işlerde ve No Peak'e doğrudan karışmadan saldırmak için kullanan Mountain klanına belirsiz bir bağlılık iddiasında bulunuyordu. Suçluları kontrol altında tutarken onları rakiplerine karşı kullanmak, klanların uzun süredir devam eden bir geleneğiydi.

Lott'un kanamasını durdurmak için normalde ameliyat gerekirdi, ancak Anden yarayı buldu ve birkaç odaklanmış Kanalizasyon darbesiyle kan damarlarını kapattı. Gençlik yıllarında aşık olduğu sınıf arkadaşını tedavi ederken garip hissetmekten kendini alamadı ve solgun ve yaralı haliyle bile - eforla ıslanmış dalgalı saçları, uzun kirpikli gözleri kapalı, acıdan sıkılmış dudakları - Lott'un hala çekici olduğunu fark edemedi. Artık klanın en üst düzey Yeşil Kemiklerinden biriydi.

"Geceyi oksijen makinesine bağlı geçirmelisin," dedi Anden, adamın kan dolaşımını hızlandırmak ve iyileşmesini hızlandırmak için yavaş ve yaygın bir şekilde Kanalize etti. "Tamamen iyileşeceksin, Lott-jen, ama birkaç hafta sürecek."

Lott gözleri hala kapalıyken başını salladı. Anden lavaboya gidip ellerini yıkadı. "Sen de olabilirdin, Emery." Lott arkasında konuştu. "Akademide sınıfımızın en iyisi sendin. Birinci Yumruk'un sen olacağını umardım, ben değil."

Anden arkasını döndü. Lott gözlerini açmış, dolgun dudaklarının köşelerini alaycı bir gülümsemeyle kaldırmış, Anden'e bakıyordu. Bandajlı vücudunu işaret etti. "Doğru seçimi yaptığından emin misin? Pişman değil misin?"

Anden ellerini kurularken kaşlarını çattı. "Kim bilir hangi rütbeye ulaşırdım. Belki de çoktan ölmüş olurdum, Dağ ya da Kaşıntılar tarafından. Klan'da görevler, liyakat kadar kadere de bağlıdır. Muhtemelen daha da fazla." Bu, Lott için de geçerliydi. Iyn Ro, Tar tarafından öldürülene kadar Birinci Yumruk'a terfi edecek kişi olarak gösteriliyordu. O geceyi düşünmek Anden'i ürpertti.

Lott'un gözlerinin üzerinde olduğunu, adamın yeşim rengi aurasının yavaşça döndüğünü hissedebiliyordu. Anden, "Kimse doğru seçimleri yapıp yapmadığını bilemez, ama ben hayatta olduğum ve başka şekillerde faydalı olabildiğim sürece seçimlerimden pişman değilim," dedi. Lott'un yatağının yanındaki sandalyeye oturdu, adamın karanlık gözlerine ve çenesindeki sakal izlerine dikkat etmemeye çalıştı. "Peki ya sen, Lott-jen?" diye sordu. "Akademideyken, yeşim savaşçısı olarak klana yemin etmek istemedin. Sen neden yemin ettin?" Lott'un ifadesi sertleşti ve havası soğudu. Anden cevap vermeyeceğini düşündü, ama sonra şöyle dedi: "Herkes babamın en iyi Yumruk olduğunu söylerdi, en iyinin iyisiymiş. Ben gençken, o piç kurusuyla hiçbir ortak yanım olsun istemedim, tanrılar onu tanısın." Lott çok derin bir nefes almaya çalıştı ve rahatsızlık içinde öne eğildi. Yatağın yükseltilmiş başlığına yaslandı. "Ama o öldükten sonra, anneme ve kardeşlerime bakan klan oldu. Şimdi kız kardeşim üniversiteden mezun oldu. Annem catering işi kurdu. Eskiden bunu hayal bile edemezlerdi. Neden en yüksek rütbeye yükselmeye çalışmayayım? Onlar için yapabileceğim en iyi şey bu." Gözleri, Anden'in onunla tartışmasını beklermişçesine meydan okurcasına parladı. Anden tartışmaya girmeyince, Lott'un sesi savunmacı tavrını kaybetti. "Sütun, klan içinde bana bir erkek gibi davranan ilk kişiydi," itiraf etti. "Benden babamın kötü bir kopyası değil, kendim olmamı bekliyordu. Bana bunun mümkün olabileceğini düşündürdü.

Acımasız ve öfkeli olmadan yeşil olmak mümkün.

Anden sessizce, "Seni hiç kimsenin kopyası olarak görmedim. Bana her zaman kendin gibi geldin." dedi. Dürtüsel bir hareketle elini Lott'un eline uzattı, ama diğer adam kolunu keskin veya hızlı bir şekilde değil, ama yeterince açık bir şekilde çekti. Anden elini çekerek, utançtan yüzü kızardı.

"Kararlarından memnun olduğuna sevindim," dedi Lott, kaba bir şekilde değil, ama Anden'in rahatsızlığını görmezden gelmek için başka yere bakarak. "Beni iyileştirdiğin için teşekkürler, keke. Artık Birinci Yumruk olduğum için hayat daha tehlikeli ve şanssızsam daha fazla düşebilirim. Dikkatsiz davranmayı veya hata yapmayı göze alamam."

Anden, iki doktorla paylaştığı küçük ofisine döndüğünde, telesekreterde Espenianca bir sesli mesaj bekliyordu.

İkisi de işten çıkmıştı. Anden saate baktı ve hızlıca saat farkını hesapladı. Adamont Capita'da sabah olmuştu. Klinik telefon faturasına pahalı uzun mesafe ücretlerinin yansımaması için, bir arama kartı kullanarak Dr. Martgen'i aradı. Dr. Martgen ikinci çalınışta telefonu açtı. "Gören'e şükürler olsun ki sana ulaşabildim," dedi Espenian doktor. "Korkarım bir çıkmaza girdik."

Son altı yıldır, Dr. Martgen ve Espenia Cumhuriyeti'ndeki az sayıda tutkulu savunucu, No Peak klanının gizli ama önemli desteğiyle, Kekonese şifasına dayalı tıbbi tedavilerde biyoenerjetik yeşim taşının yasallaştırılmasını savunuyorlardı. Bir yasa tasarısı şu anda Ulusal Meclis'te tartışılıyordu, ancak Espenian Hekimler Derneği tarafından engelleniyordu. Martgen, "EPS sadece tasarıyı engellemekle kalmıyor, kendi deyimleriyle 'kanıtlanmamış ve potansiyel olarak zararlı tıbbi prosedürler' gerçekleştirmek için biyoenerjetik yeşim taşı kullananlara daha ağır cezalar getirilmesini öneriyor" diye açıkladı.

Anden parmak eklemlerini masaya bastırdı. Espenli doktorların çoğunun yeşim taşını yanlış anlamasına ve onu yerleşik uygulamalarına kabul edilemez bir tehdit olarak görmesine şaşırmamıştı, ancak karşı önlem kabul edilirse, on yıllardır Keko-Espen topluluğunda sessizce insanlara yardım eden Dauk Sana gibi Yeşil Kemik şifacıları tutuklanabilir ve yıllarca hapis cezasına çarptırılabilirdi. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"İyi haberler var," dedi Dr. Martgen. "Dün, Ulusal Sağlık Paneli Başkanı Sonnen'i, oylamayı üç hafta ertelemeye ve milletvekillerinin karar vermeden önce biyoenerjetik tıbbın halka açık bir gösterisini izlemelerine izin vermeye ikna ettik." Hatta kısa bir sessizlik oldu. "Bunun çok kısa bir süre olduğunu biliyorum, ama bir yolu var mı...?"

Anden sandalyesine çöktü. Espenia'da yeşim taşının yasallaştırılması, tıbbi alanla sınırlı olsa bile, No Peak'in yıllardır istediği bir şeydi. "Mümkün olduğunca çabuk uçağa bineceğim," dedi. "İşlerimi ve ailemle ilgili bazı şeyleri halletmem gerekiyor, yanımda başkalarını da getirmeye çalışacağım. Seni geri ararım."

Telefonu kapattıktan sonra Anden uzun bir nefes aldı ve ellerini yüzüne sürdü. Sonra tekrar telefona uzandı. İş arkadaşlarından iyilik istedi, önümüzdeki üç hafta boyunca vardiyalarını yapmalarını rica etti, sonra kliniğin sekreterine acil olmayan randevularını ertelemesi için mesaj bıraktı. Bunları hallettikten sonra Kaul'ların evini aradı. Hilo evde değildi, ama

Anden durumu Wen'e anlattı. Wen, Espenia'ya seyahati ayarlamasını ve klanın tüm yetkisiyle hareket etmesini söyledi. Anden, baldızının "Söylediklerini Pillar'a ileteceğim" gibi sözler sarf etmesini, Hilo'dan bir Pillarman gibi bahsetmesini, sanki her gece aynı yatakta yatmadıkları gibi, bazen hala şaşırtıcı buluyordu.

Klanın onayını aldıktan sonra Anden, Demphey Tıp Araştırma Merkezi'ne mesleki ziyaret için Espenia'ya birlikte seyahat ettiği iki kıdemli doktor olan Dr. Timo ve Dr. Yon'u aradı. Normalde, bu kadar uygunsuz bir zamanda onları kişisel olarak arayıp programlarını değiştirmesini istemek gibi küstahça bir şey yapmayı asla düşünmezdi. Her ikisine de ulaştığında, onları evlerinde rahatsız ettiği için özür diledi ve "Kuzenim, Zirvesiz Sütun, klan adına hareket etmemi istedi" diyerek, bu isteği genç bir meslektaş olarak değil, Kaul ailesinin temsilcisi olarak yaptığını açıkça belirtti. Onlara, zahmetleri için ödüllendirileceklerini ve seyahat masraflarının karşılanacağını garanti etti.

İki doktor da seyahate çıkmayı kabul ettikten sonra, Anden Kaul Dushuron Akademisi'ni aradı ve erkekler yurdunun dahili numarasını çevirdi, ardından iki haneli oda numarasını tuşladı. Birkaç yıl önce, öğrencilerin odalarına kişisel telefonlar takılmıştı; bu, Anden'in orada okuduğu yıllarda hiç sahip olmadığı bir lüks idi. Niko'ya, gelecek hafta sonu Janloon Spirits'in bayrak yarışı maçına götüremeyeceği için üzgün olduğunu söyledi, ancak 14 yaşındaki çocuk haftada iki kez Anden'in dairesine gidip postalarını alıp ev bitkilerini sularsa, ona yüz dien vereceğini söyledi.

"Sorun değil, Anden amca," dedi Niko. "Espenia'da çok hırsız varmış. Oraya gittiğinde, yankesicilerden korunmak için giysilerinin altına para kemeri takıyor musun?" Niko, en kötü senaryoları hayal etmeye eğilimli, alışılmadık derecede temkinli bir gençti. Anden, Adamont Capita'da ziyaret ettiği bölgenin tamamen güvenli olduğunu açıkladıktan sonra, yeğeni "Geçen seferki gibi ekşi şekerlerden bir torba getirir misin?" diye sordu. Anden bunu yapacağına söz verdi.

Kekon Air'de sinir bozucu bir şekilde uzun süre beklemenin ardından, Anden ertesi öğleden sonra AC'ye direkt uçuş için yer ayırtmayı başardı. Ana kabinde kalan tek koltuklar, uçağın arka tarafındaki orta koltuklardı. Havaalanındaki check-in kontuarında, Anden bir dakika boyunca tereddüt ettikten sonra business class'a geçmeye karar verdi. Kuzenleri tarafından tam yetki verilmiş olsa bile, No Peak'te resmi bir görevi olmadığı için klanının parasını harcamaya her zaman tereddüt ediyordu ve Kaul ailesinin onu büyütüp Green Bone'un eğitimini ödemesi nedeniyle bir tür sürekli borçlu olduğunu düşünüyordu.

klanın parasını harcamaya tereddüt ediyordu, çünkü No Peak'te resmi bir unvanı yoktu ve Kaul ailesinin onu yetiştirmesi, Kaul Dushuron Akademisi'nde Yeşil Kemik eğitimi alması, ardından Espenian'da ön lisans ve ardından Biyoenerjetik Tıp Fakültesi'nde tıp fakültesi eğitimi alması için tüm masrafları karşılaması nedeniyle, sanki sürekli bir borçluymuş gibi hissediyordu.

Bir doktor olarak işleri yolunda gidiyordu, Port Massy'deki Kekonese-Espenilerle olan ilişkileri Amaric Okyanusu'nun her iki yakasındaki klanlara fayda sağlamıştı ve yıllardır Martgen'in araştırma ekibi ile Janloon'daki Yeşil Kemik doktorları arasında irtibat görevlisi olarak çalışıyordu. Ancak onu evlat edinen büyükbabası, rahmetli Kaul Seningtun, tanrılara şükrederek, ailesine kendi torunlarına klanı yönetmelerinde yardımcı olabilecek olağanüstü bir yeşim savaşçı eklemek umuduyla yetim bir çocuğu evine almıştı. Anden, kuzenlerinin onun değerini bu kadar çıkarcı bir şekilde değerlendirmeyeceklerini biliyordu, ancak diğer insanların öyle yaptığını düşünüyordu. Lott Jin, Anden'in onun yerine First Fist olabileceğini söylediğinde bunu açıkça dile getirmişti. Anden, otuz bir yaşında başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamadığını sık sık kendine söylerdi, ancak yine de hala kanıtlaması gereken bir şey olduğunu hissediyordu.

Uçağa bindiğinde, Anden kararından pişmanlık duymuyordu. On iki buçuk saatlik bir gece uçuşunun ardından, Espenia'nın başkentine varacak ve şüpheci ve düşmanca tavırlı yabancı politika yapıcıların karşısında yeşim yeteneklerini sergilemeye hazır olacaktı. Birkaç bin dien kurtarmaktan çok, dinlenmek ve klanını, mesleğini ve ülkesini hayal kırıklığına uğratmamak daha önemliydi.

Anden, Capita View Hotel'e vardığında, Dr. Martgen ve Rigly Hollin tarafından karşılandı ve otelin restoranında oturdular. Dr. Martgen'in büyük bir stres altında olduğu belliydi; solgun gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve normalde düzgün kesilmiş sakalı kaba ve dağınık görünüyordu. Bir infaz mangası karşısında duran bir adamın cesur ama korkulu ifadesini takınmıştı. Martgen'in biyoenerjetik tıp alanındaki araştırmaları ve bu alana verdiği destek, onu tıp camiasındaki birçok meslektaşı arasında bir parya haline getirmişti ve Ulusal Meclis'te görüşülmekte olan yasama tasarısı reddedilirse, bu muhtemelen kariyerinin sonu anlamına gelecekti.

Rigly Hollin ise tam tersine, bir sporcunun yarışma öncesi heyecanı ve yoğun konsantrasyonuyla doluydu. Anden, bazen onun ne dediğini anlayabilmek için yavaşlamasını veya tekrar etmesini istemek zorunda kalıyordu. "Bu bizim için harika bir haber, gerçekten harika," dedi. "Meclis üyesi Sonnen bize tam da ihtiyacımız olan şeyi verdi, halka açık bir gösteri. Herkes bir rapordaki verileri reddedebilir veya itibarsızlaştırabilir. Ancak insanların kendi gözleriyle gördüklerini inkar edemezler. Top bizim sahada ve artık bizim raketimizde."

Anden, raket oyununu hiç anlamamış ve sevmemiş olduğu için spor benzetmesini anlamadı, ancak adamın iyimserliği onu cesaretlendirdi. Rigly Hollin, reklam ve halkla ilişkiler şirketi WBH Focus'un başkan yardımcısıydı. Kekonese bir kadınla evliydi. Beş yıl önce Janloon'a yaptığı bir seyahat sırasında, karısı, on yıldan fazla süredir onu rahatsız eden bir spor yaralanması için biyoenerjetik tedavi görmesini tavsiye etmişti. Tedavinin sağladığı iyileşmeye hayran kalan Hollin, bu tedavinin Espenia'da birkaç tıbbi araştırma programı dışında yasal olarak uygulanmadığını öğrenince hayal kırıklığına uğramıştı. Böylece Dr. Elan Martgen ile tanıştı. O günden beri Hollin'in şirketi, Martgen ve meslektaşlarıyla işbirliği yaparak biyoenerji tıbbı hakkında farkındalık yaratmak ve yasallaştırılması için büyük bir kampanya yürüttü. WBH Focus, büyük televizyon kanallarında yayınlanan otuz dakikalık bir belgesel çekti, Martgen'in araştırma sonuçlarını ulusal gazetelerde yayınladı ve milletvekillerine sunmak üzere yüz binlerce imza topladı.

Bu çabaların tüm finansmanı dolaylı olarak No Peak klanından geldi. Demphey Tıp Araştırma Merkezi, devlet hibelerine bağımlı, kâr amacı gütmeyen bir kurumdu; büyük gazetelerde film çekimleri ve reklamlar için asla para ödeyemezdi. Her yıl, Hava Adamı'nın ofisi, Biyoenerjetik Tıp Fakültesi'ne kültürel değişim ve akademik ortaklıklar için ayrılmış cömert bir yıllık bağış yapıyordu. Kaul Shae, bu paranın tek bir amaç için olduğunu açıkça belirtmişti: Espenia'da yeşim tıbbını tanıtmak.

Martgen ve Hollin, Anden'e gösterinin, mevcut bir alanı kısa süreli kiralamayı kabul eden yerel bir özel klinikte yapılacağını açıkladı. Görüntüleme ekipmanı yerinde hazır olacaktı. Espenian Hekimler Derneği gözlemciler gönderecek ve Hollin, haber muhabirleri ve kameramanların da hazır bulunması için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Anden ve yarın gelmesi beklenen diğer iki Kekonese doktoru, tedavi talep eden herkesi muayene edecekti.

tedavi isteyen herkesi muayene edeceklerdi. Şu ana kadar hasta listesinde çok sayıda ilgilenen milletvekili ve gazeteci vardı.

"Sizden ve meslektaşlarınızdan çok şey istediğimizin farkındayım," dedi Dr. Martgen endişeyle. "Keşke bu kadar zorlu bir mücadele olmasaydı, ama Espenian Hekimler Derneği güçlü ve muhafazakar bir kuruluş. Özellikle diğer ülkelerin ve kültürlerin etkilerini kabul etme konusunda kolay kolay değişmez."

Anden'in Kaul ailesinin akşam yemeğinde duyduğu konuşmalara göre, Dağ klanı artık Uwiwa Adaları'ndaki ambargoyu, barukan müttefikleri tarafından Doğu Oortoko'da yürütülen yan faaliyetler yoluyla aşıyordu. Ayrıca, uzun yıllardır No Peak'in en büyük avantajı olan Espenia'ya girmeye çalıştığına dair işaretler de vardı. "Ayt kamuoyunda yabancı karşıtı bir tavır sergilese de, ROE'nin bize bırakılamayacak kadar büyük ve önemli olduğunu biliyor," demişti Hilo. "Dağ'ın harekete geçmesi an meselesi."

Anden'in endişesi artıyordu, ama gülümsemeyi başardı. "Biraz uyumalıyım," dedi Martgen ve Hollin'e. "Görünüşe göre yoğun bir gün olacak."

Anden, Adamont Capita'daki klinikte geçirdiği iki haftayı, kariyerinin en yorucu ve mesleki açıdan en zorlu dönemlerinden biri olarak hatırlayacaktı. İki yüzden fazla hastayı bizzat muayene etti. Dr. Timo ve Dr. Yon ondan daha fazla hasta gördü, böylece toplamda yaklaşık sekiz yüz kişi tedavi edildi. Anden'in karşılaştığı rahatsızlıklar oldukça çeşitlilik gösteriyordu. Bazı kişilerde kronik ağrı, inatçı yaralanmalar, ülserler veya yaralar vardı ve Anden, etkilenen bölgelere kan akışını artırarak ve iyileşmeyi teşvik ederek bu rahatsızlıkları tedavi etti. Diğerleri ise böbrek taşlarının veya arteriyel plakların hassas Channeling ile parçalanmasına ihtiyaç duyuyordu. Anden, bir dizi tümör ve fibroidin kan akışını keserek büyümelerini engelledi. Bazı durumlarda, iş tamamen teşhis amaçlıydı; açıklanamayan hastalıklar veya ağrılar, Algısını zorlayarak vücutta bazı anormallikler aramasını ve ardından MRI veya CT taramalarıyla daha ayrıntılı görüntüler elde etmesini veya fiziksel tıp ile tedavi etmesini gerektiriyordu.

Gelenlerin çoğu, kendilerine yardımcı olabilecek her şeyi denemeye istekli ve ücretsiz sağlık hizmetinden memnun görünüyordu, ancak Anden,

Espenli doktorların gölgesinde çalışıyordu. Bu doktorlar şüpheyle onu izliyor, notlar alıyor, somurtuyor ve bazen hastaları sorguya çekerek onların gerçek hasta olup olmadıklarını, aktör olup olmadıklarını kontrol ediyorlardı. Anden gazetecilerin sorularını yanıtladı ve odadaki video kameralar için yorum yapmaya çalıştı. Gözlemcilere, Kekonese savaş sanatı olan Kanalizasyon'un tüm biyoenerjetik tıbbın temeli olduğunu açıkladı, ancak tıp alanında bu kelime nadiren kullanılıyordu, çünkü enerjiyi artırmak, azaltmak veya yönlendirmek, bunu yapma hızı ve gücü ve manipüle edilen vücut sistemi (vasküler, nörolojik vb.) gibi amaçlara göre kategorize edilen birkaç farklı tedavi dalını kapsıyordu.

Anden, Kaul Dushuron Akademisi'ndeki son sınavlar dışında, yeşim yeteneklerini hiç bu kadar uzun süre, günlerce aralıksız kullanmamıştı ve o zaman bile bu kadar zor gelmemişti. Her gün güneş doğmadan kliniğe varır, bütün gün çalışır, karanlık basınca otel odasına dönüp yorgunluktan yere yığılır, sabah kalkıp aynı süreci tekrar ederdi. Kekonese doktorları tarafından tedavi edilen veya kliniğe gelen arkadaşları ya da aile üyeleri olan birkaç milletvekili ve gazeteci, o kadar etkilenmişlerdi ki, artık haberlerde geniş yer bulan yasallaştırma tasarısının kamuoyu destekçileri haline gelmişlerdi. Green Bone doktorlarının ziyareti duyulmuş ve yüzlerce kişi kliniğe gelerek muayene olmak için saatlerce kaldırımda bekledi. Ne yazık ki çoğu geri çevrilmek zorunda kaldı ve bu durum halkın tepkisine neden oldu. Küçük kliniğin bekleme odasının dışında uzanan uzun kuyruğu gören Dr. Yon, "Adamont Capita'ya yasayı etkilemek için geldim, hayırseverlik yapmak için değil" diye şikayet etti.

İki hafta sonunda Anden, algı duyusu o kadar tükenmiş hissediyordu ki, etrafındaki enerji zihninde bulanık ve ayırt edilemez bir bulanıklığa dönüşmüştü ve bir fareyi bile sersemletmeye yetecek kadar Güç'ü toplayabileceğinden şüphe ediyordu. Dr. Timo ve Dr. Yon da yorgun düşmüştü ve her ikisi de yeşim tıbbını dünyaya yaymak için tutkuyla çalışıyor olsalar da, Anden'e birden fazla kez tüm bu çalışmanın buna değmesi gerektiğini ima ettiler. Belki de, diye düşündüler, No Peak'in Hava Adamı bu çabadan yeterince memnun kalır ve Biyoenerjetik Tıp Fakültesi dekanıyla bazı öğretim üyelerine zam verilmesi konusunda konuşur.

Martgen ve Hollin sevinçten havaya uçmuştu. "Yasallaştırma oylaması hafta sonuna kadar yapılacak," dedi Hollin, Anden'e. Espenian Hekimler Derneği, "ek araştırma" yapılana kadar oylamanın ertelenmesi için çaba göstermişti, ancak Meclis Üyesi Sonnen bu talebi reddetmişti. "Son düzlüğe girdik," diye ilan etti Hollin. "Halkın iradesi reddedilemez."

Reklamcının iyimserliği erkenciydi. Oylamadan kırk sekiz saat önce, iki avukat Anden'in otel odasının kapısını çaldı. Espenian Hekimler Derneği, gösterinin lideri olan hekimin, milletvekilleri tarafından geçmişi ve No Peak klanıyla olan bağları hakkında sorgulanması gerektiğini savunmuş ve bunu kabul ettirmişti. Anden, ertesi sabah Ulusal Sağlık Paneli'nin özel duruşmasına çağrıldı.

Anden, *duruşmada olmak böyle bir şey olmalı* diye düşündü. Mikrofonun bulunduğu küçük bir masada tek başına oturmuş, uzun, yükseltilmiş yarım daire şeklindeki bankta oturan bir düzine Espenian milletvekili ona bakıyordu. Onlar, akademik ve mesleki geçmişi hakkında yüzeysel sorular sordular, hepsi kibar bir ilgiyle, ama şimdi nihayet meselenin özüne gelmeye hazır gibiydiler.

"Dr. Emery," dedi panel üyelerinden biri, aynı zamanda Espenian Hekimler Derneği'nin sekreteri olan Dr. Gilspar. "Kekon'un en büyük iki klanından biri olan ve biyoenerjetik yeşim taşını kontrol eden No Peak klanının lideri ve patriği Seningtun Kaul tarafından evlat edinilip yetiştirildiğiniz doğru mu?"

"Evet," diye cevapladı Anden. "Doğru."

"Ve Kaul ailesi sizi sekiz yıl boyunca Kekon'un yeşim savaş eğitimi okullarından birine gönderdi, bu okuldan mezun olan öğrenciler sözde Yeşil Kemik klanlarının sokak askerleri oluyorlar, bu da doğru mu?"

Anden, onu izleyen uzun Espenli sırasını gözden geçirdi. Yeşim taşını takmadığı için, panelistlerden hangilerinin kendisine sempati duyduğunu, hangilerinin karşı olduğunu algılayamıyordu; sadece ifadelerine ve vücut diline bakarak tahminde bulunabilirdi. Ancak çoğu, ona bakarken ifadesiz kalmıştı. Anden, "Ülkedeki en iyi savaş akademilerinden biri olan Kaul Dushuron Akademisi'nden mezun oldum

ülkedeki en iyi savaş sanatları akademilerinden birinde mezun oldum. Mezunların çoğu, ama hepsi değil, No Peak klanına katılır. Benim gibi diğerleri ise tıp gibi başka mesleklere yönelir.”

Başka bir panel üyesi, "Ama sen hala No Peak klanının bir üyesisin, değil mi?" diye sordu.

"Janloon'da yaşayan çoğu insan, bir şekilde Yeşil Kemik klanlarına bağlıdır," diye açıkladı Anden. "Onlar, Espenia'daki Ticaret Toplulukları gibi, ülkemiz için hayati öneme sahip kurumlardır."

Gilspar, panelist arkadaşlarına önemli bir şekilde bakarak, "Bu odadaki Yeşil Kemik klanlarını tanımayanlar için," dedi, "Bu klanlar, Kekonese biyoenerjetik yeşim taşının ulusal ve uluslararası, yasal ve yasadışı madencilik, işleme ve dağıtımını etkin bir şekilde kontrol ediyorlar. Bu küçük ülkedeki güçleri o kadar büyük ki, onları gölge hükümet olarak bile tanımlayabilirsiniz. Ve amaçlarına ulaşmak için şiddet dahil her türlü yolu kullanmaktan çekinmezler."

"Ticaret Derneği'ne benziyor," diye espri yapan bir muhabir, gülüşmelere neden oldu.

Meclis üyesi Sonnen, "Bu soruların amacı nedir, Dr. Gilspar?" diye sordu.

Dr. Gilspar savunmacı bir şekilde sesini yükseltti; sesi, resmiyetkar yüksek tavanlı odada yankılandı. “Sayın Başkan, Dr. Emery ve arkadaşlarının Espenian hastalarının çıkarlarına aykırı motifleri olup olmadığını tespit etmeye çalışıyorum.” Anden'e döndü. "Yöneten ailede büyüdüğünüz için, No Peak'in sıradan bir üyesi değilsiniz, değil mi Dr. Emery? Aslında klanın liderlerinden biri olduğunuzu söylemek doğru olur mu?"

Anden mikrofonu daha net duyabilmek için öne eğildi. "Kaul ailesiyle kişisel olarak yakınım, ancak No Peak klanında herhangi bir unvan veya rütbem yok. Bir hekim olarak, hiçbir klana bağlı değilim. Görevim, jade yeteneklerimi kullanarak bakıma muhtaç olanları iyileştirmektir."

"Ancak, geçmişte yeteneklerinizi şiddet amaçlı kullandığınızı kabul ediyorsunuz?"

Anden, sanki dar bir tahtanın üzerinde yürüyor ve bu hoş olmayan Espenli adam onu her yöne itip kakarak dengesini bozmaya çalışıyormuş gibi hissetti. "Gençken, savaşta yeşim kullanmak için eğitildim ve memleketim Janloon, kendimi savunmak zorunda kaldığım çatışmalı dönemler geçirdi. Ayrıca, düello ülkemde yaygın bir uygulamadır ve neredeyse her erkek hayatının bir döneminde kavga eder."

"Efendim, bu sorunun cevabı değil," diye karşılık verdi Gilspar.

Meclis üyesi Sonnen sabırsızca araya girdi. "*Neden* soruyu geçiştiriyorsunuz, Dr. Gilspar? Buraya, biyoenerjetik yeşim taşının tıbbi amaçlarla kullanımını onaylayıp onaylamayacağımıza karar vermek için geldik, Dr. Emery'nin yetişme tarzını ve kişiliğini araştırmak için değil." Odanın içinde onaylayan mırıldanmalar duyuldu ve Anden ilk kez politikacıların başlarını salladığını gördü.

Anden, Sonnen'e karşı büyük bir minnettarlık duydu. EPS temsilcisinin giderek önyargılı ve konuyla alakasız sorularını kimseye işaret etmeyecek mi diye merak etmeye başlamıştı. Ancak Gilspar henüz bitirmemişti. Rüzgârın aleyhine döndüğünü hissederek, yumruklarını masaya koydu, koltuğundan yarı kalkarak daha da şiddetle konuşmaya başladı. "Sayın Başkan, burada neler olduğu çok açık. Kekonese, ROE ile askeri sözleşmeler yoluyla yeşim taşı satarak milyonlarca talir kazanıyor. O adayı yöneten klanlar acımasız, barbar örgütlerdir ve şimdi de sağlık hizmetleri pazarımızı ele geçirmek istiyorlar. Bunu yapmalarına izin mi vereceğiz? Bu ülkedeki insanlara yalanlarla dolu yöntemlerini uygulamaları için bir grup kecks'e yasal izin mi vereceğiz?"

Oda haykırışlarla ve hararetli tartışmalarla çınladı. Anden'in ensesi yanıyordu ve koyu renkli takım elbisesinin altına giydiği gömlek terden sırtına yapışmıştı, ama etrafında sesler yükselirken ve gazeteciler fotoğraf çekerken koltuğunda sessizce oturmaya devam etti, öfkesini hiç göstermedi. Anden gençken, Espenia halkının kendi biyolojik babası gibi olduğunu düşünürdü: sığ, kibirli, sadakatsiz. O zamandan beri, Espenialılarla yeterince tanışmış ve bunun diğerleri gibi bir stereotip olduğunu anlamıştı, ama bu kadar sert ve kaba konuşan bu Gilspar, halkının dünyada nefret edilmesine neden olan Espenialı tipiydi. Hiçbir şey bilmediği konularda kendinden emin bir şekilde yarı gerçekleri söylüyor, kendi ikiyüzlü standartları ve motiflerine göre başkalarını yargılama küstahlığını gösteriyor ve bir yabancının ailesine karşı küçümseme cesaretini gösteriyordu.

Meclis üyesi Sonnen tokmağı vurdu ve otuz dakikalık bir ara verdi. "Dr. Emery, size başka sorularımız olup olmadığına karar verene kadar ziyaretçi salonunda bekleyin lütfen."

Anden kaçmak için can atıyordu. Ziyaretçi salonu, birkaç koltuk, bir telefon ve Espenian başbakanlarının yağlı boya portrelerinin bulunduğu sıradan bir odaydı. Martgen ve Hollin, Anden'i orada karşıladılar. Sadece

panel odasının balkonundan izlemelerine izin verilmişti. Martgen solgun ve alnını silerek, sanki sorguya çekilen kendisiymiş gibi görünüyordu. Hollin, Anden'in sırtını sıvazlayarak her şeyi mükemmel hallettiğini ve Gilspar'a kıyasla güvenilir ve profesyonel bir sakinlik sergilediğini söyledi.

Anden odadaki telefonu kullanarak Capita View Hotel'in resepsiyonunu aradı ve herhangi bir mesaj alıp almadığını sordu. Dün akşam neyle karşı karşıya kalacağını öğrenir öğrenmez durumu Shae'ye açıklamıştı ve kuzenlerinin kendisine başka talimatları olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Otel resepsiyonisti, bir mesaj aldığını söyledi ve sesli mesaj sistemine bağladı. Anden'in sürprizine, Hilo'nun sesi duyuldu: "Andy, bu mesajı dinlediğinde beni evden ara. Aile hattını ara. Ödemeli telefonu kullan. Buraya geç gelmiş olsan da endişelenme, yine de ara."

Binanın içinde ankesörlü telefonlar vardı, ama Anden bunların yeterince güvenli olup olmadığından emin değildi. Sinirlerini yatıştırmak için sigara içmesi gerektiğini söyleyerek dışarı çıkmak için bir bahane uydurdu, ki bu tamamen yalan da değildi. Sokağın bir blok aşağısında bir telefon kulübesi vardı. Anden, Pillar'ın çalışma odasına doğrudan bağlanan bir numarayı ödemeli olarak aradı. Kol saatine baktı; Janloon'da neredeyse gece yarısı olmuştu. Hilo üçüncü çalınca telefonu açtı.

"Orada durumlar nasıl kuzen?" diye sordu Hilo. Anden, Pillar'a olanları kısaca anlattı. Hilo, "Shae, Gilspar hakkında araştırma yapıyor. Bu adam ilaç şirketlerinden çok para alıyor. Ayrıca en az iki metresi var. Eğer onu susturmamız gerekirse, bunu yapabiliriz, ama sen iyi iş çıkarıyorsun, bekleyip ne olacağını görelim."

Anden kendini tutamayıp biraz içini döktü. "Hilo-jen, Espen kanı taşıdığım için utanıyorum."

"Öyle söyleme Andy," diye azarladı Hilo. "Su kanlı, cimri bir bürokratın sözleriyle kendini kötü hissetmeye mi başlayacaksın? Senin durumunda yabancı kanın seni daha iyi hale getirdiğini hep söylemedim mi? O ülkede onlardan biri gibi dolaşabilmen bizim için iyi olmadı mı?" Hilo durakladı ve Anden, telefonun bir an için boğuk bir ses çıkardığını duydu. Belki de Hilo, alaycı bir ciddiyetle, "Hey, babana iyi geceler öpücüğü vermek için çok yaşlı değilsin, değil mi?" derken telefonu omzuna dayamıştı. Şüphesiz, bu yıl Akademi'ye giden Jaya'dan sonra Kaul evinde yaşayan tek çocuğu olan Ru'ya sesleniyordu.

. Birkaç saniye sonra Hilo telefona geri döndü. "Her neyse, orada yapabileceğin her şeyi yaptın. Resville'e gitmen gerekiyor. Mümkünse yarın."

"Resville mi?" Espenia'nın güneyinde, üç saatlik uçuş mesafesindeki bir şehir. "Neden?"

"Dağ, Espenia'ya pençelerini geçirmek için oraya yöneldi," dedi Hilo. "Harekete geçeceklerini biliyorduk ve Resville, bunu yapmaya karar verdikleri yer. Port Massy'de çok güçlü olduğumuzu biliyorlar, bu yüzden fark etmemizi umarak başka bir yere gittiler. Onları yok etmeliyiz. Biriyle görüşmen ve her şeyi ayarlaman gerekiyor."

Anden saatine tekrar baktı. Otuz dakika geçmişti ve içeride, panelin önüne çağırılıp sorguya çekilip çekilmeyeceğini beklemesi gerekiyordu. Adamont Capita'da on altı gündür bulunuyordu. Yeşim taşı takan bir Kekonese vatandaşı olarak, ROE'de bir seferde sadece yirmi gün kalmasına izin veriliyordu ve ülkede kalan son birkaç gününü Port Massy'yi ziyaret etmek ve seksenli yaşlarında olan Bay Hian'ı görmek için kullanmayı umuyordu. Bayan Hian öldükten sonra - tanrılar onu kabul etsin - Bay Hian'ın daha ne kadar yaşayacağı kim bilir? Resville, Port Massy'ye çok uzaktaydı.

"İçeri girmem gerek, Hilo-jen, geç kaldım," dedi Anden. "Bir süre daha burada kalabilirim, henüz bilmiyorum. Tabii ki, onlar bu ülkede yer edinmeden önce Resville'deki Dağı yok etme şansımız olursa, bunu değerlendirmeliyiz, ama haber vermeden gidemem, şüphe çekilir. Bu gece tekrar ararım, senin saatinle sabah ilk iş."

Telefonu kapattıktan sonra Anden aceleyle binaya geri döndü, on dakika geç kalmış ve nefes nefese kalmıştı. Endişeli Dr. Martgen'den özür dileyerek yanlış girişe girdiğini ve koridorlarda kaybolduğunu söyledi. Meğer acele etmesine gerek yokmuş; panelin önüne çağrılması için kırk beş dakika daha beklemesi gerekti.

Gilspar kızarmış ve çok somurtkan görünüyordu. Konuşmadı ve başka soru sorma fırsatı da bulamadı. Meclis üyesi Sonnen boğazını temizledi ve odaya şöyle dedi: "Bu panelin çoğunluğu, tıbbi amaçlarla biyoenerjetik yeşim taşının kullanımını yasallaştırmak için önerilen yasa tasarısının yarın sabah Ulusal Meclis'te oylamaya sunulmasını kararlaştırdı. Bu tartışmanın her iki tarafını da yeterince dinledik ve bazı şiddetli muhalefet görüşlerine rağmen, toplanan kanıtlar tartışılmazdır."

Odadaki bazı gözlemciler alkışlamaya başladı, ancak Sonnen elini kaldırdı. "Dr. Emery, sizi serbest bırakmadan önce, sıkı çalışmanız, sabrınız ve savunuculuğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Sizin gibi başarılı bir melez bireyin, mirasının en iyi yönlerini sergilemesi ilham verici. Son iki hafta içinde yardım ettiğiniz hasta sayısı, bir hekim olarak adanmışlığınızın kanıtıdır. Duyarsız veya önyargılı yorumlarla karşılaştığınız ölçüde, umarım bunlar diğer kültürlerin sunduklarını kucaklamak isteyen birçok insana kıyasla önemsiz kalır."

Anden, Meclis Üyesi Sonnen'e teşekkür etti ve takdir alkışları eşliğinde odadan çıktı. Dr. Martgen ve araştırma grubunun birkaç üyesinin rahatlamış bir şekilde uzattığı el sıkışmalarını kabul etmek ve Rigly Hollin ve ekibinin memnuniyetle sırtlarına vurduğu şaplakları almak için yeterince uzun kaldı. Anden otel odasına dönüp valizlerini topladı. Ertesi sabah, iki saat süren tartışmanın ardından, Ulusal Meclis, biyoenerjetik yeşim taşının tıbbi kullanımını yasallaştırmak için az bir çoğunlukla oy kullandı. O sırada Anden, Pillar'ın emriyle klanın düşmanlarının yok edilmesini sağlamak için Resville'e giden uçaktaydı.

BÖLÜM

16



Sadece İş

Kuzenlerinin verdiği adres, Anden'i Resville'in sanayi bölgesine, kapısında hiçbir tabela olmayan, dönüştürülmüş bir depoya götürdü. Burası Adamont Capita'dan çok daha sıcaktı. Sıva duvarlar güneşten solmuştu ve kuru sıcakta çevredeki beton neredeyse beyaz parlıyordu. Binanın içi, dışarıdaki kavurucu öğle güneşine kıyasla loştu ve bayat ter kokuyordu. Anden, Port Massy'de gördüğü kin salonu gibi bir yer bekliyordu — Green Bones'un gizli eğitim salonu, akşamları sosyal toplanma yerine dönüştürülmüş — ama içeri girdiğinde gördüğü yer, Southtrap'taki Kekonese toplum merkezinin bodrumuna pek benzemiyordu. Deponun zemininin çoğunu, beton zemini kaplayan yıpranmış mavi minderlerle kaplı, yerden tavana kadar uzanan kalın ağ bariyerlerle çevrili bir dövüş ringi kaplıyordu. Ring boş değildi; mekanın her yerine tahta sandıklar, metal variller ve çimento blokları dağılmıştı. Kirişlerden ipler sarkıyordu ve her iki ucundan kalın zincirlerle asılı yatay çelik kirişler tavandan sarkıyordu.

Kapalı alanın içinde, iki Green Bones dramatik bir şekilde dövüşüyordu — engellerin üzerinden atlayarak Işık kullanıyor, ipleri sallayıp metal varilleri yuvarlayarak savuran Defleksiyonlar fırlatıyor, Güç ile Güç'ü çarpıştırıyor ve kendilerini parçalanmış tahta kasalara savuran darbelere karşı Çelik kullanıyorlardı. Adamlar birbirlerine gerçekten zarar vermeye çalışmıyorlardı, ancak Yeşil Kemikler'in gizlice antrenman yapmak zorunda olduğu Espenia'da, yeşim yeteneklerinin böylesine heyecan verici bir gösterisini izlemek etkileyiciydi. Kaul

Du Akademisi'nde büyük ve özenle hazırlanmış eğitim alanları vardı ve Kahramanlar Günü gibi belirli günlerde okul kapılarını halka açar, son sınıf öğrencileri gösterişli gösteriler yapardı. Anden, bunu yasadışı ve biraz da sefil bir ortamda gerçekleştirilen düşük bütçeli bir gösteri olarak gördü.

Bir adam, tel örgü bariyerin dışında durmuş, dövüşçüleri izliyor ve onlara bağırıyordu. Bağırışlarının çoğu, televizyonda yayınlanan bir spor maçı izleyen bir seyirci gibi, teşvik veya hayal kırıklığı içeren küfürlerdi. "Evet, lanet olsun!" diye bağırdı, sonra, "Kahin'in hayaları, ona bunu yapmasına izin mi vereceksin? Çekil, lanet olsun!" Anden adamın yanına yürüdü, adam onu fark etti ve ona kısa, soğuk bir bakış attı, ama dikkatini dövüşten ayırmadı. Anden, adamın yirmili yaşlarında, yakışıklı, ama vahşi bir yakışıklığı olduğunu fark etti. Omuzları ve dirsekleri keskin, dudakları koyu renkli ve kaşları kalındı. Soluk kot pantolon ve dışarıdan giyilmiş siyah bir tişört giyiyordu. Her iki kolunda da ayrıntılı dövmeler vardı. Anden üzerinde yeşim taşı göremedi — Espenia'daki Kekonese'ler yeşim taşını açıkta taşımazlardı — ama Anden bu adamın Yeşil Kemik olduğunu biliyordu, sadece önceden söylendiği için değil, kendi yeşim taşı olmasa bile, yabancının yanında dururken, parlak ve keskin aurası hissedebiliyordu.

Muhtemelen maçı bitirmek için yüksek bir zil çaldı. Nefes nefese ve alınlarını silerek, ringdeki iki dövüşçü mücadelesini durdurdu ve zeminin ortasında buluşarak el sıkıştı ve kendi aralarında konuşmaya başladı. Anden yanındaki adama seslendi. "Sen Jon Remi misin?"

"Kim soruyor?" dedi adam, Anden'e bakarak.

Anden dönüp başını hafifçe eğerek selam verdi. "Ben No Peak klanından Emery Anden," dedi Kekonese dilinde. "Kuzenlerim Janloon'dan selam gönderdi. Port Massy'deki Dauk Losunyin de öyle."

Remi Jonjunin, daha çok Jon Remi olarak bilinen, soğuk tavrını tamamen kaybetmemişti, ama artık tüm dikkatini Anden'e vermişti ve daha dostane bir sesle, "Demek Kauls'un gönderdiği adamsın. Seni duymuştum. Eskiden Rohn Toro'nun arkadaşıydın." dedi.

"Tanrılar onu rahmetiyle kutsasın," diye ekledi Anden.

"Onu tanımıyordum," dedi Remi omuz silkerek ve tekrar Espenianca konuşmaya başladı. "Ben daha çocuktum ve Port Massy, Resville'den çok uzaktaydı. Sadece onun hakkında bir şeyler duymuştum, sanki bir tür şehir efsanesiymiş gibi.

efsanesiymiş. Ülkenin en çevreci adamıymış. Ama kötü bir şekilde öldü. Lanet olası Crews'lar."

Anden, "Ülkedeki en yeşil adam olduğu doğru," d e d i . "Dauk ihtiyar nasıl? Hâlâ

mezardan hâlâ hile yapmaya devam ediyor mu?"

Dauk Losun gerçek bir klan lideri olmasa da, Anden, Port Massy'nin ve hatta tüm Espenia'nın en etkili kişisi olan yaşlı Yeşil Kemik lideri hakkında kimsenin bu kadar küstahça konuşmasına alışık değildi. Jon Remi, Anden'e söylendiğine göre, Daukların müttefiki ve Resville'de Yeşil Kemiklerle ilgili her konuda konuşulacak kişiydi. Espenialılar daha rahattı ve Remi bu ülkede doğmuştu, bu yüzden belki de saygısızlık etmek istememişti. Yine de Anden, Remi'nin tercih ettiği gibi, Espenian diline geçerek dikkatli bir şekilde cevap verdi. "Bu seyahatte Dauk-jen'i şahsen görme fırsatım olmadı, ama iyi olduğunu ve beşinci torunu, bir erkek çocuğu olduğunu duydum."

"Onun için çok iyi," dedi Remi, biraz dalgın bir şekilde. Sahne donanımlarıyla dolu ringdeki iki Green Bone, ağ bariyerin geri çekilmiş bir kanadından dışarı çıkıyordu. "Şu uzun saçlı adamı görüyor musun?" Remi, konuyu değiştirerek dövüşçüleri işaret etti. "Danny," diye bağırdı, "sen lanet olası bir yeşim hayvanısın, seçmelerdeki herkesi öldüreceksin, ufaklık." Diğer Green Bone teşekkür etmek için el salladı ve Remi gururla, "O Danny Sinjo, iki yıldır Marcucuo'daki şovlarda dövüşüyor, şimdiden 8-1'lik bir rekoru var ve şimdi bir Shotarian film stüdyosu tarafından bir gangster filminde rol için keşfedildi. Unutma, birkaç yıl sonra onu sinema ekranında gördüğünde, Jon Remi'nin kulübünde, ünlü olmadan önce Resville'de tanıştığını söyleyebilirsin."

Anden, Remi'nin söylediklerinin yarısını bile anlamamıştı, ama Sinjo'ya uzun uzun baktı ve uzaktan bile onun film yıldızı olabileceğini düşündü, en azından fiziksel çekicilik açısından. Gerçi Anden, çekicilik konusunda standartlarının giderek yükseldiğini içinden üzülerek itiraf etti. Lott Jin'i düşünerek içinden irkildi. Ne bekliyordu ki, sığ bir ergenlik aşkı mı?

Başka seçenekleri olsaydı reddedilmek o kadar acı verici olmazdı, ama romantik bir ilişki olarak nitelendirebileceği bir şeyin hayatında uzun zamandır yoktu. Bunun bir kısmı, yirmili yaşlarını tıp fakültesinde ve doktorluk kariyerine başlarken geçirmiş olmasından kaynaklanıyordu, ama asıl sorun

Janloon'da uygun bir partnerle nasıl tanışacağını bilmiyordu. Erkeklerin genellikle tanışmak için gittiği yerlere gitmekle ilgilenmiyordu. Kaul ailesinin bir üyesi olarak çok tanınıyordu ve kendisine kötü yansıyacak yerlerde ve durumlarda görülmek istemiyordu.

"Bir Shotarian film stüdyosunun bir Kekonese Green Bone'u işe alacağını sanmıyorum," dedi Remi'ye.

"Tabii ki işe alırlar. Danny, polisin karısını ve çocuklarını öldüren barukan çete lideri olan ana kötü adam rolünü alacak. Shotarian suç dramaları çok popüler, biliyorsun. Tüm dünyada. Filmlerden çok para kazanılıyor." Remi, deponun zemininde, dövüş ringinin çevresinden geçerek, bilardo masası ve birkaç çatlak deri koltuk takımının bulunduğu alana doğru yol gösterdi. Koltuğun birine çöktü ve büyük bir jest yaptı. "Ee, ne dersin? Janloon'daki spor salonları kadar iyi mi?"

Anden hayır demek istemedi, ama Remi'nin bu soruyu sadece onu kibarca yalan söylemeye zorlamak için sorduğunu düşündü, ki bunu algılayabilen biri için bu çok utanç verici olurdu. Bunun yerine, "Espenia'da böyle bir yer olmasını beklemiyordum. Polisler sizi rahatsız etmiyor mu?" dedi.

Remi, Anden'in bu soruyu sormasını bekliyormuş gibi gülümsedi. "Resville bir Çete kasabasıdır, ufaklık. Port Massy'nin üçte birinden daha küçüğüz, ama en az altı Çete buradaki pastadan pay kapmak için birbiriyle çekişiyor. Üstelik Tomascio'dan gelen uyuşturucu kartelleri de var. Polis, birkaç yeşim taşı taşıyan serserilere aldırış etmez." Remi'nin sesinde küçümseme, hatta kin vardı. "Resville ülkenin geri kalanından farklıdır. Buradaki kuralların daha... esnek olduğunu söyleyelim."

O halde, Dağ'ın ülkeye büyük bir giriş yapmak için burayı seçmesi şaşırtıcı değildi. Tomascio sınırından sadece elli kilometre uzaklıkta bulunan Resville, yıl boyunca iyi hava, sıcak plajlar ve bol eğlence imkanlarıyla ülkenin en önemli turistik yerlerinden biriydi. Anden, Remi'nin karşısındaki kanepeye oturdu ve "Burası senin mi?" diye sordu.

"Amcamın," dedi Remi. "Ben onun için işletiyorum. İşler iyi gidiyor. Her ay burada maçlar düzenliyoruz ve salonun yarısı doluyor. Marcucuo'daki jadesports etkinlikleri kadar büyük değiliz, ama burası daha samimi. Onların yaptıklarının bir kısmı sahte, koreografili. Burada yapamayacağınız tek şey

yapamayacağınız şey ölümcül Kanalizasyon. Onun dışında her şey serbest. Yani burası, Marcucuo'da büyük başarılar elde etmeye çalışmadan önce erkeklerin antrenman yapıp amatör deneyim kazanabilecekleri kıtadaki birkaç yerden biri."

Anden, spor ve kazanç için yapılan jade dövüşünün karanlık dünyası hakkında bilmesi gerekenlerden daha azını bildiğini hissetti. Kekon'da, jade hiçbir tür profesyonel spor dalında yasaktı. Green Bones'un aisho'ya bağlı kalması ve klanlarına hizmet etmesi, ya da yeteneklerini tıp, öğretmenlik veya din gibi asil mesleklerde kullanması beklenirdi. Anden, Hilo'nun, haykırışlar arasında ringe çıkıp dikkat ve para kazanmak için jade savaşçısı olmayı düşününce dudaklarını kıvıracağından emindi. Ancak, böyle şeylerin yasal olduğu ya da en azından görmezden gelindiği yerlerde bunu yapan insanlar olduğu açıktı. Anden, Jon Remi'yi Green Bone'ların alt tabakası, hiç de saygın olmayan biri olarak görmekten kendini alamıyordu.

Yine de No Peak, gerektiğinde daha önce de itibarsız insanlarla pazarlık yapmış ve ilişki kurmuştu — Janloon'daki motosiklet çetelerinden Crews'a ve Espenian hükümetine kadar. Anden, Keko-Espenianları ve onların yaşam tarzlarını Kekonese'lerle aynı standartlara göre yargılamamayı uzun zaman önce öğrenmişti. No Peak'in kaynaklarına göre Jon Remi, Resville şehrinin en üst düzey Yeşil Kemik üyesiydi. Sadık bir takipçi grubu vardı ve Crews ile polisi Kekonese mahallelerinden ve iş yerlerinden uzak tutuyordu. Dövüş salonları, genelevler, hatta uyuşturucu satıcıları gibi hoş olmayan işlerle uğraşıyordu, ama kurallara uymayan bir adam, şu anda Resville'de ihtiyaçları olan türden bir müttefikti. Anden yumuşak bir sesle, "Bu bölgede öğrenecek çok şeyim var, belli ki," dedi.

"Port Massy'deki adamlarla hiç yakın ilişkimiz olmadı. Elbette Dauk'a saygı duyuyoruz ve yeşim taşlarını kendimize saklama kuralına uyuyoruz. Janloon'dan gelen Fists'leri ağırladık ve bazı adamlarımız eski ülkede eğitim aldı ve yararlı becerilerle geri döndü. Bağlantıları sürdürmekten yanayım." Jon Remi kollarını kavuşturdu. Gözlerinden yılanlar çıkan siyah bir kafatası dövmesi, aralarındaki mesafeden Anden'e sırıtıyordu. "Ama biz her zaman Port Massy *ve* Janloon'dan ayrı hareket ettik. Söylesene, No Peak klanı neden birdenbire Resville'e ilgi duymaya başladı?"

"Düşmanlarımızın olduğu yere gideriz," diye cevapladı Anden. Remi, "Dağ klanını mı kastediyorsun?" dedi.

"Burada yeni inşaatlara para yatırıyorlar. Doğu tarafındaki Sands of Illusion kumarhanesinin kontrol hissesi onların ve

perakende, restoran ve spor bahislerinde de ayak basmaya çalışıyorlar." Dağ klanının Janloon'da geleneksel olarak güçlü olduğu tüm alanlar. "Burada elde ettikleri kârı Kekon'a gönderip No Peak'e karşı kullanacaklar. Bu yüzden bunun bizim için neden endişe verici olduğunu anlayabilirsin."

"Ve kuzenlerin seni buraya benimle konuşman için gönderdi." Remi gülümsedi. "Bu şehirde bizim pek kimsek yok," dedi Anden.

"Yerel bir ortağa ihtiyacımız var. Konuşacak kişinin siz olduğunuzu söylediler.

Bu senin için de faydalı olur, bu kulüpten daha karlı olur."

"Partner arayan tek kişi sen değilsin, biliyorsun." Remi öne eğildi, gözleri Anden'e sabitlendi. "Dağ'ın burada senden daha az şeyi var. Bu kadar uzaktan, özellikle de Crews'lara ve ölümcül düşmanları Kauls'lara karşı yatırımlarını nasıl korumayı planladıklarını sanıyorsun?"

Remi'nin sözleri ve aniden alçalan, kurnaz ses tonu, Anden'e kendisi ve kuzenlerinin önlem alındığını hemen anlattı. Dağ, Jon Remi'ye ittifak teklifinde bulunmuştu. Anden, o anda saldırıya uğrayıp öldürüleceğini düşünmüştü. Etrafında düşman var mı diye bakma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Ancak görünmeyen bir yerden boğazını kesmek için kimse ortaya çıkmadı ve Remi, Anden'in zihninde hesaplar ve endişelerle dolup taştığını çok iyi bilerek, olduğu yerde oturmaya devam etti.

Anden hareketsizce oturdu ve gözlerini diğer adamın yüzünden ayırmadı. Jon Remi zaten Ayt Mada için çalışıyorsa, Anden'e hiç şans vermezdi. Hâlâ oyunun içinde olmalıydı.

Anden sakin bir sesle, "Dağ sana ne teklif etti?" diye sordu.

"Tam olarak beklediğin şeyi," dedi Remi. "Para, insan gücü ve yeşim taşı, karşılığında Dağ'ın Resville'deki mülklerini ve iş çıkarlarını mürettebat ve No Peak klanından korumak."

Anden başını salladı. "Peki sen onlara ne dedin?"

"Düşüneceğimi söyledim." Remi'nin kalın dudakları kıvrıldı. "Rakip teklifi duymak istedim."

"Dağ'dan çok No Peak'in tarafında olman için çok daha iyi nedenlerin var." "Onları duymak isterim, ufaklık, ama şimdi değil. Sen Janloon'dan gelen bir misafirsin

, sana iyi vakit geçirtmeme izin ver. No Peak klanının bir temsilcisinin Resville'in sunduğu güzelliklerin tadını çıkarmadan buradan ayrıldığını kimsenin söylemesini istemem." Remi ayağa kalktı. "Bu gece Blue Olive'de buluşalım.

Benimle birlikte olduğunu söyle, seni yukarı çıkarırlar. Böylece sadakatimi satın almaya çalışmadan önce sana bir içki ısmarlayabilirim."

"Bu adam, Remi," dedi Anden telefonda Hilo'ya. "Dışarıdan bakıldığında yeterince deneyimsiz görünüyor, ama Espenia'da doğmuş ve içimde iyi bir his uyandırmıyor. Anladığım kadarıyla, hiçbir şeye saygısı yok ve kimseye hesap vermiyor. Düşmanımız olarak Dağ için çalışmasını istemem, ama müttefik olarak bile ona güvenebileceğimizi söyleyemem."

"İstediğimizi yapabilir mi?" diye sordu Hilo. "Ona güvenmemiz gereken tek şey bu."

"Ona ne kadar vereceğiz, Hilo-jen?" Anden otel odasındaki masanın üzerindeki saate baktı. "Dağ'ın teklif ettiğinden daha iyi olmalı. Ona Jo Sun klanı gibi bir vasal statüsü verir misin?" Anden, Pillar'ın göremeyeceği bir yüz ifadesi yaptı. Jon Remi gibi genç bir Keko-Espenian çete liderine, küçük bir Yeşil Kemik klanının Pillar'ı ile aynı muameleyi yapmak saçma görünüyordu, ama öte yandan Resville, Jo Sun klanının kontrolündeki tüm şehirlerden daha büyüktü.

Ayrıca Remi'nin Dağ'ın tarafına geçmeye karar vermesi veya bunu çoktan yapmış ve bu toplantıyla Anden'i kandırıyor olması ihtimali de vardı. Bu durumda Blue Olive gece kulübünden hiç çıkamayabilirdi.

"Andy," dedi Hilo, "Bu adamla şahsen tanışmadan kesin bir şey söyleyemem. Mümkün olsaydı ben de oraya giderdim, ama o zaman Dağ bizim ne yaptığımızı hemen anlardı. Ne istediğini öğren ve ona bundan fazlasını verme. Onu haddinden fazla yüceltme ya da saygısızlık etme, ama bunu bizim için hallet. Bu çok önemli. Shae ile konuştun, rakamları biliyorsun. Sana güveniyorum Andy."

Anden, Blue Olive'e giyecek uygun bir şeyi yoktu; iş gezisi için valizini hazırlamıştı, Resville'deki bir gece kulübü için değil. Otelin hediyelik eşya dükkanından pahalı bir tatil tişörtü satın aldı ve onu siyah kot pantolon, takım elbise ceketi ve resmi ayakkabılarıyla giydi. Kulübe silah sokmasına izin verilmeyecekti, ama uzun bir süre otel yatağının kenarında oturup, sadece hastalarını tedavi ederken taktığı yeşim taşlı yüzüğü parmaklarıyla oynadı. Bir şey ters giderse, Remi onu Mountain adına bir tuzağa çekiyorsa, yeşim taşlarının gücü hayatı ile ölümü arasındaki farkı belirleyebilirdi.

tuzak kuruyorsa, yeşim taşının güçleri hayatı ve ölümü belirleyebilirdi.

Anden yeşim taşını odanın kasasına koydu. İçgüdüleri, Jon Remi ona zarar vermek isteseydi çoktan yapardı diyordu. Ve tehlike hissettiğinde yeşim taşını her zaman yanında taşımaya başlarsa, tek katı kuralından vazgeçip yeşim taşını sürekli takmaya başlar. Kısa sürede, klanın Yeşil Kemik savaşçısı haline geri döner, öldürmek ya da ölmek zorunda kalırdı.

Blue Olive'e vardığında, fazla giyinmiş, daha doğrusu mekana uygun olmayan kıyafetler giymiş olduğunu fark etti. Yarı çıplak bedenler dans pistini doldurmuş, Espenian ve Tomascian kulüp müziği ve kırmızı stroboskop ışıklarıyla titriyordu. Cinsiyeti belirsiz iki dansçı, kalabalığın ortasında yükseltilmiş kafeslerin içinde dönüyordu. Aynalı barın etrafını siyah vinil tabureler çevreliyordu. Anden merdivenleri ararken yanından geçen, file bluz giymiş yaşlı bir adam onun kıçını elledi. Anden ilk başta şaşkınlıktan tepki veremedi. Sonra düşünmeden harekete geçti, adamın bileğini yakaladı, acı verecek şekilde büküp barın üstüne vurdu. Adam yüksek sesli müzikten duyulmayacak şekilde küfretti, ama Anden olay çıkardığı için çoktan pişman olmuştu. Adamı bırakıp etrafındaki insanları iterek, yaralı adam ya da başka biri onu yakalayamadan kulübün karanlık köşelerine daldı. Üst kattaki merdivenler kadife bir ip ve iki güvenlik görevlisiyle kapatılmıştı, ama Anden Jon Remi'yi görmeye geldiğini söyleyince onu geçirdiler.

Remi'yi, aynı kırmızı mini etekli iki trans kadınla birlikte buldu. Kadınlar, Remi'nin yaptığı bir şakaya gülüyorlardı. Anden'in Remi'nin adamları ya da korumaları olduğunu düşündüğü iki suratsız Kekonese adam, sıkılmış bir şekilde yakınlarda dolaşıyordu. Anden yaklaşınca ona baktılar, ama patronlarının bir sözüyle geçmesine izin verdiler. Remi kadınların popolarını tokatladı ve işleri olduğunu söyleyerek gitmelerini söyledi. Kadınlar somurtarak gittiler ve giderken Anden'e utangaç bakışlar attılar. Anden, Remi'nin karşısına oturdu. Remi dikleşti ve ciddi ve ilgilenir bir tavır takındı.

"Ne içersin?" diye sordu. Göz bebekleri büyümüş, yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Burada hoji servis etmiyorlardır herhalde," dedi Anden, canının çok çektiğini düşünerek.

"Hayır, ama olmalı. Gittikçe popüler oluyor, biliyorsun." "O zaman bira," dedi Anden. "Senin tavsiyen ne olursa."

Remi bir garsonu çağırdı ve garson Anden'e bir lager, Remi'ye ise berrak bir sert içki getirdi. Anden'in ev sahibi, kabinin mor perdesini kapattı ve "Burayı beğendin mi? Dans pistine baktın mı? Resville harika bir eğlence merkezi, istediğin her şey var, dostum. Tatildesin, ne istersin söyle, ben ayarlarım. Yaşlı erkekleri sever misin? Gençleri mi?"

Anden bir an şaşırdı. Sonra meraklandı ve isteksizce cazip geldi. Janloon'dan çok uzaktaydı. Kimse onu Kaul ailesinin bir üyesi olarak tanıyamazdı. Burada istediği kadar yabancıyla ilişki kurabilir ve bir daha onları görmek zorunda kalmazdı. Ama telefonda Hilo'ya, Jon Remi'ye müttefik olarak bile tam olarak güvenemeyeceğini söylemişti; bu adamın kendisine seks ayarlamasına izin vermek Anden'e akıllıca gelmemişti. Remi'nin onu buraya dengeden çıkarmak, bir tür kişisel avantaj elde etmek için getirdiğinden şüpheleniyordu. "Tatilde değilim," diye düzeltti.

Remi'nin yüzünde kısa bir öfke, belki de kızgınlık belirdi. "Sadece iş mi? Hepiniz *klansınız*, eski ülkeden gelmişsiniz, bu ortam size layık değil mi?" Anden bu retorik soruya cevap vermediğinde, Remi sanki her şey bir şaka gibiymişçesine burnunu çektikten sonra dikkatle öne eğildi, yüzü Anden'in Algı'sının kenarını bir kez daha çizebilecek kadar yakındı. "Peki, madem doğrudan konuya girmek istiyorsun. Dağ bana ayda yüz elli bin talir ve bir kilo kesilmiş yeşim ödeyecek. Onlar barukanlarla müttefik, bu yüzden Resville'deki Shoto-Espenian çetelerinden buraya birkaç kas gücü getireceğim. Ayrıca, Uwiwa Adaları'ndan indirimli olarak parlak mal alabileceğim ve barukanlar, Shotar'dan dövüş kulüplerine ve striptiz kulüplerine turist getirebileceklerini söylüyorlar." Remi arkasına yaslandı. "Hayır demek için pek bir neden göremiyorum."

Anden düşüncelerini toplarken içkisini yudumladı. "No Peak klanının dostu olan Dauk Losun ile ittifakını bozmuş olursun. Port Massy'den artık yeşim taşı ve destek alamayacaksın. Dağ'ın teklifi cazip, ama seni sadece ücretli bir infazcı yapar, gerçek bir vasal değil. Karlarından pay alamayacaksın ve başın belaya girerse onlara güvenemeyeceksin. No Peak bu ülkede daha fazla nüfuza, daha meşru ticari çıkarlarına ve avukatlara sahip."

Remi omuz silkti. "Bağımlılık statüsüne karşı soğuk, nakit parayı her zaman tercih ederim. Zaten bana ne faydası var ki? Kekon'daki klan prestijini ne umurumda? Ya da Port Massy'deki avukatları, o konuda?"

Anden, bu konuyu yanlış ele aldığını fark etti ve durumu düzeltmeye çalıştı. "Para ve yeşim taşı konusunda size eşdeğer bir teklifte bulunabiliriz," dedi. "Size parlaklık satamayız ya da Shotarian turistleri getiremeyiz, ama daha iyisini yapabiliriz. No Peak'in Port Massy'de düzinelerce çalışanı olan bir iş ofisi var. Resville'de bir şube açmak için yerel destek bulursak, bu iş ve yatırım anlamına gelir ve Kekonese nüfusuna yeni insanlar gelir. Bu, işlerinize doğrudan daha fazla insan ve para demek, ama aynı zamanda bizim buradaki kârımızın bir yüzdesini de alırsınız. Yani biz ne kadar başarılı olursak, siz de o kadar başarılı olursunuz." Konuşurken aklına başka şeyler de geldi ve şöyle devam etti: "Kekon ve Espenia arasında eğitim ve öğretim fırsatları için Green Bones gönderme sistemimiz zaten var. Kulübünüzdeki dövüşçüler, gelecek vadedenler, bir sonraki Danny Sinjo olacaklar, bundan yararlanabilirler. Ayrıca, No Peak klanı sayesinde yeşim taşı artık tıbbi amaçlarla kullanılması yasal. Bu alanda bir adım önde olabilirsiniz."

Remi tüm bunları düşünceli ve hesaplayıcı bir ifadeyle dinledi. "Beni zor bir duruma sokuyorsun, ufaklık," dedi. Alt dudağını dişlerinin üzerine kıvırdı ve çenesini alaycı ve kararsız bir şekilde ileri geri hareket ettirdi. "Hangi klana kendimi satmalıyım? Siz eski ülke adalılarının normalde benim gibi bir kespie serserisine tükürük bile harcamayacağınızı biliyorum, ama birdenbire iki büyük klan da yerlileri kendilerine çekmek için can atıyor, sanki memleketinizde bunu yapmak için yeterince fırsatınız yokmuş gibi." Remi abartılı bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "No Peak'in bir avantajı var ama. Dağ klanından Iwe Kalundo kel, çirkin bir pislik, sen ise değilsin."

Remi fermuarını açtı ve penisini çıkardı. Penisi açık pantolonunun kıvrımında sarkık bir şekilde duruyordu. Soluk, çıkıntılı kalçalarının üzerinde ince bir yeşim taşı zinciri görünüyordu. "Bak ne diyeceğim. No Peak klanı adına bana oral seks yap, anlaşalım." Anden'in gözlerine baktı. "Zaten yapmak istiyorsun. Sonra da kuzenlerinin istediğini yaparım. Resville'de senin tarafında olacağım."

Anden'in boynunda diken diken bir sıcaklık yayıldı. Perdeleri çekilmiş kabinin dışında, alt kattaki dans pistinden gelen boğuk bas sesleri yankılanıyordu. Anden, ayakkabılarının tabanından omurgasına ve kafasına kadar yayılan titreşimi hissedebiliyordu. Yavaşça, Remi'nin yanına yaklaşana kadar koltuğa doğru kaydı. Adam, Anden'in her hareketini heyecanla izleyerek dudaklarını yaladı.

Anden, kendi sesi olduğunu tam olarak tanıyamadığı alçak bir sesle, "Kuzenim, Pillar, ne istediğini bulup sana vermemi söyledi." dedi. Remi'nin ellerini kenara itip adamın testislerini avuçladı. Remi'nin penisi sertleşmeye başladı. "Bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Kendi gücünü istiyorsun. Başkalarının aracı olarak değil, Kekon ve Espenia'dan sana tepeden bakanların koyduğu kurallara göre değil, kendi kurallarına göre yaşamak istiyorsun. Sen sadece bir Resville kespie haydutusun, bu yüzden kapında bekleyen büyük Kekon klanları arasında seçim yapmak zorundasın, ama bunu Kaul ailesinin bir üyesinin sikini yalayarak yapmak istiyorsun."

Anden, Remi'nin testislerini daha sıkı kavradı. Adamın gözleri büyüdü ve yeşim rengi aurası şişti, keskin kenarları Anden'in Algısı'nı çelik talaşı gibi sıyırdı.

"Şimdiye kadar söylediğim her şeyi unut." Anden, klanın askeri kanadında hiç yer almamıştı, ama bir Kaul olarak yetiştirilmiş ve tüm hayatı boyunca Fists'in yanında büyümüştü. Bu yüzden, dikkat çekmek ve şiddet ima etmek için sakin ve kararlı bir şekilde nasıl konuşulacağını içgüdüsel olarak biliyordu. O anda kuzeni Lan'ı düşündü ve eski Pillar'ın tam olarak nasıl konuşacağını taklit etmeye çalıştı. "İşte gerçek teklifim. Hiçbir şey almayacaksınız, sadece şunu: Dağ şehirden gittiği sürece No Peak'in Resville'den uzak duracağına dair bir söz. Düşmanlarımızdan aldığınız her şey size kalacak. Bunu başarmak için paraya, insana, yeşim taşına veya başka bir şeye ihtiyacınız olursa, size yardımcı olabiliriz. Aksi takdirde, faaliyetlerimizi Port Massy ve ülkenin diğer bölgelerine sınırlayacağız. Dauk'un otoritesine ve diğer Yeşil Kemiklere saygı gösterdiğiniz sürece, Resville sizin olacak. No Peak'in Kaul ailesi adına söz veriyorum.

"Eğer Dağ'ın tarafına geçmeye karar verirseniz, Janloon ve Port Massy'den kendi adamlarımızı gönderip bu kasaba için savaşa gireceğiz. Bunu daha önce Kekon'da yaptık ve bize neye mal olursa olsun denizaşırı ülkelerde de yapabiliriz. Klanlardan biri galip gelecek ya da belki Crews bu durumdan yararlanıp ikimizi de kovacak, ama kim kazanırsa kazansın, sen kazanmayacaksın. Sen ortada kalırsın, sokak serserisi, barukanlardan bile daha aşağıda."

Anden adamın penisini pantolonuna geri itti ve fermuarı bir hamlede kapattı. Ayağa kalktı ve kanepede uzanmış Remi'ye baktı. "Janloon'a uçağım yarın akşam kalkıyor. Kuzenlerim o zamana kadar benden haber bekliyor olacaklar. Eğer Dağ'ın paralı askeri olmak istiyorsan

, hiçbir şey yapmana gerek yok. Başka bir şey istiyorsan, öğlene kadar beni ara."

Anden kabinden çıktı. Remi'nin iki koruması onu durdurur diye bekliyordu, ama onlar kıpırdamadı. Merdivenlerden indi ve Blue Olive'den çıktı. Ancak taksiye binip diğer adamın Algısı'nın menzilinden çıktığında, adrenalin damarlarına dolarken kalbi hızla çarpmaya başladı, sanki vücudu güvenli olduğundan emin olana kadar her türlü tepkiyi bastırmış, böylece önemli anda Yeşil Kemik bile onun korku ve öfkesini hissedemeyecekmiş gibi.

BÖLÜM

17



Düşman

Juen Nu, Twice Lucky'de bir Yedinci Gün brunch toplantısına çağrıldı. Burası onun en sevdiği yerlerden biri değildi; kişisel olarak restoranın uzun süredir devam eden ünü ve birkaç mükemmel spesiyalitesi nedeniyle abartıldığını düşünüyordu. Şehirde daha yeni ve daha ilginç yemek seçenekleri vardı. Ancak Twice Lucky, Kaul ailesinin en sevdiği yerdi ve Kaul ailesinin bir üyesi olmadan Horn of No Peak olmak imkansızdı, bu yüzden Juen kişisel tercihi ne olursa olsun orada yemek yemekten başka seçeneği yoktu.

En azından, tanrılara şükür, artık eski binanın her yerinde klima vardı, bu yüzden yemek odası bunaltıcı yaz sıcağından kaçmak için hoş bir sığınaktı. O geldiğinde, Pillar ve karısı, Weather Man ve kocası ile kuzenleri Anden her zamanki masalarında, arka tarafta oturmuş yemeklerini yarılamışlardı. Kaul ailesi Twice Lucky'de yemek yediğinde, işletme sahibi Bay Une, yakın masaların boş kalmasını sağlar ve boyalı bir paravanla onları yemek salonunun geri kalanından gizlerdi, böylece rahatça konuşabilirlerdi.

"Kaul-jens," dedi Juen, onlara katılmadan önce gayri resmi bir selam vererek.

"Juen-jen, buharda pişmiş yumurta ve fındıklı hamur işleri var ama sadece iki tane çıtır kalamar köftesi kaldı," dedi Wen, çay fincanını doldururken. "Acıktıysan biraz daha yemek sipariş edebiliriz."

"Bu fazlasıyla yeter," diye onu ikna etti Juen. Sütun'un izniyle, karısı ve çocuklarıyla erken kahvaltı yapıp sabahı onlarla geçirmeyi tercih ediyordu. Twice Lucky'ye geç gidip

'ye geç gelip klan toplantısı başlamadan önce hafif bir şeyler yemek istiyordu. Horn olmasına ve ailesi Kaul malikanesinde yaşamasına rağmen (bu karar, kolaylık ve güvenlik nedeniyle karısının da desteğiyle alınmıştı), Juen kişisel sınırlarını korumak için elinden geleni yapıyordu. Trajik Maiklerin kaderini paylaşmak ve kendi ailesinin Kaulların bir parçası haline gelmesini görmek istemiyordu. Tüm güçlerine rağmen, Kaul ailesi şanssızdı: bir değil iki taş gözlü ve melez ve eşcinsel bir üvey kuzeni vardı. Juen, Kaul ailesini, şanssız olanları bile, yeterince seviyordu ve ne olursa olsun Hilo-jen'i takip edecekti, ancak kendi ailesinin şansını korumayı, tehlikeli konumunun getirdiği zorlukları aşmayı ve emekli olup torunlarını görmeyi çok istiyordu.

Juen'in gelişini liderlerin klan meselelerini tartışmaya başlayacaklarının işareti olarak alan Anden, peçetesini bırakıp masadan kalkarak ayrılmak için geri çekildi. Hilo, "Başka bir yere gitmen gerekmiyor mu Andy? Yoksa kal," dedi. Bu öneri gayri resmi bir şekilde yapılmıştı, ama Anden ve masadaki diğer herkes bunun bir emir olduğunu anladı. Anden tereddüt etti, masadaki diğerlerine kararsızca baktı, sonra tekrar oturdu.

Juen içinden iç çekti. Sütun, şanssız karısını Sütun Adamı yapmıştı, şimdi de klan içinde resmi bir rütbesi olmayan şanssız kuzenini liderlerin iç çemberine alıyordu. Bunun nedeni, doktorun son zamanlarda Espenia'da klan adına büyük başarılar elde etmiş olmasıydı. Juen, Boynuz'un yetki alanı dışındaki konularda Sütun'un kararlarını sorgulamayacaktı, ama bu kadar kötü şansın tepeye yoğunlaşmasının, tüm klan için bir engel olup olmadığını ve bu durumun, Boynuz olarak görevini görünmez bir şekilde zorlaştırıp zorlaştırmadığını merak etmeden edemedi.

Hilo, Juen'e döndü. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"Beklediğim gibi." Juen, Lukang'da geçirdiği üç günün ardından Janloon'a yeni dönmüştü. Oradaki çıkmaz yıllardır sürmekteydi ve Jio Somu Altı El Birliğinin Sütunu olarak kaldığı sürece değişmesi olası değildi. No Peak, eski Pillar ve Weather Man'in intikamını almak ve klanın hakiki kontrolünü geri almak için hedeflerinden vazgeçmeyen Jio'nun muhaliflerini desteklemeye devam ediyordu. "O akrabasını öldüren adamı solucan yemi yapmaya göndermek istiyorlar ve bunun için daha fazla yardım etmememden memnun değiller."

Juen pragmatik bir adamdı ve Jio'nun adını fısıldamanın olasılığının düşük olduğunu düşünüyordu. Hain, her zaman etrafında muhafızlar bulunduruyordu ve suikast girişimlerinden o kadar paranoyak olmuştu ki, nadiren kalın duvarlarla çevrili evinden çıkıyordu.

konutundan nadiren çıkardı. Juen'e göre, Jio'yu öldürmek No Peak için öncelikli bir mesele değildi. Mevcut topraklarını sağlamlaştırmak ve savunmak, Janloon'da barukan çeteleri ve klan karşıtı anarşistlerin endişe verici faaliyetlerini bastırmak daha önemliydi.

Juen bunu söylediğinde Hilo da aynı fikirdeydi. "Lukang'daki müttefiklerimizi yeterince uzun süre destekledik. Onlara kendi küçük klanlarını kurmak mı, yoksa No Peak'e bağlılık yemini etmek mi istediklerini karar vermeleri için üç ay ver."

Juen başını salladı ve bir fındıklı pasta aldı. "Anarşistlere gelince, onlarla Green Bones'un mu yoksa polisin mi ilgilenmesi gerektiği konusunda hâlâ karışıklık var."

Klan karşıtı aşırılık, düşük düzeyde ama inatçı bir mantar enfeksiyonu gibi yaygın ve kalıcı bir sorundu. Sözde klansızların bazı suçları, manifestolarını içeren broşürler dağıtmak ve kamuya ait mülklere grafiti yapmak gibi düzensiz eylemlerdi, ancak bazıları daha ciddiydi. Kısa süre önce bir yeşim taşı işçisinin dükkanı ateşe verilmişti. Dükkan kurtarılmış, kundakçılar yakalanıp cezalandırılmıştı, ancak Juen daha büyük bir soruna dikkat çekti: "Bu aşırılıkçılar klan ya da sokak çetesi gibi değiller. Onlar fırsatçı ve gevşek bir örgütlenmeye sahipler ve amaçları bölgeyi veya işleri kontrol etmek, yeşim taşı veya para çalmak değil. Sadece hoşnutsuzluk yaratmak ve çirkin bir ilgi çekmek istiyorlar, böylece zehirli fikirlerini yayabilirler."

Anden, şaşkın bir ifadeyle, "Toplumun kenarlarında her zaman fanatikler vardır. Neden şimdi daha fazla var gibi görünüyorlar ve neden bu kadar cesurlar?" diye sordu.

Woon ona cevap verdi. "Çünkü artık dışarıdan sempati ve para bekleyebiliyorlar. Yavaş Savaş, Kekon'u haritaya koydu ve yeşim taşı herkesin aklına girdi. Klan karşıtı görüşleri teşvik eden yabancı hükümetler ve kuruluşlar var."

Hilo, Juen'e, "Polis şefi ile yapacağın bir sonraki toplantıya geleceğim. Bu delileri bulup ortadan kaldırmak için polisle daha iyi koordinasyon kurmamız gerektiğinde haklısın." dedi. Son çıtır kalamar köftesini yedi ve ağzını peçeteyle sildi. "Ama önce halletmemiz gereken daha büyük bir sorun var."

Pillar, Weather Man'e bir göz attı. Weather Man, masanın üzerinden Juen'e bir dosya klasörü uzattı. Klasörde büyütülmüş fotoğraflar vardı. Fotoğraflar, helikopterden çekilmiş, kayalık sahil şeridi ve çevresindeki okyanusu gösteren hava fotoğrafları gibi görünüyordu. Bir gemiye benzeyen bir şekil

siyah kalemle daire içine alınmıştı. Telefoto lenslerle çekilmiş diğer fotoğraflar, gemiyi daha ayrıntılı gösteriyordu: turuncu gövdeli, güvertesi ağır ekipmanlarla dolu bir endüstriyel gemi.

"Bu nedir?" diye sordu Juen.

"Bir madencilik gemisi prototipi," dedi Hilo. "Espenli bir şirket tarafından Kekon çevresindeki okyanus tabanını yeşim taşı aramak için inşa edildi."

Juen inanamayan bir öfkeyle haykırdı: "Bunu yapabilirler mi? Kekon sularında mı?"

Shae, "Şu anda Euman Adası'nın yirmi beş kilometre açığında bulunuyor. Bu bölgede balıkçılık yapan Abukei kabilelerinin liderleri tarafından bize haber verildi. Espenian Donanması bu suları kontrol ediyor. Hatta, Amaric'te devriye gezen savaş gemilerinin sayısına bakılırsa, Kekon çevresindeki suların çoğunu kontrol ediyorlar."

Anden söz aldı. "Espen ordusu buna izin veriyorsa, Kraliyet Konseyi'nin ROE hükümetiyle bu konuyu görüşmesi gerekmez mi?"

"Zaten gündeme getirdiler," diye cevapladı Woon. "Bu diplomatik bir sorun. Euman Deniz Üssü'nün genişletilmesi nedeniyle ilişkiler yıllardır gergin. ROE bu konuda taviz vermediğinden, KJA Espenia'ya yeşim ihracatını azalttı. ROE'nin *buna* verdiği tepki tipik bir Espenian tepkisi gibi görünüyor: satın alacak başka birini aramak."

"Kekon çevresindeki okyanus tabanını kazmaya razı bir Espenli şirket," diye tamamladı Juen. "İşe yarayacak mı? Orada gerçekten yeşim taşı var mı?"

Wen yavaş ama net bir şekilde cevap verdi. "Jan Royal Üniversitesi'nde birkaç jeologla konuştum, onlar da öyle düşünüyor. Nehirler milyonlarca yıldır Kekon dağlarını aşındırarak yeşim taşını çevreleyen okyanusa taşıyor. Ayrıca madenlerden denize akan atık sular da var. Tek soru, tüm bu su ve çakıl yığınını elekten geçirip yeterince küçük yeşil taşları ayıklayarak kâr elde etmenin mümkün olup olmadığı."

"Anorco Global Resources'ın CEO'su Art Wyles öyle düşünüyor," dedi Shae. "Espenli iş adamı, denizaltı madencilik teknolojisinin geliştirilmesine yüz milyonlarca talir yatırım yaptı. Bu gemi ilk gerçek test. Wyles'ın güçlü Mühimmat Derneği'nde de yüksek bir konumu olduğu ve birçok siyasi bağlantısı olduğu söyleniyor."

Kaul ailesinin liderliğine gelin olarak katıldığından beri daha açık sözlü görünen Woon Papi, "Böylesine aptalca ve kibirli bir girişimin maliyetinin karşılığını alabileceği bir zaman varsa, o da şimdi, yeşim taşının fiyatının bu kadar yüksek olduğu bir zamanda olabilir.

Yeşim taşı fiyatları bu kadar yüksekken. Ygutan'ın kendi yeşim askerleri olduğu ve Espenianların düşmanlarının önünde kalmak için çaresiz olduğu haberleri var. KJA'yı tamamen atlatıp, kendileri için yeşim madenciliği yapacak güvenilir bir Espenian şirketi bulmaktan başka bir şey istemiyorlar."

Juen fotoğrafları klasöre geri koydu. Sütun'un başka bir şey söylemediğini ve ailenin geri kalanının açıklamasına izin verdiğini fark etmişti. Şimdiye kadar mesele siyasi bir meseleydi. Artık Boynuz da işin içine girmişti, bu artık askeri bir meseleydi.

"Hilo-jen," dedi Juen, gerçekten sıra dışı bir zorlukla karşı karşıya kalmanın heyecanı ve endişesiyle gülümseyerek, "bu kolay olmayacak."

"Kolay olsaydı senden istemezdim," dedi Hilo. "O lanet geminin yok edilmesini istiyorum."

Juen, klan içinde bile yaygın olan bir yanılgının, yeşim yeteneği ve savaş becerisinin iyi bir Horn'un en önemli özellikleri olduğu düşüncesi olduğunu düşündü. Juen şüphesiz yetenekli bir savaşçıydı, ancak bunu işinin en önemli niteliği olarak görmüyordu. Horn olarak farklı şehirlerde ve hatta farklı ülkelerde görevlendirilmiş binlerce yeşim savaşçıyı yönetmek zorunda olduğu günümüzde, bu kesinlikle en önemli nitelik değildi. Klanlar, birbirlerine doğrudan saldırmadan karşılıklı felaketlere yol açacak kadar büyümüştü, bu yüzden bağımlılar ve müttefikler, suç çeteleri, casuslar, politikacılar ve gazeteciler aracılığıyla vekalet savaşları yürütüyorlardı, bu da Juen'in sorumluluklarını daha da karmaşık hale getiriyordu.

Vuay, Akademi'de öğretmenlik yapmak için klandan emekli olduktan sonra, Juen Birinci Yumruk rolünü kendisine doğrudan bağlı üç eşit pozisyona bölmüştü: biri Janloon'u, biri Kekon'un geri kalanını ve biri de Beyaz Sıçanlar'ın yönetimini denetlemek üzere. Maik Tar'ın eski Çiviler'ini bu son dala dahil etti ve Dağ'ın faaliyetleri hakkında daha fazla istihbarat toplamak amacıyla operasyonlarını modernize etmeye ve Kekon, Shotar ve Uwiwa Adaları'ndaki barukanlar arasına muhbirler yerleştirmeye odaklandı. Juen, sürekli olarak zor insanları ve sınırlı kaynakları yönetmek ve binlerce ayrıntıyı zihninde düzenli tutmak zorundaydı. Ve şimdi, bu yabancı maden gemisiyle de uğraşmak zorundaydı.

Düşmanına, Dağ'ın Boynuzu Aben Sorogun'a bir telefon açtı. Aben, Nau Suenzen'in emekliye ayrılmasından sonra Boynuz olmuştu.

Yıllar önce. Juen, bu adamı sadece birkaç kez halka açık etkinliklerde görmüştü, ancak No Peak casusları tarafından toplanan çok daha fazla bilgiye sahipti. "Aben-jen," dedi Juen diğer Boynuz'a ulaştığında, "Euman Adası açıklarındaki Espenian şirketinin gemisinin tüm Yeşil Kemikler için bir hakaret olduğunu biliyorsundur. Benim Pillar'ım onun yok olmasını istiyor ve sanırım seninki de öyle. Benim adım Kaul değil, senin de Ayt değil, bu yüzden kişisel olarak, klanlarımız arasında başka hiçbir şey değişmese bile bu konuda işbirliği yapmamamız için bir neden görmüyorum."

Aben kabul etti, bu iyi bir haberdi çünkü Juen'in planı oldukça pahalıydı ve onlar dahil olmazsa Dağ'ın dikkatini çekebilirdi. Twice Lucky'de Kaul'larla buluştuktan altı hafta sonra, Juen gece yarısı iki sert şişme botla bir sahilde duruyordu. Botlar, No Peak'in ulusal ordudaki bağlantıları sayesinde donanma fazlasından temin edilmişti. Sekiz Yeşil Kemik — dördü No Peak'ten, dördü Dağ'dan — dalış ekipmanlarıyla donatılmıştı. Klanın Yumrukları ve Parmakları arasında çok sayıda güçlü yüzücü vardı, ancak gerçek dalış tecrübesi olan çok azdı. Botlardan birinde duran Aben Soro alaycı bir şekilde, "Kaul Du Akademisi'ni bilmiyorum ama Wie Lon Tapınak Okulu'nda deniz sabotajı öğretilmezdi. Belki de büyük ustayla konuşmalıyım," dedi. Aben, şahsen şaşırtıcı derecede dost canlısıydı, tecrübeli Nau Suen veya sakin ama acımasız Gont Asch gibi değildi. Belki de Ayt Mada, klanın liderliğinde daha genç ve daha sevimli bir yüze ihtiyaç olduğuna karar vermişti. Aben, yeşim taşını boynuna ağır yeşil bir zincir olarak takıyordu ve spor izleyen, büyük köpekleri olan, herkesle dostça davranan, ama uğraşılmaması gereken gerçekçi bir sertliğe sahip bir adam gibi görünüyordu. İkisi de bu konuda hoş davranıyor ve işbirliği yapıyordu, ama Juen, Lukang'da ve okyanusun ötesindeki Resville'de, kendi güçlerinin birbirlerini yok etmeye çalıştığını ve bunun tamamen mümkün olduğunu unutmayacaktı. farklı koşullar altında, içlerinden biri diğerini öldürecekti.

Ancak bu gece, ortak bir amaçları vardı. Espenian ordusu tarafından fark edilebilecekleri Euman Adası'ndan yola çıkmak yerine, Janloon'dan kuzeye iki saatlik sürüş mesafesindeki ıssız bir sahil şeridinde bulunan Kekon'un ana koyunun üst kısmını seçtiler. Şehirden bu kadar uzakta, ışık kirliliği yoktu ve berrak gökyüzü mürekkep gibi siyah ve yıldızlarla doluydu. İki teknede bulunan Yeşil Kemikler, yabancı maden gemisine doğru hızla ilerlediler ve karanlığın örtüsü altında, yavaş hareket eden geminin her iki yanından

yavaş hareket eden geminin her iki yanına karanlığın örtüsü altında yaklaştılar.

Juen, gemi hakkında önceden öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Gemi hala test aşamasındaydı ve henüz tam olarak faaliyete geçmemişti, bu nedenle gemide sadece küçük bir mürettebat vardı. Deniz tabanından numune almak için uzaktan kumandalı makineler gönderildi. Numuneler, pahalı ve özel bir paletli araçla bölgeyi taramadan önce, potansiyel yeşim konsantrasyonları açısından değerlendirildi. Paletli araç, tortuyu emip mücevherleri çıkaran ekipmana taşıyan devasa bir hortumla gemiye bağlıydı. Etkileyici, son teknoloji bir sistemdi. Juen, Espenialıları isteksizce hayranlıkla izledi. Açgözlülükle motive olduklarında, gerçekten de dahiceydiler.

Motorlar durduruldu. Her iki taraftan dalgıçlar sessizce suya atladılar. Sadece Yeşil Kemikler'in sahip olduğu bir hızla çalışarak, geminin altına manyetik limpet mayınları yerleştirdiler. Sessizce sallanan teknede, Juen algısını yukarıda tuttu, ancak yaklaşan mürettebat üyelerinden herhangi bir tehlike veya alarm hissetmedi. Her birkaç dakikada bir, Perception'ını Aben'e doğru çevirdi, düşman bir Green Bone'un yanında içgüdüsel bir tedbirden çok, ihanete dair gerçek bir korkudan dolayı. Buraya, hiçbir tarafın avantaj elde edemeyeceği şekilde birlikte gelmişlerdi.

Otuz dakika içinde tüm dalgıçlar teknelere geri döndü ve geldikleri yöne doğru hızla ilerlemeye başladılar. Zaman ayarlı patlayıcılar patladığında çoktan uzaklaşmış olacaklardı. Patlamalar gemideki insanları öldürecek kadar büyük olmayacaktı — ölü yabancılar en iyisi kaçınılmalıydı — ancak dümeni, pervaneyi ve palet hortumunu tahrip edecek ve geminin gövdesinde delikler açarak umarız gemideki ekipmanı da hasarlandıracaktı.

İdeal olarak, bu Anorco şirketinin yeşim madenciliğine yaptığı pahalı girişimin sonu olacaktı, ancak Juen geminin onarılacağını ve girişimin çok maliyetli olduğu gerekçesiyle iptal edilmeden önce belki de birkaç kez daha yok etmek zorunda kalacaklarını düşünüyordu. Espenliler, özel mülke verilen zarar hakkında Kraliyet Konseyi'ne öfkeyle şikayette bulunacaklardı ve Kekonese hükümeti, sabotajdan haberi olmadığını ve sabotajla hiçbir ilgisi olmadığını kibirli ve haklı bir şekilde inkar edecekti. Başka bir yeşim kaynağı olmadan ve Kekon'un Ygutan'a karşı ROE'nin bölgesel savunma stratejisinin hala kilit noktası olduğu bir durumda, yabancıların yapabileceği tek şey şikayet etmekti.

Kıyıya döndüklerinde, Juen'in yüzü saatlerce deniz suyu ve rüzgardan dolayı yanıyordu ve kulakları ağrıyordu. Teknenin

ve onu kıyıya çekmeye yardım etti, adamlarıyla birlikte hızlıca tekneleri ve ekipmanları depoya taşıyacak olan bekleyen bir römork kamyonuna yüklediler. Hala karanlıktı, ama güneş birkaç saat sonra doğacaktı ve Janloon'a dönmeleri gerekiyordu. Aben ve adamları da onlarla birlikte verimli bir şekilde çalıştı. Ekipman yüklendikten ve kamyon yola çıktıktan sonra, No Peak ve Mountain Green Bones ayrı araçlarına bindiler, ancak önce diğer tarafın yerleştirmiş olabileceği araba bombalarını kontrol ettiler.

"Juen-jen," dedi Aben Soro, alnına dokunarak.

"Aben-jen," diye cevapladı Juen, aynı hareketi yaparak. Roewolfe G8'inin ön koltuğuna oturdu ve Fists'le birlikte şehre doğru hızla yola çıktı. Güneş doğduğunda, o ve Aben Soro her zamanki gibi düşman olacaklardı ve işe gitmesi gerekiyordu.

BÖLÜM

18



Catfish

Bero, her altı ila sekiz haftada bir, genellikle uğramadığı ve kimsenin duyamayacağı farklı halka açık yerlerde adamlarıyla buluşurdu. İki gün önce, apartman kapısının altından toplantının tarihi, yeri ve saati yazılı bir not bırakılırdı. Kendini casus filmindeki gizli ajan gibi hissederdi, ancak umduğu kadar göz alıcı değildi. Örneğin, silahı, gizli telefonu ya da Ygutanians tarafından yakalanırsa kendini öldürmek için siyanür kapsülü yoktu. Bir kod adı vardı: Catfish. Bero bu adı sevmiyordu. Catfish çirkin, dipte beslenen balıklar. Ancak bu konuda seçim şansı yoktu. Her zaman sadece Keko-Espenli adam Galo ile konuşuyordu, Galo'nun ortağı Berglund ise yabancı turist kılığına girerek yakınlarda dolaşıp nöbet tutuyordu.

"Planları hakkında *belirli bir bilgi* var mı?" Galo, bugün neredeyse boş olan sanat müzesinde dolaşırken yine ona baskı yaptı. Bero daha önce hiç sanat müzesine gitmemişti. Galo ile konuşurken, Abukei yerlilerinin çömleklerini inceliyormuş gibi yaptı.

"Sürekli büyük bir şey yapmaktan, darbe vurmaktan, açıklama yapmaktan, bu tür belirsiz saçmalıklardan bahsediyorlar," dedi Bero, Vastik eya Molovni'nin Klan Dışı Gelecek Hareketi ile olan bağlantısı hakkında ayrıntılı bilgi edinememesinden çok, Galo'nun sürekli ısrarından dolayı daha çok sinirlenmişti.

Klanlara bağlı olmayanların sayısı artmıştı. Bero bunu kesin olarak söyleyebilirdi. Toplantılara daha fazla insan katılıyor, klanlara karşı çıkmaya cesaret edenlerin sayısı artıyordu. Guriho'nun konuşmaları o kadar coşkulu hale gelmişti ki, Bero bazen adamın ağzından köpükler çıkacağını veya beyin kanaması geçireceğini düşünüyordu.

ağzından köpükler çıkacak ya da beyin kanaması geçirecek sandığı konuşmalar yapıyordu. Guriho, artık bir ivme kazandıklarını söylüyordu. İnsanlar, kendilerini klan sisteminin zincirleriyle bağlayan yozlaşmış ve baskıcı hükümet, din ve kapitalizm güçlerine karşı gelmeye hazırdı. Ya da öyle bir şeydi. Bero, adamın süslü sözlerini tam olarak hatırlayamıyordu.

"Guriho, yakında sokaklara çıkıp savaşma zamanının geleceğini söyleyip duruyor," diye şikayet etti Bero, amirine, "ama o anın nasıl olacağını ya da ne zaman olacağını tam olarak söylemiyor."

"Liderlere yaklaşabildin mi?" diye sordu Galo.

"*Denedim*, keke," diye karşılık verdi Bero, Galo'nun keke olmamasına rağmen. "Dört kişi var: Molovni, Guriho, Otonyo ve o kız, Ema. Başka kimseyi yanlarına almıyorlar."

Galo, Abukei çömleklerinin sergilendiği cam vitrinden uzaklaşarak Deitist dini ikonografilerin bulunduğu duvara doğru yürüdü ve Bero'nun da kendisiyle kalmasını bekledi. Odanın köşesinde, Berglund okumuyormuş gibi yaptığı müze broşürünü cebine koydu ve onları uzaktan takip etmeye başladı. "Üç erkeğin geçmişini biliyoruz, ama bu kadın, Ema, onun hikayesi nedir?" diye sordu Galo. "Senin anlattıklarına göre o Ygutanlı değil, Barukan da değil, siyasi amaçları olan biri de değil. Onu grubun liderlerinden biri yapan nedir?"

Bero da anlamadığı için kaşlarını çattı. Nedense, Bero'nun giremediği Molovni'nin yakın çevresine bu kadın girmişti. Onlara kendini sikmelerine izin veriyor olmalıydı. Tek açıklaması buydu.

"Bildiğim her şeyi sana anlattım," diye homurdandı Bero. "Şehir merkezinde bir yerde sekreter olarak çalışıyor. Tun'da bir süre yaşamış. Ailesinin bir işi var, ya da eskiden vardı. Sanırım iflas etmiş. Bu yüzden klanlara kin besliyor, çünkü ailesi mahvettiler diyor."

Espeniler için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra, Bero Ema'yı bir bara gidip onunla bir şeyler içmeye ikna etmeyi başarmıştı. Birkaç saat dışarıda kaldılar. Ema hoş bir kızdı ve Bero'nun bazı şakalarına bile gülüyordu. Arkadaşları olmayan, yalnız birine benziyordu. Bero, on altı yaşındayken Maik kardeşler tarafından yakalanıp dövülerek yüzünün nasıl çarpık kaldığını anlattı. Elbette anlatacak daha büyük hikayeleri de vardı, ama Ema'nın inanmayacağını düşündüğü için onları sonraya saklamaya karar verdi. Bero'nun hayal kırıklığına uğramasına neden olan şey, Ema'nın b e k lediği kadar etkilenmemiş olmasıydı.

En kötüsü, Bero ona evine gitmeyi önerdiğinde, Ema ertesi sabah işe gitmesi gerektiğini söyleyerek ona sadece yanağından bir öpücük verdi.

O günden sonra, birkaç kez onu içmeye ikna etmeyi başardı ve bir keresinde gece geç saatte bir korku filmi izlemeye gittiler. O zamanlar da daha ileriye gidemedi ve Espenlileri tatmin edecek, onun hakkında yararlı bir şey öğrenemedi.

Bir akşam, Bero, Little Persimmon'un dışındaki bir sokakta, metroya dönerken onu yalnız yakalamak ya da yaşadığı yere kadar takip etmek umuduyla bekledi. Yirmi dakika geçmesine rağmen kız hala ortaya çıkmayınca, merdivenlerden yukarı çıkıp salona geri döndü. Oda boş görünüyordu ama sesler geliyordu. Barın arkasına geçtiğinde küçük bir oda keşfetti — belki geniş bir depo odası, müzisyenlerin ve sanatçıların sahne aralarında dinlenebileceği bir yer ya da sadece tuhaf bir gizli alan. Giriş kapısı yerine mor bir perde asılıydı, ama perde tamamen çekilmemişti ve aralıktan Bero, Molovni, Guriho, Otonyo ve Ema'nın masanın üzerine yayılmış büyük kağıtların etrafında durup alçak sesle konuştuklarını görebiliyordu.

Nekolva'nın yeşim yetenekleri olduğu hikayeleri belki de doğruydu, çünkü Molovni arkasını döndü ve perdeyi açtı. Bero, adamın öfkeli bakışları karşısında geriye sıçradı. "Burada ne işin var?" diye sordu Ygutanlı. "Toplantı bitti."

"Sanırım anahtarlarımı bara düşürdüm," diye yalan söyledi Bero. "Gören var mı?" Barın etrafına ve oturduğu bankın etrafına bakıyormuş gibi yaptı. Ema masadaki kağıtları topladı, ama Bero Janloon haritasını ve elle çizilmiş bina planlarını görmeyi başardı. Guriho, Bero'ya yardım etmek için yanına geldi. Molovni, kapüşonlu gözleriyle Bero'yu şüpheyle izledi.

"Hiçbirimiz anahtarlarını görmedik," dedi Ema. "Bulursak haber veririz."

Bero hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı, sonra "Ee, ne hakkında konuşuyordunuz? Ne olursa olsun, ben yardımcı olabilirim. Planınız nedir?" dedi.

Molovni, Bero'nun omzuna büyük elini koydu ve onu merdivenlere doğru yönlendirdi. "Hâlâ üzerinde çalışıyoruz, dostum." Yabancının eli, Yeşil Kemik kadar güçlüydü. "Yardıma ihtiyacımız olursa, mutlaka sana sorarız."

Bundan sonra Bero, klansız toplantılara erken gelip geç saatlere kadar kalarak, liderlerin konuşmalarından daha fazlasını duymayı umdu, ancak

onları konuşurken yakalayacak kadar şanslı olamadı. Görünüşe göre Molovni ve diğerleri özel toplantılarını başka bir zamana ve yere taşımışlardı.

Bero, neden ona güvenmediklerini anlayamıyordu. Belki de uzun zaman önce Double Double kumarhanesindeki işinden ayrılmış olmasına rağmen, klanların onu izlediğini düşünüyorlardı. Onu o iğrenç Tadino ile aynı kefeye mi koyuyorlardı? Belki de geçmişte vandalizm suçundan polis tarafından gözaltına alındığı için onu riskli bir kişi olarak görüyorlardı. Ama son zamanlarda dikkat çekmemeye özen gösteriyordu, değil mi? Belki de onu sevmiyorlardı.

Bir süre Bero, genel toplantılardan edinebildiği bilgileri Espenilere aktarmakla yetindi. Her hafta kaç kişinin geldiği, Molovni'nin kimlerle konuştuğu, klansızların nasıl üye topladığı ve para topladığı gibi bilgilerdi bunlar. Sonunda, düzenli katılımı ve ısrarlı ilgisi sayesinde, Klan Dışı Gelecek Hareketi'nin sekreteri olmayı başardı. Bu, son bir yıldır toplantılara katılımı kaydetmek, olayları not almak ve tüm gizli üye listelerini tutmakla sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Tüm bu belgelerin kopyalarını yapmak ve bunları düzenli olarak Galo ve Berglund'a iletmek oldukça kolaydı. Bu sıradan ama ayrıntılı bilgilerin sürekli akışı, ROE askeri istihbaratçılarını tatmin etmeye ve Bero'nun maaşlarının ödenmeye devam etmesine yetiyordu, ki bu en önemli şeydi.

Yine de Galo ve Berglund daha fazlasını istiyordu. Ygutani'lerin, Kekonese devrimcilere para, silah ve diğer kaynaklarla destek verdiğinden şüpheleniyorlardı ve somut kanıt istiyorlardı. Bir dönüm noktası arıyorlardı.

Sergi salonunun diğer ucundan Berglund, ortağının dikkatini çekti ve konuşmayı bitirmesi için gizlice işaret etti.

Galo, Bero'ya döndü. "Bu Ema kadını Molovni'nin etrafında nüfuzluysa, seni içeri sokabilir. Ona tekrar yaklaşmaya çalış."

Bero, Galo'nun bunu çok kolaymış gibi söylemesine alaycı bir şekilde güldü. "İsterd i m , inan
."

Galo, Bero'ya açıkça rahatsızlık duyarak baktı. "Onunla arkadaş olmaya çalışmalısın
arkadaş olmaya çalış, onu tanıma, sadece eteğinin altına girmeye çalışma. Tam olarak nerede çalışıyor? Ygutanian çıkarlarıyla bağlantısı var mı? *Ayrıntılar.* Bu ulusal öneme sahip bir konu."

Espenliler, Ygutan'ın Kekon'da siyasi istikrarsızlık yaratmak için yeni doğan ama büyüyen klan karşıtı sosyal hareketi teşvik etmek, manipüle etmek ve bundan yararlanmak istediğini birçok kez vurgulamıştı. Klanlar iktidardan uzaklaştırılırsa, yeşim taşı piyasayı dolduracaktı. Ygutan ve müttefikleri, yasadışı sözleşmelere ve cimri karaborsa aracılarına bağımlı kalmak yerine, yeşim taşını daha kolay elde edebileceklerdi. Kekon'daki sivil ayaklanmalar, Ygutan yanlısı bir rejimin kurulmasına ve Espenia Cumhuriyeti ile mevcut yeşim taşı ihracat sözleşmelerinin yeniden müzakere edilmesine yol açabilirdi.

Bu, Galo, Berglund ve Adamont Capita'daki tüm üstleri için kabul edilemezdi. Ülkelerinin Kekon'daki avantajını tehdit edecek hiçbir şey istemiyorlardı.

"Evet, evet, anlıyorum," diye mırıldandı Bero. "Üzerinde çalışıyorum."

Galo, Bero'ya her zamanki kağıt zarfı uzattı. Bero zarfı almak için uzandı, ama görevli zarfı tutarak Bero'ya neredeyse babacan bir endişeyle uzun uzun baktı. "Yıllardır sana yatırım yapıyoruz, Catfish. Sana, bu sefil hayatında kazanabileceğinden çok daha fazlasını ödedik. Bu paranın, sabrımızın bittiği anda biteceğini unutma. Espenian ordusu varlıklarımızı korur, ama sadece değerli gördüklerimizi."

Galo zarfı bıraktı ve galeriden çıktı. İki dakika sonra, Berglund köşedeki bankta kalkıp onu takip etti ve Bero'yu herkesi, kendini de dahil, lanetlerken yalnız bıraktı.

BÖLÜM

19



Gülümsemeler ve Sözler

on üçüncü yıl, on birinci ay

Wen yatak odasındaki boy aynasının önünde durmuş kendini inceliyordu. Orman yeşili renkli, geleneksel desenli ama modern kesimli bir tasarımcı elbisesi seçmişti. Elbiseyi, sarkan altın yaprak şeklindeki küpeler ve şık altın rengi babetlerle tamamlamıştı. Her türlü topuklu ayakkabı onu düşme endişesine sokuyordu. Saçlarını toplamalı mı yoksa açık mı bırakmalı diye tereddüt ettikten sonra, yüzünden uzaklaştırıp yelpaze şeklinde bir toka ile tutarak, gündüz etkinliğine daha uygun olan daha rahat bir görünüm elde etmeye karar verdi. Konuşmasını bir kez daha prova etti, mikrofonun önünde takılıp kekelemeye neden olabileceğini düşündüğü kelimeleri dikkatlice telaffuz etmek için ara verdi. Taş gözlü ve Sütun'un karısı olarak, uzun zaman önce başkalarının olumsuz görüşlerine karşı direnç geliştirmişti. Fiziksel görünüşü ve miras aldığı eksiklikleri nedeniyle yargılanmaya alışkındı, bu yüzden bu konularda kimsenin söyleyeceği hiçbir şey onu endişelendirmiyordu, ancak zayıf bir Sütuncu olarak görülmekten çok korkuyordu.

Pillarman geleneksel olarak görünür bir rol değildi ve genellikle klan içinde veya dışında fazla ilgi çekmezdi. Ancak Kaul Hilo'nun, en yakın ve en korkulan savaşçılarından birinin eskiden sahip olduğu pozisyona taş gözlü karısını ataması, oldukça sıra dışı bir olaydı ve büyük yankı uyandırdı. Bazıları bunu No Peak'te bir değişim,

Pillar'ın klanın askeri tarafındaki kişisel katılımından geri çekildiğinin bir işareti olarak gördü. Daha acımasız yorumlar, Kaul Hilo'nun sadece her zaman yanında bir Maik'e ihtiyacı olduğunu ve sonuncusuna geldiğini öne sürdü.

Tar sürgüne gönderileli altı yıl geçmişti. Wen, kardeşi sanki ölmüş gibi yas tutuyordu, ki öylesi de olabilirdi, çünkü bir daha asla geri dönemeyecek ve klanla iletişime geçemeyecekti. Widow's Park'taki Kehn'in mezarını her ziyaret ettiğinde, iki sepet çiçek ve meyve getirir ve tanrılardan iki kardeşini de kabul etmelerini isterdi. Tar'ın Port Massy'de olduğunu ve ona karışmamaları, zarar vermemeleri, ancak kendisine konulan kurallara uymazsa onu öldürmeleri talimatını almış klan müttefikleri tarafından sıkı bir şekilde gözetlendiğini biliyordu.

Birkaç ayda bir Tar'a mektuplar yazarak ailesinden haberler ve yeğenlerinin nasıl olduklarını anlatırdı. Bunu Hilo'dan saklamazdı ve Hilo da onu engellemezdi, çünkü Tar cevap yazmamanın daha iyi olacağını çok iyi biliyordu. Wen, uzun mektuplarının hayalet gibi bir adam olan Tar için ne kadar önemli olduğunu bu şekilde anlıyordu; Tar onları kaybetme riskini bir kez bile almamıştı.

Wen, yazılı konuşmasını içeren kartları payetli bir çantaya koydu ve mutfağa indi. Ru okul üniformasıyla aşağı indi. Koko'ya topu attı, sonra sarı köpeği besledi ve oturup Wen'in önüne koyduğu yumurta ve sıcak mısır gevreğinden oluşan kahvaltısını hızla yedi. "Bugün okuldan sonra arkadaşım Tian'ın evine gidebilir miyim?" diye sordu.

"Seni almaya gelemeyeceğim," dedi Wen.

"Anden amcanın evine yürüyerek gidebilirim, o da beni eve bırakır."

"Yürüme mesafesi ne kadar? Tian nerede oturuyor?"

"Commons'ta." Wen ona sert bir bakış attığında, on iki yaşındaki çocuk dramatik bir şekilde inledi. "Anne, onun dairesi Old Town'dan *iki blok* ötede."

"Hala Mountain bölgesinde."

"Onlarla savaşta değiliz," diye itiraz etti Ru.

"Onlarla her zaman savaş halindeyiz, sen görmesen bile."

"Anne!" Ru sinirlendiğinde yüzü kızardı ve Hilo'ya daha da benzedi. "Sınıfımda 'düşman' bölgesinde iki blok yürümek için bu kadar abartı yapan başka kimsenin ebeveyni yok."

"Sınıfında Kaul olan başka kimse yok." Wen de sinirlenmeye başlamıştı. "Sadece Dağ bölgesi değil. Dışarıda başka kötü insanlar da var."

"*Commons*'ta mı?" diye bağırdı Ru. "Dog's Head'de gece tek başıma dolaşacak değilim ya!"

"Yine de, Fists and Fingers bizim yanımızda olmayacak ve bir mağazaya girip, yardıma ihtiyacın olduğunda sana yardım edecek bir No Peak Lantern Man'in olmasını bekleyemezsin."

Hilo veranda kapısından içeri girdi. Ru babasına döndü. "Baba, okuldan sonra Tian'ın evine gidebilir miyim? Commons'a *iki blok* ötede ve annem bu konuda paranoyaklaşıyor. Lütfen, baba!"

Hilo oğlundan Wen'e baktı. Wen yenilgiyi kabul ederek içini çekti ve omuz silkti. "Pençe bıçağını yanına al," dedi Hilo. "Ve çıkmadan önce amcanın evini ara, ne zaman geleceğini söyle."

"Tamam, söz," diye bağırdı Ru, bir anda neşelenerek. Okul çantasını aldı, eğilip Koko'nun kafasını okşadı, sonra ön kapıdan çıkıp garaj yoluna koştu. Shae ya da Woon onu alıp ofise giderken okula bırakacaktı. Koko, efendisinin peşinden kapıdan koştu, kuyruğunu sallayarak ve geride kaldığı için sızlanarak. Wen, ara sıra ayakkabılarını veya mobilyaları çiğneyen bu yaratığı pek sevmezdi, ama Hilo, Ru on yaşındayken, taş gözlü doğmamış olsaydı Kaul Du Akademisi'nde eğitime başlayacağı gün ona hediye etmişti.

Hilo masaya oturdu. "Biraz özgürlüğe ihtiyacı var, kendini yetenekli hissetmesi için."

Wen, "Biliyorum. Ama onun arkadaşlarını ve ailelerini pek tanımıyız." dedi. Niko ve Jaya'nın sınıf arkadaşları No Peak klanından geliyordu; Wen'in telefonunu alıp aileleriyle konuşması kolaydı. Ru, şehirdeki en iyi okullardan birine gidiyordu, ama orası Akademi değildi. Tian'ın babası inşaat mühendisiydi ve annesi ev hanımıydı; hiçbir klana bağlı değillerdi. İyi insanlara benziyorlardı ve Wen'in onlarla olan az sayıdaki etkileşimi dostane geçmişti, ama aynı şey değildi.

Bazen Niko ve Jaya'yı özlediğinde, Wen çocuklarından birinin hala evde yaşadığı için minnettar oluyordu, ama diğer zamanlarda, onun varlığı, kendi çocukluğunu, kendi ailesinde bile bir yabancı olarak geçirdiği günleri her gün hatırlatıyordu.

Onun endişesini hissetmiş gibi, Hilo ona hatırlattı: "Ru için işler senin için olduğundan farklı olacak. İnsanlar eskisi kadar batıl inançlı değil

, ayrıca senin gibi bir örnek var." Sıcak tahıl gevreğine frenk soğanı karıştırırken tüm bu süre boyunca ona bakıyordu. "Neden bugün bu kadar süslüsün?"

"Hayırseverlik öğle yemeğine gidiyorum," dedi Wen. "Kekon Parkları ve Doğa Vakfı'na destek için."

Hilo'nun alnında şüpheci bir kırışıklık belirdi. "Oraya ne için gidiyorsun? Birkaç hafta önce de benzer bir yere gitmemiş miydin?"

"O Janloon Küçük İşletmeler Konseyi içindi." Wen siyah bir ajanda açtı. "Tüm bu etkinliklere gitmek Pillar'ın zamanını iyi kullanmak olmaz. Ama No Peak'ten biri gitmeli. Klan adına konuşabilecek biri."

"Woon'u gönderebiliriz."

Wen ona kaşlarını kaldırdı. "Woon, klan içinde basın toplantısı yapmak için en uygun kişi olabilir, ama onu bir sanat galasında küçük sohbetler yaparken hayal edebiliyor musun?" Pillarman gülümsedi ve başını salladı. "No Peak'in sadece yeşim savaşçılarından ibaret olmadığını, sıradan insanları da temsil ettiğini göstermek için bu fırsatları kaçırmamalıyız. Özellikle de şu anda, aşırılıkçılar yabancı kültürleri idealize edip insanlara Kekon'un klanları tamamen ortadan kaldırabileceğini telkin ederken."

Hilo ona çarpık bir gülümseme attı. "Juen'e, klansızlara karşı yeni silahımızın bahçe partileri olacağını söyleyeceğim."

"Ciddi ol," dedi Wen. "Bu önemli."

Hilo kahvaltısını bitirdi, masadaki boş kaseleri alıp lavaboya koydu ve su akıtarak yıkadı. Kyanla artık kısmen emekli olmuştu, ama günün ilerleyen saatlerinde gelip evi toparlayacak ve akşam yemeğini hazırlayacaktı. Wen, Hilo'nun söylediklerini düşünürken, havluyla ellerini kurularken kaşlarını çattığını görebiliyordu. "Bu tür etkinliklere katılıp halka iyi bir görüntü sergilemenin faydalı olduğu konusunda muhtemelen haklısın, ama yine de neden senin gitmen gerektiğini anlamıyorum. Bu Pillarman'ın işi değil."

Wen ayağa kalktı ve arkadan beline sarıldı. "Pillarman'ın işi, Pillar'ın dediği şeydir," diye tatlı bir kararlılıkla tartıştı. "Ayrıca, ben sadece Pillarman değilim, senin karınım. Bırak da giyinip insanlarla tanışayım ve konumumun tadını biraz çıkarayım. Hatta bize faydası bile olabilir. Bir insanın kendini yetenekli hissetmesi için biraz özgürlüğe ihtiyacı olduğunu söylememiş miydin?"

Hilo içini çekti ve dönerek kollarını ona doladı ve dudaklarını alnına değdirdi. O, onu karısı yaptıktan sonra bile

Pillarman, onu korumak için içgüdüleriyle mücadele etti. Eskisi gibi ona güvenmek istiyordu, ama bazen soruları keskin ve şüpheliydi. Wen, ona kızmamak için elinden geleni yaptı ve onun onaylamayacağı durumlarda faaliyetleri hakkında bilgi vermeme alışkanlığından bilinçli olarak kurtulmaya çalıştı. Onun güvenini bir anda geri kazanamazdı; bu kadar dramatik bir şekilde kaybedilen güven, ancak damla damla geri kazanılabilirdi.

Wen, açık ajandasını kocasının göğsüne dayadı. Klan işlerine gizlice karışmaktan, renk kodlu randevular ve görevlerden oluşan karmaşık ve değişken bir düzenle her gün bunlarla yüzleşmeye başlamıştı. "General Ronu ile toplantının bu öğleden sonraya alındığını unutma. Haftaya Kraliyet Konseyi'ne sunacağı raporu gözden geçireceksiniz. Kız kardeşin bu sabah aradı ve kendini iyi hissetmediğini söyledi, bu yüzden gelemezse Woon onun yerine katılacak."

Hilo'nun kaşları kalktı. "Yine mi? Bu ay kaçırdığı üçüncü toplantı. Shae, benim bildiğimden daha fazla bilgi sahibi olduğu rastgele bir konu gündeme gelebilir diye beni toplantılarda yalnız bırakmaz."

Wen gülümsememek için kendini zor tuttu. "Belki de ona, ailede başka kimse hasta değilken neden son zamanlarda kendini bu kadar kötü hissettiğini sormalısın."

"Sanırım sormalıyım," dedi Hilo, o kadar farkında değildi ki Wen dönüp elini ağzına kapatarak gülmemek için kendini zor tuttu. Hilo'nun gözleri, aniden farkına vararak kısıldı. "Olamaz." Wen hiçbir şey bilmiyormuş gibi gülümsedi ve omuz silktiğinde, Hilo kahkahalara boğuldu. "Onlar için sevindim. Shae'nin öyle bir tip olduğunu düşünmemiştim, ama çok bekleyip sonunda karar vermesi tam ona göre."

"Sana hiçbir şey söylemedim," dedi Wen. "Kız kardeşine iyi davran ve hazır olduğunda herkese kendisi söylesin." Parmağını bir sonraki notaya kaydırdı. "Espenian büyükelçisi Anorco maden gemisinin yok edilmesi hakkında tekrar aradı. Onu Woon Papi'ye yönlendirdim."

Hilo burnunu çektikten sonra ajanda defterini elinden aldı. "İyi. Woon onu klan adına görmezden gelebilir, bu onun Sealgiver olarak görevi." Defteri mutfak tezgahına koydu. "Sabahları yatakta çıplak uzanıp beni klan işlerinden uzaklaştırmaya çalıştığın zamanları hatırlıyor musun? Şimdi ise tek konuşmak istediğin klan işleri."

Wen, kocasına sinsi sinsi bakarak çenesini kaldırdı. "Pillarman olarak görevlerimi ihmal etmemi mi tercih ederdin?"

Hilo onu omuzlarından tutup kendinden uzaklaştırdı. Dudakları arkadan kulağına yaklaşarak boynunun derisini ısıttı. "Pillar'ın güne hazırlanmasına yardım etmenin başka yolları da var." Elini elbisesinin önünden aşağı kaydırdı ve sol göğsünü sıktı. "Şu anda programımda yarım saat boşluk var, kitabında öyle yazıyor. Bugün çok güzel görünüyorsun, benim için değil, başkaları için giyinmişsin."

Hilo onu eğdiğinde Wen mutfak masasına tutundu. Hilo elbisesini kalçalarının üzerinden kaldırdı ve külotunu indirdi. Dizleriyle bacaklarını ayırdıktan sonra arkasında kayboldu. İç bacaklarını kavradığını hissetti, bacaklarını iyice açtı. Sonra ağzının ıslak sıcaklığı. Wen titredi ve ayak parmaklarının ucuna yükseldi, ayağını kaldırarak Hilo'nun ayakta durmasını kolaylaştırdı. Hilo pantolonunun fermuarını açtı ve tek bir yumuşak hareketle derinlemesine içine girdi. Wen, Hilo'nun ritmik hareketlerine uyum sağlayarak gülümsedi. Artık genç değillerdi, ama Hilo hala doğası gereği dürtüseldi ve bu günlerde evi daha sık kendilerine ait olmasının yadsınamaz avantajları vardı.

Bir saat sonra, elbisesini giyip iç uyluklarını sildikten sonra Wen el aynasında makyajını kontrol etti. Şoför arabanın kapısını açtı ve Wen Lumezza 6C cabrio arabasından indi ve Wie Lon Tapınak Okulu'nun girişinden içeri girdi.

Oğlunun Dağ'ın kontrolündeki bir bölgenin iki blok içindeki bir arkadaşını ziyaret etmesinden endişe duyarken, kendisinin düşman bölgesinin tam kalbine doğru yürüdüğünü düşünerek ikiyüzlülüğünü fark etti. Wie Lon, ülkedeki en eski dövüş okulu, Dağ'ın besleme okulu, Ayt Madashi'nin ve o klanın neredeyse tüm yüksek rütbeli Yeşil Kemiklerinin mezun olduğu okuldu. Geniş ve heybetli ana eğitim salonu, zaman zaman bu gibi büyük özel etkinlikler için kiralanıyordu. Wen merakla etrafına bakındı. Janloon'da bulunan Kaul Dushuron Akademisi'nden farklı olarak, Wie Lon şehirden batıya doğru arabayla kırk beş dakika uzaklıkta ve tenha bir orman kampı havası vardı. Önemli patronları doğa koruma konusunda destekleme havasına sokmak için uygun bir yerdi.

Wen, salonun girişine yaklaşırken kişisel korumaları tarafından sıkı bir şekilde korundu. Hilo, artık güvenlik olmadan Kaul malikanesinden çıkmasına izin vermiyordu. Wen buna itiraz etmedi. Dudo ve Tako, ikisi de eski Fists üyeleriydi, iyi

, kibar ve gereksiz yere dikkat çekmeyen adamlardı. Wen, onların varlığını güven verici bulmaya başlamıştı. Onlar, Wen'e asla çaresiz olmadığını, kocasının ve onun yönettiği klanın desteğinin arkasında olduğunu hatırlatıyordu. Aksi takdirde, kamu hayatına geri dönme cesaretini bulabileceğinden emin değildi. Onlar ona başka şekillerde de yardımcı oluyorlardı. Salonun ön merdivenlerine ulaştığında, Dudo Wen'e bastonunu uzattı. Wen, kapıya kadar yarım düzine alçak basamağı çıkarken bastonla dengede kalmaya çalıştı. Topalladığını göstermemek için elinden geleni yaptı, ama düşmek daha acı verici ve aşağılayıcı olurdu. En üst basamağa ulaştığında bastonu Dudo'ya geri verdi, çenesini kaldırarak kendine güvenini topladı ve ana kapıdan içeri girdi.

Yüksek pencerelerden yumuşak doğal güneş ışığı salonu aydınlatıyordu. Green Bone öğrencilerinin eğitim gördüğü ahşap zemin, yeşil masa örtüleriyle kaplı ve minyatür kaya bahçesi süslemeleriyle dekore edilmiş yuvarlak masalarla doluydu. Wen, salonun önündeki baş masaya doğru ilerlerken, arada sırada durup insanları selamladı: No Peak'in önde gelen Lantern Men üyeleri, uzun süredir KNB haber spikeri olan Toh Kita, Kraliyet Konseyi'nin birkaç üyesi. Artık eskiden güvenebileceği neredeyse kusursuz hafızasına sahip değildi. Bu tür durumlar için önceden isim listeleri hazırlayıp hafızasını güçlendirmek için hafıza hileleri kullanmak zorundaydı.

Dairesel baş masaya ulaştığında, Kekon Parklar ve Doğa Vakfı'nın başkanı tarafından karşılandı. "Bayan Kaul," dedi, "katılmak ve klan adına birkaç söz söylemekle bizi onurlandırdunuz. No Peak'in Sütunu'nun ülkemizin doğal alanlarının korunmasını desteklediğini duymak, bağışçılarımız için çok önemli olacaktır."

Wen, Hilo'nun bu konu hakkında pek düşünmediğini, hatta hiç düşünmediğini sanıyordu, ama başkana, kocasının duygularını iletmek için burada olmaktan memnuniyet duyduğunu söyledi. Son iki konuk da baş masaya geldiğinde Wen yerine oturdu. Wen, orta yaşlı adamı hemen tanıdı. Koben Yiro, Dağ klanının en önde gelen ve açık sözlü Yeşil Kemiklerinden biri, geniş Koben ailesinin reisi ve Ayt Ato'nun amcasıydı. Perma saçlı, iri yapılı kadın da karısı olmalıydı.

"Bayan Kaul," diye bağırdı Koben Tin Bett, geniş bir gülümsemeyle Wen'in yanına oturarak. Taşıdığı büyük çantayı sandalyenin arkasına astı. "Sizi burada görmek ne güzel. Ve düşündüğümden çok daha

daha sağlıklı görünüyorsunuz." Kocasının elini çekiştirdi. "Oturun, Yiro-se, yemekler servis edilmek üzere."

Koben Yiro takım elbisesinin ceketini açtı ve karısının yanına oturdu, Wen'e dostça ama hafifçe küçümseyen bir gülümsemeyle başını eğdi. "Bayan Kaul." Wen, Kobens ailesiyle daha önce şahsen tanışmamıştı, ancak Yiro'nun radyoda, genellikle Dağ'a aşırı önyargılı ve No Peak'e sert eleştiriler yönelten siyasi ve klan meseleleri hakkında konuşan kendine özgü sesini, istemeden de olsa çok sık duymuştu. Ayt Mada, Koben'in kendi spot ışığında parlamasına tamamen razı görünüyordu. Ayt, yetkin bir hatip ve korku uyandıran bir Yeşil Kemik lideriydi, ancak Koben Yiro, sıradan Kekonese halkına yakın, herkese kendini herkesin fikirli ama iyi niyetli amcası olarak tanıtan, küstah biriydi.

"Koben-jen," dedi Wen nazik bir gülümsemeyle. "Bayan Koben."

"Bett yeter," dedi kadın. Wen'in elini okşadı. "Biz eşler birbirimize soğuk davranmamalıyız."

*Janloon Daily'*den bir fotoğrafçı, Wen ve Kobens'leri ön planda olacak şekilde baş masanın fotoğrafını çekmek istedi. Wen kameraya gülümsedi. Notable People bölümündeki manşeti şimdiden hayal edebiliyordu: *Dağ ve Zirvesiz Klanlar, Doğa Koruma için Öğle Yemeğinde Karşı Karşıya.*

"Buraya tek başına mı geldin?" diye sordu Bayan Koben, hayranlık ve hafif endişeyle kaşlarını kaldırarak. "Ne cesursun. Kimse böyle şık bir etkinlikte kulak memelerini çeker kadar alçak olamaz, değil mi?" Çantasından el dezenfektanı mendili çıkardı ve yemekten önce parmaklarını temizledi, sonra okuma gözlüklerini takarak öğle yemeğinin programını incelerken Wen ile sohbet etmeye devam etti. "Tabii ki, klan için üzerine düşeni yaptın ve çocukların da biraz büyüdü, şimdi uzaklaşıp eğlenmek istemen çok normal. Duyduğuma göre yeğenin

—Niko, değil mi?—Akademide oldukça başarılıymış. Ve normal bir kızın var ve o da şu anda orada, değil mi?”

"Bayan Koben, sizin benim ailem hakkında benimkinden daha fazla şey bildiğinizi itiraf etmekten utanıyorum." Wen kadına en tatlı gülümsemesini gösterdi. "Tabii yeğeniniz hariç, artık Koben soyadını taşımıyor olsa da. Çocuğun adını Ayt Ato olarak değiştirmek onu yüceltmek için akıllıca bir yoldu."

"Yeğenim yirmi bir yaşında ve bir Fist, artık çocuk sayılmaz," diye hatırlattı Bayan Koben.

"Yirmi bir mi? Daha genç sanmıştım. Belki de bu yılın başlarında ilk düellosunu yaptığını duyduğum içindir. Kocam ve kardeşlerim ilk kez yeşil kazanmaya başladıklarında onlu yaşlardaydılar, bu yüzden benim ölçütümün farklı olduğunu kabul ediyorum." Wen omuz silkti ve peçetesini açtı. Özellikle gergin veya stresli olduğunda kekelemeye veya kelimeleri bulamama eğilimi vardı, ama hayatında çok fazla şey atlatmıştı, Bayan Koben gibi biri onu korkutamazdı.

"Tecrübesizlik elbette birçok yönü vardır," dedi Bayan Koben, anne gibi azarlayıcı bir tonla. "Tecrübesiz bir kadın bu konuda konuşamaz."

"Bu kadar alçakgönüllü olma," diye ısrar etti Wen. "Erkekler kadınların yardımına ihtiyaç duyar. Sen açıkça çok ilgili bir eş ve teyzesin ve Koben ailesinin itibarı için kocan kadar övgüyü hak ediyorsun."

Kadının gözleri seğirdi, sanki dikenli bir yemeği ısırmış bir hayvan gibi. Neyse ki o anda yemek geldi ve Koben Bett bu fırsatı değerlendirerek kocasına döndü.

Silahsız kadınlar—silahımız çok az, diye düşündü Wen, acımasız bir kendini beğenmişlikle. *Erkeklerimizin bıçaklarla düello yaptığı gibi, biz de gülümsemeler ve sözlerle düello yapıyoruz.*

Yemeğin tadını çıkarmaya çalıştı ama fazla yiyemedi. Yakında yapması gereken konuşmayı düşünüyordu ve kendini, kendini beğenmiş Kobens'ler de dahil olmak üzere herkesin önünde kekelemeye ve küçük düşmeye hayal ediyordu. Diğer tarafında oturan konuğa döndü ve bir Abukei adamı görünce şaşırdı. Adam kendini Kekonese soyadı ve Abukei kişisel adıyla, Ren Jirhuya olarak tanıttı. Genç ve yakışıklıydı, otuzlu yaşların başındaydı, tahmin etti Wen.

"Parklar ve Doğa Vakfı ile bağlantınız nedir, Bay Ren?" diye sordu.

"Yinao kabilesinin kültür elçisi olarak atandım." Adam tereddüt etti, sonra ekledi: "Ve ben bir sanatçıyım. Bağış kampanyası için tüm sanat eserlerini ben yaptım ve öğle yemeğinden sonra gösterilecek kısa filmin animasyonunu da ben yaptım. Lütfen bana Jirhuya deyin, bu isimle daha rahatım."

Wen, posterlerdeki ve programlardaki sanat eserlerine hayran kaldı. Tasarımcı kimliği, renklerin dengesi ve yerli motif ve temalara uygulanan ifade gücü yüksek modern stili takdir etti.

yerli motiflere ve temalara uygulanan renklerin dengesi ve ifade gücü yüksek modern stilini takdir etti. "Bu tür işleri çok yapar mısınız?"

"Bulabildiğim kadar," diye itiraf etti. "Çoğunlukla film sektöründe çalışıyorum."

Wen, Jirhuya'nın sağ işaret parmağında sade yeşil bir taşlı yüzük taktığını fark etti. Kekon'da bluffer's jade takmak, Keko-Shotarian gangsterleriyle ilişkilendirilen bir stil olarak gösterişli ve düşük sınıf olarak kabul ediliyordu. Jirhuya barukan olamazdı ve onun hakkında ucuz ya da dikkatsiz görünen başka hiçbir şey yoktu. Soluk mavi keten takımı mükemmel ütülenmişti ve ince yapısına çok yakışıyordu, diğer erkeklerin ayırt edilemeyen koyu renkli kıyafetleri arasında bir renk lekesi gibiydi. Kıvırcık saçları kısa ve bakımlıydı ve konuşmasında yerli aksanın yuvarlak tonları yoktu.

"Yüzüğünüzü merak ettim," dedi Wen. "Bir anlamı var mı?"

Ren biraz kızardı. "Bu bir Abukei geleneği. Yetişkinler evli veya biriyle ilişkisi varsa başparmağına, bekarsa ve ilişkiye açık ise işaret parmağına, yoksa küçük parmağına yüzük takarlar." Bu kez Wen'in utanma sırası gelmişti. Bu bilgiyi daha önce, belki de sağ küçük parmağında gümüş bir yüzük takan Kyanla'dan öğrenmişti, ama unutmuştu. Yüzüğün yapısı nedeniyle merak etmişti, takıldığı yer değil.

Jirhuya, "Yüzyıllar önce, bu tür yüzükler, İlk Ana tanrıça Nimuma'nın bedeniyle olan kutsal bağlantısı nedeniyle yeşim taşından yapılırdı. Bu, bariz nedenlerden dolayı uzun zaman önce sona erdi." Yeşim taşının yeteneklerini kullanamayanlar, hırsızlar için çok kolay bir hedef olurdu. Abukei veya taş gözlüler, felakete davetiye çıkarmak veya kaçakçılıkla suçlanmak istemediği sürece kesinlikle takmazdı. Jirhuya parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Yeşil yüzük takmak eski bir geleneğe saygıdır ve yurtdışında talep olduğu için blöfçü yeşim taşı artık daha kolay bulunabiliyor." Garsonlar tabakları kaldırdı, kısa bir film gösterildi ve vakfın başkanı ayağa kalkarak tüm konuklara teşekkür etti ve koruma çabalarına maddi ve siyasi destek vermelerini istedi. Ülkenin Yeşil Kemik klanları ve Wen'i birkaç söz söylemesi için davet etti.

Wen ayağa kalktı ve podyuma doğru yürüdü, yavaşça yaklaşmasını fiziksel olarak temkinli değil, kasıtlı göstermeye çalıştı. Elleri terliyordu. Mikrofona ulaştığında, bir an durup

Sonra, pratik yaptığı gibi yavaşça konuşmaya başladı, yabancılara hitap etmek yerine arkadaşlarına bir aile hikayesi anlatıyormuş gibi davranarak, sözlerinin kekelemeden ve aksaklık olmadan net ve doğal bir şekilde çıkmasını sağladı.

Konuşmasına, yıllar önce Hilo'nun onu bir günlük geziye dağlara götürdüğü ve umutsuzca kayboldukları hakkında eğlenceli bir anekdotla başladı. O zamanlar, Hilo "Tepe Olmayan Boynuz" olarak biliniyordu ve Janloon şehrini, bir bekçi köpeğinin bahçesindeki her taş ve çim parçasını bildiği gibi biliyordu, ancak vahşi doğada yön duygusu pek yoktu. Dinleyiciler, korkunç Kaul Hiloshudon'un yanlış yönde ormanda inatla yürüdüğü fikrine güldüler. Wen, sıcak bir zafer duygusunun tadını çıkardı. Hilo'nun, Janloon'un önde gelen üyelerinin katıldığı bir ziyafette bu utanç verici olayı anlatmasından hoşlanmayacağını düşündü, ama Hilo burada değildi. Ailenin bu tanıdık, insani yönünü paylaşmak, Kaul'ların güçlü insanlar olduğunu ama yine de insan olduklarını göstermek için bu benzersiz konumda olan tek kişi oydu.

"Ülkemizin ekonomisi büyüdükçe, şehirlerimiz genişledikçe ve fabrikalarımız çoğaldıkça, refah yolunda ilerlerken ihtiyatlı olmalıyız. Birçoğu, yeşim taşının Kekon'un en değerli doğal kaynağı olduğunu söyler. Ancak yeşim taşı sadece birkaç kişi tarafından kullanılabilir, oysa adamızın doğal güzelliği, servet, klan, kan bağı veya yetenek farkı gözetmeksizin hepimize aittir. Bu yüzden, ailelerimizi ve değerlerimizi koruduğumuz gibi onu da şiddetle korumak hepimizin görevidir." Wen, alkışlar arasında masadaki yerine döndü, konuşmayı atlatmış olmaktan memnun ve rahatlamıştı.

Jirhuya eğildi. "Çok güzel bir konuşmaydı Bayan Kaul," dedi. "Bir ara Yeşim Taşına Tepkisizlik Yardım Derneği'nde konuşmak ister misiniz? Ben bu dernekte gönüllü olarak çalışıyorum ve yönetim kurulu üyelerini tanıyorum. No Peak klanından bu kadar önemli bir kişinin taş gözlü olduğunu açıkça konuşması, tepkisizliğe karşı önyargıları ortadan kaldırmak için çok önemli bir adım olacaktır. Düşünür müsünüz?"

"Programım izin verirse memnuniyetle yaparım," dedi Wen.

Konuşmaya devam edemeden, vakfın başkanı podyuma geri döndü ve Koben Yiro'yu Dağ klanı adına birkaç söz söylemesi için davet etti. Koben ayağa kalktı, geniş göğsüne düğmelerini iliklediği ve mikrofona doğru yürüdü. Dinleyiciler sessizleşti ve öne doğru eğildi.

"Tarihinin büyük bir bölümünde, Kekon doğal çevresiyle uyum içinde bir medeniyetti," diye başladı Koben, dramatik ve gür bir sesle. "Bunun en iyi örneği, bugün toplandığımız büyük Wie Lon Tapınak Okulu'dur. Ne yazık ki, Kekon kültürünün diğer birçok önemli unsuru gibi, bu değerler de saldırı altındadır."

Koben, Espenia Cumhuriyeti ile yapılan ihracat sözleşmelerini yerine getirmek için yapılan yeşim madenciliğinin yol açtığı ormansızlaşma, yabancı şirketlerin neden olduğu kirlilik ve ROE deniz üssünün genişlemesi sonucu Euman Adası'nda beş kilometrekarelik doğal yaşam alanının kaybedilmesi gibi, on yıllardır süren sömürgeci çıkarların Kekon'un vahşi doğasına verdiği uzun vadeli zararlar hakkında konuştu. Koben, heyecanla titreyerek parmağını havaya kaldırdı ve gür sesiyle şöyle haykırdı: "Şu anda, bir Espenya şirketi kıyı bölgelerimizi yeşim madeni için tarıyor. Cesur vatanseverler ilk maden gemisini batırdı, ancak Espenya'nın açgözlülüğünün sınırı yok ve okyanustan yeşim çalmak için bir gemi daha gönderildi. Bu süreçte, geleneksel yerli balıkçılık bölgeleri mahvedilecek ve yeri doldurulamaz doğal yaşam alanları yok olacak.

"Çevresel tahribatı, asıl nedeni *olan yabancılar* hakkında konuşmadan çözemeyiz," diye ilan etti Koben. "On yıllardır izlediğimiz yıkıcı yoldan sapmanın, yabancı şirketlere boyun eğmeyi, değerli kaynaklarımızı mültecilere harcamayı ve yeşim taşının kıyılarımızdan ayrılmasına izin vermeyi bırakmanın zamanı geldi." Dinleyiciler arasında bazıları masaya nazikçe vurarak alkışladı, bazıları ise ayaklarını yere vurarak ve şiddetle onaylayarak bağırdı. Tepkilerden cesaret alan Koben, yumruğunu havaya kaldırdı ve kararlı bir şekilde konuşmasını bitirdi. "Birlikte, her türlü yabancı sömürüyü ortadan kaldırmalıyız! Ancak o zaman güzel adamızı koruyabiliriz."

Wen boynunda bir kızarıklık hissetti. Dehşetle, elleri titremeye başladı. Kimse fark etmeden elindeki çay fincanını masaya koydu. Bu akşam için çok dikkatli bir şekilde hazırlanmıştı. İyi bir izlenim bırakmak, ailesini ilham verici ve samimi bir şekilde temsil etmek istemişti.

Aptalca davranmıştı. Koben Yiro, Dağ Klanı'nın ülkenin kaynaklarını ve geleneklerini korumaya daha bağlı olan klan olduğu mesajını pekiştiren, coşkulu bir siyasi konuşma yapmıştı. Bunu Ayt Mada'nın bile yapamayacağı bir şekilde yapmıştı ve Koben ailesinin popülaritesini daha da sağlamlaştırmıştı.

Koben Yiro, alkışlar eşliğinde podyumdan indi. Dağ klanının birkaç üyesi masalarından kalkarak ona selam verdi. Basın

fotoğrafçıları fotoğraflar çekti.

"Kocam çok aptal," dedi Koben Bett, Wen'e gizlice eğilerek. "Konuşmanın tonunun bu öğle yemeği kalabalığı için çok ağır olacağından endişeleniyordu. Neyse ki, ben ısrar ettim. Şimdi benim sözümü dinlemesinin doğru olduğunu kabul etmek zorunda kalacak." Koltuğuna geri yaslandı ve sakin bir gülümsemeyle çayını yudumladı. "Çok haklısınız Bayan Kaul. Erkekler genellikle bizim yardımımıza ihtiyaç duyar. Klanlarımız için yaptıklarımızı görmek için Sütunlarımız burada olmaması ne yazık."

BÖLÜM

20



İlerleme

Klanın Boynuzu olduğu günden beri, Hilo, Kaul malikanesinde İkinci ve Beşinci Günlerde en iyi Yumrukları için sabah erken saatlerde antrenman seansları düzenliyordu. Bunu, en yüksek rütbeli savaşçılarının dövüş becerilerini korumalarını sağlamak için ve ayrıca kendisine layık bir antrenman partnerine ihtiyaç duyduğu için yapıyordu. Sütun olarak bazı sorumlulukları nedeniyle antrenmanı kaçırmak zorunda kaldığında, Juen veya Lott antrenmanları yönetirdi. No Peak klanının daha acemi üyelerinin Sütun'un evinde antrenmana davet edilmesi, önemli bir statü göstergesi haline gelmişti.

Son üç yıldır Hilo, Jim Sunto'yu da antrenmanlara davet ediyordu. Bu, Yumruklar arasında bazı şüpheler uyandırmıştı, ancak Hilo, Espenian sistemiyle eğitilmiş, yeşim taşıyla donatılmış bir elit dövüşçüyle kendini kıyaslayıp neler öğrenebileceğini görmek için Sunto'ya ilk tanıştıkları günden beri ilgi duyuyordu.

Bu sabah, yedi yıl önce olduğu gibi karşı karşıya geldiler, ancak bu sefer Hilo'nun elinde bir silah, Sunto'nun elinde ise bir bıçak vardı. Kasıtlı olarak daha az yetkin oldukları alanlarda antrenman yapıyorlardı. Kaul Hilo'nun pençe bıçak dövüşçüsü olarak uzun süredir devam eden ünü eşsizdi ve Jim Sunto'nun ateşli silahlar konusunda geniş bir yeteneği vardı.

Güneş henüz doğmak üzereydi ve toplanan Green Bones üyeleri ellerini avuçlayarak üfleyerek ısınmaya çalışıyordu. Pillar, kollarını yanlarına sarkıtmış, ağzının bir köşesinde küçük, bekleyiş dolu bir gülümsemeyle çimlerin ortasında duruyordu. Sunto rahatça daireler çizdi, sonra bir kalp atışı kadar kısa bir sürede hareket etti.

Yetenekli bir Green Bone, ortalama bir atıcının tabancasını çekip nişan alması için gereken süreden çok daha kısa bir sürede on metre mesafeyi kat edebilir. Hilo, hayatında bu gerçeği birçok kez ölümcül bir avantaj olarak kullanmıştı. Bir Green Bone'a pençe bıçağıyla tabanca çekmeye çalışan herkes, özellikle Janloon şehir sokaklarının dar sokaklarında, tek bir atış bile yapamadan bıçağın kurbanı olurdu.

Hilo, normalde kavgada yaptığı şeyin tam tersini yapmalıydı: mesafeyi azaltmak yerine artırmalıydı. Sunto açılı bir şekilde üzerine atılmıştı, bu yüzden zamanında geriye veya yana kaçmaya çalışmak yerine, Hilo sırt üstü yere düşerken silahını çekti. Yukarı doğru ateş etti.

Atış Sunto'nun midesine isabet etti. Sadece bir havalı tabancaydı, Steel'i yaralamaya yetmezdi ama acıtmaya yeterdi. Hilo çimlerin üzerinde yuvarlandı ve çömelmiş halde tekrar ateş etti. Artık çok fazla mesafe yaratmıştı ve rakibi mermileri kolaylıkla savuşturdu. Ancak mesafeyi kapatmak için Sunto, etkili bir şekilde savuşturmak için çok yakın, ama bıçakla hedefine ulaşmak için çok uzak olduğu tehlike bölgesinden geçmek zorundaydı. Hilo, askere tekrar göğsünden ateş etti. Bu onu neredeyse hiç yavaşlatmadı. Pençe bıçak Hilo'nun yüzüne doğru parladı.

Sunto'nun bileğini yakaladı ve keskin olmayan kenarı boğazından parmak ucuyla uzaklıkta durdurdu. Hilo sırıttı. "Bıçağı bu kadar kolay görmeseydim, beni öldürebilirdin," dedi. "Diğer elinle dikkatimi çek, sonra tutuşunu değiştir ve bu tarafa kes." Sunto'dan bıçağı aldı ve hızlı bir şekilde nasıl yapılacağını gösterdi. İzleyen küçük Green Bones grubu başlarını salladı.

Sunto, isteksizce takdirini ifade eden bir ses çıkardı. "Yine de üç atış yapamadım," dedi, göğsündeki çürüğü ovuşturarak. Amaç, üç atış yapmak ya da ölümcül bir kesik atmaktı. Silahı elinden almak yoktu. Yetenekli savaşçılar arasında bu, kimin önce ulaşacağına dair bir yarışmaydı. "Burada sıkışmış olsan bile" — Sunto, yakın mesafeli bir mücadelede sıkışmış gibi silahı kendi gövdesine yaklaştırdı ve diğer Yeşil Kemikler görebilsin diye pozisyonunu değiştirdi — "böyle bir açıyla ateş edebilirsin, böylece sürgü kendi vücudundan uzak kalır. Bu üçüncü atış olur."

Hilo diğer adamın omzuna vurdu. Sunto, Hilo veya birinci dereceden Green Bones'larla doğrudan bir jade yetenekleri yarışmasında eşit olabilecek kadar yeşil giymemişti. Jade enerjisinin en fazla harcanmasını gerektiren iki disiplin olan Hafiflik ve Savuşturma'daki becerisi ortalamanın altındaydı

Ortalama seviyenin altındaydı. Espenian ordusunda bu yeteneklere önem verilmiyordu, çünkü bunlar birlik düzenini bozuyor ve otomatik silahlara karşı uzun menzilde pek işe yaramıyordu. Ancak Sunto hızlı, etkili ve pratikti ve Hilo'nun bildiği kadarıyla Akademi müfredatında veya başka özel eğitmenler tarafından öğretilmeyen bazı teknikleri biliyordu. Bunların bazıları Yeşil Kemikler için pek işe yaramıyordu. Hilo, Yumruklarının basınç duyarlı veya tuzak teli bombaları uzaktan patlatmak için yerden süpürme Savunma tekniğini bilmelerine gerek olup olmadığını sorguluyordu. Diğerleri daha değerliydi. Sunto, Sütun'un isteği üzerine, yüksek rütbeli Yumruklar ve Kaul ailesinin tüm Yeşil Kemiklerine, doğaçlama patlayıcı cihazlara karşı kendilerini korumak için Çelik tekniğini öğreten bir dizi ders vermişti. Trajediden yıllar sonra, Hilo hala Kehn'in ölümünün, onun kişisel olmayan, onursuz ve ani ölümünün peşini bırakamıyordu. Sunto'nun yöntemleri, ailesini ve klanın diğer üyelerini bir araba bombasından koruyabilecek bir şey sunuyorsa, o yöntemleri öğrenecekti.

Hilo silahı Lott'a verirken, Sunto bıçağı Vin'e verdi, böylece sırayla alabilsinler. Herkes pratik yapana kadar yumruklarını izledi. Suyo ve Toyi gibi yirmili yaşlarındaki gençleri izleyen Hilo, artık genç olmadığını fark etti. Yeşim yetenekleri her zamanki gibi müthişti. Gücü ve dayanıklılığı çok daha genç savaşçılarla eşitti ve deneyimi, sahip olduğu güçlü bir avantajdı. Ancak savaşarak geçirdiği hayatın bedeli vardı. Kırk yaşına girdiğinden beri Hilo küçük değişiklikler fark etmişti: Eskisi kadar hızlı değildi, küçük yaralanmalardan daha uzun sürede iyileşiyordu ve yıllardır rahatsız etmeyen daha eski, daha ciddi yaralar ona geçmişteki hatalarını hatırlatıyordu.

Güneş şehrin üzerinde yükseliyor, sonbaharın soğuğunu yakıp yok ediyordu. Hilo antrenmanı bitirdi. Sunto yanına geldi. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Yakındaki birkaç Fist, Sunto'nun Pillar'a bu kadar açık ve samimi bir şekilde konuşmasına şüpheyle baktı, ama Hilo alınmadı. Bu, Sunto'nun doğal konuşma tarzıydı. Ancak kendi adamlarının önünde Hilo, askere sabırlı olmasını söyledi. "Horn ile konuşmam gereken birkaç şey var. Uzun sürmez, sonra konuşabiliriz."

Juen ile konuştuktan ve diğer Yeşil Kemikler kendi görevlerine dönmek için dağıldıktan sonra, Hilo Sunto ile birlikte veranda masasına oturdu. Ayaklarını boş bir sandalyenin koltuğuna uzattı. "General Ronu'nun Kraliyet Konseyi'ne verdiği rapor nasıl geçti?"

"Yeterince iyi, eğitim programının bütçesini artırdılar," dedi Sunto. "Şansölye, yedi yılda kaydettiğimiz ilerlemeyi övdü."

Sunto ve diğer uluslararası uzmanların rehberliğinde, Kekonese ordusu tüm özel harekat kuvvetlerini denetlemek üzere Özel Harekat Komutanlığı'nı kurmuştu. Bu komutanlığın en önemli birimi, kendi özel eğitimlerini almış ve ROE Navy Angels ile tatbikatlara katılan, yeşim taşıyla donanmış askerlerden oluşan ve giderek büyüyen bir birlik olan Golden Spider Company idi. Kekonese ordusu, diğer çoğu ülkeye kıyasla hala küçüktü, ancak artık olası Ygutan saldırılarına karşı ek bir güvenlik önlemi olarak görülüyordu ve iki ülke arasındaki diğer anlaşmazlıklara rağmen Espenliler ordunun büyümesini güçlü bir şekilde destekliyordu.

"Koşullar değiştirildikten sonra askere yazılanların sayısı arttı diye duydum," dedi Hilo. "Usta Aido, yeni öğrencilerden düzinelerce telefon aldığını söyledi. Hatta Büyük Usta Le bile, yeterli sayıda eğitmen bulunursa Akademi'nin eğitim alanlarından birini akşam veya hafta sonu programları için kullanmayı düşünüyor." Bir sigara yaktı. "Etkilendim, Sunto. İnsanları gerçekten orduya katılmak istemeleri için ikna ettin."

Geçmişte, sadece bir savaş okulundan mezun olan ve en az bir yıl klan Parmakçısı olarak deneyim sahibi olanlar yeşim taşlarıyla orduya katılabiliyordu, ancak Sunto bunun gereksiz, hatta ters etki yarattığını başarıyla savunmuştu. "Sadece klanı terk eden parmaklara sınırlı kalırsak, her yıl bir odayı bile dolduramayız," diye belirtmişti. Artık tek gereken, yeterli yeşim toleransı ve altı yeşim disiplininde temel yeterliliği belgeleyen bir sağlık raporuydu — bu, Akademi'deki dördüncü yıl eğitimine eşdeğerdi. Bu tek değişiklik, okul sonrası programlar ve özel eğitmenler tarafından eğitilenlerin kapılarını açtı.

Veranda kapısı açıldı ve yeni hizmetçi Sulima, çay, hamur işleri ve dilimlenmiş meyveler getirdi. Sunto bir fincan çayı kabul etti ama yemek yemedi. "General Ronu, yeşim eğitimi almamış yetişkinleri de kabul etmeye başlarsak daha fazla acemi alabilir."

Hilo sabırsızlıkla cevap verdi. "Bu konuyu tekrar açma."

"ROE Melekleri on yaşında yeşim taşına alışmaya başlamazlar. Modern yöntemlerimiz varken buna gerek yok," dedi Sunto, Pillar'ın uyarısını inatla görmezden gelerek. "SN2, on ya da on beş yıl önceki SN1'den daha güvenlidir. Uzun vadeli sağlık etkileri daha azdır ve aşırı doz riski daha düşüktür. Yine de sizin için iyi değildir, ama savaşa gitmek de öyle."

"Sana daha önce de söyledim," dedi Hilo. "Kekonese askerlerine doping verme fikrine kimse destek vermez. Shine sadece tıbbi olarak gerekli olduğunda yasaldır." Gerekli *olsa* bile, diye düşündü Hilo üzülerek, utanç çok büyüktü. Lan için öyleydi.

Sunto yenilgiyi kabul ederek burnunu çekti. "Ronu da aynı şeyi söylüyor. SN1'in bu ülkedeki damgası o kadar ağır ki, Kekonese ordusu gönüllü dozajlamayı bile düşünmüyor."

"Silahlı kuvvetlerin prestijini artırmaya çalışıyorsun, değil mi? Hiçbir aile, oğlunun zayıf kanlı, parlaklık bağımlısı bir orduya katılmasını istemez."

Sunto'nun yeşim rengi aurası, Hilo'nun zihninde normalde soluktu. Zayıf ya da sönük değil, soluktu; göze çarpmayan, dikkat çekmeyen bir renk gibiydi. Ancak şimdi, aurası şişip koyulaştığını hissetti. "Zayıf kanlı parlaklık bağımlıları," diye tekrarladı adam. "Sanırım siz Yeşil Kemikler tüm Espenian askerleri için böyle düşünüyorsunuz. Fark etmediyseniz, biz bu adayı, dünyanın bu bölgesini koruyoruz ve bunu yapmak için yeşim kullanıyoruz, hayatımızı ve sağlığımızı riske atıyoruz. Herkes genetik olarak yeşime toleranslı değildir, ama bilim bunun için vardır. İlerleme bunun için vardır."

Sunto'nun öfkesi Hilo'ya hiç mantıklı gelmedi. Adam Espenli değildi, kendisi parlaklık kullanmıyordu ve yıllar önce Navy Angels'tan kendi isteğiyle ayrılmıştı. Ama sanki hâlâ ROE askeriymiş gibi konuşuyordu, bu yüzden Hilo da ona öyle davrandı. "Bizim için ilerleme, sizin gibi olmak anlamına gelmez. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Sunto geriye yaslandı. "Biliyorum," dedi, artık tartışmıyordu ama açıkça memnun değildi. "Bu, konuyu açmak istediğim şekilde değildi, ama kararımı açıklamaya yardımcı oluyor. Eğitim programında elimden gelen her şeyi yaptım. General Ronu iyi bir ortaktı ve birçok iyileştirme yaptık, ama artık benim için yoluma devam etme zamanı geldi. Ay sonunda ayrılıyorum. Kekonese ordusu sağlam bir temele sahip ve Ronu, başkalarıyla birlikte şimdiye kadar başardıklarımızı daha da ileriye taşıyacaktır."

Hilo, Sunto'nun blöf yapma tavırlarına alışmıştı, ama eski Donanma Meleği'nin No Peak'in kendisine verdiği görevi bırakacağını duymaktan hoşnut değildi ve adamın bu haberi sanki çoktan verilmiş bir karar gibi sunmasından hoşlanmamıştı. Sunto, klanın Yeşil Kemiklerinden biri değildi ve bu yüzden kararını vermeden önce Sütun'a izin almaya mecbur değildi, ama birbirlerini de pek tanımıyorlardı. Sunto'nun

Hilo ve adamlarıyla birlikte eğitim almıştı, Kaul malikanesinde birçok kez misafir olmuştu.

Hilo, cevap vermeden önce aralarında suçlayıcı bir sessizlik bıraktı. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Teğmen. Ancak kararını verdiğini görüyorum, bu yüzden seni ikna etmeye çalışmayacağım. İlk tanıştığımızda senden beklediğim her şeyi yaptın ve Fists'te seninle çalışmaktan memnuniyet duydum. O halde dost olarak ayrılalım." Ayağa kalktı ve Sunto'ya elini uzattı. Sunto da ayağa kalktı ve elini sıktı.

Kaul malikanesinin kapısına doğru birlikte yürüdüler. Sunto'nun arabasına vardıklarında, adam arabaya binmeden önce durdu. Dalgın bir şekilde, yeşim köpek künyesinin yanında boynunda asılı duran Icana Dağı'nın altın ikonuna elini götürdü, sonra kolunu indirdi ve Sütun'a döndü.

"Bir şey daha var," dedi. "Kekonese ordusunda çalışmak değerli bir kariyer deneyimi oldu ve klanınızın Yeşil Kemikler'iyle antrenman yaparak çok şey öğrendim. Bana bu fırsatları verdiğiniz için minnettarım. Sizi bir lider olarak saygı duyuyorum, bu yüzden bunu başkalarından değil, doğrudan benden duymanızı istiyorum."

Sunto'nun soluk yeşim rengi aurası ve ayakları hareket etti. "Kendi şirketimi kuruyorum. Şirket, hükümetlere ve kuruluşlara eğitim, güvenlik hizmetleri ve savaş desteği sağlayacak. Bir süredir, ortaklarım olacak birkaç eski Angel arkadaşımla bu konuyu konuşuyordum."

Sütun'un bu açıklamaya ilk tepkisi hareketsiz bir sessizlik olunca, Sunto şöyle açıkladı: "Bu, Donanma Meleği olarak edindiğim tüm deneyimlerimi, IBJCS eğitmenliği, Janloon'da aldığım ek eğitim ve Kekonese ordusunu yeniden yapılandırma çalışmalarımı birleştirmek için ideal bir yol. ROE ordusunun dünya çapında karıştığı tüm çatışmalar göz önüne alındığında, müteahhitlere acil ve belirgin bir ihtiyaç var. Şirketim, biyoenerjetik yeşim kullanma becerisine sahip, derin askeri deneyime ve yetenekli operatörlere sahip ilk şirket olacak."

"Yeşim askerlerden oluşan bir şirket," dedi Hilo. "Paralı askerler."

Sunto kaşlarını çattı, ancak Hilo'nun gözlerindeki giderek tehlikeli hale gelen bakışlara karşı dik durdu. "Bu terime katılmıyorum. Bu bir paralı asker çetesi olmayacak. Yüksek standartlara ve Gerçeği Taşıyan ideallere bağlı profesyonel bir organizasyon kurmak istiyorum."

"Gerçeği taşıyan idealler. *Yabancı* idealler." Hilo'nun duruşu hafifçe değişiyordu; omuzları öne doğru eğildi, parmakları kıvrıldı, çenesi aşağı doğru eğildi.

"Yeşil Kemik klanının Sütunu'nun bunu anlamasını veya onaylamasını beklemiyorum."

"En azından bu konuda haklısın," diye homurdandı Hilo. Sütunun yeşim rengi aurası parıldayınca, malikanenin muhafızları endişeyle bu tarafa baktılar. "Yeşim, klanlarına yemin etmiş savaşçılara aittir. Şirket askerlerine değil."

Sunto savunmacı bir tavırla sertleşti, duruşu hafifçe kıvrıldı. "Senin eski kafalı düşüncelerin herkes tarafından paylaşılmıyor. ROE Savaş Bakanlığı'nda bana destek olan bağlantılarım var. Ayrıca zengin girişimci Art Wyles ilk büyük yatırımcımız olarak anlaşma imzaladı."

Muhafızlar onlara doğru geldi, Hilo'ya yön sorar gibi baktılar. Sütun bir bakışla onları yerinde tuttu, ama Sunto'ya doğru bir adım attı. "Sana bir kariyer verdim. Seni eğittim. Seni arkadaşım gibi gördüm." Sanki yavaşça bir silah çekiyormuş gibi konuştu. "Yaptığını iyi düşün, Teğmen Sunto."

Sunto bir adım geri çekildi ve gözlerini Hilo'dan ayırmadan arabasının kapısını açtı. "Böyle tepki vereceğinden korkuyordum, ama bu kişisel bir mesele değil, Kaul. İlk tanıştığımızda sana kendi işime bakıp para kazanmak için burada olduğumu söylemiştim. Bu değişmedi." Sunto, Pillar'ın merhametine kaldığını bildiği halde korkmadan, muhafızlara ve kapalı kapılara anlamlı bir şekilde baktı. "Bunu kabul etmek senin için zor olabilir, ama dünyada birden fazla tür jade savaşçısı için yer var. Sana düşman olacak rakip bir Yeşil Kemik klanı kurmuyorum. Şirketin merkezi Espenia'da olacak, Euman Adası'nda Espenian askeri yargı yetkisi altında ikinci bir ofisimiz olacak ve yeşim taşı Espenian hükümeti tarafından sağlanacak. Sen klanını kendi ilkelerine göre yöneteceksin, ben de şirketimi kendi ilkelerime göre yöneteceğim. Aramızda anlaşmazlık olması için hiçbir neden yok."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyorsan, körü körüne safsın." Hilo keskin bir hareketle kapıların açılmasını işaret etti. Sunto arabaya bindiğinde, Hilo yanına geldi, ellerini kapı çerçevesine koydu, eğilip açık pencereden konuştu. "Bu çok açık olmalı, ama aramızda şüphe kalmasın diye söyleyeceğim: Askeri şirketini ve yabancı paralı askerlerini Kekon'a karıştırma. *Asla*."

Sunto arabayı çalıştırdı. "Şirketin adı Ganlu Solutions International," dedi sakin bir sesle, ama yeşim rengi aurası içinde nadir görülen bir öfke, suya yayılan koyu mürekkep gibi dalgalanıyordu. "Adı, adayı terk eden ve halkı tarafından unutulan, ama dünyayı değiştiren bir Kekon prensinden geliyor."

"Arazimden defol," dedi Hilo. "Yoksa seni öldürürüm." Arkasını dönüp eve doğru yürüdü, Sunto'nun arabasının Kaul malikanesinin kapısından çıkmasını izlemeye tenezzül bile etmedi.

BÖLÜM

21



Yeşilin Anlamı

on dördüncü yıl, ikinci ay

Shae'nin doktoru uçmasına izin vermişti ve o da business class'ta rahatça oturmuştu, ancak yine de Port Massy'ye olan on bir buçuk saatlik uçuş en iyi zamanlarda bile keyifli değildi, hamile olduğunda ise daha da zordu. Ancak bunu önlemek mümkün değildi. Birkaç ay sonra, transatlantik uçuşu hiç yapamayacaktı ve o zamana kadar halletmesi gereken işleri vardı. Bol su içti ve her saat başı tuvalete gitmek ve uçak içinde yürüyerek bacaklarını uzatmak için ayağa kalktı. En azından ilk üç aylık dönemin mide bulantısı ve yorgunluğunu atlatmış olduğu için tanrılara şükretti. Yanındaki koltukta oturan Hami Tumashon'u kıskandı. Klanın Yağmur Adamı bu uçuşa alışkındı ve hiç rahatsız görünmüyordu. İlk iki saati verimli bir şekilde çalışarak mektupları okudu ve notlar aldı, ardından *Port Massy Post'u* okudu ve yolculuğun geri kalanında kolayca uykuya daldı.

Port Massy'ye vardıklarında, Shae soğuk ve her sokağı kaplayan kirli kar yığınları karşısında hayrete düştü. Shae ve Hami, paltolar ve atkılarla sarınarak havaalanından çıktıklarında, beyaz kış ışığı gözlerini kamaştırdı. Klanın Espenia'daki Şans Getiren Ustası Terun Bin, bir şoförle birlikte onları bizzat karşıladı. Onlara selam verdi ve "Kaul-jen, neden Janloon'un havasını da getirmedin?" diye bağırdı.

Arabaya bindikten sonra Terun ısıtıcıyı sonuna kadar açtı ve şoför öfkeli taksi şoförlerinin kornalarına aldırmadan çıkış şeridine agresif bir şekilde girdiğinde, Port Massy yerlisi kadar gürültülü bir sesle Espenianca bağırarak camdan dışarıya seslendi. Terun'un son derece hareketli ama talepkar kişiliği Espenia'da işine yarar gibi görünüyordu. Sekiz yıldır ülkede klanın işlerini yetkin bir şekilde büyütmüştü, ancak otuz beş yaşında bir eş aramaya ve belki bir aile kurmaya karar vermişti. Bu yüzden ilkbaharda Kekon'a dönmek istediğini söylemiş ve klan içinde onun yerine geçecek birini aramaya başlamışlardı. Shae, Terun'un Janloon'a dönmesini sabırsızlıkla bekliyordu, çünkü Terun, birlikte çalıştığı en zeki iş adamlarından biriydi, olağanüstü miktarda bilgiyi özümseyebilen ve diğerleri soruyu bitirmeden çözümleri görebilen türden biriydi.

Terun omzunun üzerinden dönüp, "Kaul-jen, konuştuğumuz her şeyi ayarladım. Toplantı yarın öğleden sonra. Bu akşam otelinize yakın bir restoranda grup yemeği için rezervasyon yaptırdık. Eğer isterseniz, Port Massy'deki personelimiz Weather Man ile vakit geçirmekten onur duyar." dedi.

Shae oda servisi sipariş edip erken yatmayı tercih ederdi, ama Terun'un davetini kabul etti. Rainmaker olarak Hami, klanın şubeleri arasında sık sık seyahat eder, Janloon, Port Massy, Adamont Capita'daki daha küçük, ikincil Espenian ofisi ve şimdi de Tun'daki Khitak arasında gidip geliyordu, ancak Şans Getirenler'in (burada "ortaklar" olarak anılıyorlardı) çalışmalarının Kaul ailesi tarafından kişisel olarak değer gördüğünü bilmeleri için Hava Adamı'nın bizzat ortaya çıkması önemliydi.

Shae otele gitti ve Janloon'da gece yarısını çoktan geçmesine rağmen, Woon'u arayarak güvenli bir şekilde vardığını haber verdi, çünkü o, Shae'nin haber vermeden uyumayacağını biliyordu. Hami ona eşlik edecek olmasına ve Anden'in sağlık açısından çok az risk olduğunu şahsen söylemesine rağmen, Woon onun bu yolculuğu yapmasını hiç istememişti. Woon'un ilk eşi Kiya birkaç kez düşük yapmıştı, bu yüzden bir şeylerin ters gideceğinden korkuyordu. Shae, yıllardır eski gölgesinin stoik ve mantıklı iyimserliğine güvenmişti. Şimdi bu kadar endişeli bir koca olmak, onun için garip bir rol değişimi idi. Uzun süredir baş danışmanı olma alışkanlığından vazgeçemediği için, Shae onu Janloon'da kalıp, yokluğunda klanın işlerini yönetmesi için ikna edebilmişti. Luto'nun ölümünden bu yana, iki kişi daha

kişi Weather Man'in Gölgesi rolünü üstlenmişti, Woon, ihtiyaç duyulduğunda onun adına önemli klan kararlarını almak için hala en çok güvendiği kişiydi.

Bazen Shae, kocasının yanında uyandığında hala şaşkınlık hissediyordu. Evlenmeden önce uzun yıllar iş arkadaşıydılar ve artık her gün birbirlerini görmeseler de, bu geçmiş zaman zaman tuhaf gerginlik anlarına neden oluyordu. Shae bir keresinde Woon'u utandırarak, "Ofiste olmadığımız zamanlarda izinsiz öpebilirsin, biliyorsun değil mi?" demişti. Woon, ona birden fazla kez sinirli bir şekilde, "Tartışmayı böyle bitiremezsin. Kendi evimizde sana Hava Adam diye cevap vermiyorum." Woon, kimsenin Shae'nin evlilik soyadını kullanmaması ve ona her zamanki gibi "Kaul-jen" diye hitap etmesini şaşırtıcı veya rahatsız edici bulmadığını iddia ediyordu, ancak skandal koşullar altında Kaul ailesine gelin gitmek, Woon Papidonwa gibi hoşgörülü biri için bile kolay olmamıştı.

"Jons Adası'ndaki ofisten sadece dört blok ötede lisanslı bir Kekonese tıp kliniği var," diye hatırlattı telefonda. "Oradaki iki doktor Janloon'da eğitim almış. Emin olmak için aradım. Adresi ve telefon numarası sende var mı?"

"Evet, Papi," Shae onu rahatlattı. "Anden bana söyledi. Merak etme."

Hamileliği yorucu ama şu ana kadar sorunsuz geçmişti, ancak gerekirse nitelikli bir Green Bone doktorundan yasal olarak bakım alabileceğini bilmek onu rahatlatıyordu. Kırk yaşında hamile kalmayı beklemiyordu ve dürüst olmak gerekirse, hala kendine şaşırıyordu. Yeğenlerini ne kadar sevse de, Shae kendini anne tipi bir kadın olarak görmemişti. Woon olmasaydı, çocuk sahibi olma fikrine hiç alışabilir miydi, emin değildi. Woon, sonunda baba olacağı için hiç olmadığı kadar mutluydu.

"Terun Janloon'a döndüğünde, biraz izin alabilirsin," dedi.
dedi.

"Bunu sonra konuşalım," diye önerdi. "Espenian büyükelçisiyle görüşme nasıldı?"
Espenian büyükelçisiyle görüşme nasıl geçti?" İş konuşarak kocasının dikkatini başka yöne çekmeyi başardı, sonra telefonu kapatıp kocasının yatmasına izin verdi. Pencereye oturup kışın silüetini seyrederek, hafifçe şişmiş karnını okşadı ve bebeğin hareketleri olabileceğini düşündüğü küçük kanat çırpma hissini hissetmeyi umdu. Bazen ilk hamileliğini ve kürtajı

ve Tau Maro'yu, küçük yeğenlerini ne kadar sevdiğini ve onunla ya da başka biriyle asla çocuğu olmayacağını düşünürdü. Çünkü onu o infaz etmişti. O anlarda Shae, bu çocuğu hak etmediğine, adil ve kaderinin bir cezası olarak korkunç bir şey olacağına dair soğuk, ürpertici bir korku hissederdi.

Bir keresinde, bu korku duygularını yengesi ile paylaştı. Hiç batıl inançları olmayan Wen, alaycı bir şekilde, "Shaye, hayat ne zaman karakterlerin iyi ya da kötü, hak ettiklerini tam olarak aldıkları bir hikaye gibi olur ki? Sen korkmaya alışkın değilsin, ama her yeni anne korkar. Hissettiklerin çok doğal." dedi.

Shae bunun biraz haksızlık olduğunu düşündü. O korkuya yabancı değildi. Ailede düzenli olarak tanrılara dua eden başka kim vardı ki? En samimi dualar korkudan ilham alırdı.

O akşamki akşam yemeği, Port Massy'deki en otantik restoran olarak bilinen bir Kekonese restoranında verildi. Menüde, füme domuz eti tost ve kızarmış karides salatası gibi birkaç popüler Espenikleşmiş yemek dışında, diğer yemekler tamamen gelenekseldi. Yemekler şaşırtıcı derecede lezzetliydi, Shae'nin on beş yıl önce Windton'da öğrenciyken yediği yemeklerden çok daha iyiydi ve klanın yurtdışında yaşayan üyeleriyle ve yerel çalışanlarla sohbet etmekten çok keyif aldı. Yine de, yeterince uyuyabilmek için erken ayrılmak istedi.

Ertesi sabah geç saatlerde, Hami ile birlikte klanın Port Massy'deki genel merkezine girdiler. Kapıdaki şablonla basılmış pirinç levhada ve binanın lobisindeki siyah cam rehberde yazdığı gibi, Kekon Ticaret Ortaklığı İrtibat Bürosu, kısa süre önce genişleyerek Packer Avenue'daki gökdelenin on ikinci katının tamamını kaplamıştı. Yer daha küçüktü ama Janloon'daki Ship Street'teki ofis kulesi kadar güzeldi ve Hami'nin ülkeye ilk geldiğinde klanın Espenian operasyonlarının bulunduğu alçak, mütevazı profesyonel hizmetler binasından çok farklıydı. Telefonların çaldığı, klavyelerin tıkırdadığı ve Kekonese ve Espenian dillerinde konuşmaların yapıldığı yoğun bir ofis katına girerken, Shae, Hami'nin yüzündeki sert memnuniyeti gördü. No Peak'in yurtdışındaki başarısı, klan içindeki kişisel mirasıydı.

Bu başarı hala derin ve rahatsız edici bir şekilde kırılgan bir durumdaydı. Rigly Hollin ve reklam ajansı WBH Focus'un diğer iki ortağı geldiğinde, Shae onlarla ofisin ana konferans odasında buluştu.

, Hami ve Terun'u tanıttı ve Espenianca şöyle dedi: "Sizinle nihayet şahsen tanıştığıma memnun oldum, Bay Hollin. Kuzenim Dr. Emery, sağlık alanında biyoenerjetik yeşim taşının yasallaştırılması için yürüttüğünüz kampanyanın ne kadar etkili olduğunu anlattı. Sonuçlarınız ortada."

"Ben de sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum, Bayan Kaul-jen," dedi Hollin, uygun Green Bone son ekini kullanarak ve Kekonese selamıyla ellerini alnına götürerek onu etkiledi. Shae, Hollin'in Kekonese bir eşi olduğunu hatırlayana kadar şaşırdı. "WBH Focus küresel bir ajanstır ve uluslararası müşterilere hizmet vermeye hevesliyiz."

Shae, reklam yöneticilerini masanın etrafındaki sandalyelere davet etti. Espen iş geleneklerine alışkın olan Hami ve Terun, Shae'nin yanına oturdular. Shae, "Şirketinizi neden işe almak istediğimizi size anlattık, değil mi?" dedi.

Hollin hevesle başını sallayarak çantasını açtı ve belgeleri çıkarmaya başladı. "Biyoenerjetik yeşim taşının tıbbi kullanım için yasallaştırılması, bu taşın genel kabul görmesine katkıda bulundu. Ama tabii ki, atışı tamamlamadan bu işi kazanamazsınız." Anden'in elde ettiği zaferlere rağmen, Espenian Hekimler Derneği yeşim taşı tıbbına karşı çıkmaya devam etti ve sivil yasağın daha geniş çapta kaldırılmasına yönelik herhangi bir hareket olmadı. Hollin, grafikler ve tablo halinde anket sonuçlarını dağıttı. "Ön pazar araştırmamız, genel halk arasında biyoenerjetik yeşim taşının hala tehlikeli, hatta doğal olmayan veya gerçeğe aykırı
—bu görüş, sadece Kekonese halkına karşı önyargıları pekiştirmekle kalmıyor, aynı zamanda damgalanmadan sivil hayata yeniden entegre olmakta zorlanan askeri gazileri de lekeliyor."

Hollin masanın üzerine birkaç sayfa fotoğraf koydu. Fotoğraflarda, sıska adamların kaya yığınlarını karıştırdığı bir açık ocak madeni, savaşın yıkıma uğramış Oortoko'daki bombalanmış binalar ve barukan suç patronlarının vesikalık fotoğrafları görünüyordu. "İnsanlar şu anda yeşimle bunları ilişkilendiriyor." Hollin ikinci bir dizi fotoğraf koydu. "Bunları şu fikirlerle değiştirsek nasıl olur?" Shae, ROE Navy Angels'ın Espenian bayrağını dalgalandırdığını, yeşimden bir tıbbi bilezik takan bir Kekonese doktorunun bir anne ve çocuğuyla konuştuğunu ve Akademi'de eğitim gören bir grup çocuğu gördü. Hollin'in Akademi'nin içinden nasıl fotoğraf çektiğini merak etti. Sonra bunun, Akademi'nin yurtdışındaki Kekonese'lere ziyaretçi öğrenci programını tanıtmak için kullandığı bir tanıtım fotoğrafı olduğunu fark etti.

"Biz soda ya da araba satmıyoruz," dedi Hami şüpheyle. "Yeşim taşı sıradan insanların ihtiyaç duyduğu bir şey değil ve kendileri için satın alamazlar. Somut bir fayda sunmadığınızda, insanların fikirlerini değiştirmek zor olacaktır."

"Bu yüzden bu iş bu kadar heyecan verici," diye bağırdı Hollin'in ortaklarından biri, Bernett olarak tanıtılan çilli, şişman bir adam. "Satın alınamayan bir ürünün yaygın algısını değiştirmek için karmaşık, uzun süreli bir pazarlama kampanyası mı? Hiçbir ajansın bunu daha önce yaptığını sanmıyorum."

Üçüncü ortak, Walford adında esmer bir adam, "Anahtarın, biyoenerjik yeşim taşını olumlu sosyal değerlerle, özellikle Espenialıların Kekonese kültüründe takdir ettikleri disiplin, görev, onur, güç ve zayıfları koruma savaşçı ahlakı gibi değerlerle ilişkilendirmek olduğuna inanıyoruz. Yeşim taşı, sizin ülkenizdeki kadar bizim ülkemizle de alakalı hissedilirse, insanlar onu kabul etmeye daha açık olacaktır" dedi.

Shae, yabancının sözleri karşısında hissettiği acı duyguya şaşırdı. Akademi öğrencilerinin, bir eğitmen ve bir asistanın Deflection egzersizini gösterirken okul üniformalarıyla dikkatle durdukları fotoğrafı eline aldı. "Yeşim, Kekonese kültürünün her şeyinin bir parçasıdır: mitlerimiz, tarihimiz, yaşam tarzımız," diye düşündü yüksek sesle. Bileğindeki bileziğe dokundu. "Yeşil olmak, bir kişinin kazandığı yeteneklerden daha büyük bir anlam taşıyor." Kekonese olmayan birinin bunu anlayabilmesi mümkün müydü acaba?

Hollin siyah bir kalıcı marker aldı ve bayrağı diken Navy Angels'ın fotoğrafının üzerine yazmaya başladı ve kelimelerin etrafını daire içine aldı: savaşçı, onurlu, yeşil, vatansever. "Biyoenerjetik yeşim, Kekon'da binlerce yıllık bir geçmişe sahiptir. Espenia'da ise durum böyle değildir. Bu da yeşimin ne anlama geldiğini tanımlayabilecek konumda olduğumuz anlamına gelir."

"Biz, kiralayabileceğiniz en büyük ajans değiliz," dedi Walford, "ama Rigly'nin deneyimi ve bu davaya olan tutkusu sayesinde, tam bağlılığımızdan emin olabilirsiniz."

Shae'nin Espenialılar hakkında takdir ettiği şeylerden biri, ne kadar hevesli paralı askerler olduklarıydı. Eşsiz bir mesleki zorluk ve zengin bir uluslararası müşteriyle çok yıllık kazançlı bir sözleşme olasılığıyla cezbedilen üç yabancı, No Peak klanına diz çöküp yemin etmeye hazır gibi görünüyordu. Ama sonra, Lantern Men'in davranışlarından ne farkı var ki, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Shae, WBH Focus'un ortaklarına geldikleri için teşekkür etti. Onlar için bıraktıkları ek materyalleri inceleyeceğini ve yakında tekrar iletişime geçeceğini söyledi. Espenliler gittikten sonra, Rainmaker ve Master Luckbringer'a döndü.

"Bu, klanın parasının büyük bir israfı olabilir," diye itiraf etti Terun iç çekerek, "ama yıllardır ROE siyasetinde daha fazla nüfuz kazanma çabalarımız sonuçsuz kaldı. Hamijen, ben buraya ilk geldiğimde, sekiz yıl önce bile, devam eden maliyetler ve Espenian işleri için büyük riskler konusunda endişelerini dile getiriyordu ve ülkeler arasındaki Yavaş Savaş gerilimleri nedeniyle endişelenmek için nedenlerimiz daha da arttı."

Hami başını salladı. "Tıbbi yasallaştırma tasarısı, kampanya doğrudan halka sunulduktan sonra kabul edildi. Uzun zaman alabilir, ama bu yaklaşımı sürdürmek ırkçı önyargıların etkisini azaltabilir ve yasağın tamamen kaldırılması için destek yaratabilir."

"O zaman bunu sürdürmeliyiz," dedi Shae. "Terun, burada senin yerini alacak kişi bu ek önceliği de yönetmek zorunda kalacak. Hami-jen, Rainmaker olarak senin de bu sürece dahil olman önemli olacak." İki adam da başlarını salladı.

Shae elini karnına koydu. Espenian reklam yöneticilerinin yeşim taşının anlamını tanımlayabileceği bir dünyada, çocuğu nasıl bir dünyaya doğacaktı? Shae, Yeşil Kemik'i yetiştirmek için böyle bir dünya uygun mu diye düşündü.

Bu *bizim dünyamız.* En azından No Peak'in bu konuda söz sahibi olmasını sağlayabilirdi.

.

Terun, "Kaul-jen, Resville'den gelen haberleri de konuşmalıyız

Resville'den gelen haberler hakkında da konuşmalıyız." Şans Getiren Usta, *Resville Gazette'in* son sayısını masanın üzerine bıraktı. Gazete açılmış ve Sands of Illusion kumarhanesinin açılışının, müteahhitlerin işe alınması ve tutulmasında yaşanan açıklanamayan zorluklar nedeniyle maliyetli gecikmelerden dolayı ikinci kez ertelendiğini belirten bir makaleye katlanmıştı.

Hami makaleyi okudu ve burnunu çektirdi. "Dağ çok kızmış olmalı. Jon Remi bizim tarafımızda olduğu için şanslıyız." Sands of Illusion kumarhanesi, Resville'de son zamanlarda sorunlarla boğuşan tek Dağ mülkü değildi. Dağ'ın desteğiyle faaliyet gösteren birkaç perakende ve kumar işletmesi, gizemli ticari sorunlarla karşılaşmış ya da soygun veya kundaklama kurbanı olmuştu. Dağ, Espenia'da sınırlı insan gücüne sahip olduğu için mülklerini savunmakta ve karşı koymakta zorlanıyordu.

Espenia'da. Getirdiği Kekonese ve Shotarian infazcıları, sayısız yerel gangsterin birbirini tanıdığı ve nefret ettiği, ama yabancılardan daha da çok nefret ettiği Resville gibi bir şehirde faaliyet göstermeyi zor buluyordu.

"Juen Nu, Remi'ye gizli bir yeşim taşı sevkiyatı gönderdi, ama adam No Peak'ten silah satın almak ve yerel yetkililere rüşvet vermek için yarım milyon talir istiyor," dedi Terun. "Para, Horn'un tarafında nakit olarak teslim edilecek, ama önce No Peak'in paravan şirketleri aracılığıyla ülkeye sokulması gerekiyor."

"Resville'de olan hiçbir şey klanın işleriyle bağlantılı olmamalı," dedi Hami kararlı bir şekilde. "Remi suçlu, suçları bize fayda sağlasa bile."

"Küçük bir risk var, ama izlerimizi dikkatlice kapatacağız." Terun, not defterine birkaç not yazdı. "Ama klan için pahalı bir yıl olacak."

Hami ve Terun, son sözü söylemesi için Hava Adamı'na baktılar. Aynı öğleden sonra, yeşim taşının olumlu yönlerini tanıtmak için bir kampanya başlatıyor ve Resville'deki bir gangstere gizli fonların transferini kolaylaştırıyordu. Espenia'da Yeşil Kemik klanını yönetmek, çelişkilerle dolu bir bilmeceydi. Bu, yabancı topraklarda ve kültürlerde, aracılar ve müttefikler aracılığıyla çalışmanın bedeliydi. Vekalet savaşları yapmanın bedeliydi.

"Parayı aktarın," dedi. "Çabuk ve sessizce."

BÖLÜM

22



Klanın Oğulları

Kaul Rulinshin daha önce Little Hammer'a alışveriş ve okul takımının relayball maçlarına gitmek için bir yetişkin aile üyesi ve en az iki Yeşil Kemik korumasıyla birlikte gelmişti. Genellikle kuzeni Maik Cam'in annesi Lina teyze, Horn'un karısı Imrie teyze veya bazen Ru'nun amcası Anden, şehirden ayrılmak ve No Peak'in kontrolündeki bölgelere girmek gerekirse çocukları şehirde gezdirirdi. Ru'nun babası, annesi ve teyzesi Shae, klan içinde çok yüksek mevkideydiler ve önemli bir amaç olmadan ve düşmanlarının izni veya daveti olmadan Dağ bölgesine giremezlerdi. Bu, klan adabı gereğiydi. Ru kuralları anlıyordu; sonuçta on iki yaşındaydı ve Sütun'un oğluydu. Bu yüzden, kendisi ve kardeşinin şu anda yaptıkları şeyin - Ayt Atosho'nun bir rakibiyle düelloya çıkmasını izlemek için eşliksiz bir şekilde düşman bölgesine gizlice girmek - klan kanunlarına göre teknik olarak yasak olmadığını, ancak ebeveynlerinin asla izin vermeyecekleri bir şey olduğunu biliyordu.

Niko'yu ikna etmek için tehditler gerekmişti. Ru, ebeveynleri öğrenirse birlikte başları belaya gireceği için kardeşinin de gezintiye katılmasının gerekli olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, bir gün rakip Sütun olarak mücadele edeceği adamı tanımak için Ayt Ato'nun dövüşünü izlemesi gereken kişi Niko'dan başkası değildi. Bu Niko'nun kendi iyiliği içindi.

"Sınavlarım yaklaşıyor. Çalışmam lazım." Niko on beş yaşındaydı ve Akademi'nin beşinci sınıf öğrencisiydi. "Eminim Fists'in casusları kamerayla her şeyi kaydedecektir. Kaydetmeseler bile, sonra görüntüleri satan birçok muhbir olacaktır."

"Hadi ama! Sen bundan daha iyi değil misin?" Ru, Jaya duymasın diye sesini alçaltarak konuştu. Bütün aile Yedinci Gün akşam yemeği için evdeydi, ama gençler, yetişkinlerin yemek odasında her zamanki sohbetlerini yapabilmeleri için yemekten sonra dışarı gönderilmişti. Ru'nun kız kardeşi planlarını öğrenirse, katılmak isteyecekti. O sadece on bir yaşındaydı, ondan on dört ay küçüktü, katılmak için çok küçüktü, ama bu, istediğini alamazsa onları anne babalarına ispiyonlamasını engellemezdi. "Bir şeyi duymak, orada olmakla aynı şey değildir," diye ısrar etti Ru.

"Babamdan alacağın dayağı için de böyle mi diyeceksin?" diye sordu Niko, alaycı bir ifadeyle. Pillar, gerçek babasına saygıdan Niko'ya *amca* demesini istemişti, ama çocuklar ebeveynlerinden kardeşler gibi bahsediyorlardı.

Ru, kardeşinin tuhaf bir şekilde kışkırtılmaya karşı duyarsız olduğunu uzun zaman önce keşfetmişti. Jaya gibi değildi. Niko'ya korkak, aptal, çirkin köpek suratlı diyebilirdin, o sadece duygusuz, küçümseyen bir bakışla karşılık verirdi. "Peki, o zaman ben yalnız giderim," dedi Ru, son silahını kullanarak. Bu silahın, ciddi olduğu sürece işe yarayacağından emindi, çünkü görünüşteki kayıtsızlığına rağmen Niko, küçük, taş gibi gözlü kardeşinin başını belaya sokmasına izin vermezdi.

Ertesi gün, bir Firstday, aynı anda okulu asıp Lo Low Caddesi'ndeki metro istasyonunda buluştular, bisikletlerini zincirleyip trenle hedeflerine doğru yola çıktılar. Tanınacaklarını beklemiyorlardı, ama Ru sweatshirt'ünün kapüşonunu başının üzerine çekmişti. Niko, Kaul Dushuron Akademisi üniforması gömleğinin üzerine bir şapka ve fermuarlı bir eşofman ceketi giymişti. Kaul ailesinin üyeleri olduklarını ele verebilecek hiçbir şeyden bahsetmemeye dikkat ettiler.

Ru, düşman Green Bones'tan tehlikede oldukları için böyle davrandıklarını düşünmüyordu. Onlar reşit değildi ve Ru bir taş gözlüydü, bu yüzden aisho tarafından iki kat koruma altındaydı. Ancak Ru'nun annesi sık sık ona hatırlattığı gibi, fırsatçı talihsizlikler her zaman mümkündü. Kazalar ve yanlış anlaşılmalar ölümcül olabilirdi. Yanlış bir söz veya karar, başka bir klanın topraklarında korkunç sonuçlar doğurabilirdi. Tüm Kaul çocukları, amcaları Anden'in on sekiz yaşındayken Summer Park'a yanlışlıkla girmiş olması nedeniyle No Peak'e gözdağı vermek amacıyla Gont Asch tarafından kaçırılmasının hikâyesini duymuştu.

Ru ve Niko, Little Hammer'daki tanıdık olmayan metro istasyonundan çıktıklarında, düellonun yapılacağı meydanı bulmak için haritaya bakmak zorunda kaldılar. Civara vardıklarında, kalabalığı takip etmek kolaydı. Birkaç Mountain Fist ve Finger, dövüşçüler için yer açmak için etrafta duruyordu. Kaul kardeşler, tüm olayı net bir şekilde görebilecekleri, seyircilerin arasında göze çarpmayan bir yere sızdılar.

"İşte o," diye fısıldadı Ru. Yirmi iki yaşındaki genç Dağ Yumruğu Ayt Atosho, bol siyah pantolon ve geleneksel deri yelek giymişti, omzunda otuz üç inçlik bir ay kılıcı asılıydı. Muhtemelen Koben ailesinden teyzesi ve amcası olan yaşlı bir çiftle konuşuyordu, ama elinde kameralarla yaklaşan Dağ sadıklarına gülümsemek ve poz vermek için durakladı. Ayt Ato'yu daha önce hiç görmemiş olan Ru, fotoğrafların yalan söylemediğini isteksizce kabul etmek zorunda kaldı. Dağ'ın genç varisi uzun boylu ve yakışıklıydı, pürüzsüz bir cilde, kırmızıya boyanmış ve modaya uygun şekilde dağınık dikenli saçlara ve her kaşının üzerinde üç adet yeşim taşı piercingine sahipti. Dövüşten dolayı gerginse de bunu hiç belli etmiyordu.

Kısa bir mesafede, Ato'nun rakibi ileri geri yürüyordu. No Peak'te kimse Niru Von hakkında, fakir bir aileden gelen genç bir Fist olduğu dışında pek bir şey bilmiyordu. Muhtemelen rakibiyle yaşıtlardı, ama çiçek bozuğu yüzü onu daha yaşlı gösteriyordu. Söylentilere göre, Ayt Ato ile Fingers'ın atanması konusunda tartışmışlardı. Ato, diğer adamın yönetim tarzı ve güneyli aksanı hakkında alaycı yorumlar yapmıştı. Niru temiz bir kılıç uzattı.

Çoğu küçük düelloda olduğu gibi o anda gerçekleşmek yerine, Koben ailesinin haberi tüm şehre yayması için, görünürde hiçbir neden olmaksızın bir hafta ertelenmişti. Ayt Ato, sonuçta küçük bir ünlüydü ve akrabaları bu reklam fırsatını kaçırmak istemiyorlardı. Meydanı dolduran seyirciler arasında birkaç tabloid gazetenin fotoğrafçıları da vardı.

Ru, Dağ klanının liderlerini görebilmek için boynunu uzattı. Ailesinin düşmanı olarak bildiği, fırsatını bulurlarsa babasını öldürecek olan Green Bones'a bu kadar yakın olmak onu gergin ve heyecanlı yapıyordu. Kendini yılanların olduğu bir çukura çömelmiş gibi hissediyordu. Ağır zincirli yeşim kolye takan kaslı adam, Dağ Boyu'nun Boynuzu Aben Soro olmalıydı. Kısa bir mesafede durmuş, kollarını

kollarını kavuşturmuş, diğer iki Yumruk'la konuşuyordu. Ayt Madashi ortalıkta görünmüyordu.

"Ne sirk ama," diye mırıldandı Niko.

Sonunda, Ayt Ato'nun uzun konuşmaları nedeniyle on beş dakika gecikmeli olarak düello başladı. İki adam selam vermek için ay bıçaklarını alınlarına dokundurunca kalabalık sessizleşti. Niru ilk saldırıyı yaptı: ani bir hamle ile klasik bir dizi hızlı kesik. Ato, rakibinin onu mevcut alanın kenarına sıkıştırmasıyla, hafifçe geri atlayarak ve ay bıçağını savunma amaçlı sallayarak saldırıyı ustaca savuşturdu. Usta bir zamanlamayla Ato düz çizgiden döndü ve sıkı bir Savuşturma hamlesiyle Niru'nun omuz bıçaklarının arasına vurdu, diğer Fist neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu.

Ato avantajı ele geçirmek için ileri atıldı, sonra tereddüt etti. Ru, ona dövüşü çok çabuk bitirmemesi için talimat verildiğini düşündü. Bunun yerine, genç adam rakibinin dengesini yeniden kazanmasına izin verdi ve onun tekrar saldırmasını bekledi, bu sefer hızlı ama tahmin edilebilir dönen kesiklerle. Beyaz kılıçlar çarpıştı ve ayrıldı, mücadele etti, engelledi ve karşı saldırıya geçti. İki Dağ Yumruğu, meydanın uzunluğu boyunca savaşmaya devam etti, Ato artık açıkça saldırıdaydı. Her iki adam da, metalin Çelik ve deriyi delip geçen kesiklerden kanıyordu, ancak yaralar yüzeysel görünüyordu, dövüşü bitirecek türden değildi.

Niru'nun ay kılıcının ucu kaldırım taşlarına doğru sarkmaya başladı. Cesurca bir hamle yaparak, Ato'nun zorlukla savuşturduğu üçlü bir Deflection saldırısı yaptı, ardından Light'ı savurarak tüm gücünü bir baş üstü kesme hareketiyle indirdi. Ato darbeyi karşıladı ve kendi kılıcının açısıyla darbenin momentumunu omzunun üzerinden yere yönlendirdi. Niru öne eğildi ve dengesini sağlamak için kollarını genişçe açtı. Ato, adamın ön bacağını altından süpürerek onu yere düşürdü.

Niru düşerken elinden ay bıçağı düştü. Adam yorgun bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve Ayt Ato'nun uzattığı kılıcın uzunluğuna baktı. "Pes ediyorum, Ayt-jen," dedi. Sesi pes etmiş ve şaşkın değildi, bedeninden çok ruhu yenilmiş gibiydi. Başını eğip gözlerini yere indirdi, yeşim yüzüklerini çıkardı ve boynundaki üç taşlı kolyeyi kaldırdı. Teslim olarak onları yere bıraktı. "Klan benim kanımdır ve Sütun onun efendisidir."

Yeşil Kemik yemini, boyun eğme ve klana bağlılığın onurlu bir göstergesiydi, ancak neredeyse otuz yıldır Ayt Madashi,

tek yaşayan kişi olmuştu. Seyircilerin üzerine önsezili bir sessizlik çöktü.

Ato, ay bıçağını kolunun iç kısmıyla sildi ve kınına soktu. "Bıçağım temiz," dedi. "İyi dövüştün, Nirujen. Kazandım çünkü ailem ve arkadaşlarım burada bana güven verdiler." Bu, zaferi ilan etmek için nazik bir sözdü ve gerginlik bozuldu. Kalabalık takdirle mırıldandı.

Ru'nun kardeşi onu sırtından dürttü. "İşte, gördük," dedi Niko. "Şimdi buradan gidelim."

Ru isteksizce Niko'nun yavaşça dağılan seyircilerin arasından geçmesini izledi. Bazıları konuşmak için oyalanıyordu. Bir adam arkadaşlarına hayal kırıklığıyla, "On iki yıl önceki Kaul Shaelinsan ile Ayt Madashi arasındaki dövüş kadar heyecanlı değildi. *O* gerçek bir düelloydu. O zamandan beri daha iyisini görmedim," dedi. Ru, teyzesi için gururla gülümsedi ve Niko ile meydandan uzaklaştıklarında, duyduklarını kardeşine anlattı.

"Bu aptalca bir karşılaştırma," dedi Niko. "Ayt Ato ve Niru Von öldürmek için dövüşmüyorlardı. Bu, Dağ klanı ve diğer herkes için bir gösteriydi. Bu yüzden Niru iyi bir performans gösterdi ama sınırlarına kadar dövüşmedi. Eminim düellodan önce yeşim taşlarından bir kısmını çıkarmıştır. Kazansaydı, Koben ailesinin düşmanı olurdu. Onurlu bir şekilde yenildi ve Ayt Ato'yu iyi gösterdi, ona bir zarf dolusu para gelse hiç şaşırmam."

Hile olsun ya da olmasın, Ru düellonun heyecanlı olduğunu düşünüyordu. Okulu asıp Little Hammer'a gizlice girmek için bir bahane olmuştu ve hala cesaretinden başı dönüyordu. Kardeşinin koluna yumruk attı. "Ayt Ato oldukça iyi, ama sen daha iyisin. Onu kesinlikle yenebilirsin."

Niko şaşkınlıkla küçük kardeşine baktı. Sonra kaşlarını çattı, sol gözünü kısarak. "Ayt Ato ile asla dövüşmeyeceğim," dedi. "Tabii iki klanımız da yok olup son kalanlar biz olursak, o zaman öyle bir şey olmasın diye dua etsen iyi olur."

"Önemli olan onu yenebilmen," dedi Ru. "Wie Lon'da sınıfında kaçıncıydı, on beşinci mi? Fena değil, ama sen şu ana kadar ilk beşteydin, değil mi?"

Niko kaldırımda durdu ve kardeşine döndü. "Okuldaki sıralamamı nereden biliyorsun?"

Ru ellerini açtı. "Ne sanıyorsun, keke? Evde yaşıyorum, annemle babamın konuşmalarını duyuyorum. Ayrıca biz

Juen ikizleriyle kuzen sayılırız." Ritto ve Din, Akademi'de Niko'nun bir üst sınıfındaydı.

Niko kaşlarını çattı ve ellerini eşofman ceketinin ceplerine soktu. Yürümeye devam etti. Ru, kardeşinin önünden geriye doğru zıplayarak koşarak geçti. "Mezun olduğunda, herkes senin o yakışıklı çocuktan daha iyi bir Yeşil Kemik olduğunu ve daha zeki olduğunu bilecek. İlk büyük düellonu yaptığında, okulumdaki herkesi..." Ru, nereye gittiğini kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı ve aniden durdu. "O *ne?*"

İki erkek ve bir kadın olmak üzere üç kişi, metro istasyonunun dışındaki tuğla duvara posterler yapıştırıyordu. En büyüğünde "*Jade ve Tiranlardan Kekon'u Kurtarın!"* yazıyordu. Ardından uzun bir isim listesi geliyordu. Ayt. Kaul. Maik. Koben. Juen. Iwe. Ve devam ediyordu... Ülkedeki en önde gelen otuz Yeşil Kemik ailesi. Duvarın geri kalan kısmı, suçlanan zorbaların siyah-beyaz gazete fotoğraflarıyla kaplıydı. Fotoğraflar büyütülüp fotokopi edildiği için pikselli görünüyordu, ama Ru'nun babasının, annesinin, teyzesi Shae'nin, amcası Papi'nin ve No Peak'teki diğer birkaç liderin, kuzenlerinin ve arkadaşlarının ebeveynlerinin yüzlerini bulması sadece bir saniye sürdü.

Ru'yu inanamayan bir öfke dalgası sardı. "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

Üç vandal durdu ve bu izinsiz girişe öfkeyle baktı, omuzları ve bacakları gergin, polisten ya da Yeşil Kemiklerden kaçmaya hazırdı. Sadece iki genç çocuk gördüklerinde rahatladılar ve işlerine geri döndüler. Ru, devriye gezen bir klan parmağı, suçu bildirebileceği biri var mı diye öfkeyle etrafına bakındı, ama sonra Mountain bölgesinde olduğunu hatırladı. Mountain klanının parmakları ve yumruklarının çoğu, hatta hepsi, düelloyu izlemek için meydana gitmişti.

"*Kesin şunu!* O insanları tanımıyorsunuz, nasıl böyle konuşabilirsiniz?" Ru hiç bir yetişkine bağırmamıştı, ama bunlar saygı duyulacak insanlar değildi. Hırsızlar gibi kimliklerini saklayan alçaklardı. Ru, ailesinin düşmanları olduğunu bilerek büyümüştü, ama her zaman Dağ klanını düşünmüştü. Yabancılardan rastgele nefretle karşılaşacağını hiç hayal etmemişti.

Ru taş gözlü bir çocuktu, ama Yeşil Kemik ailesinden geliyordu ve suçlara her zaman cevap verilmesi gerektiğini öğrenmişti. Pençe bıçağını çekti.

Niko onu kolundan yakaladı. "Aptal olma," dedi alçak sesle.

Ru, ağabeyinin tutuşunu kırmaya çalıştı ama ağabeyi daha iri ve güçlüydü. Ru, pençe bıçağının ucunu, silahı görünce durup çocukları inanılmaz bir tehditle izleyen serserilere doğrulttu.

silahı görünce durmuş, çocukları inanılmaz bir tehditle izliyorlardı. "Bunu yapmalarına izin veremeyiz," diye ısrar etti Ru.

Niko, Ru'yu da yanına alarak uzaklaşmaya başladı.

Ru ayaklarını yere sağlamca bastırdı ve sürüklenmeyi reddetti. Yaşına göre uzun boyluydu ve bıçak kullanmakta ustaydı. Niko ise Akademi'de eğitim görmüş, gelecek vaat eden bir Yeşil Kemik'ti. Neden kaçsınlar ki? "Hiçbir şey yapmayacak mıyız?" diye kardeşine bağırdı. "Babam ne düşünür?"

"Babam bizim burada olmamızı istemezdi," diye tersledi Niko.

Sokaktan geçenler durup bakmaya başladı. Çoğu, posterlere inanamadan baktı ve uzaklaştı, ama Ru'nun hala çekilmiş pençe bıçağını sallaması ortalığı karıştırdı ve tanıma mırıldanmaları yükselmeye başladı.

Maskeli adamlardan biri Kaul kardeşleri suçlayarak parmağını uzattı, sonra fotoğrafların asılı olduğu duvara işaret etti. *Sizin yeriniz orada, ailenizin yanında.*

Siyah bir Roewolfe G8 kaldırıma yanaştı ve gıcırdayarak durdu. Ön kapılar açıldı. Juen Nu ve Lott Jin arabadan indi. No Peak'in Boynuzu, oradaki herkesi öldürmek istercesine sahneye çıktı. Ru, adamı hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Üç maskeli vandaldan her şeyi bırakıp kaçmaya başladılar, Green Bones'tan uzaklaşmak için farklı yönlere koşarken insanları itip kakıyorlardı. Juen onlara aldırış etmedi. Ru ve Niko'yu yakaladı ve Roewolfe'ye doğru itti. "Lanet olası arabaya binin!" diye emretti.

Gümüş renkli bir Victor GS, Roewolfe'nin önüne yanaştı. Dağ'dan üç Yeşil Kemik - bir Yumruk ve iki Parmak - arabadan indi. Yumruk, Juen ve Lott'u, Niko ve Ru'yu, şimdi aceleyle geri çekilen seyircileri gördü.

"Juen-jen," dedi Fist temkinli bir şekilde. "Aradığını buldun
."

"Horn'a gidiyoruz ve sorun çıkmayacağını söyle," dedi Juen
sakin bir sesle, ama Ru'nun gömleğinin arkasını sıkıca tutarak. "Hepimiz burada daha yeşil tarafta. Sütunlarımızın ilgisini gerektirmeyen küçük, aptalca sorunları halletmeye alışkınız, değil mi?"

Dağ Yumruğu çenesini birkaç derece hareket ettirip duvara yeni yapıştırılmış posterlere bakmadan önce, sonsuzluk gibi gelen gergin bir an geçti. "O klansız köpeklerin hangi yöne kaçtıklarını gördün mü?"

"Üç kişiydiler ve ayrıldılar." Lott Jin, vandalların eşkallerini ve giydiklerini tarif etti, sonra kaçtıkları yönleri gösterdi.

Dağ Yumruğu dikkatlice başını salladı ve selam vermek için alnına dokundu. Lott, Roewolfe'nin arka kapısını açtı ve Juen, Ru ve Niko'yu içeriye bıraktı. Boynuz ve Birinci Yumruk arabaya bindi. Lott arabayı sokağa çıkardı. Ru, pencereden dışarı bakarak Dağ Yeşil Kemiklerin ayrılırken onları izlediğini gördü.

Juen arkasını döndü. "Siz ikiniz ne *düşünüyordunuz*?" diye sordu, o kadar öfkeyle ki Ru koltuğuna geri çekildi. Boynuz, herhangi bir klan için en korkutucu pozisyondu, ancak Ru, Juen'i her zaman Kaul malikanesinin bahçesinin diğer tarafındaki evde yaşayan Ritto ve Din'in babası olarak görmüştü. Sert ve keskin bakışlıydı, ama korkutucu değildi. Ru, diğer yetişkinlerin Juen Nu'ya modern Boynuz, yönetici Boynuz dediklerini duymuştu. No Peak'in askeri kanadını Kaul Hilo'nun sokak karizmasıyla ya da Maik Kehn'in stoik ciddiyetiyle değil, aynı anda üç oyun satranç oynayan bir adamın organizasyon becerisiyle yönettiği söyleniyordu. Ancak o anda Ru, klanın daha yeşil tarafında yüksek bir konuma yükselen herkes gibi Juen Nu'nun da ciddi şiddet uygulayabilecek bir adam olduğuna inanmakta zorlanmıyordu. "Panik mi yaratmaya çalışıyorsunuz? Yoksa savaş mı?

"Sadece düelloyu görmek istedik," diye açıkladı Ru. "Hemen geri dönecektik."

"Ayt Ato'nun düellosu mu? *Bunun için* okulu asıp Dağ bölgesine gizlice girmek mi gerekti?" Araba Little Hammer'dan Old Town'a geçti ve No Peak bölgesine geri döndü. Juen en yakın telefon kulübesini işaret etti ve Lott keskin bir dönüş yapıp kenara çekti. First Fist arabadan atladı ve telefon kulübesine koşarak bir arama yaptı. Juen vites koluna eğildi ve motoru kapattı.

"Lott-jen ne yapıyor?" diye sordu Ru.

"Okulun seni kayıp olarak bildirdiğinde ne olacağını sandın?" diye sordu Juen. "Böyle durumlar için acil telefon zinciri var. Şehrin her yerindeki yüzlerce Yumruk ve Parmak'a haber verilir. Akademi Niko'yu bulamayınca Jaya'yı sınıftan çıkardılar ve gözetim altında tuttular. Jaya çok öfkeliydi. Ayrıca ikinizin nereye gittiğini de tahmin etti. Aben Soro'ya haberciler gönderip düşmanlarımızdan bölgelerinde arama yapmamız için izin istemek zorunda kaldım.

Tek bir yanlış söylenti, tek bir yanlış tanık, ikinizden birinin kaçırıldığı veya zarar gördüğü yönünde bir iddia, korkunç bir olayın başlaması için yeterli olurdu. Lott, böyle bir şey olmadan önce aramayı iptal ediyor." Horn'un sesi inanamama ile yükseldi. "Ve ben seni bulduğumda, Little Hammer'ın ortasında sokak kavgası başlatmaya çalışır gibi pençe bıçağıyla ortalıkta dolaşıyordun."

"O insanları gördün mü, ne yaptıklarını?" Ru itiraz etti.

"Klan üyesi olmayan anarşistler bu numarayı şehrin her yerinde yaptılar," diye tükürdü Juen. "İnsanları şok etmeye, medyanın ilgisini çekmeye ve yabancıların sempatisini kazanmaya çalışıyorlar. Kaul ailesinin üyeleri onları pençe bıçaklarıyla tehdit etmesi, bu delilerin *istediği* türden bir şey. Bu insanları yakalayıp cezalandırmalıyız, ama bu benim bölgemdeki Horn olarak benim işim, Aben Soro'nun da Dağ bölgesinde halletmesi gereken bir iş. *Senin işin* değil*;* sen on iki yaşında bir çocuksun."

Lott arabaya geri döndü ve rahatlamış bir şekilde, "Her şey yolunda. Onları eve geri götüreceğiz," dedi.

Eşit derecede suçluluk ve korku Ru'yu koltuğuna çöktürdü. "Lütfen, Juen amca, annemle babama Little Hammer'da olduğumuzu söyleme. Bizi Armpit'te ya da başka bir yerde bulduğunu söyle," diye yalvardı Ru. "En azından anneme söyleme." Babası öfkeli olsa bile, Ru'nun yaramazlıklarına daha hoşgörülü davranırdı. Ru, annesinden aynı hoşgörüyü bekleyemezdi.

"Little Hammer'da olduğumuzu inkar edemeyiz, Dağ halkı bizi orada gördü," dedi Niko, arabaya bindiklerinden beri ilk kez konuşuyordu. "Juen amca, benim yüzümden düelloya gittik. Ayt Ato'nun dövüşünü izleyip onu ve ailesini daha iyi tanıyabilmem için Little Hammer'a girme riskini aldık."

Bir anlık şaşkın sessizliğin ardından Ru, "Hey, bu *benim* fikrimdi!"

Niko, Akademi'de Yeşil Kemik olarak eğitilmesinden ya da Kaul ailesinin erkeklerinin yetişkinliğe yaklaşınca kendiliğinden kazandıkları bir özellikten kaynaklanan düz ve tehlikeli bir bakışla küçük kardeşini susturdu, çünkü Ru bu bakışı nasıl taklit edeceğini bilmiyordu.

Juen, arka aynadan onları inceledi, gözlerini kısarak, belki de Niko'nun samimi olup olmadığını algılamaya çalışıyordu. Niko, Boynuz'un bakışlarına sakin bir şekilde karşılık verdi. Yeşil Kemiklerin çocukları, sadece bir şeyleri söylemeyerek yalan söylemede ustadırlar, asla açıkça dürüst olmayan bir şekilde yalan söylemezler.

"Juen amca, Ru'yu okuluna geri götürmeliyiz," dedi Niko. "Öğleden sonra dersleri var ve kaçırmamalı. Ben ağabeyiyim ve düelloya benim için gittik, bu yüzden eve gidip ailemize hesap vereceğim."

Ru yumruklarını sıktı ve tekrar tartışmak için ağzını açtı, ama söyleyecek başka bir şey bulamadı. Ru her zaman ağabeyine hayranlık duymuştu. Niko onu alay etmez, üstünlük taslamazdı. Sinirlendiğinde veya öfkelendiğinde bile Ru'ya vurmazdı. Niko zekiydi, ailede diğer çocuklardan her zaman daha bilgili görünüyordu. Ama bazen Ru, Niko'nun ailenin en büyük oğlu olarak onun yerini almasının haksızlık olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Bunun nedeni, Ru'nun taş gözlü olduğu için kendine acımaması değildi. Yeşim takamayacağını ve klanı yönetemeyeceğini biliyordu, ama bu onu eksik ya da daha az sevildiğini hissettirmiyordu. Elbette kardeşlerinin ve kuzenlerinin yaşadıklarından mahrum olduğunu hissediyordu, ama babası ona her zaman kardeşlerinin sahip olmadığı şeylerin de olduğunu hatırlatıyordu: köpeği Koko, evde video oyun konsolu olan kendi odası, bayrak yarışı için daha fazla zaman.

Yine de Ru, Niko ile arasında sorumluluğun kendisinde olması gerektiğini düşünüyordu. Daha çok konuşan ve ne yapmaları gerektiğine dair fikirler üreten oydu. Niko sessizdi ve her şeye uyardı — ta ki uymayana kadar. Sadece kendisine uygun olduğu zamanlarda, birdenbire ilk oğul ve klan varisi rolünü üstlenirdi.

Juen Nu, Pillar'dan başka kimseden emir almazdı. Ancak Ru, Juen'in Lott ile değiştirdiği eğlenceli bakış ve omuz silkmesinden, adamların Niko'nun fikrini ifade etme şeklinden etkilendiklerini anlayabilirdi. Mantıklı konuşmak, sorumluluk almak ve en önemlisi, bilgi ve düşmana karşı potansiyel avantaj elde etmek için risk almak — tüm bunlar onun tecrübesizliğine birer övgüydü.

"Tamam, Niko-se," dedi Juen, yine Ru'nun tanıdığı iyi huylu amca gibi konuşarak. On dakika sonra Ru, okulunun ön merdivenlerinde durmuş, rahatlamış ve kızgın bir şekilde Roewolfe'nin otoparktan çıkıp eve doğru sürerken izliyordu.

BÖLÜM

23



Arkadaşların Arkadaşları

on dördüncü yıl, altıncı ay

Wen, yedi ay önce bir bağış yemeğinde tanıştığı sanatçı Ren Jirhuya'nın konuğu olarak Janloon Film Festivali'ne katıldı. Onun daveti üzerine, Jade Nonreactivity Hayırseverlik Derneği'nin yıllık konferansında bir konuşma yaptı ve kısa bir röportaj verdi. Bu röportaj, farkındalığı artırmak ve batıl inançlarla mücadele etmek için televizyon reklamlarında kullanıldı. Wen, Abukei sanatçısını sevmişti; ona samimi, cana yakın ve motiveli birisi olarak gelmişti. Kekon'un birkaç büyük film stüdyosundan biri olan Cinema Shore'un yapımcılığını üstlendiği bir filmde sanat yönetmeni yardımcısı olarak işe girince çok sevindi.

Wen, Jirhuya'dan kendisini sektördeki tanıdıklarına tanıtmasını istediğinde, Jirhuya kabul etti ama çekincelerini dile getirdi. "Size yardım etmek isterim Bayan Kaul, ama stüdyoda hiçbir nüfuzum yok," diye açıkladı.

"Herhangi bir etki peşinde değilim," diye Wen onu temin etti. "Sadece bu işi öğrenmek istiyorum ve insanlarla arkadaşların arkadaşları olarak tanışmayı tercih ediyorum."

Festivalde Jirhuya, onu aktörler, yönetmenler, yazarlar ve Cinema Shore'un yapımcısı ve ortak sahibi Sian Kugo ile tanıştırdı. "Bayan Kaul," diye haykırdı Sian, Wen'in korumalarına gergin bir bakış atarak. "Burada olacağınızı bilmiyordum." Janloon Film Festivali, altı yıllık varlığı boyunca istikrarlı bir şekilde büyümüştü

, ancak pek tanınmıyordu. Ülkenin film endüstrisi, komşu Shotar'a kıyasla küçüktü.

"Mümkün olduğunca dışarı çıkıp kültürel etkinliklere katılmayı seviyorum." Wen, vücuduna daha fazla güven duymaya başladığı ve bastona daha az ihtiyaç duyduğu için bunu yapmak artık daha kolaydı. Elbette tamamen iyileşmesi mümkün değildi, ancak zayıflık veya dengesizlik anlarını gizlemede ustalık kazanmıştı. Çoğu insan için konuşması ve yürüyüşü normal görünüyordu. "Bay Sian, benimle bara oturur musunuz? İşle ilgili birkaç soru sormak istiyorum, izin verirseniz."

Film yapımcısı konuşmaktan memnun oldu. "Kekon küçük bir film pazarı. Espenia ve Shotar'dan gelen büyük bütçeli yabancı filmlerle rekabet etmek zor. Tabii bir de televizyon var. Herkesin evinde ekran var ve insanlar filmlerin video kiralama dükkanlarına gelmesini bekliyor. Janloon Film Festivali'nin büyümesini ve daha fazla ilgi çekmesini umuyorum."

Wen kokteylinden bir yudum aldı. Bu onun ilk içkisiydi; coşkulu stüdyo yöneticisi ise üçüncü içkisini içiyordu. "Sizce Shotarian filmleri neden bu kadar popüler?"

Bay Sian burnunu kırıştırdı. “Çünkü insanların zevki yok!” Sonra güldü ve şöyle dedi: “Kabul etmeliyim ki, benzersiz bir stil ve pulp estetiği var. Suç dramaları da bağımlılık yapıyor. Hep huysuz ama kahraman Shotarian polislerin cinayetleri veya komploları çözdüğü hikayeler. Shotarian stüdyoları, barukan gangsterleri canlandırmak için bizden daha fazla Kekonese aktör çalıştırıyor olmalı.”

"Yani çoğu zaman, yabancılar ekranda Kekonese aktörleri gördüklerinde, Shotarian filmlerinde suçluları canlandırdıklarını izliyorlar," dedi Wen. "Kekonese'li bir film yapımcısı olarak bu sizi rahatsız ediyor mu?"

Sian omuz silkti. "Elbette, ama bu kapitalizm. Shotarian büyük bir pazar ve aktörler bu tip rolleri oynayarak geçimlerini sağlayabiliyorsa, ne diyebilirsin ki?"

“Büyürken, kardeşlerimin hep Baijen hakkında çizgi roman okuduklarını hatırlıyorum. İşgal döneminde geçen ve kahraman Green Bones'un Shotarianlarla savaştığı filmler vardı.”

"Ben de onlarla büyüdüm, ama savaş filmleri şu anda popüler değil ve Kekonese mitolojisinin uluslararası bir izleyici kitlesi yok," dedi yapımcı. "Cinema Shore'u, yurtdışında dağıtım şansı daha yüksek olan orta bütçeli projelere odaklıyorum. Aksiyon filmleri, casus gerilim filmleri, dramalar, korku filmleri."

Wen gülümsedi ve şöyle dedi: "Bay Sian, ben iş kadını değilim ve film endüstrisi hakkında henüz pek bir şey bilmiyorum, ama Pillar'ın ve Weather Man'in kulağı benim." Bir an durakladı. Dördüncü içkisini içmeye başlamış olmasına rağmen, Sian'ın tüm dikkatini üzerine çektiğini görebiliyordu. "Kekonese film endüstrisini nasıl büyütürdünüz?"

Wen, kocasını ikisinin baş başa bir tatile çıkmaları gerektiğine ikna etti. Niko ve Jaya Akademi'deydiler ve bir şeye ihtiyaçları olursa amcalarını veya teyzelerini arayabilirlerdi. Ru, birkaç günlüğüne teyzesi Lina ve kuzeni Cam'in yanında kalabilirdi. Üstelik, kardeşi ile birlikte çıkardıkları sorunların cezası olarak, o ayın geri kalanında arkadaşlarıyla dışarı çıkması yasaktı. Hilo ve Wen, bunun kimin fikri olduğundan şüphe duymuyorlardı.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Hilo. "Marenia? Toshon?"

"Daha uzak bir yer düşünüyordum," dedi Wen. "Marcucuo."

"Marcucuo mu?" Hilo kaşlarını kaldırdı ve yavaşça sordu, "Neden Marcucuo?"

"Sürekli duyuyoruz," dedi Wen. "Neden gidip kendimiz görmüyoruz?" Alusius'un doğu kıyısındaki küçük şehir devleti Marcucuo'nun resmi nüfusu sadece sekiz yüz bin kişiydi, ancak bu sayının beş katı kadar ziyaretçi, mevsimlik sakin ve yabancı işçi vardı.

Marcucuo, zengin ve ünlülerin vergi cenneti, her türlü eğlence ve kumarın bulunduğu tropikal bir turizm merkeziydi. Green Bones, Marcucuo'dan küçümseyici bir hayranlıkla bahsediyordu, çünkü burası yeşim taşının spor ve eğlence amaçlı olarak açıkça kullanıldığı tek yerdi. Yeşim taşları, teke tek maçlarda, sahnelenen gösterilerde ve televizyonda yayınlanan engelli parkur yarışmalarında kullanılıyordu. Yarışmacıların çoğu Kekonese kökenliydi, çoğunlukla Keko-Shotarianlar ve Keko-Espenianlardı. Diğerleri ise parlaklık kullanan yabancılardı, kendi kendilerini yetiştirmişler ya da eski askerlerdi. Bazıları ise, Green Bones'un utancına, Kekonese
idi — ailelerinden veya okullarından yeşim taşı almış, ancak klan yemini etmemiş ve asil mesleklerden birine girmeyi seçmemiş kişiler.

Wen, Hilo'nun tüm sektör hakkındaki görüşünü biliyordu. "Yeşim taşını sirk maymunlarına takmak israf," diyordu. "Neden paramızı o yere verelim ki?"

“Ne düşünürsek düşünelim, dünyanın diğer bölgelerindeki insanlar yeşim taşını bizden farklı kullanacak ve bazı Kekonese'liler

bu yabancı kullanım biçimlerinden etkilenecek. Dağ'la, Ti Pasuiga'yla, Matyos barukan'la ve Espenian Crews'la savaştık; hepsi yeşim taşının anlamını bozmak için çeşitli şeyler yaptı. Ama belki de bu anlamı kendimiz nasıl şekillendirebileceğimizi ve modern kültürü kendi avantajımıza nasıl kullanabileceğimizi yeterince düşünmedik."

Hilo ona uzun uzun baktı. "Bu gerçek bir tatil değil, değil mi?"

"Tabii ki tatil," dedi Wen, kocasına incinmiş bir bakış atarak. "Marcucuo'da görülecek ve yapılacak çok şey var, hava da güzel. Plaja gidebiliriz, ben de alışveriş yapmak istiyorum. Eğer klan için yararlı olabilecek birkaç şey öğrenirsek veya birkaç kişiyle konuşursak, o kadar iyi olur."

Kocası daha fazla ayrıntı istemeden geziye katılmayı kabul edince hoş bir sürpriz yaşadı. Hilo doğrudan bir kişiliğe sahipti; Wen, adamlarına sert bir şekilde konuştuğunu, genel veya olasılık içeren cevaplar verdiklerinde ayrıntıları istediğini duymuştu. Ancak Wen, fikirlerini gerçeğe dönüşene kadar kendine saklardı. Bazen, Shae ve Woon'un iş ilişkilerinin görünürdeki kolaylığını kıskanıyordu, çünkü kendisi henüz kendi kocasıyla böyle bir ilişkiye sahip değildi. Klan meselelerini açıkça konuşabilmenin rahatlığına rağmen, Hilo'nun Pillarman olarak üstlendiği rolün birlikte geçirdikleri zamanı kısıtladığından rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. Önce karı koca olarak mutlu olduklarında meseleleri tartışmak daha kolaydı.

Marcucuo'daki Grace Meydanı'na bakan Golden Spire Hotel & Casino'da geçirdikleri ikinci sabah, uyandıklarında seviştikten sonra yorgun ve terli bir şekilde yatakta uzanırken Wen, "Bu gece bir partiye gidiyoruz. Sel Lucanito'nun malikanesinde. O, jadesports promosyon şirketlerinin en büyüğü olan Spectacle One'ın sahibi, Tomascian medya ve oyun sektörünün devidir" dedi.

Hilo yuvarlanarak oturdu. "Tamam," dedi kararlı bir sesle. "Burada ne kazanabileceğimiz konusunda yeterince gizemli davrandın. Pillar'a bu partiye gitmesinin neden önemli olduğunu söyle."

Wen ona baktı ve pencerelerden içeri süzülen tropikal güneş ışığının vücudundaki yeşim taşlarını aydınlattığını fark etti. "No Peak'in Cinema Shore ve Kekon film endüstrisine yatırım yapması hakkında sana ve Shae'ye bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Ne olmuş ona?"

“Shae'nin Espenia'da başlattığı halkla ilişkiler kampanyası, bu günlerde farklı bir tür savaşın sürdüğünü düşünmeme neden oldu. İnsanların düşünce ve duyguları için

İnsanların düşünceleri ve duyguları için bir savaş. Kobens bunu zaten biliyor.” Koben Yiro'nun ateşli söylemleriyle onu bu kadar kolay gölgede bırakması hâlâ canını sıkıyordu. “Klan Dışı Gelecek Hareketi de, klanları ve yeşim taşını modası geçmiş ve kötü olarak göstererek aynı şeyi yapıyor. Bazı insanlar, yabancı savaşlarda yeşim taşının kullanıldığı haberleri gördüklerinde veya barukan kötü adamların oynadığı filmleri izlediklerinde buna inanmaya başlıyorlar.” Wen ayağa kalktı ve çıplak olarak komodinin yanına gitti, saçlarını topladı. “Bunu değiştirebiliriz.”

Hilo bir sigara yaktı. Ona ekşi bir bakış attı — sigarayı bırakması için onu cesaretlendirmeye çalışıyordu — ama sonuçta tatildeydiler. "Yeşim sporları işine girmeyeceğiz," dedi Hilo kesin bir sesle.

"Hayır," diye kabul etti Wen. "Ama bundan yararlanabiliriz."

Masadaki telefon çaldı. Wen telefonu aldı. "Tatilinizi böldüğüm için üzgünüm," dedi Juen'in sesi. "Hilo-jen orada mı?" Wen ahizeyi Hilo'ya uzattı. Kocası Horn ile konuşurken, o yıkanıp giyindi, sigara içip telefonun kablosunun uzandığı kadar otel odasında bir ileri bir geri yürüyerek. Kocası telefonu kapattığında, ona endişeli, sorgulayan bir bakış attı.

“Dün gece Lukang'da beş Green Bones üyesi pusuya düşürülüp öldürüldü,” dedi. Wen'in endişesini görünce hemen ekledi: “Senin tanıdığın kimse yok.” “Onlar Six Hands Unity'nin eski üyeleriydi ve No Peak'e yemin etmeye karar vermişlerdi. Mountain bunu öğrenmiş ve isimlerini sızdırmış.” Sinirli bir şekilde sigarasını söndürdü ve küllüğe bastırdı.

"Yolculuğumuzu kısaltmamız gerekiyor mu?" diye sordu Wen endişeyle. Hilo başını salladı. "Juen durumu kontrol altında tutuyor."

Wen yatağın ucuna oturdu ve kocasının giyinmesini izledi. Dışarıda, Marcucuo'nun havası ılık ve bulutsuzdu. Golden Spire Hotel'in yemyeşil bahçelerinden gelen kuş cıvıltıları ve çiçeklerin kokusu, otel odasının balkonunun altındaki sabah havasını dolduruyordu. Ancak, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, düşmanlarının intikam planlarından asla uzak olamazlardı.

Hilo gömleğinin düğmelerini ilikledi. Yanına gelip çenesini avuçladı ve başının üstüne öptü. "Ayt Mada tatilimizi mahvetmeyecek. Eve döndüğümüzde halletmem gereken işler var, ama burada olduğumuz sürece eğlenelim."

Sekiz saat sonra, Sel Lucanito tarafından üç kanatlı Alusian tarzı sıvalı bir konağın giriş salonunda karşılandılar. Sütun'un karısı ve Sütun Adamı olarak Wen, birçok zengin ve güçlü insanla tanışmıştı, ama bunlar genellikle No Peak'e bağlı ve Sütun'la görüşmek isteyenlerdi. Klanın Yumrukları veya Parmakları'ndan hiçbiri görünmeyen, yabancı bir yabancının evine girmek farklı bir şeydi. Gergin değildi, sonuçta Hilo'nun yanındaydı, ama kendini yabancı hissediyordu. No Peak klanının ne kadar güçlü hale geldiğini düşünerek, Kekon'un hala küçük bir ülke olduğunu ve dünyada adalarında bulunanlardan daha fazla paraya ve nüfuza sahip insanlar olduğunu hatırladı. Bu türden birçok insan, Marcucuo'ya gelerek lüks bir şekilde eğleniyor ve milyoner arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Sel Lucanito, sadece boyuyla değil, odadaki diğer erkeklerin çoğundan bir baş daha uzun olmasıyla değil, aynı zamanda geniş ve hiperenerjik varlığıyla da dikkat çeken bir adamdı. Multimilyoner, Tomascio, Espenia ve Marcucuo'da konutları vardı, üç dil konuşuyordu ve birkaç kumarhane, bir televizyon şirketi ve Spectacle One'ın sahibi idi. Kaul ailesinin hiçbir üyesiyle şahsen tanışmamış olmasına rağmen, kim olduklarını biliyordu. Yeşim taşı ile herhangi bir bağlantısı olan bir işin içinde olup da Yeşil Kemik klanlarını bilmemek imkansızdı. Lucanito, Kaul'ların gelişinde onları selamlamak için Kekonese dilinde "Tanrılar sizi korusun" anlamına gelen cümleyi öğrenmek için zahmetlere girmişti. Tomascian şövalyeliğiyle, boyuna göre etkileyici bir şekilde zarif bir reverans yaptı, sonra coşkuyla ellerini sıktı ve Espenian dilinde şöyle dedi "Geldiğiniz için çok mutluyum. Yeşim sanatına ve ülkenizin geleneklerine büyük sevgi ve saygı duyuyorum. Bu yüzden, bunların modern bir versiyonunu dünya çapında tanıtmaya büyük önem veriyorum. Kekonese'den daha fazla sporcunun yeşim sporlarına katılmasını çok isterim. İzleyicileri çekmek için geleneksel Yeşil Kemik savaşçılarının gizeminden daha iyi bir şey yoktur."

Hilo, eğlence dünyasının devine, Wen'in onun kişisel görüşüne rağmen iyi davrandığı erkeklere sakladığı türden bir gülümseme attı. Wen, onun bu gülümsemeyi birçok politikacı, bürokrat ve aşırı talepkar Lantern Men'lere kullandığını görmüştü. Yüzeysel olarak, onun tipik çarpık sırıtışına benziyordu. Sadece Hilo'yu iyi tanıyan biri, gözlerinde gerçek gülümsemesinin sıcaklığının olmadığını görebilirdi. Elini hafifçe sıktı ve ona, başkalarının yeşim yeteneklerinden para kazanmak olan gerçek tutkusu olan bu yabancıya bile kibar davranmasını hatırlattı.

"Harika bir parti vermişsiniz," dedi Hilo, kaba Espenianca ile, adamın lüks evine, şık giyimli konuklara ve bol miktarda yemek ve içkiye işaret ederek. "Karım, Marcucuo'ya gelip bunu kaçıramayacağımızı söyledi."

Sel Lucanito gülümsedi ve kolunu eğlenceye doğru uzattı. "Lütfen, eğlenin! Konuşacak çok şey var ve umarım konuşuruz, ama zamanınızı almayacağım. Siz, ağırlama şerefine nail olduğum ilk Yeşil Kemik klan liderlerisiniz ve herkes sizinle tanışmak isteyecek."

Wen, sanki o anda heyecan verici bir düşünce aklına gelmiş gibi hızlıca konuştu. "Danny Sinjo'nun da bu partide olacağını duydum. Bu doğru mu, Bay Lucanito? Onunla tanışmayı çok isterim."

Lucanito, Sinjo'nun gerçekten burada olduğunu memnuniyetle doğruladı ve Hilo ile Wen'i havuz kenarına götürerek onları Keko-Espenian jadesports yıldızı, kız arkadaşı ve menajeriyle tanıştırdı. Danny Sinjo, çarpıcı gözleri ve kusursuz çene hattıyla gerçekten film yıldızı kadar yakışıklıydı, ancak gerçek bir dövüşçünün vücut yapısına ve duruşuna sahipti. Tüm Keko-Espenialılar gibi, yeşim taşını görünmeyecek şekilde takıyordu, ancak Wen, onun Janloon sokaklarında bir Fist olarak geçebileceğini hayal edebiliyordu, tabii ki sivri uçlu uzun saçları ve biraz fazla güzel olan yüzü olmasaydı.

Sinjo, bu tanıtım karşısında hazırlıksız yakalandı. İçkisini masaya koyup ellerini sıktıktan sonra, "Vay canına. Bu gerçekten önemli bir şey." dedi.

Wen, "Büyük zaferin için tebrikler," dedi. Sinjo, kısa süre önce Shotarian dövüşçüsünü yenerek Spectacle One'ın televizyonda yayınlanan World Warrior etkinliğinde süper şampiyon unvanını korumuştu. Wen, Danny Sinjo'yu ilk kez Anden'den duymuştu. Anden, Espenian şehrine yaptığı ilk geziden sonra Resville'deki yeraltı jadesports eğitim kültürünü anlatmıştı. O zamandan beri Wen, Sinjo'nun yükselişini ilgiyle takip etmişti. Hilo'nun gözünde o gerçek bir Yeşil Kemik olmayabilirdi, ama adamın jade yetenekleri yadsınamazdı. Yurtdışına göç etmiş bir Yeşil Kemik ailesinden geliyordu. İyi eğitilmişti ve Kekon'a gidip en iyi özel antrenörlerden ders almıştı. Şimdi bir aktördü; kısa süre önce bir Shotarian filminde rol almıştı ve gelecekteki roller için görüşmeler yapıyordu.

"Kekonese biliyor musun, Sinjo-jen?" diye sordu Hilo.

Adam gözlerini kırptı. Wen, Sinjo'nun artan şöhretine rağmen, daha önce hiç saygı ifadesini içeren Green Bone son ekini duymadığını düşündü. Hilo'nun bu eki kullanması ve kocasının

bu kez içtenlikle gülümsediğini görmek de Wen'i şaşırttı. Sinjo, Kekonese dilinde, "Kekonese'm fena değil, ama çok iyi değil" dedi.

"Sorun değil," dedi Hilo. "Yeterince iyi konuşuyorsunuz ve ben de idare edecek kadar Espenca biliyorum. Bu kalabalıkta başka bir Kekonese yüzü görmek beni mutlu etti. Kuzenim sizi yıllar önce Resville'de görmüş. Şimdi de kendi karım hayranınız oldu ve sizinle tanışmam için ısrar ediyor."

Sinjo mütevazı bir adama benzemiyordu. Wen onu televizyonda seyircilere poz verirken ve gösteriş yaparken görmüştü. Şimdi Kaul'lara baktı ve ne söyleyeceğini bilemedi. "Kahretsin, gururum okşandı."

Hilo, "Kekon'a geri dönmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu. "Dürüst olmak gerekirse, hayır," dedi Sinjo. "Alınma ama benim için orada
"

"Düşündüğünden daha fazlası olabilir. Lucanito için kaç spor dövüşü kazanırsan kazan, Shotarian filmlerinde kaç kötü adam oynarsan oyna, yüzün her zaman Kekonese olacak. Kimse seni kendi halkın kadar takdir etmeyecek." Hilo, Sinjo'nun omzuna dostça bir el koydu ve geçen bir garsondan tepsiden bir içki aldı, kendisi için de bir tane aldı. "Havuz kenarı çok kalabalık. Oraya gidip daha sakin bir yerde konuşalım mı? İstersen menajerin de gelsin."

Wen cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve Sinjo'nun kız arkadaşıyla, ince, soluk saçlı bir Espenli kadınla sohbet etmeye başladı, böylece erkekler yürüyüşe çıkıp ciddi meseleleri konuşabileceklerdi. Parti giderek kalabalıklaşıyor ve gürültülü hale geliyordu; bir müzik grubu çalmaya başlamıştı ve birkaç kişi sarhoş bir halde devasa mavi yüzme havuzuna düşmüştü, ama Wen artık rahattı. Sinjo'nun hayranlık dolu ifadesini görmüştü. Çoğunlukla, yeşim taşı takan herkes, yetiştirilme tarzı, milliyeti veya soyu ne olursa olsun, Kekon'un Yeşil Kemikleri'ne belirli bir korku ve saygıyla bakıyordu. Yükselen genç film yıldızı Danny Sinjo, mirasından o kadar da uzak değildi ki, No Peak klanının Sütunu'nun kişisel ilgisini takdir edememezdi.

Wen, kocasının arkadaş olduğu herhangi bir adamı ikna etme yeteneğine tam güven duyuyordu. Yarın sabah, hava durumu sunucusunun ofisinde bulunan yengesini arayacaktı. Hafta sonuna kadar, Sian Kugo No Peak'in Fener Adamı olacak, Cinema Shore klana ait olacak ve Danny Sinjo klanın filmlerinde başrol oynayacaktı.

BÖLÜM

24



Sonunda Geliyor

Bero, bir akşam telefonun çalmasıyla şaşırdı ve karşıdan Ema'nın sesini duydu. Ona birçok kez numarasını istemiş olmasına rağmen, daha önce hiç telefonda konuşmamışlardı. Galo'nun ısrarıyla, onunla arkadaş olmaya çalışmış, hatta onu noodle yemeye götürmüş ve hesabı da ödemişti, ama yine de onu yatağa atmayı başaramamıştı. Bero, Espenli yöneticilerinin hoşuna gitmeyen bir şekilde, Vastik eya Molovni'nin planlarının ayrıntılarını ortaya çıkarmaya da yaklaşamamıştı. Hâlâ Ema'ya zorla sahip olmayı düşünüyordu, ama Ema Molovni ile yatıyorsa, o çirkin Ygutanlı piç onu öldürebilir ya da en azından gruptan atabilirdi, bu da Espenlilerle olan kazançlı anlaşmasının sonu anlamına gelirdi.

Bu yüzden Ema ona "Numaramı vermiyorum" dediğinde, o da ona kendi numarasını verdi. Ama Ema hiç aramadı. Ta ki şimdiye kadar.

"Ben Ema," dedi. "Klan dışı toplantılardan."

"Ah, merhaba," dedi Bero, kaşlarını çatarak, ama birden heyecanlanarak. "Aradın." "Dinle, sana pek iyi davranmadığımı biliyorum. Ben... Başkalarına yaklaşmakta zorlanıyorum. Bazen bu yüzden kaba göründüğümü biliyorum." Durdu. "Neyse, bu akşam birlikte takılmak ister misin diye merak ediyordum."

Bero, soğuk davranan bu kadına inat hayır demek istedi, ama bu dürtü sadece yarım saniye sürdü. "Tabii," dedi, kayıtsız görünmeye çalışarak. "Şu anda bir işim yok. Nereye gitmek istersin?"

Bir an sessizlikten sonra Ema, "Dışarı çıkmak istemiyorum. Bu gece değil. E v de bir şişe hoji var. Bana

gelmek ister misin?"

Bero oraya gitti. Yolda, bir fast food standından bir paket sıcak kızarmış ekmek ve eczaneden bir paket prezervatif aldı. Ema, Coinwash semtinde bir yetişkin video kiralama dükkanının arkasında bulunan eski, üç katlı bir apartmanda yaşıyordu. Bero en üst kata çıktı ve Ema'nın kapısını çaldı. Ema kapıyı açtı, gülümsedi ve sessizce kapıyı açarak Bero'nun içeri girmesini bekledi. Üzerinde sadece beyaz bir bornoz vardı, altında başka bir şey giymemişti. Dairenin havası nemliydi ve portakal çiçeği kokuyordu; Ema banyodan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Bero'nun gelmesini beklemeden hoji şişesini açmıştı.

"Kızarmış ekmek, tanrılara şükür," dedi ve çantadan bir parça aldı.

.

Başlamak için sabırsız olmasına rağmen, Bero bir an durup
tek yatak odalı dairede merakla dolaşmak için bir dakika ayırdı. Daire küçüktü, onun evinden bile daha küçüktü, ama içindeki eşyalar pahalıydı. Ema'nın LCD televizyonu ve kaset çalarlı bir müzik seti vardı. Açık dolabı marka giysiler, çantalar ve ayakkabılarla doluydu ve komodininin üzerinde duran mücevherler gerçek altındandı. Bero, bu kadar güzel şeyler alacak kadar parası varken neden bu mahallede yaşadığını anlayamıyordu.

Alaycı bir şekilde güldü. Bütün eşyaları zengin erkeklerden hediye olmalıydı.

Kızgınlıkla, Espenli yöneticilerinin bu fırsatı bilgi toplamak için kullanmasını isteyeceklerini hatırladı. Ema'nın kişisel hayatı hakkında, komodininin üstündeki çerçeveli aile fotoğrafı dışında pek bir ipucu yoktu. Bir erkek ve bir kadın, üç erkek ve iki kız çocukları ile bir teknenin güvertesinde duruyorlardı, arka planda okyanus görünüyordu. Ema fotoğrafta genç bir kızdı, ikinci en büyük çocuktu. Yeşil Kemiklerden olan ağabeyinin yanında duruyordu.

"Buraya gel," dedi Ema, yanındaki kanepe minderine vurarak. Ona bir bardak hoji doldurdu. Bero ceketini çıkardı, yanına oturdu ve içeceği kabul etti.

"Ağabeyin Yeşil Kemik'se neden klanları bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye sordu.

Ema içkisini bir dikişte içti, yutarken boğazı titredi. Boynu ve göğsünün yumuşak derisi banyo ve içkiden kızarmıştı. "Ağabeyim öldü," dedi, bardağı masaya koyup yeniden doldurdu. "İdam edildi." Bero'ya döndü, gözleri parlak ve cam gibiydi. "Ya sen? Ailen var mı?"

"Hayır," dedi Bero.

"Yakın olduğun kimse yok mu?"

Hoji, Bero'nun boğazını yakıp ısıttı. Yıllar boyunca tanıştığı insanları düşündü, özellikle de arkadaş sayabileceği insanları. Sampa. Cheeky. Mudt. Hepsi ölmüştü ya da gitmişti. Bero'nun ilişkileri uzun sürmezdi. "Her zaman bir engel çıkardı," dedi. *"Jade.* Jade her zaman engel olurdu."

"Senin için üzüldüm." Alaycı bir ses tonu yoktu, sadece dürüsttü. Ona yaklaştı. Bornozu açıldı ve göğüsleri ile koyu renkli meme uçları göründü. "Tanrılar var mı sence?" diye sordu beklenmedik bir şekilde. "Tövbekarların söylediği gibi bizi görüyorlar ve yargılıyorlar mı sence?"

Bero'nun penisi pantolonuna rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyordu. Soruya kaşlarını çattı. Bu, üzerinde derinlemesine düşündüğü bir soru değildi. Hayatında yeterince tehlikeli durumlar ve garip şanssızlıklar yaşamıştı ki, bazen üzerinde daha büyük bir gücün olduğunu, onu izlediğini, bir fare gibi oynattığını düşünürdü.

Diğer zamanlarda ise, dışarıda hiçbir şeyin olmadığını, çaresiz insanların kendilerini kandırdıklarını ve boşuna çabaladıklarını, görünmeyen şeyleri görerek kalıplar ve işaretler yarattıklarını düşünürdü. Kendi hayatında, yaptığı hiçbir şey gerçekten daha büyük bir anlam ifade etmiyordu. Daha büyük bir resim yoktu; şans ve başarısızlık serileri birbirini dengeliyordu. Bazen suyun üstünde süzülür, bazen de suyun altında çırpınırdı, ama yine de bilinmez ve acımasız okyanusta sadece bir balıktı.

"Tanrıların var olup olmadığı önemli değil," dedi Bero. "Bana bu boktan hayatı verdilerse, ne düşündükleri umurumda değil."

Ema sakin bir şekilde onaylayarak gözlerine baktı. "Ben de."

Onun pantolonundan penisini çıkardı ve başını onun kucağına eğdi. Onu emirken nemli saçları karnına döküldü. Boşalmak üzereyken onu aşağı itti ve kanepede seviştiler. Tek kişilik yatağa geçtiler ve tekrar seviştiler. Ema gözleri kapalı, acımasız, mekanik, öfkeli bir çaresizlikle sevişti. Ona prezervatif takmasını bile istemedi. Bero işini bitirdikten sonra, Ema orgazm olana kadar onu sürmeye ve kendini acilen ovmaya devam etti. Bero gerçekten şaşkındı. Yıllarca onu reddetmişken, Ema'nın her zamanki kibirli tavırlarını biraz daha sergilemesini, belki biraz direnip işi zorlaştırmasını isterdi.

zorlu hale getirmesini isterdi. Olduğu gibi, seks iyiydi, çok iyiydi, sonuçta seksti, ama bu kadar uzun süre bekledikten sonra biraz hayal kırıklığı yaratmıştı.

Sonra uyumak istedi, ama kız omzunu salladı ve "Gitmelisin" dedi. Bero yuvarlandı ve homurdandı, ama kız onu tekrar salladı ve o da sinirlenerek başını kaldırdı. Birkaç saat önce Ema sarhoş ve muhtaçtı, ama şimdi ayağa kalkmış, bornozuna sarılmış, garip bir şekilde ayık ve kararlıydı, gözlerinde belirsiz bir boşluk vardı. "Yarın," dedi ona. "Yarın olacak."

İlk başta ne dediğini anlayamadı. Sonra oturdu. "Yarın ne olacak?" Artık uyanmıştı. "Sen, Molovni ve diğerlerinin planladığı şey, değil mi? Klan mensubu olmayanların büyük grevi."

Ema bir kağıda bir şeyler yazdı ve Bero'ya uzattı. "Yarın öğleden sonra saat dörtte Liman'daki bu adrese git. İş bittikten sonra orada buluşacağız. Vastik bir tekneyle orada olacak, bizi ülkeden çıkarmaya hazır."

"*Ülke* dışına mı?" Bero, elindeki kağıda bakarak şaşkınlıkla tekrarladı. "Bunu neden bana veriyorsun? Molovni benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Ben bu plana dahil edilmedim."

Ema ona eğildi ve yıllar önce zarar görmüş olan yanağına garip bir şekilde masum bir öpücük kondurdu. "Artık bu işin içindesin," dedi, "çünkü sen benim arkadaşımsın. Vastik'in başka seçeneği yok."

Bero kıskanç bir alaycı gülümsemeyle, "Yani *Vastik'e* istediğini yaptırabilirsin?" dedi.

Ema gülmeden güldü. "Molovni, Dramsk'taki efendilerinin söylediklerini yapmak zorunda. Klanlardan nefret ediyorum diye Ygutani'lere sevgim olduğu anlamına gelmez." Bero'nun attığı gömleği ve pantolonunu alıp ona uzattı. O isteksizce giyinirken, çantasını karıştırıp bir tomar para çıkardı. "Al," dedi ve parayı ona uzattı. "Geç oldu. Taksiye bin."

"Taksiye bu kadar para gerekmez," dedi, paraya bakarak ama yine de alıp cebine tıkıştırdı. "Neden ne yapacağını söylemiyorsun? Belki yardım edebilirim." Sızlanıyor gibi geldiğini biliyordu. Kızgın.

Ema ona halsiz bir gülümseme attı ve bornozunu daha sıkı sardı. "Yardım ettin. Bu gece iyi bir sevişmeye ihtiyacım vardı ve sen bunu bana verdin."

Kapıya gitti ve ona kapıyı açtı. "Yarın ortalıkta görünme. Sadece o adrese zamanında git."

Bero dairesine döndüğünde, Espenialılar tarafından kendisine verilen özel numarayı aradı. Bu numarayı sadece acil durumlarda, muhbirlik kimliği açığa çıkarsa, ölümcül tehlikeye girerse veya hayati ya da acil bir bilgiye sahipse kullanması söylenmişti. Gece yarısı geçmişti. Telefon üçüncü kez çaldıktan sonra açıldı. "Kimsiniz?" diye sordu Galo uykulu bir sesle.

"Catfish." Bero yüzünü buruşturdu; hala kod adından nefret ediyordu. "Yarın. Molovni, klansızların liderleriyle ne planlıyorsa, yarın gerçekleşecek."

Galo anında uyanık hale geldi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kız. Ema. Sonunda ona ulaştım. Dairesine gittim, her şeyi öğrendim."

"Sana tam olarak ne söyledi?"

"Hiçbir şey söylemedi," diye şikayet etti Bero. "Tek bildiğim, yarın olacağı ve Molovni'nin onları ülkeden çıkarmak için bir planı olduğu."

"Kızın adresi ne?" diye sordu Galo.

Bero tereddüt etti. Aniden, Espenian askerlerinin Coinwash'daki Ema'nın binasını çevreleyip kapıyı kırdıkları bir görüntü gözünün önüne geldi. Ema'nın dairesinden sürüklenip, plakası olmayan bir aracın arkasına atıldığını, Espenian askeri üssüne götürüldüğünü ve bir daha hiç görülmediğini hayal etti.

Bu düşüncenin neden onu rahatsız ettiğini bilmiyordu. Kızdan neredeyse hiç haberi yoktu. Uzun zamandır onunla yatmak istediği ve sonunda başardığı için ona bir borcu yoktu. Kız yıllardır ona soğuk davranmıştı ve düşününce, bu gece de onu gece yarısı kovarak kaba davranmıştı. Espenliler, kibirli ve talepkar olsalar da, Bero'ya iyi para ödüyorlardı. Bu yüzden kendi isteksizliği onu şaşırtıyordu.

"Ona ne yapacaksın?" diye sordu.

Galo da Bero'nun sorusuna şaşırmıştı. "Neden umursuyorsun?"

"Sadece bilmek istiyorum," diye tersledi Bero. "O sadece bir kız, tamam mı? Barukan ve o Ygutanlı serseri tarafından bir belaya bulaştırılmış bir kız. Adresini söylersem, ona ne yapacaksın?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Sonra Galo mırıldandı, "Catfish, beni şaşırttın. Vicdanın ufak bir parçasını ortaya çıkarmak için tüm bu zamanlar varken, bunu şimdi mi yapıyorsun?" Espenian daha yavaş, daha yatıştırıcı bir tonla devam etti. "Ona zarar vermeyeceğiz. Zorunda kalmadıkça elimizi hiç göstermeyeceğiz. Senin kızın Molovni'ye giden bir bağlantı, Molovni ise Ygutan ordusu ve nekolva eğitim programına giden bir bağlantı. Yarın sabah, onun dairesini gözetleyeceğiz ve bizi Molovni'ye götürene kadar onu takip edeceğiz. Sana söz veriyorum, ona zarar vermeyeceğiz." Bero yine hemen cevap vermediğinde, Galo'nun sesi keskinleşti. "Adresi ver, Catfish."

Bero onlara Ema'nın adresini verdi. Karnında garip, tanıdık olmayan bir endişe dalgası vardı ve bundan hoşlanmamıştı. "Peki ya ben?" diye sordu. "Ben ne yapacağım? Molovni ve klansızlar onları ispiyonladığımı öğrenirlerse ne olacak?"

"Hiçbir şey yapma," dedi Galo. "Sadece ortalıkta dolaşma. Tehlikede olduğunu düşünürsek seni oradan çıkarırız. Bu numarayı yanında bulundur ve kimseye bir şey söyleme." Bir süre durakladı ve Bero, telefonda başka biriyle hızlıca Espenca konuştuğunu duydu. "Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Bero cebinden kağıt parçasını çıkardı ve parmakları arasında ovuşturdu. Ema'yı takip etmek Espenialıları Molovni ve komplocularına götürmezse, yarın öğleden sonra saat dörtte hepsini bulmanın kesin yolu bu olacaktı.

Ama kaçış botu olan güvenli bir ev... Bu, Bero için çok yararlı olabilirdi. Bir şey ters giderse. Espenliler onu yüzüstü bırakırsa.

"Hayır," dedi. "Başka bir şey yok."

Galo, "İyi bir şey yaptın, Catfish," dedi. Telefonu kapattı.

BÖLÜM

25



Büyük Grev

on dördüncü yıl, yedinci ay

Hilo, KJA toplantılarını hiç sevmezdi, ama eskiden bunlardan kaçınabilirdi. Kırk yıl önce kurulduğunda, KJA'nın tek amacı ülkenin yeşim taşı arzının üretimini ve dağıtımını yönetmekti. Üç ayda bir yapılan toplantılar genellikle bütçe, ekonomi politikası, ihracat kotaları ve yurtiçi yeşim dağılımı ile ilgili tartışmalarla geçerdi. Klanların liderleri, toplantıları hava adamlarına bırakıp, bazen sadece gerekli oyları vermek için toplantının sonuna gelmeleri de sık görülen bir durumdu.

Ancak son yıllarda KJA, devlet karteli olarak orijinal amacının çok ötesine geçerek yeşimle ilgili tüm konularda geniş kapsamlı bir politika grubu haline geldi. KJA'nın askeri reform, Kekonese dövüş okullarında okuyan Kekonese vatandaşı olmayanlar ve Marcucuo'daki yeşim sporları gibi konularda resmi tutumunun ne olması gerektiğini tartışmak için özel oturumlar düzenlendi. Yeşil Kemik klanları, KJA'yı kullanarak parlaklığın suç olmaktan çıkarılmasına, düello yasaklarına ve siyasi aşırılığa karşı ortak bir tutum sergilemişti. Bir yandan, KJA'nın değişen işlevi tartışmaları daha az sıkıcı hale getirmişti. Öte yandan, Hilo düşmanlarıyla aynı odada oturarak istediğinden çok daha fazla zaman geçirmek zorunda kalmıştı.

Woon ile birlikte geldiğinde, hem o hem de klanın Sealgiver'ı, Kaul ailesine sağlıklı bir çocuk doğduğu için sıcak ve saygılı tebriklerle karşılandı. Uykusuz ve sürekli gülümseyen Woon, Hilo'nun onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. Şu anda Shae ve yeni doğan kızıyla birlikte olmak istediğine şüphe yoktu, ancak önümüzdeki birkaç ay boyunca Shae'nin yokluğunda Ship Street'i devralarak, geçmişte de yaptığı gibi, vekaleten Hava Durumu Adamı olarak görev yapacaktı.

Ayt Madashi, Koben Yiro ile birlikte geldi. Yıllar içinde Dağ da organizasyonunda değişiklikler yapmıştı. Hilo'nun bildiği kadarıyla, Ayt'in hiç Pillarman'ı olmamıştı, ama dayanılmaz derecede gösterişçi Koben Yiro, sık sık sözcülüğünü yapmanın yanı sıra, onun gayri resmi yardımcısı haline gelmiş görünüyordu. Hilo, Ayt'in Koben'i popüler Koben ailesiyle birlik gösterisi yapmak için mi, yoksa ona ihanet etmemelerini sağlamak için mi yanında tuttuğunu anlayamıyordu.

Bugün klan liderleri arasında tartışılan konu, Anorco şirketinin açık denizde devam eden yeşim madenciliği faaliyetlerine ne yapılacağıydı. Gemilerinin defalarca sabote edilmesinin ardından Art Wyles, Jim Sunto'nun özel askeri şirketi Ganlu Solutions International'dan güvenlik görevlileri tutmuştu. Artık Euman Adası açıklarındaki gemi, saldırganların yaklaşmasını algılayabilen ve onlara sarsıntı bombaları atabilen yeşim taşı donanımlı eski Espenian askeri personeli ve takılı mayınları kaldırabilen teknisyenler tarafından gece gündüz korunuyordu.

"İşgal ve hırsızlık!" diye bağırdı Koben Yiro, masaya yumruk atarak. "Bu kibirli yabancılar ülkemize ve yeşim taşının anlamına hiç saygı duymuyorlar."

"Bu konuda kimse sana karşı çıkmıyor, Koben-jen," dedi Six Hands Unity'nin Hava Adamı, bu dramatik tavra biraz sinirlenerek. Hilo, adamın adını hatırlayamadı, ama yanındaki sandalye boştu. Akrabasını öldüren Jio Somu, tövbekarların varlığının güvencesine rağmen Lukang'daki kendi topraklarının güvenliğinden hiç ayrılmamıştı. Hava Adamı şöyle dedi: "Ama Anorco'nun CEO'su Wyles'ın bol parası ve siyasi bağlantıları var ve onun vazgeçmeyeceği açık. Şirket, gemilerin uluslararası sularda faaliyet gösterdiğini iddia ediyor."

"Yalan," diye işaret etti Koben. "Kekonese topraklarına düzenli olarak tecavüz ediyorlar."

"Yasalara göre durum belirsiz, ama Kraliyet Konseyi bizden uzlaşma istediğinde ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Jo Sun

klanının bir üyesi.

Dağ'dan Yeşil Kemikler ve
No Peak klanlarının gemilere zarar vermek için işbirliği yaptığı bir sır değildi. Bilgelik Salonu'ndaki politikacılar, tırmanan durumdan son derece endişeliydi. Şu ana kadar kimse ölmemişti, ancak Espenli vatandaşların veya her iki klandan Green Bones üyelerinin ölümü, feci bir diplomatik krize yol açabilirdi. Hükümet, Espenliler denizaşırı yeşim madenciliğini belirli alanlar ve miktarlarla sınırlamayı kabul ederse, klanların yabancı şirketin mülklerine saldırmayı durdurmayı kabul ettiği bir anlaşma müzakere etmek istiyordu.

Koben, "Sadece kanı ince korkaklar hırsızlarla müzakere eder, bize ait olanın tamamını değil, sadece bir kısmını çalmaları için yalvarır!" diye haykırdı.

Ayt Mada, Koben'in açık sözlülüğünü engellemedi. Hilo, ana etkinlikten önce kalabalığı coşturmak için sahneye çıkan daha az tanınmış sanatçıların gösterilerini ve konserlerini hatırladı. Ayt, sesli yardımcısının insanları coşturmasına izin verdi, böylece sahneye çıkıp daha da soğukkanlı bir komutan gibi görünebilecekti.

Şimdi de öyle yaptı, Koben'i tek bir bakışla susturduktan sonra şöyle dedi: "Bu odadaki bazı klanlar, Espenian çıkarlarını uzun süredir şımartmasaydı, bu durumda olmazdık." Hilo'ya, artık çok tanıdık gelen, küçümseyen bir bakış attı. "Kaul Hilo, kurucusuyla kişisel arkadaş olduğu için, suçlu gemileri koruyan utanç verici özel askeri şirket üzerinde biraz nüfuzunu kullanabilir."

Hilo, "Jim Sunto benim arkadaşım değil. Eğer suçlayacak birini arıyorsanız, belirli *diğer* klan liderleri ülkemizi yabancı suçlular için bir sığınak haline getirmemiş olsaydı, Espenianlar ensemizde nefes almıyor olurdu" dedi.

"Kaul-jen, Ayt-jen, lütfen," diye araya girdi Başkan Canto Pan, takdire şayan bir cesaretle ya da sadece KJA'nın hiçbir toplantısının, bunca yıl sonra Kaul ve Ayt'ın hala birbirlerinin ölümünü istediğini hatırlatmadan geçmemesine sinirlenerek. "Bizi buraya getiren koşullar ne olursa olsun, Kraliyet Konseyi'nin önerisine odaklanalım. Açık deniz madenciliğine hangi katı sınırlamaları kabul edebiliriz?"

Hilo, her şeye alışabilmenin ne kadar olağanüstü olduğunu düşündü. Kardeşinin ölümünden sorumlu olan kişi, kayınbiraderi ve onun yeşim taşından yapılmış savaşçılarının çoğuyla aynı odada düzenli olarak bulunmaya alışabileceğine asla inanmazdı.

kayınbiraderi ve pek çok yeşim savaşçısının ölümünden sorumlu olan kişiyle aynı odada bulunmayı öğrenebileceğine ve hatta karşılıklı nefretlerine rağmen *sıkılabileceğine* asla inanmazdı. Onlar burada otururken, No Peak, Dağ için kirli işleri yapan ve Lukang'da beş Yeşil Kemik üyesinin cinayetini işleyen barukan sokak çetesinin liderlerini avlayıp öldürüyordu.

Bu lanet şeyi kazanmak için ne gerekiyor? Hilo, toplantı devam ederken sessizce öfkeleniyordu. Yavaş, kaynayan, dağınık klan savaşları, kendi hayatının ötesinde sonsuza kadar devam edebilir miydi? Dağın Sütunu *ellili yaş*larındaydı, kocası ve çocuğu yoktu. Hırslı, genç Yeşil Kemiklerle dolu bir klanda iktidarı ne kadar süre elinde tutabilirdi? Tanrı aşkına, o kaltak *neden* yorulup *vazgeçmiyordu*?

Hilo'nun tanımadığı bir ofis asistanı arkasına yaklaşarak alçak ve özür diler bir sesle, "Kaul-jen, resepsiyona sizin için bir zarf geldi. Getiren kişi acil olduğunu ve hemen size teslim edilmesini istedi" dedi. Hilo mühürlü zarfı inceledi, ancak kalın kağıt üzerinde herhangi bir tanımlayıcı işaret yoktu. Zarfı yırttı.

İçinde tek bir kağıt vardı, selamlama ya da imza yoktu, sadece bir satırlık daktilo ile yazılmış metin vardı. *Hayatın tehlikede. Hemen git.*

Hilo kağıdı ters çevirip zarfın içine baktı, ama nottaki korkunç uyarıdan başka bir şey yoktu. Hilo sessizce kağıdı yanındaki Woon'a uzattı. Woon doğal olarak sakin ve dikkatli davranmakta ustaydı, ama gözleri fal taşı gibi açıldı ve Hilo onun şüphe ve endişeyle gizlice sağa sola bakışlarını gördü. Zarfı getiren asistanı aradı, ama genç adam çoktan odadan çıkmıştı.

Hilo, gözlerini ve Algısını geniş toplantı salonunun etrafında gezdirdi. Orada olması gereken kişilerden başka kimseyi algılayamadı: Kekon Jade Alliance'ın yöneticileri, Green Bone klan liderleri ve onların Hava Adamları, köşelerde duran dört Deitist tövbekarı, çay dolduran ve toplantı katılımcıları arasında notlar taşıyan iki sekreter. Hilo, Algısını kapalı kapıların ötesine zorladı. Salonun hemen dışındaki koridorlar boştu. Asansör lobisindeki masada sıkılmış bir güvenlik görevlisi duruyordu. Onun ötesinde, bireysel enerjileri ayırt etmek zorlaşıyordu: Binanın alt iki katında hareket eden insanlar yoğun bir bulanıklık oluşturuyordu.

Algısını tekrar odaya çevirdi ve etrafındaki yeşim auraları taradı. Hilo, herhangi bir acil tehdit algılamadı; diğer Yeşil Kemiklerden, hatta Ayt Madashi'den bile

diğer Yeşil Kemiklerden, hatta Ayt Madashi'den bile. Dağ Sütunu masanın karşısındaki Hilo'ya bakıyordu. Ona bir şey olduğunu ve onun tetikte olduğunu anlayabilirdi. Yıllarca süren karşılıklı düşmanlık, her iki Sütun'u da diğerinin yeşim aurasındaki herhangi bir değişikliğe karşı duyarlı hale getirmişti ve Algı'yı hesaba katmasa bile, onun dikkatinin tartışmadan uzaklaştığını ve birkaç saniye boyunca hareketsizce oturup hiçbir şeye bakmadığını fark edemezdi.

Hilo başını hafifçe Woon'a çevirdi. "Notu al ve odadan çık. Çabuk."

Woon'un yüzü soldu. "Sütunu terk edemem," diye ısrar etti, o kadar acil ve korkulu bir şiddetle ki, Hilo, Woon'un Lan'ın en iyi arkadaşı ve Sütun adamı olduğunu ve daha önce bir Sütun adamının gözü önünde öldürüldüğünü hatırladı. "Yapmayacağım, Kaul-jen."

"Dediğimi yap," diye emretti Hilo. "Koridorda bekle. Hemen arkandan geliyorum. Benden önce çıkanları durdur. Önce senin gitmeni istiyorum, böylece odadaki kimlerin senin gitmene tepki vereceğini anlarım. Ya da bizimle dalga geçilip geçilmediğini." Woon hala kıpırdamayınca Hilo sessizce homurdandı, *"Hadi*, Woon-jen. Kızını düşün."

Woon yutkundu, sonra gizemli kağıdı kapıp ayağa kalktı ve odanın çıkışına doğru büyük adımlarla yürüdü. Hilo ellerini yuvarlak masanın üzerine koydu ve daha yavaşça ayağa kalktı, bu da konuşmanın kesilip durmasına neden oldu. "Korkarım ailemizde acil bir durum var," dedi. Merak ve endişe dolu fısıltılar odada yükseldi. "Woon-jen ve ben gitmeliyiz. Toplantıya biz olmadan devam edin."

Hilo, Woon'un ittiği kapıya kararlı ama çok hızlı olmayan adımlarla yürüdü. Jade'siz politikacılar ve karar vericiler sadece kafaları karışmıştı, ancak odadaki Yeşil Kemik liderlerinin auralarında yükselen bir şüphe dalgası dolaşıyordu. Hilo'nun tamamen dürüst olmadığını, açıklanamayan başka bir nedenden dolayı jade aurasının yüksek ve şiddetli bir tonda uğuldadığını algılayabiliyorlardı. Ayt Mada başını çevirip gözlerini kısarak Hilo'nun odanın içinden ilerleyişini adım adım izledi. Hilo'nun algısı o kadar gergindi ki, işitme ve görme duyuları bulanıklaşmıştı. Oda, her biri onun dikkatini çeken bireysel enerjilerle dolu, loş ve sessiz bir alan gibi görünüyordu. Hilo, bu enerjilerden en az birinin ani bir kötü niyetle tepki vermesini bekliyordu. *Göster kendini.*

Biri ortaya çıktı. Yeşil Kemik auralarıyla dolu odada, son saniyeye kadar fark edilmedi. Hilo kapılara ulaştığında hızla döndü.

Ayt Mada koltuğundan kalkmaya başlamıştı. "Yalan söylüyorsun. Sen gerçekte ne..." Ayt'ın arkasından, Sütun'un su bardağını doldurmaya başlayan sekreter, sürahiyi düşürdü, masanın ve Koben Yiro'nun kağıtlarının üzerine su döktü ve aynı hareketle kolunun altında sakladığı bıçağı Ayt Madashi'nin boynuna sapladı.

Ayt saldırıyı hissetti, ama çok geçti. Normal şartlar altında, hiç kimse bir suikastçinin Ayt Mada gibi bir Yeşil Kemik'in boğazını kesebilecek kadar yaklaşabileceğini hayal edemezdi. Dağ Sütunu'nun tüm dikkati Kaul Hilo'nun şüpheli davranışlarına odaklanmış olduğu için genç kadın başarılı olabildi. Odada toplu bir sessiz şokun yaşandığı anda, herkes sekreterin yüksek tizli korku ve zafer çığlığını duydu. "Bana bak, Ayt Madashi, seni katil, seni kaltak. *Kim olduğumu biliyor musun?* Ven Emashan, Ven Sando'nun kızı, Ven Haku'nun kardeşi, ailesi..."

Ayt Mada'nın eli, ezici bir güçle kızın boğazını sıktı. Neredeyse insanlık dışı bir çığlık atarak, genç kadının başını ağır masanın kenarına o kadar sert bir şekilde vurdu ki, kalın, cilalı siyah ahşap kızın kafatası ile birlikte çatladı. Patlayıcı yeşim enerjisiyle alev alev yanan Ayt, cansız bedeni en yakın pencereye fırlattı. Camı iğrenç, etli bir sesle vuran beden, örümcek ağı gibi çatlaklar oluşturduktan sonra ağır bir çuval gibi halının üzerine düştü.

Odanın köşelerinden, izleyen tövbekarlar yüzlerini yukarı kaldırdılar ve hep bir ağızdan, "Cennet gördü! Cennet gördü! Cennet gördü!" diye tüyler ürpertici bir koro halinde bağırdılar. Bu ses, odadaki herkesi titretirken, Ven Ema'nın tanrıların gözü önünde kan döktüğü için kendi ruhunu ve tüm ailesinin ruhlarını sonsuza kadar lanetlediğini bilen korkunç bilgiyle kulaklarını çekiştirmeye başladılar.

Ayt dizlerinin üzerine çöktü, elleri boynundaki yarayı sıkıca kavradı, parmaklarının arasından çıkıntı yapan bıçağın etrafına kırmızı kan akıyordu. Koben Yiro panik içinde ayağa fırladı. "Ayt-jen!" Ona doğru koştu, sonra durdu ve odadaki tüm insanların şaşkın ve bakışlarını üzerine çevirmiş yüzlerine döndü. "Sütun yaralandı. Yardım çağırın!"

Altı Elleri Birlik Hava Adamı, salona doğru yarım düzine adım attıktan sonra tereddütle durdu. Hilo, kapalı kapının önünde duruyordu. Hareket etmemişti; dizlerinin üzerinde, ölümcül bir yara almış, gözleri

ve acı içinde açılmış gözleriyle herkes kadar şok olmuştu. Ayt nefes almaya çalışıyordu. Sıkıca kenetlenmiş elinin altından kan sızmaya devam ediyor, krem rengi hırkasına koyu kırmızı lekeler yayılıyordu. Hilo ona baktı, sonra yavaşça gözlerini odadaki diğerlerine çevirdi, toplantıya katılanları soğuk bir bakışla süzdü. Tek kelime etmeden, çıkışı engellemek için iki adım attı.

Toplanan herkesin üzerine ürpertici bir farkındalık çöktü. Eğer hiçbir şey yapmazlarsa, Ayt Mada ölecekti. Hilo bunun için parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu; sadece kimsenin dışarı çıkmasını engellemesi yeterliydi. Odadaki birkaç kişi yeşim takmıyordu. Diğer Yeşil Kemikler arasında, Kaul Hilo kadar yeşimle donanmış ya da tek başına onunla dövüşte boy ölçüşebilecek kimse yoktu. Birkaç kişi bir araya gelirse onu yenebilirlerdi, ama bunu hızlı bir şekilde başarabilmeleri pek olası değildi. Woon koridorda bekliyordu ve bir anda Hilo'nun yanına ulaşabilirdi.

Taş Kupa Klanı'nın Sütunu sandalyesine geri oturdu ve kollarını kavuşturarak No Peak'e karşı harekete geçmeyeceğini açıkça gösterdi. Jo Sun Klanı ve Kara Kuyruk Klanı'nın liderleri de onu takip etti. Dağın bağlı klan liderleri birbirlerine kararsızca baktılar. Hepsi Ayt Mada'ya bağlılık yemini etmişti, ama kadın yerde kanlar içinde yatarken ve Kaul Hilo önlerinde dururken, onu kurtarmak için kendi hayatlarını riske atmaya değer miydi?

Koben Yiro, Hilo'ya doğru tehditkar bir adım attı ve bağırdı: "Birisi bir şey yapsın, geç olmadan!"

Hilo, adamın üzerine yırtıcı bakışlarını dikti. "Çok geç, Koben-jen," dedi tehlikeli bir fısıltıyla. "Eskiler gider, yeniler gelir."

Koben Yiro yutkundu. Ayt Mada ölürse, Pillar'ını yüzüstü bırakmış olmanın utancını bizzat kendisi üstlenecekti. Öte yandan, yeğeni onun varisiydi. Ailesi, Dağ'ın başına geçecekti.

Üç kalp atışı boyunca odada ölümcül bir sessizlik hakim oldu. Ayt konuşmaya çalıştı, ama ağzını açmasına rağmen hiçbir kelime çıkmadı. Hilo, kanı çekmiş yüzünde gerçeğin farkına vardığını gördü. Etrafı insanlarla çevrili halde ölüyordu ve hiçbiri ona yardım etmeyecekti, ona sadakat yemini etmiş müttefikleri bile. Kaul Hiloshudon kapının önünde zaferle durup hiçbir şey yapmadan onun ölümünü izleyecek ve odadaki herkes sessizce ayakta durup aynı şeyi yapacaktı. O, aralarında en güçlü, en kurnaz, en korkulan kişiydi, ama bu odada gerçek bir dostu yoktu

Hilo, Ayt'in gözlerinde bu korkunç gerçeği gördü ve Ayt'in ölmesini ne kadar istese de, o anda ona acımaya başladı.

Öfke ve meydan okuma Ayt Mada'nın yeşim rengi aurasını ateşledi, magma gibi kaynattı. İnsanüstü bir çabayla ayağa kalktı ve koştu, ama Hilo'nun önünde durduğu kapıya değil, pencereye doğru. Ven Ema'nın cesedinin üzerinden atladı ve kendini hasarlı cama fırlattı, omzuyla çarptı ve tüm gücüyle camı parçaladı.

Hilo, inanamayan bir hırıltıyla koşarak Ayt'ın üç kat aşağıdaki kaldırıma yuvarlanışını izledi. Yaralı olmasına rağmen, Lightness ve Steel'e tutunmayı başardı. Park edilmiş bir minibüsün üstüne çarptı, metal tavanı çöktü, yuvarlandı ve cam parçalarının yağmuruna tutulan betonun üzerine düştü, etrafındaki insanlardan şoklu çığlıklar ve bağırışlar yükseldi. Ayt ayağa kalktı, sendeledi ve düştü, tekrar ayağa kalktı ve sendeleyerek caddeye doğru koşmaya başladı.

"Tanrılar canı cehenneme," diye hayretle mırıldandı Hilo. Kendini toparlayarak, onu yakalamak ve öldüğünden emin olmak için tek düşüncesiyle, Hafifçe onun peşinden atladı. Sonra gözleri aşağıdaki minibüse takıldı. Minibüs yükleme bölgesine park edilmişti ama içinde kimse yoktu. Ayt'in Çelik bedeni tavanı eğmiş ve kapılardan birinin bükülmesine neden olmuş, kapı yarı açık kalmıştı.

Hilo, Ayt'e saldırıdan önce anlamaya çalıştığı, başka bir tehlikenin aciliyetini unutturan uyarı notunu hatırladı. Birkaç adım geri attı ve pencerenin altındaki minibüs patladı. Patlama, binanın zemin katını yerle bir etti ve yutan insanların çığlıklarından daha hızlı yayılan bir ateş topu, binanın yan tarafını sardı. Hilo, patlamanın gücü ona ulaşmadan ve üçüncü kattaki toplantı odası çökerek yüzlerce kilogram beton molozun üzerine düşmeden önce, sadece inanamama hissini ve karısı ile çocuklarını düşünme fırsatı buldu.

BÖLÜM

26



Nekolva

Ema'nın Bero'ya verdiği adres, liman bölgesinin kuzeyinde, henüz su kenarındaki apartmanlar, dükkanlar ve turistik yerlerle gentrifikasyona uğramamış eski bir sıra evin sonuncusuydu. Bero buradan çok uzak olmayan bir yerde büyümüştü. Çocukken, endüstriyel kahverengi konutların sıralandığı bu mahalle, liman işçileri ve konserve fabrikası çalışanlarıyla doluydu. Bugünlerde ise, şehrin düşük ücretli fabrika ve hizmet sektöründe çalışan Uwiwan ve Oortokon göçmenleriyle dolmuş gibiydi. Bero kağıt parçasını iki kez kontrol etti ve caddeye bakarak dikkatlice kapıya yaklaştı. Komşu daire boş görünüyordu; pencereler geçen yılki tayfun sezonundan kalma bantlarla kapatılmıştı ve kapıdaki sarı tahliye bildirisi o kadar solmuştu ki okunamaz hale gelmişti. Sıra evlerin tam karşısında, suya bir brandayla örtülmüş sekiz metrelik bir motorlu tekne demirlemişti.

Bero kapıyı denedi. Kilitliydi. Kapıyı kırmanın ne kadar zor olacağını tahmin etmek için kapı kolunu salladı, tam o sırada kapı birden açıldı. Kalın kolları ve kıvırcık, yanık turuncu saçlarıyla Vastik eya Molovni, loş girişinde bir iblis gibi duruyordu. Bero, yabancının korkutucu bakışlarından geri atladı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı Molovni.

"Buraya gelmemi söyledi," diye patladı Bero. Molovni'yi burada bulmayı beklemiyordu. Saat daha öğleden sonra ikiyi geçmişti. Ygutanian' 'ın

Espenliler onu durdurmayacak mıydı? "Bana söyledi," diye tekrarladı. "Ema. Bizi kasabadan çıkaracağını söyledi. Bana bu adresi verdi."

Molovni'nin inanmaz bakışları ve ağır çenesinin seğirmesi, Bero'nun adamın onu kapıdan dışarı atmak mı yoksa öldürmek mi arasında kararsız kaldığını düşündürdü. Görünüşe göre, Bero'nun serbest kalması ya da cesedi olarak kalması seçeneklerinin hiçbirinin kabul edilebilir bir risk olmadığını karar vererek, Ygut dilinde küfretti, Bero'yu gömleğinin önünden yakaladı ve onu dar daireye çekerek kapıyı arkalarından kapattı.

"Başka kimseye söyledin mi?" diye sordu Molovni, zayıf adamı duvara iterek, Bero'nun, yeşim taşı takmasa da, nekolva ajanı olarak Bero'yu isterse binanın yanından geçirebilecek kadar güçlü olduğuna dair tüm şüphelerini ortadan kaldırdı. "Hiç kimseye mi? Diğer klansız aptallardan hiç kimseye mi?" Adam hızlı bir şekilde homurdandı, kalın aksanı kelimeleri bozduğu için Bero ne dediğini hemen anlamadı. Molovni bir Ankev tabancası çekti. "*Söyledin mi?*"

"Hayır!" Bero kekeledi. "Kimseye söylemedim."

Molovni'nin acımasız yüzü yaklaşarak tehditkar bir şekilde eğildi. Bero, Molovni'nin Algı yeteneğine sahip olup olmadığından hala emin değildi, ama Bero'nun doğruyu söylediğine ikna olan Ygutanlı, onu serbest bırakıp Ankev'i beline soktu. "Sen gelemezsin," dedi Molovni, Bero'ya çöpteki bir sokak köpeğiymiş gibi bakarak. "Kız sana ne söylediği önemli değil. Başka kimse için yer yok."

"Bu saçmalık," diye bağırdı Bero. "Senin bir teknen var, değil mi? Bir kişi daha sığmaz mı?"

"Sen bir aptalsın," dedi Molovni. "Tekneden bahsetmiyorum. Nereye gideceğiz sanıyorsun? Gosha Adası'nın diğer tarafında bizi Ygutan'a sığınmak için bekleyen bir gemi var. O gemideki adamlar, sadece onlara söylediğim kişileri alacaklar. Seni mi? Seni vururlar." Uzakta bir yerde ambulans sireni çalmaya başladı. Bir tane daha geldi. Ygutanlı, Bero'nun arkasından kapıyı kilitleyip sürgülü kapattı. "Klanlardan kaçmaya çalışıyorsan, şehirden kendi yolunu bul. Ya da yan dairede saklan, umurumda değil. Ama şimdi buradasın, gidemezsin. Ben bu lanet adadan uzaklaşana kadar gidemezsin." Bero'dan arkasını dönüp dar merdivenleri çıkmaya başladı.

Bero bir dakika boyunca donakaldı. Sonra Molovni'nin peşinden gitti. İkinci kattaki pencerelerin perdeleri tamamen kapalıydı; sadece çatlaklardan birkaç ışık huzmesi sızıyordu. Oda bir hücre kadar sadeydi.

Bero, tek kişilik bir yatak, bir şifonyer, bir masa ve sandalyenin siluetlerini seçebildi. Duvarlarda hiçbir şey yoktu, masanın üzerinde birkaç kağıt ve bir radyo dışında görünürde hiçbir kişisel eşya yoktu.

Molovni anteni ayarlıyor ve radyonun düğmesiyle oynuyordu. Klasik müzik, hareketli bir remikse, sonra parazite, ardından KNB haber radyo istasyonuna geçti.

Bero, "Ema nerede?" diye sordu.

Ygutanlı başını kaldırmadı. "Gelmeyecek."

"Gelmeyecek mi?" diye bağırdı Bero. "Nerede? Seninle buluşması gerekmiyor muydu?" Espenliler Ema'yı izliyorduysa, onu nekolva ajanı ve planına götürmeden önce nereye götürmüşlerdi?

Molovni, Bero'yu susturmak için parmağını kaldırdı ve radyonun sesini açtı. Kekon Ulusal Yayıncılık haber spikeri Toh Kita özel bir haber veriyordu: Janloon'un Finans Bölgesi'nde büyük bir patlama meydana gelmiş ve yönetim kurulu toplantısı sırasında Kekon Jade Alliance'ın genel merkezi çökmüştü. Ölen ve yaralananlar arasında düzinelerce hükümet ve klan temsilcisinin olduğu sanılıyordu. Polis, acil durum ekipleri ve iki büyük klanın Yeşil Kemikleri olay yerindeydi. Toh Kita, dinleyicilere yeni bilgiler geldikçe paylaşacağına dair ciddi bir şekilde söz verdi.

"Bitti." Molovni saatine baktı. "Guriho ve Otonyo kaçarsa, yakında burada olurlar."

"Sen orada bile yoktun?" Bero, durumu anlamakta zorlanıyordu. "Diğerleri her şeyi yaparken sen burada saklanıp hiçbir şey yapmadın mı? Sen ne biçim bir Ygutan casususun?"

Yabancı, Bero'ya küçümseyici bir bakışla döndü. "Ben *hiçbir şey* yapmadım mı? Bunu gerçekleştirmek için sekiz yılımı bu lanet olası yeşim taşı dolu şehirde geçirdim. Klan üyesi olmayanlar için *her şeyi* kim ayarladı? Para, silahlar, bilgiler, patlayıcılar, siyasi sığınma... Bunların hiçbirini elde etmek kolay mı sanıyorsun?" Molovni burnunu çektirdi. Masasındaki eşyaları siyah bir çantaya koymaya başladı. "Devrim içeriden gelmelidir, ama ben olmasaydım *hiçbir yere* varamazdı. Nekolva olmasaydı."

Bero, Espenli amirlerini düşündü ve homurdandı, "Ama neden durdurmadılar?"

Bir an için ağzından kaçırdığını fark etti, ama çok geçti. Molovni yavaşça ona döndü ve çantayı masanın üzerine koydu. Küçük gözleri şüpheyle kısıldı. "Kimden bahsediyorsun?"

Bero ikna edici bir yalan bulmaya çalıştı, ama Molovni ona doğru yaklaşıyordu, çukurlu yüzü şüpheyle kaplanmıştı. Eğer algılama yeteneği olsaydı, Bero'nun kalp atışlarının hızlandığını hissedebilirdi. "Ne yaptın sen, işe yaramaz yaratık?" diye homurdandı. *"Kimin için çalışıyorsun?"*

Bero cevap verme fırsatı bulamadı. Kapı menteşelerinden sökülüp kırıldığı anda pencereler içe doğru parçalandı. Küçük odada parçalanan ahşap, uçuşan cam ve şiddetli hareketler fırtınası koptu. Bero'nun şoku bir saniye sürdü. Ardından, askeri taktik teçhizatlı yarım düzine maskeli adam Molovni'nin dairesine dalarken odanın köşesine atladı.

Molovni, Ankev'ini çekerek en yakınındaki siyah giysili saldırgana ateş etti. Mermi adamın zırhına çarparak onu duvara fırlattı. Molovni bir el daha ateş etti, ancak başka bir maskeli adam onu sırtından, giysilerini delip derisine saplanan iğne uçlu elektrik kablolarıyla vurdu. Molovni tahta gibi sertleşti ve yere yığıldı, elektrik vücuduna akarken boğuk, gırtlaktan gelen sesler çıkardı. Gözleri öfke ve panikle doluydu, ağzı gülümseme şeklinde donmuştu. Üç adam, yere düşen Ygutanlı'nın üzerine kurtlar gibi saldırdı.

Kasları kontrolsüz bir şekilde kasılsa da Molovni, yeşim yeteneklerini kullanmayı başardı. Güçlü bir Deflection patlaması yarattı ve daireyi eş merkezli bir dalga halinde sarstı. Saldırganlar geriye sendeledi ve Bero'nun başının üzerine attığı tahta ve cam parçaları onun kollarına çarptı. Teller Molovni'nin sırtından çekildi. Ygutanlı anında ayağa kalktı ve düşen Ankev'i yakaladı. Bero, adamın yüzündeki çılgınca korkuyu gördü, adam silahı kendi kafasına doğrultmuştu.

Bir botlu ayak Molovni'nin koluna çarptı ve silah elinden fırlayarak kanepenin altına yuvarlandı.

Bero, Molovni'nin nekolva olduğunu biliyordu ve yeşim taşı takan Espenian özel ajanlarını duymuştu, ama daha önce Yeşil Kemikler'den olmayan adamların bu kadar hızlı ve acımasızca hareket ettiğini hiç görmemişti. Kırık ikinci kat penceresinden kaçmak için son bir çaresiz girişimde Molovni, Light'ı dairenin uzunluğu boyunca uçurdu. Neredeyse başaracaktı, ama üç askerin birleşik gücüyle havada yakalandı ve yere indirildi. Molovni, çırpınan bir boğa gibi yere yapıştırıldı. Ygut dilinde küfürler savurdu, bilekleri

arkasına çekilip sıkı plastik bağlarla bağlanırken ağzının köşelerine tükürükler sıçradı. Ayak bilekleri de birbirine bağlandı ve başına siyah bir kanvas torba geçirildi. Maskeli adamlardan biri taktik yeleğinin cebinden bir şırınga çıkardı ve Molovni'nin uyluğuna batırıp pistonu bastırdı. Birkaç saniye sonra adamın mücadelesi koordinasyonsuz ve zayıf hale geldi, sonra tamamen durdu. İki iri asker, baygın Ygutanlı'yı ağır bir halı gibi aralarında kaldırdı ve daireden dışarı, gözden kaybolana kadar taşıdı.

Bero odanın köşesindeki yerinden kıpırdamamıştı. Maskeli siyah giysili adamlar Molovni'nin dairesini dağıtmaya başlarken onu görmezden geldiler. Çekmeceleri açıp içindekileri sarı kanıt torbalarına boşalttılar. Duvarları ve zemini gizli bölmeler var mı diye aradılar, mobilyaların altına ve arkasına baktılar, hatta çöp kutusunu bile çıkardılar. Adamın masasına özel dikkat gösterdiler; Bero, onun evrak çantasını, telesekreterini ve açılmamış bir yığın mektubu özel bir kutuya koyduklarını gördü. Banyodaki ecza dolabındaki şişeler incelendi, fotoğraflandı ve aynı şekilde toplanıp dışarı çıkarıldı. Askerlerin birbirleriyle değiştirdikleri birkaç kelime Espenian dilindeydi.

Galo ve Berglund, koyu renkli sivil kıyafetler giymiş, ancak silahlı ve resmi bir tavırla odaya girdiler. Berglund, dağıtılmış daireye memnuniyetle bakındı ve askerlerden biriyle konuşmaya başladı. Göğsünden vurulan ve zırhlı yelek giymeseydi ölecek olan adam, iki arkadaşının yardımıyla ayağa kalkmayı başardı ve olay yerinden uzaklaştırıldı. Bero, masadaki telsizin hala çalıştığını fark etmedi, ta ki Espenli ajanlardan biri onu kapatıp fişini çekip Vastik eya Molovni'nin diğer eşyalarıyla birlikte götürene kadar.

Galo köşedeki Bero'nun yanına yürüdü ve şaşırmamış bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "Bize her şeyi anlatmalıydın, Catfish. Buraya gelmene gerek yoktu." Bero'ya yardım etmek için elini uzattı.

Bero eli almadan ona baktı. "Sen... *beni* buraya kadar *takip mi ettin*?" diye bağırdı.

Galo, "Seni gözetim altında tutmayacağımızı mı sandın? İyi ki tutmuşuz. Senin gibi güvenilmez bir ajan sayesinde, senin sayende, nekolva'lardan birini ve onun Ygutanian hükümeti adına devrim kışkırtmakla suçlandığını gösteren kanıtları elimizde tutuyoruz," dedi.

Ygutan hükümeti adına devrim kışkırtmakla ilgili kanıtları da elimizde. Galo, neredeyse boşalmış, harap olmuş odayı, kemiklerini yalayan bir leoparın memnuniyetiyle süzdü. "Sonunda Ygutan askeri programının sırlarını ortaya çıkarabiliriz."

Bero ayağa kalktı. "Ema ne olacak? *Onu* takip edecektin. Nerede?"

Galo başını salladı. "Ne yazık ki, KJA binası çöktüğünde içerideydi."

"Sizi lanet olası spenniler, klansızların büyük grevini durdurmaya hiç çalışmadınız. Sadece Molovni'yi istediniz. Onun öldürüleceğini biliyordunuz." Bero'nun elleri sıkılmıştı ve tekrar bağırmaya başladı.

Keko-Espenli adam Bero'ya sert bir bakış attı. "Şu anda ROE Donanması Gosha Adası çevresindeki sularda devriye geziyor. Şansımız yaver giderse, Molovni'nin kaçmasına yardım etmek için bekleyen Ygutan gemisini bulup ele geçireceğiz. Bu öğleden sonra KJA binasına düzenlenen terörist saldırıda hayatını kaybedenler için çok üzgünüz. Ancak bombalamayı önlemek için müdahale etseydik, Molovni ve üstleri hemen haberi alırdı. Risk çok büyüktü. Bugün düşmanlarımızdan ele geçirdiğimiz varlıklar ve bilgiler binlerce, hatta milyonlarca insanın hayatını kurtarabilir."

"Spenny hayatta," diye tükürdü Bero.

"Bombalamadan önce Kekonese müttefiklerimize haber vermeye çalıştık, ama maalesef başaramadık." Galo, Bero'ya inanamayan bir ifadeyle baktı. "Sen klanları yıkmak için Klan Dışı Gelecek Hareketi'ne katıldın. Bizim için çalışarak para kazanıyordun. Her ikisini de başardın ve hayatta kaldın. Neden üzülüyorsun? Sen sonunda bir kadınla yatarken kız bir amaç uğruna kendini feda etti diye mi? Yoksa sandığın kadar zeki olmadığını öğrendiğin için mi? Evet, manipüle edildin. Ama ne bekliyordun ki?"

Ema ona bu adresi, onunla kaçması için değil, Molovni'ye ihanet etmesi için vermişti. *Klanlardan nefret ediyorum diye Ygutani'lere sevgim yok.* Bunlar onun sözleriydi. Klanları yıkmak istiyordu, ama zaferi yabancı ajan ve efendilerine teslim etmek istemiyordu. Ema, Bero'nun casus olduğundan şüpheleniyordu ya da onun bilgileri satacağını hesaplamıştı.

Ve şimdi o ölmüştü, hiçbir şey için ölmüştü, tıpkı o aptal Cheeky, Mudt, Soradiyo ve diğerleri gibi, ama Bero hala hayattaydı. Bir zamanlar, bu durumdan gurur duyardı. Şansın onunla oynasa bile, şansın kendi tarafında olduğunun bir işareti olarak görürdü. Ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordu.

"Burada işimiz bitti." Galo, Bero'dan dönüp uzaklaşmaya başladı. "Gidelim, Catfish."

Bero olduğu yerde kaldı. Galo, Bero'nun onu takip etmediğini fark edince geri döndü. "Burada kalmak istemezsin," dedi. "Güvenliğin için seni Kekon'dan çıkarabiliriz."

Bero, "Siz spennies'lerden başka bir şey istemiyorum," dedi.

Galo'nun ifadesi biraz yumuşadı, sempatiye yaklaştı. "Bak, biz arkadaş değiliz. Sen bir varlıksın ve ben senin sorumlusun. Ama bu seferlik, kendi iyiliğin için bir tavsiye veriyorum." Pencerenin dışını işaret etti. "Büyük klanların liderleri öldü. Janloon tam bir karmaşa olacak. ROE'nin siyasi manzarayı yeniden şekillendirmede rol oynama fırsatı var, ama aynı zamanda tüm ülke kaosa sürüklenebilir. Yeşil Kemikler, Klan Dışı Gelecek Hareketi ile bağlantılı herkesi peşine düşecek. Ygutanyalılar veya klansızlar, bizi Molovni'ye senin götürdüğünü öğrenebilirler. Burada kalmak için ne nedenin var?"

Bero, cevap verememesinden nefret ediyordu. Belki Janloon'da hiçbir şeyi yoktu, ama Janloon'un *onu* vardı. Farelerin bile evi olan bir lağım vardı ve Janloon *onun* lağımıydı.

"ROE için değerli işler yaptın ve başka bir yerde yeni bir hayata başlama şansı kazandın," dedi Galo. "Belki farklı bir insan bile olabilirsin."

Daire, mobilyalar dışında tamamen boşaltılmıştı. Berglund ve kalan askerlerden biri kapının yanında Galo'yu bekliyordu. Dışarıda siren sesleri uzaktan yükselip alçalıyordu. Bero duman kokusu aldığını sandı. Maskeli Espenli askerin elini taşıdığı askeri tabancasına kaydırdığını ve Berglund'a sorgulayan bir bakış attığını gördü. Galo başını hafifçe salladı ve ortağının ifadesiz yüzüne baktı. Espenli ajanlar arasında kısa bir tartışma yaşandı.

Galo, Bero'ya alçak sesle, "Sana yardım ediyorum, Catfish," dedi.

Bero, şimdiye kadar hiç sahip olmadığı bir netlikle, Espenlilerin onu Molovni'ye yaptıkları gibi etkisiz hale getirip kaçıracaklarını mı, yoksa basitçe vuracaklarını mı merak etti. O, KJA binasındaki herkes gibi onlar için gözden çıkarılabilir biriydi. Sönük, boyun eğmiş bir nefretle, "Nereye gideceğim?" dedi.

Galo kapıya döndü. "Ne fark eder?"

"Sanırım yok," dedi Bero uyuşmuş bir sesle. Elçiyi binadan dışarı takip etti ve maskeli asker de arkalarından geldi.

BÖLÜM

27



Cennet Gördü

Shae, kızını emzirip uyutmaya çalışırken, televizyon izlediği oturma odasından annesinin çığlıklarını duydu. Shae, "Anne, ne oldu?" diye seslendi. Cevap alamayınca, Tia'yı beşiğine yatırıp, ellerini ağzına kapatmış, televizyon ekranına bakakalmış Kaul Wan Ria'yı bulmak için aceleyle odadan çıktı. KNB haberlerinde Shae'nin ilk başta anlamadığı bir sahne gösteriliyordu. Başlığı okuduğunda — JANLOON ŞEHİR MERKEZİNDE PATLAMA — Kekon Jade Alliance genel merkezinin dumanlar içinde kalan kalıntılarını gördüğünü anladı.

Öğleden sonra KJA toplantısı olduğunu, Pillar ve vekil Hava Durumu Sunucusu'nun da katıldığını hatırlaması iki saniye daha sürdü. Annesi bunun farkında değildi. "Korkunç, korkunç," dedi Ria, başını sallayarak televizyonun önündeki kanepenin kenarına oturdu. "Ne tür insanlar böyle bir şey yapabilir? Umarım tanıdığımız kimse içeride değildir."

Shae'nin bacakları titredi. Elini uzattı ve en yakın sandalyenin arkasına tutundu. Belki de ateşli, doğum sonrası kabus görüyordu. Belki de KJA toplantısının tarihini karıştırmıştı. Bugün gerçekten İkinci Gün değil, Üçüncü Gün müydü?

Mutfaktaki telefon çaldı. Sendeleyerek telefona doğru yürüdü ve telefonu aldı. Arayan Juen Nu'ydu. "Sütuna ulaşamıyorum." Horn'un sözleri ve ardından gelen korkunç sessizlik, inkarını paramparça etti. "O binanın içinde miydi, biliyor musun?"

Shae kendi sığ nefesini ve endişe verici derecede zayıf sesini duydu. "Sanırım."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Sonra Boynuz dedi: "Olduğun yerde kal, Shae-jen. Eve daha fazla Yeşil Kemik gönderirim, geri kalanları da acil yardım ekiplerine gönderirim. Bir şey öğrenir öğrenmez tekrar ararım." Yine korkunç, ağır bir sessizlik oldu. "Klan'a söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Henüz yok," dedi Shae. "Bunu kimin yaptığını öğrenene kadar yok." Patlamadan sorumlu olan kişinin Yeşil Kemik klanının tüm liderlerini birden öldürmek istediğinden şüphe duymuyordu, ama kardeşinin ve kocasının öldüğünü, artık klanın direği ve dul bir anne olduğunu düşünmeye hazır değildi. "Biri Wen'e söylemeli," dedi. "Ve çocuklara. Biri söylemeli... " Cümlesini bitiremedi, nefes almakta zorlanıyordu. Elini göğsüne bastırdı. Kalbi hızlı ve düzensiz atıyordu.

"Hemen Wen'i bulmak için adamlar göndereceğim," dedi Juen. "Fingers'a Akademi'den Niko ve Jaya'yı, okuldan Ru'yu alıp hepsini eve getirtirim."

Juen telefonu kapattıktan sonra Shae annesine "Anne" dedi, ama başka bir şey söyleyemedi. Tia uyandı ve huysuzlanmaya başladı. Shae yatak odasına girdi. Bebeği kucağına aldı ve sallayarak odada dolaşmaya başladı. İki haftalık kızının tatlı, masum yüzü gözyaşlarıyla bulanıklaşıyordu. "Neden bu aileye doğdun?" diye fısıldadı. "Sen çok mükemmelsin, ama burada çok fazla acı var."

Annesi odaya girdi. "Shae-se, bırak ben alayım," dedi Ria, kollarını uzatarak. "Uzan ve dinlen, doktor kendini yormamanı söyledi." Shae'nin doğumu sorunsuz geçmişti, ancak sonrasında nefes darlığı çekmiş ve hafif peripartum kardiyomiyopati teşhisi konmuştu. Üzerinde az miktarda yeşim taşı takıyordu ve iyileşene kadar, umarım üç ila altı hafta içinde, kendini yormaması gerekiyordu.

Bebeği annesine uzattı. Woon, Tia'nın Shae'ye benzediğine emindi, ama Shae bunu görmüyordu. O sadece Woon'un ten rengini ve kulaklarını görüyordu. "Bir süre dışarı çıkmam gerek anne," dedi Shae. Giysilerini giymeye başladı, eski hamile pantolonunu ve bir süveter giydi. "Tia'ya bakabilir misin? Buzdolabında bir şişe süt var, dolapta da bebek maması var, birkaç saat içinde dönmezsem."

Annesi dudaklarını sıktı. Torununu sıkıca kucakladı. "Bu, şehir merkezinde olanlar yüzünden, o patlama yüzünden," dedi. "Şu anda bile klan için çalışmaya gitmelisin." Shae ayrıntıya girmeden başını sallayınca annesinin yüzü titredi. "Durum bizim için çok mu kötü?"

"Henüz bilmiyorum." Shae sakin konuşmaya çalıştı, hiçbir şey belli etmemek için. "Sadece... burada bekle ve duyduğun hiçbir şeye inanma, ben kesin olarak öğrenene kadar."

Annesinin gözlerinde donuk bir anlayış belirdi, Shae'nin zaten korkuyla dolu olmasaydı kalbini kıracak bir çaresizlik ifadesi. Kaul Wan Ria bunu daha önce de yaşamıştı. Kocasının ölüm haberini tek başına beklemişti. Sonra en büyük oğlunun. Ve şimdi de ikinci oğlunun.

Shae, Juen'in dediğini yapması gerektiğini biliyordu. Annesi gibi, güvenli olan evde kalıp haber beklemeliydi. Ama bunu yapamazdı. Oraya gitmesi, kendi gözleriyle görmesi, kesin olarak öğrenmesi gerekiyordu. Eğer gerçekten Pillar olmuştuysa, klan içinde görünmesi gerekiyordu. Yatak odasında bir bebekle yatıp duran bir kadın olamazdı.

Shae, malikanenin muhafızlarından birine onu Finans Bölgesi'ne götürmesini emretti. General's Ride boyunca trafik çok yavaştı. Felaket bölgesinden birkaç blok ötede, daha ileri gidemediler. Yollar polis arabaları ve itfaiye araçlarıyla kapatılmıştı. Kaldırımlarda kalabalıklar toplanmış, işaret edip fısıldaşıyor, eşarplarını ve gömleklerinin kenarlarını burunlarına tutarak havadaki yanık kokusunu ve kül bulutunu engellemeye çalışıyorlardı. Büyük klanların ve bazı küçük klanların Yeşil Kemikleri her yerdeydi, birbirleriyle konuşuyor, endişeli Fener Adamları sakinleştirmeye ve insanları felaket bölgesinden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Shae şoföre arabayı durdurup onu indirmesi gerektiğini söyledi. "Kaul-jen," diye itiraz etti şoför, "bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Bu kargaşalı ortama onu yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu, ama Shae onu durdurmayı düşünemeden kapıyı açıp dışarı çıktı.

İnsan akıntısının içinde ilerleyerek, Kekon Jade Alliance binasının kalıntılarına doğru yol aldı. Etrafında kaos hakimdi: hareket, gürültü, duman, yeşim enerjisi... Her şey duyularını saldırıyordu. Gözleri ve boğazı yanıyordu. Kimse onu durdurup tanıyamayacak kadar hızlı hareket ediyordu. Zaten kimsenin

kimse dikkatini ona vermiyordu. Shae, olayın merkezine ulaşmak için yirmi dakika uğraştı. O sırada terliyor ve nefes nefese kalmıştı, saçları ve giysileri ince bir kül tabakasıyla kaplıydı. Binanın yarısı hala ayaktaydı, müstehcen bir şekilde sağlamdı, koridorlar ve odalar, iç mekanın düzenini göstermek için kesilmiş bir mimar maketi gibi gökyüzüne açılmıştı. Yapının güney yarısı, yıkım kraterinin etrafında çökmüş beton ve bükülmüş metal yığınına dönmüştü. Sokağın diğer tarafındaki bir sıra ağaç ve iki bina, patlamanın etkisiyle kararmış ve yanmıştı. İtfaiyeciler olay yerine akın ediyordu ve ambulanslar arka arkaya geliyordu. Shae, başlarından yaralanmış, yanmış, kırık veya burkulmuş uzuvları olan yaralıların kaldırımda oturmuş veya yatmış halde, sağlık görevlileri tarafından triyaj edilip tedavi edildiğini gördü. Şaşkın ve sersemlemiş bir halde etrafında dönmeye başladı.

Algı duyusunu takip ederek tanıdık bir yeşim auraları kümesi buldu ve klanın Janloon'un İlk Yumruğu Lott Jin'i, No Peak'in Yeşil Kemikleri'nden oluşan yaklaşık elli kişilik bir grubu organize ederken gördü. Hepsi iş eldivenleri giymiş, yüzlerine eşarp sarmış ve boyunlarına kırmızı plastik düdükler takmıştı. "Vin ve Tato, çöken alanın zıt uçlarından başlayarak birbirlerine doğru ilerleyen iki arama ekibine liderlik ediyor," diye bağırdı Lott. "Hayatta kalan birini hissederseniz, kendi Gücünüzü harcamayın; tüm gücünüzü Algı'ya odaklayın ve ilerlemeye devam edin. On saniye aralıklarla uzun düdükler çalın ve itfaiyeciler veya kazı ekiplerinden biri size ulaşana kadar yerinde kalın. Batto, Yan ve Toyi
—burada en hafif olanlar sizlersiniz. Su, tıbbi malzeme ve mesajları taşıyacaksınız. Herkes anladı mı?" Sert bir şekilde toplanan Yumruklar ve Parmaklar başlarını sallayınca Lott şöyle dedi: "Dağ da burada. Onlarla birlikte çalışın, ama unutmayın: Her metrekarelik alanı kendimiz arayacağız. Kaul-jen veya Woon-jen'i algılarsanız, arka arkaya üç kısa ıslık çalın. Onlar için, başka kimse için değil."

Lott'un adamları ellerini alnına götürerek selam verdiler ve grup kararlı bir şekilde dağıldı. "Tanrılar No Peak'e lütuf versin," diye dua edenlerin sesi duyuldu. Shae, Lott'un yanına gitti ve onu şaşırtarak döndürdü.

"Kaul-jen," diye bağırdı öfkeyle, o anın heyecanıyla saygısını unutarak. "Burada ne işin var?"

"Evde oturup haberleri izleyerek hiçbir şey öğrenemiyordum." Shae alnını eliyle sildi, eline toz bulaştı. "Ne..." Elini göğsüne koydu ve zorlukla nefes aldı.

"Olanlar hakkında ne biliyorsun? Sorumlu kim? Herhangi bir..." Yıkılmış binaya ve etrafında toplanan kurtarma ekiplerine baktı. "...Henüz hayatta kalan var mı?"

Lott başını salladı. "Şu anda her şey çok karışık," dedi. "Juen-jen polisle konuşuyor. Patlamanın, binanın güney tarafında, KJA toplantısının yapıldığı yerin hemen altında, sadece izinli araçların park edebileceği bir bölgede park etmiş, yüksek patlayıcı madde yüklü bir kamyondan geldiğini biliyoruz. Bombacılar içeriden bilgiye sahipti. Binanın planını, güvenlik önlemlerini ve toplantının ne zaman yapılacağını biliyorlardı. Bu sabah kamyonette iki adam gördüğünü söyleyen tanıklar var. Bazıları da patlamadan hemen önce Ayt Madashi'nin pencereden düştüğünü gördüklerine yemin ediyor. Dağ'ın adamları bölgeyi arıyor ama bizim bildiğimizden daha fazla bilgiye sahip değiller."

Shae öksürdü ve "Ben nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Lott endişeyle ona baktı. "Kaul-jen," dedi. "İyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Shae. Lott ikna olmuş gibi görünmüyordu. Shae, onun gözünde nasıl göründüğünü hayal etti: kırk bir yaşında, yeşim taşlarının çoğunu kaybetmiş, doğumdan dolayı zayıflamış bir kadın. Kendine karşı, Lott'tan daha fazla bir öfke ve hayal kırıklığı duydu. Kendini aptal ve çaresiz hissetti, Green Bone, Kaul veya Weather Man gibi değildi. Burada ne başarabileceğini düşünmüştü ki? "Burada olmalıyım. Bilmem gerek." Kararlı bir ses tonuyla konuşmak istemişti, ama sözleri sefil bir şekilde çıktı. "Kardeşim ve kocam o enkaz yığınının altında."

Lott, ikna edici bir sesle, "Yeşim taşım üzerine yemin ederim ki onları bulacağız," dedi. İlk Yumruk, elini dirseğine koydu ve acil durum araçlarının yanında park etmiş klan arabalarından birine kadar onunla birlikte yürüdü. "Klanın gücünü koruman gerekiyor. Bundan sonra bizi neyin beklediğini sadece tanrılar bilir." Yolcu kapısını açtı ve battaniye yığınının yanında yere dizilmiş şişelerden birini alıp ona uzattı. "Sana gitmeni söylemek bana düşmez, ama en azından oturup dinlen."

Lott, kapıyı açık bırakarak onu arabada oturmuş halde bıraktı. Shae şişeyi boşalttı, sonra başını geriye yaslayıp tozlu ellerinin avuç içlerini gözlerinin üzerine koydu. Başı dönüyordu ve göğsündeki sıkışma artık açıkça ağrıya dönüşmüştü. No Peak adına karar verecek durumda değildi, ama yakında vermek zorunda kalabilirdi. Kurtarma çalışmalarını

midesinde mide bulandırıcı bir korkuyla izledi. Startled Fists ve Fingers yanından geçerken selam verdiler, ama onu büyük ölçüde görmezden geldiler. Yaralılar tedavi edildi, diğerleri ambulanslarla götürüldü. Arama ekipleri düdük çaldığında kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu, ama her seferinde beklediği üç kısa düdük sesi değil, tek bir uzun düdük sesi duyuyordu. Kurtulanlardan daha sık, enkazdan çıkarılan cesetler siyah ceset torbalarına konarak yere yatırılıyordu.

Shae arabadan indi ve uyuşmuş bir şekilde caddede yürüdü. Lott haklıydı ve ağır enkaz ve tozla dolu havada fiziksel olarak efor sarf edecek durumda değildi, ama kendini bu kadar işe yaramaz hissetmeye dayanamıyordu. Kimse onun olay yerinden ayrıldığını fark etmedi. Belki de evde kalmalıydı. Wen şimdiye kadar haberleri duymuş olmalıydı. Niko, Ru ve Jaya okuldan alınmıştı ve eve geldiklerinde onları karşılamak için orada olması gerekiyordu. Göğüsleri rahatsız edici bir şekilde sertleşmeye ve şişmeye başlamıştı ve annesine bebek bezlerinin nerede olduğunu söylemeyi unuttuğunu fark etti.

Shae'nin ayakları onu Finans Bölgesi'nin ürkütücü terk edilmiş sokaklarından geçirdi ve bilinçli bir karar değil, düşüncesiz bir alışkanlık sonucu, kendini üç blok ötede, İlahi Dönüş Tapınağı'nın önünde buldu. Dua ağaçlarının bulunduğu avlu boş ve sessizdi. Rüzgâr bile durmuş gibiydi. Shae kapılardan içeri girdi. Sürgün ve Dönüş duvar resminin önündeki platform boştu. Janloon'un kalbinde böylesine eşi görülmemiş bir saldırının hemen ardından, tapınak dahil tüm yakın binalar tahliye edilmiş gibiydi. Manzara tedirgin ediciydi. Yıllar boyunca buraya yüzlerce kez gelmişti, bazen sabahın erken saatlerinde işe gitmeden önce, bazen gece geç saatlerde, ama günün hangi saatinde olursa olsun, her zaman gözleri kapalı, elleri kutsal yeşim kürelerin üzerinde, huzurlu ama uyanık bir enerjiyle kutsal mekanı dolduran bir uğultu içinde, görev bilinciyle meditasyon yapan tövbekarlar olurdu. Şimdi o enerji yoktu ve o yalnızdı.

Bu doğru değildi. Shae'nin algısı bulanıktı, normalde olduğu gibi değildi, ama dua minderleri arasındaki koridorda yavaşça yürürken, duyularında bir çekilme hissetti, inkar edilemez bir şekilde tanıdık bir aura parladı. İnanamadan yavaşça arkasını döndü. Gözleri odanın arkasındaki gölgelere kaydı ve arka duvara yaslanmış, hareketsiz bir siluete takıldı.

Shae, kambur duran şekle doğru yürüdü. Kendi nefesinin sert sesi ve ayakkabılarının yere vurma sesi rahatsız edici, kulakları sağır edici geliyordu. O yoğun kırmızı yeşim rengi aura... O aura her yerde tanırdı. Sessiz, zayıflamış, soğukta buharlaşan kara kömürün ısısı gibiydi. Ayt Mada, boynundaki yaraya iki elini bastırmış, kolları ve omuzları kurumuş kanla kaplı, göğsü zar zor inip kalkıyordu.

Shae yaklaşınca, Ayt'in gözleri aralandı ve yavaşça odaklandı. İki kadın arasında uzun, gerçeküstü bir şaşkınlık anı yaşandı. Sonra Ayt Mada'nın ağzının köşeleri yavaşça, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve donuk ama parıldayan gözlerine yayıldı. "Gerçekten, tanrılar mizah duygusu var." Ayt'in sesi zar zor duyuluyordu. "Kaul Shae-jen. Ne tesadüf."

Shae, yüzünü boş tapınağın tavanına kaldırdı. Orada, yıllar önce, cennetteki tanrıların gözleri altında, birbirlerine karşı geri dönülmez bir şekilde savaşmaya karar vermişlerdi. Bakışlarını tekrar ayaklarının dibindeki kadına çevirdi. "Belki de o kadar tesadüf değildir, Ayt-jen," diye fısıldadı.

Ayt, "Kardeşin öldü. Ben binada bile değildim, patlama beni caddenin karşısına fırlattı" dedi. Ayt'in sözlerinin gerçekçiliği Shae'yi ayaklarının dibine kadar ürpertti. Kadının yaralarından kurtulmuş olması, bir şekilde tapınağa kadar sendeleyerek ulaşmış olması, belki de orada yardım ve sığınak bulmayı umduğu için, dikkat çekiciydi. Shae birkaç adım yaklaştı. Ayt'in yüzü tebeşir gibi solmuştu ve dudakları morarmaya başlamıştı. Elleri sertçe kıvrılmış parmakları bembeyazdı. Ayt, herhangi bir Yeşil Kemik için zor bir iş olan, kendi içine kanal açmıştı. Boynundaki ağır yarayı pıhtılaştırmış ve kendi yaşam enerjisini başka yerlerden çekerek kanamayı yavaşlatmıştı. Bu, açlıktan ölen bir adamın kendi etini yemesi gibi sürdürülemez bir taktikti. Başka yerlerinde işlevlerini yitirecek, uzuvları ve bacakları uyuşacak, organları durduğunda bayılacaktı.

"Kim yaptı?" Shae gerçekten merak ediyordu, neredeyse acı bir hayranlıkla. No Peak ve Mountain arasında on yıllardır süren ölümcül nefretin ardından, *başka* biri Ayt'in boynuna bıçak saplamıştı.

"Ben yaptım," diye cevapladı Ayt. Shae'nin anlamayan sessizliğine tekrar gülümsedi. "On yıl önce Ven Sando ve oğullarını vatana ihanetten idam ettim. Ama karısını ve kızlarını sağ bıraktım." Ayt'in sesi boğuk, kuru ve ekşi bir fısıltıydı. "Ven'in kızı benim bombalamada ölmemle yetinmedi.

bunu benim bilmemi istedi. Başka bir kadını hafife alma hatasını yaptım." Sütun dudaklarını ıslattı ve gözlerini Shae'ye dikti. "Bunu sadece bir kez daha yaptım."

Shae, ailesinin ölümcül düşmanı, Shae'nin yetişkin hayatının büyük bir kısmını belirleyen acının en büyük sorumlusu olan kadına baktı. Kardeşi Lan'ın öldürülmesi, klan savaşı, Shae'nin yeşim taşlarının çoğunun kaybı ve temiz kılıçlı bir düelloda ölümden dönmesi, Maik Kehn'i öldüren araba bombalaması, Tau Maro'nun ihaneti ve idamı, kısa ömürlü baş danışmanı Luto'nun ölümü. Ayt'in No Peak'e yaptığı her şeyin listesi uzayıp gidiyordu ve her biri Shae'nin ruhunda çirkin bir yara izi bırakmıştı.

Kutsal odanın önündeki boş platforma baktı. Bugün, tüm günler içinde, tapınakta olanları görerek cennete rapor edecek hiçbir tövbekar yoktu. Eli, sırtının alt kısmına, kılıfında taşıdığı pençe bıçağına gitti. Tanrılar, sanki bir çocuğa onaylamadıkları bir hediye veren sinsi akrabalar gibi, kasten yüzlerini çevirdiklerine dair kemiklerine kadar hissederek bıçağı çekti. Silah, elinde sıcak ve sağlam bir şekilde durdu. Klanı, ailesi, hayatı mahvolmuş olabilir, ama *bu silah* vardı. Artık kardeşlerinin yapamadığını tamamlamak, klanlar arasındaki savaşı nihayet sona erdirmek ona kalmıştı. Belki Lan izliyordu. Belki Hilo da izliyordu.

Shae dikkatle çömeldi. Ayt ölümcül yaralı ve ölmek üzere olabilir, ama tuzağa düşmüş bir kaplan son nefesiyle bile birinin boğazını parçalayabilir. Ayt, Shae'den çok daha fazla yeşim taşı takıyordu ve son bir intikam hırsıyla düşmanını kendisiyle birlikte yok etmek için son bir güç toplayabilirdi.

Ayt acı içinde kıpırdadı. "Seni tebrik ederim, Kaul-jen. Bu gece, Kekon'da ayakta kalan tek Sütun sen olabilirsin. Seni kıskanmıyorum." Yüzündeki alaycı gülümseme kaybolmuştu. Yorgun ve öfkeli sesiyle konuştu. "Bir tavsiye: Asla benim yaptığım hatayı yapma. Merhamet gösterme."

Shae donakaldı. Ayt'in uğursuz kehanetlerle dolu sözleri, elindeki bıçağın ağırlığını artırmış gibiydi. *Tek kalan Sütun sen olabilirsin.*

Klanlar yıllardır birbirleriyle savaşıyordu. Ancak bugün saldırgan olan farklı bir düşmandı ve tüm Yeşil Kemik klanlarını bir anda yok etmek niyetindeydi. Aşırılıkçılar aisho'yu, yüzlerce masum insanı öldürmeyi umursamıyordu. Kekonese toplumunu tamamen altüst etmek, kaos ve yıkım saçmak, ülkenin en önemli kurumlarının bile savunmasız olduğunu ve en güçlü Yeşil Kemik liderlerinin bile kendileri gibi hiçbir güce sahip olmayan insanlar tarafından öldürülebileceğini kanıtlamak istiyorlardı.

Bombardımanın bıraktığı enkazı görmüştü ve bunu inkar etmek istese de, Ayt'ın söylediklerinin muhtemelen doğru olduğunu biliyordu: O binadaki insanlar ölmüştü. Artık ne olacağını çok net görüyordu. Küçük klanlar, Sütunlarının kaybıyla krize girecekti. Bütün kasabalar ve endüstriler kargaşaya sürüklenecekti. Ülke, iki büyük klana yönelerek rehberlik bekleyecekti. Ayt Mada'nın yirmi iki yaşındaki yeğeni Sütun olacaktı ve Dağ klanı, tedbirsiz Koben ailesinin yönetimi altına girecekti. Kobenler terörist saldırının suçunu göçmenlere ve yabancılara atacaklardı. Halkı gerici bir çılgınlığa sürükleyecek ve Dağ'ın Kraliyet Konseyi üzerindeki tüm nüfuzunu kullanarak, ülkenin on yıllardır süren büyümesini tersine çevirecek, No Peak'in uluslararası faaliyetlerini tehdit edecek ve yabancı saldırıları kışkırtacak izolasyonist politikalar izleyeceklerdi.

No Peak'e gelince... Shae, kemiklerinin derinliklerinde soğuk bir endişe hissetti. Yeni anne olmuştu, muhtemelen dul kalacaktı, sağlığı iyi değildi ve yeşim taşlarının çoğunu kaybetmişti. Pillar olmak için hiç uygun durumda değildi. Pillar olmak istemiyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Hilo, Lan'ın öldüğü gece böyle mi hissetmişti acaba? Ona bunu hiç söylememişti. Diğer Yeşil Kemik klanları kaos içindeyken, halk intikam için haykırırken ve dış güçler kargaşaya dalmak için fırsat kollarken, ulusal bir felaketin ardından No Peak'i ve belki de ülkeyi yönetmeye çalışmak onun için daha da zor olacaktı.

Pençe bıçağını daha sıkı kavradı. Ayt'in gözleri kapalıydı; nefes alışı giderek zorlaşıp sığlaşırken, yeşim rengi aurası zayıf bir sabırsızlıkla titriyordu.

Shae nefesini tutarak bir ses çıkardı ve silahını sakladı. Ne yaptığına inanmadan Ayt Mada'nın yanına gitti ve sırtına destek olmak için bir kolunu koyarak diğer kadını oturtmaya çalıştı. Kanayan boyun yarasına daha fazla baskı uyguladı ve değerli enerjisini kanalize ederek Ayt'in vücuduna sıcaklık vermeye başladı.

Merhamet gösterme. "Boğazını kesmek merhamet olur, Aytjen," diye tısladı, "ve en çok ihtiyaç duyulduğun bu korkunç zamanda Sütun olmaktan kurtarır."

BÖLÜM

28



Seçimini Yap

Anden hayatında şok edici olaylar yaşamıştı, ama en çılgın hayallerinde bile kuzeni Kaul Shae'nin Ayt Mada'nın kolu omzunda, ikisi de Ayt'in kanıyla kaplı, sendeleyerek İlahi Dönüş Tapınağı'nın arkasından çıkacağını hayal edemezdi.

Anden, birkaç saniye boyunca ağzı açık, dehşet ve şaşkınlıkla baktı, bu imkansız manzarayı anlamlandıramadı. Kendine gelince arabadan indi ve yardım etmeye gitti. Onlara ulaştığında tereddüt etti, sanki içgüdüsel olarak bir engerekten kaçar gibi Ayt'ten uzaklaştı. Sonra yaralı kadının diğer kolunun altına elini koydu ve arabanın arka kapısını açarak Shae'yi arkaya yatırmasına yardım etti.

Shae ön yolcu koltuğuna düştü. Anden sürücü tarafına geri döndü. Shae'ye geniş, sorgulayan gözlerle döndü. Hava Durumu Adamı berbat görünüyordu. Saçları külle kaplıydı ve yüzündeki ter filmi koyulaşmış, neredeyse kendisi de bir ceset kadar gri görünüyordu.

"Shae-jen," dedi Anden yavaşça, "Ayt Madashi'nin hayatını neden kurtarıyoruz?"

"Ona ihtiyacımız var," diye cevapladı Shae sertçe. "Şehrin ona ihtiyacı var. Ülkenin en büyük klanının kaosa sürüklenmesi ya da Koben ailesinin eline geçmesi için en kötü zaman bu. İkisi de neredeyse aynı derecede kötü olur." Anden'in gözlerindeki endişeli soruyu okudu ve sessizce, "Hiç haber almadım. Sen aldın mı?" diye sordu.

Anden başını salladı. "Tüm hastaneleri kontrol ettim." Shae, Janloon'un tıbbi tesislerini aşırı yükleyen yaralıların akınıyla uğraşırken, çalıştığı Paw-Paw'daki kliniğe ulaşmıştı.

Janloon'un sağlık tesislerini dolduran yaralı akınıyla uğraşıyordu. Hastalara bakmakla meşgulken, Kaul'ların ana evini, Shae'nin evini, Horn'ların evini ve Hava Durumu Adamı'nın ofisini arayarak ailenin geri kalanının güvende olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu. Telefon hatları meşguldü; Shae'nin tapınağın dışındaki bir ankesörlü telefondan sadece üç denemede ona ulaşması tam bir şans eseriydi. Kimseye haber vermeden hemen dışarı çıkmış, hala ameliyat önlüğü ve yeşim taşı takılıydı.

Anden omzunun üzerinden Ryuna 5T Wagon'unun arka koltuğuna baktı. Hilo'nun alay ettiği bu son derece pratik araç, şimdi ise Dağ'ın Sütunu'nu arayanların dikkatini çekmeyecek sıradan görünümü sayesinde ona şükran duyuyordu. Ayt Mada nefes alıyordu ama hareket etmiyordu. "Bomba patlama yeri sadece birkaç blok ötede ve orada ambulanslar ve Dağ Klanı'nın Yeşil Kemiklileri var," dedi Anden. "Yoksa onu doğrudan Janloon Genel Hastanesi'ne mi götürelim?"

"İkisi de olmaz," dedi Ayt, o kadar şiddetle ki Anden, omzunun hemen arkasından gelen ailesinin ölümcül düşmanının sesinden irkildi. "Dağ'dan kimse beni bu halde görmemeli. Anlıyor musun?" Ayt hırıltılı bir nefes aldı ve oturmaya çalıştı. "Ben... önce gücümü toplamam lazım..."

"Bir doktora ihtiyacın var, Ayt-jen," dedi Anden. "Çok kan kaybettin."

"Bulunduktan sonra bir saat içinde yaralarımdan ölebilecek kadar. Beni herkesten uzaklaştır." Ayt'ın sesindeki talep, Anden'in ilk başta tanımlayamadığı bir duygu ile doluydu: korku. Anlaması biraz zaman aldı. Dağ klanının üyeleri, Koben ailesinin ateşli destekçileri ya da Ayt'in yıllar boyunca öldürdüğü rakiplerine uzun süredir kin besleyenler, Pillar'ın bugünkü iğrenç saldırıların bir başka talihsiz kurbanı olduğu ortaya çıkarsa hiç de üzülmezlerdi. Kendi Yeşil Kemiklerinin bakımında, zayıf ve savunmasız durumda olan Ayt, hastanede bile güvenliğinden emin olamazdı.

Sessizce kendine küfrederek, Anden gözlüklerindeki kiri sildi, arabayı çalıştırdı ve yola çıktı. Neyse ki yollar boştu; afet bölgesinin etrafındaki güvenlik kordonunu sadece doktor olduğu için geçebilmişti, bu yüzden aklına gelen tek yere, Old Town'daki kendi dairesine varmak on beş dakikadan az sürdü.

. Vardıklarında, arabasını yer altı otoparkına çekip asansörün yanına park etti ve Shae'yi önden göndererek koridorda kimseye rastlamamalarını sağladı. Anden'in bagajında bir yağmurluk vardı, onu Ayt'in omuzlarına attı ve yüzünü gizlemek için başlığını başına geçirdi. Dağ Sütunu neredeyse baygındı; aurası zayıftı ve kendi başına ayakta duramıyordu. Anden onu kolayca kollarının arasına aldı ve asansöre taşıdı, sonra koridordan geçerek dairesine girdi. Pillar'ın kolları sarkıyordu, vücudundaki çok sayıda mücevher solgun teninde parlıyordu, enerjileri Anden'in başı ve göğsünde yükselen bir baskı yaratıyordu. Hayal edebileceği en gerçek dışı şeydi: korkunç Ayt Madashi, kollarında bu kadar çaresiz, savunmasız yatıyordu.

İçeri girince Anden, Ayt'ı kanepeye yatırdı ve geri çekildi, terden değil, endişeden terlemiş alnını sildi. Shae kapıyı kilitleyip sürgüsünü çekti ve pencere perdelerini kapattı. Bir an için ikisi karanlık oturma odasında durup, nefes nefese, Ayt'a ve birbirlerine inanamadan baktılar. Sonra Anden gergin bir nefes verdi. "Shae-jen, bana yardım eder misin? Banyo lavabosunun altındaki ilk yardım çantasını getirir misin? Ayrıca bir tencere su kaynatabilir misin?"

Shae başını salladı ve istediğini yapmaya gitti. Anden baygın Ayt'ın yanına diz çöktü ve algı yeteneğini onun vücuduna yönelterek en kötü yaraları hızlıca not aldı. Ellerini gövdesine koydu ve zayıflamış vücuduna aşırı yük bindirmemek için yavaş ve sabit bir şekilde ona enerji aktarmaya başladı. Acil sorun kan kaybıydı; çirkin bıçak yarasından ve muhtemelen binadan düşerken veya patlamada fırlayarak aldığı fiziksel travma sonucu oluşan görünmez iç kanamayı durdurmaya çalıştı. Shae bandaj ve sıcak suyla geri döndüğünde, en kötüsünü kontrol altına almıştı, ama bu Ayt'in hayatta kalacağı anlamına gelmiyordu. Kan basıncı hala endişe verici derecede düşüktü; dolaşım son derece zayıftı; dehidrasyon ve enfeksiyon olasılıkları yüksekti. Şüphe çekmeden klinikten ekipman ve malzeme getirmeden daha fazlasını yapamazdı.

Bıçak yarasını temizleyip dikerken, yeşim yeteneklerine gerekli dinlenmeyi verdi. Klinikte çok yorulmuştu ve yorgunluktan bitap düşmeden Kanalizasyonu sürdürecek kadar enerjisi kalmamıştı. Shae yakınlarda dolaştıktan sonra mutfağa girdi. Anden onun telefonu kullandığını duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra oturma odasına geri döndü. "Bir süreliğine eve gidiyorum

"Çocuklar orada ve Wen de yolda. Tia'yı beslemem lazım."

"Önce birkaç dakika otur, Shae-jen," diye ısrar etti Anden. "Bir şeyler yiyip içmelisin, gitmeden önce kalbin ve ciğerlerini kontrol edeyim. Kendine zarar veremezsin."

Shae kanepede oturan Ayt'e baktı. "Senin de başın yeterince dertte. Enerjini kendine sakla."

“Ayt Mada'nın hayatının umurumda olduğunu mu sanıyorsun?” Anden, istemeden daha sert bir sesle sordu. “Senin emrinle ona bakacağım, ama onun hayatını seninkinden üstün tutmayacağım.”

Anden mutfağa gidip dolap ve buzdolabında bulabildiği kadar protein içeren iki kase hazır çorba hazırladı — buğday eriştesi, haşlanmış yumurta, deniz yosunu ve kurutulmuş balık parçaları — ve kuzenini oturup kendisiyle birlikte yemeye zorladı. Shae televizyonu açtı. Tüm haber kanalları, Kekon Jade Alliance binasının bombalanmasıyla bağlantılı iki adamın polisle çıkan çatışmada öldürüldüğünü bildiriyordu. Kimliği bilinmeyen bir ihbar, beklenmedik bir şekilde Liman'a yönlendirmiş ve Oortokon doğumlu eski mahkumlar ve Klan Dışı Gelecek Hareketi'nin liderleri Guriho ve Otonyo, şehirden tekneyle kaçmaya çalışırken yakalanmıştı. Guriho şiddetli bir çatışmada hayatını kaybetmiş, Otonyo ise yakalanmadan önce kendini vurmuştu.

Bombacılar, bombalama olayının ardından bir dizi küçük saldırı dalgası başlatan şiddet yanlısı destekçileri tarafından kahraman olarak selamlanıyordu. Klanless'in siyah bayrağını sallayan ve "Gelecek şimdi! Gelecek klansız!" sloganları atan silahlı kişiler, şehirdeki hükümet kurumlarına ve önde gelen klanlara ait mülklere saldırdı. Haedo Kalkanı klanının Yeşil Kemikleri, Kekon Hazinesi ve Bilgelik Salonu'nu kararlılıkla koruyordu, ancak Fabrika, Yoksullar Yolu ve Finans Bölgesi'nde silah sesleri, göz yaşartıcı gaz bombaları ve boru bombalarının patladığına dair haberler geliyordu. Shae, Ship Caddesi'ndeki No Peak kulesinin alt katının dumanla kaplı olduğunu görünce keskin bir nefes aldı.

Haber, KNB stüdyosundaki Toh Kita'ya ulaştı. Kita, KJA'nın bombalı saldırısında ölenlerin sayısının 87, yaralıların sayısının 122 ve kayıpların sayısının 64 olduğunu, bu sayılara No Peak ve Mountain klanlarının Pillars'larının da dahil olduğunu bildirdi. Ölenler arasında KJA başkanı, Jo Sun ve Black Tail klanlarının Pillars'ları ve tanınmış Mountain Green Bone Koben Yiro da vardı.

Toh Kita, Dağ klanı adına genç Ayt Atosho tarafından yayınlanan bir açıklamayı okudu. Açıklamada şok ve üzüntü ifade edildi, kurtarma ekiplerinin çalışmaları övüldü ve bu vicdansız terör eylemleriyle bağlantılı olan herkesin, yerli ya da yabancı, Dağ klanının ve tüm ülkenin yeminli düşmanı olduğu ilan edildi. Aisho, Kekonese toplumunun dokusuna saldırmaya cüret edenlere uygulanmayacaktı. Dağ, Klanız Gelecek Hareketi'ni ve ona yardım eden herkesi yok etmek için ormandan inecekti.

Toh Kita, izleyicilere No Peak klanından henüz bir açıklama yapılmadığını söyledi. Anden endişeyle Shae'ye baktı. Dağ'ın açıklaması içeriği değil, hızıyla şaşırtıcıydı. Ayt Mada'nın cesedi bulunamamıştı, ancak Koben ailesi, ilk resmi klan bildirisinde Ayt Ato'yu yeni Sütun olarak ilan etmek için acele ediyordu. Bu, Dağ'daki liderliğe meydan okumayı düşünebilecek diğer nüfuzlu aileleri caydırmak için yapılmıştı. Ancak Dağ konuşmuş olduğuna göre, No Peak'in de aynı şeyi yapması bekleniyordu.

"Gitmeliyim," dedi. Anden, eve telefon edip korumaların gelip onu almasını önerdi. Şiddetin devam ettiği bir ortamda kuzeninin tek başına dışarı çıkması ve kendini daha fazla yorması hoşuna gitmiyordu, ama Shae, klanın Perceiving Ayt'ı dairesinde görme riskini göze alamayacaklarını söyledi. Anden hala endişeyle kaşlarını çatıyordu, ama Shae'nin nefes alışı ve kalp atışları yeterince normaldi, bu yüzden ona bir taksi çağırdı ve solunum sistemine yardımcı olması için bir termos çay ve tentür verdi.

Hava durumu sunucusu ayrıldıktan sonra Anden televizyonu kapattı. Kaul Hilo ve Ayt Mada'nın fotoğraflarının altında KAYIP yazısını görmek dayanılmazdı, özellikle de kanepede yatan, hayatını kurtarabileceği kişi doğru kişi değilken. Ayt'in hafifçe inip çıkan göğsünü, kapalı göz kapaklarının altında seğiren gözlerini izledi. Biraz uyuyup güç toplaması gerektiğini biliyordu, ama uyuyabileceğini sanmıyordu. Sinirleri ve endişesi onu çok gerginleştirmişti ve ailesinin en büyük düşmanının bulunduğu odada uykuya dalmak, ne kadar az tehlike arz ediyor gibi görünse de, ona saçma geliyordu. Anden içini çekti ve yeşim yeteneklerini bir kez daha kullanarak kendi enerjisini Ayt'ın vücuduna aktardı, plazma ve kırmızı kan hücrelerinin üretimini hızlandırması için onu teşvik etti.

Ayt onu hissetti. Gözleri yarı açıldı ve Anden'e odaklandı. "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun, Emery Anden?" diye sordu Pillar boğuk bir sesle. "Gont Asch seni bana getirmişti. Korkmuş bir gençtün, ama bir erkek gibi davranıyordun. O zaman Kauls ailesi için değerli bir varlık olacağını anlamıştım." Ayt'in kanı çekmiş dudakları gülümsemeden kıvrıldı. "Farklı zamanlarda seni öldürmeyi düşündüm. Şimdi bunu yapmamı zorlamadığın için mutluyum."

"Gücünü sakla, Ayt-jen," dedi Anden. "Konuşmaya gerek yok."

Shae bütün akşam yoktu. Bu sırada Anden, çalıştığı kliniğe aceleyle gitti ve iki torba serum, bir tüp ve stand, yara pansumanları ve antibiyotikler alıp gizlice dışarı çıktı. Bunu mümkün olduğunca çabuk ve kimseyle konuşmadan yaptı. Ayt uyuyor olsa da, Dağın Sütunu'nu dairesinde yalnız bırakmak o kadar tuhaf geliyordu ki, bunu hiç yapmak istemiyordu, ama başka seçeneği yoktu. Yaralarının etkisini hafifletmek için Ayt'e ne kadar enerji aktarsa da, ona serum verip enfeksiyonu önlemezse hiçbirinin önemi olmayacaktı.

Geri döndüğünde Ayt hala baygındı. Cildi eskisi kadar solgun değildi ve nefes alması daha kolay görünüyordu. Anden, kanı temizlemesi ve ona yeni bir gömlek giydirmesi gerektiğini düşündü, ama Ayt'i soyma düşüncesi, zihnini dürtülmüş bir istiridye gibi geri çekilmeye zorladı. Damar yolunu hazırladı ve "Ayt-jen, serum bağlamam ve bandajlarını değiştirmem gerekiyor" dedi. Ayt gözlerini açmadı, ama havasındaki hareket, onu duyduğunu ve anladığını gösteriyordu. Onu uyandırıp, koluna iğne batırıldığında boğazını parçalamasına neden olmak istemiyordu. Aynı zamanda, ondan hala korkuyor olduğu için kendini aptal hissediyordu. O, ağır yaralı orta yaşlı bir kadındı, iblis değil.

Anden televizyonu tekrar açtı ve Channeling yaparken dinlenip güç toplarken haberleri izledi. Acil durum görevlileri ve Green Bones'un baş lambaları ve el fenerleriyle çöken KJA binasının enkazını kazdıkları görüntüleri devam ediyordu. Onaylanan ölü sayısı, televizyon ekranının alt kısmında geldikçe güncelleniyordu. Bir muhabir, kirli ve terli Juen Nu'nun önüne geçmeyi başardı ve ona Pillar'ını hala hayatta bulmayı umup ummadığını sordu. Horn of No Peak normalde gerçekçi ve duygusuz bir adamdı, ama o anda

kirli, terli Juen Nu'nun önüne geçip Pillar'ı hayatta bulmayı hala umup ummadığını sordu. Horn of No Peak normalde gerçekçi, net görüşlü ve duygusuz bir adamdı, ama muhabire sert bir bakış attı ve Green Bones'un harekete geçilecek bir şey olduğu sürece umuda kapılmadığını, medyanın yolundan çekilip onların çalışmasına izin verirse her şeyin daha hızlı ilerleyeceğini söyledi.

Anden telefonu aldı. Ana evin numarasını çevirdi ama son rakamda durdu, parmağı tuşun üzerinde asılı kaldı, kulaklarında zil sesi çınlıyordu. Ailenin geri kalanının oturma odasında ya da belki de nadiren kullanılan ibadet odasında haber beklediğini hayal etti. Wen, dayanılmaz bir korku içinde olsa bile, çocuklara babalarının paniklemelerini istemeyeceğini sakin bir şekilde söyleyecekti. Ru ve Jaya korkmuş ve sorular soruyor olacaktı, ama Niko sessiz kalacak, korkusunu içinde saklayacaktı. Anden onlara güven verecek hiçbir şey söyleyemiyordu. Arayarak, şu anda boş olması gereken telefon hattını meşgul edecekti. Ve ailesine yalan söylemeye, Ayt Mada'ya gizlice baktığı için şu anda evde olmadığına dair bir bahane uydurmaya nasıl dayanabilirdi?

Ağır bir kalple, ahizeyi yerine koydu.

Bu koşullar altında uykuya dalacak kadar rahatlayamayacağını düşünürdü, ama endişe ve yeşim enerjisini tüketmenin yol açtığı yorgunluk çok fazlaydı. Yeşimini hala takmış halde koltukta uyuyakalmıştı ve iki Yeşil Kemik'in dairesinin kapısına yaklaştığını algılayarak birden uyandı. Yeşim auralarından biri Shae'ye aitti. Diğeri ise ona yabancıydı; bir şahinin bakışı gibi soğuk ve dengeli bir enerji yayıyordu. Anden, Shae kapıyı çalmadan önce kapıyı açtı. Hava Adamının arkasında uzun boylu, yaşlı, zayıf ve kır saçlı, neredeyse kel bir adam duruyordu, ama keskin gözleri ve sol bileğinde yıpranmış deri bantlarla bağlanmış yeşim taşları vardı.

"Geri dönmem uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi Shae. "Bu Nau Suen."

Anden, eski Dağ Boynuzu ile hiç tanışmamıştı. Nau'nun düşman klanının askeri lideri olarak geçirdiği zamanın çoğu, Anden'in Espenia'da yurtdışında yaşadığı ve ardından tıp fakültesinde okuduğu dönemdeydi. Ancak, Nau'nun korkutucu bir algı gücüne sahip, kurnaz bir suikastçı olarak ününü biliyordu. Ayt Mada, isimleri fısıldarken ona her zaman güvenirdi. Koridordaki yaşlı adam yıllar önce görevinden emekli olmuş ve fiziksel olarak da pek güçlü değildi, ama Anden yine de kapıyı açarken dikkatli davrandı.

Anden yutkundu ve kapıyı açık tutarken alnına dikkatlice dokundu. "Nau-jen," dedi.

Nau, Anden'e neredeyse bakmadan sessizce daireye girdi. Ayt Mada'nın uyanmış ve zayıf bir şekilde oturmaya çalıştığı kanepenin yanına çömeldi. Eski Horn, Ayt Mada'nın alnına, ateşli bir çocukmuş gibi nazikçe elini koydu.

"Merhaba, eski dostum," dedi Ayt hüzünlü bir gülümsemeyle. "Yine beni kurtarmaya geldin."

"Kaul Shae bana geldi," diye itiraf etti Nau homurdanarak. "Yoksa o enkaz yığınının içinde olduğunu sanırdım. İnsanlar öyle diyor, Kobensler bile."

Ayt, eski Horn'unun omzunun üzerinden Shae'ye bir bakış attı. Anden'e göre bu bakış, tam olarak minnettarlık değil, daha çok şaşkın bir kabul gibiydi. "Bazı insanlar ne kadar hayal kırıklığına uğrayacak," dedi, bu sözleriyle her iki klanı da ima etti.

Nau, Ayt'in boynundaki kalın bandajlara dokundu. "Bu nasıl oldu?"

"Ven'in kızı," diye açıkladı Ayt acı bir şekilde. "Sekreter kılığına girip doğru anda saldırdı."

Nau dişlerinin arasından nefesini tısladı. "Mada," diye iç geçirdi. "O aileden kimseyi sağ bırakma demiştim, hatırlıyor musun? İkimiz de yaşlanıyoruz, düşmanlarımız ise hala genç."

"En azından sen emekli oldun, Suen-jen," dedi Ayt, sesinde Anden'in ondan hiç beklemeyeceği bir alaycı hafiflik vardı. Ayt kolundaki serum hortumunu çekip ayaklarını yere koydu ve ayağa kalkmak için kanepeden itti. Endişe verici bir şekilde sallandı ve neredeyse düşüyordu. Nau onu omuzlarından yakaladı ve ağırlığını destekledi. Ayt ona yaslandı, yüzünde ter damlaları belirmişti. Yaşlı Horn onu kollarının arasına aldı, çizgili yüzü bir an gerildi, ama gücü bu yükü kaldırmaya hala fazlasıyla yetiyordu. Ayt, yeşim taşlarıyla süslenmiş kollarını Nau'nun boynuna doladı ve başını omzuna yaslayarak ağır ağır nefes aldı. "Beni eve götür," diye mırıldandı.

Anden ve Shae, Nau kapıya doğru yürürken kenarda durdular. Nau kapıya ulaşmadan önce, Anden şaşkınlığından kurtuldu ve "Bekle" dedi. Mutfaktan plastik bir market poşeti aldı ve içine fazladan

bandajları ve bir antibiyotik şişesini koydu. Tezgâhın üzerindeki telefon çaldı. Shae telefonu aldı.

Anden poşeti Nau'ya uzattı. Nau, Ayt'ı taşırken poşeti bir eliyle garip bir şekilde tuttu. "Bandajları dört saatte bir değiştir ve günde iki hap al." Nau'nun gözlerine baktı. "Pillar'ına kan nakli gerekiyor ve hastanede kalması lazım. En azından Yeşil Kemik doktoru tarafından tedavi edilip izlenmesini sağla."

Nau, Anden'in yüzünden gözlerini ayırmadı. "Yaptığınız için tanrılar size merhamet etsin, Dr. Emery Anden," dedi. "Hiç bu kadar isteksizce bir hayat kurtarmadığınızı bilsem de."

O anda, Shae'nin yeşim rengi aurası o kadar güçlü bir duygu dalgasıyla titredi ki, iki adam da Hava Adamına döndü. Telefon ahizesi Shae'nin elinden kaydı ve o, iki eliyle tezgahın kenarına tutunarak dengede kalmaya çalışırken, kordonuyla sallanmaya başladı. Anden'in kalbi göğsünde durmuş gibiydi. Bir saniye sonsuzluğa uzadı.

Shae ona baktı, gözleri rahatlamaktan nemlenmişti. "Bulundular," diye fısıldadı. "Hayattalar."

Anden'in gözleri televizyona kaydı. Ses kapalıydı ama ekran aynı görüntüleri tekrarlamıyordu. Şimdi sedyeler ambulansa taşınıyordu. Kamera çok uzaktaydı, Anden yüzleri veya ayrıntıları seçemiyordu ama ekranın altındaki yazıda NO PEAK KLANI'NIN LIDERI VE MÜHÜR VEREN KİŞİ CANLI BULUNDU yazıyordu.

Anden başı döndü. Dizleri titredi ve koltuğun arkasına elini koydu. Kendini hiç de dindar biri olarak görmemişti, ama şimdi içtenlikle fısıldadı: "Yatto, Her Şeyin Babası, Yaşlı Jenshu Amca ve cennetteki tüm tanrılar, teşekkür ederim."

Hala yeşim taşı takılı olduğu için, bir an sonra odayı saran gerginliği fark etti. Nau Suen'in gözleri de televizyona dikilmişti. Normalde okunamayan yeşim aurası, Anden'in algısında koyulaştı ve şişti.

Shae, "*Hayattalar*" dediği anda her şey değişmişti.

Kekon'un tek bir darbeyle iki büyük klanın Sütunlarını kaybetmesi, ulusal bir kriz için çok büyük bir olaydı. Shae, Ayt'ın hayatını kurtarmıştı, çünkü onsuz tüm ülkenin istikrarının bozulabileceğinden korkuyordu. Ancak Kaul Hilo hayattaysa, o hala No Peak'in Sütunuydu. Ayt Mada'yı çaresiz ve merhametine teslim etmişken, Anden ve Shae'den ne yapmasını bekleyeceği şüphe götürmezdi.

merhametine kalırsa ne yapmasını bekleyeceğinden şüphe yoktu. Ayt şimdi ölürse, Dağ kargaşaya sürüklenecek, No Peak ise ayakta kalacaktı. Kaul'lar kazanacaktı.

Nau, gözlerini kırpmadan yavaşça, kendisiyle apartman kapısı arasında duran Anden'e çevirdi. Eski Dağ Boynuzu, korkulan bir adamdı, ama en güçlü olduğu zamanlarda bile fiziksel olarak en korkutucu savaşçı değildi. Diğerlerini kurnazlığı ve becerisiyle yenmişti. Nau artık yaşlı bir adamdı ve Ayt yaralarından dolayı yürümekte zorlanıyordu, dövüşmekten bahsetmeye bile gerek yoktu. Shae ve Anden, diğer iki Yeşil Kemik'ten daha genç ve güçlüydü. Üstelik Anden tüm yeşim taşlarını takmıştı.

Nau'nun bıçak gibi algısı üzerinde dolaştığını, niyetini ölçtüğünü hissedebiliyordu, hatta Nau'nun yeşim taşından yayılan aurasında acı bir hazırlık hissediyordu. Yaşlı adam savaşmaya, Pillar'ını savunurken ölmeye ve en azından Kaul'lardan birini yanında götürmeye hazırdı. KJA binasındaki hiç kimse, merhum Koben Yiro bile, aynı şeyi yapmaya istekli değildi.

Anden olduğu yerde kaldı, yirmi yıldır ailesinin düşmanı olan kadının önünde durdu. Yapabilirdi. Yorgundu, ama ölümcül bir darbe indirmek ya da ölümcül bir saldırı kanalize etmek için yeterli Gücü vardı.

"Anden," diye fısıldadı Shae, alçak ve acil bir sesle. Kuzenine bakmadı.

Nau, Ayt'i kollarından indirip yere bırakmaya hazırlandı. Ancak Dağ Sütunu kendi ayakları üzerinde durdu ve eski Boynuz'unun omzuna dayanarak dengede kalmaya çalıştı, sonra da tüm boyunu dikleştirerek ayağa kalktı. Televizyondaki haberlere bir göz attı ve acı bir mizahla, "Kaul Hilo'nun neden hala ölmediğini kaç kez merak ettiğimi anlatamam, ve görünüşe göre bunu merak etmeye devam edeceğim," dedi. Alnında ter damlaları belirmişti ama Anden'e bakarken yüzü demir gibi serindi. "Seçiminizi yapın, Dr. Emery."

Anden odadaki herkesin kalp atışlarını hissedebiliyordu, en çok da kendininkini. Göğsünde bir baskı oluştu, yeşim enerjisi sıkıştı. Bir daha asla yeşim kullanarak can almayacağına yemin etmişti. Ama bu anı asla hayal edemezdi.

Dağ'ın sevdiği kimseye bir daha zarar veremeyeceği anlamına geliyorsa, tıp kariyerini seve seve feda ederdi. Son bir gününü iyileştirmek için çok uğraştığı kadını öldürmek bunu başarabilir miydi? Klanlar arasındaki savaşı sonsuza dek sona erdirebilirse, gelecekte kaç hayat kurtarabilirdi?

kurtarabilirdi? Kişisel yeminini bozmak buna değer miydi? Lan onun bunu yapmasını ister miydi?

Saniyeler, doğal olmayan bir şekilde uzun sürdü. Anden'in elleri yanlarında yumruk haline geldi. Ayt ve Nau'dan gözlerini ayırmadan, kenara çekildi ve ön kapıyı açtı. Nau Suen'in bakışları titredi ve yüzü seğirdi. Sütunu desteklemek için yer değiştirdi ve ikisi kapıdan geçip koridordan uzaklaştılar. Anden, onları göremeyene kadar kapının eşiğinde durup izledi.

"Yanlış mı seçtim?" diye fısıldadı kendi kendine. Shae duvara yaslandı. "Hiçbir fikrim yok."

BÖLÜM

29



Kaba Uyanış

Kaul Hilo ve Woon Papi, Janloon Genel Hastanesine kaldırıldı ve iki haftadan fazla bir süre boyunca klanın Yumrukları tarafından sürekli koruma altında tutuldu. Hilo, beyin sarsıntısı, kırık omuz kemiği, dalak yırtılması, yanıklar ve ezilmeler geçirdi. Woon, birkaç kaburga kemiği ve pelvis kırığı nedeniyle yatağa mahkum olmuştu ve bir kulağı işitmiyordu. Bulunup enkazdan çıkarılana kadar, her iki adam da ciddi şekilde susuz kalmıştı. Binadaki diğer birçok insan, aralarında diğer ağır yaralı Yeşil Kemik liderleri de dahil olmak üzere, hayatını kaybetmişken onların hayatta kalması, bir mucize ve tanrıların koruması olarak yorumlandı.

Hilo, konuşabilecek kadar kendine geldiğinde, mucize falan olmadığını açıkladı. Yıllar önce, Hilo eski Donanma meleği Jim Sunto'dan kendisine ve No Peak'in tüm üst düzey Green Bone üyelerine IED'lere karşı Espenian IBJCS tekniklerini öğretmesini istemişti. Geleneksel Çeliklenme teknikleri, darbelere ve bıçaklara karşı korunmak için kemiklere ve vücudun yüzeyine odaklanıyordu. Ancak, yakın bir patlamanın en ölümcül etkisi, hayati organların, özellikle akciğerlerin, bağırsakların, gözlerin ve kulakların aşırı basınç altında kalmasıydı. Neler olduğunu anladığı anda, Hilo hayatı için Steel tekniğini kullanmış, tüm müthiş yeşim enerjisini içe, kendi kafasına ve gövdesine yoğunlaştırmış, önce vücudunun basınca duyarlı kısımlarını güçlendirmiş, ardından havaya fırlatılırken keskin travmalardan korunmak için yeşim enerjisini dışa doğru itmişti. Kendi deyimiyle, "lanet bir tayfuna atılmış bir kedi gibi". Woon da Sunto'nun IBJCS eğitimlerine katılmıştı ve Çelikleşme yeteneği Pillar'ınki kadar iyi olmasa da

zaten koridorda ve dolayısıyla patlamadan daha uzaktaydı; yaraları, üzerlerine çöken binadan kaynaklanmıştı.

Shae, kızını kocasının hastane odasına götürdü. Woon ağrı kesicilerin etkisiyle sersemlemişti, ama onları görünce gözleri rahatlama ve mutlulukla yumuşadı. "Karanlıkta mahsur kaldığım süre boyunca, seni ve Tia'yı bir daha göremeyeceğimi düşündüm," dedi Shae'ye. "Hilo-jen'in hala hayatta olduğunu biliyordum, çünkü onu yakınlarda algılayabiliyordum, bu yüzden umudumu tamamen kaybetmedim, ama korkunç bir duyguydu."

Shae, yaralarını görünce boğazı düğümlendi. "Sana olan tüm kötü şeyler benim suçummuş gibi hissediyorum." Kendisine çok yakın olan herkese felaket getirmek için lanetlendiğini ilk kez düşünmüyordu.

Woon başını salladı ve elini uzattı. "Ben Pillarman, Weather Man'in Gölgesi ve Sealgiver oldum, yani yerim her zaman başkalarının arkasında oldu. Aslında, kendimi en yararlı hissettiğim yer de orasıydı. Tanrılar beni tam da olmam gereken yere koydukları için minnettarım. Başka bir gün, o odada sen olabilirdin."

Shae, Tia'yı Woon'un kollarına verdi. Bebek kıpırdadı ama uyanmadı. Şimdiye kadar sakin bir bebekti, o kadar ki batıl inançlı Yeşil Kemik aileleri biraz endişelenebilirdi. "İyi besleniyor ve kilo alıyor," dedi Shae, "ama fazla ağlamıyor."

“Bu iyi,” dedi Woon, kızını kucaklayarak. “Kaul ailesinde yeterince kanı kalın savaşçılar var. Zaten sana çok benziyor, benim kişiliğimden de biraz alsa çok sevinirim.”

Shae, Woon'un yanına oturdu ve ağır, belirsiz bir endişeyle dolu minnettarlık hissetti, ta ki Woon uykuya dalana kadar. Sonra Tia'yı emzirdi, altını değiştirdi ve hastane koridorunda kısa bir mesafe yürüyerek kardeşinin odasına gitti.

Enkazdan çıkarıldıktan birkaç gün sonra, Hilo hala berbat görünüyordu, vücudunun büyük bir kısmı bandajlarla kaplıydı, ama yatakta oturmuş, bir kase püre haline getirilmiş meyve yiyor ve Niko, Ru ve Jaya'ya neşeyle diyordu: "En azından yüzüm hala iyi görünüyor. Babalarınızın bir gulyabani gibi görünmesini istemezsiniz, değil mi? Merak etmeyin, yakında eve döneceğim. Annenize yardım etmeyi unutmayın ve ben burada yatarken ona sorun çıkarmayın."

Çocuklar ciddiyetle başlarını salladılar ve Jaya babasının boynuna sıkıca sarıldı. Hilo, çarpmanın etkisiyle yüzünü buruşturdu ve kızının kollarını nazikçe çözdü, sonra, "Tamam, bir hafta yeterince okulu kaçırdınız. Lott-jen sizi eve götürecek," dedi. Oğulları ve kızı, etraflarını çevreleyen korumalarla birlikte odadan çıktılar.

. Wen, Hilo'nun yanındaki sandalyede kaldı. Juen Nu koridordan içeri girip kapıyı kapattı.

Çocuklar odadan çıkınca, Hilo'nun parlak yüzü düştü ve Shae'ye öfkeyle baktı. "Hâlâ Ayt'i kurtardığına inanamıyorum." Ayt Mada'nın High Ground'daki evinde yeniden ortaya çıktığı ve Nau Suen ve Hava Adamı Iwe Kalundo da dahil olmak üzere sadık adamları tarafından etrafı sarılmış halde iyileşmek için odasına kapatıldığı haberi yayılmıştı. "*Boynunda bıçakla* gördüm," diye bağırdı Hilo, sesi yükselerek. "Sen, Shae. Sen, herkesten çok sen. Tek yapman gereken *oradan çekip gitmekti*."

Hala uyuyan Tia'yı kollarında tutan Shae, odadaki tek sandalyeyi, Wen'in karşısındaki yatağın diğer tarafına çekti. "Seni öldü sandım, Hilo," dedi, onun öfkesinden etkilenmeden. "Onlarca Yeşil Kemik lideri ve hükümet yetkilisiyle birlikte. Ayt olmasaydı, ülke kaosa sürüklenirdi."

"Zaten o kadar az kalmıştı," diye homurdandı Juen. Horn, günlerdir duş almamış ve tıraş olmamış gibi görünüyordu. Hilo ve Woon bulunur bulunmaz, dikkatini isyancıların şiddetiyle başa çıkmaya vermişti. Saldırının hemen ardından, klan liderleri kayıp ve çok sayıda Yeşil Kemik enkazda hayatta kalanları aramakla meşgulken, birkaç gevşek koordineli silahlı aşırılıkçı hücre, Klanız Gelecek Hareketi'nin isyan çağrısına kulak vermiş ve sokaklara dökülmüştü.

Tüm Yeşil Kemik Sütunlarının öldüğünü ve klanların kargaşa içinde olduğunu düşünen Kraliyet Konseyi, yeşim taşıyla donanmış Altın Örümcek Birliği de dahil olmak üzere üç bin ulusal askeri Janloon'a çağırdı. Juen, "Kabul etmek istemem ama hükümetin şehre asker göndererek bize toparlanmak için zaman kazandırması şansımız oldu. CFM'nin bu kadar iyi silahlı olacağını kimse beklemiyordu. Yabancı desteğe güvendiklerini tahmin ediyorduk, ama bu kadarını tahmin etmemiştik."

"En azından General Ronu'ya verdiğimiz tüm para ve kaynaklar bir işe yaramış oldu." Hilo somurtarak başını bir an yastığa yasladı, uyanık kalmak ve basit şeyler yapmak bile onu yormuş gibiydi. "Bu, Gont Asch tarafından dövülüp buraya getirildiğim zamankinden bile daha kötü. En azından o zaman hastanede uyandığımda iyi haberler duymuştum."

"Herkes Ygutan'ın bu işe karıştığından şüpheleniyor," dedi Shae. "Euman Donanma Üssü yüksek alarmda, bu da ROE'nin de öyle düşündüğünü gösteriyor."

Hilo yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. "KJA toplantısı sırasında bana bir not teslim edildi, buradan gitmem gerektiği yazıyordu. Kim gönderdiğine dair bir iz yoktu, ama şimdi Espenialılardan geldiğini tahmin ediyorum."

Wen kocasının elini sıktı. "Neden dinlemedin?"

"Ayağa kalktığım anda odadaki herkes bir terslik olduğunu anladı. Ailevi bir acil durum bahanesiyle Woon'u önümden gönderdim. Tehdidin içeriden geldiğini, belki Ayt'ın bu işle bir ilgisi olduğunu düşündüm." Hilo gözlerini tekrar açtı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "O notu Espenliler gönderdiyse, bombalamanın olacağını biliyorlardı. Binadaki herkesi kurtarabilirlerdi, ama yapmadılar."

Juen küfür etti. “O iki yüzlü yabancı köpekler muhtemelen anarşistlerin isyan başlatmasını *istediler*. Böylece kendi askerlerini gönderip düzeni sağlamak için Kekon'u ele geçirmek için mükemmel bir bahane elde edeceklerdi.”

Shae, düşünceli bir ifadeyle, "Bunu yapmaya hazır olduklarına eminim, ama bence amaçları bu değildi. Donanma üssü, yeşim taşı ihracatı ve açık deniz madenciliği konusundaki anlaşmazlıkları göz önüne alırsak, Espenililerin klanlara, özellikle de Dağ Klanı'na karşı sevgi beslememeleri şaşırtıcı değil. Ama Hilo'yu uyardılarsa, onu ve No Peak'i hayatta tutmak istedikleri anlamına gelir." Tia'yı diğer koluna aldı ve uyuyan kızını sıkıca sarıldı. "Unutma, Espenliler sorunları şiddetle değil parayla çözer. Seçme şansları varsa, kendi askerlerini riske atmadan Kekon'u kontrol etmeyi tercih ederler. Hayatta kalan tek klanı kendilerine borçlu ve desteklerine bağımlı hale getirerek, kendi lehlerine çözülmesini istedikleri konularda bize baskı uygulayabilirlerdi."

Hilo'nun dudakları hırıldayarak kıvrıldı. "Ben, Woon ve siz üçünüz dışında, o lanet notu aldığımı kimse bilmiyor. Spennies'e bir bok bile borçlu değiliz." Göğsündeki bandajı çekiştirdi; yeşim taşı geçici olarak çıkarılmıştı ve aurası alışılmadık bir şekilde kaşıntılı ve düzensizdi. Yeşim taşının eksik olduğu çıplak noktalara dokunmaya devam etti, sanki ampute edilmiş bir uzvunu bulmaya çalışan bir adam gibi.

Wen elini tuttu ve bandajları çıkarmayı engelledi. "Hepimiz Ayt'ın ölmesini dilerdik," dedi, "ama Hava Adamı haklı. İki büyük klanın olduğu bir ülke şu anda kontrol altına alınması, manipüle edilmesi veya istikrarsızlaştırılması daha zor."

"Keskin sopalarıyla kendi çıkarlarını düşünen, entrikacı yabancılar canı cehenneme," diye homurdandı Hilo, "ama şimdi değil. Önce temizlememiz gereken bir karışıklık var. Klanlara bağlı olmayan fanatikler ayaklanmak için o kadar hevesliydiler ki, hareketlerinin

dışarıdakiler tarafından ele geçirilmesine izin verdiler. Şimdi kendilerini mahvettiler. Hükümet, basın, halk... Hepsi kan dökmemizi isteyecek."

Juen, yatağın ayak ucunda bir ileri bir geri yürüyerek başını salladı. "Dün sadece iki yeni saldırı oldu. Seni ve Ayt'i öldürmek anarşistlerin en çok ihtiyaç duyduğu şeydi ve ikinizin de hayatta olduğunu öğrenmek onlar için büyük bir darbe oldu. Bazıları şimdiden pes edip ortadan kaybolmaya çalışıyor. Sokakları tekrar kontrol altına aldıktan sonra, bu örgüt tekrar yeraltına kaçmadan önce mümkün olduğunca çoğunu ortadan kaldırmak için hızlı hareket etmeliyiz."

Horn, volta atmayı bırakıp, yüzünde acı utanç ve pişmanlık ifadesiyle Pillar'a döndü. "Klan mensubu olmayanları daha önce yeterince ciddi bir tehdit olarak görmedik. Kimse görmedi. Bundan sonra onlara karşı eylemlerimizi koordine etmek için Aben Soro ile konuşuyorum. Onun, Nau ve Gont gibi Ayt'ın adamı olduğunu sanmıyorum. Onunla çalışabiliriz."

"Hala işlevini yerine getirebilen küçük klanları da buraya getirin." Hilo nefesini toplayıp enerjisini yeniden kazanmak için bir dakika bekledi. Yatağın başucundaki su bardağını ve ağrı kesici paketini işaret etti, Wen bunları ona uzattı. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama buraya birkaç gazeteci de çağırın. Kobenler çoktan bir açıklama yaptı ve televizyonda Koben Yiro'nun ağlayan dul eşini, o yaşlı gazi cesedini şehit gibi tutarken görüyorum. İnsanlar benim ölmediğimi veya komada olmadığımı ne kadar çabuk görürse o kadar iyi."

"Ne söylemeyi planlıyorsun?" diye sordu Shae, biraz endişeli bir şekilde.

"Sadece Klan Dışı Gelecek Hareketi'nin yakında öğreneceği şeyi
." Hilo iki hapı suyla yuttu. "Bizi bu kadar kolay yok edebileceklerini sanan herkes hak ettiğini bulacak. Klanlar bu ülkenin bel kemiğidir. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Vastik eya Molovni, yeşim ve parlaklık yoksunluğunun ezici pençesinde uyandı, beklediği gibi beton bir hücrede değil, şişmiş gözlerine ve zonklayan kafasına saldırı yapan ışıkların parladığı steril bir odada. Bir sedyeye bağlanmıştı ve iki adam onun başında duruyordu.

"Hoş geldiniz, Bay Molovni," dedi içlerinden biri. Görüş alanının dışında duran bir tercüman sözleri Ygut dilinde tekrarladı. "Uyandığınıza göre, size nekolva programı hakkında birkaç soru sormak istiyoruz."

"Siktirin gidin, Espenian domuzları," dedi Molovni, dili ağzında kurumuş ve ağırlaşmıştı. O küçük solucan, o çarpık suratlı adam yüzünden buradaydı. Keşke o sıçanın boynunu kırıp sonra da kendini öldürseydi, eğitildiği gibi.

Ayrıca sorgulamaya direnmek için de eğitilmişti. "Benden yararlı bilgi alamayacaksınız," diye homurdandı. "Üstlerim, işkenceniz altında pes etsem bile Ygutan'a zarar verecek kadar önemli askeri sırları bana asla söylemezler." Cesur direnişine rağmen, soğuk terler dökmeye başladı ve kalp atışları hızla yükseldi.

"Yanlış anladın," dedi diğer esir alıcı. "ROE ordusu işkenceye karşı bir politika izliyor. İşkence, elimizdeki ilaçlara kıyasla barbarca ve güvenilmez bir yöntem. Sonuçta, sizin kullandığınız SN1'i bizim laboratuvarlarımız geliştirdi." Bir iğne, nekolva ajanının koluna girdi. "Vücudun tamamen iyi olacak, ama doğru teşvikle zihnin olgun bir kavun gibi açılacak. Söyleyecek çok şeyin olacak. Bu süreç zaman alır, ama bizim bolca zamanımız var."

İKİNCİ ARA



Bir Dağ

Wie Lon Tapınak Okulu, kayıt ofisinin iddiasına göre, altı yüz yıl önce, üç Yeşil Kemik ustası tarafından kuruldu. Bu ustaların biri, efsanevi kahraman Baijen'in soyundan geliyordu. O zamanlar, ülkede bugün olduğu gibi büyük klanlar yoktu, sadece ada boyunca kendi yeşim taşlarını ve dövüş yöntemlerini koruyan ve kendi topluluklarını koruyan birçok küçük, yerel aile klanı vardı. Vizyoner kurucu ustalar, Wie Lon'u adanın en yetenekli ve disiplinli savaşçılarını yetiştirmek ve onlara sanat, bilim ve Deitist inancının geleneklerini öğretmek için kurdular. Kurumlarını, öğrencilerin doğaya ve tanrılara yakın, sıradan insanların endişelerinden uzak bir şekilde eğitim alabilecekleri Kekon'un iç dağlık bölgesinde inşa ettiler. Aday öğrenciler, okulun kapılarına ulaşmak için üç gün boyunca yürüyerek seyahat etmek zorundaydı, ancak oraya vardıklarında, okul, hangi krallık, klan veya aileden geldiklerine bakılmaksızın, giriş sınavlarını geçen tüm öğrencileri kabul ediyordu.

Wie Lon, adanın dört bir yanından Yeşil Kemik ailelerinden gelen öğrencileri ve meslektaşlarından öğrenmek ve becerilerini geliştirmek için gelen ünlü ustaları bir araya getirdi. Böylece, bu ustalar bilgilerini bir sonraki nesle aktarabildiler. Sonraki yüzyıllarda, Yeşil Kemik savaşçıları giderek daha önemli ve etkili bir sosyal sınıf haline geldi. Bu sınıfın üyeleri, büyük ölçüde orijinal Wie Lon Tapınak Okulu'na dayanan ortak eğitim yöntemleri ve bağlantılarla birbirlerine bağlıydılar. Bugün Kekon, bir düzineden fazla dövüş sanatları okuluna sahiptir ve daha yakın zamanda kurulan Kaul Dushuron Akademisi, Wie Lon ile büyüklük ve prestij açısından rekabet etse de, Wie Lon adının tarihi gizemi hala rakipsizdir.

Okulun şu anki kampüsü, Janloon'un 65 kilometre batısında, Çokuluslu Savaş'tan sonra, Shotarian askerleri tarafından orijinal Wie Lon Tapınak Okulu'nun yakılmasıyla Kekon'un yabancı işgali sırasında faaliyet gösteren üç ayrı, gizli eğitim merkezinin

ayrı gizli eğitim merkezinin birleştirilmesiyle kurulmuştur. Okulu savunmaya çalışan yaklaşık yüz usta ve acemi esir alınmış, yeşim taşları ellerinden alınmış, hapsedilmiş, işkence görmüş ve idam edilmiştir.

Temizlikten kaçanların arasında, on altı yaşındaki stajyer Ayt Yugontin de vardı. O, bir grup genç öğrenciyi saldırıdan uzaklaştırarak ormana götürdü ve okulları ve evleri bütün gece yanarken, düşmandan saklandılar. Sabahleyin, Shotarian arama ekiplerinden kaçarak vahşi doğaya sığındılar ve sonunda One Mountain Society'nin yerel direniş hücresinden gelen keşifçiler tarafından bulundu. Daha sonra Kekon'un Mızrağı olarak tanınacak olan Ayt Yu, ağlayan ve bitkin düşmüş çocukların önüne geçerek onları korudu ve keşif ekibinin liderinin adını ve klanını öğrenmek istedi.

"Benim adım Kaul Seningtun," diye cevapladı keşif ekibinin lideri, "ve klanımın adı artık önemli değil. Bu dağlardaki tüm Yeşil Kemikler kardeşlerdir."

BÖLÜM

30



Kötü Keck

on dokuzuncu yıl, üçüncü ay

Dauk Losunyin, yetmiş altı yaşında kalp yetmezliğinden vefat etti. Geride eşi, dört yetişkin çocuğu, altı torunu ve uzun süredir sürdürdüğü Güney Tuzağı'nın Sütunu unvanını bıraktı. Anden ve Hilo, Dauk ailesinin ve Keko-Espenian Yeşil Kemik topluluğunun müttefikleri olarak saygılarını sunmak için cenaze törenine katılmak üzere Port Massy'ye gitti. Uzun uçuş sırasında Hilo bir film izledi, ardından bir bardak hoji içip uykuya daldı. Anden kuzeninin örneğini takip etmeye çalıştı, ancak okumak için yeterince konsantre olamadı ve zihnini sakinleştiremedi. Dauk'un öldüğüne inanması zordu. Cory ve Rohn Toro ile birlikte Sana'nın ev yapımı yemeklerini yediği günler çok da uzak değildi.

Anden'in üzüntüsü endişeyle birleşti. Espenia'da klanlar yoktu; insanlar Dauk'a kişisel etkisinden dolayı saygı duydukları için ona Sütun diyorlardı. Resmi bir örgütlenme veya halefiyet planı olmadığı için, Dauk'un ölümü sadece Espenia'daki Yeşil Kemikler arasında kimin söz sahibi olacağını değil, aynı zamanda No Peak klanını da etkileyecek şekilde Keko-Espenian topluluğunun doğasını da değiştirecekti.

Cenaze töreni, alışılmadık derecede parlak bir kış sabahı gerçekleşti. Anden'in ayakkabılarının altında kırılgan, buzla kaplı çimler çıtırdadı ve nefesleri güneş ışığında buharlaştı. Whitting Körfezi'nin manzarası üzerinde, Iron Eye Köprüsü'nün sert

demir göz köprünün siyah çizgileri süt beyazı gökyüzünü kesiyordu. Dauk'un vasiyetine göre, cenaze töreni geleneksel Kekonese tarzında, Espenian geleneklerine göre bazı değişiklikler ve eklemelerle gerçekleştirildi. Port Massy'de, Bilge olarak atanacak kadar kıdemli Deitist tövbekar yoktu, ancak yerel tapınaktan gelen, yeşil şapka ve eşarplar giymiş üç tövbekar, Dauk'un ruhunu öbür dünyaya uğurlayıp Dönüş'ü beklemeye alması için katılımcılara uygun duaları okudu. Ardından Espenian yas şarkıları söylendi ve insanlar konuşmalar yaptı, çoğu Pillar'ın karakterini ve ihtiyaç duydukları zamanlarda onlara nasıl yardım ettiğini anlattı. Anden ayağa kalkarak iki dilli bir konuşma yaptı. Konuşmasına kişisel bir şekilde başladı ve Dauk Losun'un, öğrenci olarak ilk geldiğinde onu topluluğa ne kadar sıcak ve cömert bir şekilde karşıladığını anlattı, ancak daha resmi bir tonda bitirerek Kaul ailesinin saygı ve taziyelerini iletti.

"Çok güzel söyledin Andy," dedi Hilo daha sonra. Anden kuzeninin yanında durdu ve cenazeye katılanlar Pillar of No Peak ile tanışmak için yanına geldikçe onları tanıttı. Onlar, sanki gizli bir medya ünlüsüymüş gibi, gergin bir hayranlık ve merakla ona selam verdiler veya elini sıktılar, sonra da uzaktan izlemek için geri çekildiler. Hilo saygı gösterilerini kabul etti, ancak duruma yakışır bir ciddiyetini korudu ve yaslı ailenin dikkatini dağıtmamak için kalabalığın arkasında durdu. Yeşim taşı, siyah takım elbise, kravat ve uzun siyah yün paltoyla gizlenmiş olan Anden, uzak bir akraba ziyareti yapmış gibi görünüyordu. Dauk'un tabutunun yanındaki bağış kutusuna koyduğu beyaz zarfın üzerinde No Peak klanının amblemi vardı ve bu zarfın içinde cenaze masraflarının tamamını karşılayacak miktarda para vardı.

Dauk toprağa verildikten sonra, Kekonese toplum merkezinde bir resepsiyon düzenlendi. Bu merkez, on yıllardır Southtrap'ın sütunu olan mahalle kavga salonuna ev sahipliği yapıyordu. Anden yıllardır buraya girmemişti, ama etkinlik için zevkle dekore edilmiş olmasına rağmen, esasında hiç değişmemiş olmasına şaşırdı. Duvarlar beyaz kumaşlarla örtülmüştü ve normalde bodrumdaki horoz dövüşü ringini çevreleyen masalar yukarı çıkarılmış, masa örtüleri serilmiş ve beyaz açelya vazolarıyla süslenmişti. Ortada duran yıpranmış kitap rafları ve pütürlü koltuklar köşelere itilmiş ve boyalı katlanır paravanların arkasına gizlenmişti. Küçük Deitist tapınağının önündeki alan, yanan tütsü mumları ve meyve tabaklarıyla doluydu.

"Ah, bu eski mahalleyi özledim," diye hayıflanan Bay Hian, artık küçük oğluyla birlikte banliyöde yaşıyordu. "Şu anda yaşadığım yerde kütüphanede Kekonese gazetesi yok ve marketler çok büyük." Anden'i oturtup, yaşlılıktan hafızası zayıflamaya başladığı için bazen dağınık bir şekilde bir saatten fazla anılarını anlattı. Anden aldırmadı; bu, yaşlı adamla geçireceği son zamanlar olabileceğini biliyordu.

Cory Dauk, Anden'e konuşması için teşekkür etmek için yanına geldi. "Babam için çok anlamlı olurdu. Eski ülkeden bir Green Bone olmaktan ne kadar gurur duyduğunu bilirsin."

"Sanırım onun için en büyük gurur kaynağı torunlarıydı." Anden, eski erkek arkadaşıyla olan ilişkilerinin her zaman belli bir nostalji ve garip bir hisle dolu olduğunu düşünmüştü, ama ikisi için de yeterince zaman geçmişti ve artık dostça sohbetler ediyorlardı. Cory artık evliydi, iki yaşındaki melek gibi bir oğlu ve bir kızı daha olacaktı. Biraz kilo almıştı ama hafta sonları bisiklet sürmek sayesinde hala formundaydı ve yargıç önünde tartışırken daha korkutucu görünmek için kısa sakalını uzattığını neşeyle itiraf etti. Karısı, ondan altı yaş küçük, ikinci nesil Keko-Espenli bir sosyal hizmet uzmanıydı. Bir davasında tanışmışlardı. Birlikte mutlu görünüyorlardı.

Cory'nin kız kardeşleri de elbette oradaydı. Kelly Dauk'un geçmişte ailesinin dostluk teklifini ne kadar soğuk bir şekilde reddettiğini unutmamış olsa da, Anden ona nazikçe selam verdi ve onu Hilo'yla tanıştırdı. Hilo, Kelly'nin önceki kabalığını sorun etmedi ve dostça bir şekilde, "Bayan Dauk, anneniz yeni bir işe başladığınızı söyledi," dedi. Cory'nin en büyük kız kardeşi, siyasi yolsuzlukları ve organize suçlarla bağlantıları soruşturmak ve ortadan kaldırmak amacıyla kurulan federal Yolsuzlukla Mücadele Paneli'nin başkanlığına atanmıştı.

"İşimle ilgili konuşma özgürlüğüm yok, Bay Kaul," diye cevapladı kadın. "Ailem ve arkadaşlarımla bile konuşamıyorum, bir Kekonese klan patronuyla hiç konuşamam." Toplantıya katılanların etrafında hızlıca bir tur attıktan sonra resepsiyondan ayrıldı.

Hilo kırılmış gibi görünmüyordu, ama Cory kız kardeşinin davranışından dolayı özür diledi. "Kelly sonuçta hükümet için çalışıyor," diye hatırlattı onlara iç çekerek. "Green Bones'la ilişkisi olduğunu görmek istemiyor."

Gerçekten de birçok Green Bones üyesi vardı. Oda o kadar kalabalıklaşmıştı ki Anden zar zor hareket edebiliyordu. Sanki şehrin yarısı buraya gelmiş gibiydi. Tod ve Sammy'yi ve birkaç kişiyi tanıdı, ama Southtrap'tan gelen ve tanımadığı birçok genç vardı, bazıları da ülkenin başka yerlerinden gelmişti.

Etkinliğin başlamasından bir saat sonra, gümüş rengi bir limuzin binanın önüne yanaştı. Jon Remi, üç adamıyla birlikte arabadan indi. Hepsi açık renkli spor ceketler, parlak ayakkabılar ve tipik güneyli gangsterler gibi büyük güneş gözlükleri takıyordu. Girişleri herkesin dikkatini çekti. Anden boğazında ekşi bir tiksinti hissetti. Anden'in Blue Olive'deki o akşamdan çok iyi hatırladığı Remi'nin küstah kabalığı, şimdi servet içinde yüzerken daha da belirgin hale gelmişti. Bronzlaşmış yüzünden geriye taranmış saçları, güçlü kaşlarını ve koyu dudaklarını vurgulamış, dudakları meraklı bir küçümsemeyle aralanmıştı.

Resville'deki Çete Patronları ve Tomascian uyuşturucu baronları Jon Remi'ye "Kötü Keck" adını takmışlardı ve o da bu lakabı benimsemişti. No Peak yeşim taşı ve parayı kullanarak Mountain'ı şehirden kovduktan sonra Remi kendi küçük imparatorluğunu kurmuştu. Yıllar önce amcasının spor salonunu devralmış ve şehrin yasadışı yeşim sporu endüstrisinde kumarın önemli bir figürü haline gelmişti. Shine ve kadın ticareti yapmanın yanı sıra, tefecilik ve haraç gibi normalde Çeteler tarafından kontrol edilen diğer işlere de girmişti. Adamları acımasızlığıyla ünlüydü; Remi, rakiplerine suikast düzenleyen adamlarına yeşim taşı ödülü veriyordu.

Port Massy'de Bad Keck'in patlamaya hazır bir baş belası olduğu ve Green Bone'lara yakışmayan biri olduğu düşünülüyordu. Algılama yeteneği olmasa bile, Anden odadaki konuşmaların kesilip insanların Resville adamlarının yolundan çekilmesiyle hissedilebilir bir tedirginlik dalgasını hissedebiliyordu.

Remi, Hilo'ya doğru büyük adımlarla yürüdü, yaklaşınca yavaşladı ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Demek yaşlı Dauk sonunda bizi terk edip cennete gitti," dedi Espenianca, "ama onun yerine ünlü Kaul Hiloshudon dünyaya bizi ziyarete geldi." Remi durdu ve Hilo'yu, bir köpeğin kapısına yaklaşan bir yabancıyı izler gibi inceledi; gergin, havlamak üzere. Sütun, genç adamın bakışlarını sabit ve hareketsiz bir bekleyişle karşıladı.

Birkaç saniye geçti, sonra Remi ellerini alnına götürdü ve hafifçe selam verdi. "Eski ülkenizde ne derler?

ülkede ne derler?" Aksanlı Kekonese dilinde, "Tanrılar sana lütuf versin, Kaul-jen."

Anden, Sütun'un yanına gitti. "Hilo-jen, bu Resville'den arkadaşımız Remi Jonjunin. Kekonese'deki aksanlı konuşması ve garip tavırlarını bağışla. Eminim sadece gergindir ve saygısızlık etmek istememiştir."

Bad Keck, Anden'e doğru dönmeye başladı, yüzü hakaretle karardı. Anden, adamın aptalca bir şey yapmasını umut etti. Hilo'nun gangsteri yerine koymasını, hatta daha iyisi çenesini kırmasını istiyordu. Ama Hilo, sanki eski dostlarmış gibi adamın omzuna elini koydu. "Remi-jen, senin hakkında çok şey duydum, sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Dauk Losun'un karısına ve çocuklarına taziyelerini sun, tanrılar onu kabul etsin, yarın daha uygun bir zamanda iş konuşuruz."

Tod yanlarına geldi ve zoraki bir samimiyetle, "Sana'ya geldiğini haber vereyim Jon. Ne içersin?" dedi.

Remi bir an için şaşkın göründü. Belki de yıllardır Kekon'un en tehlikeli adamlarından biri olduğu söylendiği için Kaul Hilo'yu zihninde abartmıştı ve şimdi bu dostane karşılaşmaya nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Remi burnunu çekip omuz silkti ve Tod'a, "Hoji, o şeyi sevmesem de. Yaşlı adamın anısına, değil mi?" dedi.

Hilo ve Anden'e bir daha bakmadan uzaklaştı. Adamları da onu takip etti. Onlar duyamayacakları bir mesafeye uzaklaşıp normal konuşmaya başladıklarında, Hilo sert bir ifadeyle Anden'e döndü. "Ne senin neyin var, Andy?"

"O bir kaba ve gangster, Hilo-jen," diye cevapladı Anden öfkeyle. "Dauk-jen'in cenazesinde, herkesin önünde seni kışkırtmaya çalışıyordu. Hiçbir şeye saygısı yok."

"Bir adamdan ne kadar nefret ettiğini, onun düşmanı olmaya hazır olana kadar gösterme," diye uyardı Hilo. "Remi, güçlü olduğu kendi şehrinden uzakta ve kendine güvenini kanıtlamak için kötü davranan türden bir adam. İyi bir insan olmasa da, Dağ'a karşı istediğimiz her şeyi yaptığını unutma."

Jon Remi ve çetesi Snakeheads, No Peak için gerçekten paha biçilmezdi. Birçok başarısızlıktan sonra, Dağ'ın Espenia'ya girişi bir daha asla eski haline gelmedi. Ayt'ın Hava Adamı Iwe Kalundo, klanının genişleme önceliklerini Shotar'a çevirdi. Neredeyse yirmi yıl sonra

No Peak, Espenia Cumhuriyeti'nde önemli güce sahip tek Kekonese klanı olarak kaldı.

Ancak klan, işlerini sürdürmek için ihtiyaç duyduğu yasal güvenliği hâlâ sağlamamıştı ve artık Dauk Losun'un nüfuzlu dostluğu olmadan ülkede bir şey başarmak çok daha zor olacaktı. Hilo, Resville Green Bones'u izledi. Soluk renkli ceketleri barda kolayca fark ediliyordu. Anden, Hilo'nun yeşim taşından yapılmış aurasının pürüzsüz kenarının anlık olarak şiştiğini hissetti. "Jon Remi, ben aksini söyleyene kadar bizim müttefikimizdir," dedi Pillar alçak sesle. "Bunun böyle devam edip etmeyeceği ona bağlı. Yarın nasıl gelişecek göreceğiz."

Crestwood Hotel'deki odalarına döndüklerinde, Hilo, "Burası çok soğuk" dedi. Takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkardı, bir süveter giydi ve odanın ısısını yükseltti. Anden, kuzeninin soğuktan omzunun ve bazen bileğinin ağrıdığından şikayet ettiğini daha önce duymuştu. Yıllarca süren savaşlar, Hilo'nun Janloon bombalamasında aldığı yaralar bile hesaba katılmadan, vücuduna ağır bir yük bindirmişti. Dalağını dikmek ve kürek kemiğini onarmak için geçirdiği ameliyatın ardından, tekrar antrenmana başlayabilmesi için aylarca fizik tedavi görmüştü. Beş yıl sonra, Pillar tamamen iyileşmiş, her zamanki gibi güçlü bir Green Bone olarak ortaya çıkmıştı, ancak Anden, en iyi şifacılar ve antrenörlerin bile yapabileceklerinin sınırlı olduğunu biliyordu. Hilo'ya yakın olanlar, onun her zamanki zarafetinden uzak hareket ettiği veya kalıcı bir ağrıdan dolayı yüzünü buruşturduğu anları fark ediyordu.

Anden, "Aşağıdaki hediyelik eşya dükkanına gidip klinikteki iş arkadaşlarım için birkaç şey alacağım" dedi. Bu küçük bir yalandı ve Hilo bunu fark etse bile, bir şey söylemedi.

Anden asansörle zemin kata indi ve lobinin arkasındaki ücretli telefonlardan birini kullanarak uzun mesafe arama kartıyla bir arama yaptı. Telefon açıldığında Anden, "İşe gitmeden önce sana ulaştığıma sevindim" dedi. Janloon'da şafak yeni sökmüştü ve Jirhuya erken kalkardı.

"Acelem yok," dedi Jirhu. "Zaten müdürün bütçe konusunda bana geri dönmesini bekliyorum. O yüzden kahvaltının tadını çıkarıp sonra spor salonuna gideceğim." No Peak klanı tarafından finanse edilen Kekon'un büyüyen film endüstrisi, sanatçıya birkaç yıldır düzenli iş sağlamıştı. Anden arka planda

akan su sesi duydu, sonra bir sessizlik oldu. Kurnazca ima ederek, "Keşke burada benimle olsaydın," dedi.

"Keşke olsaydım," dedi Anden. "Klan işlerini halletmek için biraz daha kalmamız gerekiyor. Dördüncü gün döneceğim." Jirhu'nun cevabını duyamadı çünkü o anda otelin lobisinden büyük bir grup insan geçti ve Anden, onların yüksek sesli konuşmalarını duymamak için diğer kulağını da kapattı. "Üzgünüm, burası çok gürültülü. Ne dedin?"

"İyi olacak mısın?" Jirhuya, Anden'in No Peak adına yaptığı faaliyetlerle ilgili olarak her zaman sorduğu tek şey buydu. Jirhu, Janloon'daki günlük yaşamın ötesinde klanlarla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Anden'in dünyasının, sıradan Kekonese'lilerin, hele ki bir Abukei sanatçısının anlayamayacağı düzeyde yeşim taşı ve para, siyaset ve kan dökülmesiyle dolu olduğunu biliyordu. Klanlarla ilgili tek endişesi Anden'in güvenliğiydi.

Wen, onları on ay önce tanıştırmıştı. Bir akşam Kaul'ların evinde akşam yemeğinden sonra, boş tabağını alıp onu mutfağa çekerek, "Anden, gelecek İkinci Gün öğle yemeği için boş musun? Bir arkadaşımla tanışmanı istiyorum. Film sektöründe çalışan yetenekli bir sanatçı. Ayrıca yakışıklı ve bekar." O ne diyeceğini düşünemeden elini kaldırdı. "Bil diye söylüyorum, o Abukei'li, ama tanışmadan yargılama. Bence ikiniz iyi anlaşırsınız. Baskı yapmayacak şekilde ayarlarım."

Anden, Wen'in kendisi için partner aradığı düşüncesinden utançtan neredeyse dilini yutmuştu. Şahsen, uygun birini bulmaktan neredeyse vazgeçmişti. En son ilişkisi sadece birkaç randevu sürmüştü ve potansiyel adayları çok azdı. Lott Jin, Anden'in tanımadığı bir kadınla evlenmiş, üç yıl sonra boşanmıştı. Başka bir ilişkiye ilgi duymuyor gibiydi, ama Anden bu konuda herhangi bir umut beslemiyordu. Anden, tıp fakültesinde ve iş yerinde tanıştığı birkaç eşcinsel arkadaşıyla ara sıra sosyal etkinliklere katılırdı, ancak iş hayatında sorunlar çıkmasından çekiniyordu. Janloon'da başka hiçbir karışık kanlı Green Bone doktoru yoktu. Anden, istese bile kim olduğunu veya nerede görüldüğünü saklayamazdı. Ve diğer erkeklere karşı talihsiz bir arzu duyan çoğu erkek, Kaul ailesiyle ilişkilendirilmenin getireceği potansiyel kamuoyu baskısını göze almak istemiyordu.

"Onun ilgileneceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Anden.

"Öğle yemeğine gel de gör," diye onu ikna etti Wen.

Anden şüpheciydi. Abukei erkeklerine özel bir ilgisi yoktu ve daha önce hiç biriyle çıkmayı düşünmemişti. Bu yüzden ilk karşılaşmada şaşırmış, sonra da Wen'in kendini beğenmiş tavırlarına hafif bir kızgınlık duymuştu. Jirhuya keskin elmacık kemiklerine, pürüzsüz bronz tenine ve tüm kıyafetlerin üzerinde iyi duran ince ve düz bir vücuda sahipti. Bu özelliğini kendi lehine kullanır ve kısa süreliğine dışarı çıkarken bile her zaman şık giyinirdi. Anden'in erkek güzelliği ile özdeşleştirdiği dövüşçü fiziğine sahip olmasa da, yüzme ve kaya tırmanışı ile büyümüş ve şimdi de spor salonunda bu iki sporu sürdürüyordu. Jirhu gülümsemeye hazırdı ve kendisi hakkında çabuk açıldığı ve başkalarına karşı içten bir merak duyduğu için konuşması kolay biriydi. Bu yönüyle Anden'e Cory'yi hatırlatıyordu, ancak Jirhu'nun Anden'in tam olarak anlayamadığı, renkler, fikirler ve duygularla dolu zengin bir iç dünyası vardı ve Cory'nin hiçbir şeye göstermediği kadar sanatına kendini adamıştı. Anden, ilk birkaç randevularından sonra kendini Jirhu'yu arayıp onu eve davet eden, akşam yemeği hazırlayan, film kiralayan bir durumda bulduğunda şok oldu.

Telefonun sesinden Anden, arama kartının süresinin dolmak üzere olduğunu anladı. "Yarın sadece bir toplantımız var. Endişelenecek bir şey yok," diye sevgilisine güvence verdi Anden. Bu doğru değildi; toplantılar hayat veya ölüm, savaş veya barış kararlarının verildiği yerlerdi, ama Jirhu bunu sormamıştı. Biraz daha konuştular. Telefonu kapattıktan sonra Anden gerçekten de otelin hediyelik eşya dükkânına gitti ve birkaç paket ekşi şeker ve Mast Binası şeklinde anahtarlıklar aldı. Otel odasındaki telefonu kullanarak bu küçük zahmetten kurtulabilirdi, ama Pillar'a erkek arkadaşından henüz bahsetmemişti. Hilo muhtemelen ilişkilerini zaten biliyordu, ama Anden bu konuyu nasıl açacağını bilemiyordu. Zaten zor bir günün ardından yabancı bir şehirde bir otel odası, doğru zaman ve yer gibi görünmüyordu.

Ertesi gün, Dauk Sana evinde bir toplantı düzenledi. Her zaman mütevazı bir hayat sürmüş olsalar da, Dauk ailesi No Peak klanının yardımıyla başarılı olan bir dizi Kekonese işletmesine yatırım yapmıştı. Cory ve kız kardeşleri maddi açıdan güvendeydiler, bu yüzden Dauk ailesi yaşlılıklarında oldukça zengin olmuştu. Evlerini küçültmek yerine, toplantılar düzenleyebilecekleri ve çocuklarının ve torunlarının ziyaretine gelebileceği çok daha büyük ve güzel bir ev inşa etmişlerdi.

ve çocuklarını ve torunlarını ağırlayabilecekleri daha büyük, daha güzel bir ev inşa ettiler. Teknik olarak artık Southtrap'te yaşamıyorlardı, ama buna gerek de yoktu, çünkü mahalle giderek yüksek kiralı ticari alanlar tarafından ele geçiriliyordu ve Kekonese topluluğu yıllar içinde yayılmıştı. Eski K-Town Southtrap'te kalmıştı, ama Jons Island ve Quince gibi yerlerde de aynı derecede kalabalık kültürel topluluklar ortaya çıkmıştı.

Toplantı, yemek odasındaki uzun maun masada yapıldı. Anden'in Dauks'ların eski mavi iki katlı evinde hatırladığı rahat ortamdan çok uzaktı. Çay döküldü ve atıştırmalık tabaklar dolaştırıldı, bu da odada birbirini hiç tanımayan ve birbirinden açıkça hoşlanmayan insanlar olmasına rağmen, toplantıya bir aile toplantısı gibi uyumsuz bir hava verdi. Beyaz süveter giymiş ve yüzüne pudra sürmüş Dauk Sana, masanın başına oturdu, yanında ise çocukları arasında tek Green Bone olan oğlu Cory oturuyordu.

Cory'nin yanında, Anden'in gençlik yıllarından tanıdığı Etto Samishun vardı. Artık insanlar ona Etto-jen diyor ve onu Southtrap'ta kalan en yetenekli Yeşil Kemik olarak kabul ediyorlardı. Sammy ve merhum Rohn Toro'nun birkaç diğer öğrencisi, mahalleye korumaya devam eden ve Dauk Losun'un vefatına kadar ona sadık kalan birkaç düzine Yeşil Kemik'ten oluşan gevşek bir ağın liderleriydi.

Masada tanıdık bir başka yüz de Shun Todorho'ydu. Tod, onurlu bir şekilde ordudan ayrılmış bir Navy Angels onbaşı ve Oortokon savaş gazisiydi. Ordudan ayrıldıktan sonra uyuşturucu bağımlılığı ve depresyonla mücadele etmiş, üç işini ve evliliğini kaybetmişti. Dauk Losun devreye girip ona rehabilitasyon ve terapiye katılmak şartıyla kin salonunda iş vermişti. Tod o zamandan beri koyu bir Deitist olmuştu, yeniden evlenmiş, kendi yeşim taşını tekrar takmaya başlamış ve genç Green Bones'lara öğretmeye başlamıştı. Dauks'ların yakın bir arkadaşı olan Tod, Port Massy'nin güney banliyösü Orslow'da, hızla kendi başına büyük bir şehir haline gelen ve yeni, daha zengin Kekonese göçmenlerin nüfusu artan en yeni grudge hall'ını yönetiyordu.

Masadaki diğer koltuklar, Anden'in pek tanımadığı erkekler tarafından işgal edilmişti, ancak Sana ona bazıları hakkında bilgi vermişti: Rohn Toro'nun eski bir arkadaşı olan ve Adamont Capita'da Kekonese Yeşil Kemikler adına konuşan Migu Sun; beş saat uzaklıktaki Evenfield'dan bir temsilci olan Hasho Baku; ve tabii ki Remi Jon. Her birinin yanında

iki ya da üç adam eşlik ediyordu ve bunlar duvara yaslanmış ekstra sandalyelerde oturuyor ya da ayakta duruyorlardı. Toplamda yemek odasında yirmiye yakın kişi vardı ve hepsi Dauk Losun'un cenazesi ve onun ölümünden sonra Yeşil Kemiklerin işlerinin nasıl yürütüleceğini öğrenmek için buraya gelmişti.

Anden de meraklı ve endişeliydi. Sana her zaman kocasının ortağı ve danışmanı, aslında onun Hava Adamı olmuştu, ama artık yaşlı bir kadındı. Anden, masanın etrafındaki genç adamların onun otoritesini kabul edeceğini hayal edemiyordu. Cory, Dauk'un oğluydu, ama babası gibi değildi. Espenya doğumlu ve uyumlu biriydi, topluma en büyük katkısı avukatlığı ve neredeyse her açıdan dışa dönük, meşru ve ana akım toplumun bir parçası olmasıydı. Masadaki diğer yeşim taşı takan erkekler, kendi bölgelerinde tanınmış liderlerdi, ama hiçbiri Dauk Losun'un ulusal itibarına sahip değildi. Bu onların suçu değildi; Espenia'daki Kekonese Yeşil Kemik nüfusu, Dauk'un altmış yıl önce ülkeye geldiği zamanki gibi Southtrap'teki küçük, yoğun bir topluluk değildi.

Odadaki herkes, No Peak klanının da söz sahibi olacağının farkındaydı. Kaul Hilo, dünkü koyu renkli takım elbise ve kravatını giymemişti ve yüzünde ciddi bir ifade yoktu. Sandalyesinde kambur oturmuş, bir kolunu masaya dayamış, her zamanki rahat tavırlarıyla yer kaplıyordu. Açık yakasının arasından yeşim taşı parıldıyordu; odadaki herkesten daha fazla yeşim taşı, belki de odadaki diğer herkesin toplamından daha fazla. Toplantıyı yönetmiyordu, masada özel bir yerde oturuyor da değildi, ama toplantıya katılan en zengin ve en güçlü adam olduğunu da saklamıyordu. Anden, Sütun'un sağ tarafında oturuyordu.

Sana, geçen hafta boyunca taziyelerini ileten herkese teşekkür ederek konuşmasına başladı. "Kocamın öbür dünyada, tüm dostlarını sevgiyle izlediğini biliyorum." Cory, annesinin koluna teselli için elini koydu ve annesinin titrek sesi düzeldi. "Evenfield, Adamont Capita ve Resville'den, özellikle de Kekon'dan buraya gelenlere minnettarım." Hilo ve Anden'e dönerek, "No Peak klanının Sütunu'nun, sevgili dostumuz Anden ile birlikte bu kadar uzaklardan gelip bizimle yas tutması, tüm topluluğumuz için büyük bir onurdur." dedi.

Hilo, "Bir dostuma ve Sütun arkadaşıma son görevimi yerine getirmekten asla vazgeçmem" dedi.

Sana gözlerini sildi ve sessizce minnettarlığını ifade ederek başını salladı, sonra kendini toparlayıp devam etti. "Kekonese topluluğumuz ve Yeşil Kemik

geleneklerimiz Losun için en önemli şeydi. Hayatı boyunca onları korumak için elinden geleni yaptı. O artık aramızda yok, geleceğimizle ilgili bazı kararlar almamız gerekiyor."

Sana, tüm gözler ona çevrilirken öne eğilen oğluna baktı. "Kimse babamın Sütun olarak yerini dolduramaz," dedi Cory utanç veya eleştiri duymadan, olgun bir şekilde. "Ama annem ve ben, Sammy ve Tod ile birlikte, Port Massy bölgesindeki mümkün olduğunca çok sayıda Yeşil Kemik ile konuştuk. Topluluğumuzun gelecekte hangi yöne gideceğine dair kararı hep birlikte almak istiyoruz."

Sana, "Losun ve ben sık sık, Kekonese'lerin bu ülkede doğan herkes gibi aynı şeyleri başarabileceğimizi, çocuklarımızın ve torunlarımızın iş adamları, film yıldızları veya milletvekilleri olabileceğini umduğumuzu konuşurduk. Ancak Espenia'da hala yanlış anlaşılan ve kötü bir üne sahip olan yeşim taşı ile ilişkilendirildiğimiz sürece bu nasıl mümkün olabilir?" dedi. Dul kadın derin bir nefes aldı. “Binlerce yıldır sahip olduğumuz kültürümüzü, doğuştan hakkımızı bırakıp Tuni veya Shotarianlar gibi zayıf göçmenler gibi mi olmalıyız? Yoksa kabul edilme ve yasal etkiye sahip olma şansını mı bırakmalıyız? İyi bir seçenek yok. Başka bir yol bulmalıyız. No Peak'teki arkadaşlarımız da bunu yapmaya çalışıyor.”

Hilo'ya baktı. Burası Kekon değildi ve bu Yeşil Kemikler klan yemini etmemişti, bu yüzden Hilo bakışlarını masanın etrafına çevirip konuşmaya başladığında, Anden'in alışık olduğu hızlı ve otoriter bir ses tonu değil, yumuşak ve ikna edici bir ses tonuydu. "Çoğunuz, No Peak'in bu ülkedeki yeşim taşına karşı yasaları değiştirmeye çalıştığını biliyorsunuz. Kuzenim Anden, Espenian doktorları ve politikacıları yeşim taşının tıbbi amaçlarla kullanımını yasallaştırmaya ikna ederek ilk zaferi bizim için kazandı. Bugün, Port Massy'de Kekonese doktorlar klinikler işletiyor. Andy, şu anda kaç tane olduğunu söyle bize."

Anden, "Espenia'da altmış lisanslı yeşim taşı kliniği ve yaklaşık iki yüz tanınmış pratisyen var. Janloon'daki Biyoenerjetik Tıp Fakültesi'nden doktorların oluşturduğu panelin bir üyesi olarak, bu kliniklerin sertifika alabilmesi için uyması gereken uluslararası uygulama standartlarını hazırladım. Ulusal Meclis, Kekonese doktorlarının Espenia'ya taşınarak tıp mesleğini icra etmelerine izin veren özel bir vizeyi onayladı ve geçen yıl Janloon'daki koleje on iki Keko-Espenialı öğrenci kabul edildi. Bu, kolejin bugüne kadar kabul ettiği en fazla uluslararası öğrenci sayısı.”

Hilo, "Andy'nin yaptığı şey büyük bir adımdı, ama henüz istediğimiz noktaya gelmedik. Klan, Espenialıların yeşim taşına bakışını değiştirmek için bir halkla ilişkiler şirketiyle çalışıyor. Belki bazı reklamları görmüşsünüzdür. Bu ülkede bir şeyi gerçekleştirmek için en kesin yol televizyona çıkmak gibi görünüyor" dedi. Bu sözler masadakilerin gülüşmelerine neden oldu.

Rigly Hollin ve WBH Focus'taki ortakları, odak gruplarından ve tutum araştırmalarından elde ettikleri bilgilerle donanmış olarak, yeşim taşını olumlu bir şekilde tanıtan tam sayfa dergi reklamları, billboardlar ve televizyon reklamları yayınladılar. Anden, Port Massy'ye giderken Air Espenia'nın uçak dergisinde bir tanesini görmüştü: Bir grup Navy Angels'ın yeşim köpek künyelerini havaya kaldırarak "YEŞİM SAVAŞÇILARIMIZI DESTEKLEYİN" yazan bir fotoğraf. Hilo bu fotoğrafa küçümseyerek yüzünü buruşturmuştu, ama kimse Shae'nin stratejisine karşı çıkamıyordu. Espenialılar, yeşim taşının kendilerine ait olduğuna, hatta Kekoneliler kadar ait olduğuna inanmadıkları sürece onu asla kabul etmeyeceklerdi.

Sana, "Yeşim toplum tarafından kabul edilirse, yasadan korkmadan Yeşil Kemikler olarak açıkça yaşayabiliriz. Topluluklarımızda sadece yeşim tıp klinikleri değil, gerçek Deitist tapınakları ve yeşim disiplinlerini öğreten okullar da olabilir. Tabii ki Kekon'daki gibi asla olmaz, ama şu andakinden çok daha iyi olur" dedi. Sana'nın sesi hala güçlüydü, ama dikkatlerin merkezinde olmaya alışık değildi. Yeşil Kemikli erkeklerin masasına bakındıktan sonra ellerini birleştirip dudaklarını sıkıca kapattı. "En önemlisi, artık Kekonlu mu Espenli mi olmak arasında seçim yapmak zorunda kalmayız. İkisi de olabiliriz. Bu, Losun'un gerçekleşmesini isteyeceği bir rüya olduğunu biliyorum."

Cory başını salladı ve koltuğunda dikleşti. "Bu yüzden ulusal bir örgüt kurmayı öneriyoruz: Espenia Kekonese Derneği. Kültürel anlayışı geliştirmek ve tüm Keko-Espenian topluluğunu etkileyen sorunları ele almak için. Yeni göçmenlere yardım edeceğiz, Kekonese kültürünü ve transamarik iş bağlarını teşvik edeceğiz ve hükümetten yeşim yasağını kaldırması için lobi yapacağız." Hilo ve Anden'e döndü. "Bu bir klan olmayacak. Bir Sütun olmayacak. Ama Green Bones, topluluğumuzu korumak için birlikte çalışacak, bu yüzden en önemli açıdan benzer olacak."

Dauk Losun sonunda oğlundan gurur duymuş olmalıydı, diye düşündü Anden. Cory, geleneksel Kekonese anlamında ruhu yeşil değildi, ama babasının dünyasında başarılı olmanın kendi yolunu bulmuştu. Konuşurken ikna edici bir özgüvenle konuşuyordu.

Avukat tekrar tüm odaya hitap ederken daha ciddi bir tavır takındı. “Ancak hedeflerimize ulaşmak istiyorsak, belirli kültürel tutumları değiştirmek ve Kekonese-Espenlilerin halk tarafından algılanışını değiştirmek için birlikte çalışmalıyız. Yeşim yasağının kaldırılmasını istiyorsak, Yeşil Kemiklerin diğer tüm konularda yasalara saygılı vatandaşlar olduğunu göstermeliyiz. Bu da yasadışı faaliyetlerden çekilmek için adımlar atmak anlamına geliyor.” Yemek masasında bekleyen bir sessizlik hakim oldu. "Örneğin kin salonlarımızı ele alalım. Babam vefat etmeden önce yeni kurallar getirmeyi tartışmıştık: horoz dövüşü ve yasadışı kumar yasaklanacak, temiz bıçaklı düellolar da yasaklanacaktı. Polise mülklerimize baskın yapmak için bahane verecek hiçbir şey kalmayacaktı."

Şehir dışından gelen Green Bones üyeleri inanamayan bir mırıldanma yükseltti. “Bunlar olmadan kin salonlarının ne anlamı var?” diye haykırdı Evenfield'dan Green Bone lideri Hasho Baku. “Ne derseniz deyin, insanlar düello yapacaklar. Sadece başka bir yerde yapacaklar ve yakalanma olasılıkları daha da artacak.”

"Ölümcül düellolar asıl sorun," dedi Cory. "Yasa temiz kılıçları tanımıyor, bu yüzden ölüm veya ciddi yaralanmalar olursa, polisin soruşturmasına ve cezai kovuşturmaya maruz kalırız. İnsanların onur meselelerini yasal olarak daha kabul edilebilir bir şekilde çözmelerine izin verecek bir yol bulabiliriz. Kin salonları şiddet içermeyen sosyal yaşamın merkezleri olarak varlığını sürdürebilir."

Sammy söz aldı. "Genel olarak, Çetelere karşı başarılı bir şekilde direniyoruz. Öyle ki, onları ülkeden kovduğumuz bölgeler bile var, ama bu mahalleleri herkes için güvenli hale getirmek yerine, uyuşturucu ticareti, fuhuş, haraç ve şantaj işlerini Kekonese gangsterleri ele geçirdi." Kimse Jon Remi'ye doğrudan bakmıyordu, ama Sammy'nin kimden bahsettiği belliydi. "Bir Kekonese adamı yeşim taşı takarken ciddi bir suçtan tutuklandığında veya hapse atıldığında, bu olumsuz stereotipleri pekiştiriyor. Green Bones olarak, kimi eğiteceğimiz ve yeşil olmalarına izin vereceğimiz ve hangi faaliyetleri hoş görmeyeceğimiz konusunda daha katı standartlar uygulamalıyız."

Jon Remi burnundan soludu. Ses, masanın diğer ucundan duyulacak kadar yüksekti. "Peki neyin yasak neyin yasak olduğuna kim karar verecek? Sen mi?" Bakışlarını Hilo ve Anden'e çevirdi ve dövmeli kollarını kavuşturdu. "Yoksa büyük No Peak klanı bizim için karar verecek mi?"

“Bu tür davalarda onlarca kez çalışmış bir avukat olarak,” diye yanıtladı Cory, “yeşim taşı bulundurmakla suçlanan,

başka hiçbir suça karışmamış ve sabıka kaydı olmayan bir kişi, bir veya iki yıl hapis cezası gerektiren hafif bir suçtan mahkum edilebilir. Neredeyse her zaman hapis cezasının para cezası ve toplum hizmeti ile değiştirilmesini sağlayabiliyoruz. Öte yandan, uyuşturucu satarken, haraç çekerken, saldırı veya cinayet işlerken yeşim taşı taşıyan biri tutuklanırsa, bu ağırlaştırıcı bir faktör olur ve ağır suçlar ve ömür boyu hapis cezaları söz konusu olur."

Adamont Capita'dan gelen yaşlı Yeşil Kemik Migu Sun, boğazını temizledi ve sessiz, düşünceli bir sesle konuşmaya başladı. "Ben bir Deitist ailede büyüdüm ve tanrılar, biz ölümlüler için bir sınav olarak yeryüzüne yeşim bıraktığını öğrendim. Eğer bize cennetin gücünün bir kısmını geri verselerdi, onu nasıl kullanırdık? Bu gücü başkaları üzerinde kullanır ve kötülük için mi kullanırdık? Yoksa ortak iyilik için çalışır ve zayıfları korur muyduk? Efsanevi yeşim savaşçı kahramanların hikayelerini dinleyerek ve One Mountain Society'nin direniş savaşçılarını destekleyerek büyüdüm. Ancak yeşim eski ülkeden bu kıyılara getirildiğinde, Espenian kültürü tarafından yozlaştırıldı. Artık gençler bunu sadece istediklerini elde etmenin bir yolu olarak görüyor. Çoğu parlak ve diğer uyuşturucuları kullanıyor ve eskisi gibi yeşim disiplinlerinde eğitim almıyor. Dauk Losun bilge ve nüfuzlu bir adamdı, tüm hayatı boyunca mütevazı bir yaşam sürdü ve karısının ve güvendiği arkadaşlarının tavsiyelerine güvendi. Tek istediği, hepimizin bu ülkede daha iyi bir hayat sürmesiydi."

Migu, Sana ve Cory'ye dönerek şöyle dedi: "Eğer kin salonlarını değiştirmek zorundaysak, öyle olsun. Crews'lar yasadışı işlerini yapsınlar. Kendi halkımızı uyuşturucu ve suça bulaşmaktan alıkoymazsak, Green Bones hapishaneye düşecek, yeşim taşlarımız hükümetin eline geçecek ve sonunda Shotar'daki barukanlar gibi, hiçbir geleceği olmayan insanlar olacağız." Migu ayağa kalktı, Hilo'ya döndü ve ona derin bir selam verdi. "Kaul-jen, klanınız burada çok büyük işler başardı. Bizi destekleyeceğinizi söylüyorsanız, her şey mümkündür. Tanrılar No Peak'e lütuf versin. Tüm Kekonese halkı için."

Remi, silah sesi kadar sert bir kahkaha attı. "Seni yaşlı aptal. No Peak klanının bizim için reklamlar yayınlayıp politikacılara lobi yaptığını mı sanıyorsun?" Başını salladı ve Migu Sun'a alaycı bir gülümseme attı. "Kekon'daki klanlar hiçbirimizi umursamıyor. Kaullar sadece iş imparatorluklarını büyütmek istiyorlar ve bizi, gerçek Yeşil Kemikler olarak bile görmedikleri kespiler olarak, onların Espenian hükümetine ve birlikte çalıştıkları şirketlere gösterdikleri parlak imajını lekelemeyecek şekilde hizaya sokmak ve uslu durmamızı istiyorlar.

Onlar bizden, parmakları gibi emirlerini yerine getirmemizi bekliyorlar. Sonra da yeşim taşlarımızdan tamamen vazgeçmemizi önerecekler."

"Kimse kimseye bunu isteyemez." Hilo'nun sözleri, Remi'nin kahkahası kadar keskin bir şekilde havayı kesti. Odadaki tüm dikkat ona yöneldi. "No Peak'in Espenia'da birçok ticari çıkarı var, bu doğru, ve biz bunları büyütmek ve korumak istiyoruz. Bu kimse için sürpriz değil. Para, iş ve yeşim getiriyoruz, bu yüzden siz de bizim kadar faydalanıyorsunuz." Hilo'nun sabit bakışları Remi'nin üzerinde durdu ve hatırlatma ikisinin arasında asılı kaldı. "Yıllar önce, Dauk Losun'a, birlikte çalışırsak Kekonese'lerin bu ülkede Crews'lardan daha güçlü olacağını söylemiştim. Şimdi aynı şeyi hepinizin söylüyorum. Dauk'lar haklı. Artık en büyük tehdit Crews değil. Buradaki düşük statünüz zorluk yaratıyor. Yeşim taşlarını saklamayı bırakmak istiyorsanız, saklanması gereken şeyleri yapmayı bırakmalısınız."

"Bu ikiyüzlü saçmalığı yutmamı mı bekliyorsun?" Remi, Hilo'yu işaret etti. "Janloon'daki klanlar haraç topluyor. Ben neden Resville'de aynısını yapmayayım?"

"Haraç!" Sana öfkeyle haykırdı. "Kendini Fist mi sanıyorsun? Bir klana yemin ettin mi? Haraç ödeyen bir iş sahibine, oğlunu dövüş okuluna kabul ederek, dükkanını büyütmesi için kredi vererek veya evi tayfunla yıkıldığında ona para ödeyerek yardım eder misin? Hayır, sen Crews'ların gibi düşünüyorsun, sadece almak, asla vermek yok. Bu ülkede bu şekilde asla başarılı olamayız."

Remi sandalyesine yaslandı ve kollarını kibirle açarak pahalı kıyafetlerini ve arkasında duran üç sert görünümlü genç korumayı gösterdi. "O zaman başarıya farklı anlamlar yüklüyoruz demektir."

Remi'nin adamları güldü. Patronlarının omzuna vurdular ve içlerinden biri odaya sırtlan gibi dilini çıkardı, yeşim taşından yapılmış küpeleriyle hava attı. Anden hayretler içindeydi. Espenia'da bile, Yeşil Kemikler'in üst düzey savaşçılar, hele ki Sütun'un önünde bu kadar uygunsuz davrandığını hiç görmemişti. Sammy ve Tod, duvarların kenarındaki diğer adamlardan uyarıcı mırıldanmalar yükselmeye başlayınca gerildi. Hilo hareketsiz kaldı.

Cory ayağa kalktı ve odaya yatıştırıcı bir hareketle ellerini açtı. "Sakin olun millet. Bir gecede hiçbir şey değişmeyecek. Resville'deki durumun Port Massy'den farklı olduğunu hepimiz biliyoruz." Uzlaşmacı bir tavırla, orta yolu arayan bir barış elçisi gibi konuştu. Anden, bu zayıf tavır ve Green-Bonelike'ye yakışmayan geri çekilme karşısında yüzünü buruşturdu. "Bak Jon, dernek faaliyetlerine katılmak istemiyorsan, sorun değil," dedi Cory. "Ama hem kendin hem de bizim iyiliğimiz için, ileriyi düşünmeni istiyoruz. Riskli işlerden çekilmeye yönelik adımlar atmaya başla."

dernekle ilgilenmiyorsan, sorun değil," dedi Cory. "Ama hem senin hem de bizim iyiliğin için, ileriyi düşünmeni istiyoruz. En riskli işlerden ve faaliyetlerden çekilmeye başla. Yasalara uymak için hukuki danışmana ihtiyacın olursa..."

Remi koltuğundan kalkarak ellerini masanın üzerine koydu. "Senin yardımına ihtiyacım yok, pislik. Ben hiçbir *topluluk derneğine* hesap vermem ve No Peak'ten emir almam." Başını Pillar'a çevirdi. Kaul Hilo'nun bakışlarına cesaret edebilecek çok az kişi vardı, ama Jon Remi onlardan biriydi. "Kaç kişiyi öldürdün ya da öldürülmesini emrettin, ama *bana* nasıl *davranmam gerektiğini* söylüyorsun*?* Klanının ofis kuleleri, para kasaları ve yeşim taşı ile dolu bir ada var, ama sen bana ve adamlarıma yemek yemeyelim diyebiliyorsun. Janloon'dan buraya insanları getirip, üniversiteye ve işlere girip kazandıkları parayı Kekon'a gönderen klan uşaklarına sponsor oluyorsun, ama bu ülkede adil payımızı almak için dişimizle tırnağımızla mücadele eden bizlerin, zor kazanılmış geçim kaynaklarımızdan vazgeçip Crews'un geri gelip her şeyi kapmasına izin vermemizi istiyorsun." Remi'nin burun delikleri genişledi ve kaba yakışıklı yüzü tehlikeli bir öfkeyle karardı. "Resville'i alabileceğimi kabul etmiştin. Düşmanlarını uzak tuttuğum sürece, işleri kendi bildiğim gibi yürütmeme izin verecektin. Ben istediğini yaptım, şimdi de beni ezmeye mi kalkışıyorsun? Siz eski kafalı köylüler kendinizi bizden üstün mü görüyorsunuz? Hayır. Bana *borcun var*, Kaul."

Anden, Hilo'ya yeterince yakın oturuyordu, kuzeninin yeşim rengi aurası kırbaç ucu gibi dalgalanıp keskinleşiyordu. Sütun yumuşak bir sesle dedi: "Sana hiçbir borcum yok. Sen bir bağlı klan değilsin, Lantern Man değilsin, hatta arkadaş bile değilsin, çünkü bir arkadaş, aynı fikirde olmasa bile böyle konuşmaz. Bir anlaşmamız vardı. Bu anlaşma seni zengin ve güçlü bir adam yaptı. Geçmişteki ittifakımıza saygımdan, söylediklerine alınmıyorum. Dauk Losun'a saygımı sunmaya geldim - tanrılar onu kabul etsin - ve ailesine ve haleflerine destek olmak için. Yanımda Fists veya Fingers'dan kimseyi getirmedim. Odaya bak. İlk başta zor gelebilir, ama uzun vadede herkesin daha iyi olacağına hemfikir olduğu bir değişiklik yapmanı isteyenler, senin Green Bones'tan kardeşlerin."

Remi tüm boyuyla ayağa kalktı. Göz çukurlarından yılanlar çıkan siyah kafatası dövmesi, soluk spor ceketini sandalyenin sırtından omzuna atarken ölümcül sırıtışını genişletmiş gibi görünüyordu. "Yeşim taşının yasallaşma ihtimalinin çok düşük olması ya da Peak'in yatırımları umurumda değil.

Peak'in yatırımları umurumda değil. Dauk hayattayken ona saygı duyuyordum, ama artık kendi bölgelerimiz ve işleri halletme yöntemlerimiz var. Bu odadaki kimseyle bir sorunum yok, kendi işimize bakıp birbirimizi rahat bırakırsak. Port Massy'de ne isterseniz yapın, ama ben Resville'i kendi bildiğim gibi yöneteceğim."

Bad Keck adamlarına başını salladı ve Snakeheads toplantıdan çıktı. Kimse konuşmadı ya da onları durdurmaya çalışmadı. Odadaki diğer Green Bones'ları omuzlayarak geçtiler ve evden çıkarken güneş gözlüklerinin altından sırıtarak baktılar. Arkalarında rahatsız edici bir sessizlik kaldı.

Hasho Baku isteksizce ayağa kalktı. "Jon çok açık sözlü ve kaba konuştu," dedi, "ama ona katılıyorum. Yeşim taşına karşı yasaların kaldırılma şansı çok düşük, bu derneği kurmaya değmez. Önerdiğiniz değişiklikler sadece Yeşil Kemikler arasında bölünmeye yol açacaktır." Dauk Sana ve Kaul Hilo'ya selam verdi. "Niyetlerinize saygı duyuyorum ve size engel olmayacağım, ama bence hepimiz kendi şehirlerimize dönüp diğer Yeşil Kemiklere ne yapmaları gerektiğini dikte etmeye çalışmamamız en iyisi olur. Böylece hepimiz arkadaş kalabiliriz." Masadaki herkese başını salladı, sonra adamlarıyla birlikte evden ayrıldı.

Cory derin bir nefes verdi. Elini saçlarına geçirdi ve üzgün bir ifadeyle sandalyesine çöktü. "Eh, daha iyi olabilirdi."

"Karşı çıkanlar olacağını biliyorduk," dedi Tod. "Geri kalanımız seninleyiz Cory."

Migu Sun, "Hasho ile daha sonra özel olarak konuşacağım. Umduğumuz şeyin başarılabileceğini görürse fikrini değiştirir diye düşünüyorum. En azından bize karşı çıkmayacağını ve sorun çıkarmayacağını biliyoruz, Evenfield'daki adamları da yeşim taşları konusunda gizli kalacaklarına güvenebiliriz. Remi'ye gelince..." Yaşlı Yeşil Kemik içini çekti. "Resville'de tanıdığım bazı kişilerle konuşacağım. Belki onu masaya geri getirebilirler."

Anden, Hilo'nun beklediği gibi, bu hararetli tartışma sırasında sessiz kalmıştı, ama Blue Olive gece kulübünden çıktığında hissettiği gibi, biraz ateş basmış ve mide bulantısı hissediyordu. "Jon Remi, hiçbir gücünden vazgeçmeye ikna edilemez."

"Andy haklı," dedi Hilo. "Remi'nin bu tarafta doğmuş olması çok yazık. Kendini savunan ve başkalarına emir verebilen böyle bir adam... Belki de düzgün bir Yeşil Kemik olarak yetiştirilip eğitilseydi

iyi bir Fist olabilirdi. Ama kader bizi biz yapar ve değiştirilemez."

Hilo'nun sesindeki kesin tonu üzerine Dauk Sana nefesini tuttu. Koltuğundan kalkıp Hilo'nun sandalyesinin yanına oturdu. "Kaul-jen," dedi endişeyle, "Remi'nin bir misafire, üstelik bir Sütun'a karşı gösterdiği kabalığın mazereti olamaz! Eğer gücenip karşılık vermek istersen kimse seni suçlayamaz. Ama barış için ve ailemize gösterdiğin dostluk nedeniyle, lütfen bu sorunu Espenia'da biz halledelim, bu bizim sorunumuz." Hilo'nun elini sıktı. "Eğer başaramazsak, Resville'deki tüm Yeşil Kemikli'leri reddeder ve polisiyle işbirliği yaparak onları durdururuz."

Migu Sun ciddiyetle başını salladı, ancak odadaki genç Yeşil Kemikler biraz şaşkın görünüyordu. Dauk Sana kadar çabuk, Hilo'nun Remi'nin hakaretlerine hızlı bir misillemeyle yanıt verebileceği akıllarına gelmemişti. Dul kadın, Pillar'dan elini çekmesi için yalvarıyordu. No Peak, Remi'yi öldürmek ve çetesiyle savaşmak için Resville'e Yumruklarını gönderirse, bu kesinlikle polis ve halkın daha fazla olumsuz dikkatini çekecekti. Güçlü bir Janloon klanının Espenian vatandaşlarını, hatta Snakeheads gibi suçluları öldürmesi, Espenia'nın Kekonese Derneği'nin önemli oluşum aşamasında etkisini zayıflatacaktı. Anden, Remi'nin şu anda bir saldırı bekliyor olabileceğini düşündü. Eski ülke Green Bones'larla karşı karşıya gelip kendi ününü artırmak için bir fırsat kolluyor olabilirdi.

Hilo bir an sessiz kaldı. Sonra Dauk Sana'nın ellerini tutup ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte ayağa kaldırırken gülümsedi. "No Peak'in Espenia'da insanları ve işleri var, ama burası bizim ülkemiz değil. Bir misafir olarak, arkadaşlarıma sorun yaratacak veya ortak hedeflerimize aykırı olacak hiçbir şey yapmak istemem." Hilo odadaki herkese seslendi. "No Peak, şimdiye kadar olduğu gibi Resville'den uzak duracak. Pillar olarak söz veriyorum."

Sana'nın omuzları rahatlayarak indi. "Teşekkür ederim, Kaul-jen." Ellerini alnına götürdü. "Keşke Losun-se de burada olsaydı da sana teşekkür edebilseydik."

Toplantı bu hüzünlü notla sona erdi. Diğer Yeşil Kemikler, fuaye ve mutfakta küçük gruplar halinde sohbet etmek için dağıldılar. Hilo ve Anden, Sana ve Cory'ye son taziyelerini ilettiler, saygılı selamları ve iyi yolculuk dileklerini kabul ettiler ve ayrıldılar.

Crestwood Oteli'ne dönerken takside, Hilo arkalarına yaslanıp kutudaki son sigarayı çıkardı. Parmakları arasında sigarayı yuvarladı

ama yakmadı. "Orada çok sessizdin Andy. Şimdi de sessizsin."

Anden, "Dün bana fikirlerimi bu kadar açıkça söylemememi istemiştin." dedi.

"Remi seni rahatsız ediyor," diye çıkardı Hilo. "Bugün olanlar sürpriz miydi?"

"Hayır, ama sürpriz olmayan bir sorun olması, sorun olmadığı anlamına gelmez."

Hilo gülümsedi ve koltuğun üzerinden uzanarak kuzeninin omzuna sevgiyle dokundu. "Sen harika bir Fist olurdun, Andy. Bunun geçmişte kaldığını biliyorum, yanlış anlama, sadece iltifat olarak söylüyorum." Tekrar ciddileşti. "Remi Jonjunin, Kekonese yüzlü bir Çete Patronu gibi. O odadaki insanlarla iyi geçinmek için uzlaşma yoluna gidebileceğini düşünmüştüm, ama artık Port Massy'deki kimseye, bize ihtiyacı olmadığını düşündüğü çok açık. Neden onun hakaretlerini bu kadar kişisel alıyorsun?"

"Remi'yi biz *yarattık*," diye bağırdı Anden. "Resville'in Bad Keck'i olması için ona para ve yeşim taşı verdik. Klan adına konuşan ve ona o şehirde serbestlik tanıyan bendim. Şimdi bizim için sorun olması benim suçum."

Hilo, sönmüş sigarayı ağzına koydu. "O zaman doğru kararı vereceğine güvenmiştim ve verdin de. O zaman bizim için iyi olan şey şimdi bizim için kötü, ama bazen işler böyle yürür. Port Massy'deki arkadaşların, Bad Keck'le başa çıkmak için onlara güvenmemizi istiyorlar. Bu da iyi. Dikkatimizi kendi iç meselelerimize, klansızlarla savaşmaya vermeliyiz."

Anden, Pillar'a şüpheci bir bakış attı. "Hilo-jen," dedi. "Cory, Tod, Sammy... Hepsini severim. Toplumlarını ve yeşim taşı takmanın anlamını önemseyen iyi insanlar. Derneklerinin başarılı olmasını istiyorum. Ama onlar bir klan değil. Kendi çaplarında yeşiller, ama Jon Remi gibi ahlaksız birine karşı koymak için gereken şekilde değil."

Taksi Crestwood Hotel'in önüne geldi ve indiler. Hilo paltosunu boynuna doladı ve otelin döner kapısının önünde durdu. "Biraz zaman tanı, Andy. Dün sana, aksi söyleyeceğim kadar Remi'nin müttefikimiz olduğunu söylemiştim." Çakmağını parmaklarıyla okşadı, sonra isteksizce tek sigarayı kutusuna geri koydu. "Şimdi aksi söylüyorum."

BÖLÜM

31



Hayırlı

Kaul Nikoyan, kızın dairesinde sırt üstü yatmış, sessiz televizyon ekranından tavana yansıyan ışığın titremesini izliyordu. Kız, Mera, hâlâ cesurca onun penisini ağzına alıyordu, ama seks yapmışlardı ve Kaul'un aklı başka yerdeydi. Güneş batmıştı. Yatağın yanındaki saate baktı. Bir saat sonra Lott Jin'e rapor vermesi gerekiyordu, Jin ona geceki görevlerini verecekti.

Niko, amcasının öğleden sonrasını nasıl geçirdiğini onaylamayacağını biliyordu. *İşten önce seks yapmak yok, klanın daha yeşil tarafında olmaz*, derdi Hilo, yaygın bir yeşim savaşçı bilgeliğini tekrarlayarak. İyi Yumruklar ve Parmaklar, rahat ve uyanık olmadan sokağa çıkmazdı. Henüz yemek yememiş kurtlar kadar keskin bir şekilde yola çıkarlar.

Niko eski atasözlerine inanmazdı ve amcası zaten birçok konuda onu eleştiriyordu, öyleyse bir eksiklik daha ne önemi olabilirdi ki? Üstelik, bu gece güç kullanma, hatta yasadışı olarak taşınan yeşim taşlarını el koyma fırsatı olsa bile, çok tehlikeli bir durumla karşılaşacağını sanmıyordu. Niko'nun klan içinde bir Parmak olacağına hiç şüphe yoktu, ama Sütun, Juen Nu'ya onu şımartmamasını söylemişti. Ona, diğer yeni Yeşil Kemiklere verilen iş, risk ve disiplin beklentilerinin aynısı verilecekti. Ancak Juen Nu bu yıl emekli olacaktı. Sütun zaten izin vermişti. Lott Jin, bir sonraki Boynuz olmak için en önde gelen adaydı, ancak terfi resmiyet kazanana kadar, Niko, klanın varisi onun gözetiminde ciddi bir zarar görmesine izin vererek First Fist'in konumunu riske atacağını sanmıyordu.

Kaul ailesiyle olan konumunu riske atacağını sanmıyordu.

"Yiyecek bir şey sipariş etmek ister misin?" diye sordu Niko, kızın onu tekrar tahrik etmeye çalışmaktan vazgeçmesi için. Mera saçlarını geriye attı ve yanına uzandı, rujları bulaşmıştı. Güzeldi, ama daha önce de başka güzel kızlar Niko'nun dikkatini çekmeye çalışmıştı. On altı yaşındayken, klanın yeni yıl partisi sırasında ailesinin malikanesinin bahçesinde karanlık bir köşede bir kız ona kendini sunmuştu. O zaman ve sonraki seferlerde bu fırsatı değerlendirmekten rahatsız olmuştu, ama merakı sonunda galip gelmiş ve o zamandan beri birkaç kızla birlikte olmuştu, tatmin dereceleri değişiyordu.

"İstersen yemek sipariş edebiliriz," dedi Mera, "ama ben dışarı çıkmayı tercih ederim, sen?"

"O kadar aç değilim, sonra yerim. Sen bir şeyler istersin diye düşündüm."

"Benim iştahımı kabartan tek şey *sensin*," dedi Mera iç çekerek, kolunu onun göğsüne dolayarak başını omzuna yasladı.

Sesi o kadar hayalperestti ki Niko yüzünü buruşturdu. Yirmi yaşında olmasına rağmen, ilişkiler konusunda çok sinikti. Mera, Kaul ailesinin ilk oğlunun kalbini kazanmak ve No Peak klanının liderliğine girmek için yarışan en son genç umutlu kızdı.

Niko bunun için anne babasını suçluyordu. Genç Kaul Hiloshudon'un taş gözlü bir kıza aşık olup, eskiden rezil olan Maik ailesini klanın zirvesine taşıyan romantik hikayesi herkes tarafından biliniyordu. Birkaç yıl önce, bir kablolu televizyon kanalı bu hikayeden şekerli bir televizyon filmi yapmaya çalışmış, ancak Hava Durumu Adamı'nın ofisi müdahale edip filmi durdurmuştu. Niko'nun amcaları Kehn ve Tar'ın trajik kaderi bile bu hikayeyi önemli ölçüde gölgelememişti, belki de Kaul Maik Wen, öncüllerinden çok daha görünür bir rol oynadığı için.

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Sen tatlı bir kızsın," dedi Niko.

Mera, onun küçümseyici nezaketine sertçe tepki gösterdi. "Ben *tatlı* değilim. Dört kardeşin en küçüğüyüm ve ailem bir kızı Akademi'ye göndermeye gücü yetmedi, ama bu benim narin bir çiçek olduğum anlamına gelmez. Erkek kardeşlerim düello yaptı. Ablam bir Fener Adam. Ailem orta sınıftan, ama biz acemiyiz."

"Ailen hakkında hiçbir şey söylemedim." Niko döndü ve karnının üstüne yattı; sırtına baskı yapan yatak, kaşınan ve iyileşen cildine rahatsızlık veriyordu.

kaşınan, iyileşmekte olan cildine rahatsızlık veriyordu. Mera oturdu ve televizyonu kapattı. Bacaklarını kendine doğru çekti ve sessiz, yoğun bir hayal kırıklığıyla ona baktı, sanki üzerinde çalıştığı yapbozun bir parçası eksikmiş gibi. Kızlar, Niko'nun çekingen tavırlarının altında ateşli, tutkulu bir genç Horn'un gizlendiğinden emindiler ve o kişiyi bulamadıklarında ne yapacaklarını bilemez hale geliyorlardı.

Mera parmak uçlarıyla sırtındaki ve omuzlarındaki izlere dokundu. "Ne oldu?"

"Kırbaçlandım, ne sanıyorsun?" diye yastığa mırıldandı.

"Baban mı kırbaçladı?" Pillar'ın en büyük oğlunun, sıradan bir genç gibi yaramazlık yaptığı için kırbaçlanabileceğine şaşırmış, hatta neredeyse memnun olmuş gibiydi.

"O benim amcam, babam değil," diye düzeltti Niko. "Ve bana düzgün bir Yeşil Kemik gibi davranmadığım için kırbaçladı."

Mera parmaklarını onun ensesine doğru kaydırdı. "Bana düzgün bir Yeşil Kemik gibi görünüyorsun," diye mırıldandı, cildine değen kolyeye hafifçe dokunarak. Bu samimi ve cüretkar bir hareketti; Yeşil Kemik erkekleri, eşlerinin bile yeşim taşlarına dokunmasına izin vermezdi. Niko'nun kolyesi, gerçek babası Kaul Lan'a aitti; hakkında çok şey duymuş ama hiç tanımadığı bir adam. Zincirde altı yeşim boncuk vardı. Diğerleri çıkarılmış ve güvenli bir yere saklanmıştı. Ailesi, hak ettiğinde geri takılacağını söylemişti.

Niko çenesini kollarının üzerine dayadı. "Zaten gerçek bir Yeşil Kemik *nedir ki*? Herkes ne olmadığını biliyor gibi görünüyor, ama yine de açıklamaya tenezzül etmiyoruz. Yeşilliği gördüğümüzde onu tanıyabileceğimizi varsayıyoruz. Ama gerçekten tanıyabilir miyiz? İnsanlar yüzüme, ismime ve yeşim taşıma bir bakış atıyor ve beni tanıdıklarını sanıyorlar." Niko dalgın ve pek de esprili olmayan bir şekilde güldü, sonra bir süre sessiz kaldı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye yüksek sesle düşündü. "Bence tek gördükleri bir kabuk. Parlak yeşil, içi boş bir kabuk."

Niko çoğunlukla kendi kendine konuşuyordu ve kızın cevap vermesini beklemiyordu, ama birkaç dakika sonra kızın sessizleştiğini fark etti. Mera yatakta ondan uzaklaşmamıştı, ama coşkusu buharlaşmıştı. Artık kapalı, içine kapanık görünüyordu.

Niko önce bir tahriş hissetti, sonra rahatladı. Yataktan uzaklaşarak kalktı. Giyinmeye başladı; pantolonunu giydi, gömleğinin düğmelerini iliklediı, pençe bıçağını kemerine taktı ve tabancasını

Omuz kılıfına yerleştirdi. Odadan çıkmadan önce, yatağın kenarına oturdu ve Mera'nın yanağına nazikçe bir öpücük kondurdu. Mera uzaklaşmadı, ama daha fazlasını bekleyerek yüzünü ona doğru çevirmedi.

"Söylediklerimde ciddiydim. Seninle vakit geçirmek çok hoşuma gitti," dedi Niko. "Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Niko'nun amcasının onu bu kadar ağır cezalandırmasına neden olan olay, önceki hafta Pig & Pig pub'da, Fingers'ın önemsiz bir şey, belki de relayball üzerine yaptığı bir bahis ile başlamıştı. Bahsi kaybeden, Kitu adında genç bir adam, Niko'nun söylediği bir şeye alınmış ve anlaşmazlığı fiziksel bir mücadeleyle çözmeyi teklif etmişti. Bütün hafta soğuk algınlığıyla uğraşan Niko, diğer çocuğun zamanına değmediğini söyleyerek, niyetinden daha kaba bir şekilde reddetmişti. Kitu temiz bir bıçak uzattı.

Düellolar söz konusu olduğunda, bu oldukça tipik bir düelloydu ve kişisel kinler söz konusu değildi. Kimse, savaşanların birbirlerini öldürmeye çalışacağını beklemiyordu, ancak elbette kazanan, kaybedenin yeşim taşını alacağı için, risk yine de büyüktü. Pub'daki diğer tüm insanlar, düellonun gerçekleşmesi için masalar arasında yer açmaya başladı.

Niko oturmaya devam etti. "Kitu, benimle düello yapmak istemezsin. Kaybedeceksin."

Aslında bu kesin bir sonuç değildi. Kitu'nun ailesi zengin değildi, ama o saygın bir dövüşçüydü ve ikinci dereceden Parmak olarak taktığı yeşim taşı miras kalmamıştı, kendi kazanmıştı. Kaul Niko ise doğal yetenekliydi ve ailesi bir sürü kişisel antrenör tutmuştu, ama klan içinde insanlar onun bir Kaul'dan beklenen seviyeye ulaşmak için yeterince çaba göstermediğini fısıldıyordu.

Kitu düelloyu kaybetse bile, Kaul ailesinin ilk oğluna meydan okuyacak kadar cesur olduğu için saygı görecekti ve özellikle iyi bir performans sergilerse daha ciddiye alınacak ve diğerleri onu gelecekteki bir yarışma için layık görürlerdi. Kitu sabırsızca, "Kalkacak mısın, kalkmayacak mısın?" dedi.

Niko, "Bir ay önce düello yaptım, keke," dedi. O düello, Niko'nun itiraf etmek istediğinden daha çekişmeli geçmişti ve neredeyse çenesini kırıyordu. "Bu gece canım yok."

Bu ret herkesi şaşırttı ve hayal kırıklığına uğrattı, en çok da Kitu'yu. Klanın askeri kanadında ilerlemek isteyen genç Yeşil Kemikler, düello fırsatları arardı ve samimi bir teklif ve hafifletici bir durum olmadığı sürece, temiz bir kılıcı reddetmek kötü bir davranış sayılırdı. "Şu anda çok sarhoş ya da tembelsen, yarın öğlen görüşürüz," dedi Kitu ve diğer adamın yeri ve silahını seçmesini bekledi.

"O kadar çok dayak yemek ve yeşim taşını kaybetmek mi istiyorsun?" Niko kayıtsız bir şekilde konuştu, ama içinde ani ve şiddetli bir öfke vardı. Kitu'nun yeteneğini küçümsediği ya da onunla yüzleşmekten korktuğu için değildi. Pig & Pig'e dinlenmek için gelmişti ve sırf biri kendini göstermek için bir fırsat arıyor diye gecesini mahvetmek zorunda olduğunu anlamıyordu. Kendi arkadaşlarının bile bir anda ayağa kalkıp sandalye ve masaları çekerek onun bir an önce düelloya başlamasını beklemeleri onu çok kızdırmıştı.

Niko ceketinin cebinden araba anahtarlarını çıkardı ve havaya kaldırdı. Gerçekten biraz sarhoştu, ama net düşünemeyecek kadar ya da meydan okumayı kabul etmemek için yeterince güçlü bir mazereti olacak kadar da değildi. "Kitu, yüzünün kırılmasından daha çok neye ihtiyacın var biliyor musun? Yeni bir arabaya. Sürdüğün o hurda yığını en az yirmi yıllık olmalı. O senin annenin eski iki kapılı Tezzo değil mi?" Niko anahtarları salladı. "Bak ne diyeceğim," dedi, "ya temiz bir düello yaparsın ya da arabamı alırsın. Roewolfe SX Coupe, sadece iki yıllık. Akademiden mezun olduğumda ailem bana hediye etti. Şu anda otoparkta duruyor." Araba anahtarlarını masanın üzerine attı. Anahtarlar biraz kaydı ve iki genç adamın arasına düştü.

Bütün bar sessizliğe büründü. Kitu, Niko'ya, anahtarlara ve tekrar Niko'ya baktı. "Şaka yapıyorsun."

Niko omuz silkti ve anahtarları işaret etti. "Al onları," dedi. "Seni aşağıladığım için bedelini ödediğimi kabul edelim, sen de kan dökmeden ve kemik kırmadan Kaul ailesinin bir malına sahip ol."

Niko'nun arkadaşlarından biri rahatsız bir şekilde, "Niko-jen, bunu yapmak istediğinden emin misin? Yani, bu doğru gelmiyor. Yarın bekleyip ikinizin de düelloya hazır olup olmadığını görseniz nasıl olur?" dedi. Birkaç kişi de onaylayarak mırıldandı. Niko'nun yaptığı şeyin aisho'ya aykırı olup olmadığı kesin değildi, ama kesinlikle hiçbir tür düello geleneğine uygun değildi.

Niko, "Kararın ne, Kitu?" dedi.

Kitu'nun yüzü bir dizi buruşukluk geçirdi. Kaşları çatıldı, burnu kırıştı, dudakları seğirdi ve büküldü. Araba anahtarlarını aldı ve birkaç saniye gergin bir şekilde durdu, Niko'nun şakayı ciddiye aldığı için ona güleceğini ve araba anahtarlarını geri isteyeceğini bekledi. Bu olmadığında, anahtarları masaya geri koyamadı.

Niko'nun söylediği doğruydu, Kitu'nun annesinin eski arabası artık ömrünü tamamlamıştı ve yeni bir araba alacak parası yoktu. Ayrıca, herhangi bir düellonun sonucunun belirsiz olduğu da doğruydu; yaralanabilir, yeşim taşını kaybedebilir, hatta öldürülebilirdi. Bu riski almaya hazırdı, ama şimdi o kadar emin değildi. Kendisiyle oynandığını hissediyordu, ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Kitu yavaşça geri çekildi, gözleri hala Niko'nun üzerindeydi ve yeşim taşı hüzmesi inanamama ile gerilmişti. Pub'ın kapısına kadar geri çekildi ve binadan çıktı. Bir dakika sonra, doğal olmayan bir sessizliğin hakim olduğu odadaki herkes Niko'nun Roewolfe'sinin çalışıp uzaklaştığını duydu.

Sonra bir kahkaha patladı, ama bu kahkaha neşe ya da eğlenceden çok, inanamama ve rahatsızlıktan kaynaklanıyordu. Herkes, Niko pahalı bir araba vermiş olmasına rağmen Kitu'yu bir şekilde yenip aşağıladığı hissine kapıldı. Ama bu, Niko'nun da kötü bir izlenim bırakmasına neden oldu, onu çok garip bir şekilde acımasız gösterdi. Sanki bir adam bir evsuzun yanına durup ona köpek gibi havlaması için bin dien vermiş ve zavallı adam da bunu yapmış gibiydi.

Niko o gece eve vardığında, amcası olanları duymuştu. Haber klanın Fists'lerinden birine ulaşmış, o da Horn'a söylemiş, Horn da Pillar'ı aramıştı.

"Senin neyin var?" diye sordu Hilo. "O çocuk sana adil bir şekilde meydan okudu. Düello yapmayı reddetmen yeterince kötüydü, ama onu *ve* kendini aptal yerine düşürdün." Belki Niko'nun bir şey söylemesini, kendini savunmasını, pişmanlık ya da meydan okuma gösterisini bekliyordu, ama Niko sadece sessizce duruyordu. Hilo tamamen öfkelendi. "Sen bir Kaul'sun. Sen Pillar'ın oğlusun! Baban ve büyükbaban şu anda lanet olası mezarlarında utançtan kıvrılmış durumdalar. Annen ve ben seni bu kadar utanç verici davranman için yetiştirmedik."

"Bu gece kavga etmek istemiyordum," diye mırıldandı Niko. "Soğuk algınlığım var." "Kendi yeşim taşını savunamayacak kadar hasta hissediyorsan, belki de

dışarı çıkmamalıydın," diye bağırdı Hilo. Sütun'un çalışma odasında kapalıydılar, ama evdeki herkes, hatta muhtemelen tüm malikanede

onu duyabiliyordu. "Bir virüsle boğuşuyorsan, düelloyu birkaç gün ertelemen için kimse seni suçlamaz. Bunun yerine, herkes meydan okumadan kaçmak için arabanı verdiğini konuşuyor. Kendine Yeşil Kemik diyebilirsin?"

Niko, amcasının böyle bir akılsızlık için ne tür bir ceza vereceğini bulmaya çalışırken onu izledi. Sonunda, Niko'nun gömleğini çıkarmasını ve diz çökmesini emretti ve ona tahta bir sopayla bir düzine kırbaç vurdu. Bundan böyle, Niko her hafta özel antrenörlerle iki ekstra antrenman yapmak zorunda kalacaktı ve Hilo, yeğeninin dövüş sanatlarındaki gelişimini kendi gözleriyle görmek için ayda bir kez derslere katılacaktı. Ayrıca, Niko, saygın bir şekilde kendine biraz daha yeşim taşı kazanana kadar aile fonlarından mahrum bırakıldı ve elbette yeni bir araba da almayacaktı.

Niko, sırtındaki yaralardan acı içinde odadan çıktı ve acı bir karanlık bulutun altında kaynıyordu. Ru, babasına bir şey sormak için odanın dışında bekliyordu, ancak kardeşinin bu kadar ağır bir şekilde azarlandığını duyduktan sonra, çalışma odasına girmekten vazgeçti ve Niko'nun yaraları için buzdolabından buz almaya gitti. Bahar tatili için Akademi'den eve gelen Jaya, oynadığı video oyunundan kısa bir süreliğine başını kaldırarak, "Demek gerçekten batırdın, ha?" dedi.

Niko'ya göre, batırdıkları şey, yaptığı şeyin doğru ya da kabul edilebilir olduğunu düşünen kimsenin olmamasıydı. Kitu'nun yeni bir arabaya ihtiyacı vardı. Niko, o anda istediği düelloyu yapmadığı için ona tazminat olarak kendi arabasını isteyerek vermişti. Niko, sorunun tam olarak ne olduğunu anlamıyordu. Kendi zamanı ve malıyla istediği gibi davranma özgürlüğü yoksa, ailesinin tüm gücü ve servetinin ne anlamı vardı? Dünyada yeşim taşı takan tüm insanlar arasında, sadece Yeşil Kemikler mantıksız katı kurallara uymak zorundaydı.

Kitu'nun babası, ertesi gün utanç içindeki oğlunu da yanına alarak Roewolfe SX Coupe'yi Kaul malikanesine geri getirdi. Pillar, onların bolca özür dilemesine gerek olmadığını söyledi. Niko'nun sarhoş olduğunu ve şakayı fazla abarttığını açıkladı. Kitu'yu veya ailesini utandırmak istememişti. "Gençler bazen aptalca şeyler yapar," diye Kitu'nun babasına acıyarak içini çekti Hilo.

Mera'nın dairesinden ayrıldıktan sonra Niko, klanın Lantern Man'lerinden birine ait Forge'daki Plum Bun adlı fırına gidip Lott Jin'e rapor verdi. Öğleden sonra müşterilere kapandıktan sonra, ertesi sabahın erken saatlerinde fırıncılar işe gelene kadar, fırın şehirdeki onlarca Fists'in Fingers'larla buluşma yeriydi. Niko, Mera'nın evinde bir şeyler yeseydi keşke diye düşündü; her yeri saran ekmek ve tatlı kek kokusu ağzını sulandırıyordu. Niko geldiğinde Lott'un diğer iki Green Bones üyesi zaten oradaydı. Kenjo esmer ve kompakt yapılıydı ve silahlar ve arabalar konusunda uzmandı. Niko gibi o da birinci sınıf bir Finger'dı ve yakında Fist'e terfi edecekti. Sim, Akademi'den iki buçuk ay önce mezun olmuştu, üç taşlık mezuniyet jade'i ve ilk dövüşüne çıkan bir horozun gergin ve şişkin enerjisi vardı.

Niko, üçünün Forge'da devriye görevine atanacağını düşünüyordu. Orada son zamanlarda Uwiwan ve barukan gençlik çeteleri arasında şiddet olayları yaşanmıştı. Ancak Lott Jin, "Umarım bu gece kılıçlarınızı ıslatmak için sabırsızlanıyorsunuzdur" diyerek onu şaşırttı. Janloon bombalamasından önce, Clanless Future Movement'a yüz adet askeri sınıf Ankev tüfeği satan iki silah kaçakçısı hakkında bir ihbar aldık. Bilgi, Beyaz Sıçanlardan birinden geldi, ancak Stump'a uzanıyor ve hakkında tutuklama emri var. Yani, üçlü görev."

Hepsi inledi. "Üç halka" klanın askeri kesiminde, No Peak ve Mountain klanlarının yanı sıra Janloon polisinin de müdahalesini gerektiren durumlar için kullanılan bir terim haline gelmişti. Klan karşıtı unsurları ortadan kaldırmak ve yok etmek için yürütülen amansız kampanyada, üç halka operasyonları sıradan hale gelmişti. Green Bones bu operasyonlardan nefret ediyordu. Klanlar geleneksel olarak kendi bölgelerini kontrol eder ve birbirlerinin topraklarına girmezlerdi. Suçluların Green Bones'tan kaçmak için bölge sınırlarını geçmeleri, Fists ve Fingers'ın rakip klanlardaki meslektaşlarıyla, hatta savaş sırasında ve liderleri ölümcül düşman olsa bile bilgi ve iyilik alışverişinde bulunmaları, uzun zamandır süregelen bir taktik ve gelenekti. Mountain'ın mülküne ateş eden bir kundakçı, No Peak tarafından yakalanır ve Coinwash'ta işini yapan ancak Fishtown'a kaçan bir parlaklık satıcısı karşılığında teslim edilirdi. Janloon polisi, klanların dikkatini çekmeyen her şeyi (küçük suçlar, sıradan cinayetler veya silahlı soygunlar, trafik ihlalleri) hallederdi ve her iki büyük klanın etkisi altında çalışmaya ve onların pis işlerini temizlemeye alışmıştı.

her iki büyük klanın etkisi altında çalışmaya ve onların pisliğini temizlemeye alışmıştı. Herkes bu durumdan memnundu, suçlular bile.

Ancak Janloon bombalamasından sonra, klan karşıtı aşırılıkların ortadan kaldırılması ulusal öncelik haline geldi. Klan Dışı Gelecek Hareketi'nin silahlı ayaklanması dramatik ve korkutucu olmuştu, ancak hızla bastırıldı. Kraliyet Konseyi terörist grubu derhal yasakladı ve klanlarla polise, daha önce hiç olmadığı kadar koordineli bir şekilde çalışmaya çağırdı. Niko'nun ailesi, Ayt Mada'yı en acı düşmanı olarak görmeye devam etti ve ulusal ve uluslararası düzeyde, Yeşim, iş ve siyasi güç için Dağ ve Zirvesiz arasındaki rekabet hız kesmeden devam etti. Ancak Janloon sokakları Boynuz'un egemenlik alanıydı. Juen Nu ve Aben Soro, klanlarına sadık ama Kaul ve Ayt ailelerinin üyesi olmayan pragmatik adamlardı. On yıllardır süren klan rekabeti, tamamen ortadan kalkmasa da, klansız kışkırtıcıların tehdidine karşı günlük işbirliğinin gerekliliği nedeniyle ikinci plana atılmıştı.

Bu çabalar meyvesini veriyordu. Son yıllarda binlerce CFM üyesi ve destekçisi tutuklanmış veya öldürülmüştü. Kimse üç halkayı sevmiyordu, ama görünüşe göre onlar buradan gitmeye niyetli değildi. Lott Jin, iki silah tüccarının sokakta yürürken, binalara girip çıkarken ve insanlarla konuşurken çekilmiş birkaç siyah-beyaz fotoğrafı dolaştırdı. "İyice bakın. Bu gece Banya Caddesi'ndeki bir sığınakta satış yapacaklar. Dağ'dan üç kişiyle birlikte oraya gireceğiz."

Niko fotoğrafları inceleyen son kişiydi. Silah tüccarlarından biri Kekonese, diğeri ise bir Uwiwan'dı. Banya Caddesi, Stump'ta kalabalık bir Uwiwan göçmen mahallesinin ortasındaydı. Sanki Niko'nun düşüncelerini okuyormuş ya da sadece onun tedirginliğini hissetmiş gibi, Lott hepsine uyarıda bulundu: "Burası bizim için yabancı bir bölge ve etrafta çok insan olacak. Eğer işleri batırırsak, Juen-jen ile Aben-jen arasında sorun çıkar. Bu da benim için sorun demektir, yani sizin için de sorun demektir. Eğer bir karışıklık olursa, bırakın Dağ halletsin; orası onların bölgesi."

Lott çakmağı açıp fotoğrafları yaktı. Hedefleri hafızalarından tanımlamaları ve yakalanmalarını veya öldürülmelerini sağlamaları gerekecekti. Fotoğrafları Dağ'a teslim edip işi onlara bırakmak söz konusu bile olamazdı. Fotoğraflardan elde edilen bilgiler — ne zaman ve nerede çekildikleri, hangi açıdan, hangi mesafeden — Dağ'ın

mutlulukla bulup öldüreceği değerli bir Beyaz Sıçan'ın kimliğini tehlikeye atabilirdi, çünkü casus şüphesiz No Peak'e Dağ'ın faaliyetleri hakkında da bilgi veriyordu.

Lott'un vahşi güzelliğe sahip kırmızı Lumezza FT Scorpion'uyla yola çıktılar ve balık kafasının yakınında park ettiler. Balık kafası, Way Street ile Magnolia Avenue'nun kesiştiği, Coinwash ve Fishtown gibi yoksul mahallelerin klan sınırında bulunan tuhaf şekilli bir kavşaktı. Adamlar arabadan indi ve beklemeye başladı. Şehir bütün hafta Kuzey Terinden nemliydi, ama akşamın erken saatlerinde bulutlar dağılmıştı ve yağmur yağacak gibi görünmüyordu. Niko kaşınan sırtını kaşıdı.

Sim yanına geldi. "Niko-jen, merak ediyordum da..." Akne izleriyle kaplı yüzünün yanını gergin bir şekilde ovuşturdu. "Küçük yeğenim, hastanede yatan... Doğum günü yaklaşıyor. O, Janloon Spirits'in büyük bir relayball hayranı ve klanın stadyumda locası olduğunu biliyorum. Bekleme listesine girmek için ikinci derece Fist veya üstü olmak gerektiğini duydum, ama sorun olmazsa bir şans var mı acaba..."

Niko omuz silkti. "Amcama sorabilirim. Belki bir sonraki maçta locaya birkaç kişi daha sıkıştırabiliriz."

Sim'in yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu onun için çok büyük bir şey olur. Pillar bir istisna yaparsa sonsuza kadar minnettar kalırım. Tabii ki, mümkün değilse anlarım." Alnına dokundu. "Teşekkürler, Niko-jen."

Birkaç dakika sonra Niko, Sim'e yeğeninin adını, kaç yaşında olduğunu ve ne zamandır relayball hayranı olduğunu sorması gerektiğini fark etti. Birlikte savaştığı, bir gün hayatını kurtarabilecek ya da Pillar olduğunda en güvenilir Fists'leri olabilecek Fingers'ları tanımak için.

Amcası bunu düşünmek zorunda bile kalmazdı. Bu Kaul Hilo'nun büyük yeteneğiydi. Bir adamla tek bir sıradan konuşma yapıp onu ömür boyu sadık bir dost haline getirebilirdi. Niko'nun annesi Sim'in yeğeninin adını sormakla kalmaz, doğum gününü de hatırlar ve ertesi yıl ona Janloon Spirits forması gönderirdi. Ru ve Jaya da kolayca söyleyecek başka *şeyler* bulurlardı.

Bu tür davranışlar Niko'ya doğal gelmiyordu. İlişkileri ve nüfuzu korumak, insanları yönetmek. Çoğu zaman yalnız kalmayı tercih ediyordu ve özellikle sosyal ortamlarda dikkatlerin üzerine çekilmesinden hoşlanmıyordu. Kolayca güven vermez ve güvenmezdi. Juen ikizleri ve kuzeni Maik Cam gibi yakın arkadaşları vardı ve kendini soğuk biri olarak görmüyordu, ancak yıllar boyunca ona yakın olmaya çalışan birçok sınıf arkadaşı ve Fingers üyesi

ona yakınlaşmaya çalışan birçok sınıf arkadaşı ve Fingers üyesi bu görevi zor bulmuştu. Mera sadece en son örnekti.

Niko, Kitu ile düelloya çıkmadığı için cezalandırıldıktan birkaç gün sonra, Pillar onu kahvaltıya çıkardı, sadece ikisi. Hilo o zamana kadar sakinleşmişti ve konuşmak istiyordu. "Niko-se," diye iç geçirdi, "Sana sert davranıyorum çünkü seni seviyorum. Klanın başına geçme zamanı geldiğinde, benim olduğumdan çok daha hazırlıklı olmanı istiyorum. Şu anda yaptığın her şey, bir Parmak olarak bile, kendin ve ailen hakkında doldurduğun resmin bir parçası."

Niko, amcasına resmin zaten büyük ölçüde tamamlanmış gibi göründüğünü ve onun görevinin kendini bu resme uydurmak olduğunu söylememişti. Bazen, utanarak, Ru'nun taş gözlü olmasını ve Jaya'nın kız olmasını kıskanıyordu; en azından *onların* başka seçenekleri vardı. Bu duygularını amcasına itiraf etmeye cesaret edemiyordu.

Lott Jin saatine baktı ve kaşlarını çattı. Juen Nu'nun altında çalışan herkes zamanında iş yapmaya alışkındı. Niko, Birinci Yumruk'u inceledi ve bencilce onu bu kadar özel kılan, klanındaki yüzlerce savaşçının üstüne çıkmasını sağlayan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Yeşim yeteneği denklemin sadece bir parçasıydı. Lott kesinlikle güçlü bir Yeşil Kemik'ti ve bıçak atma becerisi efsaneviydi, ama onun kadar ya da daha fazla savaş yeteneğine sahip başkaları da vardı. Lott, kıdemli Yumruklar arasında en sevilen kişi de değildi. Bazen karamsar ve kavgacı olabiliyor, eleştirilerinde küçümseyici ve övgülerinde cimri davranabiliyordu. Yine de, yıllar önce Pillar'ın dikkatini çeken bir yanı vardı. Niko doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. *Kararlı.* Lott Jin, klanın Yeşil Kemik üyesi olmak için kendini şekillendirmiş gibiydi. Bazı insanlar sadece doğal eğilimlerini takip ederek yaşar. Diğerleri ise ne olmak istediklerini karar verir ve kendilerini o şekilde yaratır.

Üç metalik yeşil Torroyo RP800 motosiklet balık kafası kavşağından geçip Lumezza'nın etrafında durdu. Öndeki Dağ Yumruğu motosikletinden indi ve Lott Jin'e doğru yürüdü. Tanıdığı birini görmekten hoşlanmayan Niko, arabadan uzaklaşarak dikleşti. Ayt Atosho'yu birkaç kez televizyonda görmüş olsa da, onu en son birkaç yıl önce görmüştü. Son yıllarda, adamın yakışıklılığı, pişirildikten sonra kil heykel gibi yerleşmişti. Her iki kaşının üzerinde küçük yeşim taşlarından yapılmış çizgiler, ağır kapaklı gözlerine dikkat çekiyordu. Yeşim taşından yapılmış kol düğmeleri olan koyu kırmızı bir gömleğin üzerine geleneksel bir deri yelek giymişti. Ayt Ato, şehirli Green Bone tarzının bir resmidir.

Niko, Dağ klanındaki tüm kadınların Ayt Ato'ya aşık olduğunu şaka yollu olarak duymuştu. Ne yazık ki, Ayt Mada, yirmi yedi yaşındaki yeğeninin üniversiteyi bitirene kadar kimseyle çıkmasını yasaklamıştı. Yeğeni, son altı yıldır yarı zamanlı olarak üniversiteye devam ediyordu.

"Lott-jen," diye seslendi Ayt Ato onlara doğru yürürken. "Yakında Zirvesiz Boynuz olacağını duydum."

"Bunu Pillar karar verir," diye yanıtladı First Fist kısa bir şekilde. Lott'un babası yıllar önce Dağlar tarafından öldürülmüş ve kafası kesilmişti. Lott, zorunluluktan dolayı diğer tarafta Green Bones ile çalışmak zorunda kalmıştı, ancak Dağlar klanından kimseye karşı dostça davranmamıştı.

Ayt Ato'nun bakışları Lott'un üzerinden geçip Niko'ya takıldı. "Kaul-jen." Ayt Ato'nun havası, fiziksel özgüveniyle çelişiyordu; gergin ve temkinli, omuzlarına giyilmiş bir pelerin gibiydi.

"Ayt-jen," dedi Niko.

İkisi ilk kez karşı karşıya durup birbirleriyle bu kadar konuşuyorlardı. Garip bir tereddüt anı yaşandı. Niko, etrafındaki diğer yeşim auralarının, algısına uyguladıkları baskının farkına vardı. Hiç tanışmadığı ve tanımak da istemediği bu rakibine eşit olduğunu göstermek için o anda ince ama güçlü bir şey yapması veya söylemesi gerektiğini düşündü. Belki de varlığına karşı belirsiz bir kin duymak yerine, bu adama karşı kişisel bir nefret besleyebilseydi, bunu yapmak daha kolay olurdu. Ancak Niko'nun aklına gelen tek şey, kendisinin daha genç, daha az tecrübeli Yeşil Kemik olduğu, daha kötü giyindiği ve kendi savaşçıları olan bir lider değil, sadece bir ast parmak olduğu gerçeğiydi.

Ayt Ato, arkasında duran diğer Dağ Yeşil Kemikleri tanıtarak bu garip durumu bozdu. "Bu Koben Ashi," dedi, uzun boylu olanı işaret ederek, merhum Koben Yiro'nun oğlu. "Ve Sando Kin." Annesi ve teyzesi evli olduğu için kuzenlerinden biriydi.

Lott, No Peak tarafında üstünkörü bir tanıtım yaptı, ardından görevin ayrıntılarını teyit etti ve Dağ bölgesine girme iznini resmen istedi. Ayt Ato izni verdi. Niko'ya bir göz attı. "Gidelim mi?"

Mountain Green Bones motosikletlerine geri bindi ve Lumezza'yı Stump'a kadar eşlik etti. Lott, Niko'ya bir göz attı.

"Ayt Ato ve Kobens olacağını bilmiyordum," dedi First Fist. "Önemli değil," dedi Niko, çok hızlı bir şekilde.

"Önemli değil," dedi Niko, fazla hızlı bir şekilde.

Lott, sempati duymadan da değil, kaşlarını çattı. "Haklısın, önemli değil. Bu yüzden kafana takma. Bu gece hepimiz aynı taraftayız."

Niko bunun amcasının suçu olduğuna karar verdi. Ayt Ato ile karşılaşması değil, bu duruma düşmüş olması. Sütun, Juen ve Lott'a ona daha fazla para kazanma ve kendini kanıtlama fırsatı vermelerini emretmişti. Niko tabancasını ve pençe bıçağını, sonra da boynundaki yeşim boncukları parmaklarıyla okşadı. Hızlı tepki vermesini gerektiren sürprizlerden nefret ediyordu. Karar vermeden önce, bazen uzun süre, kendi başına düşünmeyi severdi.

Banya Caddesi'ndeki adres, bir berber dükkanı ile yetişkin video mağazasının arasında sıkışmış bir bilardo salonuna aitti. Karanlık pencerelerin üzerinde kırmızı neon ışıklarla Tialuhiya Nights yazısı yanıp sönüyordu. "Hazır ol," dedi Lott.

Lott spor arabasını ön kapıya doğru hızla sürdü, Ayt Ato ve kuzenleri ise motosikletlerini arka kapının arkasındaki dar sokağa çevirdiler. Hemen, kaldırımda duran iki nöbetçi tavşan gibi bilardo salonuna koştu. No Peak adamları arabadan iner inmez, binanın önünden bir silah sesi duyuldu, sokağa bakan pencereler paramparça oldu ve yoldan geçenler çığlık atarak saklanmak için koştular.

Niko çömeldi ve içgüdüsel olarak yükselen bir Deflection başlattı. Bu, Kenjo'nun dalgasıyla çakıştı ve ortaya çıkan girişim, mermileri yukarı fırlatarak dar caddede balkonlar arasında gerilmiş çamaşır iplerini kopardı. Serseri bir kurşun, Lumezza'nın arka lambalarından birini parçaladı.

"Köpek sikici *orospuların* oğulları." Lott Jin, kırık ön camlardan geçerek camları bir kasırga gibi bilardo salonuna geri fırlatan devasa bir Deflection saldırısı yaptı. İçeride görünen iki tetikçi de sendeledi. First Fist kaldırımda ilerleyerek, sırtının alt kısmına bağlanmış kınından yarım düzine bıçak fırlatarak, bıçakları birbiri ardına savurdu.

Niko ve diğer Fingers, Lott'un peşinden yıkık ön girişe koştular. Bir silahlı adam çoktan ölmüştü, boğazından ve sol göz çukurundan birer bıçak çıkmıştı. Diğeri ise yerde yatıyor, boğazından sesler çıkararak, göğsündeki ince bıçağı elleriyle sıkıca tutuyordu. Kenjo

ayak parmağıyla kafasını iterek yüzüne daha yakından bakmak için yana çevirdi, sonra gözlerinin arasına bir kurşun sıktı. İki adam da fotoğraflardaki silah kaçakçıları değildi.

Barmen ve iki çalışan da dahil olmak üzere bir düzine insan duvarların dibinde veya bilardo masalarının altında toplanmıştı. Yoğun ve ekşi korkuları Niko'nun algısını doldurmuş ve adrenalinini yükseltmişti, ancak kalın sisin içinden cinayet niyeti içeren hiçbir dalgalanma hissedilmiyordu. Sim bağırdı, "Herkes olduğu yerde kalsın! Yola çıkmayın, zarar görmezsiniz."

Kenjo başını eğdi. "Arkaya." "Niko,

sen önden git," diye emretti Lott.

Niko, pençe bıçağını çekip hızlı ama dikkatli bir şekilde binanın arkasına doğru ilerlerken yutkundu. Ayakkabıları kırık camların üzerinde çıtırdadı. Lott hemen arkasındaydı, Kenjo ve Sim ise iki yanında, ama yine de sınıftan aniden tahtaya çağırılan bir öğrenci gibi hissediyordu. Pençe bıçağının kabzasına gömülü mücevherler, sıcak ve gergin yeşim enerjisini vücuduna akıtıyordu. Parlak akımların bağırsaklarında dönüp durduğunu, kollarında ve bacaklarında yukarı aşağı titreştiğini, kafasında dolaştığını hissedebiliyordu. Enerjiyi kıvrılmış halde tuttu, Çelik veya Saptırmaya hazır, Güç ve Hafiflikle harekete geçmeye hazırdı. Algılama, Niko'nun en zayıf disipliniydi, ama onu zorlayarak ileriye doğru uzattı ve kapalı kapının arkasında bekleyen dört adamı seçti, enerjileri endişe verici, ölümcül bir kırmızı renkte yanıyordu.

Gerildi. Bu oyundu. *Hareket et.*

Önünde muazzam bir gürültü patladı. Niko kendini ileriye fırlattı ve kapıyı tekmeledi; kapı, Gücü altında parçalandı. İlk başta tek anlayabildiği, silah sesleri, çığlıklar ve öfkeli yeşim auralarından oluşan bulanık bir kavgaydı. Silahlı bir adam çılgın gözlerle ona doğru koştu. Niko tepki veremeden, çıkan bir kurşun adamın alnında bir delik açtı ve onu yere devirdi.

Lott, Niko'yu bir koluyla itti — onu korumak için ya da sadece yoluna çıktığı için. First Fist diğer kolunu uzatarak odayı süpürdü, Ankev tabancasını kaldırdı ve yeşim aurası benzin ateşi gibi parlıyordu.

Sonra silahını indirdi ve içeri girdi.

Niko kendini duvardan itti. Silah sesleri kesilmişti. Geriye kalan tek ses, yerde yatıp karnını tutan bir adamın hayvan gibi inlemeleriydi. Yerde üç adam daha vardı, ikisi

ölmüştü. Ayt Ato ve kuzenleri odada dolaşıyorlardı. Sando Kin yüzünü buruşturmuş, kanlı kolunu tutuyordu, ama yarası ciddi görünmüyordu. Kobens'lerin menteşelerinden kopardıkları arka kapıdan, dışarıdaki sokaktan esen rüzgâr binaya girerek barut kokusunu dağıtmaya başladı.

Koben Ashi, korkunç manzarayı dolaştı, omuz silkti ve ona bakan No Peak Green Bones'a alaycı bir gülümseme attı. "Bir dahaki sefere, birkaçını size bırakmaya çalışırız."

Sim, "Ön tarafta çöpü biz hallettik, kendini beğenmiş herif," diye karşılık verdi, ama bu sözlerde kin yoktu ve iki adam da güldü. Niko, pençe bıçağı hâlâ elinde, olduğu yerde donakalmıştı.

Odada plastik malzeme kutuları, bir su soğutucu, bir faks makinesi ve üzerinde açık bir evrak çantası ve birkaç yığın nakit para bulunan bir masa vardı. Şiddet sonucu daha fazla banknot yerlere dağılmıştı. Yerde üç adet sert metal çanta duruyordu. Lott bunlardan birini masanın üzerine çekti ve kilidini kırdı. Kenjo, Lott'un omzunun üzerinden baktı ve takdirle bir ses çıkardı. Çantanın içinde yastıklı iki adet Fullerton P1 karabina, yedek şarjörler ve mühimmat vardı.

Ayt Ato, Niko'nun dikkatini çekti. "Kaul-jen," dedi, yerde yatan adamları işaret ederek. "Buraya hangi adamları almaya geldiğimizi söyler misiniz?"

Lott, Ayt Ato'nun sesindeki kibar küçümseme tonuna gözlerini kısarak baktı, ama Niko bunu görmezden geldi. Yakından bakarak yüzleri fotoğrafta gördükleriyle karşılaştırdı. "Şu ikisi," dedi. Hedeflerinden biri çoktan ölmüştü. Kafası traşlı ve çenesi parçalanmış olduğu için ilk başta tanıyamamıştı. Diğer satıcı, Uwiwan, karnından vurularak yere yığılmış, karanlık yüzü acıdan çarpılmış haldeydi. "Çığlık atarak öleyin, sefil orospu çocukları," diye hırıltıyla konuşarak oturmaya çalıştı. "Hepiniz *cehenneme* kadar yolunuzu bulun." Onları Uwiwanca ve Kekonesece lanetledi, kanla ıslanmış gömleği ve pantolonuna bildiği tüm küfürleri tükürdü.

Ayt Ato, parlak siyah ayakkabılarını betonun üzerinde genişleyen kan gölünden uzaklaştırdı ve kuzeni Koben Ashi'ye işaret etti. Koben Ashi eğilip adamın boğazını arkadan pençe bıçağıyla kesti.

Ayt Ato, Niko'ya döndü. "Sonuçta birlikte çalışmak o kadar da zor değil. Kim demiş büyüklerimizin örneklerini takip etmek zorundayız diye?" Adamın

Çekici gözleri masumdu, ancak düzgün dudaklarının köşelerinde hafif bir temkinli merak belirmişti.

Niko, adamın binadan çıkıp polise doğru yürüdüğünü izledi. Polis, talimatlara uygun olarak, kavgaya karışmamak için tam zamanında gelmiş, ancak bölgeyi güven altına almak, olay yerini temizlemek ve hayatta kalan suç ortaklarını tutuklamak için yeterince hızlı davranmıştı. Birkaç saniye sonra haber kamyonlarıyla gazeteciler de geldi. Mountain Green Bones'un etrafını sardılar ve polise teslim edilen para ve silahların fotoğraflarını ve videolarını çektiler.

Birkaç medya mensubu, No Peak adamlarının bilardo salonundan çıktığını fark etti ve Kaul Niko ile Ayt Ato'nun aynı karede fotoğrafını çekmek için aceleyle onlara doğru koştu. Lott Jin onlara uyarıcı bir bakış attı. "Hayatta olmaz," diye homurdandı, "No Peak'in Sütunu ile uğraşmak istemiyorsanız tabii." Bu sözler onları geri çekilmeye zorladı. Kaul Hilo, güvenlik nedenleriyle ailesinin, özellikle de Wen ve Ru'nun peşinden giden basına tahammülsüzlüğüyle tanınıyordu, ama daha genel olarak onları sülük olarak görüyor ve Kobens'in onlara yağ çekmesini küçümsüyordu.

"Gidelim," diye emretti Lott, Parmaklarına. "Burada işimiz bitti."

Kenjo homurdandı, "O dolandırıcıları biz bulduk, ama tüm övgüyü Dağ alıyor? Ayt Ato silahını bile çekmedi sence. *Biz* bundan ne kazanıyoruz?"

Lott, Finger'a kara bir bakış attı. "Yabancı silah tüccarlarının Fullerton makineli tüfeklerini klansız pisliklerin eline geçirmelerini engelledik, kazandığımız şey bu. Aşırılıkçıların Pillar'ı neredeyse öldürdüğünü ve hala ülkeyi yok etmek istediklerini unuttun mu? Bugün Stump'ta Dağ'a yardım ettik, böylece Aben Soro da gelecekte bizim topraklarımızda aynısını bizim için yapacak. Yeşil Kemik olmanın ne anlama geldiğini hatırlıyor musun, yoksa buraya televizyona çıkmak için mi geldik sanıyorsun?"

Kenjo, azarlanmış bir şekilde başını eğdi. "Bu kadar bencilce düşündüğüm için beni affet, Lott-jen."

Lott, Niko'ya açık sözlerle güven verici sözler söyledi. "Orada olanları kafana takma. Başka fırsatların da olacak, Niko."

Niko, Lott'un hiçbir şey söylememesini diledi. Ama artık bunun doğru olduğunu biliyordu, sadece kendi kafasında uydurmuş değildi. Herkes gerçekten onun kendini gösterip Ayt Ato kadar etkileyici olmasını bekliyordu. Bu gece, Kitu ile olan olaydan sonra itibarını düzeltmek için bir fırsat olabilirdi, ama öyle olmadı.

Kobens'lere yardım etmek için üç Mountain Green Bones daha gelmişti. Kobens'ler yarım düzine sivili topluyorlardı. Dört erkek ve iki kadın, yıkık Tialuhiya Nights bilardo salonunun önündeki cam parçalarıyla dolu kaldırımda diz çökmüş duruyordu. Barmen ve iki çalışan da aralarındaydı. Sırada bekleyenlerin bazıları ağlıyor ya da Yeşil Kemikler'e yalvarıyordu, diğerleri ise sessiz ve boyun eğmiş, başları eğikti. Yaralı kolu kabaca sarılmış Sando Kin, komşu berber dükkânından çıktı ve protesto eden berberi diğerlerinin yanına yere bıraktı.

Ayt Ato basınla konuşmayı kesip, diz çökmüş Uwiwans'ların arasından geçerken omzunun üzerinden bakarak onların kendisini izlemeye devam ettiklerinden emin oldu. Ato, korkmuş yüzlere endişe ve hayal kırıklığıyla baktı. Sonunda durdu ve yüksek, net bir sesle şöyle dedi: "Hepiniz bilardo salonunda veya komşu dükkanlarda çalışıyordunuz. Bu gece aradığımız adamların suçlu ve klanın düşmanları olduğunu biliyordunuz. Eğer bunu inkar ederseniz, buradaki her Yeşil Kemik yalanlarınızı algılayacak."

Polis departmanı tarafından sağlanan bir tercüman, Fist'in sözlerini megafonla Uwiwan diline çevirdi, böylece yakındaki tüm sakinler ve seyirciler duyabildi. "Bu bilgiyle herhangi bir Parmak'a gidebilirdiniz, ama bu klansız köpekleri mahallenizde barındırmayı tercih ettiniz. Artık eylemlerinizin hiçbir sonucu olmayan kanunsuz Uwiwa Adaları'nda değilsiniz."

Lott, "Yine başlıyoruz" diye mırıldandı. Lumezza'ya doğru yürüdü, kırık arka lambayı inceledi ve tiksintiyle yere tükürdü. Arabaya bindi. Sim ve Kenjo da onu takip etti.

"Aşırılıkçı unsurlar vücuttaki kanser hücreleri gibidir. Tespit edilip kesip atılmaları gerekir ve kanseri besleyenler de hesap vermeli." Ato, teyzesi Mada kadar iyi bir hatip olduğu için kapsamlı bir konuşma eğitimi almış olmalıydı. Pürüzsüz yüzü ciddi ve kararlıydı. Tüm gözler ve kameralar onu açgözlülükle takip ediyordu. Akşamın erken saatlerinde Niko, bu adama karşı daha fazla kişisel nefret besleyebilmeyi dilemişti. Şimdi bunu yapmak daha kolay geliyordu.

“Klanıma karşı bir suç işleseydim, kulağımı keser ve o utanç verici yara izini hayatımın sonuna kadar taşırdım,” diye devam etti Ato. “Eylem veya eylemsizlik yoluyla klan karşıtı faaliyetleri destekleyen herkes, her gün komşularının karşısına, yaptıkları yanlışın utancıyla çıkmalı, böylece kendilerini geliştirmeleri gerektiğini her zaman hatırlamalıdır.”

Koben Ashi kısa bir çelik boru tutuyordu. Polis tercümanı Ayt Ato'nun sözlerini Uwiwan dilinde tekrar ederken, Koben bir bütan meşalesini yakıp borunun ucunu metal kızarana kadar alevin içinde tuttu. Sando Kin, gözleri fal taşı gibi açılmış, debelenen berber dükkânının sahibini tutarken, Koben sıcak borunun ucunu adamın yanağına bastırdı. Berber, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık attı. Niko'nun burnuna yanık etin mide bulandırıcı kokusu çarptı. Sando adamı bıraktığında, adam kaldırıma düşerek acı içinde kıvrıldı, yüzünün yan tarafında mükemmel bir daire şeklinde yanık izi kalmıştı. Koben Ashi borunun ucunu meşaleyle tekrar ısıttı ve bir sonraki kişiye geçti. Niko yolcu kapısını açtı ve Lumezza'ya bindi. Lott Jin'in direksiyon simidini sıkan parmak eklemleri bembeyazdı ve yüzü sert bir maske gibiydi. Birinci Yumruk, şiddetli bir dövüşçüydü ama çaresiz yaratıklara yapılan zulüm onu öfkelendirebilirdi. Niko, Lott'un bir keresinde bir köpeği tekmelediği için bir Yumruk arkadaşını dövdüğü söylentisini duymuştu. Lott arabayı çalıştırdı ve vitese taktı, sonra diğer arabaların etrafından yavaşça geçmek zorunda kaldığı için küfretti.

sokakta park edilmiş araçlar.

Haber kamyonlarından birkaç muhabir Lumezza'nın peşinden koştu. "Kaul-jen," diye seslendi içlerinden biri Niko'ya, "aileniz Dağ klanının izinden gidip No Peak topraklarında yakalanan klansız sempatizanları damgalayacak mı?"

"Cevap verme," diye emretti Lott, nihayet trafiği geçip Banya Caddesi'nden döndü. Gaz pedalına bastı ve Stump'tan hızla çıkıp No Peak bölgesine doğru yola koyuldular. "Bu hepiniz için geçerli. Klan adına kamuoyuna açıklama yapabilecek dört kişi var: Sütun, Hava Adamı, Boynuz ve Mühürci. Sen onlardan biri değilsin."

"Ayt Ato da değil," dedi Niko. Kızgındı, ama bu duygu belirsiz ve şekilsizdi, midesinin derinliklerinde, artık siyah şüpheyle dolu yeşil kabuğunun içinde oturuyordu.

Lott Jin burnundan soludu. "Ayt Ato, Ayt adını bir taç gibi takıyor, ama o Koben ailesinin prensi. Bir maymun sürüsünün prensi."

Niko başka bir şey söylemedi, ama içinden bir ses, "*Evet, işte bu*," diye haykırdı. *Ayt Ato prens olduğunu biliyordu.* Lott Jin ve Ayt Ato'nun önemli bir ortak noktası vardı: kim olmaları gerektiğini biliyorlardı.

Niko ise kendisi hakkında böyle hissetmiyordu. Kafasında çok fazla soru vardı; onu kararsızlığa sürükleyen çok fazla şey görmüştü. Herhangi bir mantıklı neden olmaksızın, neden gelecekteki No Peak'in Sütunu olmaya layık olduğunu anlamıyordu.

kan bağı dışında, ya da neden bu kaderi kabul etmek zorunda olduğunu anlamıyordu, çünkü birazcık mantığı olan herkes kalıtımın yeterli olmadığını bilirdi. Sık sık neyi kaçırdığını, neyi bilmediğini, çok küçükken varlığından haberi bile olmadığı için önüne kapatılan kapıların ardında başka ne gibi olasılıklar olduğunu merak ediyordu.

Niko başını pencereye yaslayıp Janloon sokaklarının geçip gitmesini izledi, belirsiz ama yoğun bir merak ve sessiz, somurtkan bir umutsuzlukla.

BÖLÜM

32



Pasajlar

on dokuzuncu yıl, sekizinci ay

İlahi Dönüş Tapınağı insanlarla doluydu, neredeyse hepsi Dağ klanından Yeşil Kemiklerdi. Tüm minderler çoktan dolmuştu; Shae arka sıraya süzülüp yere diz çöktü. Geniş bir yaz şapkası ve güneş gözlüğü takmıştı, böylece kutsal odanın arkasında ona en yakın diz çökmüş alt rütbeli klan üyeleri onu tanımadı ve binada o kadar çok yeşim auraları vardı ki, bir tane daha fark edilmez diye düşündü. Yine de, tüm sıra sıra dizilmiş kafaların arasından, en önde Ayt Madashi'yi gördü. Bakışları Ayt'ın sırtına düştüğünde, Sütun yavaşça omzunun üzerinden dönerek arkasındaki kalabalığa baktı. Belki de Shae, Ayt'ın onun girişini algıladığını, daralmış gözlerle, geçmişte kaderlerinin kesiştiği bu odanın gölgeli köşesinde Shae'yi bulmaya çalıştığını hayal etmişti. Ayt'ın yüzü beyaz tozla kaplıydı ve boynuna beyaz bir ipek eşarp bağlanmıştı, Shae'nin altında olduğunu bildiği çirkin yara izini gizliyordu.

Ayt Mada öne döndü ve tövbekarların ilahisine katıldı.

Shae, tapınaktaki herkesle birlikte fısıldayarak, erdemli ruhların bir gün tanrısallığa yükselecek ve cennette ilahi akrabalarıyla yeniden bir araya geleceklerine dair Dönüş Kutsal Kitabı'nın vaadini okudu.

Belki de burada olmamalıydı. O, Dağ'ın bir üyesi ya da saygı duyulan bir yabancı bile değildi. Nau Suenzen'i tanımamış ya da sevmemişti. Onun düşmanıydı ve Horn olarak görev yaptığı süre boyunca fırsatını bulsa onu öbür dünyaya gönderirdi. Nau Suen, alçakgönüllülük, şefkat, cesaret ve iyilik gibi dört İlahi Erdem'i temsil etmiyordu. Elli yıl boyunca Ayt ailesinin en sadık ve kurnaz suikastçısı olmuştu; Shotarian generallerinin, Ayt Mada'nın kardeşi Eodo'nun ve Ven ailesinin tüm erkeklerinin boğazını kesmişti. Shae, onun Şansölye Son Tomarho'yu öldürdüğünden emindi. Tüm bunlardan sonra emekliye ayrılmış ve kılıçtan değil, solunum hastalığından yetmiş yaşında ölmüştü. Şiddetle son verdiği onca cana rağmen, huzur içinde uykusunda vefat etmişti.

Shae, onun için dua edilmeyi hak edip etmediğinden emin değildi, ama öte yandan, kimin hak ettiğini de bilmiyordu. Büyükbabası, Yun Dorupon ve Maik Kehn gibi adamların ruhları için dua etti ve şüphesiz, tabutta onun ya da Hilo'nun cesedi olsaydı, onları Nau Suen'den daha az tanrıların takdirine layık görmeyecek insanlar olacaktı. Nau onun düşmanı olsa da, o öğleden sonra Anden'in dairesinde Ayt Mada'yı zayıf kollarıyla tutarken yaşlı gözlerindeki bakışı unutamıyordu. Shae, Ayt Mada'yı tapınakta eğilirken hiç görmemişti, ama şimdi Dağın Sütunu başını yere değdirmiş, tövbekarların sesleri yükselirken öylece duruyordu.

Umarım acı çekiyorsundur. Ayt'ın bir kaybın acısını hissedebildiğini, bir arkadaşının ölümünün yasını tutabildiğini düşünmek Shae'ye vahşi bir zevk veriyordu. Aksi takdirde, bu adil olmazdı; aralarındaki denge asla sağlanamazdı. "Tanrılar onu tanısın," diye mırıldandı. Neden tanısınlar ki? Dönüş Günü'nde tanrılar, aileleri parçalamadan hak edenleri hak etmeyenlerden ayırmaları imkansızdı. Herkesi, kusurlu olsalar da, İlahi Erdemlerde kusurlu olsalar da tanımalıydılar, ya da hiç kimseyi tanımamalıydılar.

Shae ayağa kalktı ve çıkan kalabalığın başında anma töreninden çıktı. Otopark ve caddelerdeki tüm boş yerler düzinelerce araba ile doluydu. Özel şoförler ve taksiler girişe yanaşıyordu. Shae olay yerinden uzaklaştı ve cadde köşesinde durup izlemeye başladı. Nau Suen'in ölümü, dramatik olmasa da yine de haber değeri taşıyordu. Gazeteciler ve kameramanlar dışarıda, bunaltıcı sıcakta kendilerini yelpazeleyerek, tapınaktan çıkan Dağ klanının üst düzey üyelerini yakalamaya çalışıyorlardı.

Ayt Ato, akrabalarının oluşturduğu küçük bir kalabalığın arasında tapınaktan çıkarken, bir hareketlilik ve konuşma patlaması yaşandı. Klan üyeleri ona selam verdi ve

taziyelerini sunmak için yaklaştılar. Oysa genç adam Nau Suenzen ile hiçbir akrabalık bağı yoktu ve Nau emekli olduğunda Wie Lon'da öğrenciydi, henüz Parmak bile değildi. *"Ne kadar genç*," diye düşündü Shae. Sonra birden, No Peak'in Hava Adamı olduğunda kendisinin de aynı yaşta olduğunu hatırladı.

Bir muhabir Ato'ya bir soru sordu ve eşlik eden kameraman, Fist'in yakışıklı yüzüne odaklandı. "Nau Suenzen benim rol modelimdi, neredeyse ikinci dedem gibiydi," diye itiraf etti Ato. "Son ana kadar enerji ve irade doluydu, bedeni ve ruhu Baijen kadar gençti."

Ayt Mada tapınaktan çıktı. Dağın Sütunu her zamanki gibi dik ve heybetliydi, ama eskisi kadar hızlı yürümüyordu. Shae bunun kederden mi kaynaklandığını, yoksa Ven'in kızının boynuna sapladığı bıçağın ona asla açıklamayacağı onarılamaz bir fiziksel zarar verip vermediğini merak etti. Shae şapkasının kenarını aşağı çekti, Ayt'in onu algılama yeteneğine bir etkisi olmayacaktı ama kadın Shae'nin yönüne bakmadı bile. Aynı şekilde, saygılarını sunmak ve taziyelerini iletmek için etrafına toplanan klan sadıklarına da aldırış etmedi. Bunun yerine, Ayt Ato'nun etrafındaki sahneye hızlıca küçümseyen bir bakış attı, sonra Shae'nin duyamayacağı kadar alçak sesle kısa bir şey söyledi.

Genç adam sertleşti. Shae, kalan gazetecilerden uzaklaşıp teyzesini itaatkar bir şekilde bekleyen arabalara doğru takip ederken yüzündeki ifadeyi göremedi. Aben Soro, iki Yeşil Kemik üyesine başıyla işaret etti. Onlar da kibarca ama kararlı bir şekilde medyayı dağıtıp takip etmelerini engellediler. Ayt Mada gümüş rengi Stravaconi Primus S6'sının ön koltuğuna oturdu. Ayt Ato arka koltuğa bindi. Birkaç dakika içinde tapınağın önündeki kalabalık dağıldı ve geçen haftaki geçit töreni ve havai fişek gösterisinden kalan çöplerle dolu sokaklarda yaz öğleden sonrasının sıradan telaşı hakim oldu. Kahramanlar Günü. Nau Suen gibi yaşlı bir savaş gazisinin dünyadan ayrılması için gerçekten uygun bir gün.

Shae bir taksi çağırdı ve şoföre Kaul malikanesine geri götürmesini söyledi. Ayt Mada'nın, yeğenini onun yerine koymasının nedeninin, onun davranışlarını sığ ve gelecekteki bir Sütun'a yakışmayacak bulması olduğunu merak etti. Ayt medyayı nasıl kullanacağını biliyordu, Dağ'ı yücelten ve düşmanlarına zarar veren bilgileri medyaya sızdırıyordu, ama basına yağ çekmiyor ya da boş sözler söylemiyordu.

Kobens ailesi ise talk şovlara çıkmaktan ve fotoğraf fırsatları yaratmaktan çekinmiyordu. Açık sözlü Koben Yiro'nun ölümünden sonra ailenin yıldızının söneceğine inananlar, dul eşinin kocasının şehitliğini kullanarak kamuoyunda öne çıkıp Kraliyet Konseyi'nde bir koltuk elde edeceğini hesaba katmamışlardı.

"Ayt Mada'nın Koben Tin Bett'i benim kadar iğrenç bulduğunu düşünmek rahatlatıcı," diye yorumlamıştı Wen, seçim zaferinin haberini duyduğunda şaşırtıcı derecede sert bir şekilde. Shae'ye göre, Ayt Mada'nın Koben ailesinin popülaritesinden kıskançlık veya tehdit hissetmesi olası görünmüyordu, çünkü ailenin hiçbir üyesi Yeşil Kemik lideri olarak onun yeteneklerinin veya şöhretinin yanına bile yaklaşamıyordu. Öte yandan, şehir onu öldü sanırken, cesedi bulunmadan önce Kobenler aceleyle bir açıklama yapmışlardı.

Taksi Kaul malikanesinin kapısına geldi. Shae, Hava Adam'ın evine girdiğinde, Tia ona koşarak sarıldı ve Shae'nin bluzuna ve eteğine parmak boyasını bulaştırdı. "Anne, geldin! Babamla resim yapıyoruz."

Shae, kızının kendisini mutfağa götürmesine izin verdi. Mutfak masasının üzerine poster kağıtları açılmış ve bantla sabitlenmişti. Renkli, çocuk el izleri ve çok daha büyük yetişkin el izleri kelebeklere, kuşlara ve diğer hayvanlara dönüşmüştü. "Bunlar benim, büyük olanlar babamın," dedi Tia.

"Ellerin nasıl bu kadar büyüdü diye merak ediyordum," diye alay etti Shae.

"Aptal anne." Tia güldü. "Jaya senin komik olmadığını söylüyor ama ben komik olduğunu düşünüyorum."

Woon gelip Shae'nin lekeli kıyafetlerini görünce özür dilercesine başını salladı. "Yıkanabilir boya," dedi. "Zaten domuzcuk akşam yemeğinden önce banyo yapmalı diye düşündüm."

Woon geçen yıl klanın Sealgiver'ı olarak görevinden emekli olup pozisyonunu Terun Bin'e devrettiğinde, Shae kocasının bir hata yaptığını düşünmüştü. Ship Street'in en yüksek rütbeli Green Bones üyelerinden biri olan bir adamın, beş yaşındaki bir çocukla parmak boyası yapıp atıştırmalık hazırlayarak mutlu olabileceğine şüpheyle bakıyordu. Ama Woon kararından emin görünüyordu. "Yıllarca sert bir kadının emirlerini yerine getirip, minnettarlık görmeden ayrıntılarla uğraştım," diye hatırlattı. "Bu iş için hazırlıklıyım."

"Bu haksızlık," diye itiraz etti Shae. "Ben hiç de *küçük* değilim." Aslında, kocası ve kızının birlikte geçirdikleri zamana kıskançtı. Woon çocuk sahibi olmak için o kadar uzun süre beklemişti ki, babalık yapmaktan büyük keyif alıyordu. Gerçekte ise, Janloon bombalamasından Hilo kadar iyi iyileşememişti. Bir kulağı sağırdı ve hafif topallıyordu. Shae, kocasının ne kadar stoik ve alçakgönüllü görünse de, bu durumların gururunu incittiğini ve klan hayatının taleplerinden daha erken emekli olma kararında bir rol oynadığını biliyordu.

Ancak Woon, klanı etkileyen meselelere ilgisini kesmemiş ve bunları düzenli olarak Shae ile tartışmaya devam etmişti. "Lybon Yasası ile ilgili haberleri gördün mü?" Cevabını beklemeden uzaktan kumandayı alıp oturma odasındaki televizyonu açtı. KNB yorumcuları, biyoenerjetik yeşim taşının askeri amaçlarla kullanımına ilişkin etik kuralları belirleyen, benzeri görülmemiş bir uluslararası anlaşmanın kabul edilmesini tartışıyorlardı. Espenia Cumhuriyeti'nin önderliğinde, Kekon da dahil olmak üzere 85 ülke, Stepenland'da bir kongrede bir araya gelerek üreme programlarını, çocuk askeri kamplarını, zorla bağımlılık yaratmayı ve öğütülmüş yeşim taşının tüketilmesini kınamış ve yasaklamıştı.

Shae bir mutfak havlusunu ıslatıp Tia'nın ellerindeki boyayı silerken haberleri izliyordu. Lybon Anlaşması, Espenya ordusu tarafından geçen yıl yayınlanan ve büyük ölçüde Ygutanlı sığınmacıların, özellikle de sadece Ajan M olarak anılan eski bir nekolva ajanının ilk elden verdiği bilgilere dayanan, Ygutan'ın nekolva programı hakkında kapsamlı bir raporun ardından imzalandı. "Demek ROE, dünyanın çoğunu düşmanlarına yaptırım uygulamaya ikna etti," dedi Shae.

Woon, kızının mutfak masasındaki resmini dikkatlice aldı ve kuruması için bir kenara koydu. "Nekolva programını ortadan kaldırmak iyi bir şey." Kekon'da yıllardır, Abukei kabilelerinden ve düşük gelirli bölgelerden kadınların Orius kıtasına zorla taşınarak zorla taşıyıcı anne olarak kullanıldığına dair hikayeler dolaşıyordu. "Ama Espenialılar Kekon'a adalet vermiyor."

"Asla kabul etmeyecekleri bir şey," dedi Shae acı bir şekilde. "Ve onların yanlış olduğunu kanıtlayacak somut delilimiz yok." Janloon bombalamasının yabancı desteğe dayandığına dair yaygın bir inanç olsa da, klanlardan veya kolluk kuvvetlerinden hiç kimse Ygutan'ın olayla ilgisi olduğunu kanıtlayamadı veya sorumluları bulamadı. Birkaç Klan Dışı Gelecek Hareketi üyesi sorgu sırasında, Molovni adında bir yabancının CFM'nin kilit figürü olduğunu açıklamıştı, ancak bu Molovni, eğer gerçekten var olsaydı, bir hayalet gibiydi.

Shae, onun ortadan kaybolmadığından emindi. ROE onu ya yakalamış ya da ihanet karşılığında sığınma hakkı vermişti. Molovni, ya da artık dünyaya yüzü bilinmeyen "Ajan M", Espenian gözaltında oturuyordu ve yüzlerce Kekonese vatandaşını öldürmekten asla adalete teslim edilmeyecekti.

KNB haber masası, Ygutanian Direktörlüğü'nün Lybon Yasası'nı Espenianların samimiyetsiz korku tacirliği olarak nitelendiren meydan okuyan bir açıklama yayınladığını bildirdi. Dramsk'taki yetkililer, Ygutan'ın nekolva programının uluslararası denetime tabi tutulması çağrısının, egemenliğine müdahale etmek için yapılan açık bir girişim olduğunu açıkladı. Bir reklam çıktı ve Woon televizyonu kapattı.

Shae havluyu lavaboda yıkadı ve çamurlu suyun giderden akıp gitmesini izledi. "Papi, Espenianlarla iş yapmam yanlış mıydı?" En kötü şüphelerini sadece ona anlatırdı. "Yıllar boyunca bu yüzden çok saldırıya uğradım, ama uzun vadede klan için doğru şeyi yaptığımı hep düşündüm. Artık o kadar emin değilim."

Yıllarca No Peak'i ip üzerinde yürümek için uğraşmış, yabancılardan faydalanırken onların kurbanı olmamaya çalışmıştı. Ama bombalamadan beri Shae'ye göre ülke bir fırtınanın içinde dönüyor, içeriden ve dışarıdan gelen güçler tarafından manipüle ediliyor ve istismar ediliyordu.

Woon elinden havluyu aldı ve gömleğindeki en büyük lekeyi sildi. "Yabancılar her zaman Kekon ve yeşim taşlarımız için geldiler," diye hatırlattı ona ciddiyetle. "Sen Hava Adamı olsan da olmasan da buraya gelirlerdi. No Peak'in çıkarlarını gözeterek onlarla daha iyi başa çıkabilecek başka kimse yoktu."

"Anne, bak, anne!" Tia sözünü keserek Shae'nin elini tutup onu bebekleri için hazırladığı çay partisine çekmeye çalıştı.

"Üzgünüm, şu anda oynayamam, Tia."

"*Yine* işe mi gitmen gerekiyor?" Tia dudaklarını büzerek şikayet etti.

"Sadece bir saat kadar," dedi Shae. Ailesiyle daha fazla zaman geçirmek istemesine rağmen, Shae bazen Tia'nın annesi olmaya layık olup olmadığını merak ediyordu. Ship Street'te neredeyse her türlü durumla başa çıkabileceğinden emindi, ama küçük kızın her bir bebeği hakkında arkadaşlık hikayeleri anlatma isteğini yerine getirmekte çaresizdi. “Sen ve baban daha sonra büyük eve geleceksiniz ve misafirlerle birlikte akşam yemeği yiyeceğiz.”

"Kiminle akşam yemeği yiyeceğiz? Başka çocuklar da olacak mı?"

"Sadece Ru ve Jaya," dedi Shae, ancak onlar da pek sayılmazdı. Jaya on altı yaşındaydı, Akademi'de neredeyse yedinci sınıfa geçecekti, Ru ondan bir yaş büyüktü ve Shae bazen Niko'nun hiç çocukluk geçirdiğini merak ediyordu. Tia'nın kendi yaşında kardeşi ya da kuzeni yoktu.

"Onlar büyük çocuklar!" diye itiraz etti Tia.

“Sen de büyük bir çocuk olmaya başladın.”

Tia gözlerini kocaman açarak başını salladı. "*Asla* büyük bir çocuk olmak istemiyorum." "İstemiyor musun?" Shae merakla sordu. "Neden?"

Kız endişeyle Shae'nin bacaklarına sarıldı. "Büyük çocuklar kavga etmeyi öğrenmek zorundadır. Düştüğümde burnum kanadı ve ağladım, Jaya kan görmeye alışmam gerektiğini söyledi. Büyük çocuklar incindiklerinde ağlamazlarmış."

Shae, yeğeninden bebek bakıcılığı yapmasını istemenin iyi bir fikir olmadığını düşündü. Jaya hiç de nazik değildi. Shae çömeldi ve kızını kollarının arasına aldı. "Bütün büyük çocuklar aynı değildir. Ama bu konuda endişeleniyorsan, istediğin kadar küçük çocuk kalabilirsin. Benim için sorun olmaz."

Shae temiz kıyafetler giyip ana eve doğru yürüdü. Ru yemek masasında ödevini yaparken kaleminin ucunu çiğniyordu. Koko masanın altında ayaklarının dibinde uzanmış, lastik bir oyuncağı kemiriyordu. “Merhaba Shae teyze,” dedi Ru, bir anlığına başını kaldırıp sonra tekrar ders kitaplarına döndü. Lise son sınıfta okuyordu ve final sınavlarına sadece birkaç ay kalmıştı.

Wen mutfaktan çıktı ve kalemi ağzından çıkardı. "Bunu yapma," diye uyardı. "Bu seni zayıf ve gergin gösteren kötü bir alışkanlık." Annesi ve hizmetçilerin çalıştığı mutfağa göz atan Shae, hazırlanan bazı yemekleri görebiliyordu: sütlü balık, biber soslu soğuk domuz eti dilimleri, sarımsaklı yeşillik, kızarmış erişte. "Tanrılar korusun, misafirlerimiz onları iyi besleyemeyen ev sahipleri olduğumuzu düşünmesinler," dedi Wen. Tia doğduğundan beri temiz bir ev görmemiş olan Shae, ana konağın tertemiz olduğunu kıskançlıkla fark etti. Dostluğu simgeleyen taze kesilmiş dans eden yıldız zambakları, zarif uzun vazolarda antreye hoş bir koku yayıyordu. Wen, Sütun'un karısı olarak kamuoyunda rol almayı hiç istemediğini ve beklemediğini söylüyordu, ama yine de kendini başarılı bir ev hanımı haline getirmişti.

"Sütun ve Boynuz çalışma odasındalar," dedi Shae'ye.

Shae içeri girdiğinde Hilo ve Juen ciddi bir şekilde konuşuyorlardı. "Lott Jin, Parmak olduğu zamandan beri çok değişti," diyordu Boynuz. "Herkese karşı çalışkan ve adil, bazen biraz fazla karamsar, bazen de yumuşak, ama kimse onun deneyimsizliğini sorgulamıyor. Annesi ve kardeşlerine çok iyi bakıyor. Tek endişem, karısı ve çocuğu olmaması, bu yaşta biraz şanssızlık gibi görünüyor." Juen düşünceli bir nefes verdi. "Ancak Birinci Yumruk olarak mükemmel bir iş çıkarıyor ve Boynuz'un görevine gelince, bu iş için en uygun kişi o. Karar senin, Hilo-jen, ama ben ona güvenirim."

Birini klanın en yüksek liderlik kademesine terfi ettirmek, onu Kaul ailesinin onursal üyesi yapmakla eşdeğerdi. Malikanede yaşayacak, evde akşam yemeği yiyecek ve en yakın sırdaşlar arasına girecekti. Bu, büyük bir dikkatle verilmesi gereken bir karardı ve kişinin karakteri, yetenekleri kadar önemliydi.

"Eğer emekli olmaya hazır olmadığını düşünüyorsan, söyle yeter," dedi Hilo, Juen'e. "Daha kırk beş yaşındasın."

"Kornalar için kırk beş yaş çok büyük," dedi Juen üzüntüyle. "Klanın genç üyeleri, köpek yaşında yaşamak gibidir, bunu sen de bilirsin Hilo-jen. Karım ve ben gençken, dört çocuğumuz ve bir Fist'in hayatı nedeniyle kendimize ayıracak zamanımız neredeyse hiç yoktu, bu yüzden ona bunu daha sonra telafi edeceğimi hep söyledim."

"O zaman elbette sözünü tutmalısın," dedi Hilo sempatik bir gülümsemeyle. "Lott Jin'i yıllardır izliyorum ve söylediklerine tamamen katılıyorum. Emeklilik partinde onu yeni Horn olarak ilan edeceğim." Pillar, içeri giren Shae'ye bir göz attı. "Neden bu kadar geciktin?"

Nau'nun anma töreninde olduğunu söylemeye tereddüt etti. Hilo, Nau'nun ölümünü duyduğunda burun kıvırmıştı. "O yaşlı yılanın canı cehenneme. Hiç bu kadar sevmediğim bir Boynuz görmedim. Gont Asch bile, o piç kurusu benim birçok Yumruk ve Parmak'ımı öldürdü ve beni neredeyse mezara soktu. Ama en azından her konuda açık sözlüydü. Nau Suen ise iğrenç bir adamdı."

Cevap vermek yerine Shae çantasını açtı ve yastıklı kare bir zarf çıkardı. Zarfı Juen Nu'ya uzattı. "Espenli dostlarımızdan son hediye." Juen zarfı açtı ve bir disket çıkardı.

"Espenian dostluğu," dedi Hilo yüzünü buruşturarak, "ucuz bir el işçiliği kadar sürer. Her seferinde offshore madencilik konusunu gündeme getirmeye çalıştığımızda

madencilik konusunu açmaya çalıştığımızda, bize siktirip gitmemizi söylüyorlar. Sonra dönüp gülümseyerek bize yardım etmek istediklerini söylüyorlar."

Janloon bombalamasından altı ay sonra, iki ROE askeri istihbarat subayı Weather Man'in ofisine girmişti. Kendilerini Berglund ve Galo olarak tanıtıp Shae'nin masasının önüne oturdular. Soluk saçlı olan Berglund, "Bayan Kaul-jen, Espenia Cumhuriyeti, radikal siyasi terörizmle mücadelede Kekon'un yanında yer almaktadır" dedi.

Keko-Espenli ortağı Galo, çantasından bir zarf çıkardı ve Shae'nin masasına koydu. "Yeşil Kemik klanları bu tehditle etkileyici bir hız ve etkinlikle mücadele ediyor ve biz de Klan Dışı Gelecek Hareketi hakkındaki bilgilerimizi paylaşarak bu çabaya yardımcı olmak istiyoruz. Üstlerimiz, bu istihbaratın CFM'yi çökertmenize yardımcı olacağını umuyor."

"Bunu Kraliyet Konseyi veya Kekonese ordusuyla neden paylaşmadınız?" diye sordu Shae yabancılara.

Galo öne eğildi. "Klanınızla köklü bir ilişkimiz var. Cormorant ile." Espenian ordusunun yirmi yıldan fazla bir süre önce ona verdiği kod adı duyunca sertleşti. "Klanınızın Ygutanian çıkarlarıyla hiçbir bağı olmadığına inanıyoruz." Aynı şey, o ülkede hem yasal hem de yasadışı ticari çıkarları olan Dağ için söylenemezdi. İki adam kalkıp gitmek için ayağa kalktı.

Shae ellerini masanın üzerine koydu ve koltuğundan kalktı. "Yüzlerce insan hayatını kaybetmeden *önce* bu bilgiyi almamış olmamız çok yazık," dedi, sesi buz gibi soğuktu.

Adamlar ofisinin kapısında durdu. Berglund omzunun üzerinden baktı, solgun gözleri hiç kıpırdamadı. "Janloon bombalaması korkunç bir trajediydi. Hepimiz bunun önlenebilmesini dilerdik, ama suç atmanın bir anlamı yok. Önemli olan, böyle bir şeyin bir daha olmaması, değil mi?"

Ondan sonra, Weather Man'in ofisine sık sık bilgiler gelmeye başladı. Disketlerde, Klan Dışı Gelecek Hareketi üyeleri ve bağlantılı kişilerin isimleri, güvenli evlerin ve toplantı yerlerinin adresleri ile CFM'ye yardım veya destek sağladığı şüphelenilen kişi ve suç gruplarının kimlikleri yer alıyordu. Ancak Espenialılar tamamen dürüst davranmıyordu. Dosyaların bazı kısımları sansürlenmişti, çünkü Espenialı ajanların isimleri geçiyordu.

ajanlarının isimleri geçiyordu. Ygutanian nekolva veya Molovni adlı bir adamdan da hiç bahsedilmiyordu.

Aldığı bilgileri Juen Nu'ya iletti ve Juen Nu bu bilgileri kendi etkileyici casus ağından topladığı bilgilerle birleştirdi. Juen Horn olduğunda, Shae onu Hilo veya Kehn'e kıyasla kişisel varlığı çok güçlü bir lider olarak görmüyordu. Ancak zamanla, operasyonel bir beyin, o dönem için mükemmel bir Horn olduğu ortaya çıktı. No Peak tarihindeki diğer Horn'lardan daha uzun bir süre olan on altı yıl boyunca Juen Nu, klanın askeri kanadını daha çevik ve duyarlı hale getirdi. Sorumlulukları dağıttı, klanın teknik yeteneklerini genişletti ve muhbir ağını büyük ölçüde geliştirdi. Klan mensubu olmayanları ezme çabalarının iyi gitmesinin anahtar nedenlerinden biriydi. İhtiyatlı ve duygusuz bir adam olan Juen, Dağ ile operasyonları koordine ediyordu, ancak onlara asla güvenmiyordu; her şeyi üç kez kontrol ediyordu. Dağ'dan Aben Soro daha fazla insana komuta ediyordu ve daha görünür bir Horn'du, ancak No Peak daha sıkı yönetiliyordu. Lott Jin'in doldurması gereken büyük bir boşluk vardı.

Juen disketi zarfa geri koydu. "Espeniler bu aralar bize zaten bilmediğimiz pek bir şey vermiyorlar. İlk bilgiler ayrıntılı ve yararlıydı. CFM içindeki casuslardan gelmiş olmalı. Şimdi ise çoğunlukla varsayımlar ve zayıf bağlantılar."

Shae, "Hala telefonlar geliyor. Klan içinden, basından ve Kraliyet Konseyi'ndeki adamlarımızdan. Markalaşma konusundaki tutumumuzu soruyorlar."

Juen burnunu çektirdi. "Etkisi yok. Her şeyden çok boş bir reklam kampanyası."

Shae, bu uygulamanın popüler olmasına rağmen acımasız ve anlamsız olduğunu ve genellikle göçmenlere yönelik olduğunu düşünüyordu, ancak Hava Durumu Sunucusu olarak her kararın sonuçlarını belirtmek onun göreviydi. "Gurur veya yumuşaklık nedeniyle Dağ'ın politikasını uygulamadığımızı söyleyenler var."

"Bu insanlar kısa görüşlü aptallar. Klan üyesi olmayan sempatizanları damgalamak, onların birbirlerini bulmalarını kolaylaştırır ve topluma karşı düşmanlıklarında birleşmeleri için daha fazla neden verir. Ve yanlışlıkla damgalanan kişiler, başlangıçta bu hareketin içinde olmasalar bile, Klan Üyesiz Gelecek Hareketi'ne sürüklenecekler."

Hilo ellerini başının arkasına koydu, koltuğuna yaslanarak konuyu düşündü. "Juen, Boynuz'dur. Onun yargısına güvenirim. Klanlara ait olmayanlara yardım edenler

Klanlara yardım edenler cezalandırılmalı, ama bizim Yumruklarımız, Kobens'in Dağ bölgesinde yaptıklarını aynen uygulamak zorunda değiller." Juen, karardan memnun olarak başını salladı.

Shae, kalan boş koltuğa oturdu. Öğleden sonra İlahi Dönüş Tapınağı'nın dışında gördüklerini düşündü. "Ayt Mada'nın bile Kobens'in yöntemlerine tam olarak inandığını sanmıyorum," diye düşündü. "Geçmişte barukanlar, Uwiwanlar ve Ygutanians ile ortaklık kurdu. Dağ klanına yabancılar getirdi. Hedeflerine hizmet ettiği sürece yabancılarla çalışır, ama Koben ailesi ilke olarak onları hedef alır ve karşı çıkar."

"Ato genç ve popüler bir gelenekçi," diye işaret etti Juen. "Ayt Mada birkaç yıl sonra altmış yaşına girecek ve insanlar onun ne zaman emekli olacağını merak etmeye başlayacak. Ato'yu halefi olarak atamayı planlıyorsa, onun kendi gücünü göstermesine izin vermesi gerekir." Horn dudaklarını sıktı. "Belki de klanının bazı kesimlerini kızdırsa bile, Kobens'in bazı konularda istediğini yapmasına izin vermeye hazırdır, yeter ki onlar da sırasını beklerken onu desteklemeye devam etsinler."

"En büyük kaplanlar bile yaşlanır." Hilo gümüş çakmağını çıkardı ve dalgın dalgın parmakları arasında çevirdi. "Ama Kobens, Ayt Mada'nın liderliği yakında o güzel çocuğa devredeceğini düşünüyorsa, yanılıyorlar. O yaşlı cadaloz, büyükbabamdan daha kötü olacak... Tanrıların onu tanıyacağı gün... Gücü, kurumuş pençelerinden sökülene kadar elinde tutacak." Shae'nin büyükbabasına saygısızlık ettiği için ona attığı azarlayıcı bakışları görmezden geldi. "Ayt, Kobens'i herkesi kullandığı gibi kullanıyor. Şu anda hepimizin hemfikir olduğu tek şey, klansızları ortadan kaldırmak. Ama Kobens'in coşkusu Dağ'ın yabancı işlerini veya barukan ittifaklarını tehlikeye atmasına izin vermeyecek. Yeğenini bekletmeye devam ettiği sürece, onları kontrol altında tutabilir."

Ve bunun için tanrılara şükredin. Shae, Ayt Mada'nın hayatını kurtardığına derinden pişman olacağı bir günün geleceğinden korkuyordu, ama şimdilik, eski düşmanlarının hayatta olduğu ve Dağ'ı yönetmeye devam ettiği için isteksizce de olsa memnundu. CFM'yi ortadan kaldırmak bir şeydi, ama Kobensler, kontrol edilmezse aynı derecede aşırı politikalara yol açacak daha geniş bir gerici tepkiyi temsil ediyordu: ticaretin kapatılması, yabancıların sınır dışı edilmesi, klan karşıtı olarak algılanan her şeye karşı daha sert önlemler.

Çalışma odasının kapısı çalındı. Wen, saçlarını zarif bir topuzla toplamış ve yüksek yakalı orman yeşili bir elbise giymiş olarak içeri girdi.

Shae, daha güzel bir şey giymediği ve makyajını tazelmediği için aniden kendini rahatsız hissetti. "Toshon'dan misafirlerimiz geldi," dedi Wen.

Hilo, Juen ve Shae ayağa kalkarak, Hava Adamı ve Boynuzu ile odaya giren Jo Sun klanının Sütunu Icho Dan'ı selamladılar. Jo Sun'un eski Sütunu ve Hava Adamı, Janloon bombalamasında öldürülmüştü. O zamandan beri Icho, kayınbiraderinin yerini elinden geldiğince cesurca doldurmaya çalışıyordu. Ancak yetkin bir lider olmasına rağmen, yeşim taşı takmasını zorlaştıran sağlık sorunları vardı ve klanlarının işlerini eski Hava Adamı kadar iyi yürütebilecek kimse yoktu. Bu, küçük klanların zayıflığıydı. Çoğunun yetenekli Yeşil Kemiklerden oluşan geniş bir havuzu yoktu ve kilit liderlerini kaybetmek onlar için ölüm fermanı anlamına geliyordu. Janloon bombalamasından sonraki yıllarda, bazı küçük klanlar birbirleriyle birleşmiş veya büyük klanlardan biri tarafından yutulmuştu. Gohei'deki Kara Kuyruk klanı geçen yıl Dağ tarafından barışçıl bir şekilde ilhak edilmişti. Icho Dan altı ay önce No Peak ile görüşmelere başlamıştı. Bugün, Jo Sun klanı varlığını sona erdirecekti.

Büyük klanlar daha da büyüyordu. *Hâlâ iki kaplanız*, diye düşündü Shae, *birbirimizle tekrar yüzleşmeden önce yiyebildiğimizi yiyelim.*

Icho en iyi takım elbisesini ve kravatını giymişti ve sesi kararlı ama kederliydi: "Kaul-jen, kayınbiraderimin ölümünden beri bu günü korkuyla bekliyordum, ama sonunda geldiği için de rahatlamış ve minnettarım." Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini alnına koydu. Hava Adamı ve Boynuzcu, Hilo'nun yanındaki Shae ve Juen'in pozisyonlarını taklit ederek arkasında diz çöktü. "Jo Sun klanı artık sana ait, Kaul Hiloshudon. Onun yeşim taşı senin yeşim taşın. İşleri Hava Adamına rapor verecek, savaşçıları Kornun için ölecek. Düşmanların benim düşmanım, dostların benim dostum. Sütun unvanını teslim ediyorum ve sadece No Peak'e bağlılık yemini ediyorum. Klan benim kanım, Sütun da onun efendisi. Onurum, hayatım ve yeşim taşım üzerine yemin ederim."

Icho, Kaul'un çalışma odasındaki halıya başını dokunduğunda gözleri yaşlarla doldu. Jo Sun'un diğer liderleri de aynı şeyi yaptı, onurlu ve boyun eğmiş bir şekilde. Icho doğrulduğunda, Hilo adamı ayağa kaldırdı ve sıcak bir şekilde kucakladı. "Yaptığın zor bir şey, belki de bir insanın yapabileceği en zor şey, kendi gururunu feda etmek, bunun için haklı nedenler olsa bile, başka seçenek olmasa bile. Jo Sun klanının Yeşil Kemikleri artık No Peak'in Yeşil Kemikleri. Onlara kendi savaşçılarımdan farklı davranmayacağım.

kendi savaşçılarımdan farklı davranmayacağım. Ve Toshon şehri artık No Peak topraklarıdır. Onu Janloon'daki diğer bölgeler kadar zengin ve güçlü yapacağız."

Shae, zavallı adamın Hilo'nun sözlerine tam olarak inanmadığını görebiliyordu, ama adam minnetle başını salladı. "Teşekkür ederim, Kaul-jen."

"Zor kısmı bitti, şimdi hep birlikte güzel bir akşam yemeği yiyelim," dedi Hilo, adamın omzuna elini koyarak. "Yarın uyandığında, belki hala üzgün olacaksın, ama belki de hiç istemediğin zor bir işten kurtulduğunu ve kardeşinin senden beklediği her şeyi yaptığını bilerek kendini daha iyi hissedeceksin."

BÖLÜM

33



Gerçek Taşıyıcılar

Anorco Global Resources'ın CEO'su Art Wyles, her iki ayda bir iki hafta boyunca Kekon'daki evinde kalıyordu. Wyles'ın dünya çapında altı evi vardı. Port Massy'de, karısı ve iki çocuğunun yaşadığı Jons Adası'nda bir malikanesi ve Quince şehir merkezinde metresinin yaşadığı bir çatı katı dairesi vardı. Resville'in dışındaki Espenia'nın güney kıyısında bir aile evi, Marcucuo'da küçük ama lüks bir tatil dairesi ve Karandi'nin yemyeşil tepelerinde bir kır evi ve bağ vardı. Euman Adası'ndaki evi ise nispeten mütevazıydı: Amaric Okyanusu'na bakan kayalık bir sırtta bulunan, iki katlı, yenilenmiş bir Shotarian kolonyal tarzda tuğla evdi, ama bu günlerde zamanını geçirmeyi tercih ettiği yer orasıydı.

Bunun iki nedeni vardı. İlki, güneşlenme odasından dürbünle hayranlıkla izlediği işi. Bu sabah deniz, bulutsuz ve dalgasız, kireç grisi renkte ve düz bir tabaka gibiydi. Mükemmel koşullar.

Denizaşırı yeşim madenciliği Wyles'e büyük paralar kazandıracak bir işti, ancak riskli bir girişimdi. İlk sermaye yatırımı çok büyüktü ve Kekonese halkı, daha spesifik olarak ülkede gerçek gücü elinde tutan Janloon klanları, biyoenerjetik yeşimin yabancılar tarafından çıkarılmasına veya kullanılmasına karşı çok hassastı. Wyles, *hassas* kelimesinin hafif kaldığını itiraf etti. *Katil zihniyetli* demek daha doğru olurdu.

Klanlar, gemilerini defalarca sabote ederek ciddi gecikmelere ve milyonlarca talir değerinde maddi hasara neden olmuştu. Kekonese

vahşi bir ırktı; Wyles, onu öldürmeye çalışabileceklerini de ihtimal dışı saymıyordu. O yılmadan devam etti. Port Massy'nin zorlu işçi mahallelerinden Espenian plutokrasisinin en üst kademelerine kadar yükselen biri, inatçı bir kararlılık ve sağlıksız bir risk iştahı olmadan başaramazdı. Wyles, muazzam bir servete, güçlü dostlara ve en önemlisi, Tanrı'ya ve Gerçeğe sarsılmaz bir inanca sahipti. Bu büyük silahlar, onu korumakla kalmayacak, nihai başarısını da garanti edecekti.

Kaliteli biyoenerjetik yeşim o kadar nadir ve değerliydi ki, az bir miktarı bile yüksek işletme maliyetlerini karşılayabilirdi. Yıllar süren araştırma ve geliştirme, başarısızlıklar ve iyileştirmelerden sonra, gemileri nihayet karlı bir verim elde etmek için yeterli miktarda deniz suyu, kum ve çakıl işleyip eleyebiliyordu. Anorco, dünyada biyoenerjetik yeşimi işleyen tek meşru Kekonese olmayan şirket olmuştu. Bu düşünce Wyles'in kalbini hızla attırdı.

Wyles'ın Kekon'da bu kadar çok zaman geçirmesinin başka bir nedeni daha vardı ve bu neden, kalbini çok farklı bir şekilde çarptırıyordu. Adı Lula'ydı. Wyles dürbününü indirip pencereden uzaklaştığında, daha da güzel bir manzara gözlerine çarptı. Lavanta rengi ipek bir sabahlık, beline gevşekçe bağlanmış, göğüslerinin ve karnının süt beyazı tenini ortaya çıkarmıştı. Brunch tepsisini masanın üzerine koydu. Taze pişmiş, yastık kadar yumuşak sarı çörekler, iştah açıcı bir şekilde buhar çıkıyordu. Yumurta muhallebi kaselerinin üstündeki meyveler çiçek şeklinde dizilmişti.

"Gel," diye onu ikna etti Lula. "Yiyelim."

"Beni şımartıyorsun," dedi Wyles gülümseyerek. Cüppesinin önünü açtı ve ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, başparmaklarıyla meme uçlarını okşadı. Lula, Wyles'ın gördüğü en güzel Kekonese kadınıydı ve o kendini uluslararası güzellik uzmanı sayıyordu. Euman Adası'nın merkezinde Espenli askerlere hizmet veren genelevler doluydu, ancak Wyles evinden uzakta haftalarca kalsa da, donanma askerleriyle aynı çukura girmeyi hiç düşünmemişti. O, rafine zevkleri olan zengin bir adamdı, elli iki yaşında, dünyanın yemek, sanat ve kadınlar konusunda sunabileceği her şeyi deneyimlemiş bir dünya gezginiydi. Karısı, her şeyin en iyisine sahip zarif bir sosyete kadınıydı. Metresi, tüm moda dergilerinin kapaklarını süsleyen eski bir podyum mankeniydi. Bu yüzden Art Wyles'ın dikkatini çekip onu kendine bağlayacak kadın, özel bir sınıftan olmalıydı.

Lula'yı ilk kez Espenian büyükelçisi için düzenlenen özel bir akşam yemeğinde görmüştü. O ve diğer dört fahişe bu etkinlik için getirilmişti, ancak Lula diğer kadınlar arasında bir kuğu gibi göze çarpıyordu. Giydirdiği mütevazı pullu siyah elbise, gergin ve genç vücudunun her kıvrımını ortaya çıkarmıştı. Yüzü, en koyu mürekkep rengi parlak şelalelerle çerçevelenmiş, ay ışığıyla aydınlatılmış bir göl gibi ışıldıyordu. O, doğaüstü bir zarafet ve güzellikle şarkı söylüyor ve dans ediyordu. Wyles, onu elde etmesi gerektiğini hemen anladı, ancak beklentilerinin karşılanamayacağından korkuyordu. Endişelenmesine gerek yoktu. Bu ada meleği ile seks, başka bir boyutta bir zevkti. Wyles, Lula ile özel bir anlaşma yapmak için hemen harekete geçti. Kekon'a her geldiğinde, üç gün önceden onu arar ve gelmesine hazırlanması için haber verirdi. Euman Adası'ndaki evinde onunla birlikte yaşar, yemeklerini hazırlar ve her gece yatağını paylaşırdı. O Port Massy'ye döndüğünde, Lula Janloon'a gidip ailesini ziyaret edebilir veya Wyles'ın verdiği harçlıkla alışverişe çıkabilirdi. Biraz Espenca biliyordu ve hızla öğreniyordu. Son derece uyumlu, düşünceli, Wyles'ın ihtiyaçlarını önceden tahmin ediyordu ama asla talepkar değildi. Wyles iç geçirdi. Espenia'da Lula gibi bir kadın bulmak imkansızdı.

Yemeğin tadını çıkarmak için oturdular ve yemekten sonra Wyles, "Tatlım, bu öğleden sonra bir misafirim var ve saatlerce iş konuşacağız. Alışverişe ya da spor salonuna gitsen nasıl olur?" dedi.

Lula ayağa kalktı ve ona öpücük vermek için eğildi. "Seni beklerim, Arto-se." Adını Kekonese tarzında söylemesini çok seviyordu; narin ağzından çıkan ses çok etkileyiciydi. Boş tepsiyi alıp, sessizce terlikleriyle odadan çıktı.

Wyles, misafirinin gelmesini beklerken, taze bir fincan kahve ve gazeteyle kütüphanesine girdi. Masasındaki telefon çaldı. Telefonu kaldırdığında, Joren Gasson'un tiz sesi duyuldu: "Tebrikler var diye duydum, Artie."

Wyles rahatsız bir şekilde kıpırdadı, hattın diğer ucundaki adamın yüzündeki ifadeyi görememesine sevindi. "Haberler gerçekten hızlı yayılıyor." Elbette Gasson, tüm bağlantıları ve her zaman kulaklarını dört açmış haliyle, onu etkileyebilecek her şeyi, henüz kamuoyuna duyurulmamış olsa bile, ilk öğrenenlerden biri olacaktı. Wyles, bu kaçınılmaz telefonu açmadan önce en azından karısına ve çocuklarına haber vermeyi ummuştu. Jo Boy Gasson bir arkadaştı, ama Wyles'ın çok sık konuşmak istemediği türden bir arkadaştı.

"Mühimmat Derneği'nin başkan adayı," dedi Gasson gururla. "Siyasete giriş için hiç de fena bir yol değil. Hiç fena değil." Mühimmat Derneği, Espenia'nın en büyük ve en güçlü ticaret derneklerinden biriydi. Derneğin başkanı olarak Wyles, başbakanla görüşme ve Ulusal Meclis'teki politikacılar üzerinde nüfuz sahibi olacağı garantiydi. "Uzun yol kat ettik, değil mi?"

"Kesinlikle." Wyles saatine baktı; Gasson'u telefondan kurtarmak istiyordu.

"Ne kadar oldu, yirmi beş yıl mı? Bazen, başlangıçta orada olduğumu, 'Art Wyles bir yerlere varacak' diyen ilk kişi olduğumu düşününce hayret ediyorum. Her zaman kesin sonuçlara para yatırma konusunda yeteneğim olmuştur."

"Yıllar boyunca benim için yaptıklarını asla unutmayacağım, bunu biliyorsun. Dinle, birkaç dakika sonra önemli bir toplantım var. Yeşim taşı işi ile ilgili. Sonra konuşalım mı?"

"Tabii, Artie," dedi Gasson. "Sadece ne kadar gurur duyduğumu söylemek için aradım." "Teşekkürler, Jo Boy. Bu benim için çok anlamlı." Telefonu kapattıktan sonra Wyles

rahat bir nefes aldı. Baker Street Crew'un maaş bordrosunda yer alan birçok kişiden sadece biri olduğunu biliyordu, tıpkı iş ve siyaset dünyasının yasal ve yasadışı alanlarında rahatlıkla hareket eden Joren Gasson'un, onun birçok hissedarı arasında sadece biri olduğu gibi — hem bir varlık hem de bir yükümlülük. Wyles, Gasson'u mümkün olduğunca arka planda tutmaya çalışıyordu. Şu anda, düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Jim Sunto, karakteristik askeri titizliğiyle tam zamanında geldi. Wyles'ın evini koruyan silahlı muhafızlar Sunto'nun geçişine izin verdi; ne de olsa onlar Sunto'nun şirketinin çalışanlarıydı. Wyles, Ganlu Solutions International'ın ilk günlerinde önemli bir yatırım yapmış ve şirketin ilk büyük müşterisi olmuştu. GSI, Anorco'nun tüm denizaşırı madencilik operasyonlarının güvenliğini sağlıyor ve Wyles'ın kişisel güvenlik ekibini oluşturuyordu.

Wyles ayağa kalkarak misafirini karşıladı. "Jim, seni görmek ne güzel. Evime geldiğin için teşekkürler. Bu konuşmayı, kimsenin duymayacağı özel bir ortamda yapmanın en iyisi olacağını düşündüm." Eski Angel'ı bir sandalyeye davet etti. "Ne içersin?"

"Kuzey markası varsa biraz viski," dedi Sunto. "Elbette var," dedi Wyles ve bir şişeyi çekerek

Whitting Körfezi kıyısındaki Cape Glosset'teki en sevdiğim içki fabrikaları. "Bunca zaman burada geçirdikten sonra

buraya geldikten sonra hala hoji'ye geçmedin mi?"

Sunto, Wyles'ın uzattığı bardağı aldı ve takdirle bir yudum aldı. "Sanırım bu beni başarısız bir geri dönüşçü yapar. Aklında ne var, Art?" Sunto, her zaman doğrudan konuya giren türden biriydi. "Son zamanlarda pek sorun çıkmadı. Sabotaj girişimleri önemli ölçüde azaldı." Janloon bombalamasından bu yana, Yeşil Kemik klanları, Anorco'nun varlıklarına ve tesislerine yönelik saldırılarını sürdürmek için klan karşıtı unsurları bastırmakla meşguldü.

Wyles, kendine bir bardak doldururken konuyu geçiştirdi. "O kılıçlı klan haydutları yerel bir sorun." Ziyaretçisinin karşısındaki deri koltuğa oturdu. "Öte yandan, Ygutanian etkisinin yayılması ve Deliverantizm'in küfürleri, bunlar küresel bir tehdit."

"Görücü, gerçeği söylemeyenlerin yalanlarını korusun," dedi Sunto kararlı bir sesle.

"Hepimiz Gerçeği görelim ve taşıyalım," diye ekledi Wyles. İki adam boyunlarında asılı duran Icana Şafağı kolyelerini kaldırıp dudaklarına dokundular. Sadık Gerçeğin Taşıyıcıları, Ygutan ile yürütülen Yavaş Savaş'ın sadece ekonomik veya askeri bir çatışma değil, aynı zamanda manevi bir çatışma olduğunu biliyorlardı. Ygutan dini tarikatı Protecks'in önderliğindeki Deliverantistler, bilinen Gerçeğin eksik olduğunu ve Ygut vizyonerleri tarafından ortaya çıkarılacağını iddia eden, diğer sapkın inançların da yer aldığı, yoksulluk dinini yaymak için tüm dünyaya misyonerler gönderdi.

Misyonerler yalnız seyahat etmediler. ROE askeri istihbaratının elde ettiği bilgilere göre, nekolva ajanları ülkelerinin gerçeğe aykırı gündemini sınırlarının çok ötesine taşıdılar. Özel olarak eğitilmiş, biyoenerjik yeşim taşıyla güçlendirilmiş ajanlar, Dramsk'ta efendileri için casusluk yaptılar, suikastler gerçekleştirdiler ve Ygutan yanlısı ayaklanmaları destekleyip onlara malzeme sağladılar.

Wyles, Sunto'ya şöyle dedi: "Savaş Bakanlığı yetkilileriyle çok ilginç görüşmeler yaptım. Operasyon Firebreak hakkında ne biliyorsun?"

Sunto'nun kaşları kalktı. Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Angels'tan çıkarken duyduğum söylentiler dışında bir şey bilmiyorum," dedi yavaşça. "Söylenene göre, Oortokon Savaşı sırasında Başbakan Galtz tarafından, dünyanın herhangi bir yerinde Ygutanianların yayılmasını önlemek için onaylanan gizli bir programmış."

Wyles güldü. "Şu anda, bu ordudaki en iyi bilinen sır gibi görünüyor. Operasyon Firebreak, Deliverantizm ve Ygutanian etkisini püskürtmek için yerel müttefiklerle işbirliği yaparak, Tun'un kuzeyi, Krenia ve Sutaq gibi birbirinden uzak yerlerde gizli operasyonlar başlattı."

Sunto, kollarını hala kavuşturmuş halde başını salladı. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

Wyles gülümsedi. Jim Sunto'yu severdi. ROE Donanması'nın üst kademelerinde ve Ulusal Meclis'te, Sunto'nun Kekonese kökenli olması nedeniyle ona asla tam olarak güvenmeyecek veya kabul etmeyecek bazı kişiler tanıyordu, ama onlar ırkçılardı. Wyles, Gerçeğe bağlılığın, bir kişinin ten rengi ve damarlarında akan kan dahil her şeyden üstün olduğuna inanıyordu. Wyles, "Başbakan Roburg, Ateşkes Operasyonu'nun fonlarını ve kaynaklarını kesiyor," dedi. Operasyon Firebreak'in fon ve kaynaklarını kesiyor."

ROE ordusu ve Tek Gerçek Kilisesi için son derece hayal kırıcı, ancak şaşırtıcı olmayan bir karar. Oortokon Savaşı gazileri arasında görülen akıl hastalığı ve uyuşturucu bağımlılığı oranlarına ilişkin olumsuz haberler, hükümetin askerleri yeşim taşı ile donatma ve IBJCS eğitimi verme konusundaki çabalarını azaltmasına neden olmuştu. Ekonomik durgunluk nedeniyle seçmenler, daha fazla yurt dışı savaşa girme fikrine karşı çıkıyordu ve Ulusal Meclis, Roburg yönetimine askerleri geri çekmesi için baskı yapıyordu. "Tahmin edebileceğiniz gibi," diye ekledi Wyles, burnunun altında viski kadehini çevirerek ve pek endişeli görünmeden, "bu durum Savaş Bakanlığı'nı zor bir duruma sokuyor."

"Başka bir deyişle, Anorco'dan umduğunuz kadar biyoenerjetik yeşim taşı satın almayacaklar." Sunto, Wyles'a kurnaz bir bakış attı. "Ama seni tanıyorsam, Art, değişen siyasi rüzgârları cebine birkaç yüz milyon talir sokmanın bir yolunu çoktan bulmuşsundur."

"Seninkine de," diye cevapladı Wyles. "Operasyon Firebreak en azından resmi olarak küçültülecek. Ama Ulusal Meclis ve Espen halkı Ygutanian Protecks'in din propagandasına karşı mücadele edecek siyasi iradeye sahip olmasa bile, Savaş Bakanlığı'nda, Mühimmat Derneği'nde ve gizli olarak Başbakanlık Ofisi'nde de sadık Hakikat Taşıyıcılar var. Kısa görüşlülüğün dünyayı Gerçeğe aykırı yöntemlerin istilasına maruz bırakmasına izin vermeyecek mantıklı insanlar."

Wyles, Sunto'ya bir zarf uzattı. Merakla, eski asker zarfın içindeki sayfaları çıkardı ve okumaya başladı. Adam, içeriğin anlamını kavrarken yüzü sakin kaldı, ancak sayfaların hızlıca hışırdaması heyecanını ele verdi. "Bu...

"Savunma Bakanlığı sekreterinden, Özel Askeri Müteahhitlerin Firebreak Operasyonu'na katılımını onaylayan gizli bir not." Wyles gülümseyerek bardaktan bir yudum aldı.

Sunto, şaşkınlıkla kağıtlardan başını kaldırdı. "Art, bu çok büyük bir adım.

Belki de çok büyük."

"Bu bizim için büyük bir fırsat, Jim," dedi Wyles. "Bu hükümet görevini yerine getirebilecek, yeşim taşı donanımlı, IBJCS eğitimli personele sahip tek bir özel askeri şirket var, o da GSI."

Sunto yavaşça notu katlayıp zarfa geri koydu ve sanki Seer'in orijinal kutsal kitabıymış gibi elinde hayranlıkla baktı. "Bu işi başardığımda GSI'nın hizmetlerine talep olacağını hep biliyordum." Ayağa kalktı ve Wyles'ın kitaplıklarının önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı, anlamaya çalışırken kaşlarını çatmıştı. "Başından beri bunu umuyordum, ama beklediğimden daha erken gerçekleşiyor. GSI'yı kurup yavaş yavaş müşteri kazanıyordum. Bu ölçekte bir operasyon için yeterli nitelikli personel, ekipman ve biyoenerjetik yeşim taşım yok."

Wyles parmaklarını birleştirdi. "GSI'ya üç yüz milyon talir daha yatırmaya hazırım."

Sunto öksürdü. Kendine gelince, "Bu da demek oluyor ki..." diye bağırdı.

"GSI, Anorco Global Resources'ın bir yan kuruluşu olur. Seni satın almayı teklif ediyorum, Jim. Tabii ki başkan ve CEO olarak kalırsın." Pencereden, gemilerinin deniz tabanını karıştırdığı Amaric Okyanusu'nu işaret etti. "Anorco'nun sermayesi ve yeşim taşı var. GSI'nın uzmanlığı ve personeli var. Birlikte, dikey entegre bir özel orduya sahip olacağız. Bu bizi zengin edecek, ama daha da önemlisi, dünya çapında yayılan yalanları geri püskürtecek."

Jo Boy Gasson, kesin kazançlı işlere para yatırma konusunda yetenekli tek kişi değildi. GSI'nın satın alınmasıyla, Wyles'ın holdingi yeşim taşı tedarik etme imkanına ve onu kullanabilecek askerlere sahip olacaktı. Ayrıca, Mühimmat Derneği'nin başkanı olarak Wyles, Adamont Capita'da savaşları başlatacak siyasi bağlantılara ve nüfuza sahip olacaktı. "Bunun sindirilmesi zor olduğunu biliyorum," dedi Wyles. "Ama benim tavsiyem, işe alım çabalarınıza hız vermeniz."

"Tanrım, Kahin ve Hakikat," diye mırıldandı Sunto. Viski kadehini uzattı. "Bir içki daha içelim."

BÖLÜM

34



Mantıksız

Yirminci yıl, ikinci ay

Üniversite öğrencimiz ilk seçme hakkına sahip," dedi Hilo, Jaya'nın Wen'in yemek masasının ortasına koyduğu yapışkan meyveli kek tabağına uzanan elini kenara iterek. "Bu gece Ru'yu kutluyoruz. Hadi oğlum, istediğini al."

Ru kız kardeşini dirsekleyerek kenara itti ve şeftali kekini seçti. "İyi seçim," dedi Hilo, kolunu Ru'nun omzuna atarak. "Her zaman en iyisini seç." Genç, bulanık gözlerle gülümsedi. Lise mezuniyet töreni dün olmuştu ve sınıf arkadaşlarıyla geçirdiği partiden sonra öğlen saatlerinde uyanmıştı. Bu akşamki yemek, Ru'nun en sevdiği yemeklerden oluşan bir kutlama yemeğiydi: kırmızı biber soslu kaburga, karides köfte, çıtır çıtır kızarmış yeşil fasulye. Yeni mezun, pastasını bitiremeyecek kadar tok olmuştu. Koko heyecanla kuyruğunu sallayarak Ru'nun masanın altından ona verdiği lokmaları yiyordu.

Önümüzdeki yılbaşı tatilinden sonra Ru, Jan Royal Üniversitesi'ne başlayacaktı. Kampüs metroyla otuz dakikadan az uzaklıktaydı, ama Ru, üniversite deneyimini tam anlamıyla yaşamak için öğrenci yurdunda kalmaya karar vermişti. Hilo bunu anlıyordu. On sekiz yaşında, genç adam ailesinden ayrılmaya ihtiyaç duyuyordu. Kardeşleri ve kuzenleri arasında Kaul Du Akademisi'nde yaşamayan tek kişi oydu. Yine de, oğlunun evden ayrılacağı düşüncesi Hilo'yu üzdü. Ru, çocukları arasında en uyumluydu.

Niko gibi huysuzluğu ya da Jaya gibi öfkesi yoktu. Herkesle iyi geçinirdi ve sadece düşünmeden hareket ettiği için başını belaya sokardı, ki bu bir ergen için çok doğal bir şeydi. Ara sıra annesiyle çatışırdı, ama Hilo bunun sadece Wen'in ona çok sert davrandığı için olduğunu düşünürdü. Genel olarak, onunla birlikte olmak çok keyifliydi; o olmasa ev çok sessiz olurdu.

"Anne, tatlı ister misin?" Wen kayınvalidesine sordu.

"Hayır, çocuklara ver. Ben televizyon izleyip yatacağım." Kaul Wan Ria sandalyesinden gıcırdayarak kalktı ve Sulima ona odadan çıkmasına yardım etti. Hilo'nun annesi yetmiş sekiz yaşında hala sağlıklıydı, ama saçları tamamen beyazlamış, küçülmüş ve yumuşamış gibi görünüyordu, her zaman işgal ettiği arka planda daha da soluyordu. Büyükbabası zehir püskürten deri gibi bir kobraya dönüşmüştü, ama annesi kimseye sorun çıkarmıyordu.

Wen, Ru'ya "Ne okuyacağına karar verdin mi?" diye sordu.

"Shae teyze işletme okumamı önerdi," dedi Ru. "Böylece Hava Adamı'nın ofisinde ve bağlı şirketlerde birçok iş imkânı olacağını söylüyor."

"Teyzen çok akıllı ve pratik bir kadın," dedi Wen.

"Ama işletme derslerinin çoğu sıkıcı görünüyor," dedi Ru. "Sosyal bilimler bana çok daha ilginç geliyor. Sosyoloji ya da kamu politikası olabilir. Klan için çalışmak istemediğimden değil," diye ekledi hemen, "ama klan dışındaki insanlara da yardım eden bir şey yapmak istiyorum, diğer taş gözlüler gibi."

Ru, kendi iyiliği için biraz fazla iyimser ve özverili olabilirdi, ama Hilo cesaret verici bir şekilde, "Eminim siyaset veya hukuk ya da neye karar verirsen, başarılı olacaksın. Bunu bulmak için zamanın var, üniversite bunun için var. Ve yedek planın, annenin güzelliğini aldığın için Danny Sinjo gibi ünlü bir film yıldızı olmak olabilir."

Jaya kahkahayı bozdu ve eline kek kırıntıları sıçradı. Wen gülümseyerek başını salladı. "Ru'nun kime benzediğini herkes bilir."

"Da, yapma," dedi Ru.

"Bana gözlerini devirme," dedi Hilo alaycı bir şekilde, ama sesinde ciddiyet vardı. "Ve asla batıl inançlı aptalların yoluna çıkmasına izin verme. Sen benim oğlumsun. Sen bir Kaulsun. Eğer Yeşil Kemik değilsen, bu başka bir şey, büyük bir şey yapmak için yaratıldığın anlamına gelir."

"Evet, tamam, baba," dedi Ru, babasını eliyle uğurlayarak, ama Hilo'nun sözlerinin onu ne kadar mutlu ettiğini herkes görebiliyordu. Niko'yu dürttü. "Hey, belki gelecek yıl birlikte kampüste oluruz."

Niko kardeşine baktı, sonra da düğüm attığı peçeteye geri döndü. "Bence bu ailede üniversite öğrencisi olan sensin, Ru."

"Ne demek istiyorsun? Bir yıl Fist olarak geçirdikten sonra Jan Royal'a gideceksin, değil mi?"

Jaya, Ru'nun dikkatini çekip onu uyarmak için eliyle işaret etti ama çok geçti. Konuşma aniden kesildi. Ru, şaşkın bir şekilde etrafına baktı. Ailenin askeri kanadıyla pek bağlantısı yoktu ve final sınavları ve mezuniyetle o kadar meşguldü ki, Horn'un bir hafta önce rütbe terfileri ve yeşim taşları dağıttığı haberini duymamıştı.

"Ben Fist olmayacağım," dedi Niko. "Üniversiteye de gitmeyeceğim."

"Tabii ki öylesin," diye tersledi Hilo. "Lott Jin senin iyi iş çıkardığını söylüyor, rütbenin içindeki herkesten daha iyi yeşim taşını taşıyorsun. Sadece biraz daha çaba sarf etmen gerekiyor. Şimdiye kadar daha fazla inisiyatif almalı, genç Parmaklara örnek olmalıydın. Ortalama bir performansla Yumruk olmayı bekleyemezsin."

"Günümüzde üniversite eğitimi elbette önemli," diye ekledi Wen, "ama daha fazla yeşim taşı kazanana kadar bir iki yıl bekleyebilirsin. Beklediğin rütbeye göre biraz geride olsan bile, kendini verip çalışırsan yetişebilirsin."

Niko, üzüldüğünde her zamanki gibi sessiz kaldı. Eleştirildiğinde veya disiplin edildiğinde Ru ikna etmeye ve tartışmaya çalışırdı; Jaya ise gözyaşları içinde odadan çıkardı. Niko ise şu anda yaptığı gibi içine kapanır, yeşim taşı aurası siyah bir bulut gibi etrafını sararken somurtkan bir şekilde masaya bakardı. Hilo öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Sırf Sütun'un oğlu olduğun için her şeyin sana kolay gelmesi gerektiğini mi düşünüyorsun? Kendini kanıtlamak için çok çalışmana gerek olmadığını ve araba olayı gibi utanç verici şeyleri yapıp paçayı sıyırabileceğini mi düşünüyorsun?" Hilo kendini tuttu; yeğenini o olay için zaten cezalandırmıştı ve bir daha bu konuyu açmayacağına söz vermişti.

Bunun yerine, daha sakin bir sesle şöyle dedi: "Lott Jin'le ilk tanıştığımda ondan emin olmadığımı biliyor muydun? Şimdi inanması zor ama gençken çok yaramazdı, somurtkan ve küstahça konuşurdu. Babası en üst düzey Yeşil Kemiklerden biriydi ve o babasının izinden gitmekten nefret ediyordu. Neyse ki

kendi yolunu buldu. Tutumunu değiştirdi ve herkesten daha çok çalıştı. Şimdi klanın Boynuzu oldu. Demek istediğim, başlangıcın çok iyi olmasa bile, bazı hatalar yapsan bile, durumu tersine çevirmek için geç değil. Sadece bunu yapmaya kararlı olmalısın."

Niko başını kaldırdı. Amcasının gözlerine bakmaktan kaçınıyordu, ama şimdi şöyle dedi: "Ciddiyim. Fist olmayacağım ve üniversiteye de gitmeyeceğim. Klanın dışında bir iş teklifi aldım ve kabul ediyorum."

Yemek masasında tam bir sessizlik oldu. Jaya bile şaşkınlıktan bir şey söyleyemedi. Hilo, Niko yabancı bir dilde konuşmuş gibi gözlerini kırptı. İnanamayan bir şekilde, “Bu kararı kimseye söylemeden mi verdin? Kendi ailenle konuşmadan mı? Bunun yerine hepimize böyle mi patlatıyorsun?”

"Neden tartışalım ki?" dedi Niko. "Kabul etmeyeceğinizi biliyordum."

Hilo yeğenine tokat atmak istedi, ama Wen koluna elini koydu ve derin bir nefes almaya zorladı kendini. "Senin inandığının aksine," dedi Hilo yavaşça, "ben mantıksız biri değilim, Niko. No Peak dışında çalışmak istiyorsan, bunu bana ve annene söylemeliydin."

Niko cevap vermedi, ama yeşim rengi aurası şişede fırtına gibi kaynıyordu. Niko bir zamanlar sakin ve düşünceli, meraklı ve öğrenmeye hevesli, küçük kardeşlerine düşkün, yaramazlık yapmayan, kolay bir çocuktu. Hilo, ebeveyn olarak nerede hata yaptığını, yetenekli yeğeninin nasıl bu kadar amaçsız ve kararsız bir genç adama dönüştüğünü mutsuz bir şekilde merak etti. Hilo, babacan sabrının son kırıntılarını topladı. "Kaul olarak büyümek, huzursuz olup keşfetmek istemen belki de çok doğal bir şey ve ben bu konuda yeterince duyarlı davranmadım. Klanın dışında bir iş, birkaç yıl için sana iyi gelebilir, farklı bir bakış açısı kazandırabilir. Ne de olsa amcan Andy bir doktor. Ancak bu kararı anne babanla konuşmadan vermemelisin. Ne iş bu arada?"

Niko, buruşuk peçeteyi boş tabağına attı ve masadan kalktı. "Ganlu Solutions International'a giriyorum."

Wen küçük, keskin bir nefes aldı, Hilo'nun kolu yemek masasının üzerinden uzanıp en büyük çocuğunun saçını tutup onu sandalyesinden çekip çıkarmadan önce herkesin çıkardığı tek ses buydu. Bir tabak yere düştü; herkes koltuklarından sıçradı. Hilo ayağa kalktı. Niko'yu kendinden uzaklaştırıp en yakın yemek odası duvarına itti, çerçeveli bir aile fotoğrafını yere düşürdü.

"*Paralı asker* olarak çalışmak için mi kaydoldun?" Hilo boğazından bir ses çıkardı. "Ait olmadığın yerlerde, kanı ince, şöhrete düşkün yabancılarla dolaşıp, yeşim yeteneklerini en yüksek teklifi verene satacak mısın?" Niko'nun kafasının yanına tokat attı ve onu tekrar itti, genç adam onun kadar uzun olmasına rağmen üzerinde dikildi. Bağırırken gözleri ve havası şişti. "Sen ne biçim bir Yeşil Kemik'sin? Ne biçim bir *oğulsun?*"

Ru ayağa fırladı. Koko da onunla birlikte zıpladı ve havladı. "Hadi ama baba," diye yalvardı Ru, kardeşini savunmaya çalışarak. "O bir hata yaptı, bir anlık bir hevesti."

"Bir heves değildi," diye homurdandı Niko, kafasının ağrıyan yerini ovuşturarak ve Hilo'ya karşı dik durmak için sırtını düzeltti, omuzlarını geriye attı ve ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi. Gözlerinde soğuk bir meydan okuma parlıyordu. "Neden yeşim taşı takan diğerlerinden farklı ya da daha iyiymişiz gibi davranmak zorundayız, onlar yabancı olsa bile? Sırf ırk ya da genetik yüzünden mi? GSI'da bazı işe alım görevlileriyle konuştum, iş ilginç görünüyor. Daha önce yapılmamış bir şey yapıyorlar. Benim tek bildiğim klan ve yapabileceğim tek şey yeşim savaşçısı olmak. Neden başka seçenekleri keşfetmeyeyim? Yeşim yeteneklerim karşılığında para kazanarak dünyayı gezebilirim."

Wen, titrek bir sesle, "Kendi kardeşin mezun olduktan sonra ailene bunu mü yapıyorsun?" dedi.

Niko yüzünü buruşturdu ama bakışlarını kaçırmadı. "Üzgünüm anne," dedi. "Üzgünüm Ru. Bu gece bu konuyu açmayacaktım."

Wen ayağa kalktı, ağzı düz bir çizgi halindeydi. "Aklın başına gelene kadar sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Arkasını dönüp yemek odasından çıktı.

Jaya sandalyede kalan tek kişiydi. Düşük bir sesle ıslık çaldı. "Kahretsin, bu sefer gerçekten yaptın, keke." Hiçbiri babaları kızgınken onunla yüzleşmek istemiyordu, ama annelerinin odadan çıkması hiç duyulmamış bir şeydi.

Hilo'nun ses tonu, adamlarının hepsini korkutmaya yeterdi. "Yarın sabah Jim Sunto'yu ya da konuştuğun kişiyi arayıp, düşünmeden hareket ettiğini söyleyeceksin. Kiralık asker olup kendini ve hepimizi rezil etmeyeceksin. Horn'un emrinde çalışacaks*ın*. Planlanan tüm eğitimlere katılacaksın ve gelecek yıl Fist olacaksın. Bunların hepsini yaparsan

sana klan içinde veya dışında yeni bir fırsat bulmayı konuşuruz, çünkü belli ki Sen Pillar olamayacaksın."

Niko'nun yüzü seğirdi, sonra sertleşti. "Kararımı verdim."

"Niko," Ru endişeyle tısladı ve ona gözlerini kocaman açarak baktı. "Bunu çok abartmıyor musun? Mutlu olmadığını söyledin. Da sana bir çıkış yolu sunuyor. Ailemizin ne düşüneceği umurunda değil mi?"

Niko, küçük kardeşine üzgün bir ifadeyle baktı. "Sen on sekiz yaşındasın, Ru. Kendi hayatın var ve üniversiteye gidiyorsun. Bana ihtiyacın yok." Hilo'ya dönerek, sesi alçaldı ve kinle titredi, ama çenesini dik tuttu ve yeşim rengi aurası kararlılıkla parladı. "Ailemin ne düşündüğünü bilmiyorum. Babam bir klan savaşında öldürüldü ve benim varlığımdan bile haberi yoktu. Annemi hain olarak idam ettin ve ondan geriye hiçbir şeyim kalmadı, fotoğrafı bile yok. Onlar hakkında neye inanmam gerekiyor?" Niko bir anlığına yüzünü çevirip öfkeyle yüzünü sildi. *"Sen* ne düşünüyorsun, amca? Sence ailem benim için bunu ister miydi, yoksa hala vaktim varken gitmemi söyler miydi?"

Hilo'nun kalbi bir spazm geçirdi. Elini uzattı ve sandalyenin arkasına sertçe kapattı. Bir saniye boyunca, Niko'nun duruşunda veya sesinde ya da yeşim rengi aurasının ince bir özelliğinde, Hilo'ya, en büyük oğlu olarak gördüğü genç adamın ortadan kaybolduğu ve onun yerine kardeşi Lan'ın yemek odasında durduğu hissi verdi. Lan, en kararlı ve ilkeli haliyle, bir zamanlar Hilo'nun itaat ettiği tek adamdı. Sonra o an geçti ve geride sadece kafa karışıklığı ve pişmanlığın keskin acısı kaldı.

"Baban, Yeşil Kemik olmanın ne demek olduğunu bilirdi." Hilo'nun sesi, kendi sesini tanıyamayacak kadar gergindi. "O asla kaçmazdı. Klanı yönetmek için her şeyini verdi, hayatını bile."

"Ve bu yüzden onu hiç tanıyamadım. Neden onun örneğini takip edeyim?" Niko'nun yüzü duygudan kızarmıştı. Yemek odasından uzaklaşıp ön kapıya doğru yürüdü.

"Eğer bunu yaparsan," diye Niko'nun arkasından seslendi Hilo, "eğer o kapıdan çıkıp annenin kalbini kırarsan, geri dönme bile."

Jaya ve Ru, artan endişeyle ağızları açık bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Baba...

." Jaya başladı. Sessiz kaldı.

Niko, sanki görünmez bir ip tarafından tutulanmış gibi bir an tereddüt etti. Sanki bataklıkta batmak üzereyken kendini çekip çıkarmış gibi kararlı bir adım attı. Sonra

bir sonraki adımı attı, sonra bir sonraki. Kapı arkasından kapandı ve onu görüş alanından çıkardı, ama birkaç dakika boyunca Hilo, evden uzaklaşan yeğeninin çalkantılı aurasında sessiz acıyı hissedebiliyordu.

Jim Sunto, ofisinde Savaş Bakanlığı'ndan iki insan kaynakları müdürüyle sabah telefon görüşmesi yaparken, GSI'nın kapısında şiddetli bir kargaşa çıktı. İlk başta gürültünün bir eğitim tatbikatından geldiğini sandı. Sonra güvenlik görevlilerinin *"Durun! Durun yoksa ateş açacağız!*" diye bağırdığını duydu ve onların paniğini hissetmek için yeşim yeteneklerine bile ihtiyaç duymadı.

Sunto telefonu düşürdü ve silahını çekerek ofisinden dışarı koştu. Binanın ön kapısından dışarı fırlayarak, bir anda olanları gördü. Güvenlik kulübesinin arkasındaki tel örgü çit açılmıştı; sürgülü kapı mekanizmasından koparılmış ve yana yatmıştı. GSI üniformalı iki adam yerde yatıyordu — Tanrıya şükür hala hareket ediyorlardı — ve diğer dördü silahlı bir çatışmada bağırışıyorlardı, ikisi R5 tüfekleriyle, diğer ikisi ise Corta 9 mm tabancalarıyla nişan almışlardı.

Kaul Hiloshudon, dört Green Bone savaşçısının eşliğinde, kırılan çitin içinden geçerek, bir iblisin acımasızlığıyla binaya doğru ilerledi. En yakın GSI güvenlik görevlisi Kaul'un göğsüne iki el ateş etti. Sunto, o adama yüz metre mesafeden küçük kalibreli bir silahla yetenekli bir Yeşil Kemik üyesini vuramayacağını söyleyebilirdi. Kaul sinirli bir homurtuyla mermileri savuşturdu ve ölümcül bir hışırtıyla yumruklarından kendi silahlarını çıkardı: Ankev 600 tabancalar ve karbon çelik ay bıçakları.

"Ateş etmeyin!" Sunto adamlarına bağırdı. Önlerinde koşarak kollarını salladı. "Ateş etmeyin lanet olası kahinler!" Kekonese diline geçerek saldırganlara bağırdı, "Kaul, lanet olsun, kan banyosu mu istiyorsun? Adamlarına geri çekilmelerini söyle!"

Kaul durdu ve Sunto'ya korkunç bir bakış attı. Jade, bir müfrezeyi donatmaya yetecek kadar parlak bir şekilde köprücük kemiğinde parlıyordu. "Seni *pislik herif*. Kendi *oğlumu* sen işe aldın!"

"Ben öyle bir şey yapmadım. O, bilgi toplantılarımızdan birinde bana geldi." Yavaşça hareket eden Sunto, Corta'sını kılıfına soktu ve ellerini açtı. "Silahlarınızı indirin," dedi Espenianca GSI muhafızlarına.

"Efendim..." içlerinden biri başladı.

"Aşağı indirin dedim!" Sunto, No Peak'in en iyi adamlarıyla eğitim almıştı ve onların neler yapabileceğini biliyordu. Silahlı çatışma çıkarsa, Green Bones, Deflection'ı birleştirerek gerçek bir kasırga yaratacak ve mesafeyi kapatarak adamları bıçak ve hançerlerle saniyeler içinde öldürecekti. "Bir düşün," dedi Kaul'a. "Espenian şirketine ve çalışanlarına sebepsiz yere ölümcül bir saldırı düzenlemiş olmakla suçlanmak ister misin? Adamlarını geri çağır. Ofisime girelim ve medeni insanlar gibi konuşalım."

Sunto, klan liderini tanıdığı onca yıl boyunca, Kaul Hilo hakkında duyduğu hikayelerin doğru olup olmadığından hiç emin olamamıştı. Şimdi ise muhtemelen doğru olduklarını düşünüyordu. Sütuna eşlik eden Yumrukları tanıdı: Lott, Vin, Suyo ve Toyi. Hepsiyle vakit geçirmiş, onlara öğretmiş ve onlardan öğrenmişti, ama Kaul'un tek bir sözüyle onu ve tüm askerlerini öldüreceklerdi. Kekonese halkının vahşi olarak stereotipleştirilmesine şaşmamak gerek, diye düşündü Sunto, kin ve nefretle.

Kaul'un gözleri kısıldı. Omzunun üzerinden arkasına döndü. "Burada kal," dedi Lott'a. Sunto, gerginlik azalırken sessizce nefes verdi, her iki taraf da isteksizce silahlarını indirdi. İki adam arkadaşlıklarını bitirdikten sonra Kaul, eski Melek ile bir kez bile iletişime geçmemiş, Euman Adası'ndaki GSI eğitim tesislerine gitmemişti, ama şimdi Sunto'nun yanından geçip binaya sanki orası ona aitmiş gibi girdi.

Sunto onu takip etti. İçeri girince ofisinin kapısını iterek açtı. Kaul içeri girdi ama oturmadı. İşlevsel mobilyalara ve kutu gibi kurumsal ortama kısa, küçümseyen bir bakış attı, beklediği gibi hiç etkilenmemişti. "Kekon'dan uzak durmanı söylemiştim," dedi, tehdidini yerine getirmek üzere olan bir adamın soğuk hayal kırıklığıyla. "Dinlemedin."

Sunto masasının arkasına geçerek aralarında mesafe bıraktı. "Tek yaptığım, potansiyel çalışanlar için bilgilendirme toplantıları düzenlemekti. Bu hiçbir şirket için olağandışı bir şey değil." Bunun klanların öfkesini çekeceğini tahmin edebilirdi, ama işe alım konusunda çekingen davranamazdı. Operasyon Firebreak sözleşmesi, GSI'nın yeterli sayıda asker sağlayabilmesine bağlıydı. "Eski askerleri veya yeterli özel eğitim almış kişileri işe almak istiyoruz. Klanlardan Green Bones'u ayartmak için hiçbir çaba sarf etmedik, ama ilgilenen ve nitelikli adaylarla görüşeceğiz."

"Niko ile yaptığınız anlaşma ne olursa olsun, bozun," diye emretti Kaul. "O, sizin zayıf kanlı özel ordunuzda çalışarak yeşim taşını boşa harcamayacak."

"Zayıf kanlı," dedi Sunto. "Sana veya dar görüşlü klan sistemine itaat etmeyen herkes için hep böyle düşündün, değil mi? Kanı az olsun ya da olmasın, ben senin emrinde çalışanlardan biri değilim, Kaul. GSI de senin haraç şirketlerinden biri değil. Oğlun yetişkin bir adam. Kararından emin olup olmadığını birkaç kez sordum ve bana emin olduğunu söyledi. Sözleşmeyi çoktan imzaladı ve başlangıç ikramiyesini aldı bile."

Kaul ellerini Sunto'nun masasına koydu ve aralarındaki mesafeyi kapatarak öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "O Kekonese yüzünün arkasında kirli bir Espenian ruhu var. Parayı anlıyorsun, değil mi? Teklifini geri çekersen, ona ödediğinin on katını sana öderim."

Sunto kaşlarını çattı. "Bir şirket yöneticisine bir çalışanı kovması için rüşvet vermek yasa dışıdır."

"Yıllar önce bana buraya sorun çıkarmaya gelmediğini söylemiştin, ama şimdi askerlerin Kekonese yeşimini çalan maden gemilerini koruyor. Bana ahlaki üstünlük taslayarak palavra atma." Kaul'un bakışları sesi kadar sabit ve ürperticiydi. "Niko'yu işe alarak No Peak'e ulaşıp ailemi parçalayacağını biliyordun. Yine de yaptın. Bunu yapmaya çalışan başka biri olsaydı, onu öldürürdüm. Ama eski dostluğumuza saygıdan, sana bir seçenek sunuyorum. Parayı al ya da alma, ama bunu benim için kişisel bir iyilik olarak çözmeni istiyorum. Bu seni hiç etkilemezse, en azından beni düşman olarak görmek isteyip istemediğini bencilce bir şekilde düşün."

Sunto bunu yapmadı. Kekon'da doğmuştu ve son on beş yılının çoğunu bu ülkede geçirmişti. Klanların ne kadar güçlü olduğunu ve liderlerinin ne kadar acımasız olabileceğini biliyordu. Kendini, körü körüne tehlikeye atan gururlu veya pervasız bir adam olarak görmüyordu.

Ancak acı gerçek şuydu ki, yeşim taşı donanımlı ve eğitimli askeri personele sahip sadece üç ülke vardı: Espenia Cumhuriyeti, Ygutan ve Kekon. GSI çalışanlarının çoğu eski ROE özel kuvvetleri mensuplarıydı, ancak yine de daha fazla insana ihtiyacı vardı. Ne yazık ki, Golden Spider Company'den mevcut ve eski askerleri işe almak, umduğu kadar kolay olmamıştı. Bu askerlerin bazılarını, General Ronu ile birlikte Kekonese ordusunu reform etmek için çalıştığı yıllarda bizzat kendisi eğitmişti. Green Bones, klanlara bağlı olmayanlar bile, yabancı bir şirkette çalışmayı kabul etmekten çekiniyordu

ve Kekon'da kabul edilebilir yeşim mesleklerine ilişkin katı tutumlar devam ediyordu.

Kaul Nikoyan'ın GSI'da çalışmaya başlaması, diğer Yeşil Kemiklere etki edecek bir dönüm noktası olabilirdi. Onun gibi adayların kurumsal askeri deneyim eksikliğini, saf yeşim yetenekleriyle fazlasıyla telafi ediyorlardı ve bu tür yeni askerlerin akını, GSI'nın yeteneklerini kısa sürede artıracaktı. No Peak klanı, Pillar'ın kendi oğlu bile bu kararı vermişken, GSI'yı veya şirkette çalışmayı seçenleri kınayamaz veya cezalandıramazdı.

"Ben bir Espenian şirketi yönetiyorum." Sunto, Kaul'un bakışlarına korkusuzca karşılık verdi. "Bana kalırsa, oğlunuz kendi iradesiyle ayrılmaya karar vermedikçe, o bir çalışandır."

Kaul'un sesinde hiçbir tonlama yoktu. "Ne yaptığını anladığını sanmıyorum."

Sunto anlıyordu. GSI'nın tüm serveti, kendi kişisel itibarı ve belki de Truthbearing dünyasının kaderi Operasyon Firebreak'e bağlıydı. Art Wyles, dayanılmaz derecede kendini beğenmiş, herkes tarafından sevilmeyen bir oligarktı, ama Sunto'ya hayatının en büyük fırsatını sunmuştu ve Savaş Bakanlığı, Mühimmat Derneği ve Anorco'nun tüm hissedarları nezdinde, söylentilere göre Sunto'nun gözüne girmek istemediği Port Massy'deki bazı kişiler de dahil olmak üzere, onun için kefil olmuştu.

Sunto, Espen vatandaşı ve ROE hükümeti için çalışan eski bir Navy Angel savaş gazisi olmasının kendisine özel bir koruma sağladığını da biliyordu. Kaul, onu öldürmeye kalkışacak kadar pervasız olabilirdi, ancak bunu olağanüstü bir inceleme ve yaptırım riski olmadan yapamazdı ve bu bile GSI'yı yıkamazdı. Wyles, şirketi yönetmesi için başka birini işe alabilirdi. Her şeyi göz önünde bulunduran Sunto, Espenli hissedarlarını hayal kırıklığına uğratmaktansa, karşılarında hiçbir avantajı olmayan Kaul'a karşı şansını denemeye karar verdi.

"Senin düşmanın olmak istemem, Kaul," diye cevapladı, olduğu yerde kalarak. "Ama senden de korkmuyorum."

Pillar dikleşti. Sunto, bu adamla Yedinci Disiplin spor salonunda ilk tanıştığı günü hatırladı. Hastaneye kaldırılacağını düşünmüştü ve Kaul'un bu kadar dost canlısı, rahat bir kibirle dolup taşan ve böyle bir üne sahip bir adamdan bekleyeceğinden daha fazla gülümseyen birisi olduğunu görünce şaşırmıştı. Şimdi ise bunların hiçbiri yoktu. Sunto, sağ elinin yanındaki Corta tabancayı düşündü.

"Belki de korkacak bir şeyin olmadığı hissinde haklısın," dedi Kaul. "Yabancı bir şirkete benim istediğimi yapmaya zorlayamam ve senin kolayca korkacak ya da öldürülecek bir adam olmadığını biliyorum. Bu yüzden kısa vadede bu karar senin için iyi olabilir. Ama dostluğumuzu bir kenara atıp kendi çıkarın için oğlumu elinden aldığını unutmayacağım." Yeşil Kemik'ten yayılan yeşim enerjisi, çok hareketsiz olmasına rağmen bir insana ait olamayacak kadar parlak görünüyordu. "Sana söz veriyorum, er ya da geç bu hakarete cevap vereceğim."

"Oğlunun neden klanında kalmak yerine GSI için çalışmak istediğini bir düşün. Yeşil Kemik klanları artık modası geçiyor. Kendi ailen bile bunu görebiliyor." Sunto çenesini kaldırdı. "Şimdi adamlarını al ve mülkümden defol."

Korkutucu bir an için, Kaul'un yüzündeki ifade, geldiği gibi kaba şiddete başvuracağını düşündürdü. Sunto, kendi yeşim enerjisine hazırlıklı olarak elini uzattı. Saniyeler geçti, Kaul malikanesinin çimlerinde birbirleriyle dövüşürken aralarında geçen saniyelerden çok daha uzun ve sonsuz derecede gergin saniyeler.

Sütun'un gözlerindeki ateş, siyah kömürlerin arkasına çekildi. "Senin baba olmadığın çok açık, Teğmen." Kaul kapıya döndü. "Yoksa kendini bu kadar yenilmez hissetmezdin."

Sunto temkinli bir mesafeden onu takip etti ve Pillar'ın bir hareketle Yeşil Kemiklerini topladığını ve kırık güvenlik kapısından dışarı çıktığını izledi.

BÖLÜM

35



Seçimi Olanlar

Uçağın tekerlekleri Janloon Uluslararası Havaalanı'nın pistine inerken, Anden gözlerini ovuşturdu ve pencereden dışarıya, kışın ortasında öğleden sonra gökyüzüne bakarak sersemlemiş bir şekilde dışarıya baktı. Aklı hâlâ Amaric Okyanusu'nun diğer tarafındaydı. Uluslararası Biyoenerjetik Tıp Sertifikasyon Kurulu'nun yöneticilerinden biri olarak, kliniklerin uygulama standartlarına uygunluğunu denetlemek için yılda en az iki kez Espenia'ya uçuyordu, bu da onun Hava Durumu Adamı'ndan bile daha fazla uçuş mili biriktirdiği anlamına geliyordu. En azından artık uçaklarda sigara içilmiyordu ve Kekon Air'de Silver statüsü sayesinde yolculuğu eskisinden daha konforlu geçirebiliyordu.

Espenia'daki iyi haber, WBH Focus ve Espenia Kekonese Derneği'nin çabalarıyla yeşim taşının tıbbi kullanımının giderek kabul görmeye başlamasıydı. Kötü haber ise, Kekonese yeşim taşıyla ilgili her olumlu haberin yanında, son derece olumsuz haberlerin de olmasıydı. Resville'in Bad Keck'i Jon Remi, o şehirde gücünü artırmaya devam ediyor, rakiplerinin elinden ve polisin tutuklamasından kaçmaya devam ediyordu.

Anden'in katıldığı en son KAE yönetim kurulu toplantısında Migu Sun, "Remi'yi ikna etmek, daha düşük bir profil çizmesini sağlamak için birçok kez denedik, ancak onu dizginleyemiyoruz" diye açıklamıştı.

Cory son derece sinirliydi. "Diğer tüm şehirlerin Yeşil Kemikleri, Remi ve Snakeheads çetesiyle ilişkilerini kesti. Federal kurumlarla işbirliği yapıyoruz, polisin onu yakalamasına yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi onlara veriyoruz. Belki bu çok kötü bir şey," diye

karamsar bir şekilde mırıldandı, "ama yakında tutuklanmazsa, umarım sonunda Çetelerden biri onu yakalar."

Espenia'daki sorun, Anden bagajını toplarken düşündüğü gibi, paradan daha büyük bir sadakat olmamasıydı. Kekon'da her zaman iki güç kaynağı vardı: altın ve yeşim taşı. Doğru kan ve eğitime sahip olmayan bir adam, ne kadar parası olursa olsun yeşim savaşçısı olamazdı. En zengin adam bile öldürülebilirdi. Kendisi yeşim taşı takmıyorsa, takanların dostluğuna ihtiyaç duyardı. Bu yüzden her zaman bir denge gücü vardı.

Dünyanın geri kalanında ise durum böyle değildi. Espenia'daki Kekonese Derneği, ülkede kendi isteklerini uygulayabilecek güce sahip bir klan değildi. Anden, Jon Remi'nin Espenia'da Yeşil Kemik olarak başarılı olmanın yeni örneği olduğu konusunda içinden kötü bir hisse kapıldı. Zenginlik ve güç kazandıkça, kendisi gibi olmak isteyen takipçileri etrafında toplayacaktı.

Anden'in havaalanından aldığı taksi, tatil sezonu trafiğiyle boğuşarak apartmanına kadar yol aldı. Uzun yolculuk boyunca Anden, karamsar düşünceleri kafasından atmaya ve dikkatini şimdiki ana vermeye çalıştı. Port Massy'deki arkadaşlarına yardım etmek ve No Peak'in o ülkedeki gündemini ilerletmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Gerisi onun kontrolü dışındaydı.

Dairenin kapısından içeri girdiğinde, Jirhuya oturma odasındaki kanepede oturmuş konsept çizimlerini inceliyordu. "Çok geç kaldın," dedi Jirhu iç çekerek, elindeki işi bırakıp zarif vücudunu minderlerden kaldırdı. Kapıya gelip Anden'e bir öpücük verdi. Jirhu sabun ve tıraş losyonu kokuyordu; duş almış ve tıraş olmuştu, kıvırcık saçları hâlâ nemliydi.

"Uçak rötar yaptı ve trafik çok yoğundu," diye açıkladı Anden.

"Akşam yemeği hazırlayamadığım için üzgünüm, miyan." Bu, Anden'e taktığı takma addı, Abukei dilinde "*benim"* anlamına gelen sevgi sözcüğüydü. "Buzdolabında pek bir şey yoktu ve market alışverişi yapmaya vaktim olmadı."

"Önemli değil. Dışarıda yemek yiyebiliriz." Henüz pek acıkmamıştı; Port Massy saatine göre sabahın erken saatleriydi. "Ya da Tuni'den sipariş verebiliriz."

"Evde kalalım." Jirhu bir kolunu Anden'in beline doladı. Diğer eliyle Anden'in elini tutup kendi kıçına götürdü. "Sen dünyanın öbür ucunda olduğun on gün çok uzun geçti." Anden'i tekrar öptü, daha derin bir öpücükle.

Anden omuzlarının gevşediğini hissetti, seyahatin yorgunluğu bacaklarının arasında hissettiği heyecanla bir kenara itildi. Hâlâ taşıdığı çantayı yere bıraktı ve Jirhu'nun başını geriye doğru eğerek çenesini ve boynunu öptü, derin bir nefes aldı ve dudaklarını diğer adamın boğazındaki rahatlatıcı çukura bastırdı. Jirhu onu yatak odasına doğru çekti ve o da onu takip etti, ancak içinden gelen küçük bir isteksizlik hissini engelleyemedi. Jirhu'ya istediği her şeyi vermekten her zaman çok istekliydi, ama uçuştan yorgundu ve bu gece performans sergilemek yerine alıcı olmayı ya da sadece ağızları ve elleriyle birbirlerinin vücutlarının tadını daha rahat bir şekilde çıkarmayı tercih ederdi.

Sanki çekingenliğini hissetmiş gibi, Jirhu Anden'i yatağın kenarına oturtup gömleğinin düğmelerini açtı, parmak uçlarıyla göğsünden karnına doğru kaydırdı, sonra Anden'in dizlerinin arasına çömelip pantolonunu çözdü. "Sadece rahat ol, gerisini ben hallederim."

Anden ağırlığını kollarına verip gözlerini memnuniyetle kapattı, Jirhu onu ustaca tam bir tahrik haline getirirken vücudundaki son gerginliğin de arzuyla eridiğini hissetti. Partnerinin ağzının ısısı uzaklaştığında ve yağ şişesinin kapağının açılma sesini duyduğunda Anden gözlerini açıp yatağa tırmandı. Jirhu çoktan ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, hazır ve heyecanla nefes nefeseydi. Uzun, kahverengi vücudu, pürüzsüz sırtı, zarif kollarına kadar uzanan omuzları, sıkı kalçalarıyla çok güzel bir manzaraydı. Uzun zaman önce Cory, Anden'e acele etmemesini, önce parmaklarını ve ağzını kullanmasını, yavaş ve nazikçe girmesini, kendisinin nasıl davranılmasını istediğini düşünmesini öğretmişti
— ama Jirhu bazen şaşırtıcı derecede sabırsızdı. Anden'e doğru itti, onu içine aldı; yatağın başlığını tuttu ve kalçalarını yukarı doğru kaldırdı, ritmik bir şekilde itip sıkıştırdı. Jirhu çok konuştu — Anden'e göre şok edici derecede çok, ama bunu son derece erotik buldu. Anden'e omzunu ısırmasını, kalçalarını tutmasını, kıçını tokatlamasını, penisini okşamasını emretti. Zirveye ulaştığında, bir dizi inilti ve coşkulu küfürlerle boşaldı. O sırada Anden, kendini bir rollercoaster koltuğuna bağlanmış gibi hissediyordu. Jirhu ona şiddetle ve ustaca hareket ederek onu sıktı ve Anden zirveden yuvarlanarak titreyerek erkek arkadaşının üzerine düştü.

Bir süre birlikte uzanarak, yeniden bir araya gelmenin keyfini çıkardılar. "Biraz bencilce davrandım," diye itiraf etti Jirhu utangaç bir şekilde ama özür dilemeden.

"Israrcı olmanı seviyorum," diye onu teselli etti Anden. Belki de Jirhu daha fazla partnerle birlikte olduğu için, ya da Abukei olduğu için aynı kültürel engellere sahip olmadığı için, Jirhu ne istediğini ve ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi.

O istediği şeyi istiyordu. Azimli, kendine güvenen biriydi ve bu sadece yatakta değil
—işinde, sanatsal vizyonunda, fikirlerinde de öyleydi.

Anden kalktı ve sırtına akan sıcak suyun tadını çıkararak yavaşça duş aldı. Duştan çıkıp giyindiğinde, Jirhu Taste of Tun'a sipariş vermişti ve birkaç dakika sonra kuzu ve mercimek yahnisi, otlu kızarmış patates ve sebzeli köfte içeren paketler geldi. Anden'in mutfak masasında, dizleri birbirine değecek şekilde oturdular ve kağıt kutulardan birbirlerinin tabaklarına yemek koydular.

"Yakında daha geniş bir yere taşınmak güzel olacak," dedi Anden. Aynı Old Town mahallesinde, üç blok ötede daha büyük bir daire bulmuştu ve gelecek ay birlikte taşınacaklardı. Anden ve Jirhu bir buçuk yıldır birlikteydiler. Jirhu'nun Anden'in evinin anahtarı vardı ve iş yerine daha yakın olduğu için kendi evinde olduğu kadar Anden'in evinde de sık sık vakit geçiriyordu. Yine de bazı anlaşmazlıklar vardı. Anden doktor olarak iyi bir gelir elde ediyordu ve doğuştan tutumlu biriydi, bu yüzden Janloon'daki yüksek konut fiyatlarına rağmen küçük bir ev alabilirdi, ancak Jirhu, peşinatın yarısını ödeyene kadar ev almayı kabul etmiyordu. Sanatçı olarak biriktirdiği para çok azdı, ancak Cinema Shore'un büyüyen film listesindeki tüm işleri sayesinde, tekrar taşınmaları çok uzun sürmeyebilirdi.

"Şahsen ben burayı özleyeceğim," dedi Jirhu alaycı bir gülümsemeyle. "Buraya çok benziyorsun." Düzenli, sade bir şekilde dekore edilmiş odayı, Anden'in düz tahtadan yapıp kendisi boyadığı kitaplık ve rafları, oturma odasında asılı duran ağır kum torbasını, yeğenlerinin daha küçükken yaptıkları küçük eşyaları ve çocuk resimlerini işaret etti. Anden, yeni dairelerine Jirhu ve Wen'in taşınır taşınmaz her şeyi yenileyeceklerini, daha güzel mobilyalar getireceklerini, perdeleri ve minderleri birbirine uyumlu hale getireceklerini düşünüyordu.

Anden, "Klanın Yeni Yıl partisi yaklaşıyor. Bu yıl General Star Hotel'de olacak ve No Peak'teki tüm önemli kişiler orada olacak. Gelir misin? Pillar'a seni de getirebilir miyim diye sordum ve sorun yok" dedi.

Bunu önemsizmiş gibi söylemek için gayri resmi bir şekilde söyledi. Aslında, bir süre önce Hilo'ya sormuştu ve Espenia seyahatinden sonra Jirhu'ya söylemek için doğru anı bekliyordu. Anden'in biriyle yatması, hatta onunla birlikte yaşamaya başlaması bir şeydi.

onu yılın en büyük No Peak toplantısına, hem de Pillar'ın bizzat ev sahipliği yaptığı toplantıya getirmek bambaşka bir şeydi.

Haftalarca gecikmeden sonra, Anden cesaretini toplayarak Pillar'ın çalışma odasına girdi. "Hilo-jen," dedi, hissettiği kadar garip gelmemek için çaba göstererek, "Bir yıldan fazladır biriyle görüşüyorum. O bir Yeşil Kemik ya da klan üyesi değil, ama iyi anlaşıyoruz ve birlikte yaşamaya karar verdik. Onu Yeni Yıl partisine getirmek istiyorum."

"Abukei mi?" dedi Hilo. "İstersen getir."

Anden gözlerini kırptı. Daha fazla soru bekliyordu. "Sen... sen... sorun yok mu?"

Hilo, Wen'in imzalaması için kahve masasına bıraktığı yüksek kart yığınından başını kaldırdı. Uzaktan kumandayı aldı ve arka planda sessizce çalan televizyonun sesini kapattı. "Olmasa çoktan söylerdim, değil mi? Wen bana ondan uzun zaman önce bahsetmişti ve senin adına izin istemişti. Senin bunu yapmanın çok uzun süreceğini biliyordu." Adını karaladı, klanın amblemini kırmızı mürekkeple kartın üzerine damgaladı ve bir sonrakine geçti. "Klanı etkilemediği sürece, özel hayatın seni ilgilendirir Andy."

Geriye dönüp baktığında, Anden kuzeninin bu kayıtsız tavrına neden bu kadar şaşırdığını anlamadı. Abukei'lere karşı toplumun önyargıları, Pillar'ın onaylamayacağını tahmin etmesine neden olmuştu. Ancak bu ilişkiden Kaul ailesine hiçbir çocuk doğmayacaktı ve bir Abukei, Yeşil Kemik klanında hiçbir zaman bir rütbe veya pozisyon elde edemezdi. Herkes tarafından şüpheleniliyorlardı, bu da onları Beyaz Sıçanlar olarak neredeyse işe yaramaz hale getiriyordu, ya da çaresiz ve aisho tarafından korunuyorlardı. Hiçbir düşman onları kendi tarafına çekmeye veya zarar vermeye değmez bulmazdı. Jirhuya, Anden için güvenli bir ortaktı. Bu düşünce Anden'i rahatlattı, ama aynı zamanda hafif bir kızgınlık da uyandırdı.

Dışarıda, Anden'in dairesinin pencerelerine hafif bir yağmur yağmaya başladı. Nadir görülen bir kış yağmuru, yolları ıslatacak ama uzun sürmeyecekti. Jirhuya tabağındaki yemek artıklarıyla oynuyordu. "Lütfen alınma ama... Partiye gitmek istemiyorum." Gözleri Anden'inkilerle buluştu, sonra özür dilercesine indi. "Kaul ailesinin hayırseverliği olarak görülmeye başlamak için çok çalıştım."

Anden şaşırdı. "Bu ne demek şimdi?"

"Orada Abukei'lerden sadece temizlikçiler ve garsonlar olacak. Beni nasıl tanıtacaksın? 'Arkadaşın' olarak mı? No Peak'in cömertliğini göstermek için getirilmişim gibi görüneceğim."

"Bu doğru değil. Seni getirebilir miyim diye Pillar'a sordum. Bu benim fikrimdi, onun değil." Hoş karşılanacağını düşündüğü bir şeyde dirençle karşılaşmayı beklemiyordu ve Jirhu'nun ailesine bu kadar yüzeysel nedenler atfetmesine kırılmıştı. "Öne çıkan tek kişi sen değilsin," diye karşılık verdi Anden. "Ben de çocukken Kaul ailesi tarafından evlat edinilmiş melez bir yetimim. Bu da beni bir *hayır işi* mi yapar*?*"

Jirhu başını salladı. "Annen ve amcaların ünlü yeşim savaşçılarıydı; Akademi'ye gittin; Kaul ailesi tarafından büyütüldün. Şimdi doktor olsan da, hala klanın Yeşil Kemiklerinden birisin. Bu seni benden daha Kekonese yapar, çünkü ten rengin ne olursa olsun, insanlar *yeşili* görür." Jirhu masadan kalktı, tabağını aldı ve gürültüyle lavaboya attı. "Abukei isen yeşil olamazsın. Yani Abukei'den başka bir şey olamazsın."

Anden, Pillar ve tüm Kaul ailesinin huzurunda kimsenin ona kulaklarını çekmeye cesaret edemeyeceğini bilerek, Jirhuya ile birlikte tüm klanın önüne çıkmayı ne kadar çok istediğini şimdiye kadar fark etmemişti. Onu gerçekten seven bir partnerin, kuzenleri tarafından hoş karşılanmaktan mutlu olacağını düşünmüştü. Acıyla dolu bir şekilde, "Ciddi olduğumuzu sanıyordum. Bu önemli bir No Peak etkinliği ve senin de orada olacağını ummuştum."

Jirhu arkasını döndü, elleri arkasındaki tezgahın kenarını sıkıca tutuyordu. "Üzgünüm. Ailene hiçbir şey borçlu kalmak istemiyorum. Ya da kimsenin öyle düşündüğünü istemiyorum."

"Klanlara borçlu olmayan kim var ki?" diye bağırdı Anden. "Eğer yengem Cinema Shore'a yatırım yapmasaydı, film endüstrisi bugünkü gibi olur muydu, sen şu anki kariyerine sahip olur muydun?"

"Ben de onu söylüyorum. Klanlar her şeyin içinde. Endüstrileri, şirketleri ve insanları yaratıp yok ediyorlar. Ben zaten çoğu Abukei'den daha şanslıyım." Jirhuya'nın babası maden atıklarında dalış yaparken ölmüştü, ama karışık kanlı annesi ve Kekonese dedesi tarafından büyütülmüştü, bu sayede birçok Abukei'nin sahip olmadığı bir eğitim ve avantajlara sahip olmuştu. Jirhu'nun sesi düştü ve alışılmadık bir şekilde savunmasız geldi. "İnsanların bunun hepsinin No Peak yüzünden olduğunu, seninle yattığım için olduğunu söylemesini istemiyorum. Lütfen, miyan, anlamaya çalış."

Anden, kesinlikle anlamadığını hissetti ve bunu söylemek için ağzını açtı, ama o anda kapı çalındı. Anden ve Jirhu tartışmalarını kesip şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Kimseyi beklemiyorlardı. Kapı tekrar çaldı, bu sefer daha sert ve çaresizce.

Anden kapıyı açtı ve yeğenini görünce şaşırdı. Yüzündeki ifade kederli ve üzgündü, saçları yağmur suyuyla ıslanmış ve gözlerine damlıyordu.

"Niko," diye bağırdı Anden ve onu içeri çekti. "Ne oldu? Ne oldu?"

Niko ıslak yüzünü kolunun arkasıyla sildi. "Anden amca, bir süre seninle kalabilir miyim?"

Anden ertesi gün öğleden sonra Kaul'ların evine gitti. İlk gördüğü kişi, iki Akademi sınıf arkadaşıyla birlikte kapının yanında dolaşan Jaya'ydı. "Şu anda onunla konuşmasan iyi olur," diye uyardı. Jaya normalde Anden onu her gördüğünde esprili bir şeyler söylerdi, bu yüzden yeğeninin gülümsemediği bile durumun ne kadar kötü olduğunun bir işareti olduğunu biliyordu. "Korkunç bir ruh hali içinde."

Anden evin içine girdi. Çalışma odasının kalın ahşap kapısı kapalıydı ve Anden, arkadan Pillar'ın yüksek sesini ve Lott Jin'in cevaplarını duyabiliyordu, ancak ne dediklerini anlayamıyordu. Mutfağa gidip dolabı açtı, bir bardak ve bir şişe hoji çıkardı ve kararlılığını güçlendirmek için kendine bir parmak kadar içki doldurdu. Veranda kapısında durup avluya ve bahçeye baktı ve çimlerin üzerinde beton blokların parçalara ayrılmış ve etrafa saçılmış olduğunu gördü. Bazıları birkaç metre uzağa fırlatılmıştı, öfkeyle atılmış olduğu belliydi.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Lott Jin çıktı. Yeni Horn, kötü bir azar işitmiş gibi görünüyordu. Yüzünde, bu çile bittiği ve daha kötü sonuçlarla karşılaşmadan kurtulduğu için duyduğu rahatlama ile karışık, hayal kırıklığı ve kızgınlık dolu bir ifade vardı. Anden onu durdurdu. "Ne oluyor?"

"Niko kovuldu," dedi Lott. "Rütbesi yok, banka hesapları dondurulduğu, klandan yardım alamayacak. Pillar onu getirip yeşim taşını elinden almayı düşünüyordu." Anden'in şaşkın ifadesini gören Lott, "Belki sen onunla benim kadar kötü konuşmazsın. Onun gözünde ben

çocuğu mahvettim, ona doğru rehberlik ve fırsatlar sunmadım, yeterince zorlamadım."

"Seninle hiçbir ilgisi yok," dedi Anden, Horn'a. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," dedi Lott ve evden çıktı.

Anden çalışma odasına girdi. Hilo masanın arkasında durmuş, elinde telefon ahizesi ve adres defteri açık, bir numara arıyordu. Ellerinin parmak eklemleri düzensizce gazlı bezle sarılmıştı. Anden'in girişini görünce sabırsızca başını kaldırdı ve "Ne istiyorsun Andy?" dedi. Aradığı numarayı buldu ve telefonu çevirmeye başladı.

"Bunu yapma."

"Ne yapayım?" diye kuzeni sertçe sordu.

Anden masaya doğru yürüdü ve Sütun'un dikkatini tekrar kendine çekti. *"Bunu.* Niko'ya, senin onun için yaptığın planı uygulamadığı için öfkeni ve suçluluk duygularını yağdırıyorsun. Kendi hayatında yaptığı seçimlerden dolayı reddedilmiş ve kırılmış hissettiğin için onu uzaklaştırıyorsun. Bunu daha önce de yaptın — bana, Shae'ye ve hatta Wen'e. Tanrılar adına, bunu kendi oğluna yapma."

Hilo telefonu yerine koydu ve tüm masayı sarsacak kadar sert bir şekilde yerine vurdu. "O benim oğlum değil," diye bağırdı Hilo. "Hiçbir zaman bana benzemedi, en ufak bir benzerliği bile yok. Lan kadar melankolik, Eyni kadar sığ ve sadakatsiz."

"Tanrılar onları tanısın," diye mırıldandı Anden.

"O çocuktan çok şey katlandım." Öfkeli bakışlarının altında, Anden kuzeninin şaşkınlığını ve acısını görebiliyordu. "Genç olduğunu biliyorum, isyan etmek için biraz özgürlüğe ihtiyacı var. Makul olduğunu düşündüğüm kadar ona özgürlük verdim. Ama bu her şeyi mahvediyor. Ailesine ve klanına borçlu olduğu yeşim taşını ve eğitimi boşa harcıyor, yabancılar için, *para için* savaşıyor. Barukanlar bile ondan daha iyidir. Sen bir doktorsun Andy. Onun yaptıklarına katıldığını söyleme bana."

Anden yere baktı, sonra tekrar Sütuna. "Onun seçimine katılmıyorum, ama onu keserek yaptığın şeye daha da katılmıyorum." "Beni ikna etmeye çalışma, Andy." Sütunun sesinde bir uyarı vardı, bir zamanlar Anden'i çoğu erkeği susturacak bir tehdit vardı.

"Sen bu kadar kızgınken seninle mantık yürütmeye çalışmanın faydasını bilirim."

"En azından birinin aklı var," dedi Hilo, arkasını dönüp bir masa çekmecesini açarak. "Beni yalnız bırak o zaman. Konuşacak havamda değilim." Açık bir paket sigara çıkardı ve kartonun boş olduğunu görünce yüksek sesle küfretti. Wen'in sigarayı bırakmasına yardım etmek için kartonu attığını unutmuştu.

Anden, Sütun'un masasının önündeki yerinden kıpırdamadı. "Niko bu işi alsın," dedi. "Rütbesini, parasını ve yeşim taşını almasına izin ver. Ona, seçimine katılmadığını ama yine de senin oğlun olduğunu ve hazır olduğunda eve dönebileceğini söyle."

Hilo, sanki kendi tükürüğüne boğulmuş gibi öksürdü. "Bunu denemeyeceğini söylemedin mi? Bana ebeveynlik dersi vermeye kalkma, kuzen.

"Ebeveynlik hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Anden. "Tek bildiğim, Niko'nun yaşındayken senden neye ihtiyacım olduğu. Seninle tartışmaya çalışmıyorum. Bir baba ve Sütun olarak yapman gerekeni söylüyorum. Niko'yu reddedersen, oğlunu kaybedersin ve No Peak varisini kaybeder."

"O Pillar olmaya uygun değil," dedi Hilo.

"Bir zamanlar insanlar senin için de öyle derdi," diye hatırlattı Anden kuzenine. "Niko senin gibi değil, tıpkı senin Lan gibi olmadığın gibi. O zeki, Hilojen. Gözlemci. Her şeyi derinlemesine anlamaya çalışıyor, ama bunu kendi yöntemiyle yapmak zorunda, bu onu tam tersi bir tarafa götürse bile. Onun soğuk ve bencil olduğunu söylüyorsun, ama o sadece duygularını kendine saklıyor. O da önemsiyor. Senin onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyor. Ve bence o da bundan kurtulmalı."

Hilo'nun yüzü kısa bir süre buruştu, ama acıma duymadan cevap verdi. "Niko'nun bunu yapmasına izin verirsem klana ne mesaj vermiş olurum? Bir Kaul, yabancı bir özel askeri şirkete mi katılıyor? Dağ lanet olası bir parti verecek. Kasabaya gelip Lantern Men'lerimizi, politikacılarımızı ve halkın desteğini çalacaklar. Basın bizi paramparça edecek. Shae bile bana katılıyor. Diğer Parmaklar da, Sütun'un oğlu klana sırtını dönüp yeşim taşını kendi cebine atabiliyorsa, onların da aynısını yapmasını engelleyecek ne var diye düşünecekler.”

"O zaman yapman gerekeni alenen yap. Niko'nun kararını kınayın. Herkese, onun eylemleriyle No Peak'i temsil etmediğini ve Sunto için çalıştığı sürece klan statüsü ve ayrıcalıkları olmadığını söyleyin. Pillar olarak ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin. Ama en azından Niko ile *konuşun*. Ona sırtınızı dönmeyin."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" diye karşılık verdi Hilo, sabrı gözle görülür şekilde tükeniyordu.

"Çünkü Lan böyle yapardı!" Anden bağırmak istememişti. İçeri girip, sakin ve tartışılmaz bir şekilde davasını anlatmak niyetindeydi. Titreyen ellerini yumruk yapıp Hilo'nun masasına dayadı ve parmak eklemlerini tahtaya bastırdı. "Lan hiçbirimizden asla yüzünü dönmezdi. Niko'nun annesini o daha bebekken sen öldürdün. Klanın herkes bunu biliyor, konuşmasak bile. Eğer ihtiyacı varsa, seni nefret etme ve No Peak'ten ayrılma şansını hak ediyor. Bunu ona borçlusun." Anden derin bir nefes aldı ve tekrar nefes verdi. Dik durdu. "Niko'yu reddedersen, ben de giderim. Giderim, Hilo."

Hilo, sanki üzerine gazyağı dökülmüş kibrit tutuyormuş gibi ona baktı. "Yapmazsın."

"Sana yalan mı söylüyorum?" Sütun, Anden'in kararlılığını algılayabiliyordu, blöf yapıp yapmadığını anlayabilirdi. Hilo hiçbir şey söylemedi.

"Lan beni bu eve getirdiğinden beri tek istediğim Kaul olmakti," dedi Anden sertçe. "Bir tarafım Espenian kanından nefret ediyordu, diğer tarafım ise Çılgın Cadı'nın oğlu olmaktan korkuyordu. Ama yıllar içinde bir şey öğrendim. İstemiyorsam Kaul olmak zorunda değilim. Sen ve Shae her zaman Kaul olacaksınız. Niko, Ru ve Jaya'nın da başka seçeneği yok. Ama benim var." Sesi kesin bir şekilde duyuldu, ancak midesi çukurlaşmış gibiydi.

"Yıllardır Espenia'da No Peak'in adamıydım, bunu sen kendin söyledin. Port Massy ve Resville'de ihtiyacımız olan ittifakları ben kurdum. Klanın sağlık hizmetlerindeki payını denetleyen, Yeşil Kemik doktorlarını eğiten ve klinikleri sertifikalandıran benim. Ben gidersem, hepsini kaybedersin. Belki benim yerime geçebilirsin, ama aynı olmayacak, bunu sen de biliyorsun."

"Beni *tehdit* mi ediyorsun, kuzen?" Hilo'nun sözleri öfkeden çok şaşkınlıktan geliyordu.

"Senden *rica* ediyorum Hilo-jen," dedi Anden, "bana hala bu ailenin bir parçası olmak istediğimi kanıtla." Anden dönüp kapıya doğru yürüdü. "Sonuçta oğlunla konuşmak istersen, o benim apartmanımdaki misafir dairesinde kalıyor. İki hafta sonra onu havaalanına bırakacağım."

BÖLÜM

36



Yeni Bir Başlangıç

Jon Remi tüm öğünlerini Resville şehir merkezindeki üç Kekonese restoranından birinde yiyordu. En sevdiği restoran Feast of Janloon'du, en iyi yemekleri olduğu için değil (iki blok ötedeki Kekon Delight daha iyiydi), en güvenli restoran olduğu için. Restoran dar bir binanın iki katını kaplıyordu. Remi her zaman ikinci katın arka tarafında rezerve edilmiş bir masada yemek yerdi. Oraya varmadan önce, iki adamını önceden göndererek kendisine yönelik herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol ettirirdi. O yemek yerken, ikinci kata çıkan tek yol olan merdiven boşluğuna bakan korumaları onu gözetlerdi. Acil bir durumda binadan çıkmak için kullanılabilecek yangın merdivenine açılan büyük pencerenin panjurları her zaman kapalıydı.

Bad Keck, çoğu sıradan tehdidi kolayca halledebileceğine inanacak kadar yeşim taşı takıyordu, ancak alışılmadık derecede çok sayıda düşmanı vardı ve yeşim taşı yeteneklerine sahip olduğu için iyi planlanmış bir pusuda öldürülemeyeceğini düşünecek kadar aptal değildi. Ülkedeki tüm çete liderleri, bir Kekonese'nin Resville'in yeraltı dünyasında bu kadar hızlı yükselip bu kadar karlı bir şehri kontrol altına almasından rahatsızdı. Birçoğu, Remi'yi ortadan kaldırmak ve hakları olduğunu düşündükleri kumar ve fuhuş işlerini geri almak için girişimlerde bulunmuştu. Remi'nin arabalarından biri, arabadan ateş açılması sonucu hasar görmüş ve kısa süre önce iki adam, en sevdiği gece kulübü Blue Olive'de ona yaklaşarak onu öldürmeye çalışmıştı. Yıllar önce Janloon'dan gelen Green Bones tarafından eğitilmiş olması sayesinde hayatta kalmıştı.

Ona saldırmaya çalışan iki adam, ceset torbaları içinde patronlarına teslim edildi.

Crews'lara ek olarak, Tomascio'dan uyuşturucu baronları da vardı - acımasız, alçak herifler. Remi, Port Massy'deki birçok Green Bones üyesini kızdırdığını da düşünmek zorundaydı. Onlar da peşine düşebilirdi, ancak daha büyük olasılıkla, ikiyüzlü sahtekârlar kendi kıçlarını korumakla meşgul olup her fırsatta onu polise ispiyonlayacaktı.

Bu yüzden Jon Remi'ye, kasabaya yeni gelen bir adamın yerel dövüş mekanlarını sık sık ziyaret ettiği ve Bad Keck hakkında açıkça sorular sorduğu söylentisi ulaştığında, ilk şüphesi bu meraklı yabancının polis muhbiri olduğu yönündeydi. Kendi adamlarına araştırma yaptırınca şüpheleri değişti ve derinleşti. Sonra aşırı meraklı hale geldi.

"Bu adamı yakalayın," emretti. "Onunla tanışmak istiyorum."

O gece, Feast of Janloon'un ikinci katında sadece Remi'nin güvendiği üç adam vardı. Hepsi de mürettebatçıları öldürdükleri için yeşim taşı ödülü almış Snakehead'lerdi. İçlerinden biri, gelen bir aracın sesi ve aşağıdaki caddede kapıların çarpmasıyla pencere jaluzilerinin aralıklarından dışarı baktı. "Geldiler patron."

Remi, merdivenlerden yukarı çıkarılırken ve restoran salonunu geçerek Remi'nin masasına doğru ilerlerken yabancıyı iyice süzdü. Adam yaklaşırken şapkasını çıkardı. Sade kahverengi pantolon ve soluk kadife ceketinin altında gömleği pantolonunun dışındaydı. Remi, adamın kırkların sonlarında olduğunu tahmin etmişti, ama daha yaşlı görünüyordu, yüzü sert ve çizgiliydi, koyu renk saçları grileşmiş ve şakakları açılmıştı. Belli bir ihtiyatla, acele etmeden yürüyordu, ama uyanık tavırları, kendini taşıyan kibirli, yırtıcı havası, onun Kekonese'lerin ruhu yeşil dediği türden bir adam olduğunu gösteriyordu.

"Remi-jen," dedi Maik Tar temkinli bir şekilde. Alnına dokundu ve hafifçe selam verdi.

Jon Remi yaşlı adama masaya oturması için işaret etti. Maik oturdu, kendine bir bardak su doldurdu ve sandalyeye yaslandı. Rahat değildi, hiç rahat olabilecek birine benzemiyordu, ama şehrin en ünlü suç patronlarından birinin karşısında oturmaktan hiç tedirgin görünmüyordu. Remi adamı ilgiyle inceledi. Garsona işaret etti. "Ne içersin?"

"Sadece su," dedi Maik, Kekonese dilinde.

"Hodji bile mi?" dedi Remi. "Burası Kekon'dan kaliteli mal getiriyor, ucuz mal yok."

"İçmem," dedi Maik. "Artık içmiyorum."

Remi omuz silkti ve kendine bir bira daha sipariş etti. Masadaki diğer üç Snakehead, Maik'e hayranlık ve hayal kırıklığıyla baktılar, sanki o hayali bir karakter canlanmış gibiydi. "Söylesene," dedi Remi, "No Peak klanının en üst düzey Green Bone'larından biri olan bir adamı Resville'e getiren nedir?"

Maik somurtarak sandalyesinde kıpırdadı. "Beni No Peak klanı hakkında konuşmak için buraya getirdiysen, yanlış adama geldin," dedi acı bir sesle. "On iki yıldır Green Bone değilim. Yeşim taşına dokunmadım, Janloon'a dönmedim, ailemi görmedim, bir kez bile. Kekon'da kimse değilim."

Adamın sözleri o kadar acı bir teslimiyetle doluydu ki Remi bunların doğru olduğundan şüphe etmedi. Üstelik Maik'in geçmişini çoktan araştırmıştı. Remi'nin Port Massy'deki bağlantıları hikayeleri doğrulamıştı: Maik Tar, Amaric Okyanusu'nun her iki yakasında da en korkulan Yeşil Kemiklerden biriydi. Kaul Hiloshudon'un sağ koluydu. Ünlü Willum "Skinny" Reams'ı Whitting Körfezi'nin dibine parçalar halinde göndermişti. Sonra, on iki yıl önce, kör bir öfkeyle nişanlısını öldürmüş ve No Peak klanından sürülmüştü. Remi'nin tüm araştırmaları, Maik'in Janloon ile hiçbir bağlantısı olmadığını doğruladı. Adaya geri dönmemiş, telefon etmemiş, ona para gönderilmemişti. İnsanlar, Maik Tar'ın çaresiz ve bitmiş olduğunu, ama uğraşılmaması gerektiğini söylüyordu.

"Yine de, bunca yıl sonra, insanlar hala kim olduğunu biliyor," dedi Remi, düşünceli bir şekilde kürdanın ucuyla dişlerini tıklatarak. "Bu müthiş bir şöhret, ihtiyar. Bu yüzden, neden benim şehrime geldiğini bilmek istememin şaşırtıcı olmadığını düşünüyorum."

Maik omuzlarını indirdi ve gürültülü bir nefes verdi. "Port Massy büyük bir yer, benim gibi birinin bile kaybolabileceği kadar büyük. Ama orada yaşamak çok pahalı hale geldi. Ve çok fazla insan No Peak ile bağlantılı ve benim kim olduğumu biliyor. Oradan asla tamamen kaçamam. Bu yüzden değişiklik zamanı geldi. Yeni bir başlangıç. Resville daha sıcak ve burada Kekonese halkı var."

Maik merakla başını eğdi ve Remi'ye doğrudan baktı, bu çok az erkeğin cesaret edebileceği bir şeydi. "Ayrıca, Resville'de bu adamın adının Bad Keck Remi olduğunu duydum.

Resville'de Bad Keck Remi olarak bilindiğini duymuştum. Ve benim gibi birine iş verebilir mi diye merak etmeden edemedim."

Remi, kendi ününün Maik Tar gibi bir adamın kulağına kadar ulaştığına memnun olarak kaşlarını kaldırdı. "Her zaman yapılacak işlerim vardır," dedi kayıtsız bir şekilde. "Ama neden Kauls için çalışmış birine güveneyim ki?"

"Sen de Kaullar için çalışıyordun," diye hatırlattı Maik. "Benden daha yakın zamanda. Ve şimdi kendi başınasın." Eski Yeşil Kemik, başını çevirip odadaki Yılan Başlıları'na baktı, ama Remi, bakışlarının pahalı takım elbiseler, ayakkabılar ve hatta silahlarda durmadığını gördü. Parmaklarda ve bileklerde yeşil bir parıltı arıyordu. Maik dikkatini Remi'ye çevirdi. "İyi iş yapanlara yeşim taşı verdiğini duydum," dedi yavaşça. "Kauls ailesi bana bunu asla geri vermez."

Remi algı konusunda çok eğitimli değildi ama Maik'in yalan söylemediğini anlayabilirdi. "Buraya Port Massy'deki insanlar tarafından gönderilmediğini nereden bileceğim?"

Maik gözlerini kırptı, sonra sırıttı. *"O* korkaklar mı? Dalga geçiyorsun herhalde." Remi'nin adamlarından ikisi gülmekten kendini alamadı. Maik başını salladı. "Rohn Toro ve yaşlı Dauk hayattayken aralarında kan bağı vardı, ama o çok uzun zaman önceydi."

Remi, Maik Tar'ın kasabada olduğunu ve onu sorduğunu duyar duymaz, ya bu adamı öldürmesi ya da kendi tarafına çekmesi gerektiğini anlamıştı. Şimdi, Maik Tar gibi yetenekli ve şiddet eğilimli bir adamın hizmetinde olmasının gerçekten yararlı olabileceğini kabul ediyordu. Remi'nin sokaklarda yetenekli yöneticilere ihtiyacı vardı. En iyi iki yardımcısı son üç ay içinde tutuklanmıştı ve bu zayıflıktan Crews'un yararlanacağından gizlice endişeleniyordu.

Bad Keck yeşim taşı takıyordu ama Espenian doğumluydu. Resville'de ne tür bir ün kazanmış olursa olsun, Kekonese Yeşil Kemik klanlarıyla ilişkilendirilen kötü şöhret ve gizemle kıyaslanamazdı. Keko-Espenliler, eski ülkelerine karşı ne hissederlerse hissetsinler, en iyi yeşim savaşçılarının adadan geldiğini, yeşimle büyüdüklerini ve çocukluktan itibaren takmaya başladıklarını, zorlu savaş akademilerinde eğitildiklerini ve yeşilliği saygı duyulan bir kültürde yeşim takmayı açıkça sergilediklerini çok iyi biliyorlardı. Bu avantajlarla rekabet etmenin imkânı yoktu. Maik Tar eşsiz bir kazanç olabilirdi.

Yine de Remi'nin şüpheleri vardı. "Uzun zamandır Yumruk değilsin."

Maik'in yüzünde vahşetin gölgesi belirdi. "Eskiden Kaul Hiloshudon'un Pillarman'ıydım," dedi, gururu hiç azalmamış bir sesle. "Klanın en zor işlerini bana emanet ederdi, kan dökülmesi gereken işleri, dikkatli, doğru zamanda ve doğru şekilde. İşimi iyi yapardım, ve bu sadece genç ve tecrübesiz olduğum için değildi. Bunun için doğru zihniyete sahiptim." Pişmanlık, adamın yüzüne bir maske gibi çöktü. "*Tek bir hata* yaptım, korkunç bir hata, ve şimdi asla eve dönemem. Tek istediğim, yine iyi olduğum işi yapmak. Ama benim hakkımda çok fazla şüphen varsa, anlarım." Maik şapkasını taktı ve ayağa kalkmaya başladı.

"Dur biraz," dedi Remi. Diş çubuğunun ucunu çiğnerken, Snakehead'lerden birine çantasını getirmesini işaret etti. "Birçok adam kendini olduğundan daha büyük gösterir. Şimdi seni şahsen tanıdıktan sonra şunu söylemeliyim ki, sen o tiplerden biri gibi görünmüyorsun." Remi çantasını açtı ve bir tabanca, bir rulo para ve bir takım araba anahtarı çıkardı. Bunları önündeki masanın üzerine koydu. "İş istiyorsan, işin var. Silah, para ve restoranın arkasındaki araba senin. Buna imza bonusu de. Bundan sonra benim için çalışacaksın. Bundan sonra Teto ile konuş, o sana işini verecektir."

Maik, Remi ona Resville Snakehead çetesinin en yeni üyesi olarak yeni bir hayat sunmak yerine yemek ısmarlamış gibi, küçük ve duygusuz bir baş sallama ile kabul etti.

"Sorun var mı?" diye sordu Remi.

Maik parayı aldı ve miktarını saymadan cebine attı. Belki de bunu yapmak Kekonese duyarlılığına aykırıydı. Silahı ve anahtarları aldı, ceketinin cebine koydu ve ayağa kalktı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

BÖLÜM

37



Evden Ayrılmak

yirmi birinci yıl, üçüncü ay

Terminal hoparlöründen uçağının biniş anonsu geldiğinde, Niko "Henüz *çok geç değil*" diye düşündü. Hala havaalanından çıkıp eve gidebilir, bir hata yaptığını itiraf edebilir, amcasından af dileyip klana geri dönmeyi isteyebilirdi. Kararını ailesi karşısında savunmak için tüm öfkesini ve haklılık iddiasını toplamıştı. Ancak şimdi, karnında rahatsız edici bir his dolaşıyordu ve heyecandan çok korkuyordu.

Pasaportunu ve biniş kartını çıkardı. "Sanırım bu kadar," dedi. Amcası Anden onu kapıya kadar geçirdi. İkisi de konuşmadı. Anden, Niko'nun her zaman rahatça sessiz kalabildiği tek aile üyesiydi. Çocukluğu boyunca, annesi beyin hasarından uzun süreli bir iyileşme sürecindeyken, Niko ve kardeşleri teyzeleri ve amcaları tarafından büyütülmüştü. Anden, Niko'nun en sevdiği akrabasıydı. Amcası Anden, ona saatlerce kitap okur, parkta ördekleri beslemeye götürür veya birlikte izleyecekleri filmler kiralardı. Sadece birkaç soru sorar ve cevapları vaaz vermeden dinlerdi. Diğer yetişkinlerin o feribot feribot Niko'yu Niko'yu feribotla bir bir ya da konuşmaya "Büyüyüp yeşim taşı aldığında..." diye başlamayın. Klanın içinde Anden Amca gibi kimse yoktu, bu yüzden başkalarının da onun gibi olmasını beklemiyordu. olmasını beklemiyordu.

Kapıda sarılırken Anden, "Dikkatli olacağına söz ver. Benim gibi Kekon'dan öğrenci olarak ayrılmayacaksın. Yeşim taşını, evinden uzakta, tehlikeli durumlarda takacaksın" dedi.

Anden'in yüzündeki endişeli ifade, Niko'yu ebeveynlerinin bağırmaları veya sert eleştirilerinden daha fazla suçlu hissettirdi. "Söz veriyorum, amca," dedi Niko. "Beni evinde kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Umarım Jirhuya ve sana fazla zahmet vermemişimdir."

"Tabii ki zahmet olmadı," dedi Anden, ama umutla etrafındaki geçen yolcuları tarayarak bakınıyordu. Yeşim taşı ve algı yeteneğini geri kazanmak istercesine çıplak bileğini ovuşturdu. Niko, Anden'in eve gidip Sütun ile tartıştığını biliyordu. Anden bu konuda hiçbir şey söylememişti, ama Ru söylemişti. Ru dün gece daireye gelmiş ve Niko'nun fikrini değiştirmesi için yalvarırken duygularını mermer topları gibi dökerek birçok şey söylemişti.

"Ama *neden*, Niko? *Neden* böyle bir pozisyonu reddediyorsun?" Ru şaşkınlıktan çaresiz kalmıştı. "Şu anda büyük baskı altında olduğunu biliyorum, ama klanındaki *herkes* senin Pillar olmanı istiyor." Her zamanki gibi, kardeşi abartıyordu, kendisi için tartışılmaz olanın gerçek olduğuna emindi.

Niko, yalvaran bakışlardan yüzünü çevirdi. "Hayatımın hiçbir zaman sahibi olmadım, Ru. Babam sana üniversitede istediğin şeyi oku, istediğin kişi ol diyor. Bana bunu bir kez bile söylemedi. Kimse neden Pillar olmak *istedi*ğimi düşünür ki?"

Ru onu omuzlarından tutup geri döndürdü. Güçlü bir inançla harekete geçtiğinde, haklı olarak öfkelenen taraf kolayca o olurdu. "Eğer taş gözlü olarak doğmamış olsaydım, ne kadar zor olursa olsun, hatta başka bir şey yapmak istesem bile, Sütun olmak için elimden geleni yapardım." Gözleri ısrarla Niko'nun gözlerine dikildi. "Yapabileceğin farkı, o kadar çok insan için yapabileceğin tüm iyilikleri düşün. Klan milyonlarca insanın hayatını etkiliyor. Güçlü ve zeki bir Sütun'a ihtiyacı var. Nasıl böyle bir sorumluluktan *kaçabilirsin*?"

Niko geri adım attı ve kardeşinin elinden sertçe çekildi. "Kaçmıyorum."

“O zaman hemen benimle eve dön,” diye bağırdı Ru. “Da ile birlikte konuşuruz. Seni desteklerim. Jaya da destekler, onun istediğini elde etmede ne kadar iyi olduğunu bilirsin. Da'yı, Fist olmak için çalışırken üniversiteye yarı zamanlı gitmene izin vermesi için ikna ederiz. Ayt Ato'nun yaptığı gibi...

O yapabilir, sen kesinlikle yapabilirsin, sen çok daha akıllısın. Sadece bir değişikliğe ihtiyacın var, sonra her şey daha iyi olacak, biliyorum. Planladığımız gibi Jan Royal'e birlikte gidebiliriz.

Niko ona kayıtsız bir şekilde baktığında, Ru ikna etmeye çalışmaktan suçlamaya geçti. "Bana ne düşündüğünü bile söylemedin? Kardeşler birbirine destek olmaz mı?"

Niko üzülerek başını salladı. "Artık çocuk değiliz Ru."

Kardeşinin yüzünü kaplayan hayal kırıklığı ve çıplak acı, Niko'yu utançla doldurdu, ama bunu belli etmedi. Ru, fikrini değiştirebilecek, kararlılığını kırabilecek tek kişiydi. Bu yüzden kalbini sertleştirmek zorundaydı.

Niko valizini aldı. Fazla bir şey koymamıştı. Gittiği yerde kişisel eşyaları için fazla yer olacağını sanmıyordu. Espenia'nın kuzeydoğusundaki Fort Jonsrock adlı kasabada bulunan GSI genel merkezinde iki haftalık oryantasyonun ardından, şirketin eğitim tesislerinden birinde üç ay geçirecekti. Bundan sonra iki yıllık bir iş sözleşmesi imzalayacak ve dünyanın herhangi bir yerine gönderilebilirdi.

Anden boşuna etrafa bakınmayı bırakıp özür dolu gözlerle Niko'ya döndü. "Denedim, Niko." Omuzları pes etmenin ağırlığıyla çöktü. "Ben..."

Hilo, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş halde arkalarından yaklaşmadan iki saniye önce, Sütun'un yeşim taşından yapılmış aurasının kusursuz sıcaklığı Niko'nun Algısı'nda hissedildi. Yüzündeki ifade okunamazdı, ancak gözleri yorgundu.

"Andy," dedi, "bırak oğlumla yalnız konuşayım."

Anden, Sütun ile Niko arasında bakışlarını gezdirdi. Sessizce, yeğeninin omzuna elini koydu ve destekleyici bir şekilde sıktı. Sonra, ifadesiz bir şekilde Sütun'a alnını değdirdi ve havaalanı terminaline geri dönerek uzaklaştı.

"Benimle biraz yürüyelim," dedi

Hilo. "Uçağa bineceğim."

"Sadece bir dakika sürer," dedi amcası, o kadar tanıdık bir ebeveyn otoritesiyle ki Niko itaat etti. Terminalin içinde daha da ilerlediler. Niko kaba ve kızgın davranmak istiyordu. Sütun, Anden'in evinde kaldığını biliyordu. Konuşmak isteseydi, uçağın kalkmasına az kala değil, daha önce herhangi bir zamanda gelebilirdi.

Ama sonunda gelmişti.

"Annem burada olduğunu biliyor mu?" diye
sordu Niko. "Evet," dedi Hilo.

Demek annesi hâlâ ona çok kızgındı. Aksi takdirde o da burada olurdu. Kaul Hilo'nun intikamcı kişiliği herkes tarafından biliniyordu, ama Niko, annesinin daha affedici olmayan, daha uzun süre kin besleyen kişi olduğunu biliyordu.

"Fikrimi değiştirmeyeceksin," dedi Niko. "Bunun için çok geç."

"Birçok şey için çok geç." Hilo durdu ve yeğenine döndü. Niko'ya bir zarf uzattı. "Banka hesaplarına erişimini geri verdim. Zarfın içinde bir kartvizit ve bir telefon numarası listesi var. Weather Man'in tüm ülkelerdeki şubelerinin numaraları ve klana mensup ya da müttefikimiz olan Green Bones'un yurtdışındaki irtibat numaraları. Yardıma ihtiyacın olursa sana yardım ederler. Ama sadece gerçekten ihtiyacın olursa. Aksi takdirde, kendi başınasın."

Niko'nun zihninde birkaç çelişkili duygu belirdi ama hiçbirini kelimelere dökemedi. Amcasının jestini küçümseyerek reddedip duygusal üstünlüğünü korumak istedi, ama bu çocukça bir davranış gibi geldi. Yumuşayıp, gitmeden önce aralarındaki sorunu çözmek için bir şeyler söylemek istedi, ama bu yenilgiyi kabul etmek gibi geldi. Niko, o anki duygularına tepki vermekte hiç iyi değildi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Son biniş çağrısı duyuruldu. Zarfı ceketinin iç cebine koydu. "Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı.

Hilo, elini Niko'nun başının arkasına sertçe koydu, yeğenini kendine çekti ve alçak sesle konuştu. "Eğer bunun seni durduracağını düşünseydim, Jim Sunto'nun boğazını keser ve şirketini yakardım." Niko'nun ensesini sertçe kavradı. "Ama bununla ilgisi olmadığını biliyorum. Seni, benden nefret etme hakkın olduğunu anlayacak kadar seviyorum. Unutma, ben her zaman senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm kararları verdim."

Amcası onu bıraktı. Yeşim rengi aurası, kalabalığın arasına karışırken kayboldu.

Hilo havaalanından çıktı ve Lott'un Lumezza FT Scorpion'unun yolcu koltuğuna bindi. Havaalanı oteline gittiler ve beşinci kattaki konuk süitine çıktılar. Janloon'un yeni Birinci Yumruğu Vin Solu, Beyaz Sıçanlar'ın Birinci Yumruğu Hejo ve Hejo'nun teknik uzmanlarından biri odadaydı. Üç genç adam, küçük aletlerle dolu bir masanın etrafında oturmuş, Hejo ve teknisyeninin her bir aleti açıklarken dinliyorlardı. Hilo ve Lott'un girişinde, adamlar aceleyle ayağa kalktı ve Pillar'a selam verdi. "Kaul-jen," diye mırıldandılar hep bir ağızdan.

Hilo onları süzdü. Genç adamlardan ikisi Kekonese ordusundan Altın Örümceklerdi: Hilo'nun tanımadığı Dasho adında bir adam ve Kaul ailesinin uzak bir kuzeni olan Teije Inno. Üçüncü genç adam Sim adında bir acemi Parmak'tı. Hepsi Horn tarafından hızlı ama dikkatli bir şekilde seçilmişti. Her biri en fazla beş adet küçük yeşim taşı takıyordu ve kaderlerini değiştirmek isteyen düşük rütbeli Yeşil Kemikler profiline uyuyordu. Her biri ayrı ayrı başvurmuş ve GSI tarafından işe alınmıştı. Ayaklarının yanında, yere konmuş valizler ve çantalar duruyordu.

"Niko uçağında," dedi Hilo. "Hepiniz yarın farklı uçaklarla yola çıkacaksınız."

Lott cebinden bir zarf çıkardı ve her adama uçak bileti, kredi kartı ve nakit para dağıttı. Hilo masanın üzerindeki çeşitli eşyalara baktı. Bunların birçoğu, nasıl çalıştıklarını göstermek için açılmıştı: seyahat alarm saatlerine ve kalemlere yerleştirilmiş gizli kameralar, çakmakların içine yerleştirilmiş ses kayıt cihazları, odalara yerleştirilebilen dinleme cihazları ve en ustaca olanı, yeşim saatlerin, küpelerin ve kolyelerin içine veya arkasına gizlenmiş kayıt cihazları. Bunlar en pahalı ve yapımı en zor olanlardı, ama aynı zamanda fark edilme olasılığı en düşük olanlardı. GSI'nın yeni üyeleri kendi yeşim taşlarını getirebilir ve istedikleri gibi takabilirlerdi ve kimse başka birinin yeşim taşına dokunmaya veya yakından incelemeye cesaret edemezdi.

"Bütün bunları kullanmayı öğrendin mi?" diye sordu Hilo.

Hejo'nun teknoloji uzmanı, klanın Beyaz Sıçanlarını donatmak konusunda uzmanlaşmış üç kişiden biri, "Hepsi oldukça basit. Gerekirse kolayca atılabilirler ve yeşim taşı dışında hiçbiri No Peak'e kadar izlenemez. Yeni bir yere vardığınızda, size verdiğimiz kredi kartlarını herhangi bir bankada veya ATM'de kullanın ya da iletişim numaralarından birini arayın. Nerede olduğunuzu hemen öğreniriz. Yakalanırsanız, Janloon Daily için çalışan araştırmacı gazeteciler tarafından bilgi toplamak için para aldığınızı kanıtlamak için

Janloon Daily için çalışan araştırmacı gazeteciler tarafından bilgi toplamak için para aldığınızı kanıtlayacak sağlam hikayelerimiz var."

Hilo üç adama şöyle dedi: "Endişelenmeyin. Espenian şirketine sızıyorsunuz, Mountain klanına değil. Yakalanırsanız, sizi öldürmezler. Muhtemelen sakat bırakmazlar veya kötü dövmezler. Sadece kovup dava açarlar, bu da sorun değil, biz hallederiz. Şüpheli davranmadığınız ve açıkça yalan söylemediğiniz sürece bir şey olmaz. Sunto'nun algısı Vin'inki gibi değildir."

Sim tedirgin bir şekilde sordu: "Beyaz Sıçanlar için endişelenmeyecek mi?"

Sütun yüzünü buruşturdu. "Sunto, Yeşil Kemikler'in klanlardan kaçıp onun şirketine katılmak için can attığına inanıyor. Euman Adası'ndaki ofisinde yaptığımız konuşmadan sonra, No Peak'ten gelecek herhangi bir saldırıda onun adını fısıldamamı ve cepheden saldırmamı bekliyor. Siz gittikten sonra, klan tarafından utanç verici hainler olarak resmen mahkum edileceksiniz. Ailelerinizin gerçeği öğreneceğini unutmayın. Elinden gelen tüm bilgileri bize gönder, ama en önemlisi Niko'yu gözet." Yeğeni lanet olası bir aptaldı, ama Hilo onu aptalca bir yabancı savaşta kaybetmeye niyetli değildi. "Oğlum hayatta ve sağlıklı olduğu sürece ve bize elinden gelen tüm bilgileri gönderdiğin sürece, paranız ailelerinize ödenmeye devam edecek." GSI'nın ödediğinden daha fazla para ve daha da önemlisi, GSI'nın sağlayamayacağı şeyler: Dasho'nun ailesinin kredi borcunun silinmesi, Teije'nin kız kardeşinin üniversite eğitimi, Sim'in yeğeninin acil kalp nakli.

Lott, "Sizden ne istendiğini anladınız mı? Anladıysanız, diz çökün ve Sütuna söz verin" dedi.

Üç adam birlikte otel odasının halısına diz çöktü ve ellerini birleştirip Hilo'ya selam verdi.

BÖLÜM

38



Bir Şey Yapmalıyız

Bero, bir kedinin çöp kutusuna gizlice girer gibi, sessizce ve aç bir şekilde Janloon'a geri döndü. Espenliler onu bir gecede şehirden sürükleyip götürmelerinin üzerinden neredeyse altı yıl geçmişti. Altı yıl! Sanki sihirli bir şekilde yok olmuş gibi. Galo ve Berglund, onun ROE'ye değil, Uwiwan takımadalarının güney ucundaki Espenian toprakları olan Iwansa'ya yerleştirilmesini ayarlamışlardı. Bero, Espenianların Uwiwas'ta küçük bir ada sahibi olduğunu bile bilmiyordu. Burası, Espenian turistlere hizmet veren, hoş olmayan, kuru ve zihni uyuşturan bir yerdi.

Espenliler ona yeni bir kimlik ve tek odalı bir daire vermişti. Bero aptal değildi ve Janloon'da lüks bir hayat sürerek ve dikkatleri üzerine çekerek, muhbirlik yaptığı yıllarda kazandığı tüm Espen thirlerini çarçur etmemişti, bu yüzden her şeyin ucuz olduğu Uwiwas'ta uzun süre yetecek kadar parası vardı.

Asıl sorun, Iwansa'dan nefret etmesiydi. Kimse Kekonese konuşmuyordu. Bero, Uwiwanca bilmiyordu, bu yüzden öğrendiği azıcık Espenianca ile idare etmek zorundaydı. Yerel yemekler, palmiye yapraklarına sarılmış tatsız lapa gibi şeylerdi. Kruvaziyer gemilerinin demirlediği yerde takılarak, onu arabayla gezdirmek için para ödeyecek Kekonese veya Espenian turistler bulup biraz para kazanıyordu.

Yapacak hiçbir şey yoktu. Tek istediği Kekon'a geri dönmekti, ancak Espenli askeri yetkililer son olarak ona bunu yapmaması konusunda uyarmışlardı. Siyah giysili ROE ajanlarının 'i Molovni'ye ve onu dışarı

apartman dairesinden kafasına bir başlık geçirilmiş halde. Janloon bombalamasından bir yıl sonra, Bero, nekolva programının tüm sırlarını ROE ordusuna veren Ajan M adlı bir Ygutanlı kaçak hakkında haberler duydu. Bu Molovni olmalıydı, ama Bero'nun tanıdığı Vastik eya Molovni, yakalanmaktansa kendi kafasına kurşun sıkmayı tercih etmişti. Bero, Espenlilerin bu adamı uysal bir araç haline getirmek için ona ne yaptığını ancak tahmin edebiliyordu. Kaçacağını düşünürlerse Bero'ya ne yaparlardı?

Ancak sonunda ona dikkatlerini kesmişlerdi. Bero, ROE hükümet temsilcilerinin onu kontrol etmek için ara sıra yaptığı rahatsız edici telefonları almayı bırakmıştı. Belki de Yavaş Savaş başka bir yöne doğru ilerlediğinden, Bero'nun bildiği veya bilmediği şeyler artık ilgi veya endişe konusu değildi. Ya da Galo ve Berglund onu unutmuştu. Bero hala Iwansa'dan nefret ediyordu, ama buna alıştığını kabul etmek zorundaydı. Kekon'a geri dönerse kendini ne tür bir tehlikeye atmış olacaktı?

Artık tam bir korkaksın.

Ancak Janloon'a geri döndüğü anda Bero kendini daha iyi hissetti, sanki yıllardır yavaşça dönen bir şişin üzerinde pişirilmiş ve sonunda serin bir merhem küvetine daldırılmış gibi. Döndüğü ilk gün, Paw-Paw'da bir park bankına oturup şehri gözeneklerine çekerek içselleştirdi: sokak yemeklerinin yağı, Kekonese dilinde bağıran seyyar satıcıların ve taksi şoförlerinin sesleri, kurumuş cildinde hissettiği bahar nemi. Janloon'daki çöpler bile başka yerlerdekinden daha güzel kokuyordu, fareler daha pürüzsüzdü.

Bero'nun tanıdığı insanların çoğu gitmişti. Meraktan Little Persimmon lounge'a geri döndü ve büyük bir sürprizle Tadino'yu barın arkasında çalışırken buldu. Adam farklı görünüyordu, saçları uzamıştı ve alaycı, sivri dilli cesareti yok olmuştu. Bunun yerine, gözlerinde avlanmış bir bakış vardı ve sol yanağındaki kabarık kırmızı yara izi yüzünün derisini bozuyordu.

"Kahretsin, Keke, sen misin?" diye bağırdı Tadino. "Neredeydin?"

"Hiçbir yerde," dedi Bero. "Herkesten uzak duruyordum."

"Kasabadan mı çıktın? Akıllıca. Baskınlarda diğerleriyle birlikte seni de yakaladılar sandım." Tadino ellerini havluyla kuruladı ve etrafına tedirgin bir şekilde bakındıktan sonra eğilip alçak sesle konuştu. "Lanet olası bir listede isimlerimiz vardı, keke. Molovni'nin kaybolduğunu biliyor muydun? Hepimizi ispiyonlamış olmalı. Kaçabildiğine şükret."

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu Bero.

Tadino yüzünü buruşturdu ve istemeden yara izli yanağına dokundu. "Gerçekten gitmişsin, değil mi? Dağ klanı buraya gelip buranın klansızların buluşma yeri olduğunu söyledi. Beni sadece barmen sandıkları için ucuyla kurtuldum."

Bero, "O kadar da kötü görünmüyor" dedi.

"O kadar acıdı ki altıma işedim." Tadino bu anıyı hatırlayarak titredi ve dağınık saçlarını heyecanla karıştırdı. Bero'ya garip bir şekilde çaresiz bir bakış attı. "Seni gördüğüme sevindim, keke. Bizden pek kalmadı, biliyorsun. Neden buraya geri döndün ki?"

"İşe ihtiyacım var."

Bu doğruydu. Espenian'daki tüm parasını harcamıştı ve yeniden para kazanması gerekiyordu. Yapması gereken en bariz şey hırsızlığa veya uyuşturucu satıcılığına geri dönmekti, ancak Tadino ile konuştuktan sonra bunun çok riskli olduğu sonucuna varmıştı. Klanlar her zaman düşük düzeyde sokak suçlarını hoş görmüşlerdi, ama son zamanlarda klanlara karşı faaliyetlerde bulunanlar - klan işlerinden hırsızlık veya zarar verme, uyuşturucu satma, yeşim kaçakçılığı, Klan Dışı Gelecek Hareketi veya siyasi radikal hareketlerle ilişki kurma ya da sadece çok fazla şüpheli yabancı bağlantıları olanlar - suçun ciddiyetine göre yüzlerine damga vurulmasından mezara kadar her türlü cezaya çarptırılıyordu. Bero, hayatının farklı dönemlerinde bu suçların hepsini işlemişti ve şimdi nihayet Janloon'a geri dönmüşken, en son istediği şey Green Bones'un onu fark etmesiydi.

Bero'nun yasal olarak çalışabileceği çok az becerisi vardı, ama araba kullanabiliyordu ve sokakları iyi biliyordu, bu yüzden paket teslimatçısı olarak iş buldu. Ancak maaşı çok düşüktü, bu yüzden altı ay sonra Tadino'nun iki arkadaşıyla bir plan yaptı ve teslimat şirketinin minibüsünü kullanarak kaçak video ve müzik kasetlerini Liman, Tapınak ve Anıt Bölgelerinde turistlere satan tezgâhtar satıcılara taşımaya başladı. Yabancılardan para çaldıkları sürece güvende olacağını düşündü, ancak para çok da fazla değildi. Yeşim taşı takan bir kaya balığı avcısı, ayakkabı boyacısı veya muhbir olarak kazandığı paranın yanına bile yaklaşamıyordu. Bero bunu kabul etmeye karar verdi. Para azdı, ama tehlike de azdı. Öyle olsun. Artık otuz altı yaşındaydı, çok yaşlanmıştı.

"Bir şeyler yapmalıyız," diyordu Tadino, Bero her Little Persimmon'a içmeye geldiğinde. Adamın yaralı yüzü müşterileri kaçırmıyor gibiydi. Hatta Little Persimmon'a gelenler, bu yüzü bir onur nişanesi ya da

"Klan Dışı Gelecek Hareketi'ni kurtarmalıyız, yoksa çok geç olacak. Aksi takdirde klanlar kazanacak."

"Klanlar her zaman kazanır," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Bero. "Guriho ve Otonyo, tüm Yeşil Kemik liderlerinin bulunduğu bir binayı havaya uçurdu ve şimdi neredeler? Solucanlara yem oluyorlar."

"Çünkü her şeyi yanlış anladılar," diye ısrar etti Tadino. "Sana söylüyorum, bu konuyu çok düşündüm. Klanları bu şekilde ortadan kaldırmaya çalışmak aptalcaydı. Tek yaptıkları, bizi ezmek için birleşmelerini sağlamak oldu. Şimdi bizi köpek gibi avlıyorlar." Tadino, bar tezgahını şiddetle silerek, tüm nefretini cilalı ahşaba aktardı. "Peki, o piç Molovni'nin davamıza destek olacağını vaat ettiği tüm o yabancı 'dostlar' ne oldu? O pislikler şimdi nerede? Bizi katledilmek için terk ettiler, işte bu. Kendimizi kurtarmalıyız, çünkü başka kimse kurtarmayacak."

Bero buna karşı çıkamadı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi, bu da Tadino'yu cesaretlendirdi. Adam dirseğini bara dayadı ve köşeli yüzünü Bero'nun yüzüne yaklaştırdı. "*Bittiğini* söyleme, keke. Öyle oturup içmeye devam etmeyeceksin, değil mi? Sen ve ben, hala dostuz. Sen de benim kadar klanlara karşı olmak istiyorsun."

Bero, hojisine somurtarak baktı. Hâlâ Yeşil Kemikler'den nefret ediyor olması, Klan Dışı Gelecek Hareketi'nin zavallı kalıntıları için hayatını tehlikeye atacağı anlamına gelmezdi. Molovni, Ygutan'dan para ve silah getirmeden ne yapabilirlerdi ki? Hayatına devam etmek, eski pislikleri unutmak en iyisiydi.

Gördün mü? Gerçekten korkak bir pisliğe dönüştün.

Bero, kendine duyduğu nefretle içkisinin geri kalanını bir dikişte içti. Iwansa'da kaldığı süre boyunca yumuşamış ve işe yaramaz hale gelmişti. Eskiden kanı kaynayan, cesur bir adamdı. Kimsenin yapamayacağı şeyler yapmıştı. Tadino acımasızca saçmalıyor olabilir, ama en azından hala *düşünüyor*, Bero'nun eskiden kendisi için yaptığı şeyi yapmaya çalışıyordu: *her şeyi* değiştirebilecek bir plan yapmak. Belki de o sıçan suratlı piç haklıydı. Belki Bero'nun yapacağı daha çok şey vardı.

İlk kez dikkatle ve ihtiyatla gözlerini kısarak baktı. "Aklında ne var?"

"Şöyle bir şey var." Tadino dudaklarını yaladı. "Yeşil Kemik klanını alt etmenin tek yolu, *başka* bir Yeşil Kemik klanıdır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizim gibiler için en iyi zaman ne zaman olur?" Tadino gözlerinde bir parıltıyla kendi sorusuna cevap verdi. "*Savaş* zamanı, keke. Klanları alt etmenin yolu, onları birbirleriyle savaşa sokmaktır."

BÖLÜM

39



Taş Gözlü Kulüp

Jan Royal Üniversitesi'ndeki ilk ders gününde, Kaul Rulinshin ana kampüs meydanında durmuş, geniş çimlerin ve tuğla binaların arasında dolaşan öğrencileri izlerken heyecanla titriyordu. Ru kendini özellikle akademik bir kişi olarak görmüyordu, ancak neredeyse herkesin yeşim savaşçısı veya iş adamı olduğu bir yönetici klan ailesinde büyümüş olması, üniversitenin sunduğu sayısız olasılık onu baş döndürücü hale getirmişti.

Havanın berrak maviliğini, yoğun bir hüzün bulutu gölgeliyordu. *Niko burada olmalıydı.* Niko her zaman akıllı olan, okumayı seven ve okulda başarılı olan, öğrendiği ve hatırladığı şeylerle yetişkinleri şaşırtan kişiydi. Şimdi Ru, kardeşinin nerede olduğunu bilmiyordu. Niko'dan bir mektup almıştı, Espenia'daki Fort Jonsrock'taki GSI merkezinde iki haftalık oryantasyon programını tamamladığını yazıyordu. Ru, oranın nerede olduğunu öğrenmek için ansiklopediden bakmak zorunda kalmıştı. Niko, şu anda nerede olduğunu söylememişti, ayrılmadan önce aralarında geçen acı konuşmadan da bahsetmemişti. Mektupta, işini sevip sevmediğini, mutlu olup olmadığını bile yazmamıştı. Zarfın üzerinde geri dönüş adresi yoktu, Ru'nun cevap yazması imkansızdı.

Ru sırt çantasını omzuna aldı ve ilk dersi olan Devlet ve Toplum 120'ye gitti. Bu, sert koltukları ve zayıf aydınlatması olan büyük bir amfide verilen giriş seviyesinde bir lisans dersi idi. O gün katıldığı bu dersin ve diğer iki dersin hiçbirinde kimse onu tanımadı, bu da şaşırtıcı değildi.

Babası, medyanın ondan uzak durmasını sağlıyordu ve kardeşlerine kıyasla, klan içinde her zaman fark edilmeyen biriydi.

Ancak ertesi gün kütüphaneden kitap alırken, öğrenci kimliğini alan kütüphaneci ona merakla baktı, sonra adını gördü. "Oh! Kaul Rulinshin? Sen Sütun'un oğlu, o..." Cümlesini bitiremedi. Utançtan kızaran kütüphaneci, alnına dokunarak kısa bir selam verdi. "Kocam ve onun ailesi, No Peak'in Fener Adamları. Wan's Chariot adlı oto tamir zincirinin sahipleri. Klanın tüm üst düzey Yeşil Kemikler arabalarını oraya götürür. Kocam, Horn'un Lumezza'sında, Hava Adamı'nın Cabriola'sında ve tabii ki babanın Duchesse'sinde çalıştı." Kitaplarını hızlıca ödedi. "Geçen ay General Star Hotel'de düzenlenen klan yeni yıl partisindeydik. Sen de oradaydın herhalde? Çok kalabalıktı! O gece çok fazla insanla konuşmuş olduğundan baban bizi hatırlamaz herhalde, ama fırsatın olursa, Wan's Chariot'tan Wan'ların saygılarını iletecek misin?"

"Beşinci gün akşam yemeği için eve gittiğimde ona söylerim," diye söz verdi Ru.

Kütüphaneci gülümsedi. "Seninle tanıştığıma onur duydum. Sık sık gel. Özel çalışma kabinlerinden veya bilgisayar istasyonlarından birini rezerve etmek istersen bana haber ver. Sana en iyisini ayırırım. İki saatlik bir sınır var ama bunu aşabilirim."

Ru teşekkür etti. Bir sonraki kitap almaya kütüphaneye gittiğinde, Wan'a babasının Duchesse'yi başka hiçbir oto tamircisine emanet etmeyeceğini söyledi. Bu onu o kadar sevindirdi ki, kütüphanedeki tüm fotokopi makinelerini ücretsiz kullanabilmesi için ona bir personel kodu verdi. Ru, kampüste klan üyeleri veya üyeleriyle birkaç kez daha karşılaştı. Ekonomi dersinin asistanı, yüksek rütbeli bir Fist'in küçük kardeşiydi. Kekonese Edebiyatı 300 dersindeki sınıf arkadaşlarından biri, Kraliyet Konseyi'nde No Peak'e sadık birinin kızıydı. Ara sıra kampüste tanımadığı kişiler tarafından tanınır ve ailelerine selamları iletmek için durdurulurdu.

Bu tür ilgi Niko'yu rahatsız ederdi. İnsanların kendisine yaklaşmasını önlemek için bir yerden bir yere hızlıca yürürdü. Ru ise bunu umursamıyordu. Her zaman gülümser ve dostça cevaplar verirdi. Niko'nun yokluğunda, kendini ailenin ilk oğlu olarak görmeye başlamıştı. Klanın lideri olamasa da, bu onun

fark yaratmak. Ne de olsa, annesi de taş kalpli biriydi, ama babasının Pillar olmasına yardım etmişti. Ru, Niko önce kendine inanırsa, ona yardım edebileceğini düşünüyordu.

Geri dönecek, diye düşündü Ru. *Dönmek zorunda.* Kardeşinin sadece babası tarafından kınanmakla kalmayıp, basın tarafından da yerden yere vurulması, daha az deneyimli ve artık saygı görmeyen genç neslin ahlaki çöküşünün kanıtı olarak gösterilmesi çok üzücüydü. Kendini uzman sanan bu insanlar Niko hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve onun hakkında söyledikleri olumsuz şeyler Jaya, Cam veya Juen ikizleri için kesinlikle geçerli değildi. Ru, insanların yüzeysel izlenimlere veya kulaktan dolma bilgilere dayanarak cahilce ve olumsuz şeyler söylemesinden çok kızıyordu. Bu yüzden ailesini ve No Peak'i en iyi şekilde temsil etme sorumluluğu hissediyordu. Ayrıca, insanlarla tanışmayı ve klanının sıradan Kekonese halkının hayatına nasıl etkilediğini öğrenmeyi seviyordu.

Bununla birlikte, Ru, Jan Royal Üniversitesi'nin geniş kampüsünde kendini yalnız hissediyordu. Ailesinin statüsü, onu okulda akranlarından her zaman ayırmış ve arkadaş edinip onları korumayı zorlaştırmıştı. Sınıf arkadaşları, ailesi onu galaya götürebilecekken, saatlerce sırada bekleyip yeni Danny Sinjo filmini izlemek istemeyeceğini düşünüyorlardı. Mountain'ın kontrolündeki Summer Park'ta düzenlenen havuz partisine onu davet etmeye çekiniyorlardı, çünkü korumalarıyla gelmesi gerekeceğini biliyorlardı. Lise relayball takımında olduğu ve en iyi arkadaşları Tian ve Shin'in ona diğerlerinden farklı davranmadığı için minnettardı. Ama Tian, Lukang Teknoloji Enstitüsü'ne gitmişti ve Shin, Kekonese ordusuna katılmıştı. Ru'nun ona eşlik edecek Koko bile yoktu, çünkü öğrenci yurdunda evcil hayvan beslemek yasaktı.

Ru, öğrenci merkezi kafeteryasının ilan panosunda farklı kampüs kulüplerinin reklamlarını inceleyip şansını denemeye karar verdi. İlk döneminin altıncı haftasının dördüncü günü öğleden sonra, Sosyal Bilimler binasının bodrum katındaki bir sınıfa girerek Jade Nonreactivity için Hayırseverlik Derneği'nin öğrenci kolu toplantısına katıldı. CSJN'yi annesi bazı etkinliklerinde konuşma yapmış ve dergisinde röportaj vermiş olduğu için tanıyordu. Ru, odaya girdiğinde heyecandan ağzı kurumuştu. Kulüp üyeleri, bir klan liderinin oğlunun toplantılarına izinsiz girmesine nasıl tepki verecekti? Sonuçta, Ru'nun ailesi, yeşim yeteneklerine saygı duyan ve taş gözlüleri ve tüm Abukei ırkını damgalayan kültürel güç yapısının tepesinde oturuyordu.

Duvara yaslanmış birkaç masa, çeşitli soda şişeleri ve atıştırmalıklarla doluydu: beklenen fındık ve kraker kaseleri, hurma kekleri, susam ve meyve şekerlemeleri, her zamanki abur cuburlar. Odada on dört kişi vardı: dokuz Kekonese taş gözlü ve beş Abukei öğrencisi. Genç bir Abukei kadını Ru'yu neşeyle selamladı ve ona isimlik üzerine adını yazmasını söyledi. Ru tedirginlikle adını yazdı, sonra bir soda aldı ve sınıfın ortasında daire şeklinde dizilmiş boş sandalyelerden birine oturdu.

Kekonese öğrencilerinden biri ayağa kalktı ve kendini Dano olarak tanıttı. Üçüncü sınıf siyaset bilimi öğrencisi ve CSJN'nin öğrenci kolunun lideriydi. Öğleden sonra olmasına rağmen, Dano sanki yeni uyanmış gibi görünüyordu. Diken diken saçları her yöne dağılmıştı, tıraş olmamıştı ve çamaşır sepetinin dibinden çıkmış gibi görünen buruşuk bir tişört ve kot pantolon giymişti. Yine de coşkuyla doluydu.

"Kulübümüzün amacı birbirimizi desteklemektir," diye küçük gruba açıkladı. "Bu odadaki her birimizin, tamamen yalnız hissettiği bir durum yaşadığına eminim. Tek şanssız kişi, tanrıların umursamadığı biri. Ama bu doğru değil. Yalnız değilsiniz. Ve insanları tepkisizlik konusunda eğitmek ve kendimiz hakkında açık olmak için ne kadar çok birlikte çalışırsak, o kadar az yalnız kalırız."

Dano, toplantı takvimini, kulüp etkinliklerini, ulusal CSJN ile olan bağlantısını, Abukei Öğrenci Birliği ile olan kampüs ortaklığını ve doldurulması gereken gönüllü pozisyonları açıkladı. "Görüyorum ki birkaç yeni üyemiz var," dedi Dano, "o zaman hepimiz kendimizi tanıtalım." Koltuğuna geri oturdu.

Ru diğer öğrencilerin isimlerini hatırlamıyordu. Konuşma sırası ona geldiğinde elleri terlemişti. Ellerini kot pantolonuna silerek, “Benim adım Kaul Rulinshin. Jan Royal'da ilk yılım,” dedi. Boğazını temizledi. “Ailem... şey, Green Bones'larla dolu. Hayatım boyunca klan kültürü ve yeşim taşlarıyla çevriliydim, bu yüzden... buradaki her şey benim için oldukça yeni. Bu kulübü bulduğuma sevindim ve hepinizle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Çevresindeki ifadelerin hiçbirini okuyamazdı. Keşke Algılama yeteneği olsaydı, kalkıp gitmesi gerekip gerekmediğini anlardı. Tabii Algılama yeteneği olsaydı, burada olmazdı.

Dano alkışlamak için ayaklarını yere vurmaya başladı. Diğer kulüp üyeleri de onun örneğini takip ederek gülümseyerek hoş geldin demek için Ru'nun omuzlarına dokundular.

Dano, "Taş gözlüler kulübüne hoş geldin, keke. Bu arada, klanının temsil ettiği her şeye karşıyım." dedi. Yanakları gerilecek kadar geniş bir gülümsemeyle Ru'nun omzuna elini koydu. "Çok iyi arkadaş olacağız!"

Gerçekten de arkadaş oldular. Dano, her kesimden insanı tanıyan ve her zaman çılgın partilere giden ya da partilerden gelen, doğuştan sosyal bir insandı. Uyanık olduğu saatlerin çoğunu sarhoş veya akşamdan kalma geçirmesi, enerjisini hiç azaltmıyor gibiydi. Kampüs CSJN bölümünün lideri olmasının yanı sıra, klanlara bağlı olmayan siyasi adayların seçilmesini savunan bir taban örgütü olan Bağımsızlık Ligi, mültecilere hukuki ve ekonomik yardım sağlayan Göçmen Hakları İzleme Örgütü ve kampüs gazetesi *Royal Creed'de* de faaliyet gösteriyordu. Ru, bazen Dano'nun derslere girip girmediğini merak ediyordu.

Stone-eye kulübünün her toplantısından sonra hararetli tartışmalar yaparlardı. Dano, içmeyi sevdiği kadar tartışmayı da severdi. Ru, mezun olduktan sonra muhtemelen No Peak klanında çalışacağını söylediğinde, Dano, "Kariyerini, tepkisizliği damgalayan sistemi korumaya adayacaksın. Bu, domuzun kendi kızartma çukurunu kazması gibi değil mi?" demişti.

Ru'nun ağzı açık kaldı. Kendisine böyle bir şey söylemeye cesaret edebilecek biriyle hiç karşılaşmamıştı. "Yüzlerce yıllık batıl inancı benim klanımın üzerine yükleyemezsin. Babam beni her zaman destekledi ve asla küçük düşürmedi. Annemi Pillarman olarak atadı. Belki de annem ve benim klan içinde taş gözlü olmamız, tepkisizliğe karşı önyargının *azalmasının* bir nedenidir."

Sosyal Bilimler bodrumundan çıkıp kampüsü geçerek derslerine geç kalmışlardı ama hâlâ tartışmaya devam ediyorlardı. "Akrabaların sana kişisel olarak iyi davranıyor olsa bile," diye kabul etti Dano, "bu, klanların Yeşil Kemiklerin çıkarlarını korumak ve diğer herkesin zararına onları iktidarda tutmak için var olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Toplum, Yeşil Kemikler ile Yeşil Kemikler olmayanlar arasındaki bir yarışma değil!" diye karşılık verdi Ru. "Her Yeşil Kemiğin yeşim taşı takmayan aile üyeleri ve arkadaşları vardır ve klanlar tüm Kekon'u korur. Eğer tarih dersine girseydin..." Bu, Dano'nun tarih dersine gitmesi gerektiği için utanmazca bir iğnelemeydi.

— "Yeşil Kemikler olmasaydı, ülkemiz Uwiwas gibi yağmalanmış bir sömürge sonrası karmaşası yerine, müreffeh bir modern ekonomi olacaktı."

Dano omuz silkti, sözlü atışmalarında rakibini kızdırmaktan açıkça zevk alıyordu. "Tek Dağ Topluluğu'nun Shotarian işgalini devirmede büyük rol oynadığını kabul ediyorum, ama bu neredeyse elli yıl önceydi. Diğer ülkeler klanlara ihtiyaç duymaz. Onlar modası geçmiş, dar görüşlü kurumlardır."

"Saçmalamaya devam edecek misin?" Ru neredeyse bağırdı. "Tabii ki klan sistemi mükemmel değil, hiçbir sistem mükemmel değildir. Bu yüzden herkes onu iyileştirmek için birlikte çalışmalı, yabancılar ve anarşistlerin istediği gibi tamamen ortadan kaldırmamalı. Uluslararası ticareti, askeri reformları, hatta eğlence endüstrisinin büyümesini düşün. Bu değişiklikleri Green Bone klanları *gerçekleştirdi*. Kendi *akrabalarım* bunları gerçekleştirdi. Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" Ru'nun bir sonraki dersinin verileceği Yabancı Diller binasına vardılar. "Peki, Beşinci Gün görüşürüz?"

"Evet," dedi Dano. "Nakit para getir, striptizciler olacakmış."

Ru, Dano'dan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Ahlaki açıdan kendini beğenmiş, cahil ve sinir bozucu olabilirdi, ama Ru'nun dünya görüşünü bu kadar düzenli olarak sorgulayan başka kimse olmamıştı. Bu canlandırıcıydı.

Jaya'ya yeni arkadaşından bahsetmekle hata yaptı. "Ağzı bozuk küçük bir pislik gibi konuşuyor," dedi kız kardeşi. "Gerçekten öyle mi dedi? Kobens'ler onu yakalayıp yüzünü yakmamış olmalarına şaşırdım." Endişeyle kardeşine baktı.

Jaya, sanki Green Bone olarak kaderinin onu doğal kardeşlik hiyerarşisinde bir üst sıraya çıkardığı gibi, her zaman aynı yaştaymış gibi davranma gibi dayanılmaz bir alışkanlığı vardı. İlkokuldayken, Jaya teneffüs sırasında başka bir kızı yere tekmelemiş ve Ru'yu işaret edip kulak memesini çekmiş olduğu için tüm okul kitaplarını çamurlu bir su birikintisine atmıştı. "Bir daha yaparsan evine gelip hayvanlarını öldürürüm," demişti Jaya, sanki *kendisi* abla gibi ve Ru'yu oyun bahçesindeki zorbalardan korumak zorunda olan biriymiş gibi. Diğer kız ağlamıştı, bu da Ru'yu inanılmaz derecede utandırmış ve mahvetmişti. Hafif alayları görmezden gelirdi ve kesinlikle Jaya'nın onu savunmasına ihtiyacı yoktu.

Şu anki ifadesinden, Ru'nun iyi arkadaşlık kurmadığından şüphelendiği belliydi. "Üniversitede tanıştığın bu insanların Lott-jen'in gözetim listesinde olanlar var mı acaba? Adı ne demiştin?"

"Boş ver," dedi Ru çabucak. "Sadece kışkırtıcı şeyler söylemeyi seviyor, endişelenecek biri değil." Dano'nun söylediği bazı şeyler gerçekten de radikal klan karşıtı duygular olarak yorumlanabilirdi ve bu da Klan Dışı Gelecek Hareketi ile bağlantıları olduğundan şüphe uyandırabilirdi. Ru, Janloon bombalaması sırasında on iki yaşındaydı. Okuldan çıkarılıp babasının hayatta olup olmadığını öğrenmek için bir günün üzerinde beklediğini asla unutmayacaktı. Şiddet yanlısı anarşistlerden nefret ediyordu ve klan karşıtı tutumlara neden bu kadar az tolerans gösterildiğini herkesten daha iyi anlıyordu.

Ancak Dano, onun gibi bir üniversite öğrencisiydi, CFM teröristi değildi. Ru, klansız aşırılıkçıların tehdidinin, klanların Kekonese halkının tamamına, yeşim taşı takamayanlar ve klan ailelerinde doğmamış olanlar da dahil olmak üzere, daha fazla fayda sağlayacak şekilde nasıl değişebileceği veya değişmesi gerektiği konusunda değerli tartışmaları ne yazık ki engellediğini düşünmeye başlamıştı. Dano, Ru'nun sahip olduğu içeriden bir bakış açısına sahip değildi. Dağ ve Zirvesiz, ona belirsiz bir şekilde kötü niyetli, tek parça varlıklar gibi geliyordu. Ru'nun ebeveynlerinin, teyzesi Shae'nin ve amcası Anden'in gerçek insanlar olduğunu anlayamıyordu. İyi insanlar. Klanı oluşturan şey insanlardı.

Ru, arkadaşıyla birçok konuda aynı fikirde değildi, ama ona kötü bir şey olmasını istemiyordu. Bundan sonra Jaya'nın yanında ağzını kapalı tutmaya karar verdi. Kız kardeşi Akademi'de sekizinci sınıftaydı, ama mezun olduğunda parmak yemini edeceği kesindi. Jaya, Dano'nun toplum için bir tehdit olduğunu veya en azından kardeşine kötü örnek olduğunu düşünürse, ne yapabileceğini kimse bilemezdi.

BÖLÜM

40



Zor Kızlar

Yirmi birinci yıl, birinci ay

Kaul Dushuron Akademisi, Shae'nin öğrencisi olduğu dönemden bu yana önemli değişiklikler geçirmişti. Yeni binalar ve tesisler, ateşli silahlar, gözetleme ve bilgisayar programlama gibi dersler için tahsis edilmişti. Artık yetişkin yabancı öğrenciler için ayrı bir yurt ve düşük ikamet programındaki öğrencileri barındıracak ek eğitim alanları vardı. Bu program, mezunların okulun markasını sulandıracağı ve tam zamanlı müfredattan dikkati dağıtacağı endişelerine rağmen başlatılmıştı. Ancak, yirmi beş yılı aşkın süredir değişmeyen tek şey, Ön Denemeler geleneğiydi.

Jaya'nın sekizinci sınıf Ön Denemeleri, serin ama güneşli bir sonbahar gününde gerçekleştirildi ve Kaul ailesi, onu desteklemek için etkinliğe katıldı. Hatta Anden ve Jirhuya da, katılımın getireceği rahatsızlığı göğüslemeye karar vererek etkinliğe katıldı. Anden için, Akademisi'ne her ziyaret, aşağılayıcı mezuniyet töreninin anılarını canlandırıyordu. Jirhuya, Akademi arazisine ayak basan birkaç Abukei'den biri olabilir.

Nadir görülen bir kardeş sevgisi gösterisiyle Ru, kız kardeşi için yüksek sesle tezahürat yaptı ve Hilo, Deflection etkinliğinden sonra Jaya'nın adı listesinin en üstüne çıktığında gururla parladı. Öğleden sonraki Lightness puanları onu altıncı sıraya düşürdü, ancak Hilo, Jaya'nın birinci olup olmamasının önemli olmadığını,

sadece performansından memnun olmasını istediğini söyledi. "Ailemizin tüm Yeşil Kemikleri bu okulda okudu," dedi Hilo, Shae'nin kızını kucağına alırken, Woon ise hepsine soda almaya gitmişti. "Sen de büyüdüğünde buraya geleceksin."

Farelerin Katliamı'nda Jaya yerine geçti, boynunu ileri geri çevirdi ve yanındaki kızla el çaktı. Sıranın sonundaki erkeklerden birine dilini çıkardı ve izleyen yedinci sınıf öğrencilerinden birine öpücük gönderdi, bu da Hilo'nun gözlerini şüpheyle kısmasına neden oldu. Kafeslerindeki fareler daireler çizerek koşturuyor, minik pençeleri tel örgüye tırmanmaya çalışıyordu. Zil çaldı. Jaya, ilk Kanalizasyon patlamasıyla bir köşedeki iki fareyi aynı anda öldürdü. Bir sonrakini ıskalayınca yüksek sesle küfretti, fareyi sersemletmiş ama öldürmemişti, ancak bir sonraki denemede onu da öldürdü ve arka arkaya enerji patlamalarıyla son ikisini de öldürdü, en hızlı ikinci olan sıranın sonundaki çocuğu 0,85 saniye farkla geçti. Kalabalık alkışladı, en yüksek sesle Hilo, Jaya ise yumruklarını havaya kaldırıp zafer dansı yaptı.

Tia hıçkırarak ağlamaya başladı.

Shae ve Woon onu teselli etmeye çalıştı. "Onlar sadece fare," dedi Woon. "İnsanlar Kanalizasyon'u pratik yapabilmek için ölmeleri gerekiyor."

"Neden insanlar öldüklerinde tezahürat ediyorlar?" diye ağladı Tia.

"Öldükleri için alkışlamıyoruz, Jaya kazandığı için alkışlıyoruz," diye açıkladı Shae.

"Onları öldürerek kazandı! Okuldaki herkes fare öldürmek zorunda mı?"

Onları sen mi öldürdün?" İkisi de öldürdüğünü itiraf edince, Tia daha da ağladı.

Shae ve Woon ödül töreninden önce ön duruşmalardan ayrıldılar ve eve giderken Hot Hut'ın arabaya servisinden kızarmış ekmek alıp Tia'nın gözyaşlarını durdurdular. O akşam Woon kızlarını yatırırken, Shae ana eve gitti. "O daha altı buçuk yaşında," dedi Shae endişeyle Hilo'ya. "Benim bir hatam mı var? Onu koruduğumu ya da şımarttığımı sanmıyorum."

Bugün Tia'nın bu kadar kolay üzüldüğü ilk gün değildi. Horoz dövüşlerini izlemeyi reddetmişti. Çimlerdeki dövüş maçları bile onu endişelendiriyordu. Elbette şefkat İlahi Erdemlerden biriydi, ama şiddet de Yeşil Kemik ailesinin hayatının bir parçasıydı. Tia bu yumuşaklığı nereden almıştı? "Belki de ona yeterince zaman ve ilgi göstermediğim içindir."

O ve Hilo oturma odasında yalnızdılar ve evin geri kalanı sessizdi. Ru kampüse geri dönmüştü, Jaya sınıf arkadaşlarıyla

Ön Deneme sonrası partisindeydi ve Wen, uzun bir günün yorgunluğuyla çoktan yatmaya gitmişti. Jaya, final sıralamasında üçüncü olmuştu, harika bir sonuçtu.

Hilo dolaptan iki bardak ve bir şişe hoji çıkardı ve ikisine de birer bardak doldurdu. Kendi bardağını aldı ve diğerini ona uzatarak sırıttı. "İçimde, sert küçük kız kardeşim burada oturmuş sızlanıp bana ebeveynlik tavsiyesi isterken kahkahalarla gülüyorum."

"İnlemiyorum *ve* senden tavsiye istemiyorum," diye refleks olarak karşılık verdi Shae, ama sonra belki de öyle olduğunu kabul etti. Hoji'nin bardağını kaptı.

"Shae," dedi Hilo, ciddi bir ifadeyle, "hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da ne kadar uğraşırsan uğraş, insanları istediğin gibi değiştiremeyeceğindir. Çocuklarını da dahil. Özellikle çocuklarını."

O, Niko'nun nerede olursa olsun onu düşündüğünü biliyordu. Shae, yeğenini ailesine ve klanına sırtını dönmesi için suçlayamıyordu, çünkü geçmişte kendisi de aynısını yapmıştı. Ama şimdi, daha önce hiç anlamadığı bir şekilde, masada boş bir sandalyenin ağırlığını hissetmenin, geride kalanlar için ne demek olduğunu anlıyordu. Niko'nun istediği şeyi yaptığını, aradığı şeyi bulduğunu umuyordu. Tek yapabileceği, tanrılara Lan'ın oğlunu korumasını dilemekti.

Hilo, hoji içkisini uzun bir süre hüzünle seyrettikten sonra, bardağı çevirip içti. "Herkes bu tür bir hayata uygun değildir. Yeşim taşı takmaktan bahsetmiyorum. Her şeyden bahsediyorum."

Shae ayaklarını kanepeye çekip bacaklarını altına kıstırdı. Hoji'den bir yudum aldı ve başını yastıklara yasladı. "Kızımın benim izimden gitmesini istemiyorum." Hayatında birçok hata yapmıştı, ama kendi kararlarını incelediğinde hangilerinin doğru hangilerinin yanlış olduğunu bile söyleyemiyordu. “Ama bugün Tia gözleri yaşlı bir şekilde bana baktığında biraz canım yandı. Annenin o kadar da iyi bir insan olmadığını fark ettiğini görebiliyordum.”

Hilo'nun yeşim rengi aurası algısında genişledi, sonra daraldı, derin bir zihinsel iç çekişti. "Sadece çocuklar ve tanrılar, anlayamadıkları şeyleri yargılayacak kadar kibirlidir. Onların fikirlerinden korkmanın bir anlamı yok. Tia için endişelenme. Dediğin gibi, o daha altı buçuk yaşında. Endişelenecek kadar küçük değil."

Birkaç dakika sessizce oturdular. Dışarıda, Shae işçilerin Horn'un evini boyadığını ve yeni sakinine uygun hale getirmek için garajı genişlettiğini duyabiliyordu. Juens ailesi malikaneden taşınmış ve bir yıl boyunca dünyayı gezmeye çıkmıştı.

dünyayı gezerek geçiriyorlardı. Shae onlar için mutluydu. Klanın en üst düzeyindeki herkes onun ve Hilo gibi olmak zorunda değildi. Herkes bir Kaul olmak zorunda değildi. Shae, yıllar boyunca Hava Adamı olarak çabalarına güç veren tüm motivasyonları düşündü: görev, intikam, rekabet, kişisel gurur ve başarı, No Peak'i büyüdüğü ve genç bir kadın olarak geride bırakmak istediği klandan daha güçlü, daha iyi, daha modern bir klan haline getirebileceğine dair umut ve inanç. Şimdi tüm bu arzularından daha büyük olan, Tia'yı güvende tutma, tatlı mizaçlı çocuğuna annesinin yaptığı gibi Shae, "Shotar'da bir No Peak ofisi kurmak istiyorum" dedi.

Shae, "Shotar'da bir No Peak ofisi kurmak istiyorum" dedi.

Hilo ilk başta hiçbir şey söylemedi ve Hava Durumu Uzmanı'nın devam etmesini bekledi. "Espenia'daki büyümemiz yavaşladı," diye açıkladı Shae. "Oradaki emlak piyasası daralıyor ve ekonomi bir süre zayıf kalacak. Yıllarca süren reklam kampanyaları ve siyasi lobi faaliyetleri önemli sonuçlar verdi: Espenian hükümetinin klan faaliyetlerini suç saymasını engelledik ve sivillerin yeşim taşı sahipliğine uygulanan cezaları azalttık. Ancak yeşim taşının tamamen yasallaşacağına dair henüz bir işaret yok."

Hilo elini alnına götürdü ve pes etmiş gibi nefes verdi. Shae, bunun Shae'nin söylediklerinden çok, klan meselelerini tartışmadan gecenin geri kalanını geçiremeyeceğini fark etmesinden kaynaklandığını düşündü.

Shae devam etti. "Kekon'da Jo Sun klanını ele geçirdik ve şimdi Toshon'a sahibiz, ancak Dağ, Kara Kuyruk klanını da ekledi, böylece Gohei'ye sahipler ve ayrıca Lukang'da hala üstünlükleri var. İkimizin de öne geçmesi için yer yok. Başka pazarlara ihtiyacımız var."

"Hami, Tun'da bir ofis açtı," diye hatırlattı Hilo. "Orada büyümeyi hızlandırabilirsiniz."

"Yıllardır deniyoruz, ama Tun iş yapmak için zor bir yer. Siyasi olarak istikrarsız ve para birimi çökmek üzere. Altyapı zayıf, dili öğrenmesi zor, yasalar ve finans piyasaları gelişmemiş." O, tüm olası yolları düşünmek için sayısız saatler harcamıştı. "Ygutan bizim için açıkça bir seçenek değil. Uwiwa Adaları'na hala aktif bir ambargo var. Geriye Shotar kalıyor."

Hilo parmaklarını kanepenin koluna vurarak ritim tuttu. "Hami bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor."

Shae, yıllar içinde Hilo'nun klanın iş tarafında onun bilmediği şeyler bildiğini öğrenince artık şaşırmamıştı. Hala onun yardımı olmadan bir mali raporu anlayamıyordu, ama kime danışması gerektiğini biliyordu. Klanın Lantern Men'lerinin servet, nüfuz ve sadakatlerine göre tam bir zihinsel haritası vardı. Shae'nin Hava Adamı'nın ofisindeki astları arasında kimlerin özel uzmanlık veya yeteneklere sahip olduğunu biliyordu ve uygun gördüğü zamanlarda onlarla doğrudan konuşuyordu. Elbette bu, Sütun olarak onun ayrıcalığıydı, ama bazen bu Shae'yi rahatsız ediyordu. Bu durum, onca yıldan sonra bile Hilo'nun, onun arkasında iş çevirmeyeceğine tamamen güvenmediğini düşünmesine neden oluyordu.

Kaşlarını çatarak itiraf etti: "Hami, Ayt Mada'nın Matyos'larla ittifakı nedeniyle Dağ'ın bu konuda eşsiz bir avantaja sahip olduğuna inanıyor. Iyilo, Zapunyo'dan Ti Pasuiga'yı almadan önce Matyos'un bir üyesiydi ve Ayt'ın Oortoko'dan getirdiği barukan mültecilerin çoğu Matyos'tandı. Onlar barukan çetelerinin en büyüğüdür. Güçlü işçi sendikaları kontrol ederler ve birçok sektörde nüfuz sahibidirler."

"Yani Shotar'a girmek, Dağ'ın Resville'e girmesi kadar zor olacak. Rainmaker'ın mantığı bana mantıklı geliyor," dedi Hilo, ama yeşim rengi aurasının dokusundan onun hala kararsız olduğunu anlayabilirdi.

"En büyük fark, eski Horn'un satranç ustası sayesinde, Shotar'da Dağ'ın Espenia'da sahip olmadığı bir silaha sahip olmamız. Juen, o ülkede bir Beyaz Sıçanlar ağı kurdu ve bu ağı kullanarak kendimize bir yol açabiliriz."

Planını anlattıktan sonra Hilo, bardağındaki hojiyi bitirdi. "Lott, Beyaz Sıçanlar'ı senin önerdiğin şekilde kullanmayı kabul ederse ve Hami'yi senin fikrine ikna edersen, buna izin vereceğim. Bu plan, çok fazla Yumruk ve Parmak göndermeden varlıklarımızı koruyabilirsek işe yarayacaktır. Janloon, Lukang ve şimdi de Toshon arasında, klanın daha yeşil tarafında zaten zorlanıyoruz ve Dağ hala sayıca üstünlük sağlıyor." Hilo'nun sesindeki kin belliydi. *Yine de.* Bunca yıl sonra, hala aynı sinir bozucu çıkmazda kilitliydiler. No Peak'in attığı her adımda, Dağ da bir adım atıyordu.

"Son zamanlarda bize saldırmaya çalışmadılar," diye işaret etti Shae. Son altı yıl, rakipleriyle zorunlu bir işbirliği içinde geçmişti. Güçsüz küçük klanları ve ikincil şehirlerdeki güçlerini konsolide etmek ve Klan Dışı Gelecek Hareketi'ni ezmek için odaklanmışlardı. Her iki klan

iç sorunlarla da boğuşuyordu. Shae, Ayt Mada'nın bir tarafta gelenekçi Kobens, diğer tarafta barukan unsurları olmak üzere klanının uçlarını bir arada tutmakla meşgul olduğunu düşünüyordu. No Peak'te ise Niko'nun ayrılması kamuoyunda bir skandala yol açmış ve halefiyet meselesini gündeme getirmişti.

Tüm bu kargaşanın tek olumlu yanı, Dağ'ın son zamanlarda Kaul ailesinden kimseyi mezara göndermeye çalışmamış olmasıydı.

Hilo boş ceplerini okşayarak, açıkça sigara içmek istediğini belli etti. "Ayt sessiz," diye onayladı ve düşünceli gözlerini Shae'ye çevirdi. "Belki de onda da insanlık duyguları vardır." Ayt Mada'nın bile bir tür borçluluk hissettiğini, onu kimse kurtarmazken hayatını kurtaran kadının ailesine karşı elini kaldırmama yükümlülüğü hissettiğini biliyordu.

Shae, İlahi Dönüş Tapınağı'nın kutsal odasında pençeli bıçağını kınına koyduğunda, bir şeyi değiştirmişti: kan davasına bir set çekmiş, kişisel intikamın kırmızı nehrini en azından bir süreliğine durdurmuştu. Bazen, Ayt Mada'nın Kekon'da tek klan olmayı hedeflediğini ve bu yüzden Shae ile Hilo'nun asla huzur bulamayacağını unutmak cazip geliyordu. Ayt isimlerini fısıldamasa bile, Dağ'ı kendilerine karşı yarıştıkları bir düşman olarak görmeye devam edecekleri gerçeği değişmezdi. No Peak geride kalır, yavaşlar veya zayıflarsa, düşecek ve ezilecekti.

Shae kararan pencereden dışarı baktı ve yanağının içini emdi. "Dağ boş durmuyor. Iwe Kalundo, Ygutan'daki varlıklarını ve işlerini elden çıkarıyor."

Hilo şaşırmadan omuz silkti. "O ülke artık onlar için iyi değil." Ygutan ekonomisi küresel krizden ağır darbe almıştı, nekolva programı yoğun uluslararası inceleme ve yaptırımlara maruz kalmıştı ve Dramsk'taki Direktörlük kendi iç çatışmalarını yaşıyordu. Janloon bombalamasından önce Ygutan'ın CFM'ye destek verdiği yönündeki yaygın inanç, onları en nefret edilen yabancılar haline getirmişti, bu nedenle Ayt Mada'nın o ülkedeki önceki yatırımları, klanındaki birçok kişi tarafından kesinlikle hoş karşılanmıyordu.

"Evet," diye düşündü Shae, "ama Dağ bir planı olmadan geri çekilmez. Bildiğim kadarıyla, elde ettikleri geliri başka bir yere yatırmadılar. Satranç taşlarını hareket ettiriyorlar ama ben ne yapmaya çalıştıklarını anlayamıyorum. Ayt sessizse, bir şeyler planlıyordur."

Mutfaktaki telefon çaldı. Hilo cevaplamak için ayağa kalktı. Birkaç saniye sonra Shae, odanın diğer ucundan onun yeşim rengi aurasının patladığını hissetti. Alarmla ayağa fırladı. Hilo telefon ahizesini o kadar sıkı sıkıyordu ki, gücünden farkında olmadan onu ezebileceğini düşündü. "Ne oldu?" diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Hilo dişlerini sıkarak telefona konuştu. "Birkaç dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattı, ceketini ve araba anahtarlarını aldı. "Jaya tutuklanmış."

Polis şefi Hilo'ya, Jaya'nın bir ev partisinde şiddetli bir kavgaya karıştığını ve bir gencin hastanede ciddi durumda olduğunu, ancak neyse ki hayati tehlikesinin olmadığını açıkladı. Partiye çoğunlukla Kaul Du Akademisi öğrencileri katılmıştı ve etkilenen tüm aileler No Peak'ten olduğu için bu açıkça bir klan meselesiydi. Jaya babasına teslim edildi, babası onu eve götürdü, çalışma odasına gönderdi ve kapıyı kapattı. Jaya koltuklardan birine çöktü.

Hilo kızının önünde durdu. "Açıklan."

Jaya sandalyede aşağı kaydı. Siyah kot pantolon ve parlak kırmızı bir bluzun üzerine deri ceket giymişti. Bluzun altından göbeği görünüyordu. Ayaklarını sehpaya koydu ve omuz silkercesine babasına baktı. "Ne dememi istiyorsun? O bunu hak etti."

"Onunla seks mi yapıyordun?"

"Baba!" Jaya, babasının sorusuna utanarak baktı. "Kendi kızın hakkında bunu gerçekten bilmek istiyor musun?" Hilo'nun sert bakışları değişmeyince, itiraf etti: "Bir süre çıkıyorduk ama geçen ay ben ayrıldım. Sevimli ama yapışkan biriydi ve *bazen çok* kibirli *bir* pislik olabiliyordu. Neyse, onun ya da ailesinin kafasına bir şey girmesini istemedim."

Hilo, kızının gerçekçi değerlendirmesine yüzünü buruşturdu. Niko'nun gitmesiyle Jaya, klanın spekülasyonlarının odak noktası haline gelmişti. Sütun'un oğlu taş gözlü olduğu için, başarılı bir damat No Peak'in varisi olabilirdi, en azından öyle düşünülüyordu. En az bir düzine önde gelen No Peak ailesi, Hilo'ya kızına evlenebilecek yaştaki oğullarını tanıtmak için yaklaşmıştı. Hilo onları ya görmezden geldi ya da "Kızım yeterince büyüdüğünde, Jaya'nın talipleri için ölümüne bir turnuva düzenleyeceğim" diye cevap verdi. Sıradan bir koruyucu babadan gelen bu sözler, normalde kahkahalara neden olurdu

gülünç bir söz olurdu, ama bunu söyleyen Kaul Hiloshudon olduğu için, gülmekten herkesin ağzı kapalı kalacak kadar gergin bir durum ortaya çıktı.

"İkinizin arası bitmişse, neden bu karışıklık?"

"Bütün gece Hana'nın ve benim peşimdeydi," diye şikayet etti Jaya. "Sürekli Hana'nın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Belki ondan gerçekten hoşlanıyordu, ya da sadece beni kıskandırmaya çalışıyordu. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Neyse, bir ara ikisi yukarı çıktılar. Ben aşağıda herkesle bilardo oynarken Hana birden çıldırmaya başladı. Cidden, baba! Sanki hissedebiliyordum..." Jaya kendi başının etrafında patlayıcı bir hareket yaptı.

"Akademi sınırları dışında yeşim taşı takarak ne yapıyordun?" diye sordu Hilo. Jaya mezuniyetine üç ay kalmıştı ve yetişkin Yeşil Kemik gözetimi olmadan yeşim taşı takması yasaktı. "Üstelik bir hırsız gibi *gizlice* takmışsın," diye ekledi Hilo, öfkesi artarak. "Ver şunu."

Jaya inledi ve kot pantolonunun paçasını sıyırarak, ayak bileğine bağladığı Akademi tarafından verilen eğitim bileziğini çıkardı. Yeşim taşını çıkardığı için rahatsızlık duyarak yüzünü buruşturdu, sonra deri bandı ve üzerindeki üç taşı öfkeyle babasının uzattığı eline fırlattı. "Hana için iyi ki takıyormuşum," diye belirtti. "Ya o da bana aynı şeyi yapmaya kalkışsaydı?"

"Cesaret edemezdi," diye cevapladı Hilo. "Mal Ging, Meclis Üyesi Mal Joon'un tek oğlu. Kan kaybından ölmediğin için şanslısın. Başına çok bela açardı, okuldan atılman da cabası."

Jaya gözlerini devirdi. "Baba, kimse beni Akademi'den atmaz. Neden bu kadar sinirlendin? Sanki hayatımda ilk kez bir erkeği becerdim de, ya da ilk kez bıçakladım da!" Onun bakışlarına gülerek baktı.

Hilo, kızının iyi bir dayak hak ettiğini düşündü, ama Jaya'ya sert davranacak kadar kalbi el vermedi. O bir kızdı ve en küçüğüydü. "Senin ilgine muhtaç ve bunu nasıl elde edeceğini çok iyi biliyor," demişti Wen, birden fazla kez kızgın bir sesle.

"Seninle ne yapmam gerekiyor, Jaya-se?" Hilo, kızından çok kendine söylenircesine homurdandı. "Mals'lara bir şekilde telafi etmeliyiz."

"Onlara kulak asmayacağım," diye ısrar etti Jaya, kollarını kavuşturup alt dudağını dışarı çıkardı. "Bunu hak etmiyorlar, ayrıca o pisliğe yaptığım şey için üzülmüyorum. Neden onlar için bir şey yapmamız gerektiğini anlamıyorum.

Eğer bir şey yapacaklarsa, Noyu Hana ve ailesine tazminat ödemeliler. Bir arkadaşını savundun diye özür mü dileyeceksin? Hadi ama baba, senin hakkındaki tüm hikayeleri duydum."

“En azından ben bir sınıf arkadaşımın kasıklarına pençe bıçağıyla saplamadım!” Hilo'nun gözleri kısıldı. “Hangi hikayelerden bahsediyorsun?”

Jaya, genç kızların ustalıkla kullandığı keskin bir öfkeyle babasına baktı. "Bilirsin, Fist olduğun zamanki hikayeler. Tanku Din'e yaptıkların gibi. Ya da Horn olduğun zamanki hikayeler. Ya da Mountain ile savaştaki hikayeler."

"Hiç bilmediğin örnekleri ortaya atma."

Jaya ayağa kalktı ve umutsuzca çalışma odasında dolaşmaya başladı. "Kimse benimle düello yapmaz, biliyorsun. Onlara temiz bir kılıç sunsam bile, beni çizerse sen onları parçalara ayırırsın diye korkuyorlar. Bu yüzden Ging bana tecavüz etmeye çalışmadı ve yerine Hana'nın peşine düştü, korkak herif. Mezun olduktan sonra nasıl yeşim kazanacağım, Fist olmayı bırak, daha da zor. Yeşil bir kadın olmak yeterince zor, Shae teyze gibi klanın *sıkıcı* tarafında olan biri için bile."

Hilo o kadar şaşırmıştı ki, Mal'ın oğlunun sakat bırakılmasına olan öfkesini unuttu. Jaya her zaman en kolay anlayabildiği ve sevdiği çocuktu. Küçük bir kızken çok yorucu olabildiğini hatırladı; nadiren uyurdu ya da hareket etmeyi bırakırdı, erkek çocuklardan çok daha uzun süre onu kovalamasını ya da salıncakta itmesini isterdi, neredeyse kusacak hale gelene kadar. Duygularını her zaman açıkça gösterirdi ve anı yaşıyor gibi görünüyordu. Hilo, Green Bone'un bir kadın olmakla ilgili endişeli düşünceleri olduğunu bilmiyordu, ancak şimdi bunun şaşırtıcı olmaması gerektiğini fark etti. Koltuğa sertçe oturdu.

"Jaya-se," dedi, "yılın geri kalanında, Final Sınavlarına ve mezuniyet yeşim taşını kazanmaya odaklanmalısın, başka belaya bulaşma. Ve kesinlikle başka partilere gitmen, yeşim taşını kampüs dışında takman, başka erkeklerle ilişkiye girmen yasak, yoksa tanrılar yardımcım olsun, seni dediğin gibi paramparça ederim. Mal ailesiyle ben hallederim, ama bir daha hapse girersen - ki bir daha *olmasın* - seni almaya gelmem, bir hafta boyunca sıradan bir suçlu gibi hücrede çürürsün."

Jaya babasının karşısındaki sandalyeye çökerek dudaklarını bükerek oturdu.

Hilo devam etti: "Mezuniyetten sonra ne yapacağına gelince, bunu annen ve Shae teyzenle konuşmalıyız. Bu konuyu bu kadar uzatmamalıydık, bu benim hatam, ama çok meşguldük ve hala bolca zaman var, endişelenme. Yapabileceğin çok şey var. Üniversiteye gidebilirsin. İstersen Espenia'da okuyabilirsin. Bir iki yıl Finger olarak çalışabilirsin. Ya da klan içinde staj yapabileceğin birçok bağlı şirket var."

Jaya doğruldu. "Klanın daha yeşil tarafına yemin ediyorum, baba. Birinci sınıf bir Fist olacağım. Bir gün No Peak'in Boynuzu olacağım."

Hilo çocuklarını cesaretini kırmak istemiyordu, ama şimdi şöyle dedi: "Boynuz en yeşil, en tehlikeli pozisyondur. Hiç kadın Boynuz olmamıştır."

“Ayt Mada'dan önce kadın Pillar da yoktu,” diye karşılık verdi Jaya. “Düşmanlarımızın bizden daha güçlü olduğunu mu söylüyorsun? Ben senin kızınım! Bana inanmıyor musun?” Birdenbire neredeyse çılgına dönmüştü.

"Tabii ki sana inanıyorum," diye tersledi Hilo. "Ama Boynuz olmak... Bu sadece iyi bir savaşçı olmak, Kaul olmak ya da en fazla yeşim taşı takmakla ilgili değil. Bu..." Kaşlarını çattı; kızının bir zamanlar kendisinin sahip olduğu pozisyona ulaşmak istemesinin kendisini neden bu kadar rahatsız ettiğini ifade etmekte zorlanıyordu. Horn, en iyi savaşçı, kurnaz ve hesapçı, bir lider olmalıydı. Son derece yetenekli ve deneyimli Green Bones'lar arasında bile bu rolün gerekliliklerine uygun çok az kişi vardı. En çok da, Jaya'nın bu kadar yüce ve tehlikeli bir hırsa sahip olmasından korkuyordu, bu hırs onu genç yaşta öldürebilirdi ve babası olarak içgüdüsü onu klanın daha az şiddet içeren bir kısmına yönlendirmekti. "Henüz on sekiz yaşında bile değilsin," diye hatırlattı ona mantıklı bir şekilde. "Tüm seçeneklerini düşünmelisin, bu kadar erken bir karara varmamalısın."

Jaya ayağa fırladı, gözleri incinmiş ve öfkeyle parlıyordu. "Böyle söyleme! Beni aptal fikirleri olan aptal bir kız gibi gösterme. Kendi babamın beni anlayacağını düşünürdüm!" Kapıya doğru fırladı.

"Otur." Hilo'nun emir veren sesi, en inatçı çocuğunu bile irkilip geri dönmeye zorladı. Hilo sandalyeyi işaret etti ve Jaya isteksizce itaat etti, yere bakarak sandalyeye oturdu.

Hilo elini yüzüne sürdü. Jaya'nın umutsuz bir şekilde yeşil kalacağını tahmin edebilirdi ve akşamın erken saatlerinde Shae'ye söylediği gibi

insanları gitmemeleri gereken yönlere zorlamanın ya da en çok istedikleri şeyden uzaklaştırmanın bir hata olduğunu söylemişti.

"Tamam," dedi. "Fist olmak konusunda ciddiysen, Lott Jin ile konuşurum. Sana iyi akıl hocaları kimler olabilir, yeşim kazanmak için en fazla fırsatı nasıl elde edebilirsin, bunları düşünürüz. Yıl sonuna kadar kıdemli Fist'lerle konuş, en çok saygı duyduğun ve altında çalışmak isteyebileceğin kişileri belirle. Özellikle kadın Fingers'larla konuş, onların fikirlerini öğren." Kızının yüzünde beliren gülümsemeyi bir homurtuyla keserek sözünü bitirdi. "Bütün bunlar, yıl sonuna kadar kusursuz davranırsan ve Akademi'den dört yeşim taşı ve hiçbir sorunla mezun olursan gerçekleşir, yoksa yeşim taşlarını kendim alıp seni en sıkıcı işlerden birinde, bulabileceğim en düşük seviyeli Şans Getirici olarak gönderirim, yemin ederim."

Jaya yanına gelip babasının boynuna sarıldı ve yanağına tatlı bir öpücük kondurdu, tüm ergenlik öfkesi ve kızgınlığı yok olmuştu. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum, baba." *Niko gibi olmayacağım.* Bu sözleri söylemedi, ama babası ne demek istediğini biliyordu. Endişesine rağmen, Hilo ona sarıldı ve "Geç oldu. Yatmalısın. Yarın seni Akademi'ye bırakırım."

Malikaneyi koruyan Parmaklardan biri çalışma odasının kapısını çaldı. Hilo kapıyı açtığında, "Kaul-jen," dedi, "Noyu ailesi sizi görmek istiyor."

Hilo odadan çıktı ve giriş holünde endişeyle bekleyen dört kişi gördü. Jaya'nın yaşlarında titrek bir genç kız, anne babası ve muhtemelen kızın kardeşi olan genç bir Yeşil Kemik. Hilo'yu görünce hepsi derin ve saygılı bir selam verdiler. Annenin gözleri yaşlıydı, babanın yüzü solgundu ve gözleri yere bakarak öne çıktı. "Kaul-jen," dedi, "kızınızın Hana'yı tehlikeden kurtardığı için, ailemizin onurunu ve itibarını koruduğu için size şükranlarımızı sunmaya geldik. Jaya'nın saatlerce hapiste kaldığını duyduk, bu kesinlikle akşamınızı mahvetmiştir." Sesli bir şekilde yutkundu. "Ailemiz küçük, ama oğlum klanın bir Parmak'ı ve kızımız bir Şans Getiren olmak istiyor. No Peak klanına ve ailenize daha büyük bir hizmet sunabileceğimiz bir yol varsa, bunu seve seve yaparız."

Noyu sert ahşap zemine diz çöktü ve başını yere değdirdi. Bütün ailesi de onu takip etti. Kız, Hana, boğuk bir hıçkırıkla, "Benim hatamdı! Ging'i kışkırttım, çünkü onun ve Jaya'nın aralarının bozuk olduğunu biliyordum

ve onun yerine beni sevmesini sağlayabileceğimi düşündüm. İkimiz de çok içmiştik ve ben..."

"Sessiz ol, kızım," diye Hana'nın annesi ona tısladı. "Yeterince sorun çıkarmadın mı?"

Jaya arkadaşının yanına gidip onu ayağa kaldırdı. "Nasıl senin suçun olabilir ki?" diye öfkeyle bağırdı. "Ging değersiz bir pislikti. Neden ondan ayrıldığımı sanıyorsun? Ailenin buraya gelip teşekkür etmek için gelmesi çok nazik bir davranış ama buna gerek yok, çünkü birbirimizi savunmazsak arkadaşlık neye yarar?" Sınıf arkadaşını sıkıca kucakladı. "Hapiste kalmak umurumda değil, sadece senin güvende olduğuna sevindim."

Hana hıçkırarak ağlamaya başladı ve ailesi ve kardeşi, Sütun'un ailesinin onlara zaten çok zaman ayırdığını söyleyerek onu çekip götürmeseydi, Jaya'ya sarılıp öylece kalacaktı. Hilo, Noyu'nun omzuna elini koyup geldiği için teşekkür etmekten başka bu duruma ekleyecek hiçbir şeyi olmadığı hissiyle biraz şaşkındı.

Adamın dudakları duygudan titriyordu. "Kaul-jen, sen sadece Sütun değilsin, aynı zamanda senin kadar saf ve iyi kalpli çocuklar yetiştirmeyi de başarmışsın. Sana bakınca, bir baba olarak kendimi çok küçük hissediyorum."

BÖLÜM

41



İkinci Şans

Üç adam, Bad Keck Remi ve iki koruması önünde heyecanla bekliyordu. Gece yarısı geçmişti ve Janloon restoranı bir saat önce kapanmıştı; ikinci katta kalan tek kişiler bu altı adamdı. Resville'in mevsim normallerinin üzerinde olan bahar sıcağını dışarı atmak için tek pencere aralık bırakılmıştı, ancak perdeler çekilmiş ve ışıklar loşlaştırılmıştı.

"Yüzyıllardır atalarımız düşmanlarının bedenlerinden yeşim taşı alırlardı." Jon Remi, masanın üzerine siyah bir örtü sererken tören havasında konuştu. Bu konuşmayı daha önce birçok kez yapmıştı ve ritüeli çok iyi biliyordu. "Sadece en güçlüler yeşim taşı takabilirdi. Yeşim taşı ele geçirenler, onu korumak için savaşmak zorundaydı. Ya öldür ya da öl. Bu bizim kültürümüzün bir parçası. Kanımızda var. Bu gece, nesiller boyu yeşim savaşçılarından bize aktarılan bir geleneği sürdürüyoruz." Remi, her birinde yeşim madalyon bulunan üç adet aynı altın zincir çıkardı. Snakeheads'in üzerine saygıyla sessizlik çöktü.

Yeşim taşı elde etmek zordu — Kekonese klanlarının açgözlü piçleri sayesinde — bu yüzden Remi, Viper olarak yükselteceği kişileri seçerken son derece titiz davranıyordu. Önündeki üç adam, bir yıldır çetedeydi ve en az iki suikast görevini başarıyla yerine getirerek kendilerini kanıtlamışlardı. "Hepiniz bunu hak ettiniz," dedi Remi. "Bunu takar takmaz geri dönüş yok." Remi dövmeli kollarını kaldırdı. "Biz kimiz?"

"Yılan Başları!" Adamlar parmaklarını çatal şeklinde birleştirerek çete selamı verdiler.

Remi, Copa kartelinin iki üyesini infaz ederek kanının kalın olduğunu kanıtlamış olan ilk genç adamı öne çağırdı.

Snakeheads, Copa ve müttefikleri East Resville ve Cranston Crews arasındaki savaşta şu anda bozucu rol oynuyordu. Remi her iki tarafı da nefret ediyordu ve daha önce her ikisiyle de şiddetli çatışmalara girmişti, ancak Resville'de düşmanlıklar ve ittifaklar her zaman değişiyordu.

Remi, yeşim madalyonun bulunduğu zinciri yeni Viper'ın eğilmiş başının üzerine yerleştirdi. Adamın yüzüne hayranlık dolu bir ifade belirdi ve enerjisi değişti, yeşim gücünün etkisiyle titremeye başladı. Bundan böyle, yeni yeteneklerini kontrol etmek ve kullanmak için diğer Viper'larla her gün antrenman yapması gerekecekti ve günlük SN2 enjeksiyonlarına ihtiyaç duyacaktı. Remi, Kekon'da Green Bones'un çocukluklarında yeşime maruz kaldıkları için hiç shine kullanmadıklarını duymuştu — bu da eski ülkenin bir başka ayrıcalığıydı. Neyse ki Remi'nin bol miktarda shine vardı ve ilaç eskisine göre daha güvenliydi. Geçen yıl Snakehead'lerde aşırı dozdan sadece üç ölüm olmuştu ve bu, tek bir Itches vakasından bile iyiydi. Remi'nin Itches'ten ölen tek adam, kötü bir şekilde ölmüştü, kendi karısını ve çocuklarını satırla öldürdükten sonra intihar etmişti.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle ilk adam geri çekildi ve Remi, sıradaki ikinci Snakehead'i işaret etti. Bu adam, Adamont Capita'da Migu Sun'un çetesinden ayrılmış, Copa'nın uyuşturucu sevkiyatını kaçırıp üç satıcıyı öldürerek kendini kanıtlamış, yarı Kekonese bir eski mahkumdu. Yıllar boyunca Copalar, Tomascio'dan sınırdan uyuşturucu (başta tatlı un ve buzz gibi amfetaminler) getirerek bölgedeki uyuşturucu ticaretinin çoğunu ele geçirmişti. Ayrım gözetmeyen vahşetleriyle tanınıyorlardı; kendi ülkelerinde uyuşturucu baronlarının düşmanlarına uyarı olarak parçalanmış cesetleri çitlere çivilemeleri yaygın bir uygulamaydı.

Resville'in çete liderleri, wesps tarafından güç kullanılarak kovulmak istemiyorlardı, ancak Espenian'ın önemli bir turizm kentinde uzun süreli şiddet olaylarının çıkmasından da korkuyorlardı, bu yüzden Bad Keck'i zor işi yapması için isteksizce işe aldılar. Snakeheads, Resville'deki en kalabalık çete değildi, ancak Espenian yeraltı dünyasındaki herkes, adam adama bakıldığında, yeşim taşı takan Kekonese'lerden daha verimli katillerin bulunamayacağı konusunda hemfikirdi. Bu hizmet karşılığında, East Resville ve Cranston Çeteleri, göz alıcı doğu yakasındaki Laholla Caddesi'ndeki tüm kumar ve fuhuş işlerini Snakeheads'e devretmeyi kabul etmişti. Remi'ye göre bu, değerli bir takas.

İkinci adam yeni yeşim taşını kabul etti ve yumruğunda sıkıca tutarak geri çekildi.

Copas'a karşı çıkmak şaka değildi ve Crews'un peşini bırakmış olsa da, Remi, şehirde başka kimsede olmayan bazı varlıkları olmasaydı böyle bir riski göze almazdı. Bunlardan biri yeşim taşı takan Vipers'tı. Diğeri ise şu anda önünde duran üçüncü ve son adamdı.

Maik Tar, bugün terfi alan diğer iki adamdan en az yirmi beş yaş büyüktü ve yaşını her halinden belli ediyordu. Ama Snakeheads'in en güvenilir adamıydı. Remi, tüm yeni üyelere yaptığı gibi, Maik'e de basit görevler vermişti: teslimat yapmak, birini tehdit etmek, gerektiğinde rüşvet vermek veya dayak atmak. Maik, gözünü bile kırpmadan tüm görevleri mükemmel bir şekilde yerine getirdi. Remi onu, polise giden eski bir Snakehead üyesini öldürmesi için gönderdi. Muhbir ertesi gün ortadan kayboldu; polis ondan hiçbir iz bulamadı.

Remi çok sevindi ve biraz da sarsıldı. Maik'e başka işler verdi ve Maik hiçbirinde başarısız olmadı. Adam çelikten bir katildi. Vahşi bir dahi. Geçen ay, üç Copas, Remi'nin bahisçilerini soyup döverek öldürdükten sonra kasabadan kaçtı. Remi, Maik'e iki adam verip hırsızların peşine düşmesini emretti. Maik, Tomascio sınırından sekiz kilometre uzaklıktaki bir benzin istasyonunda, yanmış üç cesedi arabada bırakarak oradan ayrıldı.

Snakeheads çetesinin diğer bazı üyeleri gibi Maik Tar içki içmez, uyuşturucu kullanmaz, anlamsız kavgalara karışmaz, karısı ya da metresi yoktur, Remi'nin verdiği işlere karşı çıkmaz ya da sorgulamaz. Sokak operasyonları ve şiddet konusunda olağanüstü içgüdüsüyle diğerlerinden bir adım öndedir. Önemli ayrıntıları fark eder ve hatırlar, tehlikeli bir otorite yayar ve kavgada her zaman iyidir. Remi, Maik'in gençken nasıl biri olduğunu ancak hayal edebiliyordu. Remi, kıskanç bir öfkeyle, eski ülke klanlarında bu tür bir iş ahlakı ve disiplin olduğunu düşündü. Kaul'ların sahip olduğu insanlar böyleydi. Onun uğraşmak zorunda kaldığı özensiz beceriksizlerin hiçbiri gibi değillerdi.

Ve Maik tüm bunları *yeşim taşı olmadan* başarmıştı. Bu geceden sonra daha ne kadarını başarabilirdi? Diğer iki adam daha önce hiç yeşim taşı takmamışlardı ve onlarla yararlı bir şey yapabilmeleri için aylar geçmesi gerekecekti. Maik, sürgüne gönderilmeden önce onlarca yıl boyunca çok fazla yeşim taşı takmıştı. Remi son zinciri kaldırdı ve herkesin gözü önünde tokayı açarak ilk madalyonun yanına iki tane daha değerli yeşim madalyonunu taktı. Bu, bir seferde verdiği en fazla yeşim taşıydı, ama Maik bununla başa çıkabilirdi. Hatta,

durdurulamaz bir güç haline gelecekti. Maik'in Vipers'ın başında olmasıyla Remi, Copa karteline ve düşman olmaya cesaret eden herkese yıkım getirebilirdi.

Maik'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Remi, adamın neredeyse dayanılmaz heyecanını hissedebiliyordu. "Bir kez daha ve bundan sonra, bir Yeşil Kemik savaşçısı," dedi Remi vahşi bir gülümsemeyle. "Maik-jen."

Maik başını eğdi ve Remi zinciri boynuna taktı. Adam uzanıp yeşil madalyonları çıplak tenine bastırdı ve neredeyse on dört yıldır ilk kez yeşim enerjisinin beynine çarptığını hissederek titredi. Sertleşmiş yüzü saf sevinç ve zaferle parladı ve sanki tanrılarla aşkın bir birleşim içindeymişçesine madalyonları tavana doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bu ikinci şans için teşekkür ederim."

Akademide eğitilmiş birinci sınıf bir Fist'in inanılmaz hızı ve gücüyle Maik Tar, çelik gibi parmaklarını Remi'nin boğazına saplayarak nefes borusunu ezdi.

Remi'nin korumaları ve odadaki diğer Yılan Başları, silahlarını çekmeden önce iki saniye boyunca şaşkınlıktan hareket edemediler. Bu sırada Tar, en yakınındaki adamı yakaladı ve beynine kanal açarak damarlarını patlatıp onu anında öldürdü. Cesedi ikinci korumaya fırlatarak onu devirdi ve kalan Yılan Başları ateş açarken koşarak uzaklaştı.

Tar'ın arkasına fırlattığı Deflections, silah atışlarının çoğunu saptırdı, ancak hepsini değil. Uzun bir aradan sonra yeşim yeteneklerini ilk kez kullanıyordu ve uyuşmuş bir uzuvla mücadele eder gibi zorlanıyordu. Ayrıca Janloon'daki Green Bone olduğu zamankinden çok daha yaşlıydı.

Bir kurşun Tar'ın omzunu delip geçti, diğeri ise uyluğuna isabet etti ve onu sendeleyip düşmesine neden oldu. Öfkeli çete üyeleri bıçaklarla üzerine çullandı. Yeni jade'lerini nasıl kullanacaklarını bilmiyorlardı, ama yine de normalde olabileceklerinden daha hızlı ve güçlüydüler. Tar, eski mahkumun yüzünü kesip onu yere düşürdü, ama Çelik ile çok yavaş davrandığı için kendisi de kaburgalarına kötü bir kesik aldı. Ancak pençe bıçağıyla o kadar acımasız ve korkunçtu ki, kuduz bir hayvan gibi hırlayarak, kalan iki adam bir sonraki saldırıyı yapmaya tereddüt etti. Bu, Tar'a restoranın tek ikinci kat penceresinden kendini atmak için ihtiyaç duyduğu birkaç saniyeyi kazandırdı ve Çelik bedeniyle pencereyi parçaladı.

Yangın merdiveninin korkuluğuna çarptı ve kaldırıma doğru yuvarlandı. Hafiflik yeteneğiyle düşüşünü kontrol ederek, cam parçaları ve çevredekilerin çığlıkları arasında ayakları üzerine düştü ve ayak bileği burkuldu. Tar topallayarak sokağa koştu ve bir buçuk

ayakları üzerine indi. Bu sırada ayak bileği burkuldu. Tar, topallayarak sokağa koştu ve bir buçuk blok kadar ilerledi, arkasında kan izleri bırakarak. Ardından iki Resville şehir polisi arabası geldi ve Tar, direnmeden teslim oldu.

Hastanede, sıkı polis gözetimi altında, Tar ailesiyle görüşmek için özel bir telefon görüşmesi yapmasına izin verildi. Bu telefonu, Pillarman olduğu zamanlarda sadece Kaul ailesinin yakın üyeleri tarafından bilinen ve hala çalıştığını görünce rahatlayan, kayıtlı olmayan bir numarayı arayarak Hilo'yu aradı.

"Hilo-jen," dedi Tar, yaralarından dolayı hala çok acı çekerek, "Hastanedeyim, ama merak etme, iyi olacağım." Duygularına yenik düşerek durdu ve devam edemedi. O korkunç geceden bu yana, yıllar sonra iki adam ilk kez konuşuyorlardı.

Hilo, "Polislere hiçbir şey söyleme. Sana bir avukat gönderiyoruz. Seni oradan çıkaracağız, Tar," dedi.

Jon Remi'nin öldüğünü ve suikastçının eski Pillarman'ından başkası olmadığını öğrendiğinde, Hilo aynı anda hem şok olmuş hem de hiç şok olmamış gibi gerçeküstü bir hisse kapılmıştı. Şimdi, Kaul malikanesinin arkasındaki ağaçların altında, elinde pençe bıçağıyla, önünde diz çökmüş Tar'ın karşısında durduğu o korkunç ana geri dönmüş gibi hissediyordu. Telefon ahizesini tutan elleri, bıçağı tutarkenki gibi titriyordu. "Yasal yollara başvuracağız, bu işe yaramazsa başka bir yol buluruz. Unutma, hiçbir şey söyleme ve endişelenme. Sadece iyileş ve sabırlı ol." Kendini sakinleştirmek için bir an durdu. "Aferin sana, Tar."

Uzun bir sessizlikten sonra Tar, "Sesini duymak güzel, Hilo-jen," dedi.

"Seni herkesten çok güvendiğimi biliyorsun," dedi Hilo. "Avukatla konuştuktan sonra birkaç gün sonra tekrar ara. İyi olacaksın."

Tar, Kaul'ların evini bir daha aramadı. Hâlâ hastanede iyileşirken, polis dedektifleri tarafından sorguya çekildi ve sorularını cevaplamasına yardımcı olmak için tercüman eşliğinde, Snakeheads çetesinin üyesi olduğunu açıkladı. Jon Remi'nin, Kekonese klanları için casusluk yaptığından şüphelendiği için restorana öldürülmek üzere çağrıldığını söyledi.

Suç grupları tarafından yeşim taşının kullanılmasına karşı çıkan kişilerdi. Tar, Remi'yi meşru müdafaa içinde öldürdüğünü iddia etti. Yetkililerle tam işbirliği içinde çalışarak, Snakeheads'in tüm bilinen üyelerini isimleriyle verdi, saklandıkları yerleri gösterdi ve karıştıkları suçlarla ilgili ayrıntılı kanıtlar sundu.

Cory Dauk, kısa bir süre sonra Maik Tar'ı hapishanede ziyaret etmek ve ona hukuki danışmanlık sağlamak için geldi. Avukat, Kaul Hilo'nun Espenia'ya ilk ziyaretinden beri Maik'i hatırlıyordu. Cory o zamanlar henüz genç bir hukuk öğrencisiydi ve Maik Tar, Rohn Toro kadar korkutucu bir adam olan Pillar'ın yardımcısıydı. Maik, hapishaneye nakledilmeden önce hastanede geçirdiği zamanın yorgunluğuyla, yaşlı, bitkin ve solgun görünüyordu. Birkaç dakikalığına jade'i geri kazanmış, muazzam bir enerji harcamış, ancak polis tarafından gözaltına alındığında onu tekrar kaybetmişti. Zihnindeki ve vücudundaki tüm bu gerginlik, çökmüş göz çukurlarında belirgindi. Yaraları hayati tehlike arz etmiyordu, ancak bacağındaki kurşun uyluk kemiğini parçalamıştı ve muhtemelen hayatının geri kalanında topallayarak yürüyecekti.

Maik sigara isteyince, Cory kendisi içmemesine rağmen gardiyanlara mahkum için bir sigara verebilecekleri olup olmadığını sordu. Tar sigarayı minnetle kabul etti, yakıp metal sandalyeye memnun bir ifadeyle çöktü ve gözlerini kapattı.

"Ben gelmeden önce polislere bildiğin her şeyi anlatmamalıydın," dedi Cory. "Pazarlık için kullanabileceğimiz birçok kozumuzu kaybettik."

Maik cevap vermedi, sadece sigarasından bir nefes daha çekerek gözlerini kapalı tuttu.

"Muhtemelen maksimum güvenlikli bir hapishanede on beş ila yirmi yıl yatacaksın," diye açıkladı Cory, sinirli ama profesyonel tavrını koruyarak. "Polisle işbirliği yaptığın için cezanı indirtebiliriz, belki on yıla kadar. Çıktığında yeni bir kimlik verilecek ve başka bir şehirde tanık koruma programına alınacaksın. Orada kimse seni bulamaz ve hayatına yeniden başlayabilirsin."

"Bunu daha önce de yaptım." Tar, bu fikirden hiç etkilenmemiş bir şekilde gözlerini yarıya kadar açtı. "Çıktığımda neredeyse altmış yaşında olacağım.

. Çok yaşlı olacağım."

Cory, Maik'e uzun bir süre baktı. "Seni dışarı çıkarmaya çalışıyorlar, biliyorsun. Peak yok." İki adam Kekonese dilinde konuşuyordu ve yakınlarda duran gardiyanların hiçbiri onları anlayamıyordu. "Eski patronun Kaul Hilo, mahkeme sürecini oyalamanın, polisleri ve hakimleri rüşvetle satın almanın tüm yollarını araştırıyor. Hapishane güvenliği hakkında ayrıntılı bilgi istiyor. Eğer parmaklıklar ardına girersen, seni kurtarmak için ellerinden geleni yapacaklar."

Tar, memnuniyetle ama aynı zamanda üzüntüyle gülümsedi. "Bunu yapmamalılar."

"Hayır," diye onayladı Cory. "Bu birçok yasayı çiğnemek anlamına gelir ve klanla olan geçmiş bağlarına dikkatleri çeker. Onlara bunu anlatmaya çalıştım ama Pillar'ın seni dinleyeceğinden emin değilim. Aileni yasal sürece müdahale etmemeleri konusunda ikna edebilirsen, uzun vadede herkes için daha iyi olur, sen de dahil."

"Tavsiyen için teşekkürler," dedi Tar. "Onları ikna etmeye çalışacağım." Cory, Maik'i tedirginlikle inceledi. "Neden yaptın?"

Tar sırıttı. "Avukatın olarak mı soruyorsun?"

Cory yavaşça başını salladı. "Anden seni görmeye geldi, değil mi? Jon Remi ile ilgilenmeni istedi."

Tar, avukatın sesindeki düz tonun, adamın dehşet duygusunu bastırmaya çalıştığını düşündüğü için eğlendi. Sigara içmeyi bitirip, aralarındaki metal masanın yüzeyine bastırarak söndürdü. "Remi yanlış düşman seçti," dedi basitçe. "No Peak klanının yoluna çıkamazsın."

"Sen artık No Peak'in Yeşil Kemiklerinden değilsin. Kekon'a asla geri dönemezsin. Öyleyse neden? Bundan ne kazanacaksın?"

Tar omuz silkti. "Sonuçları ağır bir ölüm." Cory Dauk'un bu terime aşina olmadığını anlayabilirdi. "Boş ver. Bu eski ülkede Yeşil Kemiklerin geleneği, burada yapılan bir şey değil."

BÖLÜM

42



Sonuçları Ağır Ölüm

On sekiz ay önce, Anden, Kekon nüfusunun giderek arttığı Port Massy'nin güney banliyösü Orslow'a bir gezi yapmıştı. Köşedeki kahverengi bungalova vardığında, Anden ön bahçede çim biçen bir adam gördü, ama ilk başta onu tanımadı. Maik Tar'ın mütevazı evinin önünde, sıradan bir komşu gibi, yedinci günün öğleden sonra güneşinde terleyerek çim biçme makinesini itmesi, Anden'in hayal bile edemeyeceği bir şeydi. Arabadan inip caddeyi geçerken, Tar gözlerini kısarak ona doğru baktı. Çim biçme makinesini kapattı ve Anden yaklaşırken şaşkınlıkla gözlerini genişleterek onu izledi. Sonra geniş bir gülümsemeyle genç adama doğru geldi.

"Merhaba, Tar," dedi Anden.

"Lanet olsun. Seni görmek ne güzel, evlat." İki adam kucaklaştı ve Tar, eve giden kısa yolu gösterdi. İçeri girince Tar dönüp Anden'in omuzlarına ellerini koydu ve sanki onun gerçekten orada olduğundan emin olmak istercesine sıktı. "Lanet olsun," dedi yine. "Geleceğini bilseydim keşke." Aniden heyecanlanarak buzdolabını açtı. "Bir şey içmek ister misin? Sadece soda var, ama başka bir şey almaya gidebilirim." Mutfağa bakındı ve Janloon'un en güçlü ve korkulan Green Bones üyelerinden biri, Pillar'ın sağ kolu olan bir adam için evinin ne kadar küçük ve yetersiz göründüğünü fark edince yüzüne utanç dolu bir ifade yerleşti.

"Gazoz olur," dedi Anden. Tar birkaç şişe getirip masaya oturdu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Anden

. Tar'ı en son gördüğü gece, Pillarman'ın yaralarını tedavi edip ellerindeki ve yüzündeki kanı yıkamasına yardım ettiği trajik geceydi. Şimdi ona bakarken Anden ne hissedeceğini bilemiyordu. Maik Tar'ı kayınbiraderi olarak görürdü, ama ona yakın değildi ve onun yanında hiç rahat hissetmezdi. Tar her zaman çok keskin ve tehlikeli bir adam gibi görünmüştü, sadece Hilo ve Kehn'in kontrol edebileceği bir kurt. Yine de Anden, Tar'ı çok uzun zamandır tanıyordu, Kaul evinde onunla sık sık akşam yemeği yemişti, onu Iyn Ro'yu öldüren adam olarak düşünmek zordu. Anden'in aklına Tar'ın aldığı diğer canlar gelmedi. Onlar Pillar'ın emriyle ve klanın iyiliği için yapılmıştı.

Tar omuz silkti. "Şikayet etmiyorum," dedi. "Biliyorsun, ben iyiyim. Eskisinden daha iyiyim. Kendim dahil her şeyi nefret etmekten vazgeçmem yıllarımı aldı. Yeşim taşı yok, klan yok, aile yok, *hiçbir şey yok.* Kendimi öldürmememin tek nedeni, Hilo-jen'in hayatımı bağışlamasıydı ve belki, sadece belki, affedilip bir gün geri dönebileceğime dair küçük bir şans olduğunu düşündüm." Tar'ın gözleri biraz uzaklaştı ve başını salladı. "Bunun mümkün olmadığını biliyorum," dedi, ama sesinde en ufak bir soru işareti kalmıştı ve ziyaretçisine attığı hızlı, yan bakış, Anden'in evine doğru caddeyi geçerken gördüğünde hala bir umut ışığı hissettiğini gösteriyordu.

"Sonunda burada kendini evinde hissedebilmen iyi bir şey," dedi Anden. Tar'ın gözlerinden kaybolan küçük umut ışığını görünce hissettiği sempatiyi gizlemek zorunda kaldı ve adamın ağzının etrafındaki kasları gevşetti. Tar, Hilo ile aynı yaştaydı, ama sürgünde çok yaşlanmıştı. Parmakları, bilekleri ve boynu, Janloon'da yetişkin hayatı boyunca taşıdığı yeşim taşlarından yoksun, uygunsuz bir şekilde çıplak görünüyordu.

"Evet." Tar'ın duruşu biraz çöktü. "Yeşim taşlarımı kaybettim, ama geldiğimde yaşamak için yeterli param vardı. Eski Dauk'a bağlı birkaç adam vardı, Green Bones, beni kontrol edip iyi olduğumu kontrol ediyorlardı, ama gerekirse beni deli köpek gibi öldüreceklerini de söylediler." Tar biraz gülümsedi.

"Orslow'a ne zaman taşındın?" diye sordu Anden. Tar'ın böyle sessiz ve sakin bir mahallede yaşayacağını hiç düşünmemişti. En azından Janloon'da yaşarken, o hep bir şehir insanı gibi görünmüştü.

"Birkaç yıl önce." Tar, bu kadar uzun süredir burada olduğunu fark edince şaşırmış gibi pencereden dışarı baktı. "Burası... farklı. Daha ucuz, elbette, bu iyi, ama aynı zamanda..." Çenesini ovuşturarak nasıl açıklayacağını aradı. "Southtrap'te artık yeşim taşı tıp klinikleri var. Ve radarın altında uçan yeşim taşı

radarın altında faaliyet gösteren yeşim okulları var. On beş yıl önce Dauk'un adamlarını eğitmek için Fists'i oraya göndermeye başladık ve bazıları şimdi Janloon'a gidip geri geliyor. Burada, Orslow'da, Yeşil Kemikler yok."

Anden anladı. Tar için yeşim ve Yeşil Kemikler'in etrafında olmak, sürekli eskiden kim olduğunu hatırlamak acı verici olmalıydı. Yine de, No Peak'in Port Massy'ye Fists gönderdiğinden bahsederken, sanki hala klanın lideriymiş gibi "*biz*" demişti. Anden sordu, "Peki işin ne? Burada bir işin var mı?"

"Şehir merkezindeki bir kulüpte kapı görevlisi olarak başladım. Aptalca, sıkıcı bir işti, ama kolaydı," dedi Tar. "Bir süre sonra, yaptığım işin en alt seviye Fingers'ların yaptıklarından pek de farklı olmadığını fark ettim — ortalıkta dolaşmak, sert görünmek, sorun çıkınca halletmek. Artık yeşim taşım yoktu, ama bir acemi Finger'dan daha fazlası olmayı biliyordum. Klanın İkinci Yumruğu olmuştum, Pillarman olmuştum." Tar'ın gözlerinde bir saniye için şiddetli bir ışık parladı. "Ben de kendi başıma iş yapmaya başladım. Kin salonlarından uzak duruyordum, tanrım, o kadar ucuzlar ki, Janloon'da böyle bir yer bulamazsın, ama oraya gitmeye ve adımı biraz duyurmaya başladım. Birkaç iş yaptıktan sonra, beni işe almak isteyenler oldu. Çoğunlukla borcu olanları ya da karılarını terk eden dolandırıcıları bulmak, birileri hakkında kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak gibi işler. Bazen daha ilginç işler de çıkıyor. İşler gelip gidiyor, ama faturaları ödüyor."

Tar birkaç saniye utangaç bir sessizlik içinde oturdu, sonra Anden'e çok daha canlı bir sesle, sanki Anden hala Hilo-jen'in genç kuzeniymiş, başarılı bir doktor ve otuz sekiz yaşında değilmiş gibi, "Ya sen, evlat?" dedi. "İyi görünüyorsun. Evde işler nasıl? Klan işleri için Espenia'da mısın?"

Anden, No Peak'te ve ailede olan biteni Tar'a genel hatlarıyla anlattı. Tar hevesle, açgözlülükle dinledi, her bir çocuğun durumunu sordu, özellikle de Akademi'de Jaya'nın bir yıl altında, altıncı sınıfta okuyan Cam'in. O zamanlar Niko kıdemli bir Finger'dı ve Ru lise son sınıftaydı. Anden, Tar'ın sevineceğini bildiği için fotoğraflar getirmişti. Eski Pillarman, fotoğrafları dikkatle ve sessizce inceledi, ancak yeğenlerinden birinin yüzündeki komik bir ifadeye veya fotoğrafın komikliğine gülerek burnundan nefes verdi.

Hilo ve Wen'in Ru'nun lise relayball maçında tribünde birlikte otururken çekilmiş samimi bir fotoğrafında uzun bir süre durdu.

maçında tribünde birlikte otururken çekilmiş samimi bir fotoğrafta uzun bir süre durdu. Fotoğraf, yanlarında oturan biri, belki de Shae tarafından çekilmişti. İkisi de kameraya gülümsüyor ve mutlu görünüyorlardı.

Tar fotoğrafları inceledikten sonra arkasını döndü ve hızla ve gizlice gözlerini ovuşturdu. "Getirdiğin için teşekkürler."

"Senin alabilirsin." Anden, fazla endişeli görünerek adamın gururunu incitmek istemediği için başka yere baktı. "Burada kimseyle tanıştın mı? Arkadaş edindin mi?" Ev, işlevsel mobilyalar, iç dekorasyonun neredeyse hiç olmadığı ve lavaboda bir takım kullanılmış tabakların bulunduğu, açıkça bekar bir erkeğin eviydi.

"Birkaç tane," dedi Tar. "Spor salonunda tanıştığım birkaç adamla kart oynamaya başladım. Kütüphanede Espenian İkinci Dil Konuşma Kulübü'ne katıldım. Arada birkaç kısa ilişki yaşadım, ciddi bir şey olmadı. Ama hiç evlenmedim. O olaydan sonra yapamadım... Anlarsın." Fotoğrafları düzeltti.

Anden, acıma ve hayranlığın tuhaf bir karışımıyla sarsıldı. Port Massy'de öğrenci olarak geçirdiği ilk yılın ne kadar zor olduğunu hatırladı. Oysa o, klanın desteğine, ona bakan bir ev sahibi aileye ve sürgününün geçici olduğu ve er ya da geç eve döneceği bilgisine sahipti. Tar'ın hiçbiri yoktu. O daha yaşlıydı ve başka bir dil öğrenmesi zordu. Yeşim taşından vazgeçmek, iş bulmak, hayatını tamamen yeniden kurmak zorunda kalmıştı. Hayatta olması, banliyöde mütevazı bir evi, kendisine uygun bir işi ve birkaç sosyal ilişkisi olması, adeta bir mucizeydi. On yıl ve bir okyanus ötesinde, onu tanımlayan Yeşil Kemik yaşamından uzaklaşan Maik Tar, hem kırılmış hem de daha bütün bir adamdı. "Seni görmek güzel, Tar," dedi Anden, içtenlikle.

Tar boğazını temizledi ve fotoğraf yığınını bir kez daha okşadıktan sonra, Anden'e bekleyişle dolu bir bakış attı. "Klan işleri nasıl?"

Aile üyelerinden birini görmekten ve herkesin nasıl olduğunu öğrenme fırsatından duyduğu mutluluğa rağmen, Tar, Anden'in ziyaretinin sadece nezaket ve duygusallıktan kaynaklanamayacağını çok iyi biliyordu. Hilo, Tar ile iletişimi açıkça yasaklamamıştı, ancak onun klan için öldüğü anlaşılmıştı. Sütun, onu sürgüne gönderdiğinden beri kayınbiraderiyle konuşmamıştı. Anden bunun zalimlikten değil, nezaketten kaynaklandığını biliyordu. Adama en ufak bir umut vermek yanlış olurdu. Durumunu kabullenip kendine yeni bir hayat kurması için ondan kopması gerekiyordu.

Hilo, zamanla Tar'a karşı yumuşayacağından emin değildi ve bunu kendine izin veremezdi. Ancak Maik Tar, Espenia'daki Yeşil Kemikler'i yeterince tanıyordu ve Emery Anden ülkedeyken No Peak'in Sütunu adına konuştuğunu biliyordu.

Anden, "Dauk Losun öldükten sonra burada iş yapmak bizim için daha zor hale geldi, tanrılar onu kabul etsin" dedi. Anden, Tar'a No Peak'in Espenia'da yeşim taşına bakış açısını değiştirmek ve klanın genişlemesinin önündeki yasal engelleri kaldırmak için yaptığı çabaları anlattı. Bazı Green Bones'ların, akranlarının ısrarlarına karşı gelerek, bunun yerine kötü şöhretli suçlular haline geldiğini açıkladı.

"Özellikle bir adam var," dedi Anden yüzünü buruşturarak. "Remi Jonjunin, ya da Jon Remi, Bad Keck Remi olarak bilinir, tıpkı bir Çete Lideri gibi. En kötüsü de, başarısını No Peak'in sırtında inşa etmiş olması." Tar'a Remi'nin No Peak ile ittifakının tarihini, Resville'deki yükselişini ve zengin ve güçlü olduktan sonra da davranışlarını değiştirmeyi reddetmesini anlattı. "Kimse ona mantıklı konuşamıyor. Geçen ay, adamlarından ikisi, biri yeşim taşı takıyordu, parlaklık laboratuvarı işletirken yakalandı. Remi'nin Snakehead'leri, No Peak'in bu ülkede başarmaya çalıştığı her şeyin önünde engel teşkil ediyor."

Tar, "Onu öldürmeye çalışan oldu mu?" diye sordu.

"Çeteler denedi," dedi Anden. "Ama Remi çok dikkatli. En az üç farklı dairede yaşıyor ve aralarında gidip geliyor. Sadece Kekonese restoranlarında yemek yiyor ve nereye giderse önceden adamlarını gönderip yerleri keşfediyor. Her zaman yeşim taşı takan korumaları yanında. Hiçbir çete üyesi suikastçı ona yaklaşamıyor."

Tar başını salladı. "Peki ya diğer Yeşil Kemikler?"

“Port Massy ve Adamont Capita'daki Yeşil Kemikler, Remi ile pazarlık yapmaya ve onu dizginlemeye çalıştılar, ancak onun adını bile ağzına almıyorlar. Daha fazla yasal sorun yaratmak ve toplum için her şeyi daha da kötü hale getirmek ya da Remi'nin takipçilerinin intikam hedefi haline gelmek istemiyorlar. Bu yüzden polisiyle işbirliği yaparak onun işlerini kapatmaya ve tutuklatmaya çalışıyorlar, bunun sorunu çözeceğini ya da Crews'un sonunda başaracağını umuyorlar."

Tar başını salladı. "Böyle bir şey Janloon'da asla olmaz."

"Elinde değil," dedi Anden, Cory Dauk ve Keko-Espenian arkadaşlarını savunma gereği duyarak. "Bir klan veya Pillar olmadan, Dauk Losun ve Rohn Toro gibi insanlar olmadan, gerçek Green Bones gibi davranmayı bilmiyorlar.

Gerçek Green Bones gibi davranmayı bilmiyorlar. Yine de onlar bizim müttefiklerimiz ve iş ortaklarımız. Remi bizi doğrudan aşağıladıktan sonra bile, Hilo-jen Dauk'un dul eşine No Peak'i Resville'den uzak tutacağına ve olumsuz dikkat çekecek hiçbir şey yapmayacağına söz verdi." Anden durakladı ve Tar'a anlamlı bir şekilde baktı. "Kötü Keck, klanın düşmanı ve Sütun onun ortadan kalkmasını istiyor. Espenia'daki durumu en iyi bilen kişi ben olduğum için, bu sorunu No Peak'e kadar izlenemeyecek şekilde çözmenin doğru yolunu bulmak bana düşüyor."

Tar, "Bana güven, senin yerinde olan biri olarak, Pillar'dan zor görevler alan biri olarak, böyle bir işi kimseye emanet etmem" dedi.

Anden, "Hilo burada olduğumu bilmiyor," dedi.

Tar kaşlarını kaldırdı ve arkasına yaslandı. Anden, eski Sütun adamının hayal kırıklığına uğradığını anlayabilirdi. Şüphesiz, Anden'in ziyaretinin Sütun tarafından önerilmiş ya da en azından hoş görülmüş olmasını ummuştu. Ancak Tar, Anden'in bunca yıl sonra bile kendisine gelmesinden ve Hilo'nun bilgisi ve onayı olmadan bir klan paryasını aramakla Sütun'daki konumunu riske atmaya hazır olmasından gurur duymuştu.

Tar ayağa kalktı ve birkaç şişe soda daha getirdi. Oturduğunda, kaşlarının çatık halinden Anden'in söylediklerini düşündüğü belliydi. "Bu adamı öldürmenin klan için iyi olacağına söz veriyor musun? Hilo-jen için faydalı olacağına?"

"Evet," dedi Anden. "Öyle olmasaydı burada olmazdım." "Bu

Jon Remi. Ölmeyi hak ediyor mu?"

Bu soru Anden'i hazırlıksız yakaladı. Maik Tar'ın hiç merak edeceği, geçmişte sormayı düşüneceği türden bir soru değildi. Ama Tar ona sabit bir şekilde bakıyor, bir cevap bekliyordu ve yüzündeki ifade ona hiç benzemiyordu, son on yılda pek çok soru sormuş ve hala cevaplar bekleyen bir adamın yüzüydü.

Anden bir dakika düşündükten sonra cevap verdi. "Remi, olduğu gibidir. Bazı yönlerden, kendi hayatı gibi yaşamak istediği ve her şey aleyhine gibi görünse bile kendine saygı talep ettiği için takdire şayandır. Ama yeşim taşını sadece başkalarını sömürmek için kullanır. Kekonese işletmelerini bile zorla sömürür. Birçok insanı öldürdü, ama her zaman para veya uyuşturucu için, asla temiz bir bıçakla değil. Snakehead'leri de mürettebat çocuklarından farksızdır." Anden

Durakladı. "O, var olmasına izin verilmesi gereken türden bir Yeşil Kemik değil. Bu yüzden, dünyamızdaki herkes kadar ölmeyi hak ediyor."

Tar bir süre sessiz kaldı. Cevap, beklediğinden daha düşünülmüş ve dürüsttü. Anden'in, utanç içinde sürgüne gönderilmiş bir klan katili olan kendisine yalan söylemeyip, basmakalıp bir cevap vermeyerek saygı gösterdiğini takdir etti. Tar ayağa kalktı ve birlikte kapıya doğru yürüdüler. "Hilo-jen'in istediği her şeyi yapacağım. Hiç endişelenme, evlat."

Anden küçük evin kapısından çıkarken Tar sordu: "Çocuklara, özellikle Cam'e, amcaları Tar'ın onları özlediğini ve sevdiğini söyler misin? Bazı hataların asla telafi edilemeyeceğini biliyorum, ama hayat devam ediyor, değil mi? Geriye kalanları en iyi şekilde yaşamaya çalışmalıyız. Onlara söyle, olur mu?"

Snakeheads'in çöküşü, Resville yeraltı dünyasının standartlarına göre bile şaşırtıcı derecede hızlı oldu. Şehir polisi ve federal yetkililer, ülkenin en ünlü Keko-Espenian çetesi hakkında hiç bu kadar çok içeriden bilgi almamıştı. Remi'nin ölümünden bir hafta içinde, Bad Keck'in neredeyse tüm doğrudan astlarını tutukladılar ve bir dizi suçla suçladılar.

Kalan Snakehead'ler, kolluk kuvvetlerinin saldırıları ve Copa karteli ile yerel çetelerin fırsatçı saldırılarından kurtulmak için yeterince hızlı bir şekilde yeniden örgütlenemediler. Remi'nin takipçilerinden tutuklanmaktan kurtulanlar saklandılar, şehirden kaçtılar veya faaliyetlerini ve bağlantılarını bıraktılar. Bazıları yeşim taşı takmayı bile bıraktı. Birkaç küçük çete ortaya çıktı, ancak bunlar küçük çaplı faaliyetlerde kaldılar ve basit dolandırıcılar olarak hor görüldüler. Yeşim taşları çok azdı ya da hiç yoktu ve artık Port Massy'de Dauk ailesinin yanında yer alan Yeşil Kemik liderlerinin hiçbiri, sabıka kaydı olan kimseye yeşim taşı vermiyordu.

Çeteler, Yılan Başlarının ortadan kalkmasıyla oluşan boşluğu hızla doldurmak için harekete geçti. Kısa sürede Copas ile zayıf bir anlaşma yaptılar, uyuşturucu ticaretinin çoğunu rakiplerine bıraktılar, ancak Resville'in çoğu bölgesinde kumar, fuhuş ve haraççılık üzerindeki kontrolünü yeniden sağladılar. Bunun tek istisnası, Kekonese'lerin çoğunlukta olduğu bölgelerdi, çünkü burada sessizce ve zorla kovulma riski vardı.

Keko-Espenian Green Bone topluluğu içinde sınırlar çizilmişti. Mesaj yayıldı: Gizlice eğitim alın, yeşim taşınızı takın, mahallelerinizi koruyun. Eğer çok açgözlü olup bir Crew Boss olursanız, No Peak'teki Kaul ailesine karşı gelen ve saygısızlık eden Jon Remi gibi sonunuz olur.

Tutuklanmasından iki ay sonra yargılanmayı beklerken, Maik Tar hapishane hücresinde yırtık bir çarşafla kendini asmış halde ölü bulundu. O günün erken saatlerinde, yaraları neredeyse tamamen iyileşmiş ve morali iyi görünüyordu. Akşam yemeğini yemiş, gardiyanlarla şakalaşmış ve intihar riski taşıdığı düşünülmemişti. Herhangi bir not bırakmamıştı, ancak o akşam, on sekiz yıl önce ölen ağabeyi hakkında uzun uzun konuşmuş ve bazılarının söylediği gibi ölümden sonra gerçekten hayat olduğunu umduğunu söylemişti.

Maik Tar'ın cesedi Janloon'daki ailesine gönderildi ve Kaul ailesinin Heaven Awaiting Mezarlığı'ndaki mezarına Kehn'in yanına gömüldü. Cenaze töreni No Peak klanı içinde bile pek bilinmiyordu; Iyn Ro'nun birçok arkadaşı ve akrabası, Pillar'ın Tar'ın sürgünü bu son şekilde bile sona erdirmesine kızacaktı. Törene sadece Kaul ailesinin yakın üyeleri katıldı. Cenaze töreninden sonra Hilo, üç kardeşinin gömüldüğü yeri uzun süre izledi: Lan, Kehn ve şimdi de Tar. Wen sessizce yanında duruyordu, ama gözyaşları yüzünden sessizce akıyordu ve Hilo da ağlayamıyordu, çünkü ağlayan tek kişi o değildi. Göğsünü ağırlaştıran keder, Lan ve Kehn'in öldürülmesinden sonra onu harekete geçiren yakıcı öfke değildi. Tar'ın ölümü, uzun zaman önce yaşanmış bir trajedinin çok gecikmiş sonu gibi geliyordu.

Anden, Hilo'nun diğer tarafına geldi ve tabuta baktı. Yüzü pişmanlıkla gerilmişti, sesi kısık ve kararsızdı. "Beni suçlarsan anlarım, Hilo-jen."

Hilo ilk başta cevap vermedi. Sonra sessizce, "Tar en iyisiydi, bunu yapabilecek tek kişiydi. Kendimi suçladığım kadar seni suçlamıyorum," dedi. Elini Anden'in omzuna koydu ve ağır bir şekilde yaslandı, neredeyse kuzenine yapışacak gibi oldu. "Yeşim takmayı reddettiğin için sana uzun süre kızgındım. Elbette hatırlıyorsundur. Ama şimdi...

. . Fist olmadığın için minnettarım Andy. İhtiyacım var...” Hilo'nun sesi titredi. "Kardeşlerimden birinin hayatta kalması gerekiyor."

BÖLÜM

43



Özgürlük

Niko karın üzerinde yüzüstü yatıyordu, R5 tüfeği kasabaya giden yola doğrultulmuştu. Üç saatten fazladır beyaz ve kahverengi kamuflaj kıyafetleriyle gizlenmiş halde yatıyordu. Udain'deki soğuk hava çok kuru ve keskin bir şekilde yüzünü yakıyordu; Niko ne kadar buz emerse de boğazı ve dili zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü. Güneş batmaya başladığında sıcaklık daha da düştü. Rüzgâr şiddetini artırdı, gözlerini yakıp yüzünü tahriş etti. Artık uzuvlarını hissetmiyordu, bu da zamanı geldiğinde tetiği çekmek için sertçe kıvrılmış parmaklarına güvenmesi gerektiğini düşünürsek sorun teşkil ediyordu. Kaul Du Akademisi'nde öğrenciyken Niko, geceleri soğuk olabilen ama asla bu kadar soğuk olmayan Kekon'un yoğun ormanlık dağlarına eğitim gezilerine çıkmıştı.

Rahatsızlığından kurtulmak için, Janloon'un bugün nasıl olacağını hayal etti. Sonbaharın keyifli bir günü, güneşin kalabalık sokakları ısıttığı, limandan esen serin rüzgârla şehrin hafif tatlı, baharatlı kokusunun yayıldığı bir gün. Güzel havada, büyükannesi dışarıda çiçek tarhlarını temizliyor olurdu. Annesi evi yeniden dekore ediyor olurdu. Sütun, verandada toplantılar yapıyor ya da çimlerde Yumrukların eğitimini denetliyor olurdu. Ru, Jan Royal kampüsünde bir sonraki dersine giderken yürür, Jaya Akademi'den mezun olurdu. Jaya artık klanın bir Parmak üyesi miydi?

Bunu sen *seçtin*, diye hatırlattı Niko kendine. Çoğu zaman, üşümediğinde ve evini özlemediğinde, hayatını değiştiren

kararından memnundu. Hala gönderildiği yere gitmek ve söyleneni yapmak zorundaydı, Parmak olduğu zamanlarda olduğu gibi, ama kimse ona ismi yüzünden farklı davranmıyordu. Kimse ailesinden iyilik istemiyordu ya da ondan her zamankinden daha iyi performans beklemiyordu. Diğerleri gibi aynı kıyafetleri, aynı silahları ve aynı berbat yemeği yiyordu. Anonimlik, daha önce hiç tatmadığı bir şeydi ve ona çok yakışan muhteşem bir özgürlüktü. Sonunda kendi başına bir adam olmuştu.

Ayrıca Kekon ve klanların dışındaki dünyada ne kadar çok şey olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Niko'nun tüm hayatı boyunca, Dağ ve Zirvesizler arasındaki kan davası Kekonese toplumuna ve varlığının her yönüne nüfuz etmişti. Ancak adanın ötesinde, bunu bilen ya da umursayan çok az insan vardı. Yeşim taşı takan çoğu yabancı, bu taşın nereden geldiğini hiç sorgulamıyordu, tıpkı yemeklerinin nerede yetiştirildiğini veya kıyafetlerinin nerede yapıldığını merak etmedikleri gibi. Yeşil Kemik klanları, Jim Sunto'nun dediği gibi, izole bir kültürel anomali gibi görünüyordu. Bu, Niko için bir aydınlanma oldu, Janloon'dan ayrılırken umduğu türden bir aydınlanma. Klanın ona gerçekliğin sadece dar bir kesitini gösterdiğine dair uzun süredir beslediği şüpheleri doğruladı.

Yanında, Teije Inno daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak kıpırdadı. Niko, Teije ve bir düzine diğer Kekonese acemiyi geçen yılın başında GSI'nın oryantasyon haftasında tanmıştı. Adamın yüzünü hatırlamasa da adını hatırlıyordu. Teije'ler Kaul'ların akrabaları ve No Peak klanının bir parçası olsalar da, aileler nadiren birbirleriyle görüşüyordu. Kekon'da, Niko ve Teije Inno arasındaki statü farkı, aralarında bir dostluğun gelişmesini engelleyecekti, ama burada, evlerinden uzakta ve yabancılarla çevrili iki Kekonluydular ve Niko, Teije'nin varlığından minnettardı.

Teije onu dürttü ve başını hafifçe vurarak küçük bir işaret yaptı. *Algıladın mı?* Çenesini sola doğru salladı. Niko yolda gelen hiçbir şey göremiyordu. Gökyüzü hâlâ indigo mavisi parıldıyordu, ancak çam ağaçlarının gölgesinde hava çoktan kararmıştı. Niko bakışlarını odaklamadan uzattı ve algısını güçlendirmeye çalıştı. İlk başta sadece yakınındaki enerjileri algılayabildi: hemen yanındaki Teije'nin aurası, kar altında kemirgenlerin küçük hareketleri ve dallardaki kuşlar, yolun karşısındaki diğer iki GSI askeri. Ancak iki saniye daha konsantre olduktan sonra, birbirlerine çok yakın durdukları için enerjilerini ayırt edemediği, ancak hızla konumuna yaklaşan birkaç kişinin silik izlerini algıladı. Tek bir araç.

Niko dirseklerini kaldırıp Falston ve Hicks'in saklandığı yere el işareti yaptı. Espenlilerin karanlıkta bunu görebilmesini ya da en azından Kekonese meslektaşlarının yeşim rengi auralarındaki uyanıklığı hissedebilmesini umdu. Niko, diğer iki adamla arkadaş olduğunu söyleyemezdi, ancak Udain'in ıssız kırsalında geçirdikleri üç ayın ardından onlara alışmıştı. Falston huysuz ve alaycıydı, Hicks ise sinirliydi, ancak genel olarak iyi insanlardı ve Niko'nun tanıştığı diğer yabancılara göre daha az küçümseyiciydiler. Eski asker Espenialılar, GSI'da açık ara en kalabalık gruptu. Yeşim taşı en az onlar giyerdi, ama iş yapma tarzları konusunda en sinir bozucu dogmatikler onlardı. Üç grup aynı dili konuşmuyor ve birbirlerinden uzak duruyor olsalar da, Kekonluları, Keko-Espenialıları ve Keko-Shotarianları sık sık bir araya getirirlerdi.

Araç göründü: arka kısmı siyah branda ile örtülü, çamurlu kahverengi dört kapılı bir kamyonet, tek şeritli yolda yavaşça ilerliyordu. Kar lastikleri, Hansill kasabasına doğru ilerlerken sıkışmış buzun üzerinde gıcırdıyordu. Hansill, Espen istihbaratının, otokratik Udaini hükümetine karşı Ygutan destekli Deliverantist isyanının üyelerini barındırdığını tespit ettiği, iki yüz bin nüfuslu sıradan bir yerleşim yeriydi.

Niko, R5'inin namlusundan gözlerini kısarak baktı. No Peak'in en kıdemli Fists üyelerinden biri olan Vin Solunu'nun, o kadar hassas bir uzun menzil algısı ve olağanüstü bir nişancılığı olduğunu hatırladı. Vin, iki yüz metre uzaklıktan gözleri kapalıyken canlı bir yaratığı vurabilirdi. Niko, bir keresinde Vin'in gözleri bağlıyken ağaçtaki bir sincabı vurduğunu görmüştü. Niko, gece görüş dürbünü olsa bile kendi nişancılığına o kadar güvenmiyordu. Fikrini değiştirerek R5'i omzuna astı, dizlerini ve ayaklarını çömelme pozisyonuna getirdi ve niyetini Teije'ye işaret etti.

Teije'nin gözleri büyüdü, ama başını salladı ve kendi tüfeğini kaldırıp Niko'nun yanına geçerek kendini hazırladı. İkisi birlikte nefes alıp yeşim enerjilerini topladılar. Falston ve Hicks bu şekilde yapmazdı, ama Niko ve Teije Kekonese Yeşil Kemiklerdi ve Kekonese usulüne göre hareket ederlerdi: yakın ve kişisel.

Niko saklandığı yerden fırladı. Kasları, hareketsizlikten ani patlayıcı harekete geçince protesto edercesine gerildi. Güç, uzuvlarına akın etti ve onu hızla bulanık bir görüntüye dönüştürdü.

kendini yola doğru fırlatarak iki hafif sıçrayışla kar ve çalıları temizledi.

Zamanlaması mükemmeldi. Kamyon gürültüyle geçerken, Niko tüm gücüyle omzuyla yolcu tarafındaki kapıya çarptı, tıpkı bir engeli itip kakmak isteyen azgın bir boğa gibi. En yüksek Çelik seviyesine sahip bir Yeşil Kemik dışında kimse bu kadar tehlikeli bir şey yapmazdı. Çarpmanın etkisiyle Niko yoldan fırladı. Birkaç metre uçtu ve ağaçların arasına yuvarlandı. Dünyası tersine dönerken, sürücünün frenlere bastığını ve kamyonun çılgınca savrulduğunu gördü. Belki de bir geyiğe çarptığını düşünmüştü.

Teije kamyonun önündeki yola düştü ve güçlü bir düşük Deflection saldırısı ile aracın sallanan ön tekerleklerine vurdu. Kamyon 360 derece döndükten sonra en yakın kar yığınına çarparak sıkışmış bir inek gibi durdu.

Niko ayağa kalktı, başı uğulduyordu. Vücudundaki devasa Çelik dalgasını bırakınca bacakları titredi, ama hiçbir yeri kırılmamıştı. Tüfeği, yere düştüğünde kısa bir mesafe uzağa fırlamıştı. Tüfeği kapıp kamyonete doğru koştu, karın içine batmamak için Hafiflik yeteneğini kullanarak, eğilerek ve çömelerek koştu. İçerideki insanların alarmı Algısı'nda yükseldi, zihninde aniden sivri kırmızı bir patlama oldu. Niko, sürücü koltuğundaki adamın bir av tüfeği kaldırdığını gördü.

Kurşunlar ön camı delip geçti ve sürücünün vücudunu geriye fırlattı. Falston ve Hicks kamyonete ulaşmışlardı ve Niko'nun gözünde yılbaşı havai fişekleri gibi parıldayan otomatik silahlarla yoğun ateş açıyorlardı. Kamyonetin arka kapısı açıldı ve bir adam tabancayla dışarı yuvarlandı. Bir adım attı ve yolun ortasında buzun üzerinde hareketsiz bir yığın olarak yere yığıldı.

Niko birkaç saniye sonra onlara ulaştığında, keskin tüfek sesleri ormanda yankılanıyordu. Boş mermi kovanları yere saçılmıştı. "Kehanetçi!" diye bağırdı Hicks, Niko'nun sırtına vurarak. "Seni çılgın herif, *bir kamyonun içine daldın*!"

Niko nefes nefeseydi, kalbi hala adrenalin ve kendi cesaretinin başarısının coşkusuyla çarpıyordu. Beyninin arkasında bir ses haykırdı: *Keşke Horn bunu görseydi!* Konuşmak için ağzını açtığında, kamyonun içinden bir ses geldi: yüksek tiz bir acı çığlığı.

Adamlar bu ürpertici sese donakaldılar. Niko ilk harekete geçti, Hicks'i itip açık kabine yaklaştı. Orta yaşlı şoförü ve

başka bir genç adam gördü, ikisi de ölüydü, kışlık paltolarıyla ön koltukta uzanmışlardı. Arka koltukta bir çocuk vardı, belki on iki yaşlarında, daha küçük bir çocuğun, belki kız kardeşi olan, kucağına yığılmıştı. Dokuz ya da on yaşlarında, kanlar içindeydi, ama hayattaydı ve zayıf bir şekilde ağlıyordu.

"Tanrılar lanet olsun," diye fısıldadı Teije arkasında.

GSI'nın Udaini hükümetindeki istihbarat kaynakları, hedeflerinin bir isyancı keşif ekibi olduğunu, kamyonetteki adamların radikal bir Deliverantist hücrenin liderleri olduğunu söylemişti. Ölü adamlar eğitimli ve sert askerlere benzemiyordu. Sıradan kasaba halkı gibi görünüyorlardı.

Teije kamyonun arkasındaki brandayı çekip attı. "Burada hiçbir şey yok." Silah yok, patlayıcı yok, sadece odun demetleri, bir halat ve kırmızı plastik bir kızak.

Niko kıza bakmaktan kendini alamıyordu. Pembe yün şapkasının altından saçları solgun görünüyordu ve yüzünde koyu çiller vardı. Kız, şaşkınlık ve dehşet içinde ona bakarken ağzını açıp kapıyordu. Niko kamyonete uzanıp kızın emniyet kemerini çözmeye çalıştı, onu dışarı çıkarmak için.

Falston, Niko'nun kolunu tuttu. Bir an için, adamın Espen dilindeki sözleri Niko'nun kafasına girmedi. "Buradan gitmeliyiz," dedi. "Takviye gelmeden."

Niko kolunu adamın elinden çekip kurtardı. "Takviye yok. *Her şeyi mahvettik*." Sonra şok ve öfkesinden Kekonese dilinde konuştuğunu fark edince, kaba bir Espen dilinde, "Kız. Ona yardım etmeliyiz," dedi.

"Yapamazsın," dedi Falston, sesinde kesin bir ton vardı. "O kurtulamaz." Adam haklıydı. Niko, karanlığa yayılan beyaz duman gibi çocuğun hayatının kaybolduğunu hissedebiliyordu. Kızın ölü kardeşini kenara itip ona kanal açmaya başladı, ama bu süzgeçten su tutmaya çalışmak gibiydi. Enerji her yöne dağılmıştı ve Niko'nun algı seviyesi ve tıbbi eğitimi, nereye odaklanması gerektiğini bilmesine yetmiyordu.

Keşke Anden amca burada olsaydı. O ne yapacağını bilirdi. Onu kurtarabilirdi. Annemi bile ölümden geri getirmişti.

Kızın göğsü hareket etmeyi bıraktı. Niko, bir cesede kanal açtığı anı anladı; kendi enerjisini kuru bir süngere itmeye çalışmak gibiydi. Kızın gözleri hala açıktı, hiçbir şeye bakmadan bakıyordu.

Niko arkasını döndü. Teije arkasında durmuş, omzunun üzerinden bakıyordu. Adamın parmakları boynundaki yeşim taşı üzerinde telaşla hareket ediyordu.

geri çekildi. Niko'nun yüzündeki ifadeyi görünce geri çekildi. "Biz bir şey yapamazdık," dedi zayıf bir sesle.

Niko Falston'a atıldı. "Neden ateş ettin?" diye bağırdı, adamı taktik yeleğinden yakaladı. "Kamyonu durdurdum. İçine bakmalıydın. Yapmalıydın..." Kendini anlaşılır bir şekilde ifade etmek, herhangi bir aptalın saldırı tüfeği ateşleyebileceğini haykırmak için doğru Espenian kelimeleri bir araya getiremedi, ama Green Bones yeşim yeteneklerini bir nedenden dolayı eğitmişti. Masum insanlara ateş açacak kadar dikkatsiz bir Parmak, aisho'yu çiğnemekten sürgüne gönderilmeden veya idam edilmeden önce kendi klanı tarafından yeşimden arındırılırdı.

Falston iri ve güçlü bir adamdı. Niko'yu sertçe itti ve onu geriye sendeletti. Hicks aralarına girdi ve Teije Niko'yu yakaladı. Yeşim auraları, saldırganlık ve panikle keskin ve beyaz bir şekilde parladı.

"Kendine gel lan!" Hicks, Niko'ya bağırdı. "Kimsenin suçu yok, biz işimizi yapıyorduk. Bir karışıklık olmuş olmalı, belli ki yanlış bilgi aldık, tamam mı?"

Teije kamyona bakıp yüzü soldu. "Bunu rapor etmeli miyiz?" GSI'nın politikalarına göre, savaşçı olmayan tüm kayıplar etik inceleme komitesine bildirilmeliydi.

"*Hayır*, *olamaz*!" Hicks, Teije'nin sorusuna dehşetle bağırdı. "Biz ROE ordusunda asker değiliz! Biz müteahhitiz; devletin koruması altında değiliz. Uygunsuz güç kullandığımızı karar verirlerse, sorumluluk bize ait."

"*Kurallar* var," diye boğuk bir sesle söyledi Niko. "Bizim elimizde yeşim var, ama bu insanların yok."

"Bizim zırhlı tanklarımız, roketatarlarımız ve uydu görüntülerimiz de var," diye karşılık verdi Hicks. "Ne demek istiyorsun?"

Falston sert bir mantıkla şöyle dedi: "Dinle, kötü adamlar sivillerin arasına saklanmasaydı bu olmazdı, ama bazen oluyor. Ben Oortoko'dayken de oldu, hatırlamak istemediğim kadar çok. Bunu kafana takma, ufaklık. Bu savaş. Şirketin yasal nedenlerden dolayı yazılı kuralları var, ama inan bana, üstlerde *kimse* bunu rapor etmemizi istemiyor."

Hicks, "Hedefi ortadan kaldırdık, raporumuz da öyle olacak. Kamyondaki üç adam muhtemelen Deliverantist isyancılardı." dedi. Niko tekrar ağzını açtığında, Hicks yüzünü ona o kadar yaklaştırdı ki, Niko adamın nefesini koklayabiliyor ve ince burun deliklerinde genişleyen kılları görebiliyordu.

"*Yeter*, seni kalın kafalı aptal. Çılgın şeyler oldu ve hepimiz sarsıldık, ama burada takım lideri *benim* ve benim dediklerimi yapacağız. Bununla bir sorunun mu var?"

Daha önce kimse Niko'ya bu kadar agresif ve saygısız bir şekilde konuşmamıştı ve birkaç saniye boyunca beyni, yüzünün görünüşü kadar boşaldı. Sonra aklına bir dizi cevap geldi, ama Espen dilinde bunları ifade edecek kadar küfürlü bir kelime dağarcığı yoktu. İfade edemediği utancı, ani bir ateş gibi yakıyordu. Temiz bir bıçak bulabilseydi, o anda onu kullanırdı.

Espenli takım arkadaşlarına karşı gelip, komuta zincirini takip ederek Jim Sunto'ya veya GSI'nın ana şirketi Anorco Global Resources'a kadar gidebilirdi. Peki sonra ne olacaktı? Aklı çaresizce farklı yönlere kayıyordu. Üstleri Falston ve Hicks'in sözlerine onun sözlerini tercih eder miydi? O adamlar cezalandırılır mıydı, yoksa suç daha çok ona ve Teije'ye mi atılırdı? Falston haklı mıydı, herhangi bir rapor hoş karşılanmayacak ve suçlamalarla karşılanacak, sonunda da olay kaçınılmaz bir yan hasar olarak değerlendirilecek miydi?

Her halükarda, kamyonetteki kız hayata dönmeyecekti.

Hicks'in gözleri hâlâ onun gözlerine dikilmişti. Diğer adamların yeşim rengi auraları zihninde tiz bir sesle çınlıyordu. Teije'nin başı Niko ve Hicks arasında endişeyle sallanırken, Falston'ın R5'i sıkıca kavradığını gördü. "Niko-jen..."

Niko geri adım attı ve bakışlarını indirdi. Kendinden nefret etti, az önce çocukların bulunduğu bir kamyona saldırı tüfeği ile ateş eden bir adama boyun eğdiği için, Kekon'da Niko'ya bu şekilde konuşsaydı öldürülecek olan bir adama boyun eğdiği için.

Ama Kekon'da değillerdi. Niko'nun arkasında klanın hiçbir üyesi yoktu, ailesinin gücü yoktu, Teije dışında onu izleyen kimse yoktu.

"Sorun değil," diye mırıldandı.

Hicks onaylayarak homurdandı. "İyi," dedi sertçe. Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi, "Sana keck demek istemedim. Hepimiz çok heyecanlandık, hepsi bu."

"Buradan gitmeliyiz," diye ısrar etti Falston. Arkasını döndü ve iki kilometre uzaklıktaki buluşma noktasına doğru ormanda kararlı adımlarla yürümeye başladı. Orada bir GSI zırhlı aracı onları alacaktı. Hicks onu takip etti. Bir süre sonra Teije de aynı şeyi yaptı. Niko en arkada yürüyordu. Arkasına bakmadı.

Çocukken Niko, teyzesi Shae'ye neden tanrılara inandığını sormuştu. Teyzesi ona garip ama net bir bakış atmıştı. "Çünkü onların beni izlediğini hissediyorum."

Niko hayal kırıklığına uğramıştı. Hava Adamı'ndan daha mantıklı bir açıklama bekliyordu. Şimdi, sonunda, teyzesinin cevabını anladı. Kar üzerinde attığı her adımda, Niko, dünyanın öbür ucundan bir lanet gibi kendisine yönelen korkunç bir dikkatin altında ezildiğini hissetti.

BÖLÜM

44



Burası Kekon Değil

Yirmi ikinci yıl, dördüncü ay

Klanın Shotar'da şubesini kurmasından on ay sonra, Wen, kayınbiraderinin iş gezisi için Leyolo Şehrine eşlik etti. Oraya daha önce hiç gitmemişti ve bazı turistik yerleri görmek istiyordu, ama daha da önemlisi, şahsen halletmesi gereken bir işi vardı.

Shae'nin kocası ve kızı, ayrıldıkları sabah havaalanında onları uğurladı. "Bana bir şey getirir misin?" diye sordu Tia annesine.

"Ne istersin?" diye sordu Shae.

Yedi yaşındaki kız seçenekleri düşündü. "Güzel bir elbise!"

"Sana bir tane alırım," diye söz verdi Shae. "Wen teyze seçmeme yardım edecek."

."

"Ben de." Wen gülümseyerek kabul etti. Yeğenine güzel kıyafetler almak onu mutlu ediyordu.

. Jaya'yı giydirme çabaları her zaman reddedilmiş, sonuçta ya parası boşa gitmiş ya da kıyafetleri mahvolmuştu. Tia ise düşünceli, sanatsal bir çocuktu; hayvanları, parlak şeyleri, dans etmeyi ve hikayeler uydurmayı severdi. Shae'nin kızını ne kadar sevdiğini görmek Wen'i eğlendiriyordu, ama aynı zamanda kızının onu şaşkınlığa uğrattığını, böylesine hayalperest ve nazik bir çocuğun Kaul ailesine nasıl doğduğunu anlayamadığını de fark ediyordu.

Shae, Tia'yı kucakladı ve Woon'a veda öpücüğü vererek, kocasına yarım düzine hatırlatmada bulundu. Kocası da her zamanki anlayışlı sabırla bunları kabul etti.

Bir zamanlar Ship Street ve Wisdom Hall'da Weather Man'in işlerini yürütmüştü. Onları izleyen Wen, nostalji ve hüzünle doldu. Kendi çocukları büyümüştü; Jaya bile evden ayrılmıştı. Hilo, kızını ülkenin güneyindeki Toshon'a göndermek zorunda kalmıştı. Orada, Pillar'ın kızı olarak spot ışıklarından uzaklaşıp, Green Bone olarak yeteneklerini kanıtlama fırsatı bulacaktı. Uzun zaman önce, Wen gizlice bir gün brunch ve spa gibi kadınsı eğlenceleri içeren, her gün telefonda konuşulan, idil bir anne-kız ilişkisi kurmayı ummuştu. Jaya sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda arardı, genellikle bir sorunu çözmek için babasının tavsiyesine ihtiyaç duyduğunda. Wen kızıyla gurur duyuyordu, ama Shae'nin Tia'yı tam olarak anlayamadığı gibi, Jaya ile de aynı şekilde iletişim kuramadığı için pişmanlık duyuyordu.

Her ne kadar gerektiği kadar söylemese de, Wen, üniversitede her açıdan başarılı olan Ru ile de gurur duyuyordu. Oğlu küçükken, kovulup saygı görmeyecek, damgalanacak ve anlamlı bir geleceği olmayacak diye çok endişelenmişti. Hilo ile evlenmeseydi, kendisi de kesinlikle bu kaderi yaşayacaktı. Ama Ru, ondan çok farklı bir şekilde büyümüştü. Büyük hayalleri ve kendine güveni vardı, belki de ikisi de fazlasıyla. "Ülkenin başbakanı olacak kadar çok konuşuyor. O zaman bir ailede altın ve yeşim taşı bir arada olacak," diyordu Hilo şaka yollu, ama bazen Wen onun buna inandığını düşünüyordu.

Niko'ya gelince... Wen onu her düşündüğünde kalbi sızlıyordu. En büyük çocuğuna karşı bir anne olarak başarısız olduğunu düşünüyordu. Hilo'yu onu bebekken Janloon'a geri getirmeye ikna etmiş, onu kendi oğlu gibi yetiştirmiş ve sevmişti. Onun kaderinin bir armağanı, tanrıların Ru'nun eksikliğini telafi etmek için gönderdiği bir hediye olduğuna yürekten inanıyordu. Ancak o, bu beklentinin ağırlığından nefret etmiş, ondan kaçmış ve ailesinin umutlarını da yanında götürmüştü. Şimdi Wen onun nerede olduğunu bile bilmiyordu. Belki Hilo biliyordu. Kocasının Niko'yu izleyen, onun nerede olduğunu bildiren adamları olduğunu biliyordu, ama düşünceli davranarak, o sormadıkça bu bilgiyi ona vermiyordu. O da sormadı.

Üç buçuk saatlik uçuş sırasında Wen ve Shae bir seyahat dergisi inceleyip Shotarian hamamına gitmeyi ve dünyaca ünlü Leyolo City opera binasında bir müzikal izlemeyi planladılar. İkisi birlikte vakit geçirme fırsatı bulalı epey zaman olmuştu.

Ailesinin acil talepleri olmadan. Wen, yengesinin heyecanının arttığını görebiliyordu ve iş sınıfında kahvaltı servis edildiğinde Shae, alışılmadık bir sinsi gülümsemeyle Wen'e sordu: "Sabahın bu saatinde kokteyl içmek için çok erken değil, değil mi?"

"Shae-jen," diye haykırdı Wen, "Hava Durumu Adamının kararını asla sorgulamam." Uçuş görevlisi, ince bardaklara lychee suyu ve köpüklü şarap karıştırdı.

"Normal insanlar gibi bu akşam için akşam yemeği rezervasyonu yapmalıyız," diye ekledi Shae, parlak bir beklentiyle. Oraya gidip öncelikli muamele görmeyi bekleyememeleri bile, bu yolculuğu bir macera gibi gösteren, heyecanla beklenen bir yenilikti.

Tabii ki yalnız değillerdi; Wen'in iki uzun süredir yanında olan korumaları Dudo ve Tako yakınlarda oturuyordu ve Wen'in gittiği her yere eşlik edeceklerdi. İki eski Fists, Wen için geniş aile üyeleri gibiydi. Yıllar içinde onları iyi tanımış, eşlerini ve çocuklarını tanmıştı. Adamlar, klan toplantılarından halka açık etkinliklere ve hayır işlerine kadar Wen'in katıldığı her türlü etkinliğe uyum sağlamakta ustaydılar.

Bazen Wen'in günleri, kendini fazla yormamaya çalışsa da, kocası kadar yoğun geçiyordu. Kendi fiziksel sınırlarını göz önünde bulundurması gerekiyordu ve ilk sorumluluğu her zaman Sütun'u desteklemekti. Hiçbir Yeşil Kemik lideri, kendi karısını Sütun olarak atamak gibi tartışmalı bir karar vermemişti. Wen, klanın onun alışılmadık yüksek konumunu ılımlı bir şekilde kabul etmesinin, aktif olmakla sınırları aşmamak arasındaki hassas dengeyi kurmasına bağlı olduğunu biliyordu. Eş ve ev sahibi olarak görünür bir rol üstlendi, sanat ve çevre gibi konuları destekledi ve tepkisizlik ve engellilik konusunda farkındalık yarattı. Klan işleri hakkında asla kamuoyuna konuşmamaya ve Hilo'nun otoritesini zedeleyebilecek şekilde dikkatleri üzerine çekmemeye özen gösterdi.

No Peak'in karşı karşıya olduğu önemli konuları sadece aile içinde, özel olarak tartışırdı. "Leyolo Şehri ofisi, Dağ veya barukan müttefiklerinden herhangi bir sorun yaşadı mı?" diye sordu Shae'ye.

Kayınbiraderi, sabah güneşinin ışınlarıyla doğuya doğru uçarken pencere perdesini kapattı. "Neyse ki, polisle olan ilişkilerimiz sayesinde çok az sorun yaşadık."

Shotarian kolluk kuvvetleri, ülkenin izole Kekonese etnik suç gruplarına sızmakta hiç başarılı olamamıştı. Ancak No Peak,

ancak Shotarian yeraltı dünyasında etkili bir Beyaz Sıçanlar ağına sahipti. Horn olarak görev yaptığı süre boyunca Juen Nu, barukan çetelerinin Ayt Mada'nın iktidar yapısının zayıf halkası olduğunu hesaplamıştı. Keko-Shotarianlar, Shotar'da alt sınıftan oluşturuyordu; genellikle yoksul, yasal olarak zulüm görüyor, korku ve ihanet içinde yaşamaya alışkındı. Onları bilgi vermeye ikna etmek için rüşvet veya tehdit gibi yöntemlere pek gerek yoktu.

No Peak'in yurtdışındaki casusları, Ayt Mada'nın planlarını yabancılarla paylaşacak kadar dikkatsiz olmayacağı için Dağ hakkında gerçekten yararlı çok az bilgi elde etse de, genellikle para ve insan hareketlerini ortaya çıkardı. No Peak, bu bilgileri Ayt'ın sayı üstünlüğünü kırmak için kendi lehine kullandı. Klanın askeri ve ticari kanatları arasındaki etkileyici işbirliğinin bir örneği olan bu yetenek, Shotar'da Weather Man'in silahı haline gelmişti.

Shae, klanın Horn tarafındaki barukan faaliyetleri hakkında (büyük uyuşturucu anlaşmaları, silah satışları, fuhuş çeteleri vb.) bilgileri Shotarian polis yetkililerine aktarıyordu. Bu yetkililer, No Peak casuslarından gizlice bilgi almaya ve sonuçta yapılan baskınlar için basın, hükümet ve halk tarafından tüm övgüyü almaya çok istekliydiler. Tabii ki, Shae bu iyiliği karşılıksız yapmıyordu. İş izinleri, çalışma vizeleri ve önemli toplantılar ayarlandı ve No Peak'in ofisleri Leyolo Şehir Polis Departmanı'ndan özel ilgi ve güvenlik aldı. Bu takas, klanın Shotar'a yayılmasını sağladı ve şüpheci Hami Tumashon bile planı desteklemeye başladı. Wen, Shae'nin kadehine kaldırdı. "Bunun ironisini kim tahmin edebilirdi? Yeşil Kemik klanı Shotarian hükümetiyle mi çalışıyor?”

Öğlen saatlerinde Leyolo Şehrine indiler ve ayrıldılar. Önceden ayarlanmış bir araba ve şoför, Shae'yi doğrudan Weather Man'in şubesine götürmek için bekliyordu. Wen bagajlarını beklerken, Tako bagajları arkasındaki otoparka taşıdı, Dudo ise kiralık siyah SUV'yi baştan sona inceledi. Aracın güvenliğinden emin olan Wen'in korumaları, onu Oasis Sulliya'ya götürdü. Burası tipik bir şehir oteli değil, Shotarian film endüstrisinin kalbi olan Redwater bölgesine yakın, şehrin biraz güneyinde bulunan bir tatil köyüydü.

Wen odasına yerleşti, üstünü değiştirdi, oda servisinden hafif bir öğle yemeği sipariş etti ve kocasına vardığını haber vermek için onu aradı. "Leyolo Şehri filmlerdeki kadar göz alıcı görünüyor," dedi kocasına, toplantıları arasında çalışma odasında ona ulaştığında. Şehirden geçerken

Wen, dünyanın en yüksek binaları arasında yer alan başkentin çelik kulelerini, yüksek otoyollarını ve hızlı tramvaylarını, gün ortasında bile ışık saçan devasa döner neon reklam panolarını hayranlıkla seyretmişti. Leyolo Şehri, elli yıl önceki Çokuluslu Savaş'ta büyük ölçüde tahrip olmuştu, ancak yeniden inşa edildiğinde, bir anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğmuştu. "Yine de bahar mevsimi için beklediğimden daha soğuk."

"Şirket almayacaksan çok para harcamayın," diye alay etti Hilo.

"Ya alacaksam?" Wen, onu kışkırtmaya dayanamadı.

"Shae'nin seni kışkırttığını varsayacağım. İkiniz birbirinize kötü örnek oluyorsunuz," dedi, geçmişi hafife alan ama yine de sert bir uyarı niteliğinde olan iyi niyetli bir şekilde. *Sır yok.* "Gitmem gerek," dedi. "İyi eğlenceler. Seni seviyorum."

Öğleden sonra, Wen'in korumaları onu Diamond Light Motion Pictures'ın genel merkezine götürdü. Weather Man'in ofisi tarafından incelenip işe alınan bir tercüman onları bekliyordu ve Wen'i resepsiyonda karşıladıktan sonra büyük bir köşe ofisine kadar eşlik etti. Masada, renkli tel çerçeveli gözlükler, çene ucunda sakal ve kalın kollarının yarısına kadar kıvrılmış pahalı mavi bir gömlek giyen bir adam duruyordu. Muhtemelen kırk yaşlarında, ama kel kafalı bir adamdı. Wen, adamın kulaklığına bağırarak söylediği hızlı Shotarian dilini anlayamıyordu, ama adam ya çok heyecanlıydı ya da telefonun diğer ucundaki kişiyi sözleriyle parçalıyordu. Telefonu kapatıp kulaklığını yere atan adam, Wen'e baktı.

"Pas Guttano," dedi Wen, saygı ifadesini kullanarak ve Shotarianca dikkatlice prova ettiği birkaç resmi kelimeyi söyleyerek. "Sizinle tanışmak benim için bir onurdur." Ellerini birleştirip kalbine dokundu.

Guttano selamlamayı karşıladı, ancak ifadesi temkinliydi. Wen'e oturmasını işaret ederken ona sıkı bir gülümseme attı. "Siz Bayan Kaul olmalısınız."

Wen, stüdyo yöneticisinin geniş masasının önündeki rahat koltuğa oturdu. Uzun, ince elleri olan, ciddi bir genç kadın tercüman, onun yanındaki koltuğa dikkatle oturdu. Dudo ve Tako, ofis kapısının yanındaki duvara yaslanmış duruyordu. Her iki Yeşil Kemik de yeşim taşlarını gizlemişlerdi, ancak Guttano, Wen'e dönmeden önce onları hafif bir tedirginlikle inceledi. "Kim olduğunuzu biliyorum," dedi, "ama Yeşil Kemik klanının temsilcilerinin beni ziyaret etmesini gerektirecek

. Diamond Light'ın şu anda Kekon'da çekim yapan hiçbir projesi yok."

Çevirmen, Guttano'nun sözlerini Kekonese dilinde Wen'e tekrarladı. Wen, "No Peak klanı adına size bir ricada bulunmak için buradayım. Bu küçük bir ricada değil ve birbirimizi tanımadığımız için Leyolo Şehrine gelip sizinle yüz yüze görüşmenin önemli olduğunu düşündüm." dedi. Çevirmenin yetişmesini bekledi. "No Peak klanı, küresel film endüstrisi açısından çok önemli olmayan, ancak adamızdaki en büyük yapım şirketi olan Kekonese film stüdyosu Cinema Shore'un büyük bir yatırımcısıdır. Son zamanlarda, özellikle Danny Sinjo'nun başrolünü oynadığı bir dizi aksiyon filmiyle ticari başarı elde etti."

"The Fast Fists," dedi Guttano heyecanla, öne doğru eğilerek ve başlangıçtaki çekingenliğini biraz kaybederek. "Üçünü de izledim! Harika eğlence. İkincisi hala en iyisi, ama üçüncü filmde Danny'nin karakterine yaptıkları hoşuma gitti."

"Ben ilk filmi daha çok seviyorum," dedi Wen gülümseyerek. "The Fast Fists serisi, Kekon ve yurtdışında istikrarlı ev video satışlarıyla yurt içinde başarılı oldu. Ancak Kekonese izleyicileri için kısıtlı bir bütçeyle çekildi. Cinema Shore'un bir sonraki projesi daha iddialı. Büyük bir Espen stüdyosu ile ortak bir girişim, yüksek bütçeli bir aksiyon filmi, Amaric'in her iki tarafında da başarılı olmaya hazır ilk Kekon filmi. Ama projenin devam edebilmesi için Danny Sinjo'ya ihtiyaç var."

Guttano, çevirmen Wen'in cümlesini bitirmeden başını salladı. "Üzgünüm, Danny'nin menajeriyle bu konuyu iki üç kez konuştum. Danny Sinjo, Diamond Light ile çok yıllık bir sözleşme imzaladı ve onu bu yükümlülükten kurtarmamız mümkün değil. Cinema Shore'dan Sian Kugo'yu tanıyorum ve onu severim, ama projesi için başka birini bulması gerekecek."

"Danny Sinjo, bu filmi taşıyabilecek uluslararası üne sahip tek Kekonese film yıldızı ve dublörlük yapabilecek Green Bone eğitimi almış tek büyük aktör. Senaryonun tamamı onu başrol olarak düşünülerek yazıldı."

Guttano pişmanlıkla ellerini açtı. "O zaman senaryoyu yeniden yazmak zorunda kalacaklar. Diamond Light'ın çekim programı da Sinjo'ya bağlı."

Wen ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi ve Shotarian stüdyo yöneticisine en sakin ve ikna edici gülümsemesini gösterdi. "Bunu tamamen anlıyorum.

Sinjo'nun sözleşmesini feshetmek sizin çıkarınıza değil. Ben buraya bunu sizin çıkarınıza yapmak için geldim. Sinjo'nun menajeriyle ne konuşmuş olursanız olun, bir kenara bırakın. No Peak, Danny Sinjo'yu stüdyonuzun yasal yükümlülüklerinden kurtarmak için Diamond Light'a yirmi milyon sepa ödeyecek. Anladığım kadarıyla bu, henüz çekimleri başlamamış olan bir sonraki Streets *of* Blood filminde ikinci başrolü oynaması için ona ödemeyi planladığınız miktarın üç katı. Olası gecikmelerin maliyeti ve kötü adam rolünü oynayacak yeni bir aktör bulmanın zorluğunu hesaba katsak bile, bunun kaybınız için cömert bir tazminat olduğunu kabul etmelisiniz."

Guttano son derece rahatsız görünmeye başlamıştı. Sandalyesinde bir ileri bir geri dönerek kollarını kavuşturdu ve hala başını sallıyordu. "Korkarım bu mümkün değil," diye ısrar etti.

Wen içinde giderek artan bir rahatsızlık hissetti, ama aynı ikna edici tonla konuşmaya devam etti. Hilo'nun bu durumda sergileyeceği rahat ama korkutucu ikna gücünü düşündü ve kocasının enerjisinin bir kısmını sözlerine yansıtmaya çalıştı. "Bu kadar acele reddetmeden önce, ailemin bu iyiliğinizi unutmayacağını düşünün. Kocam Kekon'da güçlü bir adam ve klanımız dünyanın birçok yerinde de güçlüdür. Kekon kültürüne ne kadar aşina olduğunu bilmiyorum, ama biz dostluğu çok ciddiye alırız. Gelecekte bir gün, nüfuzlu bir müttefikin desteğine ihtiyacın olursa - ki kim olmaz ki, özellikle de senin konumundaki bir adam? Bunun, bu filmde bir yardımcı oyuncu rolünden ne kadar daha değerli olacağını bir düşün."

"Bayan Kaul, korkarım anlamıyorsunuz." Guttano, masasındaki bazı eşyaları heyecanla hareket ettirmeye başladı, kadına doğrudan bakmıyor, tercümana ve Wen'in iki korumasına, ona bakmamak için her yere bakıyordu. "Sizi veya kocanızı düşman edinmek istemiyorum. Tamamen bana kalsaydı, sizinle müzakere etmeye meyilliyim. Ama mesele para değil. Danny Sinjo, bu film onaylanmadan önce Diamond Light ile bir anlaşma yaptı. *Streets of Blood'u* bırakıp Kekonese için, Green Bone klanının finanse ettiği bir projede çalışamaz. Bu... çok kötü görünür. Stüdyonun bazı hissedarları için kabul edilemez ve utanç verici olur."

Wen, adamın kaçamak cevaplarından bıkmıştı. Sesindeki dostane tavrı biraz kayboldu ve hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir ses tonu belirdi. "Bu konularda son kararın *size* ait olduğunu sanıyordum

Pas Guttano. Eğer yanlış bilgilendirildiysem, Diamond Light'ta konuşmam gereken başka biri varsa, lütfen bana haber verin, ben de onunla konuşayım."

Guttano, aralarında mesafe yaratmak istercesine sandalyesini geriye itti. "Dediğim gibi, asıl mesele para değil. No Peak klanının dostluğu sizin ülkenizde değerli olabilir, ama Shotar'da düşmanlar edinir." Wen'e bakmak yerine tercümana baktı ve Shotarianca bir cümle söyledi.

Genç kadın tereddüt etti. Wen şaşırdı. O ana kadar çeviri hızlı ve kusursuzdu. Wen, "Ne dedi?" diye sordu.

Çevirmen gergin bir şekilde, "Özür dilerim Bayan Kaul, bunun Kekonese'ye nasıl çevrileceğini bilmiyorum. Shotarianca'da bu kelimeler, 'Şeytanla evlen, şeytanın annesini al' anlamına geliyor. Bu... Kaçamayacağın bir anlaşma veya ilişkiyi tanımlamak için kullanılan bir deyimdir."

Wen bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. "Yani o şeytanla evlendi mi?"

"Evet, sanırım öyle demek istiyor."

Wen sonunda Guttano'nun inatçılığını anladı. Shotarian film endüstrisinin çok karlı olduğunu ve organize suç örgütünün bu endüstriye karıştığını duymuştu. Barukan çeteleri birkaç işçi sendikasını kontrol ediyor, filmlerin finansmanını sağlıyor ve popüler kültürde Keko-Shotarian gangsterlerinin yüceltilmesinde kendilerine danışılmasını talep ediyor, hatta oyuncu seçimlerini bile dikte ediyorlardı. Guttano ve Diamond Light Motion Pictures, düşman etmek istemedikleri kişilerle bağlantıları olmalıydı.

Barukan çetelerinden biri Diamond Light'ı elinde tutuyorsa, bu engeli parayla ya da cazibesiyle aşamazdı. Shae'ye gidip ne yapılabileceğini düşünmesi gerekecekti.

Wen eteğini düzeltti ve ayağa kalktı, ne kadar üzgün olursa olsun yüzünü ifadesiz tuttu. "Anlaşamadığımız için hayal kırıklığına uğradım," dedi Guttano'ya. "Şimdi Janloon'a dönüp kocamı da hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Bunu yapmak istemiyorum. O, hayır cevabına alışkın bir adam değil, nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

Wen, Hilo'nun nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Omuz silkip, çok yazık ama önemli değil, Cinema Shore zaten onu ve Shae'yi ikna ederek yatırdıkları parayı fazlasıyla geri ödedi, diyecekti.

ve film işi No Peak'in geniş yan gelir portföyünün sadece küçük bir parçasıydı. Kollarını ona dolayarak onu teselli edecek ve işin bu olduğunu, her şeyin istediği gibi gitmediğini, ama en azından Leyolo City'de güzel vakit geçirmiş olup olmadığını soracaktı.

Pillar, Guttano'yu itaat etmeye zorlamak, onu öldürmek veya Diamond Light'ı yok etmek için Fists'i Shotar'a göndermezdi, özellikle de böyle sert bir tepki Weather Man'in genişleme planlarını tehlikeye atacaksa. Her iyi Green Bone lideri şiddetin gücünü bilirdi ve gerektiğinde tereddüt etmeden kullanırdı, ama bu güçlü bir araçtı ve bir film yıldızının sözleşmesi gibi bir şey için dikkatsizce kullanılamazdı.

Ancak Guttano bunu bilmiyordu. Shotarianlar, Kekonese'leri acımasız ve kanunsuz olarak stereotipleştirmişti ve bazıları, yeşim taşının, her kullanıldığında kişinin ruhunun bir parçasını tüketen yozlaştırıcı bir madde olduğuna inanıyordu. Wen, stüdyo yöneticisinin renkli gözlüklerinin arkasında korku parıldadığını gördü. Kaul Hiloshudon hakkında tek bildiği, çok fazla yeşim taşı sahibi ve daha da fazla kan dökme kapasitesine sahip bir adam olarak ün salmış olmasıydı. Bu, Wen'in lehine kullanabileceği bir şeydi.

Nazikçe, "Biraz daha düşünün. Birkaç gün daha Leyolo City'de olacağım. Cevabınızı çok acele verdiğinize karar verirseniz, Oasis Sulliya tatil köyünden bana ulaşabilirsiniz" dedi.

Wen arkasını döndü. Dudo ve Tako sessizce ofisin kapısını açmak için hareket ettiler. Diamond Light binasından mutsuz bir şekilde ayrıldı, ama sözlerinin Guttano'nun aklında kalacağını ve ona bıraktığı endişenin onu yeniden düşünmeye motive edeceğini umuyordu.

Shae içini çekerek SUV'nin arka koltuğunda ayakkabılarını çıkardı. Wen'in korumaları onları geç saatte otele geri götürüyordu. "İş seyahatlerine daha sık benimle gelmelisin," dedi Wen'e içini çekerek. "Bunu bir alışkanlık haline getirebiliriz." *Oshoys* (şiir eşliğinde servis edilen küçük tabaklar) ile harika bir akşam yemeğinin *ve* Shae'nin üniversite öğrencisiyken Espenia'da ilk kez izlediği ve on yıllar sonra Shotarian'da bile hala keyifle izlediği romantik müzikal *The Lady's Scarf'ın* gösterisinin ardından, Shae alışılmadık bir şekilde rahatlamış, klanla ilgili endişeleri zihninden uzaklaşmıştı. Kendi başına bu kadar kendini şımartabileceğini sanmıyordu.

"Erkekler ve çocuklar olmadan vakit geçirmek güzel, değil mi?" Wen de aynı fikirdeydi. Ancak kafası başka yerde gibiydi ve yüzündeki gülümseme kayboldu, tırnaklarında kırılmış ojeyi koparmaya başladı. "Shaejen," dedi bir süre sonra, "Diamond Light meselesiyle ilgili yapabileceğimiz bir şey var mı? Bize engel olan, Guttano'nun korktuğu kişinin kim olduğunu öğrenebilir miyiz?"

Shae ayak tabanlarını ovuşturdu. "Deneyebilirim," diye cevapladı kararsızca. Wen'in istediği bilgiyi bulmak kolaydı; sorun o değildi. "Bu film anlaşmasının senin için önemli olduğunu biliyorum," dedi, "ama No Peak'in Shotar'daki varlığını çok fazla gösteremeyiz." Weather Man'in Shotar'daki şubesi küçüktü ve Shae dikkatli davranarak dikkat çekmemeye çalışıyordu, ama Dağ, No Peak'in Leyolo Şehrinde olduğunu kesinlikle biliyordu ve herhangi bir hatayı kolluyordu. Shae, klanın nüfuzunu artırmak için popüler kültür ve eğlencenin gücünü küçümsememeleri gerektiği konusunda yengesi ile aynı fikirde olsa da, film endüstrisi üzerinden barukan'a girmeye çalışmak riskli görünüyordu. Fast Fists filmlerinden biri çıktığında, dövüş akademilerine başvurular ve klan himayesi talepleri artıyordu.

Wen ipek şalını omuzlarına çekti. "Haklısın," dedi pes ederek. "Sanırım Hilo'ya bir şey kanıtlamak için bu projeye çok bağlandım." Pillar, karısının faaliyetlerini destekliyor ve bunların klan için değerini kabul ediyordu, ancak bunlar No Peak'in toprak, yeşim, para ve savaşçılar gibi temel ilgi alanlarının dışında kalan yan projelerdi. Bir Kekonese filminin uluslararası sahneye büyük bir çıkış yapması bunu değiştirebilirdi ve bu sadece Wen'in zaferi olurdu.

Bazen, Shae, klanın Hava Adamı olmanın getirdiği sorumlulukların yanı sıra bir eş ve anne olarak hayatı idare etmekten bunaldığında, kayınbiraderinin sessiz ama ölçülemez bir kararlılıkla aştığı her engeli düşünürdü. Her zaman, kıyaslandığında şikayet etmek için hiçbir nedeni ve başarısızlık için hiçbir mazereti olmadığı sonucuna varmak zorunda kalırdı. "Wen, artık kimseye kanıtlayacak bir şeyin kalmadı."

Wen ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Unutma, Shae-jen, klanın çoğu benim tek önemli görevimin bir tane olduğunu söylerdi." Aileye bir varis vermek. Wen'in Niko'nun ayrılışını Hilo'dan daha fazla zorla karşıladığına şaşmamak gerekirdi.

SUV'nin arkasında kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu, ikisi de koltuklarında dönerek arkaya baktılar. Otele giden otoyol çıkışından yeni çıkmış olan Dudo,

arkasındaki Leyolo City polis arabasına baktı. İnanamayan bir şekilde küfretti.

"Kenara çek," dedi Shae. "Sadece Shotarian polisi."

Shae, ayağının gaz ve fren pedalları arasında kararsızca durduğunu gördü. Sonra kadının sözünü dinledi, yolun kenarına çekip motoru kapattı. Polis arabası arkalarında park etti. Üniformalı bir polis memuru arabadan indi ve SUV'ye doğru yürüdü. Shae'nin algısı, eskiden daha fazla yeşim taşı taşıdığı zamanlardaki kadar keskin değildi, ama yine de tek başına polis memurunun sürücü tarafına yaklaşırken gösterdiği gerginliği kolayca hissedebiliyordu. Wen, Shae'ye sorulu bir bakış attı.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Shae. Leyolo Şehri polis memurları sadece çift tetikli tabanca ve cop taşıyordu. Tek bir polis memuru, bir kişiye bile tehdit oluşturmazdı, üç eğitimli Yeşil Kemik için ise hiç. Yine de, Dudo ve Tako'nun yeşim auraları ihtiyatla uğulduyordu ve yolcu koltuğunda oturan Tako, tabancasını ceketinden çıkarıp bacağının altına, kolayca ulaşabileceği bir yere sakladı.

"Sakin ol ve saygılı davran," diye emretti Shae. Tanrılar, polis memurunun onları gözaltına almaya kalkışacak kadar akılsız olmasını ya da Fists'lerden birinin ona silahını çekmesi için bir neden vermesini istemezdi. Hiçbiri Shotarianca pek bilmiyordu ve No Peak'in en son ihtiyacı, bir polis memurunun bir yanlış anlaşılma yüzünden No Peak klanının üyeleri tarafından kazara öldürülmesiydi.

Dudo camı indirdi. Polis memuru el fenerini ön koltuğa tuttu ve Shotarianca bir soru sordu. Shae bunun kimlik sorma talebi olduğunu düşündü. Dudo'ya, "Ona ehliyetini ve araba kiralama belgelerini ver" dedi. Polis memuru el fenerini arka koltuktan gelen Shae'nin sesine doğru çevirdi ve tiyatro kıyafetleri giymiş iki kadına parlak ışığı tuttu. Shae kısa beyaz bir ceket ve siyah etek giymişti, Wen ise bordo bir elbise ve ipek şal takmıştı.

"Biz ziyaretçiyiz. Shotarianca bilmiyoruz," dedi Shae, bildiği birkaç kelimeyi kullanarak. Memur, Dudo'nun Kekonese ehliyetini ve araba kiralama şirketinin belgelerini inceledi. Belgeleri geri verip geri çekildi, Shotarianca bir emir verdi ve Dudo'ya arabadan inmesini işaret etti.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Dudo.

Wen endişeyle, "Belki arabada uyuşturucu arıyor," dedi. "Ya da silah. Ya da yeşim taşı. İkisi de bizde var," dedi Tako.

Janloon'da, Green Bones'larla dolu bir arabayı durduran bir polis memuru özür diler ve yoluna devam etmesini söylerdi. Davranışlarında bir sorun varsa, bunu Horn'a bildirirdi. Polisler klanları denetlemezdi. Klanlar kendi klanlarını denetlerdi. Dudo hayatında hiç bir şehir polis memuruna itaat etmemişti ve kıpırdamadı.

No Peak'ten klan için resmi görevle seyahat eden tüm Green Bone'lar, Weather Man'in ofisi tarafından, yerel kolluk kuvvetleriyle karşılaşma durumunda ne yapmaları gerektiğini açıklayan bir bilgilendirme toplantısına katılmak zorundaydı. Mümkünse kimseyi incitmeyin veya öldürmeyin, tam olarak işbirliği yapın, gerekirse hapse girin. Klanın avukatları sizinle ilgilenir ve yabancı polis tarafından el konulan yeşim taşlarını size geri verir ve zahmetiniz için size ödül verir — *tabii* kurallara uyarsanız. Ancak Wen'in korumaları, kelepçelenmek veya Pillar'a hayatları pahasına korumaya yemin ettikleri kişiden ayrılmak anlamına geliyorsa, bu emirlere uymayacaktı. Böyle bir şey olmadan önce bu talihsiz devriye polisi ölmüş olacaktı.

Shae, polis memurunun elini tabancasının bulunduğu kemerine koyarken artan endişesini fark etti. "Dediğini yap," diye emretti Dudo'ya. "Arabadan çık."

"Kaul-jen—"

Polis memuru Shotarianca emrini daha ısrarcı bir şekilde tekrarladı. Eli tabancasının kabzasına kaydı, gözleri araçtaki yolcular arasında gidip geldi. Dudo içinden küfretti, kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Memur ona arkasını dönmesini işaret etti. Dudo dediğini yaptı ve ellerini SUV'nin yan tarafına koydu. Yoldan geçen arabalar olay yerine ışık huzmeleri saçıyordu. Polis memuru hızlıca Dudo'yu aradı, belindeki tabancayı ve omuz kılıfındaki pençe bıçağını buldu ve ikisini de hiçbiri anlamadıkları Shotarianca birkaç kelimeyle çıkararak aldı. Dudo kıpırdamadı ama Shae, Yumruk'un yeşim aurası şişerken hissedebiliyordu. Ya polis memuru yeşim taşını da almaya çalışırsa? Shae'nin zihni, durumun daha da kötüye gitmesini önlemek için bir yol bulmaya çalışarak hızla çalışıyordu.

Tako'nun omuzları endişeyle seğirdi. "Bir terslik var..."

Üç siyah araba gürültüyle yaklaşıp SUV'yi çevreledi. Araçlar durmadan maskeli adamlar tüm kapılardan dışarı döküldü. Polis memuru yüzüstü yere yattı, kollarını başını korumak için kaldırdı ve Shae, korkunç bir anlama vararak, her şeyin

her şeyin bir tuzak olduğunu anladı. Terleyen polis, eğer gerçekten polisse, onları yerinde tutmuş ve algılarını dağıtmıştı.

Dudo ve Tako, hazırlıksız yakalanmış olsalar da, olağanüstü bir hızla tepki verdiler. Dudo, en yakın arabadan atlayan adamlara güçlü bir Deflection attı ve birkaçını asfaltta yere serdi. Yere düşüp, polisin elinden aldığı silah ve bıçağını aramaya başladı ama ayağa kalkamadan, üç saldırgan, sadece yeşim taşından gelen güçle, şaşırtıcı bir hız ve kuvvetle üzerine çullandı. Tako, SUV'nin kaputunun üzerinden ateş ederek yolcu tarafına atladı.

Barukan. Shae arka kapıyı açarak pençe bıçağını çekti. Wen, bir adamın silueti aracın kapısının çerçevesini doldurup onlara doğru uzanırken çığlık attı. Shae maskeli yüzü keserek saldırdı. Adam geri çekildiğinde, Shae çıplak ayağıyla adamın göğsüne tekme attı ve ardından onu geriye sendeletmek için bir Deflection yaptı.

Tako diğer taraftaki arka kapıyı açarak Wen'i araçtan dışarı çekti ve SUV'nin etrafındaki saldırganlara ateş etmeye devam ederken onu vücuduyla korudu. Ateş ettiği kurşunlardan biri bir adamı yere düşürdü. Diğer ikisi Deflection ile saptırıldı ve siyah arabaların yanlarına çarptı. "Kaul-jen," diye bağırdı Tako.

Dudo saldırganlardan birini öldürmüştü, adam boynu kırılmış halde sokakta yatıyordu. Bir diğeri yerde yuvarlanıyor, bacağını tutarak acı içinde inliyordu. Çelik borulu bir adam Dudo'nun geniş omuzlarına vurdu, ardından kafasının arkasına. Yeşil Kemik'in Çelik'i kafatasının yarılmasını engelledi ama Dudo yere yığıldı.

Adrenalin ve öfke Shae'nin beynini doldurdu. Bunun olduğuna inanamıyordu. Zihninin bir kısmı, her an daha fazla No Peak Fist'in ortaya çıkıp onları korumak ve bu adamları katletmek için uçacağını umuyordu. Ama burası Janloon değildi. Bu barukan haydutları saldırılarında kaba ve beceriksizdi. Şiddetli heyecanla yanan yeşim auraları, eğitimsiz gençlerinki kadar vahşi ve düzensizdi, ama sayıları bir düzineden fazlaydı.

Shae bir çığlık atarak arabadan atladı ve Gücü onu bir saniyede en yakın barukan'a taşıdığında ve pençe bıçağı adamın boynunun yanına saplandığında ateşli bir tatmin duygusu hissetti. Adamın yüzünde görünen tek şey gözleriydi; şoktan kocaman açılmışlardı. Bir saniye boyunca Shae sadece şaşkınlık hissetti. Yıllar olmuştu, on yıldan fazla

daha önce düşmanını öldürmek için bıçağını çekmemişti ve o an, kan ve adamın acısını algılaması yüzünden kafası karışmıştı. Sonra içgüdüsü devreye girdi; Gücüyle pençe bıçağını düz bir şekilde çekerek karotis arterini kesti. "Wen'i buradan çıkar," diye Tako'ya bağırdı.

Başka bir adam Shae'yi arkadan yakaladı. Shae dönerek adamın göğsüne bir Channeling mızrağı sapladı. Vuruşunun yeterince güçlü veya isabetli olmadığını hemen anladı. Bu tek öldürme şans eseri olmuştu. Shae, dövüşme gücünün zirvesini yirmi yıl önce geride bırakmış bir Yeşil Kemik'ti. Yeterince yeşim taşı yoktu, çok yaşlı ve çok yavaştı. Adamın kalbini patlatmak için yaptığı Channeling vuruşu, adamın sadece şiddetli bir şekilde nefes alıp vermesine ve öksürmesine neden oldu.

En azından onu bırakmıştı. Shae ondan kurtuldu, keskin çakıl taşları ayak tabanlarına batarken, pençeli bıçağını uzatarak geri çekildi. Diğer adamlar, onun başarısızlığıyla cesaretlenerek ona doğru geldi.

Tako hala silahını ateşliyor ve SUV'nin arkasında saklanarak Wen'i hayatı pahasına koruyordu. Shae, yengesi onun adını bağırdığını duyduğunu sandı, ama öyleyse bile, silah sesleri ve kulaklarında çınlayan kan sesi onu bastırdı. Tako'nun çılgınca belirsizlikle çarpılmış yüzünü gördü. Dudo baygındı ve Shae, Wen'i tehlikeye atmadan ona yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Hava Adamı'nı terk etmek düşünülemezdi, ama ilk görevi Pillar'ın karısını korumaktı. Koruma, hırlayarak son bir el ateş etti ve barukanlar arabalarının arkasına daldı. Ağlayıp itiraz eden Wen'i kollarında kaldırarak koştu.

SUV sıkışmıştı, ancak yolun kenarından dik bir uçurum düşüyordu. Wen'in ağırlığıyla bile Tako, tek bir Işık sıçrayışıyla uçurumu aştı. Yarım düzine maskeli adam onu kovalamaya başladı, peşinden atlayarak kaçan siluetine ateş ettiler ve Wen'i kollarında tutmaya çalışırken hızla yaklaşıyorlardı. Tako, Wen'i ayakları üzerine indirdi ve koşmaya başladılar, Fist onu önünden iterek ilerlemesini sağladı.

Shae onları takip etmeye çalıştı. Sanki tüm vücuduyla nefes alır gibi, yeşim enerjisini topladı ve yoluna çıkanları hafif bir sıçrayışla aştı. Üç adım daha attıktan sonra, vadinin kenarına ulaştı ve başka bir silah sesi duyunca dehşet içinde durdu ve Tako'nun yere düştüğünü gördü. Tako tekrar ayağa kalktı, ama Wen dönüp ona doğru koşmuştu. Shae, maskeli adamlardan biri Wen'e ulaşıp onu yakalayıp kollarını tuttuğunda, Deflect'in ulaşamayacağı kadar yakın bir mesafeden başka bir

barukan Tako'nun gövdesine iki kurşun sıktı. Shae, uzaktan bile, korumaya bacaklarının arasında çöküp kırılgan çimlerin üzerine yığılırken, onun kör edici kırmızı acısını algıladı.

Shae döndü. Silahlı dört maskeli adam arkasında duruyordu, Wen ve Tako'nun etrafındaki vadide dört sıra halinde. Wen'in boğazını tutan adam ona doğru yürüdü, Wen'i önünde tökezlemeye zorladı. Shae, korku ve öfke gözyaşlarıyla parlayan baldızının gözlerinin beyazlarını görebiliyordu. Adam, aksanlı Kekonese dilinde Shae'ye seslendi: "Kaul Shaelinsan! Kendini sert bir Janloon kaltağı sanıyorsun. Ne kadar sert olduğunu göreceğiz. Bu silahın kurşunundan daha hızlı koşabileceğini mi sanıyorsun?" Silahının namlusunu Wen'in şakağına dayadı.

Shae, "Tetiği çekerseniz, hepiniz öleceksiniz" dedi. Sesi titrememiş olmasına şükretti, ama sanki dünyası ayaklarının altında sallanıyor gibiydi. Bu adamlar onun kim olduğunu biliyorlardı. Wen'in kim olduğunu da kesinlikle biliyorlardı. Polis memuruyla bu tuzağı kurmak için uğraşmışlardı ve ezici bir güçle saldırmışlardı, kayıplara hazırlıklıydılar. Zaten ölmeyi bekliyorlardı, bu yüzden tehditleri hiçbir işe yaramayacaktı.

"Bıçağı bırak," diye bağırdı adam. "Sonra yeşim taşını çıkar."

Sadece kendi güvenliği söz konusu olsaydı, Shae hiçbir koşulda silahsız bırakılıp yeşim taşının alınmasına izin vermezdi. Sayıca az olsa bile, öldürülene veya yenilene kadar savaşırdı. Dudo ve Tako gibi kendisinden çok daha genç ve eğitimli Fists'ler bile yenilmişti, bu yüzden yenilgisi kaçınılmazdı. Ama bu, Wen'i düşmanlarının merhametine terk etmek anlamına gelirdi ve bunu yapamazdı. Barukanlar kadınlara ateş etmemişti. Onları canlı istiyorlardı.

Bu da No Peak'ten bir şey istedikleri anlamına geliyordu.

Shae pençe bıçağını parmaklarından kaydırdı ve yere düşmesine izin verdi. Küpelerini ve bileziklerini çıkarırken parmaklarının titrememesini istedi. Boğazına iğrenç bir aşağılanma duygusu yükseldi ve yüzünü utanç ve tiksinti ile yakıp kavurdu. Saldırganlarının önünde çıplak soyulmaya zorlanıyormuş gibi kendini ihlal edilmiş hissetti. Yeşim taşını çıkardığında adam, "Yere bırak ve geriye doğru yürü," dedi.

Shae'nin elleri yeşim taşını sıkıca kavradı. *Bu seni kurtarmayacak*, dedi kendi kendine. *Wen'e de yardımı dokunmayacak.* Dizlerini büküp mücevherleri önündeki yere bıraktı. Birkaç saniye sonra, ilk sersemletici yoksunluk hissi vurdu. Shae ellerini eteğinin kıvrımlarına soktu.

. Başı dönerek sendeledi. Gözleri ve kulakları sanki bir tül ile kaplanmış gibi oldu ve gece daha da gerçeküstü bir hale geldi.

Yavaşça ayağa kalktı ve iki adım geri attı. Sert eller omuzlarına indi ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü, derisi asfaltta sıyrıldı. Shae, Wen'in dehşete kapılmış yüzünü gördü, bir şey söylemeye çalıştı ama siyah başlık Shae'nin başına geçirildi, bilekleri arkadan bağlandı ve yarı itilip yarı sürüklenerek hareket etmeye başlayan bir arabanın içine sokuldu.

Hilo, on sekiz yaşındaki yeğeni Maik Cam ile antrenman salonundayken, hizmetçi Sulima ana evden koşarak geldi ve kapıyı çalmadan açtı. "Affedin beni, Kauljen," dedi nefes nefese, yüzü endişeden solmuştu, "ama biri... Telefonda..."

Pillar karanlık avludan geçerek ana eve girdi, çalışma odasındaki telefonu aldı ve ana hattın düğmesine bastı. Aksanlı bir ses, "Kaul Hiloshudon. Shotar'ı istila etmek istiyorsan, orospularını göndermek yerine kendin gelmeliydin. Sen emir vermeye alışkınsın, ama şu andan itibaren artık emir veremezsin. Karını ve kız kardeşini sağ salim geri istiyorsan, dediklerimizi harfiyen yerine getireceksin." Sessizlik. "Dinliyor musun, Kaul Hilo?"

"Evet," dedi Hilo. "Onların hayatta ve sağ salim olduklarını kanıtlayın."

Telefonun el değiştirmesiyle arka planda bir hışırtı duyuldu. Sanki bağlantı kötüymüş gibi, hatta önemli miktarda parazit vardı. Wen'in boğuk ve korkmuş sesi duyulunca Hilo'nun kalbi hızla çarptı. "Hilo?"

Kendi sesini değiştirmeden cevap verdi. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır," dedi zayıf bir sesle.

"Shae?"

"Yeşim taşını aldılar ama zarar vermediler. Dudo ve Tako ağır yaralandı."

"Sakin ol," dedi Hilo. "Ben halledeceğim." "Hilo, ben..."

Telefon kapıldı ve kaçıran kişinin sesi tekrar duyuldu. "İstediğin kanıtı aldın. Şimdi yapman gereken şey şu. Yarın gece yarısı, benim seçeceğim bir yerde, karını karşılığında kırk kilo kesilmiş yeşim taşı ve iki milyon Espenian taliri teslim edeceksin.

yarın gece yarısı, benim seçeceğim bir yerde teslim edeceksin. Karını geri alacaksın. Bu işlem sorunsuz geçerse, Leyolo City'de kurduğun operasyonları kapatmak, klanının tüm üyelerini ülkemizden çıkarmak ve No Peak'in şu anda veya gelecekte Shotar'a girmeye çalışmayacağını kamuoyuna açıklamak için yedi günün olacak. Ancak o zaman, ve ancak o zaman, kız kardeşini ve eğer hayattaysa iki adamını geri alacaksın."

"Dediğini yapacağım," diye cevapladı Hilo. "İstediğin parayı ve yeşim taşını alacaksın. No Peak'i Shotar'dan çıkaracağım. Maddi şeyleri kaybetmeyi göze alabilirim. Ancak, değer verdiğim insanlara zarar verirseniz, bu çok farklı bir mesele olur." Ateş beyinini sarmıştı. Görüşünün kenarları daralıyor gibi hissediyordu. Hayal edebileceği en korkunç olasılıklar, onu tüketen öfkenin duvarına çarpıyordu.

Söyleyeceği şey mükemmel olmalıydı. Ne meydan okurcasına ne de uysal davranabilirdi. Eğer çok agresif davranırsa, planlarından vazgeçip esirleri öldüreceklerdi. Eğer çaresizce konuşursa, onu yeterince korkutamayacak ve anlaşmaya uymayacaklardı. Bu lanet olası hesaplama bilinçli bir düşünce olmadan gerçekleşti.

Hilo sessizce şöyle dedi: "Kim olursan ol, en kötü düşmanlarımın bile yapmayacağı şeyleri yapmaya hazır olduğuna göre, belli ki kalın kanlı birisin. Daha önce tehlikeli operasyonlar yönettim, o yüzden sana bir şey söyleyeyim: Şu anda endişelenmen gereken kişi ben değilim. Bir kuzu yavrusu kadar uysal olacağım. Ancak kendi adamların... İnsanların ne kadar karanlık olabileceğini, onları kontrol altında tutmanın ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Şu anda elindeki tek koz, güvende ve iyi bakılan esirler. Onlara herhangi bir şekilde kötü davranırsan, benden zorla aldığın yeşim taşlarının ve paranın tadını hiçbiriniz çıkaramayacaksınız, çünkü hepiniz çok kötü bir şekilde öleceksiniz."

"İnsanların dediği gibi birisin, Kaul Hilo," dedi öldüreceği adamın eğlenen sesi. "Cehennemde yanarken şeytana kibirli sözler söyleyebilirsin. Açık konuşayım: Polis görürsek, karın ve kız kardeşin ölecek. Gazeteci görürsek, onlar da ölecek. Fists veya Fingers'dan biri görürsek, onlar da ölecek. Kekon'u yönetiyor olabilirsin, ama burası Kekon değil." Arayan telefonu kapattı.

BÖLÜM

45



Çok Kötü İnsanlar

Wen'i kaçıranlar onu boş bir odaya tek başına koydu ve ellerini önünden bantlayarak duvara oturttu. Bir evdeydiler, ama Wen nerede olduğunu bilmiyordu. Başına kapüşonu geçirip arabaya ittiğinde, Port Massy'deki garaja ve boğularak ölmenin acısına geri dönmüştü. Sonsuz gibi gelen yolculuk boyunca titreyerek ve panik içinde terleyerek, boğulacağından ya da kusacağından emin bir şekilde geçirdi, ta ki sonunda adamlardan biri onun hiperventilasyon yaptığını fark edip torbayı kaldırarak sadece gözlerini kapatacak şekilde bıraktı ve en azından yüzüne hava alabildi ve bayılmadı.

Saatler sonra, hala aralıklı titreme nöbetleri geçiriyordu ve kalbi, sanki onu başkalarından önce öldürmek istercesine hızla atıyordu. Dizlerini vücuduna yaklaştırdı ve uzun, derin nefesler almaya çalıştı, kendini evinin bahçesinde, çiçek açan manolya ve hanımeli çiçeklerinin arasında göletin kenarında otururken hayal etti. Kendine, bunun Crews'larla yaşadığı durum gibi olmadığını söyledi. Öyle olsaydı, çoktan tecavüze uğramış ya da ölmüş olurdu. Bu adamlar kocasından bir şey istiyorlardı, yoksa onu iki saniye bile telefona vermezlerdi. Hilo cenneti yerinden oynatırdı. Onu bulmak ve güvenli bir şekilde kurtarmak için klanın tüm gücünü seferber ederdi. Bu arada, onun söylediği gibi sakin kalmalı, net düşünmeli ve kör korkuya kapılmamalıydı.

Koridorun bir yerinden Tako'nun acı içinde inlemelerini duyarken bu çok zor bir görevdi. Fist onu korumaya çalışırken birçok kez vurulmuştu. Çelik kurşunları durduramazdı, ama vücudundan geçmelerini yavaşlatabilirdi

vücuttan geçişini yavaşlatabilirdi, bu da Tako'nun acısını daha da artıracaktı. Wen bu sesleri duymaktan nefret ediyordu, ama en azından onun hala hayatta olduğunu biliyordu. Barukan onu yeşim taşından mahrum edip diğer arabalardan birine ittiğinden beri Shae'den hiçbir iz görmemiş ya da sesini duymamıştı.

Wen başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. Uyumadı, ama pencereye yapıştırılmış siyah plastiklerin arasından ışık sızmaya başlayana kadar yorgunluktan yarı baygın bir halde uykuya dalıp uyandı. Kapı açıldı ve bir adam plastik bir tepside yemek ve kağıt bardakta suyla içeri girdi. Cep bıçağıyla bileklerindeki bandı kesti ve Wen yemek yerken başında durdu. Yemek, hazır pirinç ve ısıtılmış dondurulmuş sebzelerden oluşan yetersiz bir öğündü. Wen'in iştahı yoktu ama güç toplamak için yemek yedi. Bir önceki akşam Shae ile beş yıldızlı bir restoranda yemek yemiş olması ironikti, neredeyse gülmek geldi içinden.

Yemeğini bitirdiğinde, gardiyan ona bileklerini birleştirmesini işaret etti, böylece onu tekrar bağlayabilecekti. Wen, "Tuvalete gitmem gerek" dedi. Adam tereddüt etti. Gençti, Wen'in oğullarından daha büyük değildi, boynunun yanında okunaksız bir dövme vardı ve sürünün içindeki yerinden emin olmayan gergin bir köpeğin hafif düşmanca bakışları vardı. Dün gece patronu onu koridora dikmiş, Wen'i işaret etmiş ve genç adama, Wen'den sorumlu olduğunu ve başarısız olursa çok pişman olacağını ima eden bir tonla emirler vermişti. "Lütfen," dedi Wen. "Tuvalet."

Genç adam - ona Junior adını vermeye karar verdi - onu koridorun sonundaki tuvalete kadar eşlik etti. Yolda, açık bir kapıdan geçti ve Tako'nun kendi kanıyla kaplı bir plastik örtünün üzerinde, karnındaki yarasına sarılmış halde yatarken gördü. Gözleri kapalıydı ve yüzü her nefes alışında acı içinde kıvrılıyordu. Saatler geçtikçe inlemeleri zayıfladı ama daha sürekli hale geldi. Parmakları ve boynu çıplaktı. Çaresiz durumuna rağmen, barukan onun yeşim taşını almıştı.

Wen ona gitmeye çalıştı, ama Junior onu engelledi; onu banyoya doğru itti ve tuvaletini yaparken kapıyı sadece yarıya kadar kapatmasına izin verdi. Wen'in dün Redwater bölgesindeki moda mağazalarından birinde aldığı bordo elbisesi omuz ve etek kısmından yırtılmıştı. Lavaboda yüzüne soğuk su serperek kendine gelmeye çalıştı.

Koridordan geri dönerken, Tako'nun yanındaki kapıda durdu ve Junior'a dönerek yüzüne baktı. "Onu öyle bırakamazsın," diye ısrar etti.

Junior kolunu tutup onu odasına doğru çekmeye başladı. Wen kapı çerçevesine yapışarak, Tako'nun yaralarını tedavi edene kadar gitmeyeceğini söyleyerek direndi ve bağırdı. Junior sinirlendi. "Sürtük," diye tıslayarak parmaklarını zorla ayırdı ve iki tırnağını kırdı. Ne olduğunu görmek için iki barukan daha geldi. Bunlardan biri, dün gece Hilo'yu arayıp onu telefona bağlayan liderdi. Kamuflajlı kargo pantolon, siyah tişört ve boynunda bluffer's jade'den oyulmuş bir kafatası kolye takan, beklenmedik derecede kısa boylu, sıska bir adamdı. Fiziksel olarak ilk bakışta o kadar da korkutucu görünmüyordu, ama parmaklarındaki yeşim yüzükler gerçekti ve sivri gözleri ve vahşi bakışlarıyla buruşuk, vahşi bir yüzü vardı. Wen ona Big Dog adını takmıştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Büyük Köpek, Shotarianca kendini savunmaya başlayan Junior'a bağırdı. Barukanlar konuşurken dilleri rahatlıkla karıştırıyordu.

Wen araya girip liderin doğrudan ona hitap etti. "O yaralı adam bir Fist of No Peak," diye hatırlattı. "Ölürse fidye olarak işinize yaramaz. Ona yardım etmelisiniz. Doktor çağırın. Öyle yaparsanız kocam size daha hoşgörülü davranır."

Big Dog alaycı bir şekilde güldü. "Hâlâ kraliçe gibi insanlara emir verebileceğini mi sanıyorsun?"

"O haklı," dedi yeşim burun halkalı, ikinci adam gibi görünen melez adam. "Bu korkunç inlemelere bir çare bulmalıyız."

Big Dog tabancasını çekti ve Wen çığlık atamadan Tako'nun kafasına ateş etti, onu susturdu. "Hallettim," dedi. İkinci Köpek şaşkın bir kahkaha attı, ama Junior'ın yüzü soldu. Wen'in gözleri bulanıklaştı. Tako yıllardır onun korumasıydı. Bir karısı ve iki kızı vardı. Barukanlara olan korkusu öfke ve tiksinti altında parçalandı. Tako'yu yaşamasına asla niyetleri yoktu. Onu sadece acı çekmeye terk etmişlerdi.

"Siz... siz... *köpekler*," diye fısıldadı Wen. "Tako... benim... arkadaşımdı...

. . ailemden biriydi." Düzgün konuşabilmek için yıllarca uğraşmıştı, ama şimdi stres ve duygular kelimelerin boğazında düğümlenmesine neden oluyordu. Bu hayvanlara karşı en güçlü olması gereken anda yeniden zayıf düştüğünü duymaktan nefret ediyordu. "Siz... hepiniz... öleceksiniz."

Big Dog onu duvara dayadı ve acımasız yüzünü ona yaklaştırdı. Wen, gözlerindeki tehditten çekindi. "Kocandan korktuğumuzu mu sanıyorsun? Herkesin sana boyun eğip yalakalık yapmasına alıştın diye

sana iyi davranmamızın onun tehditleri yüzünden olduğunu mu sanıyorsun? O burada güçsüz. Bizi bulamaz ve bize dokunamaz. Ağzını tekrar açmadan önce bunu bir düşün."

İkinci Köpek ve Junior onu odaya geri sürükleyip kapıyı kapattı.

Kaul evi bir savaş odasına dönmüştü. Pillar'ın çalışma odasında birçok telefon ve bilgisayar kurulmuştu. Lott ve Hejo, klanın teknoloji uzmanlarına fidye telefonunun yerini tespit etmeleri için emir vermişti. Failler dikkatsiz davranmamıştı; Hejo'nun analistleri, hareketli bir cep telefonunu iki yönlü bir telsize bağladıklarını düşünüyordu, bu yüzden telefonun nereden geldiğini tespit etmek imkansızdı. Kesin olarak söyleyebildikleri tek şey, aramanın Leyolo şehrinden yapıldığıydı, yani Wen ve Shae çok uzağa götürülmemişti.

Federal polis, aramayı daha da daraltmak için daha üstün teknolojiye sahip olabilirdi, ancak Hilo, Kekonese veya Shotarian yetkililerini işe karıştırmamaya karar verdi. Leyolo City polisinin olaya karışıp Wen ve Shae'yi daha büyük tehlikeye atmasını göze alamazdı ve No Peak'in Pillarman ve Weather Man'inin düşük seviyeli yabancı suçlular tarafından rehin alındığının duyulmasını engellemek ya da en azından mümkün olduğunca geciktirmek istiyordu. Klan içinde, Pillar'ın randevularının aniden iptal edilmesi nedeniyle endişeli fısıltılar dolaşmaya başlamıştı.

Hilo, klanın en iyi dövüşçülerinden oluşan bir orduyla uçağa binip Leyolo Şehrine gitmek istiyordu. Avda olduğunu herkese duyuracaktı. Kaçıranları onlara teslim edenlere muazzam bir ödül vaat edecek ve Shae ile Wen'i yirmi dört saat içinde sağ salim geri getirmezlerse şehri yerle bir edeceğini, bu işi yapanları bulana kadar eline geçirdiği tüm barukan üyelerini öldüreceğini ve onların aileleriyle birlikte hepsinin öleceğini duyuracaktı.

Bu düşüncesini Lott'a iletti, Lott ise endişeyle şöyle dedi: "Kaul-jen, elbette her Fist ve Finger, Shae-jen ve Wen'i geri getirecekseniz sizi takip etmeye ve hayatımızı vermeye hazırız, ama bunun en iyi yol olduğundan emin değilim..."

"Biliyorum," diye bağırdı Hilo. Leyolo Şehri, Janloon değildi. Oraya Green Bones'larla dolu bir uçak indiremezdi. Sokakları, polisi, hükümeti veya halkı kontrol etmiyordu. Wen ve Shae, barukanlar onun ülkede olduğunu öğrenir öğrenmez

barukan onun ülkede olduğunu öğrenir öğrenmez ölürlerdi ve sorumlular, onu kolayca bulamayacağını bilerek kaçarlardı.

Endişeden uyuyamayacak kadar hasta olmasına rağmen, sıkılıyordu da. Emirleri verdikten sonra, daha fazla bilgi beklerken yapabileceği pek bir şey yoktu. Jaya'ya hemen Janloon'a gelmemesini, daha fazla bilgi alana kadar Toshon'daki evinde sakin kalmasını söylemişti. Kendisi de aynı şeyi yapmakta zorlanıyordu. Lott, sürekli volta atmasının ve yeşim rengi aurasındaki gerginliğin dikkatini dağıttığını kibarca ama kararlı bir şekilde söyledi, bu yüzden Hilo verandaya çıkıp sigara içmeye başladı, lanet olsun, bırakacaktı.

Sabahleyin, Leyolo Şehri polisindeki klanın gizli bağlantılarından biri, Tako ve Dudo'nun kiraladığı siyah SUV'nin otelden beş kilometre uzaklıkta yol kenarında terk edilmiş halde bulunduğunu bildirdi. Fren izi, araba kovalamacası veya çarpışma izi yoktu ve mekanik arıza belirtisi de yoktu. Takip edildiklerini bilselerdi, Wen'in korumaları daha güvenli, savunulması daha kolay bir yere giderlerdi. Rastgele bir yerde sakin bir şekilde durdurulmalarının tek makul açıklaması, polis tarafından durdurulmuş olmalarıydı. Kaçıranların sahte veya gerçek Leyolo Şehri polisi çalışanları varsa, bunlar uzman suçlulardı.

"Matyoslar yapmadı," dedi Lott, telefonu kapatarak. Shotar'ın en büyük barukan çetelerine sızmış klanın Beyaz Fareleri'nden hiçbiri kaçırılma olayından haberdar değildi. Matyoslar sorumlu olsaydı, çete içinde sızıntı olurdu. İnsanlar büyük bir şeylerin döndüğünü anlardı. Hazırlıklar yapılır, güvenli evler ayarlanır, silahlı adamlar organize edilirdi. Ya Matyoslar bu işe karışmamıştı ya da bu, sadece en üst düzey liderlerin bildiği, dışarıdan yaptırılan bir işti. Operasyonun bu kadar çabuk organize edildiğini düşünürsek, bu pek olası görünmüyordu.

Matyos'un bu işin arkasında değilse, Ayt Mada da büyük olasılıkla değildi. Hilo, en eski ve en büyük rakibinin, başarısız olma ihtimali bu kadar yüksek olan kaba bir fidye kaçırma için makul bir nedeni olmadığını bildiği halde, neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Ama klanın olağan düşmanları suçlu değilse, kimdi? Cevap birkaç saat sonra geldi. Leyolo Şehri şubesindeki klan üyeleri, Shae ve Wen'in Shotar'a vardıkları andan itibaren tüm faaliyetlerini incelemişlerdi. Shae'nin o gün tanıştığı herkesi tespit ettikten sonra, şüphe Wen'in Diamond Light'taki toplantısına yöneldi.

Shotar'da bulunan Hami Tumashon, Leyolo Şehri şubesinden klanın iki üyesini aldı ve Guttano'nun evine gitti. Redwater bölgesindeki malikanesinin garajından stüdyo yöneticisini kaçırdılar, onu arabanın bagajına tıkıştırdılar ve şehirden yirmi kilometre uzaklıkta güvenli bir yere götürdüler. Terör estiren adam, tercüman aracılığıyla itiraf etti. Wen, Danny Sinjo'nun sözleşmesinin feshini talep etmek için ofisine geldikten sonra, Guttano hayatından endişe etmeye başladı. Choyulo adlı bir barukan patronunu arayarak koruma istedi ve Kaul Hiloshudon'un karısının kendisini ziyaret ettiğini ve Oasis Sulliya tatil köyünde kaldığını söyledi.

Hami telefonda Choyulo'nun Faltas barukan üyesi olduğunu açıkladı. Faltas, Matyos'tan daha küçük bir çeteydi, ancak iki örgüt birbirinden uzak bir ittifak içindeydi. Faltas, daha büyük çetenin kas gücü olarak hareket ediyordu, ancak aynı zamanda kendi faaliyetleriyle de tanınıyordu. Bu faaliyetlerin başında haraç ve şirket kaçırma geliyordu. Spor, müzik ve film endüstrilerinde de bağlantıları vardı ve barukan'ı yücelten Shotarian gangster filmlerinin çoğu Faltas'ı konu alıyordu.

"Guttano'yu ne yapalım?" diye sordu Hami. Klanın Rainmaker'ı, onlarca yıldır klanın iş tarafında çalışıyordu, ancak bir zamanlar bir Fist'ti.

Lott telefonun sessiz düğmesine bastı ve "Bu adamı şimdi öldürmemeliyiz, Kaul-jen. Zengin bir Shotarian film yapımcısının kaybolması yerel polisi harekete geçirecektir. Her halükarda, ona Faltas hakkında başka şeyler de sormamız gerekebilir."

Hilo, telefonu sessiz moddan çıkardı ve Hami'ye talimatlar verdi. "Guttano'yu bir otele yerleştir. Karısını arayıp acil bir iş için şehir dışına çıktığını söyle. Film setinde bir sorun çıktı, öyle bir şey. Kimseyle konuşmaması ve dışarı çıkmaması için güvenlik görevlileri yerleştir. Wen ve Shae'yi sağ salim geri getirirsek, onu serbest bırakırız. Getiremezsek, o adam ölür. Faltas hakkında bize söyleyebileceği başka bir şey varsa, ailesini tekrar görmek istiyorsa söylemelidir."

Hilo bir koltuğa çöktü ve bir sigara daha içmek istedi. Woon Papidonwa, karşısında koltuğa oturmuş, başını ellerinin arasına almış, sefil bir haldeydi. Hilo, Woon'un burada yapabileceği bir şey olmadığı için adamın evine dönmesini diledi, ama Shae'nin kocasını odadan kovacak kadar acımasız değildi.

"Onunla gitmeliydim," diye fısıldayarak hayıflanıyordu Woon.

Hilo, hak ettiğinden daha sert bir şekilde onu azarladı. "Gitseydin, Tia bir ebeveyni yerine iki ebeveyni birden kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı. Bir şeyi değiştirebileceğini mi sanıyorsun?" Yine de Hilo, bir yeşim savaşçısının artık kendi savaşlarını veremeyeceği, kendi gücü ve yetenekleriyle sevdiklerini koruyamayacağı bir zamanın geldiğini kabul etmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi anlıyordu. "Shae, onu ve Wen'i geri getirmenin bir yolunu bulana kadar hayatta kalacak kadar akıllı ve biz de elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedi Woon'a daha nazikçe.

"Ben ne yapabilirim, Kaul-jen?" diye yalvardı kayınbiraderi.

"Kızına sen bakabilirsin," diye cevapladı Hilo ve geri çekildi. Tia, bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Woon savaş odasından çıkmadığı için, Anden o sabah kızını okula bırakmış ve öğleden sonra da almıştı. Şimdi Tia, birkaç dakikada bir endişeyle babasının kolunu çekip eve ne zaman gideceklerini ve Hilo amcanın evinde neden bu kadar çok insan olduğunu soruyordu.

Woon kızını kucakladı ama ona gerçeği söyleyemedi. "Atıştırmanı bitir de sonra büyükannenin evine git" dedi.

Tia amcasının peşinden odadan koştu. "Kötü bir şey oldu, değil mi?"

Hilo yeğeninin yanına çömeldi ama cevap vermekte tereddüt etti. Çocuklara yalan söylemeye inanmazdı ve kendi çocuklarını gerçeklerden hiç korumamıştı. Ama Tia farklıydı. "Evet," dedi. "Bunu düzelteceğiz, korkmana gerek yok."

"Annemle mi ilgili?" Hilo başını sallayınca Tia'nın gözleri korkuyla doldu. "Bilmek istiyorum."

"Çok kötü insanlar anneni, teyzen Wen'i ve Leyolo Şehrine giderken iki Fist üyemizi kaçırdı. Onları geri vermek için klanımızdan bazı şeyler istiyorlar: yeşim taşı, para ve diğer önemli şeyler."

Tia, Hilo'nun koluna sıkıca tutunarak gözyaşlarını tutamadı. "Hilo amca, ne olursa olsun annemi geri getirmelisin. Ne istiyorlarsa ver onlara!"

"Elimden geleni yapacağım, Tia-se, yemin ederim," diye söz verdi Hilo. "Ama ailemizin çok kötü düşmanları var ve bazen en çok istedikleri şey bize zarar vermek."

"Neden biri bizi bu kadar çok nefret edebilir ki?" diye ağladı Tia. "Hiçbiri mantıklı değil!"

Ru, derslerini asarak eve aceleyle dönmüş ve birkaç dakika önce kapıdan içeri girmişti. Herkes, yaşına rağmen heyecanla zıplayıp havlayan Koko'nun sesini duyabiliyordu. Ru yanına gelip çömeldi. "Tia, tüm yetişkinler şu anda meşgul, onları rahatsız etmemeliyiz. Annen senin güçlü olmanı ve herkesin onu bulup eve getirebilmesi için çalışmasına izin vermeni isterdi." Kendi annesi için çok korkmasına rağmen, Ru küçük kuzenine her şeyin yoluna gireceği gibi konuştu. "İkimiz diğer odaya gidip video oyunu oynayalım mı? Sana geçen hafta aldığım yeni oyunu göstereyim." Kızın elini kendi eline aldı.

"Teşekkür ederim, oğlum." Hilo, güvenebileceği çocuklarından birinin evin yakınında olmasına minnettar olarak Ru'nun omzuna elini koydu. Üniversiteye başladığından beri Ru daha da ifade gücü yüksek ve fikirli bir çocuk olmuştu. Saçlarına bakır rengi vurgular yaptırmış ve üzerinde "*Saçmalıklara tepki vermem"* yazan bir tişört giyiyordu. Sık sık No Peak'in desteklemesi gerektiğini düşündüğü çeşitli hayır kurumları veya sosyal projelerden bahsediyordu, ama aynı zamanda anne babasına da çok yardımcı oluyordu.

Öğleden sonra ışığı azalmaya başlamıştı ve Hilo, önceki geceden beri uyumamıştı. Wen ve Shae, on sekiz saattir barukanların elindeydi. Klanın hesaplarından iki milyon talir nakit para ve kasalarından kırk kilo yeşim taşı alınmıştı. Dört çelik çantaya kilitlenen bu paralar ve yeşim taşları, kiralık bir uçağa yükleniyordu. Üç buçuk saat sonra, klanın en güvenilir Fists üyelerinden oluşan küçük bir ekip, para ve yeşim taşlarıyla Leyolo Şehrine varacaktı. Sekiz saat sonra, Faltas ile planlanan teslimat gerçekleşecekti.

Sekiz saat. Hayatının en uzun sekiz saati olacaktı. Sekiz saat sonra Wen güvende olabilirdi ya da onun cesedini arıyor olabilirdi.

Hilo, Shae'nin tanrılara olan sarsılmaz inancını paylaşmıyordu, ama dua etmekten de çekinmiyordu. Büyük Yeşil Kemik klanının Sütunu olarak sahip olduğu tüm gücü, şu anda ona intikam sözünden başka hiçbir şey garanti edemiyordu ve bu, eskiden olduğu kadar onu rahatlatmıyordu.

BÖLÜM

46



Değerli Şeyler

Wen kulağını kapıya dayamış, koridorda konuşan adamları dinliyordu. Junior'un endişeli sesini duyabiliyordu, ancak kelimeleri anlayamıyordu. Ardından Second Dog'un keskin cevabı geldi: "Tabii ki biliyor! Bu gece bittikten sonra zamanımız olacak. Plana sadık kalırsak Matyos'lar için endişelenmemize gerek kalmaz."

Ayak sesleri yaklaştı. Wen kapıdan uzaklaşarak köşeye çöktü, gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yaptı. Kapı açıldı ve koridordan gelen ışık yüzüne vurdu. "Kalk," diye emretti İkinci Köpek.

Wen, sersemmiş gibi davranmaya bile gerek kalmadan yavaşça oturdu. Junior elinde bir bez torba ile ona doğru geldi ve Wen yeniden korkuya kapılarak geri çekildi. "Ben...

. . . nefes alamıyorum. Gözlerimi bağlayın. Lütfen." Sesinin tonundan nefret etti, ama Junior yumuşadı. Bezi katlayıp gözlerinin etrafına sıkıca bağladı, burnunu ve ağzını açık bıraktı. Onu ayağa kaldırdılar ve yürümesini söylediler. Zaten güçsüz ve görme yeteneğinden yoksun olan Wen, zorlukla yeniden kazandığı denge duygusunu da kaybetti. Sendeledi, tökezledi ve duvara çarptı. "Neyin var?" diye sordu İkinci Köpek. İki adam onu dirseklerinden tutup, topallayan bir koyun gibi evin içinden geçirdiler. Bir kapı açıldı. Mutlu birkaç saniye boyunca, serin gece havası yüzüne çarptı. Sonra bir arabanın arkasına yönlendirildi ve içeri kapatıldı.

Araç doluydu. İki adam, onu arka koltuğun ortasına sıkıştırdı. Ön koltuktan İkinci Köpek'in sesini duydu

"Gidelim. Bu işi halletmeliyiz." Sürücü arabayı çalıştırdı ve hareket etmeye başladı.

Wen titrek ellerini sıkıca birleştirip dizlerinin arasına bastırdı. Korkuyordu ama artık paniklemiyordu. Daha önce öldürülmüştü. Her şey normal olsaydı, on sekiz yıl önce Port Massy'de ölmüş olması gerekirdi. Bunun yerine, çocuklarının büyümesini görmek ve Hilo ile daha fazla zaman geçirmek için bir şans verilmişti. Bu zamanların bir kısmı zorlu geçmişti ama çoğu mutluydu. Yaralarını yenerek kalabalığın ve düzinelerce kameranın önünde klan adına konuşmuştu. Bir Pillar'ın eşlerinden Pillarman olan tek kadındı. Bu yüzden hayatına eklenen bu ekstra zamanı nasıl geçirdiğine pişmanlık duymuyordu ve kendisine, ne yaparlarsa yapsınlar, en azından yalvarmayacağına söz verdi. Ancak Shae ve Dudo için çok endişeleniyordu.

"Kaul Shae nerede?" diye sordu. "Ona ne yapacaksınız?"

Cevap vermediler. Yolculuk uzun sürdü, belki bir saat, ama Wen emin olamıyordu. Sonunda araba durdu. İçindeki adamlar Shotarianca konuşuyorlardı. İkisi, İkinci Köpek ve solundaki adam, arabadan indi, diğerleri arkada bekledi. Uzun dakikalar geçti, Wen onların nereye gittiklerini, onun için sığ bir mezar kazıp kazmadıklarını merak etti.

Sürücü koltuğundan bir telsiz cızırdadı. Telsizden kısa bir konuşma daha yapıldı, ardından Wen'in sağındaki barukan kapıyı açtı ve arabadan indi. "Çık dışarı," diye emretti. Junior'un sesini tanıdı. Wen ayaklarını yere sağlamca bastırdı ve arabanın kenarına tutunarak ayakta durdu. Su sesi duydu ve kokusunu aldı, sonra gözleri bağlıydı ve gözleri açıldığında, Gondi Nehri'ni geçen sisle kaplı bir köprünün bir ucunda olduklarını gördü. Junior bileklerindeki bandı kesti, sonra onu köprünün yaya yoluna doğru yönlendirdi. "Yürü," diye emretti ve onu ileri itti.

Wen köprüyü geçmeye başladı, Junior arkasında yürüyordu. Soğuk, nemli hava, susamış ciğerlerini doldurdu. Suyun üzerine çıktıkça sis kalınlaştı. Wen köprünün sonunu göremiyordu; gümüş renkli kirişler beyaz sisin içinde kaybolmuştu. Her iki yönde de birkaç araba geçti, farları asfaltta izler bırakarak kayboldu, ama yaya yolu tamamen terk edilmiş gibiydi. Wen, adımlarını sabit tutmak için korkuluğa tutundu

adımlarını sabit tutmak için korkuluğa tutundu, ama kenara bakınca pişman oldu. Aşağıdaki karanlık, hızlı akan suya kadar uzun bir düşüş vardı.

"Dur," dedi Junior. "Kıpırdama." Wen, onun tabancasını çektiğini duydu ve sonra silahın soğuk metal namlusunun başının arkasına değdiğini hissetti. Hareketsiz kaldı ve gözlerini açık tuttu. Hayatının gözlerinin önünden geçeceğini ummak için çok akıllıydı. Bu bir efsaneydi. Ölüm geldiğinde, beraberinde sadece korku ve acı getirirdi, başka hiçbir şey.

"Beni öldürmek, diğerlerine kendini kanıtlamak senin işin mi?" diye sordu Junior'a. Genç adam cevap vermediğinde, "Gerçekten böyle bir kötülüğün parçası olmak istiyor musun?" dedi.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı Junior, ama Wen sesinde şüphe duyduğunu fark etti. "Sen kötülük hakkında konuşamazsın. Biz kendi işimize bakıyoruz, ama klanlar sizin hoş karşılanmadığınız yerlere gelip size boyun eğmeyen herkesi mahvediyor. Bana kalsa," diye hırladı Junior, "ailenizin son üyesine kadar hepsini öldürürdüm."

Wen, genç oğulları konusunda yeterince deneyimliydi, genç erkeklerin kendi duygularını bilmediklerini, ısrar etseler bile, bilmediklerini bilirdi. Silahın başının arkasında biraz titrediğini hissedebiliyordu. "O zaman ne bekliyoruz?"

Yolda iki kişi belirdi ve hızla onlara doğru yürüyordu. Yaklaştıklarında Wen, onların daha önce arabadan inen İkinci Köpek ve diğer barukan olduğunu gördü. Her biri iki metal çanta taşıyordu ve kolları Güçle gerilmişti. Wen ve Junior'ın yanından neredeyse bakmadan geçtiler. Wen dönmeye cesaret edemedi, ama arkasında arabanın bagajının açıldığını ve çantaların içine yerleştirilirken çıkan ağır sesleri duydu. "Bu gece şanslı olan sensin, orospu," dedi Junior. Silah kafasından çekildi. Wen'in kalbi yeniden atmaya başladı. "Yürümeye devam et."

Wen bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha. Barukanların peşinden gelmediklerini fark edince hızını artırarak yürümeye devam etti. Artık tökezleyerek, nemli metal korkuluğa tutunarak ilerliyordu. Önünde önce sadece sis vardı, sonra karanlıkta şekiller belirmeye başladı. İki adam. Birkaç adım daha attı ve Hami Tumashon'un yanında duran yeğeni Cam'i tanıdı.

Boğuk bir çığlık atarak Wen onlara doğru koştu. Cam ona doğru koştu, onu yakaladı ve sıkıca sarıldı. "Wen teyze, tanrılara şükürler olsun," dedi, sesi titriyordu. Hami ceketini Wen'in çıplak omuzlarına attı ve ikisi, rahatlamaktan titreyerek onu köprünün diğer tarafına götürdüler. Orada bir araba

bekliyordu. Ailenin İlk Yumruklarından biri olan Vin direksiyondaydı ve hepsi arabaya biner binmez yola çıktı. Cam, Wen'in yanına oturdu, eline sıcak bir termos verdi ve şiddetli titremesi geçene kadar üzerine sıcak battaniyeler örttü. "Yirmi dakika sonra havaalanında olacağız," diye Wen'i teselli etti Hami.

Wen, zihninin yavaş yavaş yerine geldiğini hissetti. "Shae ne olacak?"

Hami'nin çenesinin gerildiğini gördü. "Hâlâ ellerindeler," dedi. "Senin serbest bırakılman için para ve yeşim taşı istediler. No Peak'in ofisini yıkıp Shotar'ı tamamen boşaltırsak Weather Man'i serbest bırakacaklarını söylediler."

"Bu ne kadar sürer?"

"Bir hafta," dedi Hami, omzunun üzerinden ona bakarak. "Geçen bir yıl boyunca burada yaptığımız her şeyi yıkmak işimize çok zarar verecek, ama taleplerini karşılamak için şimdilik yapmamız gereken bu. İnsanları çıkarmak için hazırlıklara başladık bile. Kaul Shae-jen'i geri aldıktan sonra, durumu kurtarmanın ve o barukan köpeklerine misilleme yapmanın bir yolunu düşüneceğiz."

Bir hafta. Wen, gece erken saatlerde koridorda kulak misafiri olduğu sözler aklına geldi. Ne hakkında konuştuklarını anlamamıştı. *Bu geceden sonra, zamanımız olacak.* Wen öne doğru eğildi ve Hami'nin omzunu tuttu. "Henüz uçağa binemeyiz," diye bağırdı. "Durup Hilo'yu aramalıyız."

"Merak etme, Fists köprüyü izliyordu," dedi Vin. "Şu anda Pillar'ı arıyorlar, teslimatın sorunsuz geçtiğini ve senin güvende olduğunu haber veriyorlar."

Cam, "Umarım bu, diğerlerini de sağ salim geri getirebileceğimiz anlamına gelir," dedi. Wen şiddetle başını salladı. Çok kolay kurtulmuştu. O adamlar

—Big Dog, Second Dog, hatta Junior— onların pervasız nefretini görmüştü. Hilo'ya tecavüz edilmiş cesedini göndermekten zevk duyarlardı. Onu zarar vermeden serbest bırakmaları için gerçekten ikna edici bir neden olmalıydı. No Peak'in intikamından korkmuyorlardı, bu yüzden neden bu değildi. Parayı veya yeşim taşını düşünerek sevinçle bağırdıklarını duymamıştı.

Hayır, fidye karşılığında rehineyi hemen teslim etmek işbirliğinin işaretiydi. Pillar'ı, kaçıranların taleplerinde samimi olduklarına inandırarak adamlarını geri çekmesi için uyuşturmak amacıyla yapılan bir yanıltmaca. "Hilo ile kendim konuşmalıyım," diye ısrar etti Wen, çılgına dönerek. "Onlara inanamayız. Kimseyi geri çekmemeliyiz. Elimizdeki herkese ihtiyacımız var.

Bu ülke Shae'yi arıyor, çünkü onu geri vermeyecekler.

Shae kaçma olasılığını değerlendirmiş ve bunun çok düşük olduğunu belirlemişti. Yeşim taşları olmadan, sandalyeye bağlanmamış, ağzı tıkanmamış ve yeşim taşından yoksun olmasa bile, barukanlı kaçıranlarını alt etmenin imkânı yoktu. Hayatında iki kez yeşim taşından yoksun kalmıştı ve bu çok rahatsız edici bir deneyim olmuştu, ama o zamanlar kendisine bakılmıştı ya da kendi kendine bakabilmişti, düşmanları tarafından bağlanıp aç bırakılmamıştı. Kafasının ön tarafında şiddetli bir baş ağrısı vardı, gözbebeklerinin arkasına vuruyordu ve yüzü ve boynu, titremeye neden olan bir ter tabakasıyla kaplıydı. Nedense, nefret ettiği ve uzun zaman önce ölmüş olan Yun Dorupon'u düşünmeye başladı. Weather Man olarak, o da bir zamanlar Shotarianlar tarafından yakalanmış, yeşim taşları alınmış ve işkence görmüştü.

Bir an, Wen'in bağırdığını duyduğunu sandı ve zihni en kötü hayallerle doldu. Sonra ayak sesleri ve bir silah sesi duyuldu. Şimdi, algısı tamamen kaybolmuş halde, yengesi hala hayatta mıydı, bilmiyordu. Barukanların onları No Peak'e karşı koz olarak esir aldığını varsaymıştı. Hava Adamı olarak konumunu kullanarak Wen'in hayatı için pazarlık yapabileceğini ummuştu, ama saatlerdir kimse onu görmek için çıplak odaya gelmemişti.

Başı ağırlaşmış ve bilinmeyen bir süre boyunca bilincini kaybetmişti. Bir günün geçtiğini tahmin ettikten sonra, kapı açıldı ve iki adam odaya girdi: kısa boylu, kötü bakışlı, kargo pantolon giymiş ve blöfçü yeşiminden yapılmış bir kafatası kolye takan bir adam ve boynunun yanında dövmesi olan genç bir adam. Lider gibi görünen kısa boylu adam alaycı bir şekilde, "Sıkılmış olmalısın, Kaul Shaelinsan," dedi.

Genç adam sandalyenin arkasına geçip ağzındaki bezi çözdü. Shae ağrıyan çenesini hareket ettirip kurumuş boğazına tükürük zorladı. "Kız kardeşimi öldürdünüz mü?"

Barukan lideri, kadının hissettiği acıyı bildiği için alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aksine, şu anda eve dönüyor," dedi. "Kardeşin karısını çok seviyor ve onun güvenli bir şekilde dönmesi için fidyeyi tam olarak ödedi."

Shae, adamın yalan söyleyip söylemediğini anlayabilmek için yeşim taşı ve Algılama yeteneğine sahip olmayı çaresizce diledi. Adamın doğruyu söylediğini, Wen'in gerçekten özgür olduğunu ummaktan kendini alamadı. Sesini dikkatlice nötr tuttu. "Eğer bu doğruysa, konuşacak çok şeyimiz var. Kim olduğumu ve ne kadar yeşim taşı ve paraya sahip olduğumu biliyorsun. Eminim bir şekilde anlaşabiliriz."

"Eminim yapabiliriz," dedi Barukan lideri, aksanlı Kekonese dilinde, dudakları Shae'yi rahatsız edecek şekilde kıvrıldı. "Sonuçta, bir klanın Hava Adamının sahip olduğu en değerli şey yeşim taşı ya da para değildir. *Bilgi*."

Onun önüne dikildi ve şişkin gözleriyle Shae'ye baktı. "Klanın, polis ve hükümetle dostluk kurarak Shotar'a girdi. Casuslarından aldığın bilgileri onlara veriyorsun. İki ay önce, federal ajanlar iki buçuk milyon sepas değerinde bir tatlı un sevkiyatını ele geçirdi. Matyos'ta bir köstebek olmadıkça bu anlaşmadan haberdar olmaları imkansız."

Shae yavaşça başını salladı. "Sen Matyos değilsin." No Peak'in Shotar'daki casus ağı ve Shotarian kolluk kuvvetleriyle işbirliği sayesinde, Matyos'un ana liderlerinin kim olduğunu biliyordu ve bu adamlar onların arasında değildi.

"Matyos'un canı cehenneme," diye bağırdı adam. "Malzemeyi Oortoko'dan getiriyorlar, ama nakliye ve korumayı bize yaptırıyorlar, böylece ölen ya da hapse giren Faltas oluyor ve Matyos, kaybolan mal için *bizi* suçluyor, oysa suçlu olan No Peak'teki köstebekler." Adam o kadar yaklaşmıştı ki, ekşi nefesiyle karışan tuhaf tatlı kolonya kokusunu alabiliyordu. "O baskından iki hafta sonra, No Peak klanı Leyolo City'de yeni satın aldığı dört mülk için iş ruhsatı ve içki satma lisansı aldı. Belki tesadüftür, ama ben tesadüflere inanmam. Sizin köstebek kimdi?"

Shae, "Ben Hava Adamıyım. Beyaz Sıçanlar'la ilgilenmiyorum. Klanın Horn tarafı muhbirleri yönetir," dedi. Normalde bu makul bir inkar olurdu, ama Shae, klanın Shotar'a riskli genişlemesinin her aşamasında bizzat yer almıştı. Lott ve Hejo ile çalışmıştı. İsimleri görmüştü.

"Bizim yeşim taşını kullanmayı bilmediğimizi, yalan söylediğini anlayamadığımızı sanıyor olmalısın," dedi Faltas kaptanı, hakarete uğramış gibi. "Belki anlamıyorsun: Kimse seni kurtarmayacak. Kardeşin karısını sağ salim geri aldı ve klanının Yeşil Kemiklerini ülkeden çıkarıyor.

Ülkemizden. Eğer istediğimizi verirseniz, bizimle keyifli bir şekilde kalabilir ve evinize dönebilirsiniz. Aksi takdirde, cesedinizi aramaya başlamaları bir haftadan fazla sürer. Bir kadına bunu yapmak istemiyorum."

Lider konuşurken, başka bir adam odaya ip ve zincirlerle girdi. Shae'nin ağzı kurudu. Adamlar ayak bileklerini ve bileklerini bağladı, sonra onu sandalyeden çözdü ve ipi ve zincirleri gövdesine ve bacaklarına dolayarak, kilitlerle sabitledi, ta ki tamamen hareketsiz kalana kadar, sanki bir kaçış sanatçısı gibi, herkesi sihirbazlık numarasıyla şaşırtmak için kapalı bir konteynere indirilmek üzereymüş gibi. Tek fark, Shae'nin böyle bir numarası yoktu. Kalbi çekiç gibi atıyordu.

Genç adam onu ağır bir pirinç çuvalı gibi omzuna kaldırdı ve üç dört kişinin sığabileceği Shotarian tarzı bir küvetin bulunduğu banyoya taşıdı. Dudo, kuru küvette oturuyordu, o da sağlam bir şekilde bağlanmış ve zincirlerle ağırlaştırılmıştı. Barukan, Shae'yi küvetin karşısına koyduğunda, Fist eğik başını kaldırdı. Dudo'nun yüzü kötü bir şekilde morarmıştı ve gözleri odaklanmakta zorlanıyordu. Kafasının arkasına aldığı darbe beyin sarsıntısına neden olmuştu. "Kaul-jen," diye boğuk bir sesle konuştu. "Seni koruyamadığım için üzgünüm."

Shae cevap veremedi. Bu Dudo'nun suçu değildi, onun suçuydu. Shotar'a yayılmak ve barukanların düşmanı olmak onun kararıydı. Wen'i bu yolculuğa o getirmişti ve sahte polis memuru için arabayı durdurmasını Dudo'ya o emretmişti. Hayatında verdiği pek çok karar gibi, o da o anda mantıklı gelmişti.

"Sen sert bir Yeşil Kemik kaltağı olabilirsin," dedi barukan lideri, "ama inatçılığın yüzünden başka bir insanın acı çekip ölmesini izleyecek kadar ruhsuz musun?"

Shae, başkalarına kendi hatalarının bedelini ödetmeye alışkın olduğunu ona söyleme ihtiyacı duydu. Lan, kız kardeşi olarak yüzüstü bıraktığı kişi. Maro, kendi elleriyle öldürdüğü kişi. Luto, sadece birkaç ay boyunca baş danışmanı olan kişi. Espenia'da pusuya düşürülen Wen ve Anden. Kürtajla aldırdığı doğmamış çocuğu. Woon'un ilk karısı Kiya. Sıradaki Dudo olacaktı. Shae, kendi içinde büyüyen korkudan neredeyse kopmuş bir halde, iktidara sahip olmanın gerçek anlamının bu olup olmadığını merak etti. İster istemez, başarısızlıklarının en kötü sonuçlarını başkalarına yüklemek mi? Zincirler bileklerinin derisine batıyordu. Beyaz seramik çıplak bacaklarına soğuk geliyordu.

"İsimleri söyle," dedi kısa boylu adam. "Hainlerin isimlerini."

No Peak'in kaynaklarının kimliklerini ele verirse, o insanlar kesinlikle korkunç bir şekilde ölecekti. Ne olursa olsun, ölüm ve acıya neden olacaktı.

"Hayır mı? Sana bir seçenek bile sunuyorum," dedi adam mantıklı bir şekilde. "No Peak'in maaşını aldığı polis ve hükümet yetkililerinin isimlerini söylesene?"

Shotarian yeraltı dünyası için hayati öneme sahip böylesine değerli bir bilgi kaynağına sahip olan kaçıranlar, No Peak'in intikamından korkmalarına gerek yoktu. Matyos'un korumasına güvenebilirdiler. Hilo'nun ne karar vereceğine bakmaksızın, bilgilerini Mountain klanına satarak No Peak'i Shotar'dan temizleyebilirdi.

Dudo, "Hepiniz öldünüz, barukan köpekleri" diye mırıldanacak kadar kendine geldi. Lider, iki metal çantanın banyoya getirilmesini işaret etti ve çantalar linolyum zemine bırakıldı. Çantaları açtı ve içlerinde kesilmiş ve cilalanmış yeşim taşları yığınları ortaya çıktı. Çeşitli boyut ve ağırlıklarda, takılmaya hazır mücevher taşları, banyonun loş sarı ışığında bile derin, saydam bir parlaklıkla ışıldıyordu.
ışığında bile derin, saydam bir parlaklıkla ışıldıyordu.

Shae nefesini tuttu. Bu, neredeyse efsanevi boyutlarda bir hazine, şaşırtıcı bir servetti. Odadaki barukanlar hayranlıkla bakıyorlardı. Bazıları kendi yetersiz süslerini parmaklarıyla okşamaya başladılar, şüphesiz kendilerini Baijen'in yeniden doğmuş hali olarak hayal ediyorlardı, Yeşil Kemiklerden daha fazla yeşim taşı takmış olarak. Liderleri alçak sesle ıslık çaldı. "Güzel, değil mi? Güzel ve ölümcül."

İki adam kalın, kurşun kaplı eldivenleri giyip ilk çantayı küvetin kenarından kaldırdı ve içindekileri küvetin içine boşalttı. Yeşim taşları, kovaya atılmış bozuk paralar gibi küvetin içinde çınlayarak Shae ve Dudo'nun bacaklarının üzerine döküldü. Barukan ikinci çantayı da kaldırdı ve on milyonlarca dien değerindeki yeşim taşlarını, akvaryumun dibindeki yeşil cam çakıl taşları gibi küvetin dibini kaplayan kalın bir tabaka halinde yığdı. Shae seğirdi ve içgüdüsel olarak kendini bu şelaleden uzaklaştırmaya çalıştı, ama nafile. Binlerce yeşim taşı parçası - yeşim bağışıklığı olmayan bir insanın bir seferde temas edebileceğinden çok daha fazla yeşim - uyluklarının ve baldırlarının üzerine yuvarlandı, çıplak ayak parmaklarının arasına sıkıştı, artan panik içinde çabalarken giysilerinin altına sıkıştı.

Yıllar önce, Shae, Kekon'un dağlık iç kesimlerinde yüksekte bulunan bir yeşim madenini ziyaret etmişti. Orada, kesilmiş ham yeşim kayaları görmüştü.

ve kamyonların yataklarında yatarken, o kadar çekici yeşilliğin üzerine elini koyarsa ne olacağını merakla düşündü. Anında öleceğini, ya da yavaş yavaş hastalanacağını hayal etmişti, ama şu anda yaşadığı şey şuydu: Yeşim duyuları bilincine geri döndüğünde, tanıdık, kafa karıştırıcı bir güç dalgası hissetti — binanın içindeki ve etrafındaki herkesi algılayabiliyordu, kavernöz kalbinin her atışında vücudundan akan enerjiyi hissedebiliyordu, zihni bedeninin sınırlarından sıyrılırken zamanın yavaşladığını hissediyordu. O anda yeteneklerine sarıldı, zincirlerini kırmak için tüm gücünü toplamak için çaresiz bir çığlık atarak, zorlu eğitiminin her bir parçasını odaklamaya çalıştı. Halatlar ve metal zincirler gerildi ama dayandı ve sonra acı başladı. Sanki kendini devasa bir metal kapıya karşı mücadele edercesine fırlatmış ve kapının kızgın bir sıcaklığa ulaştığını, kendisinin de kapıya yapıştığını ve kapının kızıl bir renge bürünerek onu canlı canlı yakmaya başladığını fark etmiş gibi, acı hızla arttı.

Shae, bir ömür boyu maruz kalma ve eğitimle kazanılmış, en üst düzey Yeşil Kemik'lerin sahip olduğu tüm yeşim toleransına sahipti. Vücudu yeşime çok aşinaydı. Bu yüzden, yetişkin hayatı boyunca doğal olan şeyin birdenbire saf acıya dönüşmesi, korkunç ve şiddetli bir sapkınlıktı. Çocukluğundan beri bildiği kontrol tekniklerini akılsızca ve çaresizce uygulamaya çalıştı — nefesinin farkında olmak, vücudundaki gerginliği gidermek, görselleştirme — ama hepsi işe yaramadı. Alevli bir selde boğuluyordu. Kısıtlamalarla hareketsiz hale getirilmemiş olsaydı bile, bir kasırganın içinde uçurtmayı kontrol edebilecek biri kadar, Güç veya Kanalizasyon ya da kaçmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi çağıramazdı. Fiziksel duyulara geri döndü: Kasları kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı, vücudunun her yerinde terler boşaldı, kalp atışları, ateşi ve kan basıncı hızla yükseldi.

Dudo'nun boynundaki damarların çığlık atarken belirginleştiğini gördü.

"Bu yeşim taşı No Peak'in kendi mahzenlerinden," diye düşündürücü bir şekilde, sanki çok uzaklardan gelen bir sesle kısa boylu Barukan liderinin söylediğini duydu Shae. "Ne şiirsel, değil mi?"

BÖLÜM

47



Yapılması Gereken

Hilo yatağın kenarına oturdu ve Wen'in nefesine uyarak hafifçe inip çıkan battaniyeleri izledi. Eve dönmenin getirdiği gözyaşlı rahatlamanın ardından, tam bir yorgunluk çökmüştü; sonunda derin bir uykuya dalmıştı. Elinin tersini kızın yanağına dokundu, onun gerçekten orada olduğuna, hala kayıp ve tehlikede olduğu kabusuna uyanacağı umut dolu bir rüyada olmadığına kendini ikna etti. Yavaşça eğildi ve onu uyandırmamaya dikkat ederek dudaklarını alnına bastırdı.

Ayağa kalktı, sessizce giyindi ve aşağı indi. Anden merdivenlerin en alt basamağında oturmuş, ayakkabılarını giymiş, bekliyordu. "Gidelim," dedi Hilo.

Anden, Pillar'ın yeni Duchesse Imperia'sını Lo Low Caddesi'nden güneye doğru sürdü. Güneş henüz doğmamıştı ve Janloon'un sokakları, şehrin gece sakinleri ile sabahın erken saatlerinde uyanmış olanlar arasında değişen vardiyalarla karışık bir hal almıştı. Sarhoşlar, fahişeler ve gece vardiyasından eve sendeleyerek dönenler, sokak satıcıları, gazete bayii sahipleri ve dükkan sahipleri işlerine başlıyorlardı.

Hilo sessizliği bozdu. "Bu bana seni Yeni Yıl Günü bizi Twice Lucky'ye götürdüğün günü hatırlattı."

Anden, "O çok uzun zaman önceydi," dedi.

"Çok uzun zaman önce," diye onayladı Hilo. "Artık çok daha iyi şoför oldun." Anden kaşlarını çatarak ona baktığında, Hilo meşhur çarpık gülümsemesini gösterdi.

"Bugün kimseyi öldürmem için sana güvenmediğine sevindim," dedi Anden. Lo Low Street tünelinin diğer tarafında, Patriot Street'e çıkan kavşağına girdi ve High Ground'a döndü, Duchesse'nin büyük gövdesini tepelik yerleşim yollarında sürerek ilerledi. Anden'in ağzının köşeleri biraz yukarı kalktı. "O gün hakkında şaka yapacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Umarım yirmi yıl sonra da bugün için aynı şeyi hissederiz." Hilo kolunu açık pencereden dışarı sarkıtıp, bakımlı ağaçların üzerinden yükselen güneşi seyretti. "Tanrım. O zamanlar gençtik Andy," dedi, sesindeki neşe kaybolmuştu. "O gün, gerekirse Gont Asch'ın elinde ölmeye hazırdım. Şimdi... Hala yapabilirim, ama daha zor olurdu. Yaşlandıkça ölümle yüzleşmenin daha kolay olacağını düşünürsün, ama öyle olmuyor. Hayata, sevdiğin insanlara ve yaşamaya değer şeylere daha çok bağlanıyorsun."

Hilo, kuzeninin endişeli bakışlarını fark etti ve "Bu kadar endişelenme, Andy. Duymak istemediğim kadar, dün gece söylediklerin doğruydu. Ne yaparsak yapalım kaybedeceğiz, bu yüzden tek yol bu. Yapman gerekeni biliyorsun."

Anden, "Biliyorum, Hilo-jen," dedi.

"Yapılması gereken bir şey varsa, her zaman bir yolu vardır," dedi Hilo sessizce. Ayt malikanesinin devasa demir kapılarının önüne geldiler. Yaklaşan yol boyunca yerleştirilmiş güvenlik kameraları, korumaları onların geldiği konusunda çoktan uyarmıştı. Ay kılıçları ve tabancalarla donanmış dört Mountain Green Bones, kapının önünde Duchesse'yi karşıladı. Anden arabayı durdurdu, motoru kapattı, sonra ellerini direksiyondan çekip muhafızların görebileceği şekilde açtı.

Hilo kapıyı açıp dışarı çıktı. Algısı, önündeki dört Yeşil Kemik ve kapının içinde göremediği diğer ikisinin düşmanca uyanıklığıyla çınlıyordu. Muhafızlara sesini yükseltti. "Sütununuza gelmek için buradayım."

Yirmi iki yaşındayken bir sabah, Hilo ağabeyi Lan ile Twice Lucky restoranında kahvaltı için buluştu. Orada ilk kez yemek yiyordu ve eski, gürültülü ve biraz havasız bir yer olmasına rağmen, yemeklerin Liman'daki diğer yerlerden çok daha iyi olmasına hoş bir şekilde şaşırdı. Ancak Lan, ne yemeğe ne de sohbete dikkatini veriyor gibiydi.

ne yemeğe ne de sohbetlerine dikkat ediyor gibi değildi. Endişeli görünüyordu ve Hilo'nun söylediklerine hiç gülümsemedi.

Hilo'ya göre Lan'ın mutsuz olacak pek bir şeyi yoktu. Kardeşi bolca yeşim taşı takıyordu, kısa süre önce evlenmişti ve dedesi ona klanın günlük işlerinde giderek daha fazla sorumluluk veriyordu. Sonunda Hilo peçeteyi masaya attı. "Ne oldu sana? Yüzün sanki günlerdir kabız olmuş gibi."

Lan'ın yüzü önce şaşkınlıkla, sonra da sinirle seğirdi. "Aklımda bazı şeyler var, Hilo," diye cevapladı. "Beni rahatsız eden her şeyi seninle paylaşmam gerekmiyor."

Hilo çenesini kaşıdı ve bunu düşündü, reddedilmesinden biraz incinmişti. Doğru, o ve Lan yaşıt kardeşler gibi yakın değillerdi. Rakip ya da sırdaş olarak büyümemişlerdi. Yine de aralarında sözsüz bir anlaşma vardı, çünkü bir gün Lan Sütun olacak ve Hilo onun Boynuzu olacaktı. Ağabeyine yemin edecekti, ona itaat edecekti, gerekirse onun için öldürecek ve ölecekti. Bu yüzden Lan'ın, mükemmel bir kahvaltıyı melankolik tavırlarıyla mahvettiğini açıklamak için ona yeterince güvenmesinin adil olduğunu düşünüyordu. "Geçen hafta dedemin katıldığı toplantıyla bir ilgisi var mı?"

Lan'ın sol gözü kısıldı. "Bunu nereden biliyorsun?" Hilo omuz silkti.

"Öyle mi, değil mi?"

Lan, pes etmiş gibi burnundan nefes verdi, ama sonunda onu rahatsız eden şeyi konuşabildiği için rahatlamış gibi biraz gevşedi. "Büyükbaba ve Doru Amca'nın, Ayt Yu'nun Dağ'ın Sütunu olarak yerini kimin alacağı konusunda endişeli olduğunu biliyorsun."

"Ayt o kadar yaşlı değil," dedi Hilo. "On yıl daha Sütun olabilir."

"Söylentiye göre, yüksek tansiyon nedeniyle yeşim taşlarından bir kısmını çıkarmış. Kekon'un Mızrağı yaşayan bir efsane olabilir, ama yeşim taşlarına toleransı azalmaya başlarsa, emekli olması çok uzun sürmez. Belki beş yıl, belki daha az. Ayt Eodo onun evlatlığı, kan bağı yok ve Eodo bir şakacı, Yeşil Kemik olarak saygı görmüyor."

Hilo fındıklı hamur işlerinden birini kırdı. "Kızı Hava Adamı."

"Bir kadın Sütun mu?" Lan başını salladı. "Ayt o kadar ileri gitmez. Yani Dağ klanından başka bir ailenin liderliğe yükselmesinin önü açık.

liderliğe yükselme şansı var."

"Bunun bizim ne alıp veremediğimiz var?" diye sordu Hilo. "Dağ kendi sorunlarını kendi halletsin." Genç bir Yumruk olarak, Dağ klanına karşı hiçbir sevgisi yoktu. O ve arkadaşları, özellikle tartışmalı bölgelerde, toprak ve iş için onlarla şiddetli çatışmalar yaşamışlardı ve bu çatışmaların bazıları her iki tarafta da derin izler bırakmıştı.

"Büyükbaba ve Doru Amca geçen hafta Tanku Ushijan ile bir toplantı yaptı," dedi Lan. "Dağ Boynuzu, ailelerimizi evlilik yoluyla birleştirmemizi önerdi."

Hilo çiğnemeyi yarıda bıraktı. Wen'in düşüncesi zihninden geçti. Sır saklayan biri değildi, ama Maik ailesinden bir kıza, *taş gözlü bir kıza* aşık olduğunu henüz büyükbabasına veya kardeşine söylememişti. Yüzü veya yeşim taşı gibi parıldayan aurası ani paniğini ele vermiş olmalıydı, çünkü Lan kuru bir gülümsemeyle, "Seni daha önce hiç bu kadar korkuttuğumu sanmıyorum. Yerleşmek fikri seni bu kadar korkutuyor mu? Her neyse, sen güvendesin. Tanku'nun oğlu Din, birinci sınıf bir Dövüşçü. İnsanlar onun babasının izinden gidip Boynuz olabileceğini söylüyor. Shae ve Tanku Din'in evliliği, iki klanın liderliğini birbirine bağlayacaktır."

Hilo'nun içini rahatlık kapladı ve tekrar nefes almaya başladı. Çiğnemeyi ve yutmayı bitirdi. "Büyükbaba bunu kabul etmez," dedi kendinden emin bir şekilde. "Shae onun en sevdiği torunu."

Lan ilk başta cevap vermedi, ama tabağındaki yemeği iteklerken yeşim rengi aurasının dokusu pürüzlü hale geldi. "Klan için en iyisinin ne olduğuna dair kararlar söz konusu olduğunda, bazen kişisel duygulara yer yoktur, Pillar için bile. Doru bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor ve sen de büyükbabanın üzerinde ne kadar etkisi olduğunu biliyorsun."

Hilo yüzünü buruşturdu. "Doru geldiği yere, Üç Taç dönemine geri dönmeli." Gıcırtılı yaşlı Hava Adamı, entrikacı saray soylularından biri olurdu.

Lan, Hilo'nun yıllar sonra, kendisi de Sütun olana kadar anlayamayacağı bir teslimiyetle küçük kardeşine baktı. "Büyükbaba ve Ayt Yu yıllar boyunca aralarında anlaşmazlıklar yaşadı, ama artık ikisi de yaşlanıyor ve öldükten sonra klanlar arasında saygının devam etmesini istiyorlar. Farklı işlerimiz, farklı bölgelerimiz, farklı okullarımız olduğunda bunu sağlamak zorlaşıyor." Lan, ön kollarındaki yeşim taşlı manşetleri dalgın dalgın çekiştirdi, yüzünde belirsizlik

yüzüne yazılmıştı. "Tanku ailesi, onlarla ittifak kurarsak, Ayt Yu'nun o playboy Eodo'yu es geçip Tanku Ushi'yi Dağın Sütunu olarak atayacağını söylüyor. Bu, halefiyet konusunda iç çekişmeleri önleyecek ve herkesin barış içinde yaşamasını sağlayacak. Shae, onların Sütunu'nun gelini olacak ve genç Tanku terfi ederse, biz de onların Boynuz'unun kayınbiraderleri olacağız."

Hilo, dinledikçe bu gelecek hayali hoşuna gitmemeye başladı. Tankular'a kişisel bir kin beslemiyordu, ama onları akrabası olarak görmek de istemiyordu. Tanku'nun yaşı elli civarındaydı; oğlu Lan'dan iki yaş büyüktü. Aileler birleşirse, Tankular baskın konuma geçecekti. Lan, esasen kayınpederi olan bir adama karşı Dağ'ın Sütunu olarak konumunu nasıl koruyacaktı? Ve Hilo, No Peak'in Boynuzu olursa, kendi kayınbiraderini rakip olarak görmek zorunda kalacak ve kız kardeşinin evliliğini korumak için geri adım atmak zorunda kalacaktı. Bir birleşme, öngörülebilir gelecekte barışı koruyabilirdi, ama uzun vadede No Peak'in gücü azalacaktı. Hatta Mountain'ın bir vasalı haline bile gelebilir.

Yine de endişelenmiyordu, çünkü kız kardeşini tanıyordu. "Shae asla kabul etmez," diye alay etti.

Lan kendine bir sigara çıkardı ve paketini küçük kardeşine uzattı. Kardeşi, tercih ettiği marka olmasa da bir tane aldı. "Sen ve ben bunu biliyoruz," dedi Lan. "Ama büyükbabam bilmiyor. O Shae'yi hep çok sevmiştir, bu yüzden onun sözünü dinleyeceğini düşünüyor. Eğer dinlemezse, Ayt Yu ve Tankus'ların gözünde itibarımızı kaybederiz. Ne olursa olsun, bu olaydan sonra aile eskisi gibi olmayacak." Hilo'nun sessizliği üzerine Lan, "Demek bu yüzden bu sabah bu kadar neşeli değildin. Şimdi senin de sabahını mahvettiğimi anlıyorum, ama sorduğun için kendin suçlusun," diye mırıldandı.

Hilo sigarasını yaktı ama tadını alamadı. "Yaşlı adam Tankus'a henüz cevap vermedi, değil mi? Belki onu vazgeçirebilirsin."

"Belki," dedi Lan, umutlu görünmüyordu. "Büyükbaba yaşlandıkça daha da inatçı oluyor. Benim durumumu biliyorsun. Sonunda karar ona ait."

Restoranın sahibi masalarına gelerek kendini Bay Une olarak tanıttı ve Lan'ın fazla yemediğini görünce yemeğin bir sorunu olup olmadığını sordu. Yemeğin mükemmel olduğunu söylediklerinde, restoran sahibi onlara derin bir selam vererek, Pillar'ın torunlarına hizmet etmekten memnun olduğunu ve onların mütevazı restoranı hakkında Torch'a olumlu yorumlar iletmelerini umduğunu söyledi.

torunlarına hizmet etmekten memnun olduğunu ve mütevazı restoranı hakkında Torch'a olumlu yorumlar ileteceklerini umduğunu söyledi.

Lan, Hilo'nun son birkaç yıldır onda gelişen tüm nazik ciddiyetle Bay Une ile sohbet etti, ama gülümsemesi zayıftı. Büyükbaba yetmiş altı yaşındaydı, Ayt Yugontin'den çok daha yaşlıydı, ancak Lan'ı liderlik için hazırlamasına rağmen, henüz kendi emekliliğini açıklamamıştı. Lan, Sütun adayı olarak zor bir durumdaydı. Kaul Sen'e ne kadar karşı olsa da, ona karşı gelmek veya itaatsizlik etmek, Pillar olarak atanmasının daha da gecikmesine neden olabilirdi.

Bay Une ayrıldığında Lan, Hilo'ya "Shae'ye bundan tek kelime bile etme, anladın mı? Eğer mümkünse, onunla büyükbabam arasında bir kavga çıkmasını istemiyorum" dedi.

İki yıl sonra Shae, büyükbabasıyla tek başına şiddetli bir kavgaya girecekti, ama o anda ne Lan ne de Hilo bunun farkında değildi.

"Sana güveniyorum, Hilo," dedi Lan. "Kimseye söylemeyeceğine yemin et."

Hilo masumca gözlerini genişletip, dostça bir kayıtsızlıkla ellerini açtı. "Jade'im üzerine yemin ederim, kardeşim," dedi, ama Lan'ın başka birine söylemiş olabileceğini düşündü. Kardeşinin, o kibirli karısına klan meselelerini anlatmış olabileceğinden şüpheleniyordu. "Her neyse, kötü haberi verecek kadar aptal değilim. Shae benden öğrenirse, muhtemelen beni çatıdan aşağı atar." Birkaç dakika sessizce oturup sigaralarını bitirdiler. Hilo, "Sadece bir Fist olduğum ve senin gibi klan politikasıyla uğraşmak zorunda olmadığım için mutluyum," dedi.

Ama Hilo, Lan'ın söylediklerini düşünmekten vazgeçmedi. Hilo, büyükbabasının, *kendi* verdiği bir kararı geri almaya çalışarak zamanı geri çevirmeye çalışan yaşlı bir aptal olduğuna karar verdi. Tek Dağ Topluluğu bir nesil önce bölünmüştü. Dağ ve Zirvesiz'i bir araya getirmeye çalışmak, çatlamış bir yumurtayı yapıştırmaya çalışmak kadar mantıklıydı. Büyükbaba, Shae için siyasi bir evlilik ayarlayarak eski bir savaş beyi gibi davranmak yerine*, emekliye ayrılmalıydı.* Lan klanın başına geçtiğinde, Hilo'yu Boynuz, Shae'yi Hava Adamı olarak atayabilirdi. Birlikte, feodal bir vasal gibi onlara boyun eğmek yerine, Tankus'tan veya Ayt Yu'nun potansiyel haleflerinden daha güçlü olurlardı. Lan ne kadar çabuk Sütun'un yerine geçerse o kadar iyi olurdu.

Hilo bunu düşündükçe, büyüklerine karşı öfkesi artıyordu. Ayrıca kendi geleceği için de bencilce endişeleniyordu. Herkesin görüşüne göre, o çok gençti

birkaç yıl daha Boynuz pozisyonuna yükselemezdi. Lan Pillar olduğunda, klanın askeri tarafını yönetmek için deneyimli ve çok sayıda yeşim taşı olan kıdemli bir savaşçı seçmesi beklenirdi.

Hilo, sırasını bekleyerek yavaş yavaş yükselmeyi göze alamazdı. Emekli olsa bile, büyükbabası her konuda söz sahibi olacaktı. Lan, eski dostlarıyla çevrili olacaktı. Boynuz olmadıkça, Hilo ağabeyi üzerinde etkisi olacağından veya klanda otorite sahibi olacağından emin olamazdı, ayrıca No Peak'te herkesin Wen ile ilişkisini kabul etmesini sağlayacak kadar statüsü de yoktu.

Bay Une'nin büyük sevincine, Hilo iki gün sonra Twice Lucky'ye geri dönerek akşam yemeği menüsünü denedi. Bu sefer Maik Kehn ve Maik Tar da onunla birlikteydi. Lan ona Shae ile konuşmamasını söylemişti, ama Hilo en yakın ve en güvendiği iki Fists arkadaşıyla durumu güvenle konuşabileceğine karar verdi.

"Tanku Din'i öldürmeliyim," mezeler geldikten sonra onlara söyledi.

Tar, ağzına götürdüğü çıtır kalamar topunu yarıda bırakarak durakladı. "Dağın Boynuzu'nun oğlu mu? Düz burunlu, iri yarı, kötü kalpli, bir sürü yeşim taşı olan adam mı?"

"Aynen o," dedi Hilo. "Ve bunu bir an önce, temiz bir bıçakla yapmalıyız."

"Seni tanımak güzeldi, keke," diye alay etti Tar. "Tanrılardan seni tanınmalarını isteyeceğim." Hilo'nun tamamen ciddi olduğunu görünce Tar'ın sırıtışı kayboldu ve "Sen iyisin, Hilo-jen, bunu herkes biliyor. Ama sen bile Baijen'in reenkarnasyonu değilsin. Tanku Din bizim seviyemizin üstünde, en azından şimdilik." Tanku Din, birinci dereceden Dağ Yumruğu'ydu. Yeşil Kemikler arasındaki düellolar genellikle yaklaşık olarak eşit statüdeki kişiler arasında yapılırdı. Kendi seviyesinin altındaki biriyle dövüşmek kötü bir davranış, kendinden çok daha fazla jade'e sahip birine meydan okumak ise akıllıca değildi. İki katı büyüklüğünde bir rakibi yenmek mümkün olduğu gibi, önemli bir jade avantajı olan birini yenmek de mümkündü. *Mümkün,* ama *olası değildi.*

Kehn, "Tanku'ya karşı ne tür bir kin besliyorsun ki bu kadar acil?" diye sordu.

"Kişisel bir şey yok. Adamı pek tanımıyorum, ama özellikle de tanımak istemiyorum." Tanku Din, mükemmel bir dövüşçü ve organize bir Yumruk olarak tanınıyordu, ama aynı zamanda küçük bir insan, eleştirilere kolayca sinirlenen,

eleştirilere kolayca sinirlenen, küçük bir hata için bile astlarını cezalandıran veya Lantern Men'leri terk eden biriydi.

Hilo, Maiklere durumu ve acilen harekete geçmesi gerektiğini açıkladı. "Büyükbaba, Shae'yi ölü bir adamla evlendiremez."

Kehn ve Tar bile bu sözlere biraz şaşırmış görünüyordu, ancak mantığına karşı çıkamıyorlardı. Kehn ensesini ovuşturdu ve düşünceli bir nefes verdi. "Teke tek çok riskli. Belki birlikte pusuya düşürüp yakalayabiliriz."

Hilo başını salladı. "Kimsenin Lan'ın bana onun adını fısıldadığını düşünmemesi lazım. Lan, büyükbaba nihayet tahttan çekilene kadar onun gözünde iyi kalmalı. Bu yüzden planlı bir şey gibi görünmemeli." Maik kardeşler birbirlerine açıkça şüpheyle baktıklarında, Hilo sertçe, "Sakın benim karşımda hemen pes ettiğinizi gösteren bir ifadeyle oturmayın. Yirmi Kişilik Saldırı'yı düşünün. Kendi babam, başarısızlık bir seçenek olmadığı için kendi canını feda ederek imkansızı başarmanın bir yolunu buldu. Yapılması gereken bir şey varsa, her zaman bir yolu vardır." Bu söz, ilerleyen yıllarda birçok Fist'ine söylediği bir söz haline gelecekti.

Ertesi gün öğleden sonra, Hilo ve Maik kardeşler Mountain bölgesine gittiler ve Tanku Din ve Fingers'ın kontrolünde olduğunu bildikleri bir mahalledeki bara uğradılar. Hilo, Black Goose'a girdi, kınındaki ay bıçağını masanın üzerine koydu ve barmene, "Arkadaşlarım ve ben buraya sorun çıkarmaya gelmedik. Sadece bir iki içki içmek istiyoruz," dedi.

Hilo ve Maiks oturdular ve her biri bir bira sipariş etti. İçtiler, konuştular ve daha fazla bira sipariş ettiler, ardından bir şişe hoji sipariş ettiler. İki saat sonra, barmen binanın arkasına gitti ve Tanku Din'i aradı. Tanku Din, Mountain mülkünden ayrılmayan No Peak Green Bones'un ne sorunu olduğunu görmek için on beş dakika sonra geldi. Tanku geldiğinde Hilo'nun yüzü aydınlandı ve Mountain Fist'i masalarına çağırdı. "Tanku-jen, gel bizimle bir içki iç!"

Tanku masadaki birkaç boş bira ve hoji bardağına baktı ve "Yeterince içtin Kaul. Stump'ta olduğunu biliyorsun, değil mi? Artık eve gitme vaktin geldi." dedi. Elini ay bıçağının kabzasına rahatça koydu.

"Aileye söylenecek pek misafirperver bir söz değil," diye cevapladı Hilo. "Küçük kız kardeşimle evleneceksin, değil mi? Biz kardeş olacağız

kardeş olacağız, yani benim evim senin evin olacak ve senin evin" —barın etrafını işaret etti—"benim evim olacak."

Tanku şaşkınlıkla gözlerini kırptı, sonra ellerini masaya dayadı, Maiklere bir bakış attı ve sesini Hilo'ya indirerek konuştu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tanku-jen, neye bulaştığını bilmiyorsun. Küçük kız kardeşim şımarık. Büyükbabam ona iyi haberi verdi, o da ağlayarak bana geldi ve domuz suratlı bir canavarla evlenmek istemediğini söyledi." Shae'nin sorunlarıyla, üstelik gözyaşları içinde ona gelmesi, Hilo'yu o kadar eğlendirdi ki, gülümsemesi içtendi. Tanku'nun algısı özellikle keskin olsaydı, Hilo'nun hikaye uydurduğunu anlayabilirdi, ama bu pek önemli değildi.

Tanku, hakarete kızarak yüzü kızardı. Yine de Hilo'ya karşı tavrını yeniden gözden geçirmiş gibiydi. Boş içki bardaklarını kenara iterek masada kendine yer açtı ve oturdu. Maik'ler onun için yer açmadılar. Kehn yeni gelen kişiye bulanık bir bakış attı. Tar, kolunu yastık olarak kullanarak başını masaya dayamıştı. Tanku burnunu kırıştırdı ve Hilo'ya şöyle dedi: "Bak Kaul, bu konuda ikimizin de seçme şansı yok, o yüzden birbirimize yanlış bir başlangıç yapmayalım. Kız kardeşine iyi davranacağım. Parası, güzel bir evi, istediği her şeyi olacak."

"Ben de ona aynen öyle söyledim," diye haykırdı Hilo. "Ayrıca, insanların söylediği kadar aptal ya da çirkin olmadığını da söyledim. Yine de mutlu olmadı, bu yüzden birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak için seninle yüz yüze konuşacağıma söz verdim." Hilo bardağındaki hojiyi bir dikişte içti, sonra öne eğildi ve parmağını kaldırarak düşüncelerini toparlamak için uzun bir süre bekledi. "Öncelikle, onun artık benim değil senin sorunun olacağı için açıkçası rahatladım. Ama ona bir daha vurursan, seni öldürürüm. İkincisi, kadın avcılığı günlerin sona erdi. Küçük kız kardeşimin senin gezgin sikinden iğrenç bir hastalık kapmasını ya da senin fahişelerinden biri gibi muamele görmesini istemiyorum. Üçüncüsü..." Tanku'nun öfkeden kızaran yüzüne bulanık bir bakış attı. "Üçüncüsünü hatırlayamıyorum. Her neyse, söyleyeceklerim bu kadar. Yaklaşan kardeşliğimize kadeh kaldıralım, seni pislik." Tar'ın bardağını çaldı ve Tanku'ya bir shot hoji doldurdu, sonra kendine de doldurdu, bardağın yarısını yapış yapış masanın üzerine döktü.

Tanku ayağa kalktı. "Sen kafayı bulmuşsun," dedi tiksintiyle. "Defol git, ayıldığında kulağını bir kutuda getir." Masada kimse kıpırdamayınca Tanku, Hilo'yu kolundan tutup sandalyesinden çekmeye başladı.

Hilo kolunu çekip kurtardı. "Bana dokunma lan!" diye bağırdı, kan çanağına dönmüş gözleri alev alev yanıyordu, ağzından salya sıçrıyordu. "Siz Tankular eskiden keçi sikici güneyliydiniz, şimdi de bizim Kaul'larla aynı seviyede olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Büyükbabamı itip kakarak bizden istediğinizi alabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Siz bizi hak etmiyorsunuz."

Black Goose'daki diğer bir düzine müşteri, Green Bones'un masasını gergin bir şekilde izliyordu ve şimdi çoğu içeceklerini ve yemeklerini alıp kavgadan uzak masalara geçiyordu. Barmen boğazını temizledi ve "Tanku-jen, birini çağırmamı ister misin?" dedi.

Tanku arkasını dönmeden cevap verdi. "Hayır, zahmet etme." Hilo'dan daha uzun ve iriydi, şimdi de genç Fist'in üzerinde, sanki gelecekteki kayınbiraderinin boğazını sıkacakmış gibi duruyordu. "Senin pervasız, kibirli bir piç olduğunu duymuştum, ama bu kadar *zavallı* olacağını tahmin etmemiştim. Kardeşine daha çok benzeyeceğini sanmıştım, ama sen aptal bir köpeksin ve duyduğuma göre küçük kız kardeşin de yabancılarla dolaşan bir fahişe. Eminim başka hiçbir erkek onu istemez. *Bizim ailemizi* hak etmeyen *senin* ailen. Büyükbaban olmasaydı, sen çöpten bile aşağı olurdun."

Hilo ayağa kalktı. "Tanku Din, sana temiz bir kılıç sunuyorum."

Dağ Yumruğu alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Sarhoş çocuklarla düello yapmam."

"Korkak," diye tükürdü Hilo. "Sik içen. Köpek sikici. Temiz kılıcımı al yoksa bu binayı yerle bir ederim, korkak." Yüzünü Tanku'nun yüzüne yaklaştırdı. "Bıçak mı, kılıç mı?"

Kaçınılmaz kararın verildiğini gördü. Tanku'nun gözleri kötülükle karardı. Adamın kalın yeşim rengi aurası, bu saldırgan genç No Peak Fist'i hastaneye göndermek için sabırsızlıkla titriyordu. "Kılıç," dedi. "Hemen."

Bu ideal bir durum değildi. Hilo, Tanku'nun *ona* meydan okumasını ummuştu, böylece pençe bıçağını seçebilirdi. İnce derili olduğu bilinen Tanku, Hilo'nun beklediğinden daha iyi bir şekilde kışkırtmaya direndi. Hilo ay bıçağını kapıp Maik'lerin sandalyelerini tekmeledi. "Hadi," dedi. "Dövüşeceğim." Arka kapıdan çıkıp Black Goose'un arkasındaki sokağa girdi.

Tanku Din, kendi silahını çekerek onu takip etti. Hilo, ancak şimdi, bu adamla dövüşecek olunca, ölme ya da sakat kalma, vücudundaki yeşim taşlarının koparılma ihtimalinin yüksek olduğunu fark etti. Temiz bıçaklı düellolar öngörülemezdi ve Tanku Din onu öldürmek niyetinde olmasa bile

, o anki öfkesiyle bunu yapabilecek kadar kızgın olabilirdi. Dağ Yumruğu, Hilo'nun iki katı kadar yeşim taşı takıyordu: her iki kulağının kıkırdağında bir sıra çivi ve bileklerinde üst üste dizilmiş bilezikler. Hilo, adamın hareketlerinden ve ay bıçağını tutuşundaki kendinden emin tavrından, onun korkulacak bir rakip olduğunu anlayabilirdi.

Hilo, çılgın planından Kehn ve Tar dışında kimseye bahsetmemişti. Bu kaçınılmazdı, ama şimdi ayrılmadan önce Wen'e en azından birkaç kelime söylememiş olmaktan pişmanlık duyuyordu. Aniden, kendi babasının son savaşına çıkmadan önce kendisine ve kardeşlerine bir şey söylemiş miydi diye merak etti. Hilo, Maik kardeşlere ay kılıcını uzattı. İkisi de şans getirsin diye kılıcın metaline tükürdüler. "Eğer ölürsem, aileme iyi savaştığımı söyle," dedi Tanku'ya ve sokak ağzından izleyen daha cesur bar müşterilerine.

Savaşçılar kılıçlarını alnına dokundurarak selam verdiler. Hilo hemen saldırıya geçti ve göz kamaştırıcı bir hızla kesiklerle Light'a hücum etti. Tanku kesikleri ustaca savuşturdu ve hassas, güçlü vuruşlarla karşılık verdi, Hilo'nun silahını sabit ve sert bir kuvvetle kesti. Hilo, Tanku'nun ay kılıcını kendisinden daha iyi kullandığını kabul etmek için tam üç saniyeye ihtiyaç duydu. Buna şaşırmamıştı, ama bu durumun kabulünü kolaylaştırmıyordu.

Adamın gücünden sendeleyerek geriye doğru adım atan Hilo, duruşunu yeniden ayarladı ve hızlı bir Deflection yaparak savunma alanı yaratmaya çalıştı. Tanku, Hilo'nun dalgası vücudundan bir kol uzunluğu bile uzaklaşamadan, vücudunu bükerek enerjiyi dik bir çapraz Deflection ile savuşturdu. Hilo, bir kez daha denemek için yeşim enerjisini topladı, ancak ay kılıcının ucu eğildiğinde, Tanku'nun silahı anlık boşluğu hemen değerlendirerek kılıcın kolunun üst kısmını kesti. Hilo, korkunç bir yara almamak için zamanında çelik gibi sertleşti, ancak çok acıdı.

"Şimdi nerede o lafların, Kaul?" Tanku alaycı bir gülümsemeyle sordu.

Hilo, bir boğa gibi öfkeyle Tanku'ya saldırdı, kesip biçti. Tanku, Steel'i yukarıda tuttu, rakibinin her saldırısında onu esnetip kaydırdı. Hilo'nun enerjisi azalmaya ve kolları titremeye başladığında, Tanku ileri atıldı ve savunmasını kolaylıkla aştı, genç Fist'in kaburgalarını kesti ve ardından ay kılıcının kabzasıyla yüzüne vurdu.

Hilo sendeledi ve duvara yaslandı, silahına tutunurken yaralı tarafını tutuyordu ve ağrılı gözyaşları arasında kan

burundan akıyordu. Kusmak istedi ve tükürdü. Kehn ikna edici bir şekilde bağırdı: "Hilo-jen! Seni gerçekten incitmeden pes et."

"Arkadaşını dinle, Kaul," dedi Tanku, silahını indirerek. Adamın yeşim rengi aurasındaki öfke, kibirli rakibinin büyük acılar içinde ve tamamen yenilmiş olduğunu görmekten duyduğu tatminle azalıyordu. Tanku'nun enerjisi kendinden emin ve sabit bir şekilde uğulduyordu. Böyle sonsuza kadar savaşabilirdi.

Hilo, yeşim enerjisiyle birlikte yaralı bir nefes aldı ve Tanku'ya atladı. Tanku, Hilo'yu tuğla duvara fırlatan bir Savunma hareketi yaptı. Hilo, bir şekilde çarpmanın etkisine karşı Çelik gibi sertleşti ve sokağın zeminine çakılırken silahını elinde tutmayı başardı.

"Gerçekten seni öldürmemi mi istiyorsun?" diye sordu Tanku.

Bulanık görüşünün köşesinden, Tar'ın Kehn onu durdurmadan önce endişeli bir adım attığını gördü. Hilo, gözlerinden örümcek ağlarını temizler gibi başını salladı. Maiklere Tanku'ya kişisel bir kin beslemediğini söylemişti. Şimdi, Hilo adamın yüzünde ve gevşemiş omuzlarında açıkça yazan küçümseyici düşüncelerini gördü: *Sen aptal bir çocuksun, bir haydutsun, hepsi bu kadar* — ve gerçek bir nefret duygusu uyandırmak ona kolay geldi.

Hilo ayağa kalkıp inatçı bir katır gibi tekrar öne çıktı. Tanku iç geçirdi. Hilo'nun yavaş aşağı vuruşunu yakaladı ve bıçakları birbirine kenetlenerek birbirlerine sıkıca sarıldılar. Hilo, Tanku'nun yüzüne tükürdü. Adam geri çekildi ve Hilo, tüm kavga boyunca kasıtlı olarak Kanalizasyonu kullanmamış olmasına rağmen, adamın göğsüne yıkıcı bir enerji mızrağı gönderdi.

Saldırının beklenmedik ani ve şiddetli olması Tanku'yu hazırlıksız yakaladı. Tüm Çelik gücü göğsüne bir kapı çarpması gibi yükseldi ve Hilo soğukkanlı bir hassasiyetle alçaldı ve adamın uyluk damarını kesti.

Tanku'nun gözleri, kanının asfaltın üzerine akarken dehşet içinde açıldı. Hilo, hiç tereddüt etmeden sol eliyle Tanku'nun saçlarını avuçladı ve tüm gücüyle onu ileri doğru çekerek adamın boğazını hareket eden ay bıçağının kenarına korkunç bir sesle bastırdı.

Tanku'nun vücudu yere çarptıktan sonra birkaç saniye boyunca Hilo, adrenalinle dolu bir sis içinde nefes nefese durdu, bunu yaptığına inanamıyordu. Black Goose'dan gelen küçük seyirci grubu, ağzı açık bir şekilde olaya bakıyordu. Hilo kendine geldi. Ay bıçağını kaldırdı ve kolunun iç kısmıyla sildi. "Bıçağım temiz."

Kılıç temiz olsun ya da olmasın, bir an önce No Peak bölgesine dönmesi gerekiyordu. Barmen çoktan binaya koşmuştu, şüphesiz birkaç dakika içinde gelecek olan Dağ klanının diğer üyelerini uyarmak için. Hilo, Maik'lerden fazla yardım bekleyemezdi. İkisi de saatler boyunca Hilo'nun içkisini gizlice içerek sarhoş olmuştu. Limon suyu Hilo'nun gözlerini kanlandırmış, acı biber ise terlemesine ve kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. Böylece Tanku ile karşılaştığında, yaşlı Fist'in ondan beklediği gibi görünecekti: sarhoş, dikkatsiz, gerçek bir kavgaya layık olmayan biri.

Daha sonra Hilo, sanki kopuk bir rüyada gibi, Tanku'nun yeşim taşını almak ve üçünü de arabaya geri götürmek için çılgınca koştuklarını, ardından bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle Tar'ın gömleğinden yırtıp arka koltuktan uzattığı bez parçalarıyla yaralarını sardığını hatırlayacaktı. Hilo'nun o gün elde ettiği yeşim taşı miktarı, onu Janloon'un en zengin genç Fist'i yapmıştı.

Kaul Sen öfkeden deliye dönmüştü. En küçük torununu dürtüsel bir deli olmakla suçlayarak azarladı ve onu o kadar şiddetli bir şekilde kırbaçlattı ki Hilo üç gün yataktan kalkamadı. Acı içinde yatarken bile Hilo kendinden oldukça memnundu. Büyükbabası onu istediği kadar kırbaçlayabilirdi, ama planlarını yeniden yapamazdı, Tanku Din'i geri getiremezdi.

Kehn'in Hilo'ya akıllıca hatırlattığı gibi, tek sorun, artık öldürülen Fist'in babası ve Dağ Boynuzu klanının lideri Tanku Ushijan'ın ölümcül düşmanı olmasıydı. Temiz bir bıçakla öldürülmüş olsa bile, bu adam tek oğlunun hainice öldürülmesini affetmeyecekti ve gelecekte Hilo'yu öldürmek için bir gerekçe ve yol bulacaktı.

Hilo, bir buçuk yıl sonra Ayt Yugontin felç geçirip öldüğünde ve evlatlık kızı Ayt Madashi, Tanku Ushijan ve en yakın Fist'lerini hemen öldürerek herkesi şok ettiğinde, gizlice ve derinden rahatladı. Hilo, Ayt Mada hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama o, Hilo'nun en sadık düşmanı olacağından korktuğu adamı ortadan kaldırarak, ona istemeden büyük bir iyilik yapmıştı.

O zamana kadar Kaul Sen'in karısı vefat etmiş, Shae aileyle arası açılmış ve Espenia'ya kaçmıştı. Birkaç ay sonra, yorgun ve umutsuz bir halde, Kekon'un Meşalesi nihayet emekliye ayrıldı. Bir yıl içinde Lan, kardeşi Horn olarak atadı. Yirmi beş yaşında Hilo, hatırlanabildiği kadarıyla en genç Horn'du.

Zor kararlar vermesi gerektiğinde, jade'ini ve ününü dramatik bir şekilde kazandığı düelloyu hatırlar ve bazen en bariz çözümün, en mantıksız eylemleri gerçekleştirmeye istekli olmaktan ibaret olduğunu kendine hatırlatırdı.

Dağ klanından iki Yeşil Kemik muhafız, Hilo'yu Ayt malikanesinin ön kapısından içeriye kadar eşlik etti. Hilo'nun hiç ziyaret etmeyi beklemediği bir yerdi ve ahşap döşeli geniş giriş holü, duvarlara asılı antika silahlar ve manzara resimleri ile etrafına merakla bakınmaktan kendini alamadı. Burası tam da Hilo'nun zengin, güçlü, evsiz ve çocuksuz bir iş adamından beklediği türden bir evdi: görkemli ve iyi tasarlanmış, her şey yerli yerinde ama insani sıcaklıktan yoksun.

İki Fist, Hilo'ya fuayede durmasını işaret etti ve o, uzun zamandır nefret ettiği yoğun kırmızı auranın yaklaşmasını hissederek bekledi. İki adam daha tahta sürgülü kapıları açtı ve Ayt Madashi bahçeden içeri girdi. Kapılar arkasından kapandı. Hilo, her iki yana uzanan koridorlardan sessizce ortaya çıkan iki Green Bones daha görünce sağa sola baktı. Böylece odadaki Ayt'ın korumalarının sayısı altıya çıktı.

"Biraz fazla," dedi alaycı bir şekilde. Silahsız gelmişti, bıçak ya da tabanca yoktu.

"Deneyimlerime göre," diye cevapladı Ayt, "seninle uğraşırken hiçbir önlem aşırı değildir, Kaul Hiloshudon." Ayt eskisine göre daha paranoyaklaşmıştı. Hilo, eskiden kendi yeteneklerine olan güvenini herkese göstermek istercesine hiç korumayla dolaşmadığını hatırladı. Artık öyle yapmıyordu.

"Yalnız konuşmak istiyorum," dedi Hilo. "Bir Sütun olarak, bir Sütun'a." Hilo ona derin bir şüpheyle baktığında, Hilo ellerini açtı. "Buraya intihar etmeye gelmedim. Ve söylediklerimin gizli kalmasını tercih edeceğini düşünüyorum."

Ayt'in ağzı bir çizgiye dönüştü. "Bir gün senin kibirin beni şaşırtmayacağını düşünürdüm." Yumruklarına seslendi. "Hepiniz dışarıda bekleyin." Şüpheyle uğultu yapan yeşil auralar, odadaki diğer Yeşil Kemikler isteksizce geri çekildiler, ancak Hilo onların

onların gözden uzak bir yerde pusuda beklediklerinden ve onu şiddetle hapşırırken algılarlarsa bir saniye bile geçmeden geri döneceklerinden şüphe duymuyordu.

Dağın Sütunu beklentiyle kollarını kavuşturdu. Gri yünlü bir elbise ve boynundaki buruşuk yara izini örten uzun siyah bir fular giyiyordu. Ayt, Shae ile savaşta aldığı sol kulağındaki yarayı hiç saklamamıştı, ancak Janloon bombalamasından bu yana, bir saniyelik dikkatsizliğinin hayatını nasıl neredeyse sona erdireceğini hatırlatan izi gizlemişti.

Hilo hemen konuya girdi. "Shae, Faltas barukan'ın esiri. Leyolo Şehrinde onu, karımı ve iki Fist'imi yakaladılar."

Ayt şaşırmış görünmedi. Klanlar birbirlerinin faaliyetlerini o kadar uzun süredir yakından takip ediyorlardı ki, artık Dağ'da No Peak'te bir terslik olduğunu kesin olarak biliyordu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye cevapladı Ayt. "Hava Adamın Shotar'a gidip barukanların düşmanlığını üzerine çekerek risk aldı. Ne bekliyordun ki? Gerçi karın Janloon'a sağ salim döndüğünü duydum. Onun dönüşü için pahalıya mal olmuş olmalı, ama Hava Adamının serbest bırakılması için Faltas'a sunabileceğin daha fazla yeşim taşı ve para vardır herhalde."

Hilo, "Onların talepleri bir hile. Wen'i bırakarak samimi olduklarını göstermeye çalışıyorlar, ama değiller. Zaten Fists'lerden birini öldürdüler. İstediğini aldıktan sonra Shae'yi canlı olarak geri getirmeleri için hiçbir neden yok," dedi.

"Çünkü onu geri verseler de vermeseler de onları kesin katledersin," diye işaret etti Ayt. "Aynı fikirde değilim değil. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

Hilo eski düşmanına doğru yavaşça yürüdü. "Kendime sormak zorundayım," dedi düşünceli bir şekilde, "bu barukan domuzları neden bu kadar büyük bir risk alıyor? Neden onlara yapacağım şeyden korkmuyorlar? Korunacaklarına inanmak için bir nedenleri olmalı. O neden, Ayt-jen, sen olmalısın."

"Bununla hiçbir ilgim olmadığını zaten söyledim," dedi Ayt sabırsızca. Bakışları Hilo'ya olduğu yerde kalması için uyarıda bulundu. "Sana yalan söylemediğimi algılayabilirsin."

"Planlamamış ya da emretmemiş olabilirsin," dedi Hilo, durarak, "ama yine de sebebi sensin. Faltas çetesi, müttefiklerin Matyoslar için çalışıyor, ama sanırım ikinci sırada olmaktan bıktılar ve yükselmeyi istiyorlar. Shae'den tüm barukanlara fayda sağlayacak değerli bilgiler alırlarsa

barukan'ın yararına olacak değerli bilgiler elde ederse, Matyos'un onları koruyacağına güvenebilirler." Hilo'nun arka dişleri birbirine değdi, çenesinin hattını gerdi. "Shae'nin kafasını bir kutu içinde sana postayla gönderip, senin onayını ve korumanı bekleyecekler. Yani her şeyi ortaya çıkardığımda, birkaç gün içinde kız kardeşimin ölmesinin sebebi yine sen olacaksın."

Ayt, sanki basit bir bulmacayı çözmüş gibi hafifçe güldü. "Yani buraya, Leyolo Şehrinde fırsatçı barukan suçluların elinde Ölümcül Adamın ölürse, beni suçlayıp Dağ'a savaş açacağını söylemeye mi geldin?"

"Hayır," dedi Hilo. "Senden yardım istemeye geldim."

Hilo'nun hatırladığı kadarıyla, Ayt Mada ilk kez çok şaşırmış ve hemen cevap verememişti. Bir süre ona baktı. "Neden, neden," dedi, paslı bir kılıcı çekiyormuş gibi yavaş ve kararlı bir sesle, "boynuma bıçak dayalıyken, ölmemi sevinçle izleyen adama yardım edeyim ki?"

"Ben olsaydım, sen de aynısını yapardın," dedi Hilo. "Seni şu anda olduğun yerde öldürttürürdüm," dedi Ayt.

"Sen öldükten sonra barukan kız kardeşini öldürecek ve Kaul'ların sonu gelecek. Klanlar arasındaki bu uzun ve nefret dolu savaş sona erecek ve Dağ zafer kazanacak."

"Bunu yapabilirsin," diye itiraf etti Hilo. "En azından deneyebilirsin. Kabul edelim, ikimiz de eskisi gibi savaşçı değiliz, Ayt-jen, ama yine de iyi bir mücadele verebiliriz. Silahsız ve senin Yumrukların ve Parmaklarınla çevrili olarak senin evindeyim, bu yüzden pek bir mücadele olmaz, ama ölürken bile biraz zarar verebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

Hilo'nun sesi yükselmedi ya da alçalmadı, ama keskin bir tona büründü. "Senin evinden çıkmayı başaramazsam, dışarıda arabada bekleyen kuzenim Anden buradan ayrılacak ve *Janloon Daily'nin* ofisine gidip KNB kameralarının önünde Janloon bombalamasının olduğu gün tam olarak ne olduğunu açıklayacak. Bütün ülke, Kaul Shaelinsan'ın kimse yapmazken senin hayatını kurtardığını ve senin de ona beni öldürerek ve onu yabancı bir ülkede barukan pisliklerinin elinde ölüme terk ederek borcunu ödediğini öğrenecek."

"Ah evet, basında yerden yere vurulacağım," dedi Ayt alaycı bir şekilde. "Bana iğrenç isimler takacaklar. Bir süre kamuoyunda kötü bir imajım olacak. Bunların hepsini daha önce de yaşadım ve senin ölümünün verdiği ölçülemez tatmin için ödenmesi gereken küçük bir bedel."

"Şu anda bile mi?" diye sordu Hilo sessizce. "İnsanlar Koben ailesine bakarken mi?"

Ayt'in yüzündeki kendinden emin küçümseme sadece biraz azaldı, ama yeşim rengi aurası şişti ve diken diken oldu. Bu, onun sözlerinin doğru bir noktaya değindiğinin kanıtıydı. Yeşil Kemik çevrelerinde, Ayt Mada ve evlatlık yeğeninin ailesinin her zaman aynı fikirde olmadıkları iyi biliniyordu. Şu anda, Konsey Üyesi Koben Tin Bett, Dağ'ın Matyos ile ittifakını tehlikeye atmamak için Pillar'ı bu konuda sessiz kalmasına rağmen, Shotar'dan daha fazla göçü yasaklayacak bir tasarıyı Kraliyet Konseyi'nde destekliyordu.

Zaman değişmişti. Ayt Madashi altmışlı yaşlarındaydı ve artık Dağ klanı için vazgeçilmez bir figür olarak görülmüyordu. Onun yerine Pillar olarak geçecek güçlü ve popüler otuz yaşındaki bir adam varken, iktidarda kalmak için klanının tam güvenine ihtiyacı vardı. Liderliğini korumak ve kendi varisinin kaçınılmaz yükselişini geciktirmek için, hükümdarlığının başlarında hiç düşünmediği tavizler verecekti.

Tıpkı büyükbabam gibi, diye düşündü Hilo.

Yine de Hilo, Ayt'in gözlerindeki karanlık hesapları okuyabiliyordu ve onu tamamen anlayabiliyordu: Belki de sonunda *kazanmak* için *her türlü* riski almaya değerdi. "Bunca yıldan sonra," dedi her zamanki soğuk küçümsemeyle, "zorunda kalırsam yapmayacağım bir şey var mı sence?"

"Hayır," diye yanıtladı Hilo. "Kapıdan girer girmez beni öldüreceğini düşünmüştüm. Ama yapmadın, bu da şüphelerimin doğru olduğunu gösteriyor." Bakışları sabit ve dürüsttü. "Sonuçta sen bir makine değilsin. Beni solucan yemesi olarak görmek istesen de, Faltas'ın Shae'yi sana satmak için bilgi almak için işkence ederek öldürmesinden sonra *bir şeyler* hissederdin. Ruhunda böyle bir yükle tanrılarla yüzleşmeyi hayal edebilecek bir insan türü bilmiyorum, ve hepimiz insanız, sen bile."

Onun duruşunda neredeyse algılanamayacak bir değişiklik gördü: omuzlarında ve boynunda hafif bir savunma tavrı, bir şüphe gölgesi. Hilo sesini alçaltarak devam etti. "Shotar'da benden çok daha fazla adamın var. Matyoslar üzerinde gücün var. Müdahale edebilirsin. Faltasları mahkum edebilirsin. Shae'yi kaçıran adamlar, kendilerini savunacak kimsesi olmadığını, onları hayvanlar gibi avlayacağımızı anlarlarsa, durum onlar için çok farklı hale gelir."

Ayt uzun adımlarla pencereye yürüdü ve çardak üzerine sarkan söğüt ağaçlarının bulunduğu bahçesine baktı. "Matyos'u ben kontrol etmiyorum," dedi sırtını ona dönerek. "Onlara avantaj sağladığında ittifak kurdum, ama onlar bir klan değil.

onları kontrol etmiyorum," dedi, sırtını ona dönerek. "Avantajlı olduğunda onlarla ittifak kurdum, ama onlar bir klan değil. Onlar gerçek Kekonese değil. Onlar barukan. Benim eylemlerini onaylayıp onaylamadığımı umursamayabilir ve Faltas'ın tarafını seçebilirler."

Hilo arkasına geldi ve yeşim rengi auraları fay hattındaki granit raflar gibi birbirine sürtündüğü noktada durdu. "Benim tanıdığım Ayt Madashi, kimseden hayır cevabını kabul etmez. Onun yoluna çıkanlar" — Hilo, antreye dikilmiş halde kendini işaret ederek ellerini açtı — "ölmeye hazır olmalı. Bu yüzden şu anda dünyada bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Tanrılar her zaman hastalıklı bir mizah anlayışına sahip olmuştur."

Ayt alaycı bir şekilde güldü ve boynundaki eşarp ile dokundu. Ona dönerek, "Bu konuda Kaul-jen, sen ve ben tamamen aynı fikirdeyiz," dedi.

"Bunca yıl sonra," dedi Hilo, Ayt'in kendi sözlerini tekrarlayarak, "zorunda kalırsam yapmayacağım bir şey var mı?" Cellat bıçağının önüne çıkan bir adamın sert vakarıyla, Hilo, hayatının on yıllarını yok etmeye çalışarak geçirdiği düşmanının önünde diz çöktü. "Kız kardeşimi bulmama yardım et ve onu Janloon'a sağ salim geri getir. Borcun ödenecek, cana canla. Gelecekte aramızda ne olursa olsun, bunu adil kabul edeceğiz. Shotar tamamen senin olacak. No Peak'i ülkeden çıkaracağım ve Pillar olduğum sürece Dağ'a bırakacağım." Hilo, ellerini başının üzerine koyarak selam verdi. "Sana yemin ederim, Ayt Madashi, Dağ'ın Pillar'ı. Onurum, hayatım ve yeşim taşım üzerine."

BÖLÜM

48



Borçlar ve Kayıplar

Shae'yi kaçıranlar onu yeşim taşı dolu küvetten çıkardılar ve banyonun muşamba zeminine attılar. Yanağının altındaki pürüzsüz, soğuk yüzey, küçük, baştan çıkarıcı bir rahatlama sağladı — cehennemde bir buz küpü gibi. Bir iğne kolundaki damara girdi ve saniyeler sonra, SN2 beynine ulaştığında, kutsal serin sıvı kurtuluş vücuduna yayıldı. Elbette bu asla yeterli değildi — en kötü fiziksel acıyı geçici olarak dindiren, zihnini açık tutan ve onu Kaşıntıların deliliğine kapılmaktan alıkoyan küçük dozlar. Yeşil kafatası kolye takan kısa boylu barukan lideri üzerine eğildi ve çığlıklarını bastıran tıkaçları çıkardı. Hayatında hiç kimseyi ondan daha çok nefret etmemişti. Ayt Mada'yı da, Zapunyo'yu da, kimseyi.

"İsimleri söyle," dedi adam tekrar. "Beyaz Sıçanların isimlerini."

"Bildiğimi zaten söyledim," diye boğuk bir sesle cevapladı Shae. Dili bile sıcak ve şişmiş gibi hissediyordu. Yerde kıvranmak, yüzünü tırmalamak, derisinin altında kaynayan sıcaklığı hafifletmek için her şeyi yapardı. Küvetteyken en azından yeşim enerjisinin neredeyse transa geçiren etkisi vardı. Zincirlerle yere yatarken, başını yerden kaldırmaya bile gücü yoktu.

"Bize sadece zaten senin adamın olduğunu bildiğimiz bazı polis ve yetkililerin adını söyledin. Bundan çok daha iyisini yapmalısın," işkencecisi pişmanlıkla söyledi.

Shae cevap vermediğinde, barukan içini çekti ve kurşun eldiven giyen adamlara onu küvete geri kaldırmalarını işaret etti. Shae kıvrıldı ve

"Bekleyin, lütfen! Size söylerim, ona biraz parlaklık verirseniz." Dudo'ya baktı. Yumruk ölüyordu. Zaten kafasından yaralanmıştı, ölümcül düzeyde yeşim taşına maruz kalmaya hiçbir şekilde dayanamazdı. Shae küvetteyken, kendi acılarına rağmen Dudo'nun kalbinin aralıklı olarak kontrolden çıkıp tehlikeli derecede düşük seviyelere düştüğünü hissedebiliyordu. Onun çığlıklarını, kıvranışlarını, kusmasını ve kasılmalarını izlemek zorunda kalmıştı, ama bunlar durduktan sonra, Dudo ölümcül bir sessizliğe bürünmüş, zar zor nefes alıyordu.

"O piç kurusu arkadaşımın boynunu kırdı." Barukan lideri Dudo'yu deneme amaçlı dürttü. Yumruk hiç kıpırdamadı. "Eğer pahalı parlaklığımı onun üzerinde kullanmamı istiyorsan, bana gerçekten *değerli* bir şey vermelisin."

Zaten öleceklerdi. Ellerinde zaten o kadar çok insanın kanı vardı, birkaç tane daha ne fark ederdi ki? "Matyos'un ikinci kaptanı
—" diye başladı.

"Hannito mu?" odadaki adamlardan biri haykırdı. "İnanmıyorum." "O değil," dedi. "Onun küçük kardeşi, teslimatçı."

Yakındaki biri küfretti. "O pislik öldü."

Barukan lideri heyecanla eğildi. "Bu doğru mu? Başka kim var?"

"Yalan söylemediğimi biliyorsunuz," dedi Shae boğuk bir sesle.

"Dudo'ya parlaklığı verin."

Adam, adamlarından birine baktı ve omuz silkti, sanki "*Neden olmasın? Zaten ölecek*" der gibi. Kalın dudaklı ikinci adam bir şırınga çıkardı ve içindekileri Dudo'nun koluna boşalttı. Shae, Dudo'nun bu noktada kurtulmasının imkânsız olup olmadığını bilmiyordu, ama en azından acısını dindireceğini umuyordu. İlaç kan dolaşımına girdikten birkaç saniye sonra, adam birden kıpırdadı ve daha düzenli nefes almaya başladı. En azından bir yaşam belirtisiydi.

"Diğer isimler," diye bağırdı barukan.

Shae, bir çete liderinin karısı olan bir başka Beyaz Sıçan'ın adını verdi ve kadına ne olacağını merak edecek gücü bile bulamadı. Ancak başka isim vermediğinde, onu tekrar küvete koydular. Bir süre sonra onu tekrar çıkardılar, bir doz daha SN2 verdiler ve daha fazla soru sordular. Süreç, belli bir öngörülebilirlik kazandı. Aklını ve hayatını korumak için ne kadar yavaş bilgi verebilirdi?

Küvette ne zaman olsa vazgeçmek istiyordu. Bir insanın kendi kanında boğulması gibi, yeşim enerjisinde boğuluyordu.

Bu hissi tarif etmek imkansızdı. Varlığının her zerresi kaynıyordu ve ilkel sinir sistemi bu hissi *kaşıntı olarak* algılayabiliyordu. Ayak tabanlarında ve avuç içlerinde, bacaklarının içlerinde ve kollarında, kafa derisinin her yerinde, *ağzının içinde*, *gözbebeklerinde* kaşıntı vardı. Artık bu hastalığın insanları neden deliye çevirdiğini, neden kendilerini parçaladıklarını ve denize attıklarını anlıyordu. Shae kim olduğunu unuttu ve sadece ölmek istedi.

Ama ona parlaklık verdiklerinde, kendine gelip düşünmek için yeterince zaman buluyordu: *Hilo'ya zaman vermeliyim.* Hilo onları bulacaktı. Barukan'ın oyunlarına kanmayacaktı. Tanrılardan başka inandığı bir şey varsa, o da kardeşinin kurnaz intikam duygusuydu. Bu yüzden, düşünecek kadar aklı başında olduğu her an, sessizce ve hararetle dua ediyordu: *"Yatto, Her Şeyin Babası, bana yardım et, kardeşime yardım et."*

Yaşamak zorundaydı. Woon'u Tia'yı tek başına büyütmek için terk edemezdi. Yeşil Kemik ebeveynlerinin çocuklarını sık sık hayal kırıklığına uğrattığı gibi, babasının onu doğmadan önce hayal kırıklığına uğrattığı gibi, Lan'ın Niko'yu hayal kırıklığına uğrattığı gibi ve Anden'in annesinin onu hayal kırıklığına uğrattığı gibi, ölerek, kan ve yeşim taşında boğularak, nazik kızını hayal kırıklığına uğratmayı reddediyordu.

"Euman Anlaşması nedir? Bize Euman Anlaşması'ndan bahset."

Bu yeni bir şeydi. Bu soruyu daha önce duymamıştı, en azından öyle sanıyordu, ancak hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu. Bir ara onu oturma odasına taşımışlar ve koltuğa atmışlardı, uzuvları hâlâ sıkıca bağlıydı. Gece olmalıydı; kapalı pencerelerden dışarıya ışık sızmıyordu. Önündeki yüzler çarpık görüşünde yüzüyordu. Ağızlar, sanki sırıtan şeytanlar gibi yavaş çekimde uzuyor, sıcak balmumu gibi eriyor, grotesk ve soyut görünüyordu. Biri yüzüne tokat attı. Başı geriye düştü ve dili dışarı çıktı.

"Biraz daha verin," dedi barukan lideri. Daha fazla parlatın. On yıl önce onu öldürmeden bunu yapmaları imkansızdı. Espenian tıbbındaki gelişmeler sayesinde, SN2 aşırı dozundan ölmek çok daha zordu. Shae bunu çok komik buldu ve kontrolsüz bir şekilde gülmeye başladı.

"Çılgın kaltak," diye homurdandı Barukan. Üzerine su döktüler ve Shae'nin öksürmesi durunca adam tekrar sordu: "Euman Anlaşması. Nedir bu? Dağın büyük planı nedir? Matyos'u bir şekilde kesip biçtiklerini biliyoruz."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye mırıldandı Shae. Beyninin hala çalışan küçük bir kısmı zayıf bir şekilde harekete geçti. Neden bahsediyorlardı?

"Matyoslar parayı Dağ'a aktarıyor," dedi barukan lideri yavaşça ve sabırsızca, sanki Shae bir aptalmış gibi konuşuyordu. "Bunun karşılığında ne alıyorlar? Sen No Peak'in lanet olası Hava Adamısın, Ayt'ın neyin peşinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyor muydu? Biliyordu... Söylediklerinin bir şeyle ilgisi olduğunu biliyordu... Neyle? Bir zamanlar açık ve önemli görünen, ama şimdi ulaşılması imkansız olan bir şeyle. "Bilmiyorum." Gözlerinden yaşlar dökülerek yüzüne aktı. Çok yorgundu. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. *Lanet olsun, bilmiyorum*."

"Onu küvete geri atın," dedi barukan yorgun bir öfkeyle.

Eller onu tekrar kaldırmaya başladı ve Shae'nin son iradesi, iğne ipliği gibi hızla çözüldü. "Hayır," diye hıçkırdı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..."

Evin içinde bir yerlerde telefon çaldı.

Dört yüz metre uzaklıktaki apartmanın üçüncü katındaki odasından Vin Solunu, Fullerton TAC-50 keskin nişancı tüfeğini açık pencereden uzakta kurdu ve nişan alırken gözlerini kapattı. Hedefi olan evin pencereleri tamamen kapalıydı. Arada sırada, biri kapalı ön panjurların aralıklarından dışarı bakıyordu. Diğer tüm pencereler siyah plastikle kaplıydı. Bu mesafede, algılama menzilinin en uzak noktasında bulunuyordu, yani evin içindeki hiç kimsenin onu algılayamayacağından emindi, ama daha önce hiç bu kadar uzaktan ve bu kadar önemli bir hedef için algılama atışı yapmamıştı.

Lott'un sesi kulaklığında canlandı. "Vin, evde neler oluyor?" Horn, karanlığın örtüsü altında saldırıya hazır birkaç Fist ile birlikte aşağıdaki sokakta bir araçta bekliyordu.

"Şu anda içeride altı kişi var," dedi Vin telsiz mikrofonuna. "İkisi hareket etmiyor. Diğer dördü, aradığımız barukan pis sıçanlar ve dışarıda nöbet tutan üç kişi olmalı."

Vin, apartmanın içinde arkasındaki Mountain Green Bone'un mırıldandığını duydu: "Buradan gerçekten algılayabiliyor mu? Ben hiçbir şey algılayamıyorum" diye mırıldandı ve Kenjo, "Sessiz ol, konsantre olmasına izin ver" diye cevap verdi. Vin, pozisyonunu koruyan iki adamdan birinin, adını bile bilmediği Dağ klanından bir üye olması biraz tedirgin edici buldu, ama bu durumun en tedirgin edici yanı bu değildi.

Pillar, Ayt Mada ile bir anlaşma yapmıştı ve Ayt Mada da Matyos barukan ile Faltas çetesinin kaçıranlarını ele vermek için bir anlaşma yapmıştı. Kısa sürede Matyos, Shae ve Wen'in kaçırıldığı yerden arabayla bir saatlik mesafede bulunan Leyolo Şehrindeki tüm bilinen Faltas güvenli evlerinin listesini sağlamıştı. Horn ve özenle seçilmiş bir düzine No Peak Green Bones'u taşıyan özel uçak Leyolo Şehrine indiğinde, bu bilgi onları bekliyordu, ayrıca arama çalışmalarına yardım etmekle görevlendirilmiş bir Mountain Green Bones birliği de oradaydı.

Yedi adresin tümü, dikkatli bir mesafeden arabayla geçilerek keşif edildi. Vin, Keko-Shotarian barukanların bir röle topu sahasının uzunluğundan daha uzağı algılayabilecek kadar eğitimli olduklarını sanmıyordu, ancak konumlarının çevresinde devriye gezen nöbetçiler olacağı kesindi. Algılama yeteneği Vin'den sonra en iyi olan Tato, evlerden birinin içinde Hava Adamı'nın varlığını hissettiğini düşündü. Vin, Kaul Shae'nin aurası gibi hissettiğini doğruladı, ancak aura düzensiz bir şekilde parlıyordu ve onun Kaul Shae olduğundan tamamen emin olamadı. Binanın fotoğrafları uzaktan çekildi ve görüntüler Janloon'a fakslandı. Wen evin dışını görmemişti, ancak hatırladıklarına dayanarak ana katın boyutlarını ve yerleşimini tarif edebilirdi. Bu, Vin'in şu anda odaklandığı evin şekliyle uyuşuyordu.

Tüm kanıtlar Vin'e doğru yerde olduklarını söylüyordu. Gözleri kapalı, parmağı tetikte, mümkün olduğunca hafif ve düzenli nefes alıp verirken, evin içindeki farklı yeşim auralarının güçlü duygularla titreştiğini hissedebiliyordu: korku, acı, öfke, aciliyet. Bu mesafeden, algısında renkli çay mumları gibi dans ediyorlardı. Neyse ki duvarlar sadece sıva ve yalıtımlı alçıpan, tuğla veya beton değildi, ama pencerelerin kalınlığını veya tüfek mermisini durduracak veya yönünü değiştirecek mobilyalar olup olmadığını bilmesinin imkanı yoktu. İdeal olarak, hedefi doğrudan bir duvarın veya pencerenin önünde olmalıydı. Ve tüm operasyonun zamanlaması mükemmel olmalıydı. İlk atış yapıldığı anda, içerideki adamlar

bulunduklarını anlayacaktı. Lott ve arabadaki diğer Green Bones üyeleri saniyeler içinde gelmezse, esirleri öldüreceklerdi.

Vin'in elleri sabitti, ama alnından ve kapalı göz kapaklarından ter damlaları akıyordu. Etrafındaki tüm canlıların enerjisini engelledi ve algısını daralttı, sanki duyularını çok uzun bir tünele uzatıyormuş gibi. *Sakın batırma.*

Kulaklığından Horn'un sesi herkese seslendi. "Vin'in işaretiyle hareket ediyoruz."

"Bir şey değişti," diye fısıldadı Vin. Bu noktada, yeşim auralardan biri o kadar zayıflamıştı ki, ölümün eşiğinde olduğundan emindi. Bir diğeri de pek iyi durumda değildi, bozuk bir ampul gibi yanıp sönüyordu. Ancak, zaten olağandışı bir gerginlikle titreyen diğer dördü, şimdi aşırı bir heyecan ve düşmanlıkla parıldıyordu. İnsanlar Vin'in dar ateş alanının içinde girip çıkarak hareket ediyorlardı. Fist, algılayabildiği en güçlü, en enerjik yeşim aurasını hedef aldı. Parmağı tetiğin üzerinde kıvrılırken, hedefinin enerjisinin ölümcül bir karanlığa dönüştüğünü hissetti.

"Git, şimdi!" Vin telsize fısıldadı. Nefesini verdi, nefesini tuttu ve ateş etti.

Telefon çaldığında barukanlar irkildi. Aralarında kim telefon bekliyor diye sormak istercesine birbirlerine baktılar. "Kim o lan..." Yeşim burun halkalı adam başka bir odaya girip telefonu açtı. Diğerleri bekledi. Shae'yi sorguladıkları oturma odasındaki sandalyede yığılmış ve nefes nefese bırakmışlardı. Telefon kapandığında ve adam geri geldiğinde, yüzü kan çekmişti. "Choyulo'ydu," dedi uyuşmuş bir sesle. "Matyos'un bize sırtını döndüğünü söyledi. Bu Yeşil Kemikleri bırakıp buradan gitmemiz gerektiğini söyledi."

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra kısa boylu lider patladı. "Bunun bir tür video oyunu mu sanıyor? Sil tuşuna basıp baştan başlayabileceğimizi mi? Choyulo, Janloon'dan baskı görürsek Matyos'un arkamızda olacağını söylemişti, şimdi de bizi satacaklarını mı söylüyor? Dört adamımızı kaybettikten sonra mı? Ne *oluyor lan*?"

Barukan, Shotarianca bağırışmalar ve küfürlerle dolu hararetli bir tartışmaya girdi. Shae, neler olduğunu anlamaya çalıştı ama

"Matyos bizi No Peak'e sattıysa, biz ölmüş

"Matyos bizi No Peak'e sattıysa, ölmekten beteriz." Boynunda dövmesi olan genç adam gürültüyle yutkundu. "Choyulo'nun dediğini yapsak iyi olur."

"Choyulo'nun canı cehenneme," diye bağırdı lider, gözleri yuvalarından fırlamış halde. "Matyos'un da canı cehenneme! O Oortokon korkaklarının arkasında olmak bıktım artık. Hiçbiri bunu başaramazdı. Elimizdeki bilgileri öğrenirlerse, bize destek vermemek için deli olmaları gerekir. Aksi takdirde, doğrudan Ayt Mada ve Dağ'a gideriz."

"Ya Ayt de bu işin içindeyse? Ya bizi Kaullere teslim ederse?" Burun halkalı adam mırıldandı, gözleri korkuyla sağa sola bakmaya başladı.

"O bunu yapmaz, Kaul'lardan *nefret eder*." Baş barukan kapalı pencereye doğru yürüdü ve alüminyum panjurların çıtalarına bastırarak küçük bir aralık açtı ve daralmış gözlerle boş, ay ışığıyla aydınlanan sokağa baktı. Tüm muhafızların yerlerinde olduğunu gördükten sonra, korkutucu bir bakışla adamlarına döndü. "Hepimiz bu işin içindeyiz, bu yüzden hiçbiriniz şimdi korkaklık yapamazsınız, duydunuz mu? Parayı ve yeşim taşlarını toplayın, küvetteki adam hala ölmediyse öldürün. Önce şehirden çıkacağız. Sonra Matyos'larla pazarlık yapacağız."

"Peki ya o?" diye sordu dövmeli genç adam, Shae'ye bakarak.

Lider ona baktı. Shae, birkaç saniye içinde yapılan acımasız hesaplamayı gördü. Onu bırakırsa merhamet bekleyemezdi. Artık bir varlık değil, bir yük olmuştu ve onları yavaşlatacaktı. "Bu kaltağın elinde istediğimiz her şeyi alamadık, ama yeterince aldık," diye karar verdi ve boğazını kesmek için bıçağını çekti.

Shae'nin vücudu kendi iradesiyle hareket ediyor gibiydi. Hayatta kalmak için son bir içgüdüsel çabayla, boğulmak üzere olan bir balık gibi teknenin güvertesinden suya ve hayatta kalmak için küçük bir şansa doğru kendini ileriye attı. Shae, son direnişinin boşuna olduğunu, sadece kapana kısılmış bir hayvanın tepkisi olduğunu bilerek yere çakıldı. Yanına döndü ve sessiz bir nefretle yukarı baktı. Bıçaklı adam, Shae'nin çabalarına eğlenerek homurdandı ve ona doğru bir adım attı, sonra sanki sırtına yumruk yemiş gibi birden geri çekildi ve sendeledi. Bıçak parmaklarından halıya düştü. Shae, adamın boş elinin hareketini takip etti. Adam, kafası karışmış bir şekilde elini göğsüne kaldırdı ve Shae, adamın vücudunda iki çıkış yarası gördü.

siyah tişörtünün ön tarafında koyulaşan iki çiçek gibi.

Diğer Faltaslar, kaptanlarının cesedinin yere düşen sesini duyunca inanamadan bakakaldılar. Sonra panikleyerek tabancalarını çekip kırık pencereye doğrulttular ve mobilyaların arkasına saklanıp duvarlara yapıştılar. "Batiyo'yu vurdular!" diye bağırdı biri. "Onu nasıl vurdular?" Perdeler ve siyah plastik artık aleyhlerine çalışıyordu, saldırganları gizliyordu.

"Pencereden dışarı bak," dedi burun halkalı adam.

"*Sen* bak," diye tısladı başka biri, ama duvar boyunca camlara doğru ilerledi. İki el daha ateş edildi ve kurşunlar evin yan tarafını deldi. Duvarın yanındaki adam omzunu tutarak çığlık atarak yere düştü, herkes eğildi.

Evin ön ve arka kapıları, çerçevelerinden koparak büyük bir gürültüyle açıldı. En büyük pencereler, çelik gibi vücutların gücüyle içe doğru parçalandı. Faltas'lar, Green Bones'lara ateş açarak, hiçbir çekinme göstermeden eve daldılar. Shae'nin etrafındaki her şey, sağır edici bir şiddetle patladı.

Shae, sanki bir rüyada gibi, bu kargaşaya gözlerini kırpıştırdı. Boynunda dövmesi olan genç gangster, kendini kurtarmak için onu kalkan olarak kullanmaya çalışarak ona uzandı. Onu bağlayan ipleri yakaladı ve silahını doğrultarak, kargaşanın içinde bağırarak onu yere sürüklemeye başladı. "*Uzak durun yoksa onu öldürürüm, yemin ederim...*"

Shae çılgınca kıvranarak, adamın bacağına savurdukları tekmeyle onu acı içinde bağırttı. Adam bir an için tutuşunu kaybetti ve onu tekrar yakalamak için eğildi, ancak silahlı eli kolundan kayarak havada dönmeye başladı. Onu kesen ay bıçağı geri dönerek genç adamın boynu ile omuzu arasındaki boşluğa saplandı ve gövdesini diyagonal bir kesikle ikiye ayırdı. Shae, kanı saçlarına sıçrarken boğuk bir ses çıkardı.

Son bir silah sesi evin başka bir yerinden yankılandı ve kavga aniden sona erdi. Lott Jin'in yüzü Shae'nin üzerinde belirdi, nefes nefeseydi. Kurşun geçirmez yelek giymişti ve ay bıçağı kırmızı lekelerle parlıyordu. Dalgalı saçları alnına yapışmıştı. Horn dizlerinin üzerine çöktü ve Shae'nin kelepçelerinin kilidini kırdı. "Shae-

jen," dedi boğuk bir sesle zincirleri çözerek. "Tanrılara şükürler olsun."

Shae, Lott'un yüzünü görünce gözleri doldu. Zayıflamış kollarının üzerinde oturmaya çalıştı ama başaramadı; tüm vücudu şiddetli bir rahatlamayla titriyordu. "Öldüler mi?" diye sordu. "Hepsi mi?" Teslim ettiği tüm Beyaz Sıçanların güvenliğini düşünüyordu.

"Hepsi öldü, Shae-jen," diye onu teselli etti Lott. "Sorumluların hepsini yakalayacağız."

Shae'nin tanımadığı iki Yeşil Kemik, Lott'un yanına gelerek, onun, Shae'nin çiğ ve morarmış bileklerinden, sonra da kollarından ve bacaklarından ipleri kesmesine yardım etti. Bir sedye getirdiler ve Shae'yi dikkatlice sedyeye yatırdılar. Shae, günlerdir hapishanesi olan evden dışarı taşınırken, nazik muameleye karşı çıkacak kadar güçsüzdü. Soğuk havanın şokuyla ve turuncu sokak lambalarının altında hareket eden onca Yeşil Kemik'i görünce nefesini tuttu. Bütün bu insanlar nereden gelmişti? Bazılarını tanıyordu, ama diğer yüzler ona yabancıydı.

"Kaul-jen," dedi yabancılardan biri, çenesini eğip alnına dokunarak onu arabanın arkasına bindirirken. "Ayt Madashi selamlarını gönderdi."

Bu zorlu deneyimin üzerinden bir ay geçmesine rağmen Shae hala yeşim takamıyordu. Haftalarca yüksek dozda tıbbi SN2 tedavisi görerek kaşıntılardan kurtulmuştu, ama Woon onu ilk kez kollarına aldığında, kendi kocasının yeşimine yaklaşması bile onu ürpertmişti. Anden, tüm muayenelerin fiziksel olarak iyileştiğini gösterdiğini söyledi, ama gözlerinde yaşlarla, vücudunun eskisi gibi yeşil rengi asla tolere edemeyebileceğini söyledi. Yeşim taşına aşırı maruz kalmanın ne demek olduğunu herkesten iyi bilen ailenin tek üyesi olarak, bunun fiziksel bir sorun değil, psikolojik bir sorun olduğunu açıkladı. Shae onun haklı olduğunu biliyordu. Önümüzdeki yıllarda kabuslar göreceğinden şüpheleniyordu.

Kendine ne kadar şanslı olduğunu hatırlattı. Tako, Dullar Parkı'na gömüldü. Dudo, tüm olasılıklara rağmen mucizevi bir şekilde hayatta kalmıştı, ancak derin yaralar almıştı; muhtemelen hayatının geri kalanında antipsikotik ilaçlar

ve hayatının geri kalanında terapiye ihtiyacı olacaktı ve bir daha asla yeşim taşı takamayacaktı. Wen, talihsiz adamı ve ailesini her hafta ziyaret ediyordu.

No Peak'in Shotar'a yaptığı saldırı bir felaket olmuştu, üç gün içinde yılların emeği boşa gitmişti. Yine de son anda birkaç tatmin edici sonuç elde ettiler. Dağın desteğiyle No Peak'in Yumrukları, Leyolo Şehrinde iki hafta daha kaldı. Bu süre, Faltas'ın otuz iki üyesini daha bulup öldürmek için yeterliydi. Ülkenin en büyük ikinci barukan grubunun tüm üst kadrosunu, polis tarafından etnik çete çatışması olarak görmezden gelinen acımasız bir şiddet dalgasıyla ortadan kaldırdılar. Kısa bir süre sonra Wen, Diamond Light Motion Pictures'ın Danny Sinjo'nun Cinema Shore'un gişe rekorları kıracak filmi *Black & Green'de* rol alabilmesi için sözleşmesini feshettiğini öğrendi.

Bir akşam, güneş battıktan sonra Shae, Kaul malikanesinin avlusunda Hilo ile otururken ona, "Euman Anlaşması'nı duydun mu?" diye sordu.

Hilo başını salladı. "Nedir?"

Shae kaşlarını çattı. "Duyduğum bir şey. Belki önemsizdir. Henüz bilmiyorum." Yeşim duyuları olmadan bahçe tuhaf bir şekilde sönük görünüyordu, sanki solmuş bir tablo gibi, ve Hilo'nun yanında onun aurası algılanamadan durmak garipti. Yüzünü inceledi, onca yıl sonra, hiç yeşim olmadan onu tekrar görmek onun için daha da tuhaf mıydı acaba diye merak etti. İlk kez kardeşinin saçlarında gümüş rengi benekler fark etti.

"Ayt, Matyos'un işbirliğini kazanmak için ne söz verdi?" diye sordu.

"Göç yasağını engelledi." Hilo ayaklarını boş bir sandalyeye koydu. "Kraliyet Konseyi'ndeki Dağ sadıklarına, yasa tasarısının reddedilmesini sağlamaları için haber gönderdi."

Shae başını salladı. Yasanın reddedilmesi, Kekon ve Shotar arasındaki sınırın açık kalmasını sağladı. Barukanlar, akrabalarını yasal veya yasadışı olarak Kekon'a çalışmaya gönderebilecek, ülkeler arasında serbestçe seyahat edebileceklerdi. Bu, Matyoslar için Faltas çetesiyle yapılacak herhangi bir ittifaktan daha değerliydi.

"Kobenler çok öfkelenmiş olmalı." Meclis üyesi Koben Tin Bett, Oortokon mültecilerinin Kekon'da suç oranını artırdığı ve barukan göçmenlerin geleneksel Yeşil Kemik değerlerini aşındırdığı yönündeki yaygın görüşün en açık sözlü savunucularından biriydi. Şimdi, kendi Sütunu, Kraliyet Konseyi'nde ilerlettiği yasayı batırmıştı. Shae,

izolasyonist önlemin başarısız olmasından memnun, ama kurnaz yaşlı dul kadının bu kadar açık bir şekilde yerine konduğunu görünce, ona biraz acımadan edemedi.

"Kobenler ne yapabilir ki?" dedi Hilo omuz silkerek. "Oğulları Sütun adayı olduğu sürece, Ayt'in kötü tarafına fazla düşemezler. Lan ve Grandda'da da durum aynıydı. Sen benim kadar yakından görmedin." Shae, kendisine suçlayıcı bir bakış gelmesini bekledi, ama gelmedi. Hilo uzaklara bakıyordu. "Ayt, başka seçenekleri olduğu sürece Kobens'i kontrol edebilir. Iwe ailesi, onun liderliği Hava Adamına devredeceği umudunu henüz kaybetmemiştir."

"Ayt Mada sessizce emekliye ayrılmayacak."

"Hayır," dedi Hilo, gözlerini yavaşça ona çevirerek. "Genel olarak, işlerin gidişatından memnun olmadığını sanmıyorum." Matyoslarla ittifak yenilendi, Kobensler tekrar onun kontrolüne girdi, Shotarian pazarı tamamen Dağların kontrolüne geçti.

Ve Ayt'in Kaul ailesine olan borcu silindi. Shae, hayatını kurtarmanın Hilo'nun ruhuna neye mal olduğunu biliyordu. Kardeşinin klan için hayat almaya ya da kendi hayatını feda etmeye muktedir olduğunu hiç şüphe etmemişti. En büyük düşmanının önünde diz çöküp yardım isteyeceğini hiç hayal etmemişti. Onun zihninde, bu, onun için savaşan ve liderliği altında hayatlarını veren tüm Fists ve Fingers'a ihanet etmek anlamına gelirdi. O, bir şey söylemeyi, yaptığı şeyi takdir ettiğini ifade etmeyi düşündü, ama aralarında böyle duyguları kelimelere dökmek banal, mesafeli, hatta aşağılayıcı gelmişti. Sessizce oturdular.

Bir süre sonra Hilo sordu: "Yine yeşim takamazsan ne yapacaksın?"

Shae, nasıl cevap vereceğini bilemeden çıplak bileklerine dokundu. Yatağında uyuyan Tia'yı ve kızının yüzünü görmek ve ona sıkıca sarılmanın verdiği basit ama derin mutluluğu düşündü. Bundan neredeyse mahrum kalmışken, yeşim taşını kaybetmiş olmaktan büyük bir pişmanlık duymuyordu. Hayatı boyunca bolca yeşil kazanmış, onu çıkarmış, geri almış, savaşlarda çoğunu kaybetmişti. Yeşim taşı onun zırhı ve silahıydı, ama Hilo için olduğu gibi onun bir parçası değildi. Yeteneklerini özlüyordu, ama boş değildi, bir kolunu, bacağını veya gözünü kaybetmiş olsaydı daha az insan olmazdı.

Shae'ye bu garip gelmişti: Yeşil Kemikler yeşim taşını saygıyla karşılıyordu, ama saygı duyulması gereken şey taşların kendisi değildi. Yeşim taşı, onu takabilmek için kişinin olması gereken kişi nedeniyle anlam kazanıyordu. Yeşim taşı,

bir kişinin hayatını güç kullanma disiplinine, Yeşil Kemik olmanın tehlikelerine ve bedellerine adadığının görünür kanıtıydı.

Artık kanıta ihtiyacı yoktu. Artık yeşil rengi, statü ve güvenilirliğin arzu edilen bir işareti olarak taşımaya ihtiyacı yoktu. Yeşil renk, herkese onun kardeşleriyle eşit olduğunu ve Kaul olmaya layık olduğunu ilan ediyordu. Ship Street'in en üst katında bunu yapmak için yirmi yılı vardı. Şimdi yapması gereken işler vardı: kayıplarını telafi etmek, klanı ve ülkeyi büyüme ve ilerlemeye yönlendirmek, dış tehditlerden ve aynı zamanda kendi en kötü dürtülerinden korumak.

"Ne yapacağım?" diye sordu sessizce, kardeşine dönerek ve Pillar'a selam vermek için ellerini alnına koydu. "İşimi. No Peak'in Hava Adamı olarak."

BÖLÜM

49



Prensin Kararı

Yirmi ikinci yıl, on ikinci ay

Ru'nun doğum günü için arkadaşı Dano onu Dog's Head semtinde bir partiye davet etti. "Little Persimmon adında bir yer, çok kalabalık olacak," dedi Ru'ya sınıfa giderken. "Gelmen gerek. Tanıdığım çocuklar seninle tanışmak istiyorlar."

"Gerçekten mi?" Ru, tek başına ilgi görmeye alışık değildi, ama Niko ve Jaya Janloon'dan ayrıldığından, artık genç Kaul'lardan dikkat çeken tek kişi olduğunu tahmin ediyordu.

"Tabii!" Dano ısrar etti. "Her neyse, keke, biraz rahatlayabilirsin. biraz rahatlayabilirsin."

Ru, arkadaşının haklı olduğunu düşündü. Ara sınavlar yaklaşıyordu ve Ru, derslerine yetişmek için haftalardır gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Üçüncü sınıf dersleri daha zordu ve son bir yıldır hayatında çok stres vardı. Annesi ve teyzesinin korkunç kaçırılması, okul yılının başında derslerini kaçırmasına neden olmuştu. O yaz, Doğu Amaric bölgesini vuran otuz yılın en şiddetli tayfunu Kitt, Janloon'u üç gün boyunca vurdu ve büyük hasara yol açtı. Jan Royal kampüsü bir hafta boyunca kapalı kalmıştı ve yeniden açıldıktan sonra bile Ru, derslerin dışında tüm zamanını No Peak klanının temizlik ve yardım çalışmalarına yardım ederek geçirmişti. Son sorun ise, yaşlılık nedeniyle köpeği Koko'nun sağır ve kör olması ve geçen ay yemek yemekte zorlandığı için birkaç dişinin

çıkarılmıştı. Ru, onu görmek için her hafta sonu eve gitmeye çalışıyordu.

Her şeyin üstüne, Ru gelecek yıl mezun olduğunda ne yapacağı konusunda kararsızdı. Kamu politikası alanında uzmanlaşmaya karar vermişti. Klanından uzakta kampüste yaşarken ve Yeşim Tepkisi Olmayanlar Yardım Derneği'ndeki diğer öğrencileri tanırken, ülkedeki en şanslı taş gözlü olarak doğduğunu fark etmişti. Bazen, eksikliğine rağmen, yönetici bir Yeşil Kemik ailesinin oğlu olmanın tüm ayrıcalıklarına sahipken, diğer tepkisiz insanlar, özellikle de Abukei'lerin maruz kaldığı aşağılanmalara neredeyse hiç maruz kalmayan, yürüyen bir paradoks gibi hissediyordu. Konumunu başkalarını yardım etmek için nasıl kullanabileceğini düşünmesi çok doğru geliyordu.

Ru, siyasi savunuculukla uğraşmak amacıyla kar amacı gütmeyen bir kuruluşta çalışmak isteyebileceğini düşündü, ancak babasının bunu onaylayacağından emin değildi. Pillar, iyi günlerinde Ru'nun fikirlerine açık davranırdı, ancak diğer zamanlarda sabırsızca yanıt verirdi. "Sen fazla idealistsin, oğlum. No Peak bir Yeşil Kemik klanı, hayır kurumu değil." Shotar'daki ofisin feci şekilde kaybedilmesinden sonra, klanın en acil ihtiyacı iş tarafındaydı. Ru'nun ailesine katkıda bulunmasının en iyi yolu, mezun olduktan sonra teyzesi Shae için çalışmaktı. Hava Adamı, teyzesinin onu Ship Street'te görmekten memnun olacağını söylemişti ve Ru'nun annesi de ona sert bir şekilde, "Yabancılara yardım etmeyi düşünmeden önce aileni düşünmelisin," diye hatırlatmıştı.

Ru, Dano'nun önerisini kabul etmeye ve biraz stres atmaya karar verdi. Küçük Persimmon'un Dağ bölgesinde olması onu bir an duraksattı, ama artık yirmi bir yaşındaydı ve sıradan bir yetişkin gibi klan sınırlarını geçerek aldığı her küçük riski ailesine bildirecek değildi. Dano'nun verdiği adrese vardığında ikinci kata çıktı ve salonun loş ışıklı, küçük bir dans pistinin etrafında kırmızı banklar, çiziklerle dolu ahşap masalar ve aynalı bir duvarın arkasına dizilmiş mini ışıkların olduğu bir batakhane olduğunu gördü.

Dano heyecanla onu barın arkasında çalışan zayıf, keskin yüzlü bir adama tanıttı. "Tadino, seni tanıdığımı söylediğimde bana inanmadı." Dano barın üstüne vurdu. "Bahsin parasını öde, keke!"

Tadino adındaki adam yaklaşarak sordu. "Sen gerçekten Kaul Rulinshin misin?" Aksanı vardı — Shotarian mıydı? — ve Ru'nun şaşkınlığına, sol yanağında dairesel bir yanık izi vardı.

Ru ehliyetini çıkarıp adama gösterdi. Adam güldü ve "Hay aksi! Tamam, Dano, sana bedava içkiyle ödeyeceğim." Her ikisine de bol miktarda hoji doldurdu ve Ru'ya selam vermek için alnını onun alnına dokundurdu. Gülümsediğinde, buruşuk yara izi gerildi ve gözünün köşesini çekti. "Her zaman bir Kaul ile tanışmak istemişimdir. Hatta klan dergilerine biraz bağımlı olduğumu bile söyleyebilirsin."

Bu yorum Ru'nun adamdan hoşlanmamasını sağladı. Klan dedikodularını ve Green Bones'un fotoğraflarını basan ucuz, kalitesiz dergiler Niko'ya hiç iyi davranmamıştı. Gerçi, adil olmak gerekirse, Ayt Ato dahil herkese kötü davranıyorlardı. Klanmag fotoğrafçılarının kamera ekipmanları parçalanmış, araçları ateşe verilmiş ve hatta öfkeli Green Bones tarafından kemikleri kırılmıştı, ama görünüşe göre para, faaliyetlerine devam etmeleri için yeterince iyiydi. Tadino, Ru'nun yüzündeki ifadeyi fark etmedi. Barda oturan başka bir adama, solgun, somurtkan, yüzü çarpık, muhtemelen Little Persimmon'un müdavimi olan bir adama dokundu. Adam yalnızdı ve yarısı boş içkisini inceliyordu. "Hey, duydun mu?" dedi Tadino. "Bu Pillar'ın oğlu, biraz saygı göster."

Gülmeyen adam Ru'ya bir bakış attı ve dikkatlice alnına dokunduktan sonra içkisine geri döndü. Tadino henüz bitirmemişti; müziğin sesini bastırarak bağırdı ve genç bir kadını bara çağırdı. "Juni, tahmin et kim bu?" diye bağırdı.

Kadının ince, dövmeli kaşları düz kaküllerinin altından yükseldi ve dolgun kırmızı dudakları takdirle aralandı. "Tadino, bu boktan bar sandığımdan daha havalıymış. Kaul Ru'nun buraya geldiğini bilmiyordum." Ru'nun yanına yanaştı ve kalçasıyla ona hafifçe dürttü, sesini şehvetli, imalı bir fısıltıya indirdi. "Dans pistinde bana gel, dans hareketlerini göstermeye hazır olduğunda." İçkisini aldı ve kalabalığın içine doğru yavaşça yürüdü.

Ru onu takip etmek istedi, ama Dano'yu bardan uzaklaştırdı ve fısıldadı, "Tadino'yu nereden tanıyorsun?" Arkadaşının serbest bir yaşam sürdüğünü ve her zaman saygın insanlarla takılmadığını biliyordu.

"Göçmen Hakları İzleme Örgütü'nde tanıştık." Dano'nun da dahil olduğu örgütlerden biriydi. Mültecilere yardım ediyordu. "Tadino Oortoko'lu. Eskiden bir barukan çetesinin üyesiydi ve hayatında zor zamanlar geçirdi."

Ru, "Neden damgalandığını biliyor musun?" diye sordu.

"O barbarca politikaya inanıyor olamazsın," diye bağırdı Dano. "Yeşil Kemikler, yabancı kanı taşıyan, aksanı olan ya da sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunan binlerce masum insanı damgaladı. Bu iğrenç bir şey."

"Buna katılıyorum demiyorum." Ru, Dano'nun her zamanki gibi Yeşil Kemikler hakkında genelleme yaptığını belirtmek istedi. Klan karşıtı faaliyetlerde bulunduğundan şüphelenilen insanları damgalama hevesi, Dağ klanındaki büyük bir grubun etkisiyle ortaya çıkmıştı ve Dağ klanının tüm Yumrukları tarafından da aynı şekilde uygulanmıyordu. Ama mesele bu değildi. Dano o kadar açık sözlü ve adil ki, damgalanmış her insanı haksızlığa uğramış olarak görüyordu ki, Ru bir gün arkadaşının gerçek klansız suçlularla yakalanıp, kendi suçu olmadan yüzüne kızgın bir boru dayandığını ya da daha kötüsünü yaşayacağından endişeleniyordu. "Kendini düşünmelisin," diye ısrar etti. "Sen de yanlış zamanda yanlış yerde bulabilirsin kendini.

—ve yanlış insanlarla." Ru, kendi kız kardeşinin Dano hakkında en kötüsünü düşünmeye hazır olduğunu, hatta Lott Jin'e onun adını bile anmaya hazır olduğunu unutmamıştı.

"Benim için endişelenme, keke. Sen eğlenmeye bak, tamam mı?" Dano küçük bir plastik torbadan siyah toz çıkardı. "Hey, biraz kum yapmak ister misin?" Ru başını sallayınca Dano omuz silkti ve "O zaman sana bir içki daha alalım" dedi.

Ru isteksizce konuyu kapattı, ama bir ara Dano ile bu konuyu tekrar konuşmaya karar verdi. Bu gece bu konu ortamı bozardı; sonuçta buraya eğlenmeye gelmişlerdi. Bir hoji daha istedi, bu sefer buzlu ve biraz anasonlu.

Dans pistinde çok güzel kızlar vardı, ama en dikkat çekici olanı, kısa siyah etekli ve uzun naylon çizmeli Juni'ydi. Payetli tişörtünün derin yakası, göğsündeki dövmeyi ortaya çıkarmıştı; siyah bir ok, göğüs dekoltesinden aşağıya doğru işaret ediyordu. Ru'ya davetkar bir gülümsemeyle baktı ve onun önünde dans etmeye başladı, müziğin ritmine uyarak baştan çıkarıcı hareketler yapıyordu. İkinci içkisini içtikten sonra Ru rahatlamış ve cesur hissediyordu. Ellerini Juni'nin kalçalarına koydu ve hoparlörlerden gelen her bas vuruşuyla birbirlerine yaklaşarak dans ettiler. Juni bacağını Ru'nun bacaklarının arasına kaydırdı ve karanlıkta vücutlarını birbirine sürtünürken uyluklarının üst kısmını Ru'nun ısınan kasıklarına bastırdı.

Ru, bu güzel kadının kendisine atılmasından dolayı heyecanlanmasına biraz utanıyordu. Niko ve Jaya'nın

daha sık seks yaptığını düşünüyordu ve kardeşlerinin sosyal statü için yaptıkları çabaları kıskanmasa da, bazen kıskançlıkla, ailesinin soyadının getirdiği tüm avantajlardan yararlanmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Bir odaya girdiğiniz anda statüye sahip olmak. Kadınların sizi istemesi. Tüm klanın yeşilliğini taşımak ve böylece her zaman kendinizden daha fazlası olmak. No Peak'in gerçek prensi olmak böyle bir şey olmalıydı, diye karar verdi.

Niko ve Jaya yerlerini doğal kabul ediyorlardı, ama Ru öyle değildi. Ara sıra bu ayrıcalıklar ona da nasip olduğunda, neden sonuna kadar tadını çıkarmamalıydı? Juni'nin göğüsleri ona bastırdı ve parfümlü terinin kokusu burnunu doldurdu ve beynine yükseldi. Ru ellerini sırtından beline, oradan da kalçalarına kaydırdı. Yükselen arzusu, kasıklarından parmak uçlarına kadar yayılan sıvı bir ısı gibiydi. Bu gece ihtiyacı olan şey oydu, tüm endişelerini bir kenara atmak, bu kadar çok düşünmeyi bırakmak. Juni kollarını boynuna doladı ve yanağının sıcaklığı onun yanağında karıncalanmaya başladı. Dudakları kulağına değdi. "Hadi, sana bir şey göstermek istiyorum."

Elinden tutup onu dans pistinden çekti. Ru, Dano'yu aradı ve arkadaşını iki kişiyle birlikte kırmızı banklardan birinde, tepsiden kumları üflerken gördü. Kıkırdayarak, Juni onu barın yan tarafına götürdü. Ru'nun sürprizine, mor bir perdenin arkasında, birkaç kanepe ve duvarların her yerine asılmış aynalar bulunan başka bir oda vardı. Ru, hangi yöne dönerse, kızarmış, parlak gözlü kendi yansımasını görüyordu.

"Vay canına, gizli bir oda," dedi Ru gülümseyerek. "Acaba neden burada?" "Kimin umurunda?" Juni onu yakaladı ve öpüştüler, çarpışan ağızları

sıcak ve açtı. Dudaklarında vanilya lip gloss ve lychee rom sodası tadı vardı. "Burada kimse bizi rahatsız etmez."

"Barda kal ve kimse gitmesin," diye fısıldadı Tadino, Bero'ya. "Dışarı çıkıp telefon edeceğim. Sen göz kulak ol."

"Burada durup o çocukların sevişmesini dinlemeyeceğim," dedi Bero ekşi bir sesle. Little Persimmon'daki gençlerin çoğu bu gece mutlu bir şekilde sarhoş ya da kafaları güzeldi. Birkaç tanesi banklarda sızmış, diğerleri

çiftler halinde salondan çıkıyordu. Ama Tadino, Bero'ya sadece bir içki içmesine izin vermişti. "Dikkatli olmalıyız," diye ısrar etti. "Bu gece, bir sonraki klan savaşını başlatıp her şeyi tersine çevireceğiz."

Tadino, sokaktaki ankesörlü telefona koşarak Koben Ashi'yi aradı ve kız arkadaşının Little Persimmon'da olduğunu ve bir yabancının ona pis ellerini sürdüğünü söyledi. Dağ klanının orta rütbeli bir üyesi, tanınmış bir meclis üyesi ve Ayt Ato'nun yakın kuzeni olan Koben Ashi, kıskanç bir piçti ve kadınına uzun süre bakan her erkeği döverek öldürebilirdi. Juni'ye göre, o ve Ashi şu anda ayrılmışlardı, ama görünüşe göre Ashi bunu hiç duymamıştı. Dağ klanındaki her erkek, Juni'nin zehirli bir çiçek olduğunu ve ona dokunmayacağını biliyordu, bu yüzden başka yerlerde eğlenmek için başka yerler arıyordu. Ashi'nin fatihi hastaneye düşürmesini umursamıyor gibiydi ve aslında, kısa bir süre sonra her zaman onunla tekrar bir araya geliyordu.

Bero, Tadino'ya hakkını vermek zorundaydı. Bu, son derece olası olmayan ama zekice bir plan, Bero'nun gençken aklına gelebilecek türden riskli bir plan. Barmen olarak Tadino birçok insanla tanışır ve her iki klan hakkında birçok dedikodu duyar. Juni'yi daha önce Little Persimmon'da görmüştü ve Kaul Ru'nun kişisel arkadaşı olan bir üniversite öğrencisi tanıdığını öğrenince, parçaları bir araya getirmek için bir plan yapmıştı.

"Yeterince uzun süre pislik gibi ezildik," dedi Tadino. Klanların kendilerine uyguladığı acımasız zulme karşı savaşmalı, bir şeyler yapmalıydılar. Klanlar arasında şiddet dalgası başlatmak baskıyı hafifletecekti. CFM'nin yeniden toparlanıp güçlenmesini sağlayacaktı.

Bero planı onayladı, ama hala şüpheleri vardı. Yıllar boyunca Green Bones'a karşı her türlü yolu denemişti. O bir katil, hırsız, mezar soyguncusu, kaçakçı, casus ve teröristti. Hala hayatta olması bile bir mucizeydi. Tekrar denemek için içinde hala bir şey kalmış mıydı? Öyle olduğuna inanmak istiyordu, içinde yanan ateşin yeniden alevlenebileceğine inanmak istiyordu.

Öte yandan, her şeyden uzak durup içmeye devam etmek çok daha kolay olurdu.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," dedi Tadino. "Sadece o çocukları burada tut ve kimse onları rahatsız etmesin. Sonra da tanık olarak burada kal. Ne dersin? Parmağını bile kıpırdatmadan klanların işlerini mahvedebilirsin."

Bu olasılık Bero'ya yeterince cazip geldi ve kabul etti. Koben Ashi, Little Persimmon'a gelecek ve bilmeden Pillar'ın taş gözlü oğluna vahşi bir dayak atacaktı. Kaul Hilo'nun şiddetli bir misillemeyle karşılık vereceği kesindi ve Janloon bombalamasından bu yana klanlar arasında sürdürülen kırılgan işbirliği paramparça olacaktı.

Tadino barı kapatıp boş bırakmış olduğu için Bero kendine bir bardak daha hoji doldurdu. Mor perdelerin arasından Juni ve Sütun'un oğlunun sevişmesini duyabiliyor ve görebiliyordu. Juni'nin eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı ve Kaul Ru'nun gömleğinin düğmeleri açılmıştı. Birbirlerine yapışmışlardı, tanımadıkları insanlar tarafından acımasızca kullanıldıklarının farkında değillerdi. Bero kendine acımaya alışkındı, ama terk edilmiş barda oturup ıslak şapırtıları ve arzu dolu inlemeleri dinlerken, bir ömür önce karanlık bir iskelede Fullerton makineli tüfekle ateş açtığı amcası olan yan odadaki genç adama acınası bir yakınlık hissetti.

Kırk yaşında Bero, her zaman talihin dalgaları arasında savrulan bir çöp parçası olduğu sonucuna varmıştı. İyi şans ve kötü şans, tanrıların anlaşılmaz eğlencesini uzatmak için kozmik bir oyun masasına dikkatsizce atılan aynı bahis çipinin iki yüzüydü. Ancak tanrılar sadece onu istismar etmemişti. Sütun'un oğlu bile kaderin bir piyonu idi.

"Hey, sapık olma," dedi Juni, Bero'ya. "Perdeyi kapat, olur mu?"

Juni'nin kısa, seksi saçları ve kalp şeklindeki yüzü Bero'ya Ema'yı hatırlattı. Ya da belki de ikisi de aciz bir erkeği sikinden sürüklediği için birbirlerine benziyorlardı. Ema çoktan ölmüştü, paramparça olmuştu, ama Bero hala ona kin besliyordu. Artık Juni'yi de sevmiyordu, sadece ona bakarak. Ema, Bero'ya çok kötü davranmıştı, ama bazen de iyi davranırdı. Ölmeyi planladığı için ona kendini sikmesine izin vermişti. Bero çok sarhoş olduğunda, belki de onu özlediğini düşünürdü. Belki Sampa, Cheeky ve Mudt'u bile özlemişti.

Bero kıpırdamayınca Kaul Ru ayağa kalktı, bir eliyle pantolonunun üstünü tutarak perdeyi kapatmaya gitti. Bero, "O seni kullanıyor, keke," dedi.

Genç adamın yüzünde kızarmış, aptal bir gülümseme vardı. "Bana uyar." "Seni aptal çocuk, kararları sen mi veriyorsun?" Acı bir küçümseme

'un ağzından düşüncesizce döküldü. Bero'nun ağzından. Genç, naif, pervasız

kendine güveni, bir zamanlar kendisini özel kılan ve istediği her şeyi elde etmesini sağlayacak olan şeydi. "Onun bir erkek arkadaşı var. Koben Ashi, Dağın Yumruğu."

Kaul Ru elindeki perdeyle durakladı. Juni'ye bir bakış attı, sonra tekrar Bero'ya baktı. İnanamama ve ardından yavaş yavaş kavrayan bir ifade yüzüne yayıldı. Bero vahşi bir zevkle alaycı bir şekilde güldü. "Tuzağa düştün, keke."

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu ve sesler salona ulaştı. Koben Ashi, kalan birkaç parti katılımcısını geçerek fırtına gibi içeri girdi, başını sağa sola çeviriyor, gözleri duyarsız bir öfkeyle parlıyordu. İki parmağı hemen arkasındaydı, Tadino da "Oraya, Kobenjen!" diye bağırarak barın yanındaki perdeli odayı işaret etti.

Fist, Bero'yu itip perdeyi çekerek, pantolonu açık bir şekilde geri çekilen Ru'yu ve kanepede yarı çıplak bir şekilde uzanan Juni'yi gördü. Öldürücü bir küfürle Kaul Ru'nun boğazını yakaladı ve onu odadan dışarı, bara doğru fırlattı.

Ru bar tezgahına çarparak düştü ve düşerken başını bir bar taburesine vurdu. Gözleri karardı ve kulaklarında çınlama başladı. Sersemlemiş ve yapışkan zeminde kıvrılmış halde, ilk ve saçma düşüncesi ayağa kalkmadan önce pantolonunu iliklemek oldu. Aptalca düğmeyi kurcaladı ve Koben Ashi onu yakasından tutup yerden kaldırıp başka bir duvara fırlatmadan önce fermuarını kapatmayı başardı. Şaşkınlık ve panik çığlıkları yükseldi. Little Persimmon'da kalan az sayıdaki kalabalık, eşyalarını kapıp çıkış merdivenlerine koştu. Öfkeli bir Yeşil Kemik'in yakınında olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlardı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim kızıma dokunuyorsun, seni küçük pis sıçan?" diye bağırdı Koben. "Yüzünü dağıttıktan sonra bir daha asla kadın yüzü göremeyeceksin, pislik."

Juni mor perdenin arkasından sendeleyerek çıktı, eteğini aşağı çekip gözyaşları olmadan ağlayarak, "Ashi, o sadece bir çocuk, bilmiyordu. Onu öldürme!" diye bağırdı.

Ru ayağa kalktı ve kendini savunmak için ellerini kaldırdı, ama Yeşil Kemiklerin yeşim taşından yapılmış gibi hızına yetişmesi imkansızdı. Koben onu midesine vurdu, ikiye katladı, sonra yere tekmeledi. Ru

ağzından nefes nefese, karnını tutarak acı içinde inledi. Gözünün ucuyla Dano'nun bağırarak sarhoş gibi sendeleyerek onu korumaya çalıştığını gördü, ama barmen Tadino onu kolundan tutup geri çekti.

"Ne kadar aptalım," diye düşündü Ru acı içinde. "*Aptal, aptal, aptal.* Dano'ya güvenmek aptallık, Dağ bölgesinde bu partiye gelip gardını indirmek aptallık, taş gözlü ve babasının en küçük çocuğu olduğu için düşmanların dikkatini çekmeyeceğini düşünmek aptallık."

Koben yakındaki bir bar taburesini kapıp tahta ayaklarından birini kırarak Ru'yu bayılana kadar dövmek için sopa olarak kullandı. Koben'in iki Parmaklısı biraz endişeli ama şaşırmamış bir ifadeyle izliyordu. İçlerinden biri, "Ashi-jen, bu çocuk Yeşil Kemik bile değil, buna değmez," dedi.

Ru, sandalyenin ayağı ıslık sesiyle aşağıya doğru gelirken çılgınca kenara atladı. Sandalyenin ayağı kafasını ıskalayıp omzuna çarptı. Bütün kolu uyuştu. *Kim olduğumu bilmiyorlar,* diye fark etti. Ailesi onu hep gözlerden uzak tutmuştu ve yüzü klan dergilerinde hiç çıkmamıştı. No Peak çevresi dışında kimse onu tanımıyordu, Mountain klanında ise hiç kimse. Çarpık suratlı adam haklıydı, Ru tuzağa düşürülmüştü. Ama Koben ailesi de öyle.

Ru kendini bir masanın arkasına attı. Öfkeli Fist masayı tekmeledi ve sandalye ayağını tekrar kaldırdı, ama engel Ru'ya sonunda ihtiyaç duyduğu iki saniyeyi kazandırdı ve o da belinin arkasındaki kılıfından kompakt pençe bıçağını çıkardı. Koben, aniden ortaya çıkan silaha bakmak için gözlerini aşağı indirdi ve o anki dikkatsizliğinde Ru, "Temiz bir bıçak!" diye bağırdı. Dövüşçü pozisyonuna geçti, pençe bıçağını önüne kaldırdı, burnundan kan damlıyordu. "Benim adım Kaul Rulinshin, Zirvesiz Sütun'un oğlu ve temiz bir bıçak sunuyorum!"

Koben Ashi, sandalyenin ayağını havada tutarak durakladı. Gözleri pençe bıçağından Ru'nun yüzüne kaydı. Yumruk'un yanağı, şüpheyle Ru'ya bakan iki Parmak ile bakışlarını değiştirirken seğirdi.

Koben, homurdanarak başını Ru'ya doğru çevirdi. "Lafı dolandırma. No Peak Pillar'ın oğlu böyle bir yerde mi?"

"Doğru!" Dano, sonunda Tadino'nun elinden kurtulup sendeleyerek öne çıktı. "O gerçekten Kaul Ru. Buraya eğlenmeye geldik, hepsi bu! O yanlış bir şey yapmadı, onun kim olduğunu bilmiyordu. O sadece taş gözlü bir üniversite öğrencisi!"

Koben'in parmak eklemleri sandalyenin ayağına sıkıca yapıştı. Juni'ye döndü. "Seni küçük fahişe, onun Kaul olduğunu öğrendin ve bacaklarını kapalı tutamadın mı? Beni No Peak'le başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun, orospu?" Kadının yüzü bembeyaz oldu. "Hayır, hayır, Ashi, asla yapmam...

Dizlerinin üzerine çöktü, artık gerçekten ağlıyordu. "O bana yaklaştı ve ben hayır diyemedim."

"Bu doğru değil." Ru'nun gözleri öfkeyle parladı. "Koben-jen, onun kim olduğunu bilmiyordum. Sana zarar vermek istemediğimi söylediğimde yalan söylemediğimi anlayabilirsin umarım. Ama sen gerçekleri öğrenmeye bile tenezzül etmeden bana saldırdın, bu da senin de suçun. Bu meseleyi çözmenin tek yolu temiz bir kılıçtır."

Koben kaşlarını çattı. "Kaul olsan bile, acemi değilsin. Benimle düello yapamazsın."

Ru başını salladı. "Sen değil. *O*." Dikkatini Tadino'ya çevirdi ve pençe bıçağının ucuyla onu işaret etti. "Bunu *sen* ayarladın. Dano'dan beni bu gece buraya getirmesini istedin, kim olduğunu söylemeden beni Koben'in kız arkadaşıyla tanıştırdın ve Mountain'ı buraya çağırıp beni dövdürdün." Ru'nun ifadesi o kadar korkutucuydu ki, odada kalan herkes onun gerçekten Kaul Hiloshudon'un oğlu olduğunu artık şüphe duymadan anlayabilirdi. "Bu geceye kadar seni hiç görmedim, bu yüzden benden neden nefret ettiğini anlayamıyorum. Beni aileme zarar vermek için kullanmak istemiş olmalısın. Bunu kişisel algılıyorum. Şimdi benimle dövüşebilirsin ya da daha sonra babama hesap verebilirsin."

Tadino merdivenlere doğru koştu ama çok uzağa gidemedi. Koben'in iki parmağı Yeşil Kemikler'in olağanüstü hızıyla hareket etti ve onu kollarından yakaladı, salona geri sürükleyerek Ru'nun karşısına dikti. Barmenin dudakları korkuyla gerilmişti; planının bu kadar ani bir şekilde bozulup, beklenmedik bir şekilde onu tuzağa düşürmek için yeniden örülmesine şaşkınlık içinde bakıyordu. Gözleri odanın içinde dolaştı ama hiçbir yerde yardım bulamadı. Dano, tilki inine kapılmış bir tavşan kadar korkmuş ve şaşkın görünüyordu, barda oturan çarpık yüzlü yabancı ise geride duruyordu.

"Silahını seç," diye emretti Ru.

Dano'ya göre, Tadino eskiden bir barukan çete üyesiydi. Adam zayıf ya da korkak görünmüyordu. Aslında, daha önce pek çok kavgaya karışmış biri gibi görünüyordu, çoğu insanın normalde kavga etmek istemeyeceği türden birisi. Ru'dan oldukça iriydi. Ancak

Ru'nun elindeki pençe bıçağını görünce tereddüt etti. Genç adam, küçük yaşlardan beri babası tarafından eğitilmiş olduğu için bıçağı rahat ve kendinden emin bir şekilde tutuyordu.

"S-silah yok," diye cevapladı Tadino. Çıplak elleriyle fiziksel üstünlüğü vardı.

Ru, Koben Ashi'ye seslendi. "Koben-jen, bu adamla temiz bir düello yapıp aramızdaki husumeti giderirsem, aramızda hiçbir husumet kalmayacağına ve ailelerimizin bu işe karışmayacağına söz verir misin?"

Koben'in cevabını beklerken nefesini tuttu. O anki panik içinde, temiz bir kılıçla dövüşmeyi teklif etmişti çünkü bu, hiç şansının olmadığını düşündüğü bir durumda kontrolü ele geçirmek ve onurunu savunmak için tek yoldu. Ama şimdi, Tadino'yu gerçekten cezalandırmak istiyordu. Ru bu fiyaskodan sonra babasıyla yüzleşecekse, itibarını korumak için düzgün bir düello yaptığını söylemek istiyordu, Dağ bölgesinde yanlış kıza sarkıştığı için mor mor dövüldüğünü değil. Niko, babalarının kalbini zaten yeterince kırmıştı; Pillar böyle aşağılayıcı bir olaydan sonra onun hakkında ne düşünecekti ve Kobens'lere ne yapabilirdi?

Koben Ashi de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "Evet," dedi. "Katılıyorum."

Ru pençe bıçağını kınına soktu ve kanlı burnunu koluna sildi. Normalde başkalarına karşı cömert davranmaya meyilli biriydi, bu yüzden gerçekten kötü niyetli insanlarla karşılaştığında öfkesi şiddetli olurdu. "Tanrılara dua et, çünkü çıplak elle düello da daha az acıtmayacak, sana söz veriyorum." Öfkeyle, rakibine saygı göstermeden alnına dokunarak selam verdi. "Neden yaptın?"

Tadino dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu. Yanağındaki öfkeli yuvarlak yara izine dokundu. *"Neden?* Bir fare neden onu öldüren köpeği ısırmaya çalışır? Kaç kişinin dövüldüğünü, damgalandığını veya götürüldüğünü biliyor musun? *Lanet olası yüzüme* bak." Yere tükürdü. "Bir devrim olacaktı. Janloon bombalaması tüm klan liderlerini öldürecekti ve Klan Dışı Gelecek Hareketi yeni bir toplum kuracaktı." Tadino'nun sözleri zehirle doluydu, ama gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Neden o çöp klan dergilerini okuduğumu biliyor musun? Yeşil Kemik köpeklerinin sonunda birbirinizi öldürmenizi umuyorum."

"Ben Yeşil Kemik değilim," dedi Ru. Hızlı bir şekilde kafasına dört yumruk attı: iki jab, bir sol kroşe ve sağ kroşe, Tadino içgüdüsel olarak yüzünü korumak için kaçarken yanağına sıyırdı. Ru, rakibinin uyluğuna şiddetli bir tekme attı.

Tadino acı içinde tısladı ve Ru'nun yüzüne, sonra vücuduna yumruk attı, onu defalarca vurduktan sonra omzunu Ru'nun göğsüne çarptı ve onu en yakın duvara sıkıştırmaya çalıştı. İkisi birbirlerinin uzuvlarını sıkıştırmaya çalışarak boğuşmaya başladılar. Ru, Tadino'nun keskin dizlerinden birini midesine yedi ve tüm nefesi bir homurtuyla dışarı çıktı, öne doğru eğildi. Gözleri şiddetle yaşardı. Koben'in sert darbeleriyle zaten bir düzine yerinden yaralanmıştı ve Tadino'nun her darbesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ancak Ru zayıf olmaya ve savaşmaya alışkındı. Kaul Du Akademisi'ne hiç gitmemişti, ancak Pillar oğlunun dövüş eğitimi almadan büyümesine izin vermezdi, bu yüzden Ru babası, amcaları ve ailesinin özel antrenörleri tarafından bolca eğitilmişti. Bıçak dövüşü tatbikatları, atış talimleri ve yeteneklerine asla ulaşamayacağı Green Bones ile sparring maçları yapmıştı. Koben Ashi gibi bir Fist'e rakip olamazdı, ancak yeşim taşı olmayan başka bir adama karşı hazırlıklarının sağladığı tüm avantajlara sahipti. Ayrıca Tadino'dan yirmi yaş daha genç ve çok daha formdaydı. Tadino ise sadece birkaç dakika ve birkaç vuruş sonra nefes nefese kalmıştı.

Rakibiyle yakın mesafede boğuşan Ru, soğukkanlılığını korudu; başını katlanmış kollarının arasına sakladı ve dirseklerinin ucuyla daha iri adamın göğüs kemiğine ve kaburgalarına birkaç kez sertçe vurdu. Tadino'nun onu tutan elleri gevşedi. Ayrılırken Ru, Tadino'nun çenesine sert bir yumruk attı ve onu geriye sendeletti. Tadino yüzünü tutarak küfür.

"Klanı olmayan köpek," dedi Ru hor görerek. "Damgalanmaktan daha kötüsünü hak ediyorsun."

Tadino Ru'ya koştu ve daha büyük ve ağır olmasını kullanarak onu yere indirmeye çalıştı. Ru geriye atladı, yere uzandı ve Tadino'nun boynunu başının arkasına sıkıştırdı. İki adam yere düştü. Dano boğuk bir alarm sesi çıkardı ve Dağ Yeşili Kemikler geri çekilerek sandalyeleri kenara itti.

Tadino, kızarmış yüzüyle, etli kollarını Ru'nun beline dolamaya ve onu yere yapıştırmaya çalıştı. Ru, diğer adamdan çok daha hızlıydı; tüm vücudunu döndürdü ve bacağını rakibinin sırtına attı.

bir kolunu adamın boynuna dolayarak, öfkeyle sallandı, Tadino'nun kulağına ve çenesine yumruk attı, dirseğinin ucunu adamın boynunun arkasına defalarca vurdu ve hırladı.

Tadino karnının üstüne yığıldı ve darbelere karşı korunmak için ellerini başına koydu. Ru, yumruklarını adamın böbreklerine indirmeye başladı. Çaresizce Tadino, Ru'yu üzerinden atmaya, yuvarlanmaya çalıştı. Ru ayaklarını yere koydu ve adamın dönmesi için bacaklarıyla tutuşunu biraz gevşetti, sonra tekrar üzerine atladı, dizini adamın göğsüne bastırdı ve yüzüne tekrar tekrar vurarak ona saldırmaya devam etti. Tadino kan kusarak "Dur, pes ediyorum!" diye bağırdı. Ru durmadı. Odadaki kimse onu durdurmak için harekete geçmedi. "Pes ediyorum!" diye boğuk bir sesle söyledi Tadino. "Pes ediyorum dedim. Dur, dur, *dur!*"

"Yeşim taşım yok diye benimle dalga geçebileceğini mi sandın?" Ru, Tadino'ya tekrar yumruk attı ve adamın dişlerine yumruklarını vurdu. "Ailemle, No Peak klanıyla uğraşmak mı istiyorsun?" Tadino'yu öldürmek gibi bir niyeti yoktu, ama adrenalin ve ilkel öfkeyle doluydu ve adamın hak ettiğini sonuna kadar almasını sağlayacaktı, Kobens'lerin bile yanlış yorumlayamayacağı bir mesaj verecekti. Ru taş gözlü olabilir, ama ailesinin zayıf halkası olmayacaktı. O babasının oğluydu; hiçbir kavgadan geri çekilmeyecek, kimse tarafından kullanılamayacaktı. Kaul ailesiyle *kimse* uğraşamazdı.

Bero hayatında birçok korkunç şey görmüştü, ama bundan sonra olanlar asla hafızasından silinmeyecekti. Tadino, panik içinde, dövülerek öleceğine inanarak, Ru'yu çılgınca itmeye çalıştı, göğsüne ve kalçalarına vurarak. Barmenin eli, Ru'nun belindeki gevşemiş pençe bıçağının kılıfına düştü. Çırpınan, kader anında, silahın kabzasına uzandı ve üstündeki adama çılgınca sapladı. Pençe bıçağı Ru'nun boynuna saplandı ve ince çelik boğazını kesti.

Bir saniye boyunca kimse ne olduğunu anlamadı. Her iki adam da şok içinde birbirlerine baktılar, Ru'nun gömleğinden ve altındaki adama kan akıyordu. Ru şaşkınlıkla boynunu tuttu ve yana devrildi, ağzı açılıp kapandı. Juni boğuk bir çığlık attı. Dano şok içinde yere yığıldı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Koben Ashi. *"Lanet olsun*." Dağ Yumruğu dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Kaul'un boynuna sıkıştırarak genç adama Kanal açmaya çalıştı, ama işe yaramadı. Kesik çok temiz

ve derindi ve Koben Yeşil Kemik doktoru değildi. Bero korkmuş gözlere baktı ve içlerindeki hayatın söndüğünü gördü.

Tadino, pençe bıçağı hala elinde sıkıca tutmuş halde, ellerinin ve dizlerinin üzerinde geriye doğru sürünerek kaçtı. Yüzü mahvolmuş kırmızı bir hamur gibiydi, burnu ezilmiş ve dudakları yarılmıştı, ama morarmış gözlerinin akı, güvenli bir yer bulmaya çalışarak odanın içinde dolaşıyordu. Gözleri Bero'ya takıldı ve yalvarırcasına baktı. Ağzını yalvarmak için açtı, ama ses çıkmadı.

Koben topuklarının üzerine oturdu, elleri ve kolları yapış yapış ve kırmızıydı. Yüzü, Kaul'un vücudu kadar hızlı kan kaybediyordu. Dağ Parmaklarından biri titrek bir sesle, "Ne yapacağız, Koben-jen? Eğer Zirvesiz Sütun bizi suçlarsa..." dedi.

"Kaul Hilo bu odadaki herkesi öldürecek," dedi Koben.

Tadino tekrar kaçmaya çalıştı. Yaraları çok ağırdı, birkaç metre bile ilerleyemedi. Koben, adamı yere deviren bir Savunma hareketi yaptı, sonra Tadino'yu boğazından yakaladı ve onu kesme tahtasına götüren bir kasap gibi kolunu uzattı. "Eli boş bir düello seçtin ama pençe bıçağı çektin," dedi Koben. "Temiz bir bıçağı kirlettin. Hayatın hiçbir değeri yok."

"O beni öldürecekti," diye hıçkırarak söyledi Tadino, kırık dişlerinin arasından.

"Ben bir *Koben'im*," dedi Fist nefes nefese. "Kuzenim bu lanet klanın varisi! Bunun suçunu üstlenemem. *Yapamam*." Kaul Ru'nun cesedine tekrar baktı, sonra parmaklarına. Bero, güçlü Green Bones'ların yüzlerinin bu kadar korkmuş ve çaresiz görünebileceğini hiç hayal etmemişti.

Dano yerde ağlıyor ve kusuyordu. Juni, makyajı gözyaşlarıyla akmış halde erkek arkadaşının yanına sendeleyerek gitti ve çılgınca koluna yapıştı. "Ashi, ölmek istemiyorum. Lütfen, hemen birlikte kaçalım. Ashi, seni seviyorum..." Koben, kızın yüzüne şiddetle tokat attı ve kız sersemlemiş bir halde yere düştü.

"Kaçarsak, işimiz biter." Koben titrek eliyle saçlarını karıştırdı. "Ailem bize yardım eder. Annem Kraliyet Konseyi'nde. Kaul'lara bu karışıklıkla hiçbir ilgimiz olmadığını kanıtlamalıyız, duydun mu? *Hiçbir şey*."

Bero, fırsatı varken kulüpteki diğer herkesle birlikte gitmeliydi. Ne zaman gitmesi gerektiğini anlayacak kadar sağduyu ya da normal bir insan içgüdüsü hiç olmamıştı. Şimdi Koben'in parmakları tek çıkışı kapatıyordu, bu yüzden Bero, Koben'in Tadino'yu yere atıp kollarını ve bacaklarını kırmaya başlamasını izlemekten başka seçeneği yoktu.

Tadino'nun düelloda zaten çok ağır yaralandığını düşünürsek, bu kadar uzun süre dayanacağını kimse tahmin edemezdi. Adam çığlık atıp, debelenip, canını bağırarak yalvardı, ama sonunda hiç kıpırdayamadı. Kırık kemiklerden ve bükülmüş uzuvlardan oluşan bir çuval gibiydi, Koben sonunda boynunu kırdığında boşluğa bakıyordu.

Juni, erkek arkadaşı Tadino'nun parçalanmış bedeninden uzaklaşıp ona doğru geldiğinde korkuyla sinip kaldı. "Ashi, lütfen, yapma," diye hıçkırarak ağladı, gözyaşları ve maskara izleri yüzünden akıyordu. "Seni seviyorum, sadece kıskandırmak istedim. Sen de beni hala sevmiyor musun?" Koben, kız arkadaşının boğazını elleriyle kavradı ve tüm gücüyle sıktı, onu dakikalar içinde boğarak öldürdü.

"Onlara ne yapacağız?" diye sordu Parmaklardan biri, Dano ve Bero'ya bakarak.

Dano korkudan neredeyse katatonik bir halde yere kıvrılmıştı. Altına işemişti. Koben onu ayağıyla dürttü. "Sen Kaul'un arkadaşıydın, değil mi? Seni No Peak'e teslim edeceğiz, onlar seninle ne yapacaklarına karar versinler." Dano'yu kısmen ayağa kaldırdı ve üzerine eğildi. "Ama onlara her şeyi anlatmalısın. Her şeyi gördün, burada olanları onlara anlatmalısın, anladın mı?"

Koben ilk kez Bero'ya baktı. "Sen de kimsin lan?"

Bero başını çevirip Küçük Persimmon'daki katliamı gördü: kan ve cesetler, kırık ve dağınık mobilyalar, işeme ve korku kokusu. Boş bir kasabada kuru, uluyan bir rüzgar gibi geniş ve boş bir boşluk Bero'nun içinden geçti. Kaul Ru'nun genç, hareketsiz yüzü ona üzgün ve ciddi bir suçlamayla bakıyor gibiydi. *Kötü şans*, diyordu sanki. *Her zaman kötü şans.*

"Ben sadece barda düzenli bir müşteriyim," dedi Bero. "Ben hiç kimseyim."

"Hiç kimse," diye tekrarladı Koben, sonra sesinde bir delilikle kıkırdadı. "Pekala, Bay Hiç Kimse, yaşamak istiyorsan yapman gereken şey şu. Dışarı çık ve herkese gerçeği anlat, anladın mı? Her Lantern Adam'a, polise, haber muhabirine... Gördüklerini anlat onlara. Kaul Hilo'nun kim olduğunu öğrendikten sonra ona parmağımı bile sürmedim. Sorumlu olanlar klansız pisliklerdi. Janloon bombalamasını gerçekleştiren ve babamı öldürenlerin aynısı... *Onlardan* biriydi. Ölmeden önce ona acı çektirdim ve kendi kadını da onun için öldürdüm. Herkese anlat, duydun mu? Sana inanacaklar. Kimseye inanmayacakları birine inanacaklar."

Son bir kez, diye düşündü Bero. *İyiye kötü şans, son bir kez.* "Tabii," dedi Bero. "Anlıyorum."

Ve o, kendisini kahkahalara boğup cehenneme giderken tanrıların yüzüne tükürmek isteyecek kadar net bir şekilde anladı. Onu her zaman açıklanamayan akıntılarla sürükleyen, acı içinde hapseden ama en tuhaf anlarda koruyan şey, kasıtlı ve güçlü bir kader değildi. Önemsizlikti.

Bero ellerini birleştirip alnına dokundu. "Onlara söyleyeceğim. Herkes için kötü bir talihti. Kaderdi." Kimseye dokunmadan Little Persimmon'dan çıktı, dar merdivenlerden indi ve gecenin karanlığına karıştı.

BÖLÜM

50



Korkunç Gerçekler

Hilo, uyurken bir şeyin - bir ses ya da olağandışı bir enerji - duyularını uyandırdığının belirsiz farkındalığıyla birdenbire uyandı. Karanlıkta hareketsizce yatarken, Algısını ulaşabildiği kadar uzağa uzatarak, tedirginlik hissi yoğunlaştı. Ancak, bir şeylerin ters gittiğine onu ikna eden yeşim yetenekleri değil, yatak odasının pencerelerine vuran titrek bir ışık parıltısıydı. Bir arabanın farları, malikanenin kapısından girip evin önündeki yola çıkıyordu.

Wen'i uyandırmadan yataktan kalktı. Yatak odasının kapısını sessizce kapatıp merdivenlerden aşağı indi. Merdivenlerin dibine vardığında, araba kavşağa geliyordu ve hiper duyarlı Algısı, araçta dört adam olduğunu fark etti. Onlardan biri kuzeni Anden'di. Hilo ön kapıyı açtığında, klanın iki Fingers üyesinin park etmiş arabadan indiğini gördü. Eve doğru ilerlemediler, arabada kalarak arka koltukta çökmüş birini korudular ve Anden'in Pillar'la buluşmak için tek başına yürümesi için izin verdiler. Bu ayrıntı, Hilo'ya kuzeninin yüzünü görmeden bile, korkunç bir şey olduğunu hemen anlattı.

Yıllar geçtikçe, Dr. Emery Anden'in Pillar'ın kulağı olduğu, Kaul Hilo'nun kuzenine belki de herkesten daha fazla güvendiği, klan içinde ve gözlemciler arasında herkesin malumu haline gelmişti. Pillar ile özellikle hassas veya zor bir konuyu konuşmak gerekirse, bunu en iyi Anden yapabilirdi. Bu yüzden, Anden'in eve ulaşması için geçen birkaç saniye içinde, Hilo, doktorun gece yarısı gelmesinin nedenini kendine hazırlamak için kısa bir zaman dilimi buldu.

kendini hazırlamak için kısa bir fırsat buldu. Anden'in evin sarı ışığında aydınlanan üzgün ifadesini gördüğünde, hiçbir şey söylemedi, ama kenara çekilip kuzeninin sessizce içeri girmesine izin verdi. Hilo kapıyı kapattı ve arkasını döndü.

Anden oturmadı ve ayakkabılarını çıkarmadı. Sütunun önündeki antrede durdu. Yüzü bitkin, gözleri şişmişti ve haberi veren kişi olmasına rağmen konuşamıyor gibiydi. "Hilo-jen," diye başladı, ama devam etmekte zorlanıyordu.

Hilo'yu, kıyıya vuran bir dalga gibi önsezili bir keder kapladı. "Sorun yok, Andy. Söylemen gerekeni söyle."

Bu beklenmedik nazik sözler, Anden'i şiddetli bir fiziksel darbe gibi etkiledi ve onu geriye doğru sendeletti, ama boğazındaki seti yıktı. "Ru bu gece bir düelloda öldürüldü."

Hilo gözlerini kırptı. Teröristlerin bombası patladığında ve Kekon Jade Alliance binası üstüne çöktüğünde, daha önce hiç hissetmediği ve tarif edemediği bir hisse kapılmıştı. Ayaklarının altındaki zemin parçalanıyordu. Anlık bir ağırlıksızlık, ardından aniden onu saran karanlık ve o kadar şiddetli bir baskı ki, hareket edemiyor, nefes alamıyor, hatta düşünemiyordu.

Şu anda hissettiği şey buna benziyordu, ancak görünmez ve sessizdi; sessiz, özel ve tam bir parçalanma. Onu o anın farkındalığına bağlayan tek şey, önünde duran Anden'di. Kuzeninin üzüntüsü hissedilebilirdi, ancak Pillar'ı için durumu daha da kötüleştirmemek için elinden geleni yapıp üzüntüsünü kontrol etmeye ve saklamaya çalışıyordu.

Hilo oturma odasına üç adım attı ve kanepenin arkasına tutunarak, kuzeninin yüzüne bakıp konuşacak kadar kendini toparlayana kadar ona yaslandı. "Ne olduğunu anlat bana."

Anden, Hilo'ya karşı bir koltuğun kenarına oturdu ve bildiği her şeyi anlattı. Nöbetçiydi, ama dairesinde uyukluyordu ki çağrı cihazı çaldı ve hastaneye çağrıldı. Sıradan bir acil hasta beklerken, yerine dağ adamları tarafından getirilen yeğeninin cesedini görmek, şokun ötesinde bir şey olmalıydı, ama yine de olabildiğince sakin ve olgusal bir şekilde konuşmaya hazırdı. Anlatmayı bitirdiğinde ayağa kalktı ve titrek ellerle dolaptan en sert hoji'yi kendine doldurdu.

Hilo tüm bu süre boyunca dinledi ve tek kelime etmedi. Acının başlangıcı, kardeşi ve kayınbiraderlerinin ölümünden sonra bile hazırlıklı olabileceği her şeyden daha şiddetliydi, ancak beyninin küçük ama bilinçli bir kısmı, Wen'in hala yukarıdaki yatak odasında uyuduğunu hatırlıyordu ve bu bilgi tek başına, yere yığılmak ve bir hayvan gibi ulumak suretiyle onu uyandırmaktan alıkoydu.

Sonunda konuştu. "Hikayeye inanıyor musun?"

Hilo, yeterince güçlü bir neden ve planlama ile temiz bir kılıç düellosu manipüle edilebileceğini, cinayetin planlanabileceğini herkesten iyi biliyordu. Yine de, "*Kimin ölmesi gerekiyor?"* diye ateşli bir şekilde kendine sorarken, düşmanının mantığını anlayamıyordu. Ru'nun ölümü Dağ için hiçbir şey ifade etmiyordu, barukan çeteleri, Crews ya da başka biri için ise daha da az. Ru, Yeşil Kemik ya da klan liderliğinin varisi değildi. Kimse için bir tehdit ya da engel değildi. O, sadece Hilo'nun oğluydu.

Anden, "Dışarıdaki arabadaki adam Ru'nun üniversiteden arkadaşı. Onunla ve Kobens'lerle ayrı ayrı konuşurken yeşim taşımı takıyordum ve herhangi bir aldatmaca hissetmedim. Hilo-jen, bir hile olmadığını söylemiyorum. Lott Jin'in adamları kendi sorgulamalarını ve soruşturmalarını yapacaklar ve şüpheli bir şey varsa mutlaka bulacaklardır. Şu ana kadar bildiklerimizden yola çıkarak tek söyleyebileceğim şey... " Anden, Pillar'ın yüzüne bakmadan önce zorlukla yutkundu. "Şu anda, bir kaza gibi görünüyor. Yanılıyorsam, ölmeyi dilerim."

Dışarıda, sanki dünya durmuş gibiydi. Hilo kanepenin etrafından dolaşıp Anden'in yanından geçerek merdivenlere doğru yürüdü. Sütun, kuzeninin omzuna ağır bir elini koydu. "Teşekkür ederim, Andy," diye fısıldadı. Sonra yukarı çıkıp karısını uyandırdı ve oğlunun öldüğünü söyledi.

Janloon şehri, cinayet çılgınlığını bekliyordu. İntikam söz konusu olduğunda Kaul Hiloshudon'dan daha güvenilir kimse yoktu ve oğlunun ölümü için, mutlaka *bir yerlerde* korkunç bir intikam alınacaktı. Jaya, Toshon'dan bir düzine Parmaklı ile eve döndüğünde, No Peak'in bekleyen savaşçılarının çoğunun duygularını dile getirdi ve

babasının ayaklarına atarak gözyaşları içinde yalvardı: "Baba, kimi öldürmemiz gerektiğini söyle, ben yaparım!"

Kimse ona cevap veremedi. Ru temiz bir bıçak sunmuştu. Boynuz'un adamları, Dağ'ın ya da başka birinin Ru'nun ölümünü planladığına dair hiçbir kanıt bulamadı. Kulüpte Ru ile birlikte olan üniversite öğrencisi o kadar çok sorguya çekildi ki, neredeyse akıl sağlığını yitirecekti ve hikayesi, polise isimsiz olarak konuşan başka bir görgü tanığı tarafından da doğrulandı. Shae'nin ısrarı üzerine Hilo, tek suçu değersiz bir arkadaş olmak olan Dano'yu bağışladı. Little Persimmon'da olanlardan dolaylı olarak sorumlu tutulabilirlerdi, ancak Klan Dışı Gelecek Hareketi'nin daha geniş çaplı bir komplosu olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Yıllarca süren acımasız zulüm ve yabancı desteğin kaybıyla, CFM zaten son nefesini vermek üzereydi. Tadino'nun klanları savaşa kışkırtma girişimi, çaresiz bir son çırpınış olmuştu.

Trajedinin ertesi günü, Pillar, Hava Adamı, Boynuz ve kuzeni Anden ile birlikte çalışma odasına çekildi. Saatler sonra, kızarmış gözlerle ve somurtkan yüzlerle odadan çıktılar ve Hilo klana emirlerini verdi. Ru'nun ölümünün koşulları tam olarak anlaşılana kadar, Dağ'a misilleme saldırıları yapılmayacak, isimler fısıldanmayacak, onay olmadan kan dökülmeyecekti. Emirlerinin değişebileceğini açıkça belirtmiş, ancak emirlere uyulması gerektiğini vurgulamıştı. Klanın tüm üyeleri, bu kararın Pillar'ın danışmanları tarafından alındığını biliyordu. Danışmanlar, böyle bir zamanda bile soğukkanlı ve ihtiyatlı davranan kişilerdi.

Ru'nun cenaze töreninin sabahı, meclis üyesi Koben Tin Bett, ailesinin birkaç üyesiyle birlikte Kaul malikanesine geldi. İri yapılı, matron bir dul olan Koben, artık altmışlı yaşlarındaydı ve kendi Sütunuyla son zamanlarda yaşadığı sürtüşmelere rağmen siyasi kariyerinde hala yükselişteydi. Beyaz bir şal giymişti ve yüzü beyaz yas tozu ile kaplıydı. Yanında, nihayet üniversite mezunu olan ve kısa süre önce Tem ailesinin bir üyesiyle nişanlanan Ayt Ato da vardı. Hilo, evden çıkıp, Horn ve Weather Man'in eşliğinde avluda onlarla buluşmayı kabul etti.

"Kaul-jen," dedi meclis üyesi Koben, Hilo'ya her zamanki kendini beğenmiş anne tavırlarından uzak, derin bir selam vererek. Kadın gerçekten gergin görünüyordu, dudaklarını ıslatıyor ve şalını oynatıyordu. "Kaybınız için çok üzgünüm. Kabilelerimiz ve ailelerimiz geçmişte birbirine düşman olmuştu, ama sevdiğini kaybetmek evrensel bir acıdır. Koben ailesinin en derin taziyelerini kabul edin lütfen."

Ayt Ato, Koben Bett'in örneğini takip ederek Hilo'ya ciddiyetle selam verdi. Boğazını temizledi. Etrafta kamera olmadığı için tam olarak nerede durması ve hangi yöne bakması gerektiğini bilemiyor gibiydi. Ato, konuşmadan önce yakındaki tüm No Peak muhafızlarına dikkatle baktı. "Kauljen, keşke farklı koşullar altında buluşmuş olsaydık. Teyzem Ayt Mada, Pillar olarak kuzenim ve arkadaşlarını sorguladığını ve bu trajedide herhangi bir kötü niyetleri olmadığını tespit ettiğini sana iletmemi istedi."

Söz konusu üç adam, Koben Ashi ve iki Parmak, öne çıkıp Hilo'nun önünde diz çöktüler. Başları gazlı bez ve bandajlarla sarılmıştı. Gözleri yere bakarken, her biri kaldırdıkları ellerinde küçük siyah tahta kutular sundular.

"Kaul-jen," dedi Koben Ashi. "İki ailemizi de yok etmeye çalışan klansız köpeklerin entrikalarından oğlunuzu kurtaramadığım için affedilmeyi diliyorum. Oğlunuzun katili, ben onun canını almadan önce büyük acılar çekti, umarım bu size biraz olsun teselli olur. Yine de ben ölmeyi hak ediyorum, ancak merhametinizle benim ve suçsuz parmaklarımın canını bağışlarsanız, ortak düşmanlarımıza karşı acımasız olacağım." Sözler, açıkça prova edilmiş gibi, sert ve tonlamasız bir şekilde çıktı.

Hilo'nun yüzünde tanıdık bir duygu belirdi: gözlerinde öfkeli bir ışık, ağzında bir seğirme. Bir an için, her iki tarafta izleyen herkes, pençeli bıçağını çekip diz çökmüş üç adamı öldüreceğini sandı. Hazır başlamışken Ayt Ato'yu da öldürmez miydi? Avlu nefesini tutmuş, hareketsizdi. Koben Ashi'nin yüzü soldu ama gözlerini yerden ayırmadı. Kara kutu hafifçe titredi.

Sonra Hilo'nun gözlerinden şiddet gölgesi kayboldu. Kobensler herhangi bir koruma ile gelmemişlerdi, ancak Pillar of No Peak'in oğlunun cenazesine kötü şans getirmeyeceğini akıllıca hesaplamışlardı. Hilo uzanıp Koben Ashi'nin kesik kulağının bulunduğu siyah kutuyu aldı. İki Fingers'ın kulaklarını da kabul etti. Bunu tek kelime etmeden yaptı.

"Tanrılar merhametin için sana lütuf versin, Kaul-jen," diye mırıldandı Konsey Üyesi Koben. Tüm Kobens, nezaketin elverdiği kadar aceleyle geri çekildiler, rahatlamaları yüzlerinden okunuyordu. Onları olaydan bu kadar şiddetle uzaklaştırıp, Dağ klanının en büyük düşmanı önünde kendilerini alçaltmak gibi olağanüstü bir adım atmaya iten, sadece No Peak'in misillemesinden korkmaları değildi. Ru, henüz ergenlik çağından çıkmış, taş gözlü, jadesiz biriydi. Kobens, siyasi nüfuza sahip ve klan liderliğine göz dikmiş, gururlu bir gelenekçi Yeşil Kemik

ailesiydi ve siyasi nüfuzları vardı, gözleri klan liderliğine dikilmişti. Aisho'yu çiğnediklerine dair herhangi bir ima veya hatta kalıcı bir şüphe, itibarlarını ciddi şekilde zedeleyebilirdi. Kaul Hilo'nun jestlerini kabul etmesi, onları aklamış oldu. Herkese savaş olmayacağına dair bir açıklama oldu.

Kaul ailesinin tüm üyeleri, Hilo'nun bu kararı vermek istemediğini biliyordu. Ama Ru böyle isterdi. Ru her zaman şefkatli davaları savunmuş, No Peak'in sadece kendi Yeşil Kemiklilerini değil, tüm Kekon'u daha iyi hale getirdiğini savunmuştu. İnancı mutlak idi. Babasının her şeyi başarabileceğinden asla şüphe etmemişti. Ru, ölümünün ardından ailesinin eylemlerinin sıradan insanlara zarar vermesini ve klana kötü bir izlenim bırakmasını asla istemezdi.

Wen, cenazede sessizce kocasının yanında durdu ve uzun cenaze konvoyundan gelen taziyeleri kabul etti. Bastonuna ağır bir şekilde yaslandı, ama artık zayıf görünmek umurunda değildi. O zayıftı. İki gün iki gece uykusuz kaldıktan sonra, ayakta durmakta zorlanıyordu. Ama bunu yapacaktı, bu acınası görevi Hilo ile birlikte yerine getirecekti.

Ru, babasının onu sevdiğini her zaman biliyordu. Hilo en azından buna sahipti. Wen kendisi için aynı şeyi söyleyemezdi. Oğluna son bir dakika daha sahip olabilseydi, ona bunca yıl ona sert davrandığı için affetmesini isterdi. Her eleştirdiği veya sabırsız davrandığı zaman bunun onun suçu olduğunu, onun suçu olmadığını söylerdi. Onun için endişelenmişti çünkü o taş kalpli biriydi. Onda kendini görmüştü ve utanç verici bir şekilde, umduğu varis olmadığı için ona kin beslemişti. Şimdi o gitmişti ve ona gurur duyduğunu söyleme şansı asla olmayacaktı. Ru, o yapamadığı halde kendini her zaman eksiksiz görmüştü. Kendine güvenen ve cömert biriydi ve eksikliklerinden dolayı kendini tanımlamasına asla izin vermemişti, tıpkı annesi gibi.

Wen, kederin kendi kocasına bile kin beslemesine izin verdiği için kendinden nefret ediyordu, özellikle de Hilo'yu zar zor tanıyabildiği için. Gözlerindeki sıcaklık, çarpık çocuksu gülümsemesi, gökyüzünde parlayan bir yıldız gibi çekici enerjisi... Hepsi bir mum gibi sönmüştü. Mermer bir heykel kadar insanlık dışı görünüyordu. Yaklaşan klan sadıklarına başıyla selam verdi, ara sıra boğuk bir kelime söyledi, hepsi bu kadar.

Wen, beyaz giysiler ve kederle örtülü ailenin geri kalanına yavaşça bakışlarını gezdirdi, ta ki gözleri, plastik katlanır sandalyenin üzerinde kalın battaniyelere sarılmış, 81 yaşındaki kayınvalidesinin siluetine takılana kadar. Kaul Wan Ria, kendi dünyasında tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu, kendi kendine sessizce mırıldanıyordu. Neler olup bittiğinin farkında olup olmadığı belli değildi. Onun acınası halini gören Wen, uyuşmuş, kemiklerine kadar işleyen bir akrabalık duygusuyla acı çekti. Eşlere, kız kardeşlere ve annelere bu kadar acımasız olan gerçeklikten neden kaçmasın ki?

Sonunda tüm konuklar ayrıldı ve Cennet Bekleyen Mezarlıkta sadece Kaul ailesi kaldı. Öğleden sonra sıcaklık düşüyordu. Kış rüzgarı, Dullar Parkı'nın ağaçları arasında uğuldayarak şapkaları ve atkıları savuruyordu. Wen, oğlunun mezarının açık çukuruna girip onun yanına uzanmayı düşündü.

Shae eğilip geride bırakılmış çiçeklerden birkaçını seçti. Onları Tia'ya uzattı, Tia da kapalı tabutun üzerine attı. Shae başını eğdi ve fısıldadı, "Lan yeğenini gördüğüne sevinecek. Ona iyi bakacak."

Hilo'nun elleri titreyerek yumruk haline geldi. Konuştuğunda sesi kaba ve uzun zamandır kullanılmamış gibiydi. "O çocuk doğduğu anda onu başka bir aileye vermeliydim." Yanında duran Wen ve Shae, onun vahşi fısıltısını duydu. "İsimsiz, iyi ama umutsuz bir aileye. Bu hayata taş gibi bir gözü olan birini yetiştirerek ne düşünüyordum?"

Hilo'nun sadece acısını unutmak istediğini biliyordu, ama sözleri Wen'in kalbini deldi. "Öyle demek istemedin," diye fısıldadı. Hala korku hissettiğini fark etti. Hilo'yu da kaybedeceğinden, onun tanıyamayacağı birine dönüşeceğinden korkuyordu.

Ru'nun ölümü önlenebilir ve anlamsız bir kazaydı. Bu, ailenin yüzüne çarpan korkunç gerçekti. Yeşil Kemik savaşçıları, anlamlı ölümleri beklerdi. Onlar şeref, yeşim taşı ve klan kardeşliği için canlarını feda ederlerdi. Ru, doğduğundan beri Yeşil Kemik kültürüyle iç içe yaşamıştı. Bu kültürün değerleri tüm varlığını şekillendirmiş, ruhunu diğerleri gibi yeşil yapmıştı. Ama o bir Yeşil Kemik değildi. Şimdi ise bir Yeşil Kemik gibi davrandığı için ölmüştü. Bu aptallığı en iyi Wen anlıyordu.

"Her şeyi yanlış yaptım," diye devam etti Hilo, sessiz bir ıstırap içinde. "Onu cesaretlendirdim, ona elimden geldiğince özgürlük verdim, büyük şeyler yapabileceğine, istediği her şeyi başarabileceğine inandırdım." Hilo gözlerini kapattı.

"*Yalan.* Giyersen de giymezsen de, yeşilin içinde özgürlük yoktur. Keşke..." Sütun'un sesi kırılgan bir dal gibi çatladı. "Keşke düello yapmasaydı. Keşke bir kez olsun korkak olsaydı."

Wen, kocasına ulaşmak için sanki uçsuz bucaksız ve karanlık bir uçurumun üzerinden uzandı. Elini kocasının eline koydu. İlk başta elini tutmadı, ama sonra Hilo'nun parmakları yavaşça Wen'in parmaklarını kavradı. Gözyaşları Wen'in görüşünü engelledi ve beyaz pudra ile boyanmış yüzünde izler bıraktı. Ru babasını idol olarak görürdü. Asla korkak olamazdı. O gece hayatını kurtarabilecek Çelik, Algı veya başka herhangi bir yetenek olmadan savaşmıştı. Ve kazanmıştı. Belki de bu, yeşim savaşçıları ve ailelerinin en büyük trajedisiydi. *Kazansak bile acı çekiyoruz.*

Sonunda Woon nazikçe, "Geç oluyor. Gidelim," dedi.

Aile anıtından uzaklaşırken, tek başına bir figür patikadan onlara doğru geldi. Wen, Anden'in nefesini tuttuğunu duydu. Güneş, yaklaşan adamın arkasında duruyordu ve birkaç saniye boyunca Wen, siluetini, yürüyüşünü, omuzlarının duruşunu tanımasına rağmen gölgeli yüzünü göremedi.

Niko siyah bir takım elbise ve beyaz bir fular giymişti. Saçları eskisinden daha uzundu ve yüzü de değişmişti. Daha zayıf ve sakallıydı ve gözlerinde daha önce olmayan bir şey vardı
—yavaş, hüzünlü bir yumuşaklık. Kekon'dan ayrıldığında yirmi yaşındaydı, ama neredeyse üç yıl boyunca uzak kaldığı süre içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Niko hepsinin yanından geçerek kardeşinin mezarının başına geldi. Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşlarını silmeden yanaklarından akmasına izin verdi. Wen, Niko'nun çocukken nadiren ağladığını ve ağladığında genellikle odasına saklandığını hatırladı.

"Özür dilerim, Ru," diye fısıldadı. "Senin yanında olmalıydım. Birlikte üniversiteye gitmeliydik. Çok şeyde yanıldım. Ben sadece... çok *üzgünüm*."

Niko, ona bakan sessiz ailesine döndü. Yavaş adımlarla Hilo'nun yanına gitti ve önünde diz çöktü. "Amca, ben asla Ru kadar iyi bir evlat olamayacağım. Affedilemez şeyler yaptım. Ama eve geri döndüm."

Wen, Ru'nun mezuniyetinden sonraki akşamki aile yemeğinden beri en büyük çocuğunu görmemişti. Bir haftadır onu saran boğucu keder, duygu seliyle birden patladı. Düşünmeden ayakları hareket etti

onu hızlı adımlarla ona doğru götürdü. O, büyük, dikkatli gözleriyle ona baktığında, kalbi gırtlağına kadar çıktı.

"Anne," dedi.

Wen elini geri çekip Niko'nun yüzüne sertçe tokat attı. Ses, silah sesi gibi yankılandı. Niko yüzünü çevirdi ama Wen'in avucunun izi yanağında belirirken bile kıpırdamadı. Shae şok içinde Wen'e bakakaldı, Jaya bile hayretle bir ses çıkardı.

"Üç yıl," diye bağırdı Wen. "Üç yıl boyunca ziyaret yok, telefon yok, mektup *yok*, *hiçbir şey yok*." GSI ile ilk iş sözleşmesi on ay önce sona erdiğinden beri, aileden kimse ondan haber almamıştı. Bu kadar zaman boyunca ne yaptığını kim bilebilirdi ki?

"Bunu hak ettim," diye mırıldandı Niko. "Kaçarken sadece kendimi düşünüyordum. Ru bana söylemeye çalıştı ama ben..." Niko'nun yüzü duygularla buruştu ve cümlesini bitiremedi. Zorlukla kendini toparlayarak, yeğenine bakan Hilo'ya gözlerini kaldırdı. Hilo'nun yüzünde okunamaz duyguların karmaşası vardı. Niko ellerini birleştirip alnına götürdü ve selam verdi. "Klan benim kanım, Pillar da onun efendisi. Beni affeder ve tekrar oğlun olarak kabul eder misin?"

Hilo'nun cevabını beklemeden, Niko belindeki kınından bir pençe bıçağı çekti. Güç topladı, sol kulağının üstünü kavradı ve bıçakla aşağı doğru keserek kulağıyla kafatası arasındaki oluğa sapladı.

Hilo'nun eli hızla uzanıp Niko'nun bileğini yakaladı. Gözleri bıçağın üzerinde kilitlendi. Bir an için ikisi de kıpırdamadı. Kan, Niko'nun yüzünden boynuna akarak gömleğinin yakasını ıslattı. Acıdan titriyordu. Yavaşça, Sütun yeğeninin parmaklarını kınından ayırdı ve pençe bıçağını aldı.

"Sen hiçbir zaman benim oğlum olmaktan vazgeçmedin." Hilo, Niko'nun saçlarını sertçe avuçladı ve alnına öptü, sonra yeğeninin atkısını kaldırıp yaralı kulağına bastırdı ve beyaz kumaşın üzerine yayılan kırmızı lekeyi tuttu. "Hepimiz hata yaparız. Bazen yaşamaya dayanamayacağımız kadar korkunç hatalar. Ama onlardan ders alırız. Ve belki..." Sesi kesildi. "Belki birbirimizi affedebiliriz."

ÜÇÜNCÜ ARA



Yirmi Kişilik Saldırı

Çokuluslu Savaş'ın son yılında, Shotar İmparatorluğu, Doğu Amaric Okyanusu'ndaki kontrolüne büyük ölçüde güveniyordu ve işgal altındaki Kekon adası en önemli varlığıydı. Bu nedenle, Kekonese tarihinde nadiren incelenen ünlü bir olay olan Yirmi Kişinin Hücumu, bazı uzmanlar tarafından küresel çatışmada kendisine atfedilen önemin çok daha ötesinde bir dönüm noktası olarak kabul edilmektedir.

One Mountain Society'nin, bugünkü Lukang yakınlarındaki ağır şekilde tahkim edilmiş Shotarian askeri üssüne düzenlediği saldırı, neredeyse tam bir felaketle sonuçlanıyordu. Shotarian casusları saldırı hakkında erken uyarıda bulundular, bu nedenle sürpriz unsuru ortadan kalktı. Bunun yerine, ilerleyen Green Bone savaşçıları, ağır topçu ateşi ve beklenenin iki katı sayıda savunmacıyla karşılaştı. Üssün içinde küçük bir güç bırakarak, Shotarianlar sayıca üstünlüklerini kullanarak çevreye saldırdı ve isyancıların pozisyonunu kuşattı.

Kaul Dushuron, kendisi ve adamlarının tuzağa düştüğünü ve katledilmek üzere olduğunu fark edince, en güçlü yirmi Yeşil Kemik savaşçısını ve kendisi de dahil olmak üzere daha zayıf ve deneyimsiz altmış takipçisini bir araya topladı. "Bu, kardeşliğimizin gerçek sınavıdır," dedi. "Sadece birlikte, en zor anımızda, cennetin gücüne ulaşabilir ve tanrıların lütfunu kazanabiliriz."

Altmış zayıf adam, yeşim taşlarını komutanlarına ve daha yetenekli arkadaşlarına gönüllü olarak verdi. Vücutlarının normalde kaldırabileceğinden çok daha fazla yeşim taşı takmak, Itches'ten ölüm dilemek anlamına geliyordu, ancak sağlık etkileri hiç önemli değildi.

O gece, seçilen yirmi Yeşil Kemik, bağlılıklarını pekiştirmek için bıçaklarıyla dillerini kestiler. Birlikte, hafifçe savunulan Shotarian üssüne o kadar vahşice ve olağanüstü yeşim yetenekleriyle saldırdılar ki

hayatta kalan görgü tanıkları, onların duvarların üzerinden atladıklarını ve düşmanlarının göremeyeceği kadar hızlı hareket ettiklerini, kurşunların onlardan uzaklaştığını ve tek bir dokunuşla askerleri öldürdüklerini iddia etti. Yirmi Yeşil Kemik, kapıları yıkıp yaklaşık üç yüz kişiyi katlettikten sonra nihayet öldürüldü. Kaul Dushuron'un parçalanmış cesedi gözetleme kulesine asıldı.

Birkaç Shotarian asker grubu üssü savunmak için geri koştu. Şafak söktüğünde, yorgun askerler One Mountain Society'nin tüm gücünün üzerlerine geldiğini gördü. Savunmacılar, öncü yirmi Green Bone kadar korkunç ve neredeyse öldürülemez olanların geri kalanı da öyle olacağına inanarak paniğe kapıldı. Askerlerin çoğu Shotarian bile değildi, imparatorluğun diğer bölgelerinden getirilmiş Tuni, Uwiwan ve diğer kötü eğitimli askerlerdi. İlk saldırı dalgasında kaçtılar veya teslim oldular.

Tek Dağ Topluluğu, gizli radyo yayınları, basılı yayınlar ve ülkenin Lantern Men ağı aracılığıyla kahramanca Yirmi Kişinin Hücumu haberini ülke çapında yaydı. Birkaç gün içinde, tüm Kekon kalan işgal güçlerine karşı açık isyan başlattı. İki hafta sonra, kuşatma altındaki Shotarian ordusu Kekon'dan resmen çekildi.

Kaul Du'nun geç düzenlenen devlet cenazesinde, kederli babası konuşmayı reddetti ve yerine yoldaşı Ayt Yugontin'den konuşmasını istedi. "İyi insanlar dostları tarafından sevgiyle anılır," dedi Kekon'un Mızrağı. "Büyük savaşçılar ise düşmanları tarafından hayranlıkla anılır."

Ayt, kahramanın iki küçük oğlunu ve hamile eşini sahneye çıkardı ve Kaul Du'nun torunlarının tanrılar tarafından sonsuza dek koruyacağına dair bir açıklama yaptı. Onun onuruna, Kekon'u korumak ve mirasını sürdürmek için gelecek nesillerin Yeşil Kemikler'ini yetiştirmek üzere yeni bir savaş okulu kurulacaktı.

BÖLÜM

51



Yeter

Lula, Ayt Madashi'nin huzuruna çıkarılırken gözlerini yere indirdi. *Lütfen bugün olsun*, diye sessizce dua etti. *Artık bunu yapamıyorum.* Öğle sıcağının altında, çardak gölgesine adım attı ve her zamanki yerine oturdu, ellerini kucağında birleştirdi. Kısa bir süre yukarı baktı. Dağın Sütunu, çıplak kollarını saran yeşim taşını tamamlayan parlak yeşil bir ipek eşarp takıyordu. Altmışlı yaşlarının ortalarında bir kadın için Ayt hala hayranlık uyandıracak kadar formdaydı. Cildi kırışık ama sarkık değildi ve saçlarındaki griler gümüş rengi parıltılarla karışmıştı. Ancak gözlerinin etrafındaki çizgiler gerildiğinde Lula onun çok yaşlı ve korkutucu göründüğünü düşündü.

Sütun bacaklarını açtı ve keten pantolonundaki kırışıklıkları düzeltti. Bir sürahiyi kaldırdı ve soğuk nane çayını bir bardağa döktü, Lula'nın önüne koyduktan sonra kendine de bir bardak doldurdu. Onur konuğuna gösterilen bu saygı, Lula'nın nefesini umutla kesintiye uğrattı. Sütun'un incelediği kalın kağıt yığınına göz attı ve bunların transkriptler olduğunu gördü. Sayfalarca yoğun metinlerin sadece birkaç ilgili bölümü kırmızı bantlarla işaretlenmişti. Bunlar, Lula'nın Espenian yöneticilerinin evlerine gizlediği dinleme cihazları ve kayıt cihazlarından toplanan, Anorco Global Resources CEO'su Art Wyles'ın toplantı ve telefon görüşmelerinden kaydedilen yüzlerce saatlik konuşmayı temsil ediyordu.

"Ailen nasıl, Lula?" diye sordu Pillar.

"Çok iyiler, Ayt-jen," diye cevapladı Lula sessizce. "Annemin yeni ilaçları işe yarıyor ve artık hemşire de geliyor, kız kardeşim de tekrar çalışmaya başladı. Yeni evlerinde mutlular." Her buluşmalarında Pillar'ın ona ailesinin büyük ölçüde iyileşen maddi durumunu hatırlatması çok uygun bir davranıştı. "Her zamanki gibi, tanrılardan Dağ'a lütuf göstermesi için dua ediyorlar ve cömertliğin için sana teşekkür ediyorlar."

"Onlar *sana* teşekkür etmeli," dedi Ayt, geriye yaslanıp bardağından bir yudum alarak. "Onları ödüllendiren, klan için yaptığın işler." Keskin bir sesle, "Ben seninle konuşurken bana bak. O alçakgönüllü ifadenin nefret ettiğimi biliyorsun."

Lula dudaklarını sıkılaştırdı ve gözlerini zorla yukarı kaldırdı. "Özür dilerim, Ayt-jen, bu kötü bir alışkanlık oldu." Yabancıların, onların huzurunda hayranlık dolu davranmasını sevdiklerini öğrenmişti, ama şu anda rol yapmıyordu. Hayatını tamamen kontrol eden bu korkutucu kadının karşısında otururken nasıl gergin olmayabilirdi ki?

"Son konuşmamızdan bu yana ne öğrendin?"

"Başbakan Waltor kabine atamalarını resmi olarak onayladı," dedi Lula. "Bay Wyles ay sonunda Dış Ticaret Bakanı olarak göreve başlayacak."

"Ve Anorco'nun başkan ve CEO'su olarak görevinden ayrılacak mı?"

"Espenian yasaları, çıkar çatışmasını önlemek için bunu yapmasını gerektiriyor. Ancak holdingdeki kontrol hisselerini elinde tutacak ve Mühimmat Derneği'nin onursal başkanı olarak kalacak. Firebreak Operasyonu'na gelince, Keko-Espenian iş ortağı ve GSI'nın başkanı Jim Sunto'yu Savaş Bakanlığı ile olan sözleşmeden sorumlu olarak atadı."

Sütun başını salladı. "Peki Crews'larla yaptığı anlaşma ne olacak?"

"Baker Street Crew için para aklamaya devam edecek."

Her zamanki pay. Crews ailesi, Anorco'dan garantili bir fiyattan yeşim taşı satın almaya devam edecek ve onu karaborsaya satacak. Ayrıca, Bay Wyles, Adamont Capita'da Joren Gasson'un nüfuzlu arkadaşı olduğu için aylık ödemeleri artırılacak. Wyles ona bunların hiçbirini doğrudan söylememişti, ancak Lula zamanla bunları bir araya getirmişti. "Jo Boy" ile yaptığı telefon görüşmelerini dinlemiş, Wyles'ın Port Massy'deki çocukluk arkadaşlarını sormuş ve Marcucuo'ya seyahat ettiklerinde, koyu renk takım elbiseli Espenianlı adamlarla görüşüp, yanlarında dosya çantaları içinde demetler halinde talir bıraktıklarını fark etmişti. "Wyles, bu ilişkiyi gizli tutmak için artık daha fazla önlem alıyor. Artık Gasson ile doğrudan görüşmeyecek veya iletişim kurmayacak ve onun yakınında görülmeyecek."

Espenian basını, Art Wyles'ı, Port Massy'nin zorlu bir mahallesindeki fakir bir aileden gelen, iş zekası ve akıllı yatırımlarla servet ve güce ulaşan, dindar ve dürüst bir adam olarak tasvir etti. Bu adam hakkında zorunlu olarak araştırma yapan Lula, Espenianların bu masala inanmak istemelerine ya da en azından aksini gösteren söylentileri ve kanıtları görmezden gelmelerine şaşırdı.

Kekonese halkı, hiçbir insanın patronaj ve koruma olmadan yükselemeyeceğini bilir. Oligark Wyles, erken başarısını Espenia Cumhuriyeti'nin en büyük, en zengin ve siyasi bağlantıları en güçlü organize suç örgütü olan Baker Street Crew'a borçluydu. Ayt Mada, Lula'yı ilk bulduğunda ve onu yabancının yoluna çıkardığında bunu kesin olarak bilmiyordu, ancak fahişenin keşifleri onu şaşırtmamıştı. Ancak, bu bilgiyi kullanışlı hale getirmek için yeterli kayıtlı kanıt elde etmek yıllar almıştı.

Lula'nın eli titreyerek bardağındaki buzları salladı ve midesinde kıvrılan endişeyi bastırmak için soğuk çayı bir dikişte içti. Ayt'ın malikanesine raporunu vermek için her geldiğinde, Pillar'ın sözleri adımlarını ağırlaştırarak oradan ayrılıyordu. "Henüz ihtiyacımız olan şeye sahip değiliz. Geri dönüp bize daha fazlasını getirmelisin."

O da öyle yapmıştı. Yabancı adamın metresi olmak için defalarca. Adamın penisini ağzına, amına, kıçına aldı. Seviyormuş gibi yaptı, *onu* seviyormuş gibi yaptı. Espenianca akıcı bir şekilde yalan söylemeyi öğrendi, onun hayatındaki en iyi sevgilisi olduğunu, onu fark edip kadını yaptığı, ona bu kadar güzel şeyler verdiği ve ona bu kadar iyi davrandığı için ne kadar şanslı ve minnettar olduğunu fısıldadı. Kendisinden kırk yaş büyük bir adamla iş seyahatlerine çıktı ve beş yıldızlı otellerde onunla kaldı. Marcucuo ve Karandi'deki evlerine dinleme cihazları yerleştirdi, ama Espenia'ya değil, çünkü orada bir karısı ve ailesi vardı, ayrıca başka bir metresi vardı, o yüzden o ülkede görülmemesi gerekiyordu. Tek Gerçek Kilisesi'ne dönmüş gibi davranarak Wyles ile ayinlere gitti, yabancı bir tanrıya ve kahine yabancı dilde dua etti. Onu arkadaşları, işleri ve siyasi hırsları hakkında konuşmaya ikna etti. Espenianca'da zorlanıyormuş gibi yaptı, onun söylediklerini anlamıyormuş gibi davrandı, böylece Wyles, kedinin yanında hissedilen güven duygusuyla, her şeyi rahatça anlattı.

Wyles Kekon'dan uzaktayken Lula özgürmüş gibi davranabilirdi. Şan dersleri alabilir, üniversiteye gitmeyi ve bir gün müzik öğretmeni olarak gerçek bir kariyer yapmayı hayal edebilirdi. Sumi ile birlikte olabilir ve birlikte bir gelecek hayal edebilirdi. Sumi, içinde bulundukları tuzağın acısıyla ağladı ve

bekleyeceğine yemin etti, ama Lula kimsenin kararlılığının sonsuz olmadığını biliyordu. Telefon her çaldığında ve onu evine çağıran yabancı olduğunda, kırılgan mutluluk hayalleri yok oluyordu.

Korkarak sorduğu soruyu sordu. "Yeterin var mı, Ayt-jen?"

Ayt Mada, Lula'nın yıllar boyunca ona sağladığı birçok kanıtın bir kısmını içeren önündeki yığını düşündü. "Yeterli param var mı?" Pillar, bahçesindeki tamamen durgun havuzlara ve özenle düzenlenmiş kayalara bakarak, düşünceli ve uzak bir ifadeyle "Hiç yeterli olur mu?" diye sordu. Gözleri Lula'ya döndü ve sanki onu biraz ilginç bir heykelmiş gibi uzun uzun baktı. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört, Ayt-jen." Wyles onu keşfettiğinde on yedi yaşındaydı.

Lula'nın tam olarak anlamadığı bir ifade, Sütun'un yüzünde bir gölge gibi geçti. Nostalji mi? Acıma mı? "Sen hala genç bir kadınsın," dedi Ayt. "Keyfini çıkarabildiğin kadar."

Bu, Sütun'un onun fedakarlığını kabul etmeye en yakın sözleriydi. Lula, bir yabancının fahişesi, Dağ klanının Beyaz Sıçanı olmak için gençliğinin yedi yılını feda etmişti. Klanın birçok sıçanından sadece kendisinin Ayt'a doğrudan rapor verdiğini düşünüyordu, bu kesinlikle büyük bir onurdu. Klanın ailesine sağladıkları için minnettardı. Ve Pillar'a, tavşanın onu yakalayanlara duyduğu sessiz ve boyun eğmiş bir nefretle nefret ediyordu.

Ayt Mada, Yeşil Kemik korumalarından birini çağırdı ve ona bir telefon getirmesini istedi. "İyi iş çıkardın, Lula," dedi. "İhtiyacım olanı aldım. Ailene git. Yabancı senin için tekrar aramaz, endişelenmene gerek yok."

Lula bankın üzerinden dizlerinin üzerine çöktü ve alnını çardakın tahta zeminine dayadı. "Teşekkür ederim, Ayt-jen," diye gözyaşları içinde boğuk bir sesle söyledi. Oturup titrek ellerle selam verdi. "Tanrılar sana lütuf versin."

Koruma geri döndü ve kablosuz telefonun ahizesini Pillar'a uzattı. Ayt artık diğer kadına bakmıyordu. Arama yaparken küçük bir not defterini karıştırıyordu. Ağlayan fahişe artık yokmuş gibi görünüyordu. Lula ayağa kalkıp çardaktan son kez çıkarken, Ayt'ın ahizeye konuşmasını duydu. "Iwe-jen,"

dedi Pillar Pillar " zaman biz yapt o
düzenlemeleri biz planladığımız

BÖLÜM

52



Arama Sona Erdi

Yirmi altıncı yıl, beşinci ay

Niko, Coinwash'daki gecekondu evine girdi ve merdiven boşluğundaki idrar kokusuna burnunu kırıştırdı. Janloon'un en yoksul bölgeleri, dünyayı dolaşırken gördüğü en umutsuz yerler kadar kötü değildi, ama yine de Green Bones dahil olmak üzere neredeyse herkesin kaçınacağı türden yerlerdi. Ne kadar karanlık olursa yeşil görünmez, diye bir deyim vardı; bu durumda bu deyim tam anlamıyla geçerliydi, çünkü koridordaki ışıklar yanmamıştı.

Pillar'ın ona tahsis ettiği iki Green Bone koruması, Niko'nun hemen arkasında ikinci kata kadar takip etti. Niko aradığı daireyi buldu ve kapıyı çaldı. Cevap yoktu, ama içeride birinin olduğunu hissedebiliyordu. Tekrar çaldı. "Git buradan," diye boğuk bir ses geldi kapının öbür tarafından. Kapıda kilit yoktu, bu yüzden Niko dayanıksız kapıyı itip odaya girdi.

Şort ve lekeli tişört giymiş orta yaşlı bir adam, yıpranmış bir kanepenin önündeki yıpranmış halının üzerine çökmüş, ters çevrilmiş tahta bir sandığın üzerine yerleştirilmiş küçük bir televizyonu izliyordu. Penceresiz odada küf ve bayat bira kokusu hakimdi. Yerde birkaç boş içki şişesi atılmış duruyordu. Adam Niko'ya ilgisiz bir düşmanlıkla baktı.

"Sen Betin Rotonodun musun?" diye sordu Niko.

Sarhoş adam yüzünün yarısını buruşturdu. Diğer yarısı ise gevşek kalmıştı. "Kimse bana öyle demez," diye homurdandı. Başını başka yöne çevirip elindeki bira şişesinden bir yudum aldı. "Sen de kimsin? Hükümetten misin?"

"No Peak klanındanım," dedi Niko, "ve sana sormak istediğim birkaç şey var."

Bu, adamın dikkatini çekti. Birden dikleşti ve Niko'ya uyanık bir şekilde baktı, kan çanağına dönmüş gözleri, ziyaretçinin boynundaki uzun yeşim boncuk dizisine takılınca, lychee meyvesi büyüklüğüne kadar şişti.

"Sen... Sen..." Adam iki kez gözlerini kırptı ve dudaklarını ıslattı. "Sen Kaul ailesinden birisin."

Niko, korumalarına salonda kalmalarını işaret etti. Küçük odanın karşısına geçti ve televizyonu kapattı. Duvarın yanında bir tabure fark etti, onu yerine koydu ve üzerine oturdu. Hala yerde duran ve inanamayan gözlerle ona bakan adamla yüz yüze geldi. "Seni bulmak kolay olmadı, Bay Betin," dedi Niko.

"Bero," diye düzeltti adam sertçe. "O ismi asla kullanmam ve bana onu veren piçe hiçbir borcum yok. Nereden biliyorsun?" Kalp atışları hızlanmıştı, Niko bile bunu hissedebiliyordu, ama korkmuş gibi görünmüyordu. Sinirliydi. Belki de heyecanlı. "Kim olduğumu b*iliyor musun*?"

Niko başını salladı. Cebinden dijital ses kayıt cihazını çıkardı ve televizyonun yanındaki sandığın kenarına koydu. "Sen Catfish'sin. Espenian ordusu için casusluk yaptın ve Janloon bombalamasına kadar birkaç yıl boyunca Clanless Future Movement hakkında bilgi verdin. Ondan sonra kayıtlardan kayboldun, bu yüzden yeni bir kimlikle kaçırıldığını varsayıyorum. Ama devlet yardımına başvururken gerçek adını kullandın, bu yüzden Janloon'a geri döndüğünü anladım."

Bero ona şaşkın şaşkın baktı. Niko onun şaşkınlığına hak vermişti. Janloon bombalaması on iki yıl önce olmuştu. Klanızsız Gelecek Hareketi hâlâ varlığını sürdürüyordu, ancak tamamen yok edilmişti. On yıllardır süren Yavaş Savaş, dünya çapında savaşlarda inanılmaz bir maddi ve insani kayba neden olmuştu, ancak kesin bir sonuca varılamamış olsa da, en azından Ygutanian'ın geri çekilmesi ve denizaşırı çatışmalardan müzakere yoluyla çekilmesi ile birlikte bir durgunluk dönemine girmişti. Eski casus muhtemelen kimsenin onu aramayacağını düşünmüştü. Espenian

hükümeti bile bu değerlendirmeye sessizce katılıyor gibiydi, çünkü on yıldan eski belgelerinin çoğunu gizlilik derecesini kaldırmıştı.

Ancak No Peak klanı uzun hafızalı ve daha da uzun süre kin besleyen bir klandı. Niko'nun teyzesi Shae ona alışılmadık bir görev vermişti: Klanın elde ettiği yeni gizliliği kaldırılmış bilgileri kullanarak, Janloon bombalamasından önce ve hemen sonra ROE'nin Kekon'daki gizli faaliyetlerine ilişkin ilk elden bilgileri bulmak. Teyzesi, bu projede ona yardım etmesi için iki kişi görevlendirmişti ve ikisi de bu projenin birçok çıkmaza gireceğini biliyordu. Niko, Weather Man'in onu sınadığının farkındaydı, ama bu onu rahatsız etmiyordu. Spot ışıklarından uzak, zaman alıcı ve metodik bir dedektiflik işi ona çok yakışıyordu.

Ne yazık ki, altı ay sonra Niko, Weather Man'in şüphelerini doğrulamak için ROE'nin faaliyetlerine dair yeterince somut kanıt bulamamıştı. Takip ettiği iki emekli askeri istihbarat ajanı, ona gönderdiği sahte muhabirle konuşmayı reddetti. ROE, muhbirleri için kod adlar kullanıyordu; bazen kimliklerini tespit edebiliyordu, ancak çoğunu bulamıyordu. Catfish'in dosyasında, Janloon polis veritabanıyla çapraz kontrol edilebilecek, klan karşıtı vandalizm suçundan tutuklanma kaydı vardı, ancak Bero'nun gerçek adının son zamanlarda hükümetin sisteminde tekrar ortaya çıkması tamamen şans eseriydi ve görünüşe göre bunun tek nedeni, adamın sosyal yardımla geçinen yoksul bir alkolik olmasıydı.

"Espeniler için yaptığın önceki işleri bilmek istiyorum," dedi Niko. "Mümkün olduğunca ayrıntılı olarak."

Bero neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonra yüksek sesle güldü, inanılmaz bir sevinçle boğuk bir kahkaha attı. "Hepsi bu mu?"

"Eğer sorduğun buysa, bunun için ödeme yapacağız." Niko göğüs cebinden bir zarf çıkardı ve kayıt cihazının yanına koydu. Klanın parasını boşa harcamak gibi geldi; adamın son kuruşuna kadar hepsini içkiye harcayacağından emindi.

Bero zarfa baktı, sonra Niko'ya. Garip bir ifade çarpık yüzünü kapladı, hafifçe çılgın bir hevesle öne doğru eğildi ve kötü kokulu bir memnuniyet iç çekişi bıraktı. "Tabii, keke, tabii. Her şeyi anlatacağım."

"İyi." Niko kayıt cihazını açtı. "Vastik eya Molovni adında bir adamı tanıyor muydun?"

Janloon'a döndüğünde, Niko klan tarafından hoş karşılanacağını veya affedileceğini beklemiyordu. Nitekim, öyle de olmadı. No Peak'in içinde ve dışında pek çok kişi, onun parasının bittiği için geri döndüğünü, ailesine tekrar ihanet edecek bir yabancı ajan olduğunu, gizli bir sevgilisi olduğu için klan içindeki konumunu geri kazanana kadar evlenemeyeceğini ve daha pek çok teoriyi, kaba ve bazen de aşırı bir şekilde spekülasyonlara konu yaptı.

Niko, bu acımasız dedikodular karşısında hiçbir şey yapamadı, sadece katlanmak ve etkilenmemeye çalışmak zorundaydı. Kendisi için kulaklarını kesmekten daha acı verici olan, düşünebileceği en ağır kefareti yerine getirdi: Televizyon, radyo ve gazete röportajlarına katılarak, ayrılma ve geri dönme kararını açıkça anlattı. Ailesini ve klanını incittiği ve hayal kırıklığına uğrattığı için defalarca alçakgönüllülükle ve kamuoyu önünde özür diledi ve bundan sonra kendini layık bir evlat ve potansiyel varis olarak kanıtlamak için elinden geleni yapacağına söz verdi.

Yas tutan ailesi ilk başta ona pek destek olmadı. Aile reisi, Niko'nun klana geri dönmesini resmen kabul etti, ancak geri çekildi ve Niko, Ru'yu önemli bir anda koruyamadığı için annesinin onu asla affetmeyeceğini düşünüyordu.

Niko yine de pes etmedi. Zamanla, başını eğip niyetini eylemleriyle kanıtladığı sürece, şüphecilerin öfkeli söylentileri azalacaktı. Ru'nun bir zamanlar önerdiği gibi, Jan Royal Üniversitesi'nde yarı zamanlı olarak okudu ve ekonomi ve organizasyon yönetimi alanında çift diploma almak için istikrarlı bir şekilde ilerledi. İki yıl boyunca, akşamları klanın askeri bölümünde çalıştı. İronik bir şekilde, GSI'da çalıştığı süre boyunca kazandığı tüm eğitim ve deneyim, savaşçılık konusunda kendine güvenini artırmıştı ve motivasyonu artık farklıydı. Altı ay içinde Fist rütbesine terfi etti ve daha önce dikkat çekmeyen performansının yetenek sorunundan kaynaklanıp kaynaklanmadığı sorusu ortadan kalktı.

Teyzesi Shae'nin onayıyla, klanın Şans Getiren Ustası Terun Bin'in gölgesinde klanın Ship Street tarafını öğrenmeye başladı. Kısa süre sonra, Weather Man ona kendi zamanında yapması için işler vermeye başladı, bu eski izleri takip etme projesi de dahil. Son zamanlarda, teyzesinin Lantern Men ve diğer klan paydaşlarıyla yaptığı toplantılara katılmaya ve gözlemlemeye başladı.

Janloon'a döndüğünden bu yana geçen üç yıl içinde Niko, kendisinden beklenen her şeyi ve daha fazlasını kararlılıkla yapmıştı.

"Eskiden çok kibirliydin, kuralları hiçe sayıp kendi bildiğini yapardın. Şimdi ise hiç uyumayan bir işçi karınca gibisin," dedi Jaya, beklenmedik bir anda kardeşine karşı endişesini dile getirerek. "Ne oldu sana?"

"Artık huysuz bir ergen değilim. Büyüdüm ve hayatı daha iyi anlıyorum, Jaya. Hepsi bu."

Gerçek daha karmaşıkken bu sığ bir cevaptı, açıklayabileceğinden emin olmadığı bir şeydi. Tanımlanamaz olanı aramak için Kekon'dan ayrılmıştı. Klanından bağımsız, kim olduğu hissi. Amcası onu doğum annesinden alıp Kaul ailesinin ilk oğlu yapmasaydı, kim olabileceği sorusuna bir cevap. GSI'ya katıldığında, yabancıların haklı olduğunu düşünmüştü. Green Bones'un dünyası acımasız ve modası geçmişti, dünyanın geri kalanına hiç benzemiyordu.

Artık gerçeği biliyordu. Her yerde yeşim taşı, kan ve zulüm vardı.

GSI'dan ayrıldıktan sonra, hiçbir hedef olmadan dolaşmış, gittiği her yerde suçluluk duygusu ve aisho'yu bozduğu için lekelendiği ve eve döndüğünde ailesinin gözünden düşeceği korkusuyla peşinden koşan anılarla boğuşmuştu. Bunun yerine, Orius kıtasını doğuya doğru geçerek Lybon, Stepenland'da iki ay geçirmiş, doğduğu şehre dair bir bağlantı kurmayı ummuştu. Burası hoş bir yerdi, tamamen yabancı, nadiren bir Kekonese görünüyordu. Orada hiçbir şey hissetmedi.

Oradan ayrılıp okyanusu geçerek Karandi'ye, oradan da Spenius kıtasına, ardından güneydeki Alusius'a gitti. Yol boyunca, paraya ihtiyacı olduğundan çok, kendini meşgul etmek için ufak tefek işlerde çalıştı. Odun kesti, kutuları istifledi, masaları temizledi, yerleri sildi. Yeşim taşını bir hırsız gibi sakladı.

Mesumian Denizi'nin Alusian tarafında, hoş ve sakin bir plajın karşısındaki bir motel odasında yaşıyordu ki, GSI'dan ayrıldıktan sonra iletişimini sürdürdüğü ve nerede olduğunu bilen birkaç kişiden biri olan Teije Inno'dan bir telefon aldı. Teije telefonda özür diledi. Tanıştıkları ve arkadaş oldukları süre boyunca, No Peak klanının bir Beyaz Sıçanı olduğunu itiraf etti. Şimdi Teije, Horn adına arıyordu ve Niko'ya kardeşinin öldürüldüğü haberini vermek için.

Bero konuşmasını bitirdiğinde, Niko başını salladı ve kayıt cihazını kapattı. "Çok yardımcı oldun," dedi. Cebinden bir kalem çıkardı ve televizyonun yanına bıraktığı zarfa yazdı. "Zarfın içindeki para senin, ama sana Weather Man'in ofisinin telefon numarasını da veriyorum. Yarın sabah ararsan ve kim olduğunu söylersen, sana bu çöplükten daha iyi bir yer bulmaları için talimat vermiş olacağım. Üç aylık kira ödenecek. Bu süreyi ayık kalmak, iş bulmak ve belki hayatını düzeltmek için kullanabilirsin. Ya da parayı biraz daha iyi bir ortamda içip kendini öldürmek için harcayabilirsin. Teklif sadece yarın için geçerli. Karar senin." Kalkıp gitmek için ayağa kalktı.

"Bu kadar mı?" Görüşmeci hayal kırıklığına uğramış, neredeyse öfkeli bir sesle sordu. Niko kapıya ulaştığında, Bero onu çağırdı. "Hey, bekle! Bana bir sürü soru sordun, ben de sana bir soru sorabilirim. Bu adil, değil mi?"

Niko arkasını döndü. Bero ayağa kalkıyordu, kan çanağına dönmüş gözleri pervasızca Niko'ya bakıyordu. "Boynundaki kolye çok güzel. Çok farklı görünüyor. Söylesene, o yeşim taşı nereden buldun?"

Niko, boynundaki boncuk dizisine elini götürdü. Her taş birbirinin aynısı ve kusursuzdu, gümüş zincir üzerinde siyah ara parçalarla birbirinden ayrılmıştı. "Bu babamındı," dedi Niko. "Klan içinde kendimi kanıtlayarak, parça parça kazandım."

Bero tuhaf bir kahkaha attı. "Baban Kaul Lan'dı, Zirvesiz Sütun. Sen onun oğlusun."

"Genelde öyle olur, evet," dedi Niko sabırsızca.

Adam onu işaret etti. "O yeşim taşı her yerde tanırım, çünkü eskiden benim boynumdaydı." Gururla kendi göğsünü işaret etti. "Ben yabancılar için sadece bir araç değildim, biliyor musun? Ondan önce kaçakçı ve hırsızdım, mezar soyguncusuydum ve en önemlisi, *katildim*. Etrafımdaki herkes sonunda solucan yemi oldu. Ben lanet olası bir ölüm tanrısıyım, keke. Muhtemelen çoğu Yeşil Kemik'ten daha fazla insan öldürdüm. Eminim senden daha fazla."

Bero'nun sırıtışı, ağartılmış bir kafatasının sırıtışı gibiydi. "Uzun zaman önce, Dağ beni babanın peşine gönderdi. Yeşim taşı için yaptım. *O* yeşim taşı. Onu Liman'da buldum ve tetiği çektim. Yıllar önce klan savaşını *ben* başlattım.

senin yetim kalmanın sebebi benim. Ve işte buradayız." Yaralı bir sırtlan gibi güldü. "Sonunda tanrılar bu iğrenç komediyi bitiriyorlar."

Niko odaya girdiğinde, yerde yatan adam yorgun, kıvrılmış, ekşi bir kayıtsızlıkla sarılmış bir figürdü. Şimdi ise dik duruyordu, seyrek saçları, uçsuz bucaksız bir kuyuda parıldayan öfke ve umutsuzluğa dalmış koyu renkli gözlerinin üzerine sarkmıştı. Terli yüzünde, kendi boğazına bıçak dayamış ve her şeyin sonuna geldiğini fark ederek çaresizce tanınmak için bağıran bir adamın çılgın izleri vardı.

"Ee?" Bero, sanki bir binanın pencere pervazına doğru gibi, endişe verici bir şekilde Niko'ya doğru sallandı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu? Algı yeteneğini kullanarak doğruyu söylediğimi anlayamıyor musun? Daha önce sana söylediğim her şeye inandıysan, şimdi de bana inanmalısın. Yapmayacak mısın?"

Niko bileğini keskin bir hareketle çevirerek kısa, yatay bir Savunma hareketi yaptı ve Bero'nun karnına bir sopayla vurmuş gibi vurdu. Adam arkasına düşerken nefesini vererek homurdandı. Bir sonraki darbeyi bekleyerek yukarı baktı, ama Niko yerinden kıpırdamamıştı.

"Sence herhangi bir Yeşil Kemik, bir iğne düşse bile dikkatsizce öldürmeye kışkırtılabilir mi?" Niko sakin ama şaşkın bir küçümsemeyle konuştu. "Sırf boynunu kırabilirim diye, bana bu iyiliği yapmamı mı bekliyorsun? No Peak klanı tarafından öldürülmenin, senin zavallı hayatını daha dramatik veya anlamlı hale getireceğine gerçekten inanıyor musun?"

Niko'nun acıma duygusu adamı şaşırttı ve öfkelendirdi. "Anlamıyor musun? Ben Yeşil Kemiklerin nefret ettiği ve ayakları altında ezmek istediği *her şeyim*," diye bağırdı Bero. Yerden kalkarak, nefes nefese ve karnını tutarak, "Çünkü ben bir hiç olmakla yetinmeyeceğim! *Ben biriyim,* duyuyor musun? Oradaki diğer korkaklar gibi kırıntılarla yetinmiyorum. Ben bir şeyler *başardım*! İstediğimin peşinden giderim ve ne olursa olsun *elde ederim*. *Ben buyum ben!*"

Hiçbir uyarı yapmadan dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Sana istediğini vermeyeceğim," dedi Niko sertçe. "Hayatına devam et. Başka bir şey iste."

"Ne dediğimi duymadın mı, seni garip herif? Sen ne biçim bir Yeşil Kemik'sin?" Bero başını kaldırırken ağzından tükürükler sıçradı. Omuzları titriyordu. "Senin *babanı* öldürdüm."

"Öldürmedin," dedi Niko açıkça. "Babamı hiç tanımadım, ama iyi bir insandı, saygın bir Sütun'du ve herkesin bildiği en güçlü Yeşil Kemiklerden biriydi. Hayatım boyunca bana böyle söylendi ve ben de buna inanmayı seçtim. Dağ klanı onu öldürdü, ama gerçek şu ki, onun gibi bir adamı ancak kendi kusurları ve kimsenin kontrol edemeyeceği güçler yıkabilir. Senin gibi biri değil."

Salondaki korumalar bağırmalara rağmen kıpırdamamıştı, çünkü silahsız ve taşsız sarhoş bir adam tehdit oluşturmuyordu ve patronlarından herhangi bir alarm sinyali almamışlardı.

Niko, sessizce ona bakan Bero'ya soğuk bir bakış attı. "Sen Yeşil Kemik klanından değilsin, bu yüzden anlamazsın," dedi Niko, sanki aptal bir çocuğa açıklamış gibi. "İntikam için birinin hayatını sonlandırmak önemli bir karardır. Senin sözlerini ciddiye alarak babamın anısına saygısızlık edemem. Hayatına son vermek istiyorsan, bunu kendin yap, ama bunun bir anlamı olduğunu düşünerek kendini kandırma."

Niko odadan çıktı ve korumalarıyla birlikte binadan ayrıldı. Derinden sarsılmıştı. Sarhoşun söylediklerinden değil, o boş gözlerde gördüklerinden. Bero gibi toplumun en alt tabakasına düşmüş sefil bir adam bile, büyük efsanenin bir parçası olma arzusunu hâlâ içinde besliyordu. Bu efsane, Kekon'u ve halkını iliklerine kadar yönetiyordu, toplumun yeşilliğe olan takıntısını besliyordu, hatta onu asla tam olarak anlayamayan yabancıları bile baştan çıkarıyordu.

Klanlar ve yeşim, cinayet ve intikam, babadan oğula, kardeşe ve toruna aktarılan yükler, kan davaları ve başarısızlıklar... Bunların hiçbiri Niko için bir efsane değildi, onun yaşadığı deneyimlerin bir parçasıydı, kaçınılmaz ama şekillendirilebilir gerçeklerdi ve bunları kabul etmek için uzun bir arayışa girmişti.

BÖLÜM

53



Eski Sırlar

Shae, Espenian büyükelçisiyle görüşmesi için kaçınılmaz olan talebi sabırla bekliyordu. Niko'yu da yanında götürdü. Ship Street'ten Monument District'e giderken arabada yeğenini sınadı. "Sence bu görüşmeye nasıl yaklaşmalıyız?"

Niko düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak, ona her zaman Lan'ı hatırlatan bir ifadeyle baktı. "Espenliler bir şey istemediği sürece asla görüşme talep etmezler, ama her zaman karşılığında bir şey vermeye hazırdırlar. Bizim işbirliğimizi kazanacaklarına inandıkları bir teklif sunacaklardır. Mevcut ROE hükümeti, önceki yönetimlerden farklı olarak, yeşim taşından çok paraya ilgi gösteriyor gibi görünüyor. Bu bizim için iyi olabilir, çünkü onlarla pazarlık yapmak daha kolay olacaktır. Ama şu anda zor bir durumdayız. Taleplerine boyun eğemeyiz, ama yeşim taşının yasallaştırılması tasarısı nihayet Ulusal Meclis'ten geçmek üzereyken, ilişkimizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak da istemiyoruz."

Shae, onun zekice cevabından memnun olarak başını salladı. "Haberleri takip ediyorsun galiba." Niko, herkesi şaşırtacak bir özveriyle klanın işleyişini öğrenmeye kendini adamıştı. Ru'nun yasını, uyanık olduğu her saatini işle meşgul ederek tuttuğunu düşünüyordu. Bunun onun için sağlıklı olup olmadığından emin değildi, ama başarılarını kıskanamazdı.

Espenian elçiliği, çelik kapısının tepesinde bir düzine ROE bayrağı dalgalanan, diğer daha mütevazı yabancı diplomatik

ofislerini gölgede bırakıyordu. Güvenlikten geçtikten sonra Shae ve Niko, büyükelçinin özel oturma odasına götürüldü. Güneşli ama resmi bir odaydı, yüksek sırtlı minderli sandalyeler ve duvarlarda ünlü Espenian başbakanlarının portreleri vardı.

Büyükelçi Lonard onları selamladı ve Euman Deniz Üssü'nün yeni komutanı Albay Jorgen Basso'yu tanıttı. Shae, Hava Durumu Sorumlusu olarak çalıştığı yıllarda yedi farklı ROE büyükelçisi ve üç askeri komutanla çalışmıştı. Beyaz Fener Kulübü'nde Büyükelçi Gregor Mendoff ve Albay Leland Deiller ile ilk kez oturduğunda ne kadar gergin olduğunu hatırlıyordu. Genç bir kadın ve deneyimsiz bir Hava Durumu Sorumlusu olarak ona karşı açıkça şüpheyle yaklaşmışlardı. Her iki adam da çoktan emekli olmuş ve ülkelerine dönmüştü.

Lonard ve Basso, uzun süredir görev yapan Hava Durumu Adamına Kekonese usulüne göre selam verdikten sonra elini sıkarak görüşmeye geldiği için teşekkür ettiler. Shae, Niko'yu gözlemci olarak getirdiği için tanıtmadı. Niko, sandalyesini Shae'nin sol arkasına yerleştirdi.

Büyükelçi Lonard, ince dudaklı, gülümsemeyen gözlerinin üzerinde düz, koyu kaşları olan uzun yüzlü bir kadındı. Shae'den en az on yaş daha gençti, ama kendini eski bir siyasi şahin gibi gösterişsiz bir özgüvenle taşıyordu. Sandalyesinde dik oturmuş, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmişti. "Bayan Kaul," dedi, "Pillar'ınızın da bize katılmasını umuyordum."

"Kardeşim bugün meşgul," dedi Shae. Hilo hala diplomatik saçmalıklardan nefret ediyordu. "Selefiniz size, Hava Adamı olarak Sütun adına konuştuğumu açıklamış olmalı." Yabancılara nazik ve bekleyen bir gülümseme attı. "No Peak klanı Espenian dostlarımız için ne yapabilir?"

Büyükelçi, bir yardımcısına oturma odasının kapısını kapatması için işaret etti. Kapı sessiz menteşelerinden açıldı. "Euman Adası'nda gelişen durumdan haberdar olduğunuzu varsayıyorum."

"Protestocu kampı k a s t ediyorsanız, evet, biliyorum," dedi Shae
dedi.

Albay Basso, iri, kel, kahverengi tenli, gözlüklü,
, belki de Tomascian kökenli, sert bir öfkeyle şöyle dedi: "ROE askeri üssünün iki kilometre çevresinde iki binden fazla sivil kamp kurmuş durumda ve son bir aydır her gün yenileri katılıyor. Bu durum kabul edilemez bir güvenlik riski oluşturuyor."

"Onlar sizin mülkünüzde değiller," diye sakin bir şekilde cevapladı Shae. "Euman Adası'nın o bölgesi tarihsel olarak yerli halkın yaşadığı bir bölgedir. Geçen yıl, Kraliyet Konseyi bu bölgeyi Abukei yönetimine geri vermek için bir yasa tasarısı kabul etti. Orada toplanan insanlar, yıllardır süren ulusal muhalefete rağmen devam eden açık deniz yeşim madenciliğine karşı protesto etmek için kabile liderlerinin izniyle orada bulunuyorlar."

Büyükelçi Lonard'ın ince dudakları sıkıca kapanınca neredeyse kayboldu. "Karmaşık bir sorunu çözmenin en iyi yolu, asi bir kalabalık oluşturmak değildir."

Shae kaşlarını kaldırdı. "Bunda karmaşık bir şey yok. Sorun devam ediyor çünkü Espenian hükümeti Anorco'nun sömürücü iş faaliyetlerini desteklemeye devam ediyor."

On iki yıl boyunca, Kekonese hükümetinin diplomatik çabaları ve klanların madencilik gemilerini yok etmek için tekrarlanan girişimleri başarısız olmuştu. Balıkçılık alanlarının sürekli olarak tahrip edilmesinden bıkmış yerel Abukei kabileleri, hızla geniş halk desteği toplayan bir protesto düzenlemişti.

Büyükelçi Lonard, altta yatan tartışmaya daha fazla çekilmemeyi ustaca reddetti. "Şu anda öncelikli endişem, bu kasıtlı olarak provokatif toplantının şiddet olaylarına dönüşmesi halinde tehlikeye girebilecek Espenian *ve* Kekonese vatandaşlarının güvenliğidir."

Shae, büyükelçinin muhtemelen medyada "Euman Standoff" olarak adlandırılan olayla ilgili basında çıkan haberlerden daha çok endişeli olduğunu belirtmeye tenezzül etmedi. Espenliler, Yavaş Savaşı sona erdirmek için uluslararası çabaların bir parçası olarak Kekonese hükümetine kuvvetlerini azaltacaklarına dair söz vermiş olmalarına rağmen, ülkede hala bu kadar büyük bir askeri varlığa sahip oldukları gerçeğine kamuoyunun dikkatini çekmek istemiyorlardı.

Shae arkalarına yaslandı. "No Peak klanından ne yapmasını istiyorsunuz?"

Büyükelçi Lonard ve Albay Basso, sanki cevap apaçık ortadaymış ve Shae inatçı davranıyormuş gibi birbirlerine baktılar. Shae, yabancıların ne istediğini zaten biliyordu, ama bunu yüksek sesle söylemelerini istiyordu.

Albay açık sözlü davrandı. "Kampı dağıtın ve protestocuları ayrılmaya ikna edin."

"Gerekirse zorla," diye ekledi Shae.

"Yeşil Kemikler güç kullanmaya fazlasıyla muktedirdir," diye hatırlattı Lonard. "Ancak, niyetimizi güçlü bir şekilde göstermenin durumu kontrol altına almaya yeteceğini umuyorum."

kontrol altına almaya yetmesini umuyorum."

Talep tam olarak Shae'nin beklediği gibi olsa da, yine de derinden kırılmış ve soğuk bir öfkeyle dolmuştu, ancak bu öfkeyi kontrol altına aldı ve cevabına dikkatlice katladı. "No Peak'in Hava Adamı olarak geçirdiğim yirmi altı yıl boyunca," dedi, "ülkelerimiz arasındaki ilişkilerin birçok aşamadan geçtiğini gördüm. Bazı yönlerden, hiç olmadığı kadar yakın dostuz. Ancak dostluk, suistimal edilebilecek bir şeydir. Bu olduğunda, kırgınlıklara ve hatta düşmanlığa yol açabilir. Espenia, Kekon'dan yeşim taşı, asker, toprak, askeri destek ve siyasi tavizler istedi. Ve şimdi, Yeşil Kemikler'in koruduğumuz insanlara karşı dönmesini öneriyorsunuz. Euman Adası'nda kamp kuran protestocuların çoğu yeşim taşı olmayan sivillerdir. Siz bizden aisho'yu bozmamızı istiyorsunuz."

Albay Basso, Shae'nin açık sözlülüğünden rahatsız olarak başını eğdi, ancak Büyükelçi Lonard öyle yapmadı. "Bayan Kaul, Doğu Amaric Çalışmaları alanında doktoram var. Yıllardır Kekon'da yaşıyorum ve ülke ile Yeşil Kemik klanları hakkında yeterince bilgi sahibiyim. Aisho'nun her zaman uygulanabilir veya sıkı bir şekilde takip edilen bir ideal olmadığını söyleyebilirim."

Espenli kadın Shae'nin bakışlarını karşılayarak başını eğdi. "Yeşil Kemikler'in, siz ve aileniz dahil, kendi çıkarlarınız için ahlaki ilkelerden hiç sapmadığını gerçekten iddia edebilir misiniz? Klan karşıtı muhalifleri, izinsiz yeşim taşı takanları ve yabancı rakipleri ahlaki vicdan azabı duymadan acımasızca cezalandırmadınız mı?" Lonard beklenmedik bir şekilde, aksanlı ama akıcı bir Kekonca ile konuştu. "Altın ve yeşim, asla bir arada olmaz. Bu *gerçekten* hiç doğru oldu mu?"

Weather Man'in sessizliği Lonard için yeterli bir cevap oldu. Espenian diline geri dönerek şöyle dedi: "Klanınız ve ROE'deki destekçileri, Espenia'da sivillerin biyoenerjetik yeşim taşı bulundurma yasağını kaldırmak için çok uzun zamandır uğraşıyor. On yıl önce bunun imkansız olduğunu söylerdim. Ama itiraf etmeliyim ki, yıllar içinde halkın algısı ve tutumu değişti."

Kekonese şifa uygulamalarının giderek yaygınlaşması, WBH Focus'un uzun süredir devam eden tutarlı pazarlama stratejisi, Marcucuo'da yeşim sporları etkinliklerinin dünya çapında pay-per-view yayınlanması, SN2'nin güvenliği ve etkinliğindeki gelişmeler ve şimdi de Yeşil Kemik yeteneklerinin sinema ekranlarında hayran izleyicilere dramatik bir şekilde sergilenmesi... Tüm bu güçler bir araya gelerek Espenialıların gözünde yeşim taşını dönüştürdü ve çoğunluk artık yasaklanmak yerine düzenlenmesi gerektiğini düşünüyor.

Büyükelçi Lonard parmaklarını hafifçe dizine vurdu. "Suç olmaktan çıkarılması tasarısı önümüzdeki ay Ulusal Meclis'te oylanacak. Kabul edilirse, Başbakan Waltor tarafından imzalanarak yasalaşması gerekiyor. O, yürütme veto hakkını kullanarak tasarıya karşı çıkabilir. Öte yandan, oylamadan önce tasarıyı kamuoyuna açık bir şekilde destekler ise, kabul edilmesi neredeyse garantidir."

Shae, en zeki Espenliler de kendi tarzlarında Fists'e benziyorlardı —kelimeleri ve parayı ay bıçakları ve pençe bıçakları gibi kullanıyorlardı. Lonard soğukkanlı bir ikna gücüyle gülümsedi. "Herkesin güvenliği için Euman Adası'ndaki soruna yardım ederseniz, başbakanın iş çıkarlarınıza kesinlikle fayda sağlayacak yasanın sorunsuz bir şekilde geçmesini sağlayacağından eminim."

Shae gülümsemeye karşılık vermedi. No Peak'in işlerinde birkaç şanslı parlak nokta — emlak piyasasının toparlanması, Toshon şehrinin büyümesi ve film endüstrisindeki başarılar — klanın Shotar'daki tüm umutlarını kaybetmesinin yol açtığı zararın bir kısmını telafi etmişti. Ancak klanın Espenian'daki mülklerinin uzun vadeli yasal güvenliğinin her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulduğu şüphe götürmezdi. Lonard'ın anlayışını hafife almıştı. Büyükelçi bilgisizce bir talepte bulunmuyordu, tam tersine konuyu çok iyi biliyordu. Albay Basso kendini beğenmiş bir şekilde onaylayarak homurdandı ve kollarını kavuşturdu.

Shae cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. Söylemek üzere olduğu şey için on yıldan fazla beklemişti. Acele etmeyecekti. "Kekon'un Espenia'daki çıkarlarını tartışıyoruz, o halde Espenia'nın Kekon'daki çıkarları hakkında da birkaç şey söylemem adil olur." Öne doğru eğildi. "Yirmi yıl önce, bir Ygutan casus uçağı Euman Adası üzerinde düşürüldü ve bu olay Ygutan saldırısı korkusunu artırdı. Buna karşılık Espenia, halkın yaygın muhalefetine rağmen deniz üssünü genişletti ve Kekon'daki istihbarat varlığını artırdı. Yavaş Savaş'ın doruk noktasında, burada hükümetimizin tahmin ettiğinden daha fazla casusunuz vardı. ROE askeri istihbaratı, tüm Yeşil Kemik klanlarının liderlerini öldürecek ve yabancı destekli bir ayaklanma başlatarak ülkeyi istikrarsızlaştıracak bir terörist saldırı planını öğrendi."

Shae, yıkılmış binayı ve çok sayıda cesedi gördüğü anı, kocasının ve kardeşinin enkaz altında olduğunu bildiği anı sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. Sesi tamamen sakindi, öfkesini maskeyle gizliyordu. "Bu bilgiyi paylaşmak yerine,

Espenian ordusu Janloon bombalamasının gerçekleşmesine ve yüzlerce insanın ölmesine izin verdi. Saldırı klanları yok etmeyi başarırsa, ROE iktidar boşluğuna girip Kekon üzerinde vekaleten kontrol kurmaya hazırdı. ROE ajanları, kartlarını açmayarak Vastik eya Molovni adlı bir düşman ajanını yakalayabildi ve bu ajan, Ygutan'ın nekolva programı hakkında çok değerli bilgiler verdi."

Büyükelçi Lonard'ın cevabı açıkça reddeden bir tondaydı. "Bu tür asılsız iddiaları daha önce de duydum."

"Bunlar asılsız değil," dedi Shae. "Yıllar sürdü, ama adamlarım gerçekte neler olduğunu tam olarak ortaya çıkarmak için yeterli sayıda ilk elden bilgi topladı. Bunlar arasında Vastik eya Molovni'nin bombalama günü Janloon'da olduğuna dair kanıtlar ve ROE tarafından yakalandığına dair bir görgü tanığı raporu da var." İki Espenian yetkilisine sabit bir bakışla baktı. "Espenian hükümetinin Janloon bombalamasına izin verdiğini, hatta bunu umduğunu bilselerdi, şu anda Euman Adası'nda kaç tane protestocu *daha* olurdu? Sözde müttefiklerimizin saldırının sorumlusu olan adamı yakalayıp gizlice kendi amaçları için kullandığını ve Kekonese halkına adalet verilmediğini bilselerdi?"

Albay Basso bir saniye tereddüt ettikten sonra, hakaretkar bir bakış attı. "Espen ordusu, ülkenizi on yıllardır koruyor. Bombalamada trajik bir şekilde hayatını kaybedenlerin sayısı, Ygutan tehdidi hakkında toplanan istihbarat sayesinde kurtarılanların sayısına kıyasla çok azdı."

"Elbette, Espenianların hayatları sizin için Kekonese'lerin hayatlarından her zaman çok daha değerli olmuştur," dedi Shae. "Ancak büyükelçinin de belirttiği gibi, yıllar içinde tutumlar değişti. Başbakan Waltor'un siyasi rakipleri, Yavaş Savaş sırasındaki icraatlarını sorguluyorlar. O, Janloon bombalaması sırasında başbakan yardımcısıydı ve daha sonra Lybon Yasası'nın oluşturulmasında önemli bir rol oynadı. Seçim yılındaki kampanyasında bu kadar çok sivilin ölümüyle ilişkilendirilmek istemeyebilir. Ajan M'nin aslında bir sığınmacı olmadığına dair soruşturmanın da hoşuna gitmeyecektir. Esir alınan savaş esirlerine işkence ve ilaçla sorgulama, ROE tarafından imzalanan uluslararası sözleşmelerle yasaklanmıştır."

Büyükelçi Lonard'ın tavırlarından nazik nezaket kaybolmuştu. İnce burun delikleri öfkeyle genişledi ve gözlerinde şüphe ve hızlı hesaplamalar vardı. Yine de, meydan okuyan bir kaygısızlıkla yanıt verdi. "Tüm suçlamalarınız on yıl önce yaşanan olaylarla ilgili. Evet, bunları kamuoyuna mal etmekte kararlıysanız, bunu yapabilirsiniz.

bunu yapabilirdiniz. Bu, ülkelerimizin hükümetleri arasındaki ilişkilere zarar verirdi, ama Espenli seçmenler bunu umursamayacaklardır..."

"Firebreak Operasyonu," dedi Niko.

Shae, yeğeninin beklenmedik davranışına omzunun üzerinden bir bakış attı. Toplantı boyunca sessiz ve uslu bir gözlemci olmuştu, ama bu patlaması Espenlilerin ikisinin de şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Bu benim yeğenim, Kaul Nikoyan." Shae, yeğeninin şaşırtıcı sözlerine duyduğu hoşnutsuzluğu gizleyerek ve bunu kasıtlıymış gibi göstermeye çalışarak geç de olsa onu tanıttı. "Konuşmaya eklemek istediği bir şey var."

"Operasyon Firebreak," diye tekrarladı Niko, düzgün olmayan ama anlaşılabilir bir Espenianca ile. "Bu eski bir haber değil. Belki de sizin dediğiniz gibi kamuoyunda bir skandal yaratabilir, bu Espenianlar için daha ilginç olur."

Albay Basso sandalyesinden neredeyse kalkıyordu. "*Sen* bu konuda ne biliyorsun?

—

Niko, büyük Espenli subaya
Shae'yi tedirgin eden bir ifadeyle baktı. Niko'nun yüzü Lan'ınkine benziyordu, ama bakışları Hilo'nunkine benziyordu.

"Kekonese Yeşil Kemikler, Espenia'nın savaşlarında yardım etmek için sözleşmeli asker olarak işe alındı. Ben de onlardan biriydim. Ve diğerlerini de tanıyorum."

Dört yıl sonra, Shae hala düzenli olarak yeşim taşını arzuluyordu. Birisi onu yanlışlıkla "Kaul-jen" diye çağırdığında garip hissediyordu, ama "Bayan Kaul" dediklerinde daha da garip hissediyordu. Sık sık, hayati bir şeyi kaybettiği hissiyle uyanıyordu ve bazen hala içgüdüsel olarak yeşim taşının yeteneklerine ulaşmaya çalışıyordu, ama hiçbir şey bulamıyordu, sanki hayalet bir uzvunu hareket ettirmeye çalışır gibi. En çok da, böyle anlarda, hala Algılama yeteneğine sahip olmayı diliyordu. Yabancılar, bunun dostça bir sohbet olduğu konusunda artık hiç rol yapmıyorlardı. Yüzleri tedirgindi ve çok temkinliydiler. Niko, hiçbir şey söylemeden onlara bakakaldı.

Shae artık yeşim duyularına sahip değildi, ama onlarca yıldır bulutları okuyarak geliştirdiği içgüdüleri vardı. "Büyükelçi. Albay. İlişkimiz pek çok eski sırra dayandığı için, ülkelerimiz hiç olmadığı kadar yakınlaşmış görünüyor." Shae ayağa kalktı. Niko da onunla birlikte ayağa kalktı. "No Peak klanı, Euman Standoff'u bozmak için Fists'i göndermeyecek," dedi yabancılara. "Daha önce söylediğiniz doğru. Yeşil Kemikler, İlahi Erdemlerin örneği değiller.

Erdemlerin örnekleri değildir. Tüm yeteneklerimize rağmen, bizler sadece insanız ve çoğu zaman kendi ideallerimize ulaşamıyoruz. Ama Espenianların çıkarları için aisho'yu bozacak vasallar değiliz.

"Farklı bir anlaşma öneriyorum. Yavaş Savaş sırasında Kekon'a yaptıklarınızla ilgili eski şikayetlerimizi unutacağız. Janloon bombalaması, Molovni ve Ateşkes Operasyonu ile ilgili sırlarınızı saklayacağız, ancak siz de Ulusal Meclis'te yeşim taşının yasallaştırılması tasarısını engellemeyeceksiniz. Bunu bir hareketsizlik ittifakı olarak düşünün."

Albay Basso cevap vermeden somurtarak baktı, ama Büyükelçi Lonard sert bir şekilde ayağa kalktı. "No Peak'in Espenia ile ekonomik bağları olduğunu düşünerek, rakiplerinizden veya Kekonese hükümetinden daha işbirlikçi olacağınızı ummuştum. Yeşil Kemik klanları Euman Adası'na müdahale edip halkı kontrol altına almazsa, Kekonese vatandaşlarının hayatlarını kaybetmesi durumunda hükümetim sorumlu tutulmayacaktır."

Shae ayrılmak için döndü. "Büyükelçi, Kekon ve yeşim taşı söz konusu olduğunda, halkınızdan beklediğim son şey sorumluluktur."

Arabaya geri döndüklerinde Shae, şoföre Tia'nın okuluna gitmesini söyledi. Derslerin bitmesine yarım saat vardı, bu yüzden arabada bir ağacın gölgesinde oturup pencereleri açarak serinlemelerini beklediler.

Niko, garip sessizliği bozdu. "Toplantıdaki kabalığım için özür dilerim, Shae Teyze. O anda konuşmamın önemli olduğunu düşündüm, ama önceden bildiğim her şeyi size anlatmalıydım."

"Evet, söylemeliydin," diye azarladı Shae. "Operasyon Firebreak hakkındaki bilgilerin tartışma sırasında herhangi bir şekilde önemli olabilirdi, o zaman bunu Weather Man'e önceden söylememekle hata ettin."

"Hatalı olduğumu anlıyorum." Niko öne doğru eğildi. Bir dakikalık azarlayıcı sessizliğin ardından, "Operasyon Firebreak, GSI için çalışırken bana verilen görevdi. Yıllar önce, Espenian hükümeti yeşim taşının askeri kullanımını azaltmaya ve denizaşırı çatışmalardaki rolünü azaltmaya başladı. Ancak gizlice, Jim Sunto'nun şirketini Deliverantizm ve Ygutanian'ın dünya çapındaki etkisine karşı savaşmak için kiraladı."

"Bunu sana Sunto mu söyledi?" diye sordu Shae.

Niko başını salladı. "Doğrudan değil. Bir sürü gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kaldık ve GSI dışındaki kimseye görevlerimizden bahsetmemiz yasaktı, ama çoğumuz duyduklarımızdan parça parça anladık. Sonra biraz araştırma yaptım." Niko Shae'nin bakışlarından kaçındı. "Yaptığım şeyden gurur duymuyorum."

"Bu mazeret olamaz," diye cevapladı Shae, ancak kızgınlığı çoktan geçmişti. Yeğeninin omuzlarında beliren suçluluk duygusunu görünce, koltuğun üzerinden uzanıp onu küçük bir çocukken teselli etmek için yaptığı gibi sıkıca sarılmak istedi. Ona gitmenin ve geri dönmenin ne kadar zor olduğunu anladığını söylemek istedi. Her iki kararın da gurur ve utanç vardı. Niko'nun nedenleri ve deneyimleri onunkinden farklıydı, pişmanlıkları da öyle, ama genç yüzündeki erken kırışıklıkları yumuşatacak bir şey sunabilmeyi diledi.

"Niko-se," dedi, "hayatımda konuşmak istemediğim birçok şey yaptım. Her hafta tanrılardan anlayış ve affetmelerini diliyorum. Yine de tapınaktan çıktığımda, aleyhime daha da fazla yük olacak kararlar almak zorundayım. Yeşil Kemik klanında lider olmanın başka bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Niko pencereden okul binasına baktı. İki yıl önce, Shae ve Woon, Tia'nın Kaul Du Akademisi'nde başarılı olamayacağı, kızlarının isteğini saygı duyup onu Yeşil Kemik olmak için eğitmek yerine akademik kariyerine devam etmesine izin vermeleri gerektiği gibi bariz ama yine de zor bir sonuca varmışlardı. Shae, bunun doğru seçim olduğunu kendine söylemişti. Tia, Ru'nun da gittiği Janloon North Hills İlkokulu'nu çok seviyordu.

Niko, otoparkın karşısındaki girişe bakarken yüzünde bir gölge belirdi. Shae, Ru'yu düşünüp, onun ön kapıdan çıkıp kardeşleriyle birlikte eve bisikletle gideceğini hayal edip etmediğini merak etti. Niko'nun sol kulağının önündeki, kıkırdak yerine dikilmiş beyaz yara izini görebiliyordu.

Shae, yurtdışında geçirdiği yılların ardından Kekon'a geri döndüğünde, bunu isteksizce ve şüpheyle yapmıştı, hala klan işlerine karışmaktan kaçınmaya çalışıyordu. Niko ise böyle bir tereddüt göstermiyordu. Kendi etine pençe bıçağını dayadığı andan itibaren, klan içinde yükselme kararından hiç vazgeçmemişti. Anden, onu ara sıra rahatlatabilen tek kişi gibi görünüyordu, ama Shae'nin kuzeni ona endişeyle şöyle itiraf etmişti

endişeyle şöyle itiraf etmişti: "Bazen Niko'nun artık kendini düşündüğünden emin olamıyorum. Bu yüzden ne kadar çok çalışırsa çalışsın, ne kadar aşağılanırsa aşağılansın, hiç umursamıyor."

Genç adamın sıkıntılı ifadesini inceleyen Shae'nin kalbi sızladı. Lan'ın oğlunu görebilmesini diledi. Lan'ın gurur duyacağını biliyordu, ama belki de üzülecekti. Shae'nin şimdi sorduğu soruyu sorardı. "Gerçekten bunu mu istiyorsun, Niko? Sütun olmak mı istiyorsun?"

Niko hemen cevap vermedi. "Shae teyze," dedi sonunda, sessiz bir kararlılıkla, "Kekon'dan uzaktayken, dünyada sadece iki tür insan olduğunu fark ettim. Yeşil Kemikler ve Yeşil Kemikler olmayanlar değil. Gücü olanlar ve olmayanlar."

Yeğeni, sanki geniş bir vadinin diğer tarafında duruyormuş gibi uzak bir bakışla ona döndü. "Yeşim taşına sahip olsak bile, ilk gruba gireceğimiz garanti değil. Klanlar yeşim taşının anlamını tanımlamayı bırakırsa, o zaman diğerleri bu gücü bizden alır. En kötü yanlarımızı abartır, iyi yanlarımızı yok ederler."

Shae sessizce başını sallayarak anladığını gösterdi. Niko, uzun zamandır hissettiği şeyi kelimelere dökmüştü: Dağ ve klanın diğer tüm düşmanlarına karşı değil, daha büyük ve daha acımasız bir şeye karşı mücadele ettiğini hissediyordu.

Niko bakışlarını ellerine indirdi. "Kaçıp hayatımda başka bir anlam bulabileceğimi sanmıştım. Ama klan hızlı ya da yavaş bir şekilde çökerse, Jim Sunto gibi insanların inandığı gibi modası geçmiş ve önemsiz hale gelirse, babamın öldürülmesi ve annemin idam edilmesi de dahil olmak üzere beni ben *yapan* her şey anlamsız hale gelir. Yüzyıllar boyunca Kekon'un Yeşil Kemik savaşçısı olarak yeşim taşı takmak için eğitilen her çocuk, dökülen her damla kan, yapılan her fedakarlık... Sütun bunların yükünü taşıyor. Bu bizim gücümüz, sadece bizim." Küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle okula doğru baktı. "Ru, kaçarak bencil bir aptal olduğumu söylemek için çok uğraştı. Haklıydı."

Shae, yeğeni için adlandıramadığı, içini kemiren bir korku ile doldu. Niko hala gençti, bu kadar net görüşlü ve sert karakterli olmak için çok gençti, diye düşündü. Yine de, Lan, Hilo veya kendisinin onun yaşındayken, klanın mirasını ve liderliğin ağırlığını çok daha fazla düşünmüştü. Shae ve kardeşleri, Kekon'un Meşalesi'nin torunları, bir nesil süren zafer, barış ve ulusal yeniden yapılanmanın ardından klanın varisleri olarak büyümüşlerdi.

Her biri, kendi tarzında, konumlarına zorlanmış ve ellerinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Niko, savaş ve zulme gözleri açık bir şekilde büyümüştü. Bildiği her şeyden uzaklaşarak, daha karanlık ve karmaşık bir vahşi doğa bulmuştu ve geri dönüşü, sevgi ya da onur gibi duygusal nedenlerle değil, kararlı bir seçimle gerçekleşmişti. Shae, "*O, hepimizden çok Ayt Mada'ya benziyor"* diye düşündü.

En azından Niko'nun biz varız. Onu seven, ona insan olduğunu hatırlatan insanlar.

Okul zili çaldı ve heyecanlı çocuklar ön kapılardan dışarı akın etmeye başladı. Shae arabadan indi ve bisiklet parkının yanında durdu. Tia'yı görünce el salladı. Kızı iki arkadaşına veda edip koşarak geldi, sırt çantası omuzlarında zıplıyordu, köpek yavrusu şeklinde örgü şapkasının kulakları bir yandan diğer yana sallanıyordu. Tia'nın on ikinci doğum günü yaklaşıyordu ve bir evcil hayvan, zavallı yaşlı Koko'nun yerini alacak bir köpek için yalvarıyordu. Koko, sahibinin ölümünden birkaç ay sonra, kalbi kırık bir şekilde ölmüştü.

"Anne," diye bağırdı Tia. "Tahmin et ne oldu? Okul tiyatrosunda rol aldım!" Shae'nin omzunun üzerinden bakarak daha utangaç bir şekilde, "Merhaba, Niko," dedi. Tia, kendisinden on beş yaş büyük en büyük kuzeninin yanında her zaman biraz çekingen davranırdı.

"Merhaba, küçük kuzen," dedi Niko neşeyle. "Şapkanı beğendim." Tia gülümsedi ve rahatladı, sonra sohbet ederek arabaya doğru yürüdüler, Shae birkaç adım geride kalarak onları izledi.

BÖLÜM

54



Ana Planlar

Yirmi altıncı yıl, yedinci ay

Anden, Shae ve Hava Durumu Adamı'nın ofisindeki çoğu çalışanla birlikte, klanın Ship Street binasının en üst katındaki ana toplantı odasında toplanmış olarak televizyonda haberleri izliyordu. Emekli olmalarına rağmen hayatlarının büyük bir bölümünü klana adamış olan Woon Papidonwa ve Hami Tumashon bile odadaydı ve Hava Adamı'nın Gölgesi ve Uğur Getiren Usta olarak görev yaptıkları zamanlarda hiç görmedikleri bir dostlukla sohbet ediyorlardı.

Janloon saatine göre akşam geç saatlerde, Adamont Capita'da sabah ortasıydı, NA3882, sivil halkın biyoenerjetik yeşim taşı bulundurmasının yirmi dört yıldır süren yasağını kaldıran yasa tasarısı, Ulusal Meclis'te az farkla kabul edildi. KNB'nin yurt dışı muhabiri sonuçları ekranda duyurduğunda, sevinç çığlıkları yükseldi ve kutlama için hoji şişeleri açıldı. Yarından itibaren No Peak klanı, sadece yasal ücretlerden milyonlarca dien tasarruf edebilecekti. Yeşim taşının sağlık, dövüş sanatları ve eğlence alanlarında kullanımı, klanın bu alanlardaki yatırım ilgiyle birlikte kesinlikle artacaktı. Green Bones'un Espenia'da çalışmak veya okumak için düzinelerce ek vize başvurusu yapılacaktı. Bu arada Horn, klanın askeri gücünü ve müttefiklerini güçlendirmek için sessizce Espenia'ya ek yeşim taşı nakliyesine başlayacaktı.

Anden, konferans odasındaki telefonu kullanarak Espenia Kekonese Derneği Başkanı Cory Dauk'u aradı ve on yıldan fazla süredir uğruna çalıştıkları zaferi kutladı. Oylama gününe kadar KAE, politikacılara lobi faaliyetleri yürütmüş ve WBH Focus tarafından hazırlanan reklamları tüm büyük medya kuruluşlarında yayınlatmıştı. Sonuç hiç de kesin değildi. Yeşim ve parlaklık karaborsasını kaybetmek ve Kekonese'nin daha da güçlenmesini istemeyen birkaç Crew, yasa tasarısını engellemek için politika yapıcıları, reklam yöneticilerini, KAE üyelerini ve tasarıyı destekleyen herkesi rüşvet ve tehditlerle kendi gizli kampanyalarını yürütmüştü. Lott Jin'in Espenia'daki küçük ama etkili Fists and Fingers ekipleri, Port Massy'deki yerel Green Bones ile işbirliği içinde, güvenlik sağlama, rüşvet karşılığı rüşvet verme ve zaman zaman ekip üyelerinin isimlerini akıllıca fısıldama gibi faaliyetlerle aylarca bu çabaları etkisiz hale getirmekle meşgul olmuştu.

"Bu, hukuk büromun işlerinin azalacağı anlamına geliyor," dedi Cory telefonda neşeyle. "Belki eğlence avukatı olurum. Filmlerde veya jadesports'ta çalışırım. Zaten tüm para orada, değil mi?"

Anden, "Bir sonraki Danny Sinjo'yu bulursan, yengene haber ver" dedi.

"Oğlum o filmi çok seviyor!" diye bağırdı Cory. "Üç kez izledik."

Black & Green'in geçen yıl Amaric'in her iki tarafında gişe başarısı, uzun süren halkla ilişkiler savaşında beklenmedik bir dönüm noktası olmuştu. Danny Sinjo'yu uluslararası üne kavuşturmuş ve Green Bone kültürüne ana akım medyada olumlu bir ilgi dalgası yaratmıştı. Sinjo'nun tamamen görsel efekt, dublör veya tel kullanmadan çekilen heyecan verici aksiyon sahneleri büyük ilgi görmüştü. Film, hayali One Sky klanından çapkın bir Fist ile IBJCS eğitimli Espenian gizli servis ajanı Espenian'ın, ünlü bir uyuşturucu baronunu yakalamak için Ygutanian eski askeri liderleriyle savaştığı, izleyicileri memnun eden bir buddy cop hikayesiydi.

Cinema Shore ve dolayısıyla No Peak, artık planlanan bir franchise'dan para basıyordu. Jon Remi'nin bir zamanlar öngördüğü gibi, Anden, Danny Sinjo'yu ünlü olmadan çok önce tanıdığını övünebilirdi - gerçi Bad Keck'in sözlerini gerçeğe dönüştüren, onun baldızı olmuştu. Wen, Janloon Film Festivali'nde en büyük ödülü sunacağı için bu gece Ship Street'teki toplantıya katılamamıştı.

Kuruluşundan bu yana önemli ölçüde büyüyen ve artık Pillarman'ın klan bütçesiyle katıldığı bir etkinlik haline gelmişti.

"Umarım oğlun *2 Black 2 Green'in* bu yaz çıkacağını biliyordur," dedi Anden, Cory'ye. "İmzalı bir poster bulup ona gönderebilirim."

"Bu harika olur, dostum." Cory durdu. Oğlu hakkında başka bir şey söylemek ya da Anden'in ailesini sormak üzereydi, ama kendini tuttu. Anden'in Jon Remi'nin cinayetindeki rolünü öğrendiğinden beri, aralarında başka bir duvar vardı. Cory, konuşma çok kişisel hale gelmeden her zaman konuyu değiştirip kendi karısı ve çocuklarına yönelerek bu duvarı ayakta tutuyordu. Anden hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırmamıştı; Cory sonuçta Espenliydi. Zor bir şeyi istemek ama bunu başarmak için gerekenlerden uzak durmak tam ona göre bir davranıştı.

Anden onu kurtardı. "Annene saygılarımı ve tebriklerimi ilet lütfen."

"Teşekkürler, Anden. İletirim." Bir duraklama. "Tanrılar No Peak'e lütuf versin."

Anden, Cory ile konuşmayı bitirdikten sonra, Terun Bin eline plastik bir bardak hoji uzattı. "Her şey seninle başladı, Dr. Emery," dedi Terun. "Orada bir ofis bile yokken, Espenia'daki No Peak'in adamıydın." Klanın zaferine içtiler.

Anden, Şans Getiren Usta'yı iyi tanımıyordu, ama tüm etkileşimlerinde, adamın ne kadar hızlı ve enerjik konuştuğu ve zihninin ne kadar hızlı çalıştığı onu etkilemişti. Terun, üniversiteden mezun olur olmaz klanın iş tarafında çalışmaya başlayan, kariyerli bir Şans Getiren'di. Şimdi, güçlü bir Yeşil Kemik ailesinden gelmemesine ve hayatında tek bir yeşim taşı bile takmamış olmasına rağmen, No Peak'in en yüksek rütbeli üyelerinden biriydi. Bu, yirmi yıl önce Janloon'da aşılmaz bir dezavantaj olurdu, ancak Hava Adamı, Terun'u Kekon'a geri getirip Ship Street'te birkaç pozisyonda görevlendirmeden önce, onu Espenia'ya uzun süreli bir göreve göndererek akıllıca davranmıştı. Terun, birkaç yıl boyunca Sealgiver olarak görev yapmış ve klanın işlerinin her yönünü öğrenmişti.

"Yeşim ilaç kliniklerinin nasıl genişletildiğini seninle konuşmam gerek," dedi Terun. "Bunlar, denizaşırı dövüş eğitiminin nasıl yürütüleceğini belirlememize yardımcı olacak en iyi örnekler. İnanır mısın,

masamda, yasanın geçmesini bekleyen öğretmen ve özel eğitmenlerden gelen altı talep var? No Peak'in himayesinde Espenia'da Keko-Espenialılara ve hatta yabancılara yeşim disiplinlerini öğretmek için okullar açılmasını istiyorlar."

Anden bunu duyunca şaşırmadı. Janloon'da dövüş sporları salonları ve antrenörlük pazarı çok kalabalıktı. Lukang ve Toshon gibi daha küçük şehirlerde bile, bir antrenör Wie Lon Tapınak Okulu veya Kaul Dushuron Akademisi'nden en iyi referanslara, yılların tecrübesine ve büyük klanlarla bağlantılara sahip olmalıydı. Ancak Espenia'da, nispeten ortalama bir kıdemli dövüşçü bile okul açıp öğrenci alabilirdi. Bazıları bunu yıllar önce gizlice yapmıştı bile.

Anden, Terun'a elinden gelen tüm bilgileri seve seve paylaşacağını söylemeye başlamıştı ki, koridordan bir bağırış duyuldu. "Sütun! Sütun geldi!" Yarım dakika sonra Hilo toplantı odasına girdiğinde, neşeli sesler kesildi ve herkes ellerini birleştirip selam verdi. Hilo'nun Ship Street'e gelmesi nadir bir olaydı. "Kaul-jen," diye mırıldandılar birkaç Şans Getiren. "Sütun için kanımızı verelim."

Hilo'nun bakışları kalabalık odayı dolaştı. Ağzının kenarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Benim için eğlencenizi bozmayın," dedi. "Kız kardeşim ben yatarken partide eğleniyor diye dayanamadım." Ellerini kaldırarak kahkahaları susturdu. "Gerçek şu ki, elbette hepinizi tebrik etmek için geldim. Buraya çok sık gelmiyorum, ama bunun nedeni çok güçlü bir Hava Adamım olması. Anlaşamadığımız zamanlarda bile, o klan için doğru olanı yapar."

Hilo, Shae'nin yanına gidip selam verdi. "Düşmanların çok uzaklara kaçsın, Kaul-jen," diyerek, zafer kazanan bir savaşçıya geleneksel Yeşil Kemik tebriklerini iletti, ardından kolunu Shae'nin omzuna atıp alnını öptü. Hava Adamı artık yeşim takamasa da ve zaferi onlarca yıl süren uzak bir siyasi zafer olsa da, bir anda yankılar koptu ve insanlar ayaklarını yere vurup hoji bardaklarını kaldırarak sevinçle alkışladılar. Hava Adamı çok utanmış görünüyordu. İnsanlar kendi sohbetlerine dönerken, Anden Shae'nin kardeşine "Partilerde hep beni gölgede bırakmak zorundaydın" diye fısıldadığını duydu.

Anden, ağır bir rahatlama hissini gizlemek için arkasını dönerek, "*Yine eski haline döndü*," diye düşündü.

Ru'nun ölümü hepsini yıkmıştı, ama Hilo'yu neredeyse mahvetmişti. Kendinden kapanmış ve hayata olan ilgisini kaybetmişti. Eskiden klanın tüm önemli meselelerini

artık hiçbir şey umurunda değildi. Neredeyse bir yıl boyunca Hilo, No Peak'in yönetimini Hava Adamı ve Horn'a bıraktı. Horn, basit şeyler için bile onu suçluluk duygusuyla takip etmek zorunda kaldı. Günlerce evden çıkmazdı ya da saatlerce şehirde amaçsızca araba sürerdi. Bazen bir yön seçer, sonunda kırsalda bulur ve arabada uyurdu. Birkaç kez Duchesse'yi Mountain bölgesine park etti ve orada olduğu için birinin ona saldırmasını bekledi. Aben Soro'nun şerefine, kimse saldırmadı, ancak Lott Jin birkaç kez Pillar'ın nereye gittiğini bulmak için çılgınca koşturmak zorunda kaldı. Anden, ellili yaşlarında olan kuzeninin Grandda'nın yoluna girerek geri dönüşü olmayan bir kayıp ve pişmanlık içine battığından endişelenen tek kişi değildi.

Ancak yavaş yavaş yeniden ortaya çıktı. Belki de bunun nedeni, Wen ile karşılıklı kederlerinde birbirlerine çok destek olmalarıydı. Ailenin geri kalanı, onları malikanede dolaşırken, terasta alışılmadık bir sessizlik içinde yemek yerken veya aile mezarlığını ziyaret etmek için birlikte Widow's Park'a giderken görürdü. Ya da belki de Niko'nun aileye dönüşü Hilo'yu hayata döndürdü; yeğenine klan liderliği becerilerini öğretmek, Pillar'ı kişisel ve gerekli hissettiği bir şekilde sorumluluklarına geri dönmeye zorladı. Zamanla tekrar gülümsemeye, antrenman yapmaya, klan işleriyle ilgilenmeye başladı.

Ve daha önce ilgisini çekmeyen şeylere yavaş yavaş ilgi duymaya başladı. Hiç kimse onu zorlamadan, Yeşim Taşının Etkisini Ortadan Kaldırma Derneği'ne büyük bir bağış yaptı. Janloon devlet okullarına bağış yaptı ve Jan Royal Üniversitesi'ne yeni bir oditoryum yaptırdı. Politikacılardan uzak durmasıyla tanınan Pillar, beklenmedik bir şekilde, bazen Wen'in yanında, daha önce hiç önemli bulmadığı yasama önerilerine destek vermek için politikacıların karşısına çıktı: Taş gözlüler ve melezlere karşı istihdam ve ücret ayrımcılığını önleme yasası. Binlerce hektarlık geleneksel kabile topraklarının Abukei'nin kontrolüne iadesi. Kekonese ordusunun eğitim programlarında tıbbi sınıf SN2 kullanması ve Golden Spider Company'ye yetişkin askerlerin alınması için gerekli askeri eğitim eşiğinin düşürülmesi için sınırlı bir ödenek. Bu önlemler, on beş yıl önce Jim Sunto tarafından önerilmiş, Hilo ve neredeyse herkes tarafından reddedilmişti, ancak parlaklığın yavaş yavaş damgalanmasının ortadan kalkmasıyla yeniden değerlendirilmeye başlandı.

Bazı gözlemciler, özellikle Dağ tarafında olanlar, Zirvesiz Sütun'un yumuşadığını, çok sayıda yakın danışmanı olduğu için jade'siz reformistlerin duygularına boyun eğdiğini mırıldandılar.

. Diğerleri ise klanı, güncel sosyal sorunlarla ilgilenmesi ve hayırsever liderlik örneği sergilemesi nedeniyle övdü.

Anden gerçeği biliyordu. Kuzeni tüm bunları Ru için yapmıştı. Ru'nun tüm sosyal davaları, babasına klanın yapabileceği iyilikler hakkında kullandığı argümanlar, babasının hoş görerek ya da görmezden geldiği, Hilo'nun önem vermesini istediği şeyler... Hepsi farklı bir anlam kazanmıştı. Artık bunlar, Hilo'nun Ru'nun kısa hayatı boyunca yapamadığı, Ru'yu klanıyla gururlandırıp Kaul olmaktan mutlu edecek şeylerdi.

— Hilo'nun oğlunu hala sevdiğini kanıtlamasının tek yolu.

"Anden amca." Maik Cam, Anden'in plastik hoji bardağını çok ciddi bir şekilde düşündüğünü fark etmiş olacak ki yanına geldi. Kehn'in oğlu, yeni bir yeşim yüzük ve platin zincirde üç yeni boncukla gururla gösteriş yapıyordu. Abartısız ve profesyonel, genç bir avukat için yakışan bir görünüm. Son ganimetini, ticari marka ihlali davasının açılmasını hoş karşılamayan, Mountain klanının hoşnutsuz bir üyesiyle yaptığı son düelloda kazanmıştı. Cam, babasının ailesinin ünlü yeşil ten rengini miras almıştı, ancak akademik eğilimleri öğretmen olan annesi Lina'dan gelmişti. Alnına dokunarak rahat bir selam verdi ve "Düellomu yönettiğin için tekrar teşekkürler. Çok minnettarım" dedi.

"Kılıç kullanışın çok hızlı," diye övdü Anden. "Kazandığın için sevindim. Rakibini tedavi etmektense seni tedavi etmeyi tercih ederdim."

Yeni yasalara göre, temiz kılıçlı düelloların en az iki tanık, her iki taraftan birer tanık ve acil tıbbi eğitim almış bir kişinin hazır bulunması gerekiyordu. No Peak klanının en önde gelen Yeşil Kemik doktoru olan Anden'in programı, yarışmalara katılma talepleriyle doluydu. Düello geleneğinde değişen tek şey bu değildi. Artık meydan okumanın yapılmasından düellonun gerçekleşmesine kadar yirmi dört saat beklemek gerekiyordu. Sadece Yeşil Kemikler ay bıçakları veya pençe bıçakları kullanarak düello yapabilirdi ve bir dövüşçünün yenilgiyi kabul eden rakibinden alabileceği yeşim taşı miktarında sınırlamalar vardı.

Temiz kılıçla düello geleneğine kısıtlamalar getirme girişimleri daha önce hep başarısız olmuştu. Bu seferki şok edici fark, Kaul Hilo'nun reformu açıkça desteklemesiydi. Hatta hayatında yaptığı birçok düellonun bazılarının kesinlikle gerekli olmadığını itiraf etti. Yeşil Kemikler, daha az yaralanma ve ölümle savaş deneyimi kazanabilir ve yeşim kazanabilir, veyeşim sahibi vatandaşlar

başka yollarla çözmeye teşvik edilmeliydi. Hilo, kendi oğlunun da düello yapma ihtiyacı hissetmeseydi veya düello ertelenmiş ya da daha iyi kontrol edilseydi bugün hayatta olabileceğini açıkladı.

Sütun'un şaşırtıcı tutum değişikliği Yeşil Kemik topluluğunda şiddetli tartışmalara neden olmuştu, ancak gelenekçi Koben ailesi bile buna karşı çıkamadı, çünkü Hilo hayatında hepsinden daha fazla düello yapmış ve daha fazla yeşim kazanmıştı. Sütun, klanı yönettiği gibi, bu konuda da aynı sevimli ve tehlikeli ikna kabiliyetini kullandı, böylece istediği şey hızla gerçekleşti.

Cam sırıttı. "Diğer adam, bizim davayla uğraşmaktan bu kadar yorgun olmasaydı beni yenebilirdi," dedi, hem kibar hem de zekice kendini övmeyi başardı. Cam, babası gibi iri ve geniş omuzluydu, ama Kehn'in aksine, hızlı gülümser ve esprili biriydi. "Jirhu nerede?" diye sordu Anden'e. "Bu gece burada değil mi?"

"Hayır," dedi Anden. "Bu... Bu..." Etrafta toplananlara bakarak, "Onun zevkine göre biraz fazla klan toplantısı gibi." Jirhuya ile uzun zamandır uzlaşmışlardı. Anden'in erkek arkadaşı Kaul ailesinin toplantılarına katılırdı ve her zamankinden biraz daha çekingen olmasına rağmen herkesle iyi geçinirdi, ancak No Peak klanının büyük toplantılarından kaçınırdı. Jirhu, sağ başparmağında blöfçü yeşiminden bir yüzük takardı ve ilişkilerini gizlemezdi. Anden için önemi nedeniyle Kaul ailesi tarafından kabul edilmişti, ancak No Peak ile başka hiçbir şekilde ilişkisi yoktu.

Zamanla Anden, başlangıçta Jirhu'nun patronajın görünüşüyle ilgili mantıksız endişeleri olarak gördüğü şeyi takdir etmeye başlamıştı. Aslında, erkek arkadaşının kariyerinin ve günlük endişelerinin Green Bones dünyasıyla hiçbir ilgisi olmadığı için minnettardı. Jirhu, klandan bir sığınaktı. Anden'in dertlerini dinler ve onu cesaretlendirirdi, ancak klan işleri hakkında ayrıntılar istemez veya açıklamalar talep etmezdi. Buna karşılık Anden, Jirhuya'ya, kendi rahatlık sınırlarının ötesinde No Peak ile etkileşime girmeye zorlamadı, hatta basit bir sorunu Kaul ailesinin bağlantıları aracılığıyla çözmek için telefonu eline almadı, kendi başına daha zor bir yoldan halletmeyi tercih etti.

"Niko," diye seslendi Cam ve kuzenini yanlarına gelmesi için işaret etti. Cam'i gören Niko'nun yüzü gülümsemeye başladı. Yanlarına gelip

Anden ve Cam'i sıcak bir şekilde kucakladı ve Cam'in bardağını doldurmasına izin verdi. Boyu ve sert görünüşüne rağmen, Cam insanları rahatlatmakta doğal bir yeteneğe sahipti. Kuzenler bir araya geldiğinde, Niko'nun farklı bir yönünü ortaya çıkarmış gibi görünüyordu. "Nerede saklanıyordun, keke? Juens, ne zaman tekrar birlikte antrenman yapacağımızı bilmek istiyor."

"Artık ikimiz de takım elbiseliyiz, Cam," dedi Niko. "Juens bizi mahveder." İkizler Ritto ve Din, ikisi de birinci sınıf Yumruklar'dı.

"Onlar da öyle düşünüyor," dedi Cam, yeni edindiği yeşim taşını kullanma hevesiyle parıldayarak. "Klanımızın Fists'lerinin fazla kibirlenmemesi için üzerimize düşeni yapmalıyız."

Anden, yeğenlerinin sohbetine devam etmelerini söyleyerek Hilo ve Shae'nin yanına gitti. "Bu gençler nereden geldi, Andy?" diye sordu Hilo. "Gece yarısı geçti ve ben çok yorgunum. Önemli klan meselelerini konuşuyormuş gibi yapıp birlikte kaçalım." Kuzeninin omzuna elini koydu ve asansörlere doğru yürüdüler. Anden gülümsedi ve Hilo "Ne oldu?" diye sorduğunda başını salladı ve "Hiçbir şey, Hilo-jen. Güzel bir akşamdı." dedi.

Shae, kızının dans provasının bitmesini beklerken okuduğu basit bir gazete kupürüyle dünyası başına yıkıldı. Stüdyonun ses geçirmez pencerelerinin arkasında, kızlar duyamadığı müziğe eşlik ederek ipeksi kostümleriyle zıplıyor ve dönüyorlardı, ama Shae hareketsizce oturmuş, kulaklarında sağır edici bir gürültü duyuyordu.

Euman Anlaşması.

Shae'nin Faltas'larla yaşadığı çile, ona kalıcı duygusal yaralar açmış ve sabrını yok etmişti, ama aynı zamanda ona barukan kaçıranların sorduğu ve cevaplayamadığı tek soru olan yakıcı bir soru bırakmıştı: *Euman Anlaşması nedir? Bize Euman Anlaşması'ndan bahset.* Her düşündüğünde titreyip paniğin tüylerini diken diken ettiğini hissediyordu, ama zorlu sorular geri geliyor, uyanık kabuslarına giriyor, yıllar sonra bile onu alay ediyordu.

Dağın büyük planı nedir? Sen No Peak'in lanet olası Hava Adamısın, Ayt'ın neyin peşinde olduğunu biliyorsun, değil mi?

Dağ'ın Euman Adası ile bağlantılı tüm işlerini ve varlıklarını araştırmıştı. Fazla bir şey yoktu: birkaç mülk

şehir merkezi, yabancılara hizmet veren lüks bir eskort servisi, bir tersane. Bunların hiçbirinin Barukan ile büyük bir anlaşmanın parçası olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadı.

Euman Adası, Espenian deniz üssüyle tanınıyordu. Dağ, ROE ordusuyla gizli bir ittifak mı kurmuştu? Ayt Mada'nın Espenianlarla ilişkisi düşmanca olmasa da yok denecek kadar azdı, bu yüzden bu ihtimal düşük görünüyordu, ancak imkansız da değildi. Ancak Shae, Ayt Mada'nın ROE hükümetiyle temas halinde olduğuna dair herhangi bir işaret bulamadı. Eğer öyleyse, Büyükelçi Lonard ve Albay Basso, protestocuların uzaklaştırılmasını istemek için No Peak yerine Dağ'a giderdi.

Onların Matyos'u bir şekilde kesintiye uğrattığını biliyoruz. Faltaslar öyle demişti. *Matyoslar parayı Dağ'a aktarıyor. Karşılığında ne alıyorlar?*

En azından bu kısmı No Peak'in casusları doğrulayabilmişti. Matyos barukanları milyonlarca Shotarian sepasını yurtdışındaki banka hesaplarına aktarıyordu. Shae'nin muhbirleri uzun zaman önce ona Dağ'ın Hava Adamı Iwe Kalundo'nun klanın Ygutan'daki işlerini elden çıkardığını söylemişti. Belki de bunun nedeni, Dağ'ın sermayesinin Yavaş Savaş'ı kaybeden ve siyasi istikrarsızlığa sürüklenen bir ülkede bağlanmasını istememesiydi, ama klan hala bu gelirleri başka yerlere yatırmıyor gibi görünüyordu. Ayt'ın pasif davranması normal değildi. Dağ ve Matyoslar ortak bir nakit ve likit varlık birikimi oluşturuyorlardı. Ne amaçla?

Niko, Jim Sunto ve Anorco'nun CEO'su Art Wyles'ın Euman Adası'ndaki GSI eğitim tesisinin yakınında ikinci evleri olduğunu söylemişti. Belki de Euman Anlaşması bu yabancılarla bir ilgisi vardı. Hilo ve Lott Jin, Sunto'nun organizasyonuna No Peak casusları yerleştirmişti, ancak Wyles'ı doğrudan araştırmamışlardı. Shae, bu adam hakkında bulabildiği her bilgiyi araştırmıştı. Port Massy'deki klan şubesine, bu adam hakkında bir dosya açmasını ve her haberinde kendisine bilgi vermesini istemişti. Shae, dün *Port Massy Post'ta* yayınlanan bir makaleye bakıyordu. Makale kesilmiş, fotokopisi çekilmiş ve diğer notlar ve raporlarla birlikte fakslanmıştı.

Makale kısaydı. Yeni atanan Dış Ticaret Bakanı Art Wyles'in Anorco Global Resources'ın başkan ve CEO'su olarak istifasını verdiğini duyuruyordu. Yasal olarak bunu yapmak zorunda olmasa da, kontrol hisselerini adı açıklanmayan bir özel

Kekonese yatırım şirketine satacaktı. Makale, Anorco'nun değerinin on altı milyar talir olduğu ve holdingin varlıklarının arasında özel offshore biyoenerjetik yeşim madenciliği teknolojisi ve özel askeri şirket Ganlu Solutions International'ın da bulunduğu bilgisiyle sona eriyordu. Anlaşma doksan gün içinde tamamlanacaktı.

Euman Anlaşması.

Dans stüdyosunda ders sona erdi. Kızlar öğretmenlerine selam verdikten sonra çantalarını ve ayakkabılarını toplarken sohbet ederek etrafta dolaşmaya başladılar. Tia, başka bir öğrenciyle birlikte kalarak rutinlerinin bir bölümünü çalışmaya devam etti. O kadar yüksek ve zarif bir şekilde zıplıyordu ki, sanki hafifliğe ulaşmak üzereydi. Yeşil Kemiklerin kızlarının doğal atletik yeteneklerine sahipti ve bu yeteneklerini sıcaklık ve hayal gücüne yöneltmişti.

Normalde Shae kalkıp Tia'nın eşyalarını toplar, pencereden el sallayarak akşam yemeği için eve gitmeleri gerektiğini hatırlatırdı, ama bu sefer bankta kalakaldı, tüm parçalar yerine oturdukça yavaşça paniğe kapılmaya başladı.

Makalede bahsedilen "özel Kekonese yatırım şirketi" Mountain klanının adıydı. Ygutanian varlıklarının satışından elde edilen gelir, Matyos'tan gelen parayla birleştirilerek Mountain'ın şimdiye kadarki en büyük satın alımını gerçekleştirmek için kullanılacaktı. Ayt Mada, Anorco'yu devralacak ve Kekon Jade Alliance'dan tamamen ayrı teknoloji ve varlıklara sahip, kimseye bağlı olmayan kendi yeşim madenciliği şirketinin sahibi olacaktı. Diğer klanların denetimi olmadan, dünyanın dört bir yanındaki askeri güçlere ve diğer kuruluşlara yeşim tedarik edebilecekti. Ayrıca, yeşim takan askerleri, eğitim kampüsleri, helikopterleri, silahları ve kim bilir başka ne tür askeri varlıkları olan GSI'nın da kontrolünü ele geçirecekti. Anorco ve GSI'nın Espenia'da ofisleri, personeli ve varlıkları vardı, bu yüzden tek bir hamlede Dağ, ROE'deki No Peak'in varlığını geride bırakacaktı. Shae'nin yıllardır ısrarla takip ettiği yeşim yasağının kaldırılmasına ilişkin yasa tasarısının kabul edilmesi, ironik bir şekilde, Dağ klanına herkesten daha fazla fayda sağlayacaktı.

Euman Anlaşması'ndaki mali ortaklık karşılığında, Ayt Mada, Matyos'a Shotarian yeraltı dünyası, özellikle de Ygutan'ın kontrolünün azalmasıyla organize suçun yaygınlaştığı Doğu Oortoko'da tam hakimiyet kurmak için yeterli yeşim taşı ve askeri güç verecekti. Barukan'ın klanından Kobens tarafından uzaklaştırılan barukan fraksiyonlarının sadakatini pekiştirmekle kalmayacak, barış da sağlayacaktı.

Tia stüdyodan çıktı. "Açlıktan ölüyorum," diye bağırdı ayakkabılarını giyerken. "Babam akşam yemeğinde ne yapacak?" Shae cevap vermeden ayakta durunca, kızı ona baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey, Tia-se," diye mırıldandı Shae. "Sadece... işleri düşünüyordum."

Arabaya doğru yürüdüler, Shae'nin korumalarından biri onları takip ederek kapıyı açtı. Yeşim takmayı bıraktığından beri, her zaman kişisel korumalarla yaşamak zorunda kalıyordu. Eve giderken Tia okul tiyatrosu provaları, yaklaşan matematik sınavı ve almak istediği marka kot pantolonlardan bahsetti. Shae hiçbirini duyamıyordu. Ayt'ın Anorco'yu satın almasının büyük bir ulusal zafer olarak övüleceğini, binlerce insanın şu anda protesto ettiği nefret edilen yabancı madencilik şirketinden Kekonese kaynaklarının geri alınacağını düşünüyordu.

Kraliyet Konseyi seçimlerinin yapıldığı bir yıl boyunca Dağ klanına halkın desteği artacaktı. Lukang'da yeni oluşturulan tüm koltukların, haraç ödeyen Altı El Birliği klanına sadık politikacılara gideceğini varsayarsak, Dağ klanı Kraliyet Konseyi'nde ezici bir çoğunluğu ele geçirecekti. Bu, yıllardır hiçbir klanın başaramadığı bir şeydi. Askeri, mali ve siyasi olarak bu kadar büyük bir güce sahip olan Ayt, kendi tercih ettiği halefi tahta çıkaracaktı. Artık Koben ailesinin sayıca üstünlüğüne veya popülerliğine ihtiyaç duymayacaktı. Iwe Kalundo'nun Hava Adamı olarak elde ettiği büyük başarı, yeğenini atlayarak sadık ikinci adamını Dağ'ın bir sonraki Sütunu olarak ataması için yeterli gerekçe sağlayacaktı. Böylece iradesinin devamlılığı garanti altına alınmış olacaktı.

Bunu nasıl başarmıştı? Shae bu soruyu haykırmak istiyordu. Ayt, Espenli iş adamı Art Wyles'ı milyarlarca talirlik şirketler grubunu satmaya nasıl zorlamıştı? Wyles'ı iş imparatorluğunu, Kekonese yeşim taşları üzerindeki haklarını ve Ateş Kesme Operasyonu'na olan bağlılığını feda etmeye zorlayacak ne gibi bir koz vardı? Bu, ölüm tehdidi kadar basit bir şey olamazdı. Belli ki bunu yıllardır planlıyordu.

Shae hayranlıktan dilini yutmuştu. Bulutları okumalıydı. Ayt Mada, ondan çok daha iyi bir Hava Adamıydı, onun asla ulaşamayacağı bir seviyede bir strateji ustasıydı. Diğerleri şeref veya intikam peşindeyken, Ayt sadece *kontrol* istiyordu.

"Anne? Anne, dinliyor musun? İyi misin? Bir şeyin var gibi görünüyor." Tia endişeyle ona bakıyordu.

Shae göğsünde bir ağrı hissetti, bir uçurumun açıldığını hissetti. Kızını Akademi'ye göndermemek, onu Yeşil Kemik olarak yetiştirmemek işte bu demekti. Tia, sıradan bir ergenin endişeleriyle dolu bir balonun içinde yaşıyordu. Büyüdüğünde bile, kendi ebeveynlerini ya da ailesinin geri kalanını asla tam olarak anlayamayacaktı.

"Üzgünüm, bu... klan meseleleri. Senin için endişelenecek bir şey yok," dedi Shae, araba Hava Adam'ın evinin önüne geldiğinde. "Git akşam yemeği için yıkan."

Tia içeri koştu, çantasını kapının yanına attı ve merdivenleri çıkarken babasına merhaba diye bağırdı. Shae yavaşça onu takip etti. Ev sarımsak, baharat ve pişmekte olan et kokuyordu. Woon mutfaktan çıktı, ellerini havluyla silerek. "Bu sefer ördeği fazla pişirmedim," dedi gururla. Woon elli yaşına kadar neredeyse hiç yemek yapmamıştı ama şimdi ondan çok daha becerikliydi. Karısının ifadesini ve çalkantılı duygularını fark edince durdu, yüzündeki gülümseme kayboldu. Shae kocasının yanına gitti, kollarıyla onu sardı ve tek kelime etmeden başını onun geniş göğsüne yasladı.

No Peak'in ne kadar hızlı büyüdüğü, savaşçılarının ve işlerinin ne kadar güçlü olduğu önemli değildi. Böylesine ezici silahlara karşı koyamazdı. Ayt Mada sonunda Kaul ailesini yok edecek ve No Peak klanını ele geçirecekti. Bu hızlı bir şekilde gerçekleşebilir ya da yavaş ve kaçınılmaz bir yenilgi olabilir. Her iki durumda da sonuç belliydi.

Bitti, diye düşündü Shae. *Ayt kazandı. Biz bittik.*

"Hepimiz ölene kadar bitmiş sayılmaz," dedi Hilo.

Shae acil bir toplantı çağrısı yapmıştı. No Peak klanının liderleri Kaul evindeki Pillar'ın çalışma odasında toplanmıştı. Shae çocukken bu oda ona çok büyük ve ürkütücü gelirdi. Büyükbabası, Hava Adamı ve Boynuz'u deri koltuklarda oturur, sigara içer ve bazen gece geç saatlere kadar klan işlerini tartışırlardı.

Şimdi ise çalışma odası samimi ve komplo dolu bir yer gibi görünüyordu. Hilo en büyük koltuğa çökmüş, bir oyun kağıdının kenarını uyluğuna vuruyordu. Sigara içme isteği duyduğunda ellerini meşgul etmek için her yere oyun kağıtları dağıtmıştı. Lott düz ekran televizyonun yanında duruyordu. Wen ve Shae kanepeyi paylaşırken, Anden

kalan koltuğu işgal etmişti. Shae, Ayt Mada'nın ustaca hamlesinin her yönünü ortaya koyarak tüm sonuçlarını onlara açıklamıştı. "Bu parlak ve zarif bir plan," diye itiraf etti.

Hilo oyun kağıdını parmakları arasında çevirip odadaki ailesine, en yakın danışmanlarına baktı. "Uzun zaman önce başladığımız işi bitirmek için Ayt ile tekrar yüzleşmemiz gerektiğini hep biliyorduk," dedi. "Klanlar arasındaki tüm bu yıllar süren yavaş savaş, kendimizi yeterince güçlü hale getirmek içindi. Yutamayacak kadar büyüdük, öldüremeyecek kadar büyüdük, şimdi Ayt sahip olduğu her şeyi riske atmak zorunda. Zekice ve zarif planların sorunu, onları mahvetmek için çok fazla şey gerekmemesidir."

Shae, "Euman Anlaşması doksan günden az bir süre içinde sona eriyor," dedi.

"O zaman çok zamanımız yok, belli ki," dedi Hilo, biraz sabırsızca. "Yapılması gereken bir şey varsa, her zaman bir yolu vardır. Öyleyse ne yapacağımıza karar verelim."

O gece ve sonraki geceler saatlerce tartışıldı. Telefonlar edildi, uçuşlar ayarlandı, toplantılar düzenlendi. No Peak klanı, kolları dünyanın dört bir yanına uzanan bir canavardı ve şimdiye kadar geliştirip sakladığı silahlarını kullanarak, birkaç kolunu hızlı, sessiz ve doğru zamanda harekete geçirmesi gerekiyordu. Doksan gün. Tekne Günü yaklaşıyordu. Sonbahar Festivali'ne kadar ya Mountain klanı ülkeyi fiilen kontrol altına alacaktı ya da Ayt Mada'nın hükümdarlığı sona erecekti. Ortası yoktu. Bu, her iki klanın da yapabileceği son büyük kumar idi.

Shae'nin şaşkınlığına, kardeşi onun korkusunu paylaşmıyor gibiydi, en azından dıştan bakıldığında. Hilo, onları mahvedecek ya da kurtaracak emirleri verdi ve hazırlıkları yaptı, ama aynı zamanda yaz planlarından da bahsetti, her şey çok yoğunlaşmadan önce Wen, Niko ve Jaya'yı bir haftalık tatile çıkarmayı düşünüyordu. "Tomascio'daki Bittari Vadisi hakkında iyi şeyler duydum," dedi. "Sen, Woon ve Tia yan taraftaki villayı kiralayabilirsiniz." Avlunun eski göründüğünü ve daha büyük bir ev sineması ile daha güzel bir antrenman salonu gerektiğini söyleyerek, malikanenin yenilenmesi için planlar yaptırdı. Shae'nin haberi olmadığı konuşmalar için Niko ile saatlerce vakit geçirdi.

"Başka ne için endişelenelim ki?" diye sordu ona, bir gece, kuzeydeki yağmurlu havanın son damlaları da buharlaşıp terasın sıcağı azaldığında, birlikte otururken onun endişesizliğine inanamayıp şüpheyle baktığında. "Yılbaşı gecesi, ikimizin de yakında öleceğini düşünerek bütün gece burada oturmuş olduğumuzu hatırlamıyor musun?

Yılbaşı'ndan önce, ikimizin de yakında öleceğini düşünerek bütün gece burada oturmadığımızı hatırlamıyor musun? Ve işte buradayız. O zamandan beri o kadar çok güzel şey oldu ki, aynı zamanda o kadar çok kötü şey oldu ki, artık hiçbir şeyden korkmak zor. Ne olacaksa olacak, bu yüzden en önemli şey sahip olduklarımıza ve sevdiğimiz insanlara değer vermek." Gömleğinin göğüs cebinden sakladığı tek sigara ve çakmağını çıkardı ve sigarayı yakarken, "Yine de bir sigara içeceğim, belki son sigaram olur. Wen'e söyleme." dedi.

Shae, şehrin ışıklarının üzerinde uzanan gökyüzüne baktı. Kardeşinin görünürdeki sakinliğini paylaşamıyordu. No Peak, bir zamanlar olmasını umduğu her şeydi: güçlü, modern, uluslararası bir varlık, özünde yeşil ama yeşim taşları veya savaşçılarının toplamından çok daha fazlası. Bir ömür boyu çabalamış, her şeyi başarmış ve feda etmişken, on yıllardır uzak tuttuğu bir düşmana yenilebilecekleri ihtimalini kafasında sindirmek çok zordu. Tıpkı uzun yıllar boyunca gölgesi üzerinde tehditkar bir şekilde duran bir volkan tarafından, ihtişamının zirvesinde gömülen antik bir şehir gibi.

Tia hala çok genç. Hala bana ihtiyacı var.

"Nasıl yapıyorsun, Hilo?" diye yüksek sesle merak etti. "Tanrılara inanmadığın halde bu dünyayla nasıl başa çıkıyorsun?"

Hilo iki duman bulutu üfledi ve memnuniyetle geriye yaslandı, bakışları odak noktasından kaydı. Hilo'nun algısını genişlettiğini biliyordu, belki de zihninde Kaul malikanesini dolaşarak herkesin yerini hissediyordu — Wen üst kattaki ana evde, Woon ve Tia avlunun karşısında, anneleri bahçede yavaşça esneme egzersizleri yapıyor, Lott ve Niko ise Horn'un evinin arkasındaki tarlada küçük bir grup Fist ile akşam antrenmanı yapıyordu. Ya da belki Hilo, yeşim duyularını daha da uzağa yayarak, şehrin etrafındaki enerjik uğultuyu üzerine akıtıyor, bir kayanın üzerinde duran bir aslan gibi uzaktan gözlemliyordu.

"Nasıl yapacağız?" Hilo derin bir nefes aldı. "Bunun cevabını en iyi sen bilirsin, Shae. Biz bu dünyayı yönetmiyoruz. Bu dünya bizi yönetiyor."

BÖLÜM

55



Küçük Bıçaklar

Kaul Jaya en iyi Yeşil Kemiklerinden birkaçını seçti ve Toshon'daki yarımada üssünden Lukang şehrine doğru yola çıktı. Ayrılmadan önce babasıyla telefonda konuştu. Sütun ona şöyle dedi: "Lott Jin, Juen ikizlerini yirmi savaşçımızla birlikte oraya gönderecek. Yarın akşam orada olacaklar."

"O zamana kadar her şeyi hallederim," diye güvence verdi Jaya. "Onlar da temizlikte yardımcı olabilirler."

"Bu kadar kendini beğenmiş olma," dedi Hilo. "Temizlik en zor kısmıdır."

"Şaka yapıyorum, baba," dedi Jaya. Yarı şaka yarı ciddiydi. Görevini hızlı ve bağımsız bir şekilde yerine getirmek istiyordu. Babasına, kendisi ve halkının zor görevlerde güvenilir olduğunu ve Janloon'un yardımına ihtiyaç duymadıklarını kanıtlamak istiyordu. Lott Jin'in, Pillar'ı ona bu önemli sorumluluğu vermeye ikna ettiğini düşünüyordu. Jaya, babasına kalsa, onu Janloon'a geri gönderip, evde yaşatıp, Green Plain gibi güvenli ve sıkıcı bir bölgede devriye gezerek gözünün önünde tutmak isteyeceğini düşünüyordu. Ru'nun ölümünden sonra, hemen geri dönmesini istemişti. Toshon'da kalmak için tartışmak ve yalvarmak zorunda kalmıştı.

"Jio Somu artık yaşlı bir kurt," diye hatırlattı Hilo. "Kendi amcasını ihanet etti ve o zamandan beri Altı El Birliği'nin Sütunu olarak görevde kalıyor. Yumrukları ve parmakları Dağ tarafından eğitildi. Onu hafife almamalısın."

"Merak etme, neyin tehlikede olduğunu biliyorum."

Babası, "Ne sıklıkla antrenman yapıyorsun? En son ne zaman düello yaptın?" diye sordu.

"Her gün, baba. Ve geçen ay düello yaptım, tüm yeni kurallara uydum. Eski Jo Sun klanından eski bir Yumruk, oldukça iyiydi, çok hızlıydı ve iki yeni çivi kazandım." Babası sessiz kaldı ve Jaya, "Bu kadar endişelenme, baba," dedi. Eskiden böyle değildi.

"Bundan sonra, Janloon'a ne zaman geri döneceğin hakkında konuşmalıyız. Seni özledim, Jaya-se."

"Ben de seni özledim baba. Seni seviyorum." Telefonunu kapattı ve park edilmiş Brock Compass'a çıktı. Eiten Asha ve Noyu Kain son bagajlarını, silahlarını ve teçhizatlarını geniş bagaja yerleştiriyorlardı. "Soğutucuyu arka koltuğa bırak," diye seslendi Icho Tenn SUV'nin içinden. "İçinde tüm içecekler ve atıştırmalıklar var."

Lukang'a yolculuk neredeyse bütün günü aldı. Trenle daha hızlı gidebilirlerdi ve iki yıl sonra, ulusal hızlı tren hattının inşaatı tamamlandığında, yolculuk iki saatten az sürecekti. Ancak yanlarına almaları gereken her şeyi düşününce, araba ile gitmek tek seçenekti. Yollarda bazen yavaş ilerlediler; yarımadadaki yolların çoğu tek şeridi ve her zaman iyi durumda değildi. Ancak Brock, ara sıra karşıladıkları çukurları kolaylıkla aştı ve acelemiz yoktu.

Yol boyunca kıyı manzarasının fotoğraflarını çekmek ve küçük Yanshu kasabasında öğle yemeği yemek için mola verdiler. Tenn arabayı sürüyordu, Jaya ön koltukta oturuyordu, Asha ve Kain ise arkada oturuyordu. Öğleden sonra, yollar Kekon'un daha düz olan merkezi kırsalına doğru genişlediğinde yaz sıcağı daha da yoğunlaşmıştı. Dört genç Green Bone, açık pencerelerden Shotopop müziği dinleyerek, katıldıkları kavgaları, son izledikleri filmleri, yaşadıkları en iyi ve en kötü seks deneyimlerini ve Kaul Du Akademisi'ndeki yaz okulu ve düşük yoğunluklu eğitim programına katılan öğrencilerin gerçek mezun sayılabileceğini tartıştılar. Dördü de geleneksel Yeşil Kemik ailelerinden geliyordu ve "açık yeşil" olanları hor görüyorlardı, ama Tenn'in dediği gibi, "Herkes kesilemez." Hepsi Danny Sinjo'nun kesildiğine katılıyordu, ama diğer aktör, Espenli, açıkça dublör ve teller kullanıyordu. Asha alaycı bir şekilde, "Çatıda olan sahne. *Hiç* bir yabancının Lightness'ı öyle kullandığını gördün mü? İmkanı yok." dedi.

Jaya kolunu açık pencereden dışarıya uzatmış, Brock'un yan tarafına müziğin ritmini vurarak, kesin bir tehlikeye doğru sürmesine rağmen neşeyle gülüp şakalaşıyordu. Ya da belki de

bu yüzden hayatın sevinci daha büyüktü. Son dört yılda başardıklarından gurur duyuyordu. Toshon, Janloon kadar büyük ve önemli bir şehir değildi, ama önemli bir dönemde büyümüş ve klana katkıda bulunmuştu ve kendi çabalarıyla bir Yumruk olmayı başardığı yerdi. Uzak güneydeki insanlar başkentteki klan dinamiklerini pek umursamıyordu. Dağ ve Zirvesiz arasındaki rekabet tüm ülkeyi etkiliyor olsa da, güneydekilerin kendi sorunları vardı.

En büyük sorunlar işsizlik ve uyuşturucuydu. Jaya, teyzesi Shae ve Hava Adamı'nın ofisindeki insanlarla telefonda, bölgedeki yeni Fener Adamları için destek sağlamak için istediğinden daha fazla zaman geçiriyordu. Belediye ve polisle koordinasyon kurarak suçla mücadele etmek ve kuzeyden yarımadaya daha fazla iş ve ziyaretçi çekmek için çalışıyordu. Ve uyuşturucu ticaretinin peşine düştü — tatlı un, kum, buzz ve tabii ki shine — sadece bir Janlooner'ın değil, bir Kaul'un acımasız verimliliğiyle. Bu, Jaya'nın babasının itibarından yararlanmaktan hiç çekinmediği tek alandı. Uyuşturucu satıcılarının ilk suçlarında bir başparmağı kesiliyor, ikinci suçlarında diğer başparmağı kesiliyor ve üçüncü suçlarında boğazları kesiliyordu.

Kendisine sadık, gelecek vaat eden Fists'lerden oluşan bir çekirdek grup oluşturdu. Bu grup, çalışkanlığı ve çılgın partileriyle tanınan genç Green Bones'lardan oluşuyordu. Janloon'dan gönderilen orijinal ekipteki tek diğer kadın olan gri gözlü Eiten Asha, Jaya'dan iki yaş büyüktü ve o kadar sert ve yetenekli bir Green Bone olarak tanınıyordu ki, ünlü Cursed Beauty hoji şirketinin varisi olduğunu öğrenen çoğu kişi şaşırırdı. Jaya'nın Akademi sınıf arkadaşı Noyu Hana'nın ağabeyi Noyu Kain, özellikle Jaya için çalışmak üzere güneydeki Toshon'a taşınmıştı. Icho Tenn, Jo Sun klanının önceki yönetici ailesinin bir üyesiydi; grubun Toshon doğumlu tek üyesiydi, ancak herkesle iyi geçiniyordu ve şehrine de son derece sadıktı. Birlikte, kendilerine bağlı yaklaşık altmış Fingers vardı.

Bir kadın Fist olarak Jaya, giydiği yeşim taşlarının miktarına rağmen otomatik olarak itaat edilmesini bekleyemezdi. Ayt Mada'nın otoriter tavrını ya da teyzesi Shae'nin soğukkanlı yetkinliğini kendinde göremiyordu. Üstelik o soğuk yaşlı kadınlar yönetim kurulu odalarında oturuyorlardı. Kendi tarzını bulması gerekecekti.

Parmaklarının çoğu, eğlenceli ve cömert olması, film geceleri ve grup eğitimleri düzenlemesi,

küçük bir bölgede başarılabilecek bir şeydi. Jaya, el konulan uyuşturucu parasıyla, Yeşil Kemikler için sosyal buluşma yeri olan ve genellikle gürültülü davranışların, içki içmenin ve ahlaksızlığın yaşandığı iki büyük ev satın aldı. Ancak Shine ve diğer uyuşturucular kesinlikle yasaktı.

Kurallarını çiğneyen ilk Parmak'ı yakaladığında, onu Janloon'a geri gönderdi. İkincisini ise bir sandalyeye bağlayıp kulaklarında ve burnundaki yeşim taşlarını keserek kalıcı olarak yüzünü bozduktan sonra kovdu. Aile adını asla bir silah olarak kullanmadı, ama buna da gerek yoktu; herkes onun babasının kızı olduğunu fısıldıyordu. Ekibi Küçük Bıçaklar olarak biliniyordu ve sıkı bağları olan kültürleri Janloon'a bile ulaşmıştı.

Jaya ve arkadaşları akşam yemeğinden önce Lukang'ın dış mahallelerine vardılar ve şehir dışındaki bir motelde geceyi geçirdiler, bu yüzden varışları fark edilip yerel Yeşil Kemikler'e bildirilme olasılığı düşüktü. Ertesi sabah, yol kenarındaki bir erişte dükkanında brunch yaptıktan sonra, önceki gün iki başka araçla gelen altı Little Knives üyesiyle buluşmak için yola çıktılar. Hep birlikte, Jio Somu'nun her Salı günü düzenli olarak gittiği Big Triple kulübüne gittiler.

Binanın dışındaki tabelada büyük beyaz harflerle şunlar yazıyordu: HOROZ DÖVÜŞÜ. OYUN SALONU. İNTERNET. Tenn bloğu dolaştı ve Jaya, Asha ve Kain'i sokak köşesine bıraktıktan sonra uzaklaştı. Üç Green Bones içeri girdi. Big Triple, modern cazibe ve olanaklarla kendini yenilemeye çalışan, küflü eski bir mekândı. Sol tarafta, elektronik bahis terminallerinin bulunduğu küçük bir horoz dövüşü arenası vardı. Günün bu erken saatlerinde, banklarda oturmuş sıkılmış birkaç antrenör, kuşları hakkında konuşup daha fazla insanın gelmesini bekliyordu. Sağ tarafta, atıştırmalık satan bir tezgâhın arkasında birkaç bilgisayar istasyonunun bulunduğu bir oda ve fiyatların on beş dakikalık aralıklarla yazıldığı bir poster vardı.

Jaya odanın içine doğru ilerledi ve kulübün arka tarafındaki bir kabinde, altı elli birlik klanının lideri Jio Somu'yu, iki Green Bones üyesiyle öğle yemeği yerken buldu. Üç koruma, ellerini tabancalarının kabzalarına ve bıçaklarının kabzalarına koymuş, yeşim rengi auraları uğuldayarak onların yanında duruyordu. Kapıdan girer girmez No Peak Fists'i algılamışlardı.

"Jio-jen," dedi Jaya, masaya yaklaşarak gülümsedi ve saygıyla selam verdi. "Benim adım Kaul Jayalun ve babam, No Peak'in Sütunu adına, Six Hands Unity klanına önemli bir teklifle gönderildim. Size katılabilir miyim?"

Jaya, Jio Somu'nun gençliğinde yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Kırkların ortalarında olan adamın saçları grileşmişti, ama hâlâ güçlü bir çenesi ve kehribar rengi gözlüklerin ardında keskin bakışları ve gergin bir cildi vardı. Yıllar boyunca pek çok kişi Jio'yu öldürmeye çalışmıştı ve geliştirdiği paranoya karşılığını vermişti. Janloon bombalamasının olduğu gün KJA toplantısında bulunmayan tek Sütunlardan biri olarak, diğer küçük klanlar mücadele edip çökerken Lukang'da Altı El Birliği'ni güçlendirebilecek bir konumdaydı.

Jio gözlüklerini aşağı indirdi ve Jaya ile iki arkadaşına şüphe ve eğlence karışımı bir bakış attı. "No Peak ne zamandan beri iş teklifleri için çocuklarını gönderiyor?"

Gözleri yukarı aşağı hareket ederek onu baştan aşağı süzdü. Jaya, modaya uygun spor ayakkabılar, desenli bir yazlık etek ve geleneksel Yeşil Kemik dövüş kıyafetine modern ve kadınsı bir dokunuş katan, özel dikim deri yeleğin altına giydiği kırmızı, geniş kollu ve derin yakalı bir bluz giyiyordu. Altın torque kolyesi ve kol bantlarında ustaca yerleştirilmiş yeşim taşları parıldıyordu.

"Jio-jen, söylediklerim sadece senin kulağın için." Jaya, kulüpteki diğer insanlara anlamlı bir bakış attı: horoz dövüşü eğitmenleri, garsonlar ve birkaç müşteri.

Jio merak ve güvensizlikle kaşlarını kaldırdı. Sonra iki Green Bone adamına seslendi. "O insanları dışarı çıkarın ve kapıda bekleyin, başka kimsenin içeri girmesine izin vermeyin." Jio, Jaya'nın iki yanında duran iki genç Fist'i süzdü. Kendini özellikle tehdit altında hissetmiyordu, ikisinden de daha deneyimliydi, ama Jaya'ya, "Senin korumaların kalırsa benimkiler de kalır," dedi.

"Nasıl istersen," dedi Jaya endişesizce. Sütun'un öğle yemeği arkadaşları isteksizce ayrılırken, Jaya Jio'nun yanındaki minderli bankta oturdu. Adamın korumaları yaklaşmak istedi ama Jio onları geri çağırdı. Kaul Hiloshudon, suikast girişiminde kendi sevgili kızını feda etmeyecekti. "O serin çaydan biraz alabilir miyim?" diye sordu Jaya. "Bugün şehriniz çok sıcak."

Jio, Jaya'ya bir bardak narenciye aromalı çay doldurdu ve ona doğru itti, içtiği sırada solgun boğazının hareketlerini izledi. Jaya içmeyi bitirince, bardak kenarındaki yarım daire şeklindeki ruj izini parmağıyla sildi. "Jio-jen," dedi ciddiyetle, adamın gözlerine bakarak, "Altı El Birliği, yıllardır Dağ klanının sadık bir müttefiki olmuştur. Ama sen açıkça kendi çıkarlarını ön planda tutan pratik bir adamsın. Sonuçta amcanı ihanet ettin ve onun gözlerinin önünde öldürülmesini izledin, bu yüzden sadakatinde esnek davranmaya hazırsın."

Jio'nun yüzündeki şaşkın ve hoşgörülü ifade kayboldu. "Kaul Hilo, bunca yıl sonra hala beni sadakatim için *rüşvetle satın* alabileceğini mi sanıyor?"

Jaya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve şiddetle şöyle dedi: "Yeşim taşım üzerine yemin ederim ki babam sana rüşvet teklif ederek seni aşağılamaz! O, senin Ayt Mada'ya gerçekten sadık olduğunu biliyor. Bazıları senin Kobens'ten bile daha iyi bir müttefik olduğunu söyler. O sadece, bir Sütun'dan diğerine nezaketen, sana şimdi taraf değiştirip Dağ'la aynı kaderi paylaşmaktan kurtulma fırsatı sunuyor." Jaya ona galip bir gülümseme attı. "Beni, yaşlı cadaloz Ayt Mada'nın yakında öleceğini ve Six Hands Unity ile olan düşmanlığı geçmişte bırakıp No Peak'in vasalı olarak yemininizi kabul etmekten memnuniyet duyacağını söylemem için gönderdi."

Jio, Jaya'ya göz kırptıktan sonra boğazından gelen zengin bir kahkaha attı. Yüzüne tekrar gülümseme yayıldı. "Jaya-jen," dedi, sanki arkadaşmış gibi onun kişisel adını kullanarak, "ailen on yıllardır Dağ'ı devirmeye çalışıyor. Ayt-jen'in uzun yıllar Sütun olarak kalacağından emin olduğum için beni affet."

"No Peak'in Ayt'i nasıl devireceğinin ayrıntılarını size veremediğim için üzgünüm, sadece babamın bunun yakında gerçekleşeceğine dair güvencesi var," dedi Jaya. "Ayt'in yerine Koben ailesi geçecek ve anladığım kadarıyla onlar sizi pek sevmiyorlar. Siz güneyli, onlar kuzeyliler ve ayrıca klanınızdaki barukan göçmenlere tepeden bakıyorlar. Bu yüzden Ayt Atosho'nun altında şu anda sahip olduğunuz ayrıcalıklı statüyü elde etmeyi bekleyemezsiniz." Kısa bir mesafede duran Asha ve Kain'e seslendi. "Unuttuğum başka bir şey var mı?"

"Ambargo meselesi var, Jaya-jen," dedi Asha yardımsever bir şekilde.

"Ah, evet." Jaya kendi alnına vurdu ve Jio'ya döndü. "Kraliyet Konseyi, Kekon ile Uwiwa Adaları arasındaki ilişkileri normalleştirecek gibi göründüğüne göre

Lukang'a deniz trafiği yeniden başlayacak ve No Peak hala buradaki limanları kontrol ediyor. Bu yüzden klanınızı bizim klanımızla ittifak kurmanız daha iyi olur. Alternatif olarak, elbette Ayt ile birlikte batabilirsiniz. Ama bunu neden isteyesiniz ki?"

Jio Somu'nun yeşim rengi aurasının kendini beğenmiş bir küçümsemeyle parladığını hissedebiliyordu. Onu, yirmi üç yaşında, babasının şımarık kızı olarak görüyordu; bir Fist gibi davranıyor ve babasının hoşgörüsü sayesinde paçayı kurtarıyordu. Jaya bu tepkiyle ilk kez karşılaşmıyordu — hatta bugün bunu bekliyordu — ama bu tepki onu her seferinde sinirlendiriyordu. "Kendine çok güveniyorsun, değil mi?" dedi Jio. "Lukang'a kadar gelip, güzel bir kızın sözüne inanarak en eski müttefikime ihanet etmemi önermek için."

Jaya gülümsemesini korudu ama gözlerini kaçırdı. "Nazik sözler, ama aslında oldukça gerginim, babam bana bu kadar güvenip böyle önemli bir ittifak kurmamı istediği için." Yeşim küpelerinden biriyle oynadı. "Gerçekten beni güzel buluyor musun?"

Jio güldü ve koltukta ona yaklaştı. "Kör değilim. Baban seni Lukang'a neden gönderdi?" Jaya ona şaşkın bir bakış attığında, sesini alçaltıp fısıldadı, "Bu oyunların nasıl oynandığını biliyorum. Sen babanın elindeki en iyi kartlardan birisin, değil mi? Bir süredir yedekte tuttuğu kartlardan biri."

Jaya, babasına yaklaşan talipler ve aileleri çok iyi biliyordu, sanki babası için bir ödülmüş gibi. Niko'nun dönüşü, kendi özel hayatıyla ilgili klan spekülasyonlarına daha az katlanmak zorunda kalacağı için bencilce rahatlamıştı. Yine de, aşırı ihtiyatlılığıyla tanınan Jio Somu'nun bile en ufak bir teşvike bile küstahça tepki vermesine şaşırmamıştı. Masanın altında, Jio'nun dizi onun dizine değdi ve öylece kaldı. "Lukang'ın Kraliyet Konseyi'ndeki koltukları, değil mi? Kaul Hilo onların Dağ'a gitmesini istemiyor."

Jaya bir şansını denedi ve Jio'nun kendi dizine baskı yapan dizine elini koydu. Sesini alçaltıp bakışlarını indirdi. "Babam bir Fists müfrezesi gönderip ültimatom verebilirdi, ama yapmadı. Tek kızı olan beni gönderdi, seninle konuşmam için, teklifini ciddiye almanı ve bunun tehditkar bir konuşma değil, dostça bir konuşma olduğunu görmeni istedi."

"Kaul Hiloshudon'un bu kadar politik olması şaşırtıcı," dedi Jio. "Baban incelikle tanınan biri değil. Belki yıllar içinde biraz bilgelik kazanmıştır."

"Bazen böyle olurmuş diye duydum," dedi Jaya. "Peki, Jio-jen, ailemin sunduğu teklifi kabul edecek kadar akıllı *mısın*? Babama ne söyleyeyim?"

Jio alt dudağını dilini geçirdi. Gözleri yavaşça kızın yüzünü ve vücudunu taradı. "Sadakatimi değiştirmenin ne kadar değerli bir karar olacağına karar vermek için daha fazla bilgiye ihtiyacım var." Dikkatle onu izleyen diğer iki No Peak Green Bones'a baktı. "Bu akşam benimle yemeğe gelebilirsiniz. Özellikle bu konuyu daha ayrıntılı olarak konuşabilmemiz için korumalarını gönder." Masada, elini onun elinin üzerine koydu.

Jaya elini ve başını geri çekti, dudakları hafifçe açıldı ve nefes aldı. "Jio-jen," dedi, inanamıyormuş gibi. "Yani... beni sikebilirsem Dağ klanına ihanet edip ailemin tarafına geçeceğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi Jio. "Bir kez sevişmek yetmez."

Jaya ayağa kalktı. "Buraya ciddi bir ittifakı görüşmeye geldim. Sen benim bir fahişe olduğumu ve babamın siyasi çıkarlar için seni baştan çıkarmamı beklediğini ima ediyorsun."

"No Peak'in başka ne sunabileceğini göremiyorum," dedi Jio alaycı bir gülümsemeyle.

Jaya'nın gözleri ateş saçtı. Jio'nun onun gerçek öfkesini ve kötülüğünü algılayabilmesi önemli değildi. "Bir hakareti görmezden gelebilirim, ama aileme karşı olanları görmezden gelemem. Jio Somusen, Altı El Birliğinin Sütunu, sana temiz bir kılıç sunuyorum."

Jio'nun ağzı açık kaldı. Sonra kahkahalarla güldü. Korumaları dudaklarını ısırarak gülmemeye çalıştılar. Jaya'nın utangaç tavırlarının ve öfkesinin kaybolduğunu fark etmediler bile. Jaya ifadesiz bir şekilde bekledi.

Jio durdu ve gözlerinin köşelerinden akan kahkaha gözyaşlarını bir peçeteyle sildi. "Eve git, prenses." Jaya'yı kulübün kapısına doğru eliyle işaret etti. "Sana iyi vakit geçirtecektim, biliyorsun. No Peak'e dönmezdim, ama beni kazanmaya çalışman eğlenceliydi, özellikle de bu kadar safken. Babana geri dön ve ona daha iyisini yapması gerektiğini söyle."

"Yani temiz kılıcımı reddediyor musun?" diye sordu Jaya.

Jio gülümseyerek başını salladı. "Sen gerçekten ilginç birisin. Dünyada kendine saygısı olan hiçbir erkek bir kızla düello yapmaz. Sana bir tavsiye vereyim.

Klanına değer vermek istiyorsan, Fist gibi davranmayı bırak ve sahip olduğun yetenekleri kullan.”

"Senden tavsiye istemedim," diye cevapladı Jaya. "Henüz kimse benimle düello yapmayı kabul etmedi, ama bu, hakarete uğradığımda temiz bir kılıç sunmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmez. Şimdi de babamı, dostluğumuzu reddettiğini söyleyerek hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım."

"Öyle yap," dedi Jio. "Ona, Ayt Mada'nın No Peak'i salyangoz gibi ezmesini sabırsızlıkla beklediğimi söyle."

"Gidelim," diye Fists'e seslendi Jaya. Üçü, Six Hands Unity adamlarının alaycı gülüşleri eşliğinde Big Triple'dan ayrıldı. Jio'nun korumalarından biri onları takip etti ve ön kapıları açarak Jaya'yı abartılı bir nezaketle içeriye davet etti. Kapılar arkalarından kapanırken kahkahalarını duyabiliyordu.

Jaya telefonunu açtı ve hızlı aramaya bastı. "Şimdi," dedi Tenn'e.

Saniyeler içinde, Little Knives'larla dolu üç Brock Compass farklı yönlerden gelerek binayı kuşattı. Genç No Peak Green Bones, Fullerton makineli tüfekleriyle araçlardan dökülerek otomatik ateşle kulübün pencerelerini parçaladılar. Güçle kükreyerek, Tenn iki yangın bombası attı. Eski ahşap yapı kızıl alevler içinde kaldı.

Caddenin karşısından Jaya, cildine çarpan yoğun ısıyı hissedebiliyordu. Kendini çelik gibi sertleştirdi ve burnunu ve ağzını bir mendille kapattı. İçerideki adamların acı ve dehşetini hissedebilecek kadar yakındı. Bazıları binadan çıkamadı, ancak Jio Somu ve iki koruması, yeşim yetenekleri sayesinde cehennemden kaçacak kadar güçlüydü. Ateşin içinden geçerek yanıklara karşı kendilerini sertleştiren ikili, güç ve hafiflikle kırık pencerelerden dışarı atladı. Saçları ve giysileri alevler içinde, elemental hayaletler gibi çığlık atıyorlardı. Küçük Bıçaklar, makineli tüfek ateşiyle onları biçti. Jio ilk saldırıyı savuşturdu, ancak ikinci ve üçüncü saldırıları savuşturamadı. En iyi Çelik bile bu kadar yakın mesafeden gelen kurşun yağmuruna karşı koyamadı. Lukang'ı yirmi yıl boyunca elinde tutan Altı El Birlik Sütunu, parçalanmış bir halde kaldırıma yığıldı.

Jaya yere tükürdü. "Varlıklarımı kullanmak için nasıl?"

Jio Somu'ya teşekkür etmek zorundaydı. Eğer o, birçok önceki hayatında

Onu hafife almıştı. Jaya bir Fist olduğunda, babası ona şöyle tavsiyede bulunmuştu: "Tecrübelerime göre, arkadaşların sana saygı duyduğu sürece, düşmanlarının seni küçümsemesi sorun olmaz, hatta ne kadar küçümserlerse o kadar iyi." Noyu Kain itfaiyeyi ve polisi aradı. Onlar gelene kadar, Küçük Bıçaklar yangının çoğunu söndürmüştü. Asha ve diğer ikisi en yakın yangın musluğunu açmış ve birkaç Yeşil Kemik, püsküren suyu alevlere yönlendiriyordu. Komşu binalar hasar görmüş ama içinde kimse yoktu. Jaya, Büyük Üçlü'de Jio ile konuşurken, komşu işyerlerine telefonlar açılmış sessizce tahliye edilmesi için telefon edildi.

Daha sonra, bir sivilin hayatını kaybettiği tespit edildi. Big Triple'ın mutfak müdürü, Jio'nun kuzeninin arkadaşı, diğerleriyle birlikte binayı terk etmemiş ve yangında hayatını kaybetmişti. Bu talihsiz bir olaydı, ancak Jaya herkese, makul olarak beklenebilecek en üst düzeyde aisho'yu uyguladığını açıklayabildi. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmeyen bir yabancının ölümünden dolayı hiçbir suçluluk duymuyordu.

Acil servis ekipleri geldikten birkaç dakika sonra haber kameraları da olay yerine ulaştı. Jaya, Brock'un yan aynasından kendini kontrol etti. Yüzünde kül tozu vardı, ama makyajı oldukça iyi duruyordu ve bu markanın su geçirmez göz kalemi almayı aklına yazdı. Ay bıçağını beline taktı. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu Eiten Asha'ya. Arkadaşı dudaklarını eleştirel bir şekilde büzüştürdü, Jaya'nın yeşim taşlı boyun kolyesini düzeltmek için küçük bir ayar yaptı ve ona coşkuyla başparmağını kaldırdı.

"Burada olanların tüm sorumluluğunu üstleniyorum," dedi Jaya, etrafını saran kameramanlara ciddiyetle. "Babam beni Lukang'a, Altı El Birliği klanıyla ilişkilerin iyileştirilmesi için görüşmeye gönderdi. No Peak, Jio Somu'ya, amcası olan klanın hakiki Sütunu'na ihanet ettiğinden ve teyzem çapraz ateşte neredeyse öldürüldüğünden beri yirmi yıldır karşı çıkıyor. Ama bu şehirde nihayet yeni bir sayfa açmaya hazırdık."

Jaya, yanmış Big Triple'ın kalıntılarına pişmanlıkla baktı. "Bunun yerine, Jio Somu bana cinsel tacizde bulundu. Ailemin onuruna yapılan bu hakaret için ona temiz bir kılıç uzattım, ama o reddetti. Yumruklarım bunu gördü ve tüm Yeşil Kemikler, söylediklerimizin doğru olduğunu görebilir."

Jaya bir an için gözlerini indirdi ve bariz olanı söylemedi. Kaul gibi bir aileye hakaret edip özür dilememek ve temiz bir kılıç düellosu ile meseleyi çözmemek, kaçınılmaz intikamdan başka bir seçenek bırakmazdı.

Jaya, "Altı El Birliği klanının geri kalanına," dedi, "No Peak sizinle kavga etmek istemiyor. Ailem, Lukang'da nasıl bir arada yaşayacağımızı konuşmak için sizinle oturup konuşmaktan memnuniyet duyar." Niko, medya önünde berbat, sert ve sıradan izleyicilere itici gelebilir, ama kamera karşısında iyi görünen tek Yeşil Kemik Ayt Ato değildi.

Bir muhabir bağırdı, "Dağ klanının misilleme yapmasını bekliyor musunuz?"

Jaya, Pillar ve Horn ona bu görevi verdiğinde aynı soruyu sormuştu. "Aben Soro, Jio Somu'yu hiç sevmedi, bu yüzden onu intikam almak için kendi adamlarını kaybetmeyi umursamayacaktır," diye cevaplamıştı Lott, "ama Dağ, Lukang'ın tamamını ele geçirmemizi önlemek için Janloon'dan Yeşil Kemikler göndermek zorunda kalacak."

"Aben de haberleri duyar duymaz bizim bunu yapmamızı bekleyecektir," diye onayladı Hilo. Sürpriz unsuru, Jaya'nın Küçük Bıçakları'na güvenmelerinin sebebiydi. Janloon'dan Lukang'a No Peak savaşçılarının büyük bir hareketi, Dağ'ı alarma geçirir ve Dağ da Six Hands Unity'yi uyarırdı. Ama Dağ, Toshon'a hiç dikkat etmeyecekti. Jaya'nın babası şöyle demişti: "Ayt Mada ve Aben Soro istedikleri kadar Yeşil Kemik gönderirler. Lukang'ı almamız gerekmiyor. Oradaki durumu iyice karıştırmamız yeter."

Jio Somu'nun çocukları vardı, ama ikisi de onun yerini alacak kadar büyük değildi. Horn liderliği üstlenebilirdi, ama klan içinde popüler değildi. Eski Pillar'a sadık olan Jio ailesinin diğer üyelerinin çoğu çoktan No Peak klanına katılmıştı ve Jio'nun ölümüyle birlikte daha fazla kişinin kaçması muhtemeldi. Six Hands Unity'nin bir kısmı Dağ'a sadık kalacaktı, ancak Janloon'dan daha fazla destek almaları gerekecekti. Lukang, kimin kime sadık olduğu belli olmayan bir yamalı bohça haline gelecekti ve hiçbir klan, şehrin Kraliyet Konseyi temsilcilerinin birleşik sadakatini kazanamayacaktı.

No Peak, Lukang'ın tamamını kontrol etmek zorunda değildi. Yıllar içinde bu hedefin imkansız olmasa da zor olduğu anlaşılmıştı. Sadece, Dağ'ın siyasi ve askeri destek için güvenebileceği bir varlık olarak Six Hands Unity'yi ortadan kaldırmak ve uzun süredir Ayt'a sadık olan Jio Somu'yu öldürmek gerekiyordu. Jaya bunu başarmıştı.

Jaya kameralara alçakgönüllülükle şöyle dedi: "Ben sadece bir Yumruk'um, bu yüzden daha büyük meseleler hakkında konuşamam. Sadece Ayt Mada'nın Six Hands Unity'nin geri kalanının kendi kararlarını vermesine izin vermesini umuyorum. Yine de, Dağ'ın Sütunu'nun geçmişte ne kadar anlamsız şiddet uyguladığını hepimiz biliyoruz. Eminim

babamın, hayatıma veya onuruma yönelik başka bir suikast girişiminde bulunulmaması için Janloon'dan ek Yeşil Kemikler göndereceğinden eminim."

Birkaç muhabir ek sorular sormaya başladı: Neden sözde barışçıl bir görüşme için savaşçılar, makineli tüfekler ve el bombaları getirmişti? Küçük Bıçaklar'ın itibarı hakkında söyleyecek bir şeyi var mıydı? Şu anda romantik bir ilişkisi var mıydı? Jaya, soruları yanıtlamadan eliyle savuşturdu ve Brock Compass'a doğru yürüdü. O gazetecilerle konuşurken, adamları Jio'nun yeşim taşlarını verimli bir şekilde aldılar, ardından binanın dumanlı kalıntıları arasında dolaşarak yanmış cesetlerden yeşil taşları topladılar. Artık kömür madeni işçileri gibi görünüyorlardı, hepsi kir ve isle kaplıydı.

"Hâlâ güzel görünüyorsun," diye bağırdı Asha, Jaya'ya dilini çıkararak.

Kain, Jio Somu'nun yeşim saplı pençe bıçağını, yüzüklerini, bileziklerini ve kulaklarında bulunan küpeleri uzattı. "En büyük Küçük Bıçaklar için yeşim," dedi.

"Jio'yu ben öldürmedim," diye hatırlattı Jaya. "Ben sadece onu tuzağa düşürdüm, o da kendi kendini öldürdü. Görevi ben yönetmiş olsam da, ödülün bu kadar büyük bir kısmını almam doğru olmaz." Jaya, mükemmel kalitedeki pençe bıçağını aldı, ancak Kain ve Tenn'e, altı elli adamların cesetlerinden çıkan yüzükleri, bilezikleri, küpeleri ve yeşim taşlarını takımın geri kalan üyeleri arasında eşit olarak paylaştırmalarını söyledi.

Motel'e geri dönerken Jaya, Janloon'u aramaya çalıştı ama cep telefonu çekmiyordu. Diğer Little Knives üyeleri silahlarını kaldırıp nöbetçi yerlerini alırken ve en yakın markete bira almaya giderken, Jaya lobinin önünde durarak sonunda ekranında iki çubuk sinyal çekebildi. Pillar'ın çalışma odasına bağlanan numarayı aradı. Babası ilk çalınışta telefonu açtı.

Jaya, "Merhaba baba, beni televizyonda gördün mü?" dedi.

"Tanrılara yemin ederim," diye bağırdı Hilo, "stresle beni öldürmeye çalışıyorsun. Neden hemen aramadın? Haberlerde ilk gördüğüm şey yanan bina oldu, başka hiçbir bilgi yoktu. İki kez aradım ama açmadın."

"Meşguldüm baba! Telefonum sessizdeydi. Gazetecilerle konuşmak, yangını söndürmek, yıkılmak üzere olan binada dolaşıp tüm yeşim taşlarını toplayıp bölmek zorundaydık ve bu her zaman zaman alır, kimin ne alacağına karar vermek

kimse mutsuz kalmasın diye, tüm o küçük şeyler. Nasıl olduğunu bilirsin! Bana biraz güven, neden güvenmiyorsun?”

Hilo rahat bir nefes alıp güldü. "Haklısın, nasıl olduğunu biliyorum."

"Televizyonda nasıl görünmüştüm?" Jaya ısrar etti. "İyi miydim?"

"Harika görünüyordun," dedi babası. "Bu gece çılgın partiler yok, anladın mı? Jio ölmüş olabilir, ama onu ortadan kaldırmak için zaman harcayacak arkadaşları var. O şehirde gardını düşürme ve kimsenin kötü tarafına düşme. Juen ikizleri yakında daha fazla kişiyle birlikte gelecekler ve sen ve Küçük Bıçakların üstlerine itaat etmelisiniz. Toshon'da her şeye alışkın olduğunu biliyorum, ama burası Toshon değil."

"Ben artık kıdemli bir Fist'im, her şeyi hatırlatmana ya da insanları nasıl hizaya getireceğimi öğretmene gerek yok," diye homurdandı Jaya, bir omzuyla telefonu kulağına dayarken aç bir şekilde buzdolabını karıştırıyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Sadece seninle gurur duyduğumu söylemek istedim." Jaya memnuniyetle gülümsedi.

BÖLÜM

56



Yaşam ve Ölüm

Uçak Tialuhiya'ya indiğinde Anden büyük bir merakla etrafına bakındı. Uwiwa Adaları'na hiç gitmemişti. Hayalinde, burası güneşin kavurduğu, palmiye ağaçlarıyla dolu, kirli ve yoksul insanların yaşadığı, yasadışı uyuşturucu ve kaçak yeşim taşı ticaretinin yapıldığı bir tropik ada vardı. Bu yüzden yeni havalimanının modern ve klimalı olması ve onu siyah bir şehir arabasıyla karşılayan profesyonel şoförün fena olmayan Kekonese dili konuşması onu şaşırttı. Walai'nin ana kasabasından geçerken Anden her yerde yıkım ve yeniden inşa izleri gördü: grafitiyle kaplı yıkık ve terk edilmiş binalar, yüksek binaların üzerinde inşaat vinçleri, yol kapatmalarında trafiği yönlendiren polisler, Espen bayrağı dalgalanan bir askeri kamyon.

Dört yıl önce Kekon'da büyük hasara yol açan Kitt tayfunu, Uwiwa Adaları'nı yerle bir etmiş, iki yüz bin kişiyi öldürmüş ve ülkenin bakımsız altyapısını tahrip etmişti. Küçük Iwansa adasını askeri ve eğlence amaçlı kullanmak için kontrolü altında tutan Espenia Cumhuriyeti, insani yardım sağlamış ve geniş çaplı yeniden inşa çalışmalarına yardımcı olmak için askerlerini göndermişti. Elbette Espenialılar hiçbir şeyi bedelsiz yapmazlardı. Bu durumda, bedel Kekon'un da yararına olacaktı. Uwiwan hükümeti, iç temizlik yapmak zorunda kalmıştı. Espenya'nın onayladığı yeni cumhurbaşkanı ve yeni ulusal güvenlik başkanı, yolsuzluk suçlamasıyla yüzlerce devlet ve kolluk görevlisini görevden almıştı. Yeşim kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti, seks turizmi ve

siyasi yolsuzluk, yabancı şirketleri elektronik üretim tesisleri kurmaya çekmek için kökünden sökülmüştü.

Kekon ve Uwiwa Adaları arasındaki seyahat kısıtlamaları kısmen kaldırılmıştı. Teknik olarak, Green Bones hala yasaklanmıştı, ancak Anden, doktor olması ve resmi olarak insani amaçlarla ziyaret etmesi nedeniyle adaya girebilmişti. Onun benzersiz durumu ve klan dışındaki referanslarının No Peak için beklenmedik bir şekilde yararlı olduğu ilk kez değildi.

Anden, bir dönüm noktasında olduğunu hissediyordu. No Peak, Ayt'ın entrikalarından kurtulsa bile geleceğinin ne olacağından emin değildi. Espenia'da yeşim tıbbını ve klanın çıkarlarını desteklemek için elinden geleni yapmıştı; bu iş şimdi başkaları tarafından sürdürülüyordu. Yeşim disiplinlerinin okulları yurtdışında açılmaya başladığında, deneyimlerini Hava Adamı'nın ofisine sunuyordu, ancak Terun Bin yakında bu süreci tamamen ele alacaktı. Elbette hekimlik yapmaya devam edebilirdi, ancak bunun yeterli olmadığı hissi onu rahatsız ediyordu.

Bazen Lott Jin'in No Peak'in saflarında adım adım yükselerek klan liderliğine nasıl kararlılıkla tırmandığını düşünürdü. Anden'in kendi yolu ise virajlar ve sapmalarla doluydu. Artık her iki adam da sık sık Kaul evinde aynı yemek masasında oturuyor, Pillar ve diğer yakın çevresiyle gece geç saatlere kadar klan meselelerini tartışıyordu.

Düzenli etkileşimlerine ve birbirlerinin yeteneklerine duydukları saygıya rağmen, Anden, Lott ile arkadaş olup olmadıklarını söyleyemezdi. Aralarında, birbirlerini kafa karışık gençler olarak tanımış olmaktan kaynaklanan, açıklanamayan bir kızgınlık gibi, hafif ama kaçınılmaz bir rahatsızlık vardı. Yıllar önce, Juen'in emeklilik partisinde, Anden, Lott'u yeni Boynuz olarak atanmasından dolayı tebrik ettiğinde, eski sınıf arkadaşı şöyle cevap vermişti: "Aslında seni tebrik eden ben olmalıyım, Emery. Bu görevi reddettiğin için, yerine ben geçebildim." Somurtkan ağzı, iyi niyetli ama alaycı bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Sanırım ikimiz de bir zamanlar olacağımızı düşündüğümüz kişi değiliz."

Anden diğer adama sorgulayıcı bir bakış attı. "Buna değer miydi?" diye sordu. "Olabileceğin her şeyi bırakıp, hiç düşünmediğin bir yolu seçmek?"

Lott omuz silkti. "Kim bilebilir ki? Senin için buna değer miydi?"

Anden, erkek arkadaşı Jirhuya'ya son zamanlarda geleceği hakkında düşündüklerini anlatınca

, erkek arkadaşı onu dinlemiş ve şefkatle şöyle demişti: "Bence kırklı yaşlarda, hayatımızın en önemli olaylarını geride bırakıp bırakmadığımızı

ya da hala tırmanacak dağlar var mı diye merak etmek doğal bir şey. Klan içindeki konumun başlı başına inanılmaz bir başarı, miyan. Belki de bununla başka neler yapabileceğini merak ediyorsundur."

Jirhu şüphesiz içinden geldiği gibi konuşuyordu; Kekonese film endüstrisindeki hızla yükselen kariyeri, bu günlerde aklındaki tek şey değildi. Tayfun Kitt, yoksul Abukei köylerini Kekon'un geri kalanından çok daha fazla hasara uğratmıştı. Jirhu, yerli toplulukları savunmak için giderek daha fazla uğraşmaya başlamış ve şimdi Euman Adası'nda devam eden protestolara katılıyor, bazen günlerce dışarıda kalıyordu.

Anden, Jirhu'nun güvenliğinden endişe duyuyordu, ancak erkek arkadaşının kesin bir şekilde belirttiği gibi, "Sen klan için yaptıklarının yarısını bile yapabiliyorsan, benim kendi halkım için önemli bir şey yapmamı kabul etmelisin" dediğinde, ona olası şiddetten uzak durmasını talep edecek durumda değildi.

Şehir arabası Anden'i Walai şehir sınırlarının ötesine, yaz sıcağında asfalt kokan geniş, yeni asfaltlanmış bir yola çıkardı. Anden, varıştan çok önce yüksek dikenli tellerle çevrili duvarları ve blok şeklindeki gözetleme kulelerini gördü. Güvenlik çitinde, Anden belgelerini kulübede duran nöbetçiye gösterdi, ardından ofiste de tekrar gösterdi ve ziyaretçi kartı aldı. Ek kayıt işlemleri ve küçük, sarı resepsiyon alanında yarım saat bekledikten sonra, bir gardiyan onu metal bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu bir odaya götürdü.

Anden sandalyelerden birine oturdu. Odanın diğer tarafındaki kapı açıldı ve başka bir gardiyan, kelepçeli ve gri tulum giymiş mahkumun odaya getirilmesini sağladı. Anden bu adamla daha önce hiç tanışmamıştı, ama ona bakınca bir zamanlar Kaul ailesinin korkunç bir düşmanı olduğuna inanmak zordu. Iyilo, ünlü yeşim kaçakçısı Zapunyo'nun sağ koluydu, ancak patronuna ihanet edip Dağ klanıyla ittifak kurarak Ti Pasuiga suç örgütünün başına geçmişti. Artık barukan gangsteri şişman ve orta yaşlıydı, saçları uzamış ve parlak alnından seyrekleşmişti. Altı ay önce tutuklandığında tüm yeşimleri elinden alınmıştı.

Iyilo, Anden'in karşısındaki koltuğa ağır ağır oturdu ve ona küçümseyerek baktı. "Sen de kimsin ve ne istiyorsun?" diye sordu aksanlı Espenianca.

Anden Kekonese dilinde cevap verdi. "Ben No Peak klanından Emery Anden."

Iyilo yavaşça öne doğru eğildi. "Sen Kaul'lardan birisin. Melez kuzen."

"Beni kısa bir süreliğine gazeteci Ray Caido olarak tanıyordun."

Kaçakçı bunu düşündü, sonra sert bir kahkaha attı. "Demek yıllar önce Zapunyo'yu öldürdüğüm için sana teşekkür etmeliyim. Ya da belki de ailenin intikamını almasına yardım ettiğim için sen bana teşekkür etmelisin." Ellerini karnına koydu. "Bu, Zapunyo'dan üstün olduğum tek şey. Öldüm, ama düşmanlarımdan hiçbiri beni öldürmedi."

Iyilo, Ti Pasuiga'yı başlangıçta yeterince iyi yönetmişti. Shotar'daki Matyos çetesinden gelmişti ve Zapunyo'dan çok şey öğrenmişti, bu yüzden acımasızlık konusunda hiçbir eksiği yoktu. Ayt Mada ile ortaklığı, Kekon, Uwiwa Adaları ve Orius kıtası arasındaki karlı kara borsa yeşim üçgeninde hakimiyetini sürdürmesini sağlamıştı.

Ne yazık ki Iyilo, Zapunyo'nun yönetim becerilerinden yoksundu. Keko-Shotarian bir yabancı olarak, Uwiwans'ı hor görüyordu. İhanetleri acımasızca cezalandırıyordu, ancak Zapunyo'nun yaptığı gibi köy okulları ve hastaneler inşa ederek sadakatini kazanmak için para harcamıyordu. Zamanla, ilişkilerini sürdürmeyi ve doğru kişilere ödeme yapmayı başaramadı, böylece Zapunyo'nun sahip olduğu politikacılar ve polis üzerindeki demir gibi kontrolünü kaybetti. Typhoon Kitt'ten sonraki yıllarda, Espenialılar Uwiwan hükümetinden suç ve yolsuzlukla mücadele için adımlar attıklarına dair kanıt talep ettiğinde, Ti Pasuiga'nın sonu geldi.

Yine de, Iyilo'nun kendini güvende hissetmesi suçlanamazdı. Yeşim taşı takıyordu ve onlarca yeşim taşı takan muhafızlar tarafından korunan, surlarla çevrili bir malikanede yaşıyordu. Personel ve eğitim açısından yetersiz federal polis gücü, ona karşı koymayı umut bile edemezdi. Bunun yerine, Uwiwan hükümeti bu işi GSI'ya verdi.

İyi donanımlı, yeşim taşı takan özel askerlerden oluşan bir ekip, haftalarca Iyilo'nun alışkanlıklarını izledi, ardından bir spor etkinliğine giderken ona pusu kurdu. Sözleşmenin şartlarına uygun olarak, dört korumayı öldürdüler, ancak Iyilo'yu canlı olarak yakaladılar. Uwiwan hükümeti zaferini ilan etti ve kelepçeli Iyilo'nun haber görüntülerini yayınladı, tutuklamanın ulusal güvenlik şefi tarafından gerçekleştirildiğini belirtti.

Ne Dağ klanı ne de Matyos çetesi protesto sesini çıkarmadı veya Iyilo'nun yardımına koşmadı. Nekolva programının feshedilmesiyle

Yavaş Savaş geriliminin azalması ve ROE'de yeşim taşının suç olmaktan çıkarılmasıyla birlikte, yeşim kaçakçılığı büyüyen bir iş değildi. Ti Pasuiga artık işlevini yitirmiş, eski müttefikleri için hayati önemi kalmamıştı.

"Kaul Hilo seni alay etmek için mi gönderdi?" diye sordu Iyilo, Anden'e. "Kibirli piç, bunu bizzat yapmak isteyeceği bir şey gibi görünüyor. Onunla bir kez tanıştım, biliyor musun?"

"Beni Pillar gönderdi, evet," dedi Anden. "Sana yardımımızı teklif etmek için."

"Yardımınızı mı?" diye tekrarladı Iyilo, açıkça küçümseyerek. "Kaul Hiloshudon kuzenim Soradiyo'yu işkence edip boğazını kesti. Şeytanla el sıkışmayı tercih ederim."

Anden gözlüklerini çıkarıp tozunu sildi ve buraya bir amaç için geldiğini, bu kadar alçak ve çaresiz ama yine de potansiyel olarak yararlı olan bu adam tarafından kışkırtılmaması gerektiğini kendine hatırlattı. "Soradiyo, Pillar'ı bir araba bombasıyla öldürmeye çalıştı ama onun yerine kayınbiraderini öldürdü. O olaydan sonra Ayt Mada bile onu korumadı. Tıpkı şu anda seni korumadığı gibi. Karşına çıkan yardımları seçme lüksün yok."

Kaçakçının üst dudağı kıvrıldı. "Evet," dedi acı bir şekilde, "sonunda hepiniz Yeşil Kemikler aynısınız, değil mi? Kendinizi koruyorsunuz ve geri kalanımızı kullanıyorsunuz."

"Avukatın sana Kekon'a gönderileceğini söyledi mi?"

Iyilo kadere boyun eğmiş gibi omuz silkti. "Kekon benim için sadece bir isim. Ailem Çokuluslu Savaş sırasında Shotar'a işçi olarak gönderildiğinde ben daha bebektim. Kekon hayatımın sadece bir parçası, doğduğum ve öleceğim yer."

Anden, adama biraz acımaya başladı. Iyilo, Uwiwa Adaları, Kekon ve Shotar arasındaki üçlü hukuki çekişmenin merkezine oturmuştu. Hem Kekon hem de Shotar, barukan liderinin kendi ülkelerinde işlediği suçlardan yargılanmak üzere iade edilmesini istiyordu. Iyilo, onlarca yıldır orada büyük bir suç örgütü yönetmiş olmasına rağmen, Uwiwa Adaları vatandaşı değildi. Shotarian kökenli en az yüzde yetmiş beş kanı olmadığı için Shotar vatandaşı da değildi. Resmi uyruğu Kekonese'ydi, ancak hayatının sadece bir yılını orada geçirmişti. Ancak şimdi Kekonese hükümeti, Iyilo'yu kamuoyuna ibret olsun diye kelepçeleyerek uçaktan indirip Ti Pasuiga ve yeşim çalmaya cüret edenlerin utanç verici sonunu göstermek istiyordu. Kraliyet Konseyi, Iyilo'nun iadesini, Kekon ile UI arasındaki ambargo ve ilişkilerin normalleşmesinin kaldırılması için ön koşul

ve Kekon ile UI arasındaki ilişkilerin normalleşmesi için bir ön koşul olarak belirlemişti ve uzun süren tartışmalardan sonra Uwiwan hükümeti bunu kabul etmişti.

Anden, "Ülkeye ayak basar basmaz birkaç saat içinde ölmüş olacaksın" dedi.

Iyilo cevap vermedi, ama donuk ifadesi gerçeği çok iyi anladığını gösteriyordu. Ti Pasuiga'nın eski lideri, Ayt Mada için bir sorun teşkil ediyordu. Kekonese halkı, yeşim hırsızlarından daha aşağı gördüğü bir insan türü yoktur. Hangi mahkum veya gardiyan olursa olsun, Dağ'a bir iyilik yapıp Iyilo'nun hakim karşısına çıkmamasını sağlamak için seve seve harekete geçecekti.

"Ne istiyorsun?" Iyilo'nun öfkesi yorgun geliyordu.

Anden kapının yanındaki muhafızlara baktı. Onlar duyamayacak kadar uzaktaydılar ve Kekonese dilini kesinlikle anlamıyorlardı, ama yine de Anden sesini alçaltarak konuştu. "Hâlâ bir kozun var. Dağ hakkında çok fazla zarar verici bilgiye sahipsin: Ayt'ın Zapunyo ile yaptığı anlaşmalar, seninle ve Matyos'larla olan ittifakı, karaborsadan elde ettiği kazançlar. Bu yüzden seni öldürttüreceğinden emin."

Anden çantasından bir cep telefonu çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Janloon'da özel bir uçak bekliyor, KNB haber spikeri Toh Kita'yı buraya, Tialuhiya'ya getirmek için hazır. Tek yapmam gereken bir telefon görüşmesi ve sana ulusal bir röportaj ayarlamak."

Iyilo'nun gülümsemesi yavaş ve çok soğuktu. "Dünyada en çok neyden nefret ettiğimi biliyor musun? *Fareler.* Zapunyo ve ben Ti Pasuiga'da fareler bulduğumuzda, ölmek için *yalvaracak* hale getirdik. Sırlarımla mezara gireceğim."

"Sen hapishanedesin, Ayt Mada ise Janloon'daki malikanesinde oturuyor."

"Senin kuzen Kaul Hilo da öyle. Dağ'ın yerine No Peak'in piyonu olarak ne kazanacağım? Bunun beni kurtaracağını düşünecek kadar aptal değilim."

Anden, korku uyandırmaya alışkın bir Yumruk değildi, ama bu anda ailesinin kaderinin buna bağlı olabileceğini biliyordu. Geçmişte, başka kimsenin yapamadığı zamanlarda klan adına konuşan ya da hareket eden kişi oydu. Gençliğinde Anden, Kaul ailesinin diğer üyelerinden farklı olduğunu, onlardan ayrı olduğunu derinden hissetmişti. Ancak yıllar geçtikçe bunun bir avantaj olduğunu anlamıştı. Klanın katı hiyerarşisinde resmi bir görevi olmadığı için birçok şey olmuştu: şifacı, katil, elçi, danışman. Bugün ise bir çekiçti.

"Sen kurtarılamazsın," diye onayladı Anden. "Peki ya ailen? O kadar uğraşıp sır olarak sakladığın ailene ne olacak?"

Çantasına uzanıp bir zarf çıkardı. Zarfı açtı ve üç renkli fotoğrafı Iyilo'nun önündeki masaya koydu. İlk fotoğrafta, otuzlu yaşlarında güzel bir Uwiwan kadını sahilde oturuyordu. Pastel renkli bir sundress giymişti, uzun saçları dağınık bir topuz yapmıştı. Yüzü yana dönük, başka bir kadınla konuşuyordu. Yakınlarda, on ve sekiz yaşlarında iki çocuk kumda oynuyordu. İkinci fotoğrafta aynı kadın ve çocuklar bir arabadan iniyordu. Üçüncü fotoğrafta ise güzel bir evin ön bahçesindeydiler.

Iyilo'nun koyu bronzlaşmış yüzü rengini kaybetmişti.

"Ölümünden sonra karın ve çocuklarının bakımı için özel düzenlemeler yaptığından eminim, ama sen öldükten sonra onları nasıl koruyacaksın? Onları korumak için tuttuğun Ti Pasuiga'lı adamların sana sadık kalacaklarını nasıl garanti edebilirsin? Uwiwa Adaları tehlikeli bir yer."

"Nasıl...?" Iyilo sözünü bitiremeden boğuk bir sesle sordu.

"Onları nasıl bulduğumuzun önemi yok," dedi Anden sakin bir sesle. "Biz yapabildiysek, başkaları da yapabilir. Sen Kekon'un Yeşil Kemiklerinden değilsin, bu yüzden jadesiz akrabalarını korumak için aisho'ya güvenemezsin. Sen sadece bir barukan kaçakçısısın ve ailen sadece Uwiwanlı. Onlara bir şey olursa kim fark eder ya da umursar? Ayt Mada, karına Uwiwan yetkililerine anlatabileceği rahatsız edici bir şey söylemediğinden emin olabilir mi?”

Iyilo'nun vücudu hafifçe titredi ve kelepçeleri metal masaya çarptı.

"İşte Pillar'ın teklifi." Anden çantasına uzanıp başka bir zarf çıkardı. Üç uçak bileti çıkardı ve fotoğrafların yanına koydu. "Ailenizi yarın Port Massy'ye kalkan bu uçağa bindirebiliriz. Havaalanına kadar koruma altında götürülecekler ve Espenia'ya vardıklarında No Peak klanının koruması altına alınacaklar. O ülkede birçok adamımız ve kaynağımız var. Onlara ev ve yeni kimlikler ayarlayabiliriz. Çocuklarınız güvenli, sıradan bir hayat sürecek. Orada okula gidecekler. Belki yeşim disiplinlerinde eğitim bile alabilirler. Onlara bıraktığınız paraya sahip olacaklar. Ve en önemlisi, sizin yaşadığınız türden bir hayattan uzak bir gelecekleri olacak."

Adamın iradesinin çöktüğünü hissedebiliyordu, ama Iyilo, kaçınılmaz karara doğru son bir nazik iteklemeye ihtiyaç duyuyordu. Anden uçak biletlerini topladı ve çantaya geri koydu. Kağıtlar gözden kaybolurken kaçakçının gözlerinin seğirdiğini gördü, masada savunmasız fotoğraflar tek başına kalmıştı.

"Kaul ailesi her zaman sözünü tutar, düşmanlarına bile. Özellikle düşmanlarına. Bu, Pillar'ımın sana iletmemi istediği sözüdür. Ayt'ın sırlarını paylaşırsanız, biz de sizinkileri saklarız. Dağ'a karşı konuşursanız, oğullarınızı kendi klanımızın üyeleriymiş gibi koruruz. Ancak, reddederseniz, kuzenimin bu fotoğraflarla ne yapacağını ve karınıza ve çocuklarınıza karşı herhangi bir yükümlülük hissedip hissetmeyeceğini size söyleyemem."

Iyilo'nun boğazı titredi. "Sen bir doktorsun. Onları tehlikeye atamazsın." "Yaptığım şeyleri duysan şaşırırsın," dedi Anden. "Hayat aldım, hayat kurtardım. İkisi için de aynı şüpheleri hissettim." Gont Asch'ı öldürmüş, Ayt Mada'yı kurtarmıştı. Jon Remi'nin ölüm emrini vermiş ve bunu yaparak Maik Tar'ın hayatına mal olmuştu. Sayısız yabancıyı iyileştirmişti, ancak Ru'nun ölümü ve orada olsaydı yeğenini kurtarabileceği ihtimali her gün onu rahatsız ediyordu. Tüm bu şüpheler zamanla Anden'in Kaul ve Kaul olmamak arasındaki ikilemine dönüşmüştü. Bu bir Uzun zamandır uzlaşmaya çalıştığı ama artık kabullenmek zorunda kaldığı bir çelişki. “Bizim ailede, hayat ve ölümle ilgili kararları vermek alışkanlıktır.
Ama ben, yapabileceğim zaman hangi tür kararları vermeyi tercih ettiğimi biliyorum," dedi Anden, idam mahkûmuna. "Seni kurtaramayız, Iyilo, ama ailene Dağ'ın bile ulaşamayacağı bir hayat sunabiliriz."

Cep telefonunu eline aldı. "Pillar'a kararını hemen telefonla bildireceğimi söyledim. Kararın ne olacak?"

BÖLÜM

57



Çatışma

Duchesse Imperia'nın tekerlekleri düzgün olmayan toprakta ilerliyordu. Çamur, devasa lüks sedanın parlak krom ızgarasını ve beyaz kapılarını kaplamıştı. Hilo camı indirdi. Gazetelerde ve televizyonda Euman Çatışması'nın görüntülerini görmüştü, ama bunlar oradaki huzursuz enerjiyi ve *kokuyu* aktaramıyordu. Orası, bir mülteci kampıyla açık hava müzik festivali karışımı gibi görünüyordu. Kanvas ve naylon çadırlar, sahipleri yer bulabildikleri her yere kurulmuştu. Geçici tahta masaların üzerinde duran portatif gaz ocaklarından yemek kokusu geliyordu. Bir grup Abukei kadını, etraflarında toplanan izleyiciler için dans ediyor ve geleneksel müzik çalıyordu. Kampın bir tarafında, parlak sarı renkli portatif tuvalet kabinleri sıralanmıştı. Köpekler, bulabildikleri gölgeliklerde, genellikle Kekonese bayrakları ve elle boyanmış

ANORCO: YEŞİL TAŞIMIZI ÇALIN VE TOPRAĞIMIZI TALAN EDİN. ABUKEI HAKLARI! SPENNY ASKERLER DIŞARI.

Kampın nüfusu sekiz bini aşmıştı ve daha da gelmeye devam ediyordu. Euman Adası'ndaki küçük kasabalar insanlarla dolmuştu. Hilo, otellerin tamamen dolduğunu ve mağazalarda tuvalet kağıdı, şişe su ve yağmurluk gibi temel ihtiyaç malzemelerinin tükendiğini duymuştu.

Lott, daha fazla ilerleyemeyecekleri anlaşılınca arabayı durdurdu. Düşesin gelişi büyük bir kargaşaya neden olmuştu. İnsanlar yaklaşmak için birbirlerini itip kakıyor, Zirvesiz Sütun'un geldiğini haykırıyorlardı. Hilo, Kornası ve diğer iki

Yeşil Kemik'ten Hilo arabadan indi.

"Kaul-jen! Pillar!" Kalabalıktan bağırışlar yükseldi. Diğerleri "No Peak! No Peak!" diye slogan atmaya başladı. Buradaki insanların çoğu klan üyesi değildi ve bazıları kesinlikle Dağ'a sadıktı, ama sesler o kadar yükseldi ki, Green Bones kampın içinden geçerken onları takip etti.

Lott ve iyi eğitimli Yumrukları bu ilgiyi görmezden geldi, yeşim taşından auraları uyanıklıkla uğulduyordu, heybetli tavırları kimsenin çok yaklaşmasına izin vermiyordu. Hilo onları kıskanıyordu. Uzun *zaman olmuştu.* Yeşim ve silahlarla donanmış savaşçılarıyla birlikte Duchesse'den çıkıp, her türlü düşmana karşı hazırlıklı olarak yola çıkalı uzun zaman olmuştu. Gençken, o anların gurur verici adrenalinini yaşamak için yaşıyordu. O his hâlâ keskin, ama kenarlarında acı tatlı bir nostalji vardı.

Kalabalıktan bir kişi sıyrıldı ve doğrudan Sütuna doğru yaklaştı. Jirhuya normalde olduğu kadar bakımlı görünmüyordu. Her zamanki özel dikim gömleği ve ütülü pantolonunun yerine kot pantolon, botlar ve siyah bir eşofman ceketi giymişti. Beline renkli dokumalı geleneksel Abukei kuşağı takmıştı ve çenesinde birkaç günlük sakal vardı. Hilo'ya saygıyla selam verdi. "Kaul-jen."

Hilo, "Evimde akşam yemeği yedin, beni tanımıyormuş gibi davranma" dedi.

Jirhu'nun kahverengi teni kızardı. "Üzgünüm, Hilo-jen, sadece genellikle halka açık yerlerde ve... ailenin çoğu olmadan birbirimizi görmüyoruz." *Anden olmadan.*

Hilo, Jirhu'nun omzuna elini koydu ve gerçekten kızgın olmadığını göstermek için gülümsedi. Adamın garip çekingenliği anlaşılabilirdi, çünkü onunla partnerinin ailesi arasındaki sosyal ayrım kaçınılmazdı. Dürüst olmak gerekirse, Hilo, Anden ve Jirhuya'nın ilişkilerinin bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştı, ancak diğer yönlerden iyi bir çift olduklarını düşünüyordu. "Bize burada neler olduğunu göster," dedi Hilo.

Jirhuya, Pillar ve adamlarını kampın en uzak köşesindeki hafif eğimli bir yokuşa çıkardı. Yaklaşık altı yüz metre ötede, üç bina ve bir helikopter pisti çevreleyen, üstüne jiletli tel çekilmiş yüksek bir tel örgü vardı. Üniformalı silahlı adamlar, kapıları koruyor ve tel örgünün etrafına düzenli aralıklarla yerleştirilmiş, tüfeklerini tutarak protestocuları şüpheyle izliyorlardı. "GSI askerleri," dedi Lott.

"Dün on kişi vardı. Bu sabah sayıları iki katına çıktı," diye açıkladı Jirhuya. "Çitlere birkaç yüz metre yaklaşan olursa ayaklarına ateş ediyorlar. Öğleden sonra bir sevkiyat olacağı için böyle yaptıklarına eminiz."

Green Bones'un arkasından gelen birkaç kişi öfkeyle mırıldandı ve yere tükürdü. Anorco'nun özel madencilik gemileri deniz tabanından yeşim taşı topladı, ardından gemide taşları ayırdı ve helikopterle işleme merkezine taşıdı. Burada taşlar dağıtım için paketleniyordu. Nakliye merkezlerinden biri iki kilometreden daha az bir mesafedeydi. Elini gözlerine siper eden Hilo, uzaktan Euman Donanma Üssü'nün siluetini ve sert rüzgarda dalgalanan bayraklarını görebiliyordu.

Karşılaşma sırasında protestocular Anorco'nun mülküne tuğla, boya ve ucuz ev yapımı patlayıcılar attılar, güvenlik görevlilerine hakaretler yağdırdılar ve tesise giren ve çıkan yeşim taşlarının teslimatını engellemeye çalıştılar. Şirket buna güvenlik önlemlerini artırarak yanıt verdi, bu nedenle GSI askerleri artık gece gündüz nöbet tutuyordu.

Ara sıra şiddetli gösteriler, ne Kekonese hükümeti ne de Yeşil Kemik klanları tarafından açıkça hoş görülmüyordu, ancak engellenmiyordu da. Kraliyet Konseyi'nin birkaç üyesi protestoculara sempati ve dayanışma duygularını dile getirmiş, birçok klandan çok sayıda Yeşil Kemik, Sütunlarının zımni izniyle gösterilere katılmıştı. Ancak Kaul Hiloshudon'un Euman Adası'na bizzat gelmesi yeni bir durumdu. Bu, o ana kadar klanların çatışmaya verdiği en dramatik destektir. Kalabalıkta değişen, mırıldanan, huzursuz bir enerji dalgası yayılıyordu. Binlerce insan, Hilo ve adamlarının durduğu sırtta toplanıyordu. Haber muhabirleri, kampların kenarındaki kamyonlardan çıkıp kameralarını hazırlayarak bir şey olmasını heyecanla bekliyorlardı.

"Bize ne söyleyebilirsin, Vin?" diye sordu Hilo.

"GSI paralı askerlerinden bazıları kesinlikle yeşim taşı takıyor, ama daha fazla bilgi vermek için yaklaşmam gerek, Hilo-jen." Birinci Yumruk'un uzun menzilli Algılama yeteneği artık efsanevi hale gelmişti, ancak bu mesafeden bile Keskin Nişancı Vin bile kesin bir şey söyleyemiyordu.

"O zaman yaklaşalım," diye önerdi Hilo.

Eğimin diğer tarafında, çitlere doğru yürümeye başladılar. Uzaklaşamadan, yarım düzine Yeşil Kemik kalabalığın içinden sıyrılarak

kalabalığın arasından geçerek Pillar'a koştu ve onun önünde diz çökerek toprağa kapandı. Hiçbiri yirmi beş yaşından büyük görünmüyordu. "Kaul-jen," turuncu saçlı ve yeşim taşından burun halkası takan genç bir kadın nefes nefese konuştu, "hepimiz klanın değersiz üyeleriyiz. Arkadaşım ve ben, tatil günlerimizi protestoya katılmak için kullandık, diğer arkadaşım bir Şans Getiren, diğer ikisini ise tanımıyorum, ama hepimiz sana itaat etmeye hazırız."

"No Peak'in Yeşil Kemikleri değersiz değildir," dedi Hilo, gençlerin coşkusuna gülümseyerek.

Kalabalıktan dört yabancı daha öne çıktı ve temkinli bir şekilde selam verdi. "Kaul-jen," dedi adamlardan biri. "Biz Dağların Yeşil Kemikleri'yiz, ama her şeyden önce Kekonese'yiz. İzin verirseniz, yabancılara karşı sizinle birlikte savaşacağız. Sütunumuz bize başka bir şey emretmedi."

Hilo başını salladı. Ayt Mada'nın Euman Standoff konusunda sessiz kalmasına şaşırmamıştı, çünkü gizlice Anorco'yu satın alma sürecindeydi. "Elinizdeki tüm silahları getirin," diye toplanan Yeşil Kemiklere emretti. "En önemli göreviniz buradaki insanları zarar görmekten korumak. Aksi takdirde, Boynuzum ve Yumruklarımın size söylediği her şeyi yapın. Anladınız mı?" Hepsi Hilo'ya selam verdi ve anladıklarını söylediler.

Hilo ve savaşçıları, Anorco tesisini çevreleyen çitlere yaklaştılar. Arkalarında, ek Green Bones üyeleri ve heyecanlı bir kalabalık vardı. Kalabalığın içinde, araçlarla yavaşça ilerleyen, pankartlar ve bayraklar sallayan birçok kişi de vardı. Yaz yağmuru yağmaya başladı. Sıcak, ağır damlalar, açıkta kalan kafalara ve araba kaputlarına çarptı.

Vin'in adımları yavaşladı, bakışları odaklanmamıştı. "O tesiste en az otuz iki kişi var, Kaul-jen," dedi. "Arazinin diğer tarafını tamamen göremem, bu yüzden birkaçını kaçırmış olabilirim. Çoğu güvenlik personeli gibi görünüyor, ama hepsi yeşim taşı takmıyor. Toplamda on sekiz yeşim taşı auraları tespit ettim."

"On sekiz fena değil," dedi Hilo. "Ama hepsi tüfek ve zırh giymiş ve zaten sinirliyken de pek iyi sayılmaz."

Kendi algısı bu mesafeden Vin'inki kadar mükemmel olmasa da, çiti koruyan GSI askerlerinden yayılan gerginliği hissedebiliyordu ve araçların ve insanların dalgaları onlara doğru akarken R5 tüfeklerini hazır tutmuş hallerini görebiliyordu.

Muhafızlardan biri megafonla onlara bağırdı, önce Espenianca, sonra da zar zor anlaşılır bir Kekonesece. "Durun! Özel mülke yaklaşıyorsunuz. Olduğunuz yerde kalın yoksa ateş açacağız. Uyarıldınız!"

Lott, Pillar'a endişeyle, "Bütün bu muhafızları alt etmek için yeterli Green Bone yok, tesisi ele geçirmek ise hiç mümkün değil." dedi.

"İkisini de yapmamıza gerek yok." Hilo, iki yüz metre kadar çitlere yaklaşınca, muhafızların endişesinin doruğa çıktığını algılayabildiği noktada durdu. Parmakları, kaldırdıkları tüfeklerin tetiklerine doğru kayıyordu. Pillar, onu bir ordu gibi takip eden protestocuların sırasına döndü. Kollarını açarak, yavaş ve sığ bir Deflection yaptı. Bu, dışarıya doğru dalgalar halinde yayıldı ve ön sıradakileri sert ama nazik bir basınçla itti. Protestocular durdu.

"Şimdi ne yapacağız, Kaul-jen?" diye sordu Hami Yasu.

"Bekleyelim. Uzun sürmez." Hilo gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Rüzgâr şiddetleniyordu. Yağmur yüzüne çarparak gözlerini kısmasına neden oldu ve bulutlara bakmak zorunda kaldı. Toplanan protestocular sabırsızca dolaşıp aralarında konuşuyorlardı, ancak Sütun'un durduğu noktayı geçmeye cesaret edemediler.

Uzakta bir helikopterin sesi yükseldi, yaklaşırken ses daha da yükseldi. *Tam zamanında.* GSI'ya sızmış klanın Beyaz Sıçanları görevlerini yerine getiriyorlardı.

Hilo, Lott ve Yumruklarını yanına çağırdı ve onlara ne yapmalarını istediğini açıkladı. Hiçbiri şaşkınlık ya da tereddüt göstermeden başlarını salladılar. Hilo, "Hami-jen, baban bana senin hafifliğinin mükemmel olduğunu söyledi," dediğinde, Yumruk utanmış bir ifadeyle en iyisini yapacağına söz verdi.

Hilo, yakınlardaki bir minibüsün üstüne atladı ve çömelerek indi. Ayağa kalkıp kollarını kaldırdığında, kalabalık sessizleşti ve herkes ona dönerek beklentiyle öne doğru ilerledi.

"Beni duyuyor musunuz?" diye bağırdı Hilo. "*Beni duyuyor musunuz?*"

Kalabalıktan bir kargaşa yükseldi. Yukarı dönük yüzlerin denizinde, Hilo, Jirhuya'yı gördü. Jirhuya, belirsiz bir ifadeyle ona bakıyordu ama diğerleriyle birlikte her kelimesini dinliyordu.

“Ülkenin hangi bölgesinden olursanız olun, hangi klana bağlılık yemini etmiş olursanız olun, yeşim taşı takıyor ya da takmıyor olsanız da, hepimiz Kekonese'yiz.

Kendimizi savunur ve intikamımızı alırız. Birimize haksızlık edersen, hepimize haksızlık etmiş olursun. Bizimle savaşmak istersen, yüz katıyla karşılık veririz." Hilo konuşma yapmayı seven biri değildi — bu her zaman Ayt'in güçlü olduğu bir konuydu — ama şu anda aklına gelen sözler tam olarak şekillenmiş bir şekilde zihninde canlandı. Bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyordu, ama güçlü ve doğru olduklarını hissediyordu. Sütun başını geriye eğdi ve yaklaşan helikopterin gürültüsünün üstüne çıkarak bağırdı. *"Kimse bizden bizim olanı alamaz!*"

Helikopter gökyüzünden indi ve çitlerle çevrili alana doğru gürültüyle yaklaşmaya başladı. Pilot kontrollü bir şekilde havada asılı kalırken, Hilo Yumruklarına bir işaret verdi. Tüm yeşim enerjisini okyanusu emen bir dalga gibi toplayarak dizlerini büküp kendini havaya fırlattı.

Yerden ve aşağıdaki insanlardan uzaklaşırken yerçekimi onu bırakmış gibiydi. Lott, Vin ve Hami de onunla birlikte hafifçe zıpladılar, arabaların üzerinden atlayarak veya Güçle dolu bir koşu ile kendilerini yukarı doğru iterek. Helikoptere ulaşamıyorlardı, çok uzaktaydı ve sonuçta onlar sadece insanlardı, kuş değillerdi. Ama yaklaşabilirlerdi, yeterince yaklaşabilirlerdi.

Zıplamasının zirvesinde, dramatik bir kalp atışı kadar kısa bir süre için, Hilo ikinci kat penceresinin yüksekliğinde havada asılı kaldı. İvmesinin tersine döndüğünü hissedebiliyordu. Düşüşünü kontrol etmek için yeterli Hafifliğe tutunması gerekiyordu, yoksa kemiklerini kıracak bir iniş yapacaktı. Pilotun şaşkınlığı, beyninin köşesinde bir ışık patlaması gibi algısında parladı, sonra adamın yüzünü gördü, dört adamın helikopterin iniş ayaklarına tutunmak için zıplarkenki olağanüstü manzaraya bakarak eğilmiş, ağzı açık kalmıştı.

Hilo bir disiplini sürdürürken diğerine ulaşmaya çalıştı. Zihni ve vücudu acı içinde direnirken, tüm gücünü ve sahip olduğu neredeyse tüm yeşim enerjisini kullanarak kolunu helikopterin kokpitine doğru uzattı.

Dört kanalizasyon ışını neredeyse aynı anda pilota çarptı. Bunlar, bir savaşçının kalbine veya ciğerlerine ölümcül bir darbe indirecek hassas yakın mesafe saldırıları değildi. Böylesine uzak bir mesafeden ve havada, kanalizasyonun gücü keskin değildi ve büyük ölçüde dağılmıştı. Herhangi bir Yeşil Kemik, bu saçma ve alışılmadık saldırıya karşı kolayca Çelikleşebilirdi.

Ama helikopterdeki adam Yeşil Kemik değildi. Dört saldırganın yeşim enerjisinin birleşik darbesi onu öldürmedi, ancak organlarına ve sinir sistemine verdiği şok onu bayılttı. Vücudu koltuğa düştü, sonra kumandalara yığıldı.

Hilo istediğinden daha sert bir şekilde yere indi. Böylesine güçlü bir Kanalizasyon patlamasından sonra, kendini hafifçe indirip darbeye karşı çelik gibi sertleşecek kadar yeşim enerjisi kalmamıştı. Yere çarptığında ve ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanırken, ağrı baldırlarından uyluklarına ve kalçalarına yayıldı, ciğerleri tüm havayı boşalttı. Hami Yasu, normalden sadece biraz daha hızlı nefes alarak hafifçe yanına çöktü. "Kaul-jen, iyi misin?"

Lanet olası gençler. Hilo ayağa kalkarken iyi olduğunu işaret etti, alnındaki teri sildi ve ellerinden ve dizlerinden kiri silkeledi. Helikoptere baktı. Diğer herkes de, iniş alanını çevreleyen güvenlik görevlileri de dahil, sanki yavaş çekimde bir tren kazasını izler gibi, donakalmış bir şekilde helikoptere bakıyordu. Kontrolsüz makine havada sallanıyordu, hala iniş rotasında ama artık çok hızlı alçuluyordu. Eğildi ve yana doğru dönmeye başladı, çırpınan pervaneler çim kümelerini parçalayan ve kalabalığın çoğunu araçlarının altına sığınmaya zorlayan şiddetli bir rüzgar estirdi. Hilo, turuncu saçlı genç kadın Finger'ın şaşkınlık ve sevinçle bağırdığını duydu. *"Lanet olsun*!"

Pilot son anda bilincini geri kazandı, neler olduğunu anladı ve helikopteri düzeltmek için cesurca çabaladı. Ama çok geçti. Metal parçalanma sesiyle helikopter iniş pistini ıskaladı ve çitin hemen içinde yere çarptı, yana doğru sekip bir iniş kızağı ve kuyruk pervanesiyle havaya sıçradı. Kontrolü kaybedilen makine daireler çizerek zincirli bariyerin üstüne çarptı ve bir bölümünü parçaladıktan sonra, sarsıcı bir gürültü ve patlayıcı bir toz bulutu ile yere çakıldı. Helikopterin rotor kanatları çarpmanın etkisiyle parçalandı ve her yöne uçtu.

"Şu şeyi saptırın, *hemen*!" diye bağırdı Lott, kollarını kaldırarak. Vin, Hami ve yarım düzine genç Green Bones, parçalı ama yeterince etkili bir Deflection duvarı oluşturarak şarapnel parçalarını kalabalıktan uzaklaştırdı.

Toz dağıldığında, yeşim taşı yüklü helikopter, kırık çitin yüz metre dışında yan yatmış, bükülmüş ve dumanlar içinde yatıyordu. Yukarı bakan yüzeyinde Anorco logosu açıkça görünüyordu. Uzun bir süre kimse ses çıkarmadı. Sonra kalabalıktan zafer çığlıkları yükseldi. Aylarca, çitlerle çevrili tesisi nefretle izlemiş, yeşim taşı sevkiyatlarının işleme tesisine girip çıktığını görmüş, küçük sabotajlar yapıp mutsuzluklarını dile getirmekten başka bir şey yapamamışlardı. No Peak'in en iyi Green Bones üyelerinden sadece dördünün düşürdüğü helikopterin enkazı, protestocuların ateşini daha da körükledi. Kırık bir barajdan akan sel gibi, enkaza ve açık çitlere doğru koşarak bağırmaya başladılar.

GSI askerleri de helikoptere doğru koşuyordu, kalabalığa doğru çarpışacak şekilde. Diğer güvenlik görevlileri, yıkılmış çitin boşluğunu savunmak için koşarak tüfeklerini kaldırdı.

"O insanlar kendilerini öldürmeden önce önlerine geçin!" diye bağırdı Lott, Green Bones'a. Toplu gürültüden sesi zar zor duyuluyordu. Horn koşmaya başladı, Vin hemen arkasından. En genç olan Hami hızla yetişti ve onları geçti. Güçleri sayesinde kalabalığın geri kalanını geride bıraktılar, ancak bazılarının Anorco askerlerine hücum eden süvariler gibi sürdüğü zıplayan arazi araçlarına yetişemediler.

Turuncu saçlı Finger ve arkadaşları helikoptere ilk ulaştılar ve bir leşin üzerine atlayan kurtlar gibi zaferle helikoptere saldırdılar, ölü pilotu dışarı çekip toprağa attılar, sonra güçlerini birleştirerek hasarlı kapıları açtılar ve mühürlü metal konteynerleri dışarı çıkardılar.

"Oradan uzaklaşın!" diye bağırdı koşan bir GSI askeri. Kayarak durdu, nişan aldı ve R5'ini ateşledi. Mermi sesleri helikopterin metal gövdesinden sekerek yankılandı. Birkaç kişi makinenin arkasına siper aldı. Green Bones Deflections'ı kullandı. Dağ klanından bir adam güçlü bir dalga göndererek askeri yere devirdi ve tüfeğini elinden uçurdu. Espenianca küfürler savuran diğer GSI paralı askerleri, çılgına dönmüş kalabalığa ateş açtı.

Hami, Lott ve askerlere en yakın diğer Yeşil Kemikler, sivillerin üzerine ateş açılmasını engellemeye çalıştılar, ancak Hilo, bir Abukei adamı ve elinde pankart tutan bir kadının yere düştüğünü gördü. Adam çığlık atarak bacağını tuttu. Kadın ise kıpırdamadı. Yeşil Kemikler tabancalarını çekip ateşle karşılık verdiler. Çılgına dönen protestocular ellerine geçirdikleri her türlü silahı

—bıçaklar, sopalar, taşlar. Dikkatsizce koşmaya devam ettiler ve askerlere küfürler ve nesneler fırlattılar. Askerler geri çekilip çitlere doğru çekildiler ve kalabalığa doğru ateş açarak yaklaşan araçlara isabet eden mermilerle lastikleri patlatıp ön camları kırdılar.

Hilo, olayın şiddetli bir çatışmaya dönüştüğü yere koştu. Her yönden mermiler, taşlar ve küfürler savruluyordu. Bazı protestocular savaşmak için ileri atılıyor, diğerleri ise ateşten kaçmak için çılgınca diğer yöne itişip kakışıyordu. Gürültülü, düzensiz bir çılgınlık vardı, sanki dövüş horozlarıyla dolu bir arena gibiydi. GSI askerleri öfkeli kalabalığın karşısında panik içindeydi. Silah ateşleri genç No Peak Green Bones üyelerinden birini ve üç sivili vurdu. Lott, Güç ve Hafiflik ile bulanık bir şekilde ileri atıldı; elinden iki bıçak fırladı ve ateş eden askerin boynuna, kurşun geçirmez yeleğinin yakasının hemen üstüne saplandı. Arkadaşları cesedi geriye sürükleyerek yardım isterken ateş etmeye devam ettiler.

Elinde pençe bıçağıyla Hilo, itip kakarak ve savuşturarak kalabalığın içinden geçti. Vin'e seslendi ve helikopteri işaret etti. "Bu karmaşada oradan hiçbir yeşim taşı kaybolmasın!" Adrenalin ve korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmış, çamurlu ve dağınık haldeki Jirhuya'yı gören Hilo, sanatçıyı kolundan yakaladı ve sert bir sesle emretti: "Küçük kuzenimin kalbini kırma. Hemen bir şeyin arkasına saklan. O kamyonun arkasına."

Jirhuya, ona karşı her zaman hoşgörülü ve dostça davranan Pillar'a sanki ilk kez görüyormuş gibi bakakaldı. Hilo adamı güvenli bir yere itti, sonra kavganın olduğu yere doğru ilerlemeye devam etti. "Ateş etmeyi kesin!" diye bağırdı, kollarını açarak. Etrafında dönen çılgın enerji ve duygular yüzünden Algısı uyumsuz bir şekilde çınlıyordu, ama yine de kafasına nişan alan GSI askerinin yakınındaki ölümcül niyetini hissedebiliyordu. Öfkeli bir sabırsızlıkla homurdandı, Deflection ile adamın nişanını yukarı doğru itti ve bir anda üzerine atladı, omuz ekleminde hoş olmayan bir ağrıya neden olan bir güç patlamasıyla tabancayı elinden aldı. Hilo, Corta 9 mm'nin kabzasıyla askerin şakağına vurdu ve ıslak toprağa düşerken kafasının yan tarafına tekme attı.

"Ateş etmeyi kesin *dedim*!" diye bağırdı.

Hilo, Euman Adası'na dramatik bir kamuoyu açıklaması yapmak niyetiyle gelmişti, ama belki de bu planı fazla işe yaramıştı. Göstericilerin bastırılmış öfkesini hafife almıştı. Göstericiler kesinlikle harekete geçmişti, ama

Birçoğu yakında ölebilirdi. Geriye dönüp baktığında, Hilo daha fazla savaşçısını getirmiş olmayı diledi, ancak Juen ikizleri ve ekipleri Lukang'da meşgul oldukları için kimseyi ayıramazdı. Burada askerlerle savaşmak ve bu kadar çok jadesiz sivili korumak için yeterli Yeşil Kemik yoktu.

GSI askerleri, öldürülen veya yaralı arkadaşlarını sürükleyerek Anorco'nun ana binasına geri çekiliyordu, silahlarını hala tehditkar kalabalığa doğrultmuşlardı. "Bırakın gitsinler!" diye emretti Hilo. Sözleri yeterince uzağa ulaşmayınca, her iki yöne de güçlü Deflections fırlattı, insanları sendeletti ve paralı askerlerle protestocuları birbirinden ayırdı. Lott ve Hami, Sütun'un örneğini takip ederek aynı şeyi yaptılar ve GSI adamları geri çekilmeye devam ederken sıra boyunca ilerlediler. Yabancı bir asker, telsizine çılgınca bağırıyordu, Hilo Espenianca'yı anlamak için çok hızlı konuşuyordu, ancak takviye çağırdığı açıktı, muhtemelen sekiz kilometre uzaklıktaki GSI eğitim kampından.

Hilo, adamı işaret ederek vahşice sırıttı. "Patronunu ara," diye bağırdı Pillar Espenianca. "Jim Sunto'yu ara ve gelmesini söyle."

Elindeki telsizle konuşan paralı askerin onu duyup duymadığını veya mesajı ilettiğini bilmiyordu, ama haber kameralarının operatörleri duydu. Savaş muhabirleri gibi kenarda çömelmiş, askeri müteahhitler geri çekilirken kalabalığın önünde duran Hilo ve adamlarını daha iyi çekebilmek için yavaşça yaklaşıyorlardı. Çitin durduğu yer, sözsüz bir anlaşma ile iki tarafın da geçmediği bir savaş hattı haline geldi.

Vin, genç, turuncu saçlı Finger ve arkadaşları tarafından takip edilerek yaklaştı. Arkadaşları, helikopterin enkazından aldıkları metal kapların ağırlığı altında sendeliyorlardı. Kapları Hilo'nun ayaklarının dibine bıraktılar ve ona selam verdiler.

"Pillar'ımız için Jade," diye bağırdı kadın, yüzü kızarmış, gözleri savaşın heyecanıyla parlıyordu. "Düşmanların çok uzağa kaçıyor, Kaul-jen."

Hilo çitin ötesine baktı. Yaz yağmuru yağmaya devam ediyordu, saçlarından gözlerine damlıyor, çiğnenmiş toprağı ve çimleri çamura dönüştürüyordu. Her iki tarafta da bağırışlar devam ediyordu. Bazı insanlar helikopterin üzerine tırmanmış, Kekonese bayraklarını sallıyorlardı. Euman Çatışması bir kuşatmaya dönüşmüştü.

"Henüz değil," dedi. "Ama kaçacaklar."

BÖLÜM

58



Tutulan Söz

On sekiz saat sonra, Jim Sunto zırhlı bir araçla Tranquil Suites Hotel'in önüne geldi. Ganlu Solutions International'ın CEO'su, Fort Jonsrock'taki şirket merkezinin yakınındaki evinde uyurken, şafak vakti bir telefonla uyandırılmış ve Euman Adası'nda şiddetli çatışmaların ardından iki çalışanının öldüğü, üçünün de hastanede olduğu haberini almıştı. Anorco'da çalışan bir helikopter pilotu da hayatını kaybetmişti. Dokuz Kekonese sivil silahlı saldırıda hayatını kaybetmiş, otuz kişi ise yaralanmıştı.

Sunto, Kekon'a giden ilk uçağa binmişti. Otel lobisine girdiğinde iki No Peak klan üyesi onu durdurdu. Silahını aldılar ve onu asansöre bindirip, Pillar ve adamlarının tamamen ele geçirdiği en üst kata çıkardılar. Sunto, süite girdiğinde öfkeden köpürüyordu.

"Ne yaptın sen, Kaul?"

Hilo, omzuna buz torbası sarılmış halde kanepede oturmuş kahvaltısını bitirip haberleri izliyordu. Lott Jin pencerenin yanında durmuş, cep telefonuyla konuşurken daha iyi çekim yapabilmek için odada bir o yana bir bu yana dolaşıyordu. Her iki klanın ek Green Bones üyeleri, ordu, eyalet polisi ve daha fazla gazeteciyle birlikte Euman Adası'na varmıştı. Protestocular, GSI müteahhitleri helikopteri kurtarıp Anorco arazisinin etrafındaki çiti onarırken, orijinal kampın yanındaki sırta çekilmişti. Lott, çatışma bölgesinde bir düzine No Peak Green Bones bırakmış ve Mountain klanından Aben Soro ile koordinasyon kurarak

Hilo, etli ekmeğin son ısırığını aldı, çiğneyip yuttu, uzaktan kumandayı alıp televizyonu sessize aldı. Televizyon, dün yaşanan dramatik görüntüleri tekrarlıyordu: Hilo, minibüsün üstünde...

Hilo, etli ekmeğin son ısırığını aldı, çiğneyip yutarken uzaktan kumandayı alıp televizyonu sessize aldı. Televizyonda dünün dramatik görüntüleri tekrar ediliyordu: Hilo minibüsün üstünde, Anorco helikopterinin dumanlar içindeki enkazı, GSI askerleri kalabalığa ateş ediyor, insanlar sedyelerle taşınıyordu. Hilo ağzını peçeteyle sildi ve Sunto'ya sakince baktı. "Sana verdiğim sözü hatırlıyor musun, Teğmen?"

Normalde çok sakin ve okunması zor olan adamın havası, bir diyapazon gibi titriyordu. "Bana karşı intikam almak için bu kadar çarpık bir fikir mi buldun? Bir helikopteri yok ettin, pilotunu öldürdün ve şiddetli bir kalabalığı Anorco'nun şirketine saldırıp çalışanlarımı öldürmeye kışkırttın. Sen bir psikopatsın. Ellerinde bir düzine masum insanın kanı var."

"Bir Espenli'nin gerçek ikiyüzlülüğüyle konuşuyorsun," dedi Hilo yavaşça alaycı bir gülümsemeyle, "dünyanın dört bir yanındaki savaşlarda en yüksek teklifi verene savaşmak için bir paralı asker şirketi kuran bir adam. Senin ellerinde ne kan var, Sunto?"

Sunto öfkelendi. "Her komutanın kabul etmek zorunda olduğu kaçınılmaz kayıplar."

"Kaçınılmaz mı, çünkü senin dinine uymadıkları için mi? Yoksa Espenian hükümeti sana Operasyon Firebreak'i gerçekleştirmek için milyonlarca talir ödediği için mi?"

Sunto'nun çenesi sıkılaştı. Pillar'ın Ateşkes Operasyonu'nu nasıl bildiğini sormadı; Niko No Peak'e döndüğüne göre cevap açıktı. Ama dünyanın öbür ucuna gelip Hilo'nun eylemleriyle yüzleşmek için gelmişken savunmaya geçmeye niyeti yoktu.

"Konuyu değiştirip ahlak hakkında laf kalabalığı yapma," diye homurdandı Sunto. "Sen, sana geri tepecek bir diplomatik fırtına başlattın. Anorco ve GSI çalışanlarının ölümlerinin yanı sıra halkı şiddete kışkırtmak ve özel mülkiyeti tahrip etmekten de yargılanmanı sağlayacağım. Bir daha ROE'ye gitmeden tutuklanacaksın."

Hilo'nun bu sözlere karşı tamamen kayıtsız kalması üzerine Sunto'nun sesi yükseldi ve sertleşti. "Anorco'nun kurucusu Art Wyles, Dış Ticaret Bakanı olacak. Kendi ülkende dokunulmaz olduğunu düşünebilirsin

kendi ülkenizde dokunulmaz olduğunuzu sanabilirsiniz, ama Kekonese hükümetindeki destekçileriniz, ROE ile ilişkilerinizi ne kadar tehlikeye attığınızı anladıklarında, arkada

Hilo omzundaki buz torbasını çıkardı. Ayağa kalktı, rahatsız eden esrarlı sigarayı yuvarladı ve boynunu iki yana esnetti. "Kekon'un ROE ile ilişkilerini tehlikeye attığımı söylüyorsun. Espenia'nın Kekon'daki konumuna ne yaptın?" Sütun'un sesi alçak ve sakindi, bu tehlikenin kesin bir işaretiydi. "Yıllardır, yeşim taşı takan özel askeri müteahhitleriniz, Anorco'nun gemilerini korurken Kekon'un deniz tabanını talan ediyorlardı. Dün, adamlarınız sivillere ateş açtı. Deflection veya Steel ile kendilerini savunabilirlerdi, ama tüfeklerini kullandılar. Her şey videoya çekildi ve tüm haber kanallarında yayınlandı. GSI askerleri, tek bir Green Bone veya protestocu silahını bile çekmeden ateş açtı."

Sunto'nun yüzündeki öfke değişmedi, ama boynundaki damarlar gerildi ve yeşim taşı aurası şişti. Hilo başını eğerek ona doğru yürüdü. "Espenian askerleri, sıradan insanlarla çevrili kalabalık bir şehir caddesinde yeşim taşı yeteneklerini nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar. IBJCS aisho öğretmiyor."

Sunto öfkeyle, "O askerler hayatları tehdit edilmeseler ateş etmezlerdi. Kekonese medyasında hikayeyi nasıl çevirirsen çevir, gerçek şu ki, sen oraya gidip kendini göstermeye çalışmasaydın dün kimse ölmezdi. *Bunu sen başlattın, Kaul*."

Hilo başını salladı, dudakları küçümseyerek aralandı. "Kekonese tarihini iyi biliyor musun? Yeşil Kemikler, Çokuluslu Savaş'ta Shotarian ordusunu tek başına yenmedi. Halkın desteğini aldılar. Kekon'da, halkı kendileri için savaşmaya teşvik eden *her zaman* Yeşil Kemikler olmuştur." Lott Jin, büyük bir karton kutu ile odaya geri döndü ve kutuyu kanepenin önündeki sehpaya koydu. Hilo kutunun yanına yürüdü ve omzunun üzerinden Sunto'ya seslendi. "Şimdi ne olursa olsun, sen ve şirketin Kekon'da işiniz bitti."

Tüm öfkesi ve tehditlerine rağmen, Sunto bu ülkede yeterince uzun süre yaşamıştı ve Hilo'nun haklı olduğunu biliyordu. Kekonluların aisho'ya verdiği önem, silahsız Kekon vatandaşlarını vururken Kekon yeşim taşı takan yabancı askerlere yönelik kamuoyunun tepkisinin medyada, sokaklarda ve Kraliyet Konseyi'nde bir tsunamiye dönüşmeye başladığı anlamına geliyordu. Wen'in, öldürülen ve yaralanan protestocuların aileleri için para toplamak amacıyla en ünlü film yıldızlarını bir araya getirdiği kampanyası sadece üç saat önce başlamıştı, ancak şimdiden yüz binlerce dien toplanmıştı.

Daha fazla insan protestoyu desteklemek için Euman Adası'na doğru yola çıkarken, öfkeyle Wisdom Hall'un önünde toplanıyordu. Hafta sonuna kadar, Kekonese hükümeti GSI ve diğer tüm yabancı özel askeri müteahhitlerin Kekon'da faaliyet göstermesini yasaklayacaktı.

Sunto'nun büyük elleri yumruk haline geldi ve ön kollarındaki damarlar belirginleşti. "Mahkemede görüşürüz, kendini beğenmiş pislik. Anorco şirketi ve Espenian hükümetinin seni ve No Peak klanını yıkmak için elindeki tüm imkanları kullanmasını sağlayacağım." GSI'nın CEO'su topuklarını döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Savaşta kaçınılmaz kayıplar olur, ama bu, senin göstermeye çalıştığın gibi ülkelerimiz arasındaki bir savaş değil. Bu senin kişisel kininden kaynaklanıyor."

"Neden bu ikisi aynı şey olamıyor?" Hilo karton kutuyu açtı ve bir video kaset çıkardı. Kaseti odadaki televizyona takılı oynatıcıya yerleştirdi, ardından uzaktan kumandadaki düğmeye basarak sesini açtı. Sunto otel odasının kapısına ulaştı, ancak video kasetteki ses konuşmaya başlayınca durdu.

"GSI'nın şirket çalışanları 'Operasyon Firebreak' adını kullanmadılar, ama biz bunun ne olduğunu biliyorduk. Üst düzey yöneticiler hep öyle diyordu. Görevlerimiz hakkında konuşmamamız emredilmişti. ROE'nin resmi olarak o yerlerin hiçbirinde bulunmaması gerekiyordu. Ancak müteahhitlerin yüzde sekseni eski Espenian askeriydi. Kekonese'li askerler ise, daha fazla yeşim taşına sahip olduğumuz ve Deflection ve Perception gibi bazı konularda daha yetenekli olduğumuz için çeşitli yerlere dağıtılmıştık."

Sunto arkasını döndü. Kayıtta konuşan kişinin yüzü arkadan aydınlatılmış ve karartılmıştı, bu yüzden yüzü görünmüyordu ve sesi elektronik olarak değiştirilmişti, ama Hilo onun Teije Inno olduğunu biliyordu. Sunto'nun bu adamı tanıyıp tanımadığını, iyi bir Horn'un Fists ve Fingers'ını tanıdığı gibi askerlerini şahsen tanıyıp tanımadığını, kurumsal pragmatizmin altında kişisel bir ihanet hissedip hissetmediğini merak etti.

Ekranda Teije konuşmaya devam etti. *"Udain'de amacımız, Kurtarıcı isyanını bastırmaktı. Udaini hükümetinin askerlerini ve gizli polisini eğittik ve şüpheli isyancı liderleri bulup yakalamalarına yardım ettik. İsyancılar çoğunlukla çiftçiler, kasaba halkıydı..."* Teije'nin sesi kesildi. Tekrar konuşmaya başladığında, daha yavaş ve elektronik bozulmadan bile duyulabilecek kadar kalın bir sesle konuştu. *"Bir keresinde, bir isyancı keşif birliğini pusuya düşürmek için gönderildik,*

ama istihbarat yanlış çıktı. Vurduğumuz insanlar asker değildi. İkisi çocuktu. Ve daha da kötüsü, yeşim taşı takıyorduk ve onların tehdit oluşturmadığını algılamalıydık. Her şey çok hızlı oldu." Kasette uzun bir sessizlik oldu. *"Başka bir olay daha duydum..."*

Sunto televizyona doğru yürüdü ve güç düğmesine basarak videoyu kapattı. Hilo ve Lott'a açık bir tiksintiyle döndü. "Videodaki senin oğlun mu? Sen bir senaryo yazıp onu kameraya okumasını mı zorladın?"

Hilo'nun yüzü korkutucu bir ani değişiklik gösterdi. "Seni olduğun yerde öldürmeliyim," diye fısıldadı. "Hayır, o Niko değil."

"Demek eski bir GSI çalışanını buldun, şirketi herhangi bir bağlam sunmadan karalamak için tehdit edebileceğin veya rüşvet verebileceğin bir Kekonese adamı," diye çıkardı Sunto. "Operasyon Firebreak olmasaydı, Ygutan yanlısı güçler Deliverantizm'i tüm dünyaya yayardı. Evet, ara sıra sivil kayıplar oldu, ama bunlar münferit olaylardı, Gerçeği için verilen mücadelede gerekli bir bedeldi." Sunto refleks olarak boynundaki üçgen kolyeye dokundu, sonra etrafında gerçeği söylemeyen inançsız insanlar olduğunu hatırladı ve bu hareketi televizyona doğru küçümseyen bir el sallamaya dönüştürdü. "Bu çöp gazetecilik tarzı ifşa haberi sana benim üzerimde bir tür baskı aracı sağlayacak mı sanıyorsun? Kekon dışında herhangi bir yerde haber değeri olacak mı?"

"Tek başına hayır," diye itiraf etti Hilo, Lott kutunun içine uzanıp daha fazla video kaset, ses kaseti, kağıt desteleri ve fotoğrafları içeren dosya klasörlerini çıkarırken. Lott bunları kahve masasının üzerine etkileyici bir yığın halinde istifledi. "Ama hepsi bir arada? Espenia'daki bazı gazeteciler ve politikacılar için ilginç olabilir, sanırım."

Sunto, biriken suçlayıcı kanıtlara bakakaldı. "Bunları nasıl..." "Seni kibirli pislik," dedi Hilo sessizce. "Klanların

tarihin çöp yığınına doğru gidiyorduk, sanki biz de bunca zamandır her düzeyde ve dünyanın her yerinde savaşmamışız gibi. Seni yok edeceğim dediğimde, sen sadece seni öldüreceğimi sandın.

Sunto'nun yüzü onu ele vermedi, ama aurası verdi. Şişti ve çalkalandı.

“Ülkenizde seçim yılı, değil mi?” diye sordu Hilo. “Operasyon Firebreak, Espenian hükümetinin Savaş Bakanlığı bütçesinin içine sakladığı, on yıl süren ve bir trilyon talirlik bir girişimdi.

ROE birliklerini yabancı vekalet savaşlarından çekiyormuş gibi göstererek gizledi. Eminim üstlerinin bu bilgiyi büyük bir skandala dönüştürmekten mutluluk duyacak siyasi düşmanları vardır." Hilo gülümsedi, eğlenerek değil, Shae'nin kusursuz ayrıntılı ve ısrarlı brifinglerini takdir ederek. "Bu olduğunda, biri suçu üstlenmek zorunda kalacak. Espenian üniforması giydin ve onların Tanrısına ve Kahinlerine dua ediyorsun, ama yüzün ve kanın Kekonese. Sana sırtlarını dönecekler, Sunto."

Sunto bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonra başını salladı. "Tamam, Kaul." Çenesi sıkıydı. "Anlıyorum. Sana ne kadar ödemem gerekecek?"

"Seni pis paralı pislik, senin kirli paranı ister miyim sanıyorsun?" Hilo, yüzünde o kadar şiddetli bir ifadeyle bağırdı ki, eski Donanma Meleği bile istemeden bir adım geri attı. Kapının yanındaki Lott ve Parmakları gerildi, auraları uğuldadı. "Şirketinin yerle bir olmasını ve sana bu kadar cömertçe para ödeyen politikacılar tarafından Espenian hapishanesine atılmanı istiyorum," diye bağırdı Pillar. "Bunun yerine, istemediğim bir şeyi yapıyorum. Seni kurtarmayı teklif ediyorum, Sunto."

Hilo, klanın Beyaz Sıçanlarının sayısız saatlik emeğinin ürünü olan kahve masasındaki kasetleri ve kağıtları işaret etti. "Bunları kimsenin göremeyeceği bir kasaya kilitleyeceğim. Karşılığında tek yapman gereken, No Peak için son bir kez çalışmak."

"*Senin* için çalışmak mı?" Sunto şaşkın ve şüpheyle haykırdı. "Ne *Ne için*?"

"Patronunu alt et," dedi Hilo. "Wyles."

"Art Wyles mi?" Sunto anlamadan tekrarladı.

"Beni duydun," dedi Hilo. "Anorco'nun yok edilmesini istiyorum."

Sunto dişlerinin arasından nefes aldı. "GSI, Anorco Global Resources holdinginin bir parçası. Art Wyles şirketime en başından beri yatırım yaptı. Savaş Bakanlığı sözleşmesini almamızı o sağladı. Bir dostuma ve Truthbearer'a sırtımı dönmem."

Hilo, bir zamanlar onların da arkadaş olduğunu hatırlatmak istedi. *Espenian dostluğu*, Hilo'nun düşüncesine göre, *ödediğin kadar değerindeydi.*

Bunun yerine şöyle dedi: "Wyles, Anorco'daki hisselerini özel bir yatırımcıya satıyor. Bu özel yatırımcı, Dağ klanı. GSI'yı ana şirketinden ayırmanın bir yolunu bulmazsan, yakında Ayt Madashi'ye hesap vereceksin." Sunto'nun yüzü inanamama ile gevşerken, Hilo

nefret ettiği düşmanlarından birinin diğerine yem olacağı ironisine gülümsemekten kendini alamadı. "Sözde modern, Gerçeği Taşıyan Espenian ideallerine dayalı olarak kurduğun şirket, Mountain klanının varlıklarını korumak ve çıkarlarını ilerletmek için kullanılacak."

"Bu olamaz..." Sunto başını salladı. "Art Anorco'dan ayrılıyor, ama o asla..." Hilo, adamın onu yalan söylemekle suçlamak istediğini görebiliyordu, ama şiddetli düşmanlığın ardında, kafa karışıklığı hızla şüpheye ve acı bir anlayışa dönüşüyordu.

Sunto ilk göz teması kurdu. Hilo'nun boşalttığı kanepeye gitti ve sertçe oturdu. Hilo adamın önüne dikildi ve yüzüne bakmak için eğildi. "Wyles sana ihanet etti. Kendini korumak için şirketini satıyor. Bunu biliyorum çünkü Ayt Madashi'yi tanıyorum. Art Wyles'ı tanıyorsun. Dağ klanının onu alaşağı edebilecek neyi var?"

Sunto'nun çenesi ileri geri hareket etti. "Kanıt," dedi isteksizce, ama kesin bir şekilde. Hilo onu izlerken bile, Dawn of Icana kolyesini dudaklarına dokundurdu ve Espenianca bir dua fısıldadı, belki güç ya da affedilmek için, Hilo anlayamadı. "Art'ın Crews ile olan suç bağlantılarının kanıtı. Port Massy'deki birçok tabloid gazetesi bunu daha önce gündeme getirmişti. Joren Gasson ve Baker Street Crew'un diğer üyeleriyle çekilmiş eski fotoğrafları vardı, ama bunlar her zaman dedikodu ve söylentiden ibaretti. Somut bir kanıt, onun siyasi kariyerini mahvedebilir veya onu hapse atabilir. Anorco'yu satmasına neden olabilecek tek şey bu olabilir."

İki adam, birbirlerine ve ortak düşmanlarına duydukları nefret ve kinle kaynarken, aralarında acı bir sessizlik hakim oldu. Hilo başını salladı ve dikleşti. "Anorco'nun satışı altı hafta içinde tamamlanacak. Hava Durumu Uzmanım, Wyles'a mali suçlardan dava açılır ve mal varlığı dondurulursa satışın devam edemeyeceğini söyledi. Ayrıca Anorco parçalanırsa, yönetim satın alımıyla GSI'nın kontrolünü geri kazanabileceğini de söyledi."

Hilo, Sunto'nun sefil ifadesini, adamın omzuna teselli edici bir el koymak mı yoksa boynunu kırmak mı istediğinden emin olamıyormuş gibi inceledi. "Sen ve paralı askerlerin bir daha Kekon'a ayak basamayacaksınız. No Peak'ten bir daha kimseyi üye yapamayacaksınız." Masadaki kaset yığınlarına bakarak, GSI'yı hala yerle bir edebileceğini ima etti. "Ama şimdi benim istediğimi yapacağını söylersen, kendini ve şirketini kurtarabilirsin. Anorco ve Dağ klanını yok etmeme yardım edeceksin."

Jim Sunto ile tanıştığı andan itibaren Hilo, onu ferahlatıcı derecede pragmatik, kendine ve yabancı Tanrısından başka kimseye bağlılığı olmayan bir adam olarak değerlendirmişti. Sunto bir anlığına gözlerini kapattı. Hilo'ya tekrar baktığında, boşuna öfkesi, onurlu bir teslimiyet haline dönüşmüştü — esir bir ayının, yemek için kendini küçük düşürmesi gerektiğini fark eden bir ifade. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Lott bir telefon getirdi ve kahve masasının üzerine koydu.

"Kelly Dauk adında bir kadınla konuşarak başlayabilirsin," dedi Hilo.

BÖLÜM

59



Uzun Yargılamanın Sonu

Yirmi altıncı yıl, onuncu ay

Shae'nin Cabriola Sentry'sinin şoförü, High Ground'un dolambaçlı tepelik yollarının kenarına rastgele park edilmiş arabaların arasından yavaşça ilerledi. Arabanın hareketi Shae'nin okumaya devam etmesini imkansız hale getirdi. AC'deki klan ofisinin o sabah faksla gönderdiği *Adamont Capita Tribute'daki* taranmış haber makalelerini okuduktan sonra kağıtlarını kaldırdı.

İş adamı ve politikacı Art Wyles, kötü şöhretli Baker Street Crew suç örgütüyle bağlantılı yolsuzluk ve kara para aklama suçlamalarıyla itham edilmişti. Ulusal Meclis Yolsuzlukla Mücadele Komisyonu Başkanı Kelly Dauk, konuyla ilgili özel bir hükümet oturumu düzenliyordu. Wyles'ın şirketi Anorco'nun yabancı yatırımcılara satışı askıya alınmıştı. Yaklaşan soruşturma, şirketin varlıklarını organize suç örgütleriyle ilişkilendirirse, holding muhtemelen parçalanacaktı.

Hilo'ya göre, Kelly Dauk, No Peak klanının herhangi bir girişimini ilk kez, istemeyerek de olsa kabul etmişti. Kadın, Art Wyles hakkında tüm dava dosyasına sahipti ve federal savcılarla birlikte yıllardır onun suçlarına dair somut kanıtlar toplamaya çalışıyordu. İhtiyacları olan tek şey, Wyles'ın güvendiği iş ortağı Jim Sunto'nun şüpheliyle buluşup, dinleme cihazı takarak itirafını almaktı.

Sunto, Anorco'nun beklenmedik bir şekilde Kekonese şirketine satılması konusunda Wyles'tan açıklama talep etmek için onunla yüzleşmişti. Wyles'ı satıştan vazgeçirmeye çalıştıktan sonra, karısına metreslerini anlatmakla tehdit etti ve Operasyon Firebreak'te birlikte yer aldıklarını hatırlattı. Sonunda Sunto, Wyles'ı bir Hakikat Taşıyıcısı olarak ikna etmeyi başardı. Wyles'ın Baker Street Crew ile geçmişteki ilişkilerini itiraf ettiği, ancak Dış Ticaret Bakanı olarak atandığında Joren Gasson'un Kekonese sorununu halletmelerine yardım edeceğini garanti ettiği bir kayıtla odadan çıkmıştı. "Gerçeğin adamları borçlarını öderler," diye söz vermişti. Shae, Art Wyles'ın borcunu bir süre hapiste ödeyeceğini düşünüyordu.

Cabriola, Ayt malikanesinin demir kapılarının önünde duran kalabalık insan topluluğu tarafından sonunda durduruldu. Şoför omzunun üzerinden, "Buraya kadar gelebiliriz" dedi.

Shae kapıyı açıp arabadan indi. İki koruması da onunla birlikte indi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, Kaul-jen?" diye sordu korumalarından biri alçak sesle. Hilo'ya, hatta Woon'a bile bu öğleden sonra nereye gideceğini söylememişti.

"Ne yaptığımı biliyorum." Shae malikanenin kapısına yaklaştı. Korumaları yanına geldi ama herhangi bir sorun çıkmadı. İnsanlar bakıp fısıldaşıyorlardı ama kenara çekildiler, fotoğraf çekmek için koşan haber muhabirleri bile saygılı bir mesafe bıraktılar. Orada bulunan herkesin böyle bir olayın daha önce hiç yaşanmadığının farkında olduğu belliydi. Ayt malikanesinin önündeki kalabalık, Shae'nin hayal bile edemeyeceği bir manzaraydı. Dağ klanının binlerce üyesi — Yumruklar ve Parmaklar, Fener Adamlar, Şans Getirenler — sessizce ama açıkça kendi Sütunlarını kınıyorlardı. Shae kalabalığın önüne ulaştığında, yarım düzine Dağ Yeşil Kemiklerinin tahta direklerle tuttuğu devasa, elle boyanmış beyaz bir bez afişin altından geçmek zorunda kaldı. Afişte uzun bir yazı vardı:

Sütun, klanın efendisidir, bedenin omurgasıdır. Sütun, aisho'yu korumalı ve asla bozmamalıdır. Sütun, yabancı suçlularla ilişki kurmamalıdır. Sütun, başka birinin liderlik yapma zamanının geldiğini bilir.

Kekonese olmayan birine bu gösteri sakin, hatta garip bir şekilde saygılı görünebilirdi. Bağırış çağırış yoktu, geçen ay Hilo'nun Euman Adası'nda kolayca şiddete sürüklediği protestocuların kalabalığına benzeyen hiçbir şey yoktu. Ancak Yeşil Kemikler klanı için durum

şok edici ve eşi görülmemiş bir durumdu. Yeşil Kemikler, klan meselelerini klan içinde tutardı. Düşmanların, sivillerin ve medyanın gözü önünde Pillar'a açıkça onaylamadıklarını ve muhalefet ettiklerini göstermek... Bu açıkça isyandı. Bu haber, Euman Adası'ndaki ölümleri ve Espenia'daki bazı politikacıların düşüşünü bile gölgede bırakan ulusal bir haberdi.

Beyaz bayrakları tutan Yeşil Kemikler ile malikanenin kapılarını koruyan, ellerini ay bıçaklarının kabzalarına dayamış, klan arkadaşlarına ihtiyatlı bir öfkeyle bakan Ayt'ın sadık Yumrukları arasında kalın bir gerilim duvarı yükselmişti. Shae, bu düşmanlığı sanki algılayabiliyormuşçasına somut bir şekilde hissedebiliyordu. İç savaş yaklaşıyordu.

Gördüğü en kıdemli Yumruk'un yanına doğru yürüdü. "Pillar'ına söyle, No Peak'in Hava Adamı onunla konuşmaya geldi."

Muhafız, Shae'nin ayaklarına tükürdü. "Siz Kaul'lar entrikacı, fırsatçı köpeklersiniz. Hiçbiriniz Ayt-jen'in yarısı kadar bile değilsiniz. O, yıllar önce kafalarınızı kesmeliydi."

Shae, "Eğer Pillar'ınıza gerçekten sadık ve itaatkarsanız, mesajımı ona iletin. Ona, kardeşim adına değil, kendi adıma geldiğimi söyleyin."

Hâlâ Shae'ye nefretle bakarak, Yumruk, parmaklarından birine emir verdi. Parmak, dönüp aceleyle konağa girdi. Shae sabırla bekledi. Kalabalık da onunla birlikte yazın sonlarının bunaltıcı sıcağında bekledi. Yüzlerinde ter parlıyordu. İnsanlar kendilerini yelpazeliyor, su içiyor ve ağırlıklarını değiştiriyorlardı, ama yine de orada kalmaya devam ediyorlardı. Birkaç dakika sonra, Parmak geri çıktı ve Yumruk büyük bir isteksizlikle kapının açılmasını ve Shae'nin içeri girmesine izin verilmesini emretti.

Shae, taş döşeli yoldan görkemli çift kapıya kadar eşlik edildi, geniş ahşap zeminli bir fuayeye girdi ve bir koridordan geçerek kalın, kapalı bir kapıya geldi. "Dışarıda bekleyin," diye korumalarına talimat verdi, sonra Ayt Madashi'nin ofisinin kapısını iterek açtı.

Shae, daha önce Ayt Mada'nın huzuruna yeşim takmadan hiç çıkmamıştı. Ayt'ın kusursuz yoğunluğunu ve güçlü aurası algılanamadan onu görmek, gerçek kadını değil de bir fotoğrafını görmek gibiydi. Ayt, güneş ışığının taşan ofisine yayıldığı büyük pencerelerden birinin önünde duruyordu. Bej renkli pantolon ve bordo renkli dökümlü bir tişört giymişti, kolları her zamanki gibi çıplaktı ve yeşim taşlarıyla yoğun bir şekilde çevriliydi. Sıcak havaya rağmen boynuna beyaz ipek bir fular sıkıca sarılmıştı. Shae içeri girdiğinde dönmedi. Ofisinin penceresinden Ayt

ön kapının ötesini göremiyordu, ama şüphesiz, malikanesinin duvarlarının dışında isyan için toplanan klanın tüm üyelerini algılıyordu. Shae'nin her zaman hatırlayacağı bir manzaraydı: Dağın Sütunu, güneş ışığında dik ve sessiz duruyor, kolları kavuşturulmuş, bakışları sabit ve hafifçe merkezden kaymış. Son savaşından önceki yaşlı bir savaş lordunun heykeli.

Shae'nin midesinde ağır bir endişe birikti ve yerleşti. Geçmişte Ayt Mada ile her karşılaştığında, sonuçlar dramatik ve geri dönüşü olmayan olmuştu, her iki klanı ve hayatları yıllarca etkilenmişti. Buraya, tanrılar tarafından belirlenmiş gibi görünen bir kalıba güvenerek gelmişti.

"Akıllıca yapılmış, Kaul-jen," dedi Ayt sonunda.

Shae odanın içine doğru bir adım attı. "Zeki bir düşmandan çok şey öğrendim."

On gün önce, Iyilo'nun KNB haber spikeri Toh Kita ile yaptığı röportaj ulusal televizyonda yayınlanmıştı. Tutuklu barukan kaçakçısı, ayrıntılı ifadesinde Ti Pasuiga'nın Dağ klanıyla yirmi yılı aşkın süredir sürdürdüğü işbirliğini anlattı. Iyilo, Zapunyo'nun en yakın yardımcısı ve koruması olarak çalıştığı süre boyunca, kuzeni Soradiyo ile birlikte Uwiwan'ın lideri ile Dağ'ın Sütunu arasında haberci olarak görev yaptığını açıkladı. Kaul Hilo'yu araba bombasıyla öldürme komplosu, Maik Kehn'in ölümüne ve birkaç sivilin yaralanmasına neden olmuş, Ayt Mada tarafından yeşim kaçakçılığına hoşgörü gösterilmesi karşılığında önerilmiş ve teşvik edilmişti.

Daha sonra Iyilo, patronunu konuşmanın dışında bırakarak Dağ ile doğrudan işbirliği yapıp Zapunyo'nun işini ele geçirmek ve oğullarını öldürmek için komplo kurdu. Gizlemeden kendini beğenmiş bir tavırla izleyicilere, Oortokon Çatışma Mülteci Yasası'nın Kraliyet Konseyi'nde kabul edilmesi karşılığında Ayt Mada ile işbirliği yapmayı kabul ettiğini söyledi. Bu yasa, eski Şansölye Son Tomarho'nun ani ölümü nedeniyle kabul edildi.

Iyilo, Ti Pasuiga, Matyos ve Dağ klanı arasında kaçak yeşim ve parlaklık maddelerini Kekon'dan Uwiwa Adaları'na ve Orius kıtasına taşımak için kurulan üçlü ticaret ağı hakkında daha ayrıntılı bilgi verdi. Ayt Mada, Iyilo'nun açıklamasına göre, kendi klanı için yeşim taşını geri satın alarak ve Lukang üzerinden gizlice ülkeye sokarak karaborsa fiyatlarını kontrol ediyordu. Bu plan, Altı El Birliği klanı içinde bir iç savaşı tetiklemişti. Daha sonra, Ti

Pasuiga ve Matyos barukan'ın, nekolva programı ve diğer Yavaş Savaş vekalet çatışmalarına tedarik sağlamak için yeşim taşını Ygutan ve Doğu Oortoko'ya sorunsuz bir şekilde nakletmesine izin verdi ve hatta yardım etti. Karın bir kısmını ise Dağ'ın meşru işlerini büyütmek için kullandı. Rahat geçen röportaj sırasında Iyilo, Ayt Mada'dan iş ortağı olarak hayranlık ve temkinli bir saygıyla bahsederken, diğer zamanlarda tüm Yeşil Kemikler'e alaycı bir küçümsemeyle yaklaşıyordu. Bazı anlarda ise, Ayt'ın kuzeni Soradiyo'yu No Peak'in intikamına terk etmesini hayıflanarak, açıkça acı ve kin dolu bir tavır sergiliyordu.

Ayt'ın konuşması yüzünden onu öldüreceğinden korkup korkmadığını sorduğumda, Ti Pasuiga'nın düşmüş lideri güldü. "Tabii ki öldürecek," dedi ve kameraya küçümseyerek elini salladı. "Shotarian'da bir deyim vardır: 'Şeytanla evlen, şeytanın annesini al.' Bu kaçınılmaz bir anlaşmadır. Yeşim ticareti şeytandır ve Ayt Mada da onun annesidir."

Iyilo'nun televizyon röportajı gazeteler ve radyolar tarafından hemen yayıldı ve Ayt'ın destekçilerinin öfkesine rağmen röportajdan alıntılar yeniden yayınlandı. Ayt'ın destekçileri röportajın uydurma olduğunu, No Peak klanının Mountain'ı devirmek için mahkum bir suçluya rüşvet vererek yalan söylemesini sağladığını iddia ediyorlardı.

Yine de Shae ve Anden'in umduğu zarar verilmişti. Iyilo'nun ifadesi çok inandırıcıydı. Hazırlanmış bir konuşmanın provalanmış havası yoktu, aksine kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış, tüm düşüncelerini dökmek için fırsatı değerlendiren bir adamın meydan okuyan, nostaljik ve dağınık konuşması gibiydi. Kekon Ulusal Yayın Kurulu'nun talebi üzerine, ünlü tarafsız Haedo Shield klanından iki yetenekli Yeşil Kemik, Toh Kita'ya eşlik etti ve yeşim taşları ve klanlarının onuru üzerine, mahkumun ifadelerinde herhangi bir aldatmaca algılamadıklarına yemin ettiler.

Iyilo'nun hikayeleri, Dağ çevrelerinde yıllardır dolaşan fısıltıların doğruluğunu kanıtladı. Haberin yayılmasından birkaç gün sonra, klan içindeki bölünmelerin gizlenmesi imkansız hale geldi. Otuz beş yaşında ve uzun süredir varis adayı olan Ayt Atosho sessizliğini korudu, ancak akrabaları onun adına konuştu. Meclis üyesi Koben Tin Bett, Ayt Mada'nın Sütunluk görevinden istifa etmesi için ilk çağrıyı yapan kişi oldu. Altı tanınmış Lantern Adam, Dağ klanından toplu olarak ayrıldı; bunlardan ikisi, No Peak'e bağlılık yemini etti. Kraliyet Konseyi'nin diğer dört üyesi, Dağ ile ilişkilerini sonlandırdıklarını ve bağımsız konsey üyelerinin saflarına katıldıklarını açıkladı

bağımsız meclis üyelerinin saflarına katılacaklarını; Ayt Mada iktidardan çıkana kadar klanın himayesini kabul etmeyeceklerini açıkladılar.

Ve şimdi de bu: Ayt'in kendi savaşçıları kapısının önünde duruyordu. "Iyilo'yu öldürdün mü?" diye sordu Shae.

"Hayır," diye cevapladı Ayt sertçe. "Belki de Dağ'a hizmet etmek için hareket eden biri yapmıştır, ama ben onun adını ağzımdan çıkarmadım. Neden çıkarsam ki? Yapabileceği tüm zarar çoktan yapılmıştı. Sana daha önce de söyledim, Kaul Shae-jen, ben kin için öldürmem." Bu, Ayt'in artık klan üzerinde demir bir kontrolü olmadığını, altındaki insanları kontrolünü kaybettiğini itiraf ettiği dikkat çekici bir açıklamaydı.

Iyilo'nun Kekon'a iade edilmesi planlanmıştı, ancak Uwiwan hapishanelerinin güvenliği çok zayıftı. Röportajın yayınlanmasından kırk sekiz saat sonra, Iyilo hücresinde boğazı kesilmiş halde bulundu. Onu öldüren gardiyan ise ortalarda yoktu. Çoğu kişi Dağ'ın yaptığını düşündü. Bazıları, artık işleri kalmadığı için No Peak'in adamı öldürdüğüne inanıyordu. Yine de diğerleri, Iyilo'nun Uwiwa Adaları'ndaki düşmanlarından birinin yaptığını söylüyordu, ki onun birçok düşmanı vardı. Shae, gerçeğin ne olduğunun önemi olmadığını düşünüyordu. Hilo emri vermişse, ona haber vermemişti. Ancak, her zaman yaptığı gibi, adama verdiği sözü tutmuştu. Ölümünden önceki öğleden sonra, Iyilo, yeni kimliklerle Port Massy'de güven içinde yaşayan karısı ve çocuklarıyla iki saat boyunca uzun mesafeli bir telefon görüşmesi yapmıştı.

Ayt sonunda Shae'ye döndü. Son birkaç yıl, Pillar için pek iyi geçmemişti. Omurgası eğilmemişti, ama çene hizasına kadar uzanan kaba, boyalı saçlarının köklerinde çelik yünü renginde griler belirmişti ve bir ömür boyu ağzını düz ve sabit tutmaktan burnu ile dudakları arasında derin çizgiler oluşmuştu. İki kadın, uzun yıllara dayanan anlayış ve düşmanlığın yarattığı uçurumun üzerinden birbirlerine baktılar. Shae, Ayt'ın da onun çöküşünü fark edip, onun çaresizliğine acıyıp acımadığını merak etti.

Ne zaman yaşlandık? diye düşündü Shae. Bazıları, bilimsel bir dayanağı olmasa da, yeşim taşının en azından bir süreliğine yaşlanmayı yavaşlattığına inanıyordu, ancak kimse Yeşil Kemiklerin yaşam tarzının uzun ömürlülüğe elverişli olduğunu iddia etmezdi. Yeşil Kemikler arasında şöyle bir söz bile vardı: *Yeşim savaşçıları gençtir, sonra da yaşlanırlar.* Shae, bunun büyükbabası için doğru olduğunu kabul etti ve Ayt Mada için de geçerli gibi görünüyordu.

"Çay ister misin?" diye sordu Ayt beklenmedik bir şekilde. "Taze demledim." Deri koltuklardan birine geçip oturdu.

"Çok isterim." Shae, Ayt'ın karşısındaki kanepeye oturdu. Ayt iki fincan çıkardı ve önce misafiri için çay döktü. Shae, Ayt'ın

Shae, Algı yeteneği olmasaydı, Ayt onu öldürmeye karar verse hiçbir uyarı almayacağını ve kendini savunma şansı da olmayacağını fark etti. Ayt, çayını dökmek kadar kolaylıkla boynunu kırabilirdi.

Shae uzattığı fincanı aldı ve bir yudum aldı. Elleri titrememişti. Ayt, "*Kin için öldürmem*" demişti ve klanlarının savaştığı onca yıl boyunca Shae'ye bunun doğru olmadığını düşündürecek hiçbir şey yapmamıştı. Yaptığı tüm soğukkanlılıklara, kendi amaçları için aisho'yu defalarca çiğnediğine rağmen, Ayt Mada kendi kurallarına uyuyordu.

"Bu kadar çok hamleyi bu kadar çabuk yaptığın için etkileyici." Ayt kendi çayını döktü ve uzun parmaklarıyla fincanı kavradı. "Altı El Birliği klanı mahvoldu ve Lukang üzerindeki hakimiyetleri kırıldı. Iyilo'ya ne kadar güçlü bir tehdit veya rüşvet sundun bilmiyorum, ama onu basının önünde güzelce şarkı söyletmeyi başardın. Euman Adası'ndaki o saçma gösteriden sonra Sunto'yu nasıl kendi aracın haline getirdiğini hala çözmeye çalışıyorum, ama Kaul Hilo'nun en acımasız düşmanlarını bile kendi amaçları için kullanma yeteneği olduğunu çok iyi biliyorum. Yabancı Wyles devrildi ve yıllarca planladığım Anorco'nun satışı durduruldu." Ayt seramik çay fincanının kenarına dokundu ve fincanı dudaklarına götürdü. Bir yudum aldı ve yavaşça nefes vererek koltuğuna yaslandı. "Bunların herhangi birini öngörebilir ve üstesinden gelebilirim, ama hepsi bir araya gelince çok yıkıcı oldu. Ben bile daha iyisini yapamazdım."

"Bana fazla değer veriyorsun," dedi Shae. "Bu tüm ailenin çabasıydı." Aylar önce, Ayt'ın büyük planından en çok moralini bozan kişi Shae'ydi. Dağ'ın Sütunu'nun No Peak'i yok etmenin uzun süredir çözülemeyen gizemini nihayet çözdüğüne inanıyordu. Ailenin geri kalanı ise sadece işlerini yapmıştı. Klanın kendine özgü avantajları olmasaydı, Jaya Küçük Bıçakları ile Toshon'da güçlü bir güç olmasaydı, Anden gizlice Uwiwa Adaları'na seyahat edemeseydi, ard arda gelen No Peak Boynuzları klanın ihtiyaç duyduğu her yere Beyaz Sıçanlar yerleştirmeselerdi, Espenia'daki Hava Adamı'nın ofisi Dağ'ın planını başından itibaren tespit edip doğru avukatlar ve politikacılarla bağlantı kurmasaydı, Hilo yıllarını kararlılıkla harcamamış olsaydı...

GSI'yı mahvetmek.

Shae, Ayt Mada'yı usta bir stratejist olarak on yıllardır hayranlıkla izlemişti. Belki de Ayt, kendi gururu için, yenilgisini

yenilgisini daha genç bir kadının kurnazlığı ve yeteneğine atfetmeyi tercih edecekti. Shae gerçeği biliyordu. O, Ayt Mada'dan daha zeki değildi; hiç olmamıştı. Bir satranç ustasını yenmenin yolu, ondan daha zeki olmak değil, onu farklı bir oyun oynamaya zorlamaktı.

No Peak klanı, daha büyük bir düşmanın saldırılarından kendini korumak için ülke çapında ve dünya çapında birçok kol oluşturmuştu. Hayatta kalmak için modern ve duyarlı olmaya çalışmıştı. Ayt'ın kurallarına göre ona karşı kazanmaya çalışan herkes yok edilirdi. Ancak Hilo, başından beri en çok ihtiyaç duyduğu insanlarla çevresini sarmıştı ve böylece No Peak, birbirleriyle çekişen ama bir şekilde klanı bir arada tutan birçok güçlü kişilik tarafından ileriye taşınmıştı. Aile, zaman zaman onları parçalayan korkunç çatışmalar ve kayıplar yaşamıştı, ancak Ayt ve Kobens'lerin asla olamayacağı kadar sıkı bir bağla birbirlerine bağlıydılar.

"Kendinizi kahraman sanıyorsunuz herhalde." Ayt'in sesi ani bir küçümsemeyle keskinleşti. "Güç gösterisi yaparak halkı kışkırttınız, yabancı şirketleri devirdiniz, paralı askerleri kovdunuz ve kendi klanımı bana karşı kışkırttınız." Ayt'in gözlerinde tanıdık bir ateş parladı ve sesi eski çelik gibi oldu. "Ama tek yaptığınız kaçınılmazı geciktirmekti. Başkaları da gelecek — başka yabancı güçler, başka paralı askerler, yeşim taşlarımızı ve ülkemizin ruhunu ele geçirmek isteyen başkaları." Ayt tıslayarak konuştu. "Klanlarımız arasındaki mücadele devam edecek, ama ne için? Ben sarsılmaz bir kale inşa ederdim. Kekon'un kaderini kendi eline verirdim."

"Kekon'un kaderini *kendi* kontrolüne alırdın," diye cevapladı Shae. "Bu aynı şey değil. Sen tek bir kadınsın, Ayt-jen. Ne kadar zeki olursan ol, ne kadar yeşim taşı takarsan tak, sen bir tanrı değilsin." Shae, Ayt'in yüzüne tereddüt etmeden, korku ve şüphe duymadan baktı. "Yeşil Kemikler tanrı olmak için *yaratılmadılar*, Geri Dönüş gününe kadar. Ve biz denemeye devam ettiğimiz sürece, o gün asla gelmeyecek."

"Tanrılar insanları ya da ulusları umursamaz." Ayt'in sesindeki ani sertlik, hiç göstermediği derin acıyı ele veriyordu. "Onlar için hepimiz aynıyız. Kimin yaşayıp kimin öleceğini, kimin kazanıp kimin kaybedeceğini, kimin liderlik yapıp kimin acı çekeceğini umursamıyorlar. *Ben umursuyorum*."

Shae acıma duygusunu bastırdı. "Her şey bitti, Ayt-jen," dedi. "Son ve ustaca kumarını kaybettin, ama en önemlisi, klanının kontrolünü kaybettin. Kendi savaşçıların kapının önünde durmuş,

Kenara çekilmeni istiyorlar. Sütun olarak kalmak için hepsini katletmen gerekecek." Güneşin önünden bir bulut geçti ve Ayt'in geniş ofisi karardı. İki kadın da kıpırdamadı. "Bunu yapacağına inanmıyorum. Sen bile kendi Yeşil Kemiklerinden bu kadar çok kişinin kanını dökmezsin."

Ayt sessizce, "Şu anda bile benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun, Kaul-jen," dedi.

Shae omurgasından bir ürperti hissetti, ama sakin bir şekilde cevap verdi. "Ne kadar korkunç olursa olsun, her zaman gerekli gördüğün şeyi yaptığının çok iyi farkındayım. Ama bunları kendi tatmininiz için değil, klanınızın ve ülkenizin iyiliği için yaptığınızı söylediğinizde de size inanıyorum. Şu anda onlar için neyin iyiliği olur, Ayt-jen? İstifa edip, yeğenine iktidarı devretmek mi? Onu ve ailesini yetersiz bulsanız bile? Yoksa klanınızı parçalayıp yıllarca geriye götürecek bir kan dökülmesine neden olmak mı?"

Ayt cevap vermediğinde, Shae bir kez daha algı yeteneğine sahip olmayı şiddetle diledi. Sütun'un yüzü birdenbire boş bir mermer gibi okunamaz hale geldi.

Bir zamanlar yeşim taşı durduğu çıplak boğazına dokundu. *Hepimiz çok şey kaybettik.* O ve Ayt Mada, klanlarının rekabetinden asla kaçamazdılar, ama erkeklerin dünyasında yeşil olan kadınlar olarak birbirlerini anlıyorlardı.

"Kral Eon II'nin hikâyesini hatırlıyor musun?" diye sordu Sütun'a. "O, utanç içinde tahtından vazgeçti. Destekçileri savaşmaya devam etmesini istediler, ama o ülkeyi daha fazla yıkım ve acıdan kurtarmak için tacını bıraktı. Halk onun fedakarlığını anlayamadı ve takdir edemedi, ama o, kendisi olmadan da ulusun gelecekte yeniden ayağa kalkabileceğinden emin oldu. Sadece o, tanrılar ve onun asla tanıyamayacağı gelecek nesiller, onun doğru şeyi yaptığını bilecekti.

"Şimdi doğru olanı yap, Ayt-jen. Barış içinde geri çekil, ben de kardeşimi klanlar arasında kalıcı bir barış anlaşması yapmaya ikna edeceğime söz veriyorum. Lan'ın ölümünden beri aramızda süren kan davasını sona erdireceğiz." Lan'ın adı, odada ve Shae'nin göğsünde bir şeyler uyandırdı. "Hiçbir Peak, yeğenin Ayt Ato'ya dostluk ve kardeşlik sözü vermeyecek. Birlikte, klanları yavaş yavaş ve adil bir şekilde bir araya getirecek bir plan yapacağız."

Ayt'in ağzının köşeleri gülünç bir ironi ile kıvrıldı. "Yani şimdi, yıllarca süren savaşın ardından, nihayet avantaj eline geçtiğinde, klanları bir araya getirmeyi desteklediğine

kabileleri bir araya getirmeyi desteklediğine inanmamı mı istiyorsun? No Peak kabilesinin Dağ'ı fethedeceğini anlamamamı mı bekliyorsun?"

Shae başını salladı. "Fetih zamanı çoktan geçti. Kabilelerimiz çok büyük, zorla birleşemezler. Her iki tarafın genç Yeşil Kemikler, birbirleriyle savaşmaktan çok, kabilesizler ve yabancılara karşı omuz omuza savaştılar. Yaşlılar da yeterince savaş gördü. Eğer Pillar'ın konumunu yeğenine devredersen, Hilo ve ben beş yıl içinde emekli olacağız ve tüm eski kinler nihayet bizimle birlikte yok olacak."

Ayt uzun bir süre sessiz kaldı. Shae'ye bakmadı, yerine büyük pencereden dışarıya baktı. Omuzlarındaki hafif eğrilik, görünmeyen bir yükün ağırlığını hissettiriyordu. Sonunda sordu, "Sütun'un da bunu kabul edecek, değil mi?"

"Kabul edecek." No Peak'in Ayt'ın entrikalarından kurtulmakla kalmayıp, halkın gözünde rakiplerinin önüne geçeceği belli olunca, Hilo ile verandada yaptıkları konuşmalar geleceğe ve klanın gücünü nasıl koruyacaklarına dair konuşmalara yönelmişti. "Artık yeşim taşım üzerine yemin edemem, ama yemin ederim."

Ayt gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. Sert kırışıklıkların arasında parıldıyorlardı. "Yıllar önce, Kaul Shae-jen, seni aramıştım. Seni bana katılmaya ikna etmek, klanlarımız ve ülkemiz için daha güçlü bir yol çizmek istedim. Sen reddettin. O günden beri, bu seçimin için senden nefret ettim ve sana hayran oldum. Şu anda burada oturmuş, benim vizyonumu değil de kendi vizyonunu kabul etmem için beni ikna etmeye çalışırken, bu durumun ironisini mutlaka görüyorsundur."

"Bize bak, Ayt-jen." Shae, içinden gelen bir iç çekişle dedi. "Artık yaşlı kadınlarız. Uzun yıllar birbirimizi öldürmeye çalıştık, ama acı bir kader sayesinde birbirimizin hayatına borçluyuz. Belki de artık kenara çekilip, gelecek neslin bizden daha iyisini yapmasına izin vermemizin zamanı gelmiştir."

Ayt çayını bitirip ayağa kalktı. Shae'ye bir daha bakmadan pencereye doğru yürüdü ve yine dışarıya bakan bir heykel gibi durdu, ama şimdi kızaran ışık ona farklı bir şekilde vuruyordu, onu bekleyen bir generalin hareketsiz figüründen boş bir savaş alanında tek başına hayatta kalan birine dönüştürüyordu.

"Belki de o gün İlahi Dönüş Tapınağı'nda haklıydın, Kaul-jen. Bana yaptığın en acımasız şey boğazımı kesmemekti." Sütun, "Beni bırak. Yeterince konuştun ve yeterince yaptın." dedi.

Shae Cabriola'da oturuyordu. Güneş ağaçların arkasına yavaşça batıyordu. Bir saatten fazladır arabadaydı. Korumalarından biri arabada onunla kalmış, diğeri ise yakınlarda duruyordu, ama ikisi de onun düşüncelerini bölmüyordu.

Telefonu çaldı. "Merhaba anne," dedi Tia, Shae telefonu açtığında. "Çok önemli olmadıkça cep telefonunu aramamamı söylemiştin, ama sekreterin saatler önce ofisten çıktığını söyledi ve babam akşam yemeğine eve gelecek misin diye soruyor."

Shae, Ayt malikanesinin kapısında hâlâ duran Dağ Yeşili Kemikler'e baktı. Bazıları gitmiş, bazıları gelmişti, ama çoğu sabaha kadar, belki de gece boyunca orada durmuştu. Güneşin altında ve yağmurda eğitim gören bir dövüş okulundaki öğrenciler gibi stoik, Yeşil Kemik savaşçıları olmak için gereken fiziksel ve zihinsel zorluklara kendilerini alıştırıyorlardı.

"Sanmıyorum, Tia-se," dedi Shae kızına. "Beni bekleme." "Altıncı gün alışveriş merkezine götürür müsün?" diye sordu Tia.

"Belki. Ben eve gelmeden ödevlerini bitir, sonra konuşuruz." Shae telefonu kapattı ve elindeki telefona baktı. *Mümkün olduğunca uzun süre böyle kalmasına izin ver, sıradan bir ergen kız olarak,* diye dua etti Shae, belirli bir tanrıya değil, sadece evrene bir dilek tuttu. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu. Tia, annesinin dünyasının acımasızlığıyla zaten mücadele ediyordu. Büyüdükçe ve daha da çok anladıkça, bu onu ailesinden uzaklaştıracaktı.

Tabii bugünden itibaren, Shae'nin bildiği dünyadan farklı bir dünya olamazsa. *Bu mümkün olsun. Bu, onu yanımda tutabileceğim bir dünya olsun.*

Kalabalıkta bir değişiklik oldu. Shae'nin korumaları bunu fark etti ve kapılara doğru dikkatle döndü. Shae Cabriola'dan indi ve arabanın önüne geçti. İlk başta farklı bir şey göremedi, ama sonra hafif bir geriye doğru hareket kalabalığın içinde bir boşluk açtı. Ayt Mada malikanesinin önünden yol boyunca ilerledi, sadık Fists ve Fingers'ı her tarafını sarmıştı. Büyük demir k a p ılar, başka hiçbir sesin bozmadığı pürüzsüz bir elektronik sessizlikle açıldı. Sütun, muhaliflerin arasından çıktı ve liderlerini kınayan beyaz bayrağı tutanlar bile ihtiyatla mırıldanarak alınlarına dokundular.

En büyük kaplanlar bile yaşlanır

yaşlanır, demişti Hilo bir keresinde. Ama en yaşlı kaplan bile yine de kaplandır.

Ayt'ın bakışları caddenin karşısında duran uzun zamandır düşmanı olan kadını aramıyordu, ama Shae, Dağın Sütunu'nun onu algılayabildiğini, diğer herkesle birlikte bekleyip izlediğini biliyordu. Ayt Mada, kollarındaki yeşim taşlarını düzeltti. Çenesini kaldırdı ve yıllar boyunca tanındığı, Shae'nin şahsen ve televizyonda duyduğu, etrafındakileri susturan, amplifikasyona gerek duymayan sert ve net sesiyle konuştu.

"Sütun, klanın efendisidir, bedenin omurgasıdır," diye ilan etti Ayt. "Ama klan, Sütun'dan daha fazlasıdır ve bir beden kendi kendisiyle savaşamaz. Klanımın ve ülkemin nihai yararı için yaptığım tüm eylemleri haklı çıkarmayacağım. Ancak, Dağ klanının benim liderliğim altında güçlü ve birleşik kalabilmesi için geçmiş kararlarım üzerine çok fazla şüphe düşürüldüğü açıktır.

"Bu vesileyle, Dağ'ın Sütunu olarak görevimden derhal istifa ediyorum. Yeğenim Ayt Atosho'yu halefim olarak atıyorum. Ona kutsamamı veriyorum. Klanın tüm üyelerinden, Yeşil Kemikler ve Yeşil Kemik olmayanlar, Yumruklar ve Parmaklar, Şans Getirenler ve Fener Adamlar, bana yaptığınız gibi ona da bağlılık yemini etmenizi istiyorum. Göklerin altında ve yeşim taşının üzerinde."

Bu önemli duyuru, güçlü bir sessizlikle karşılandı. Ardından sesler yükseldi, muhabirler sorularını haykırdı ve Ayt Madashi dönüp eve geri girdi.

BÖLÜM

60



Son Borçlar

Ayt Atosho'nun Dağ Klanı'nın Sütunu olarak ilk icraatı, Janloon şehrinde muazzam bir Sonbahar Festivali kutlaması düzenlemek oldu. Klanın zarar görmüş imajını düzeltmek isteyen Koben ailesi, klanın liderlik değişikliğini halkın sevdiği bayramla ilişkilendirmek için hiçbir çabadan kaçınmadı. Dağ bölgelerindeki sokaklar, geleneksel sonbahar kırmızısı ve Dağ klanının soluk yeşili renklerinde parıldayan fenerlerle süslenmişti. Fingers ve Wie Lon Tapınağı öğrencileriyle dolu minibüsler, klanın amblemiyle süslenmiş sarı kekleri dağıtmak için şehirde dolaşıyordu. Ayt Ato'nun yakışıklı yüzü, şehrin her yerinde, televizyon talk şovlarında ve gazete ilanlarında görünüyordu.

No Peak klanı daha sakin bayram kutlamaları düzenledi ve üyeler, geleceğe dair ihtiyatlı iyimserlik ve geniş çaplı spekülasyonlar fısıldadılar. Klanın en eski ve en güçlü düşmanı iktidardan düşmüştü. Buna inanmak imkansız görünüyordu. No Peak Green Bones'un tüm nesli, Ayt Mada ve Dağ klanını aynı anda, değişmez ve nefret dolu bir tehdit olarak düşünerek büyümüştü. Henüz kimse onun yerine geçen kişi hakkında ne düşüneceğini veya Kobens'ten ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu.

Hilo, tüm aileyi ve en yakın arkadaşlarını akşam yemeğine davet etti. Geleneksel mevsim lezzetlerinden oluşan keyifli bir yemeğin ardından — zencefilli deniz ürünleri çorbası, üç kez glaze edilmiş füme domuz eti, baharatlı turşu sebzeler ve yapışkan meyve ezmeli kekler — Pillar şöyle dedi: "Güzel bir akşam, dışarısı hala sıcak. İstediğiniz kadar kalabilirsiniz." Bu, klan liderliğinin yakın çevresi dışında kalanlara ayrılma zamanının geldiğini belirten nazik bir işaretti. Onlar da

, çünkü Pillar ve danışmanlarının saatlerce konuşacaklarını biliyorlardı.

Sulima, Hilo'nun annesini odasına geri götürdü. Kaul Wan Ria, zihinsel ve fiziksel olarak zayıf olmasına rağmen, ailenin en uzun ömürlü üyesi olarak seksen beş yaşındaydı. Woon Papi, Juen Nu, Juen'in yetişkin oğulları ve Maik Cam, bir şişe hoji, iskambil kağıtları ve bir bayrak topuyla avluya çıktılar. Kehn'in dul eşi Lina ve Juen'in karısı Imrie, sohbetlerini bahçeye taşıdılar. Tia, ev sinemasında film izlemek istedi. Jirhuya ona katılmak istediğinde, Anden rahatlamış ve biraz şaşırmış göründü. Euman Adası'ndaki şiddet olaylarından bu yana, Jirhu ailenin yanında her zamankinden daha gergin davranıyordu. Hilo, bunun Anden ile arasında bir sürtüşmeye neden olduğunu düşünüyordu, ama ne bekleyebilirdi ki? Birlikte kalmak niyetindeydilerse, Jirhu, klanla ne kadar mesafe koymaya çalışırsa çalışsın, sonunda partnerinin akrabalarını Yeşil Kemikler olarak görecekti.

Hilo, yemek masasında kalanlara baktı: Shae ve Wen bir tarafta, Lott ve Niko diğer tarafta, Anden ise en uçta oturuyordu. Koltuğunun koluna sıkıca sarıldı, Ru'nun yokluğunu her hissettiğinde kalbini saran tanıdık ama hiç azalmayan acıyı uzaklaştırmaya çalıştı. Masanın ortasındaki tabakta bir şeftali keki kalmıştı ve Hilo, sanki gerçekten oluyormuş gibi, oğlunun sandalyesinden atlayıp onu almak için koştuğunu hayal etti. Eksik olan tek kişi, Toshon'a dönmüş olan Jaya'ydı. Diğer herkes ona umutla bakıyordu. Birkaç saniye boyunca, hüzünlü bir gurur duygusuna kapılarak konuşmadı.

Sonra şöyle dedi: "Ayt Atosho, klanlarımız arasında bir toplantı talep etti."

Shae'nin açıklamasına devam etmesine izin verdi. "Dağ, dostluk antlaşması yapmak istiyor," dedi Hava Adamı. "Talebi uygun şekilde ve beklenen tüm garantilerle ilettiler, ancak görüşmenin bir an önce ve özel olarak, sadece Pillar ve her iki taraftan iki görevliyle yapılmasını istiyorlar. Zaman ve yeri biz seçeceğiz."

Bu haber kimseyi tamamen şaşırtmadı, ancak Lott, "Bu çok çabuk oldu," dedi. Ayt Mada sadece üç hafta önce istifa etmişti. Onun halefinin bu kadar çabuk teyzesinin düşmanlarına ulaşması, aceleci ve zayıf bir hareket olarak görülebilir ve yeni Sütun'un deneyimsiz olduğunu gösterebilir. Hilo, Kobens'e tavsiyede bulunacak olsaydı, ki bunu kesinlikle yapmayacaktı, düşmanlarından emin olmadan onlarla görüşmenin kötü bir fikir olduğunu söylerdi.

, Kobens'in bunu güvenle iddia edemeyeceğinden şüphe duyduğunu söyleyecekti.

Wen, yeni demlenmiş çaydan herkese çay doldurdu. "Seçenekleri olmadığını düşünüyor olmalılar. Ayt Mada'nın gölgesine giren Kobens, kontrolün kendilerinde olduğunu kanıtlamak için olabildiğince çabuk hareket etmek zorundalar." Dağ'da pek çok kişi hala Ayt Mada'ya sadıktı ve Kobens'i, gerçek bir başarıları olmadığı halde, büyüklükleri, gelenekçi tutuculukları ve medyada sevilen varisleri sayesinde haksız bir şekilde zirveye çıkan ikinci sınıf bir Yeşil Kemik ailesi olarak görüyordu.

Ayt Ato, şüphesiz ki kendisini eleştirenlerin farkındaydı ve çoktan temizlik yapmıştı. Ayt Mada'nın Horn ve Weather Man'i olan Aben Soro ve Iwe Kalundo, Pillar'larının izinden gitmeleri ve görevlerinden istifa etmeleri istenmiş ve onlar da bunu hemen yapmıştı. Aben o kadar uzun süredir Horn'du ki emekli olması hiç sürpriz olmadı. Iwe de eski bir elemandı, Ayt Mada ile çok yakındı ve Iyilo'nun röportajında ayrıntılı olarak anlattığı yıllar süren faaliyetlere çok derin bir şekilde karışmıştı.

Shae, yengesi tarafından önüne konulan çay bardağını aldı ve kalan keklere baktı ama almaya direndi. "Şu anda Ayt Ato'nun güvenebileceği tek insanlar Koben ailesinin üyeleri." Yeni Sütun, ikinci kuzeni Sando Kin'i Horn olarak, deneyimli ama nispeten tanınmayan bir Lantern Man olan amcası Koben Opon'u ise Weather Man olarak atamıştı. "Herkes, Ayt Mada'nın liderliği yeğenine isteksizce devrettiğini ve onu gerçekten desteklemediğini biliyor, bu da potansiyel rakiplere kapıyı açık bırakabilir."

"O, bizim Sütun olarak deneyimsizliğini ve klanındaki bölünmüşlüğü kullanacağımızdan korkuyor," diye açıkladı Lott. "Şu anda halk bizim tarafımızda ve Kobenler, Dağ'ın Fener Adamlarının No Peak'e geçmesinden daha çok korkuyorlar."

Wen, "Ayt Ato, ailesinin yakışıklı yüzü, ama bence konumunun farkında ve çoğu insanın düşündüğünden daha kurnaz. Teyzesi Koben Bett'ten ders aldıysa, kılıçtan önce diplomasiyi deneyecektir. Tem ailesinden bir kadınla evlenerek onların desteğini sağlamlaştırdı. Şimdi bizimle barış anlaşması yapmak istiyor, böylece kendi evini düzene sokmak için zaman kazanacak."

Hilo'nun ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Koben ailesiyle ittifak kurmak, o yaşlı yılan Yun Dorupon'un onlarca yıldır istediği şeydi."

"O zamanlar Ayt Mada, No Peak'i ilhak etmeye ve hepimizi mezara göndermeye kararlıydı," dedi Shae. "Herhangi bir ittifak, üzerimizde asılı duran yok olma tehdidi nedeniyle eşit olmayan bir zeminde olurdu. Kobens o zamandan beri güçlendi, ama biz daha da güçlendik. Bizi fethedemezler."

Anden masanın diğer ucundan başını salladı. "Klan olarak çok değiştik. Şimdi, belki de ilk kez, Dağ'dan daha güçlü bir konumdayız. Soru, Kobens'lerle dostluğumuzun bunu sürdürüp sürdürmeyeceği."

Hilo, Shae'nin gözlerinin üzerine dikildiğini hissedebiliyordu. Eski düşmanlarını teslim olmaya ikna etmek için Ayt Mada'nın malikanesine giden kişi oydu. "Ailen adına kinlerin sona ereceğine yemin ettim, Hilo," diye söylemişti ona döndüğünde. "Kan dökülmeden klanları bir araya getirmeye başlayacağımıza söz verdim."

Hilo kalan yapışkan keklerden birini ikiye böldü. "Ayt Mada şimdi nerede?"

"Ayt malikanesinden ayrıldı ve Dağ'ın başka bir mülküne, Commons'ta bir konağa taşındı," dedi Lott. "Dışarı çıkmadı ve medyaya konuşmadı, ama yeğenine barışçıl bir şekilde iktidarı devretme konusunda işbirliği yapıyor gibi görünüyor."

"Yanında kaç kişi var?" diye sordu Hilo.

"Birkaç Fist onu koruyor. Hepsi ona sadık adamları." Lott durakladı, Pillar'a doğrudan bakarak asıl sorulan soruyu yanıtladı. "Ona ulaşmak kolay olmayacak, ama mümkün. Townhouse, Ayt malikanesinden çok daha az güvenli."

"Hilo," Shae itiraz etti, "Dağ barış yapmak için elini uzatıyor." "Ayt Mada artık Dağın Sütunu değil," diye hatırlattı Hilo

. "Koben ailesiyle yaptığımız barış, o yaşlı cadıya kadar uzanmaz. Ayt Mada nefes aldığı sürece, bizim için bir tehdit oluşturur. Sütun olmasa bile Dağı kontrol etmenin bir yolunu bulacaktır. Otuz yıldır onunla savaşmadık, sadece onun istifa etmesini sağlamak için. Er ya da geç ölmesi gerekiyor. Er olması daha iyi."

Wen de aynı fikirdeydi: "Ayt Mada hayatta olduğu sürece Dağ ile yaptığımız hiçbir ittifaka güvenemeyiz."

Dışarıdan bir yerden alkışlar ve kahkahalar yükseldi. Hilo, yüksek sesler ve evin yan tarafına çarpan bir topun sesi gibi bir şey duydu.

“Şimdi zamanı değil,” diye itiraz etti Shae. “Ayt halkın mahkemesinde yargılandı ve kendi klanının desteğini kaybetti. Geri dönmeye çalışıp perde arkasından güç kullanmaya çalışacağı konusunda sana katılıyorum, ama bunu hemen yapamaz. Yeğeninin spot ışığında parlamasına izin verecek ve herkesin onun sahneden çekildiğine inanmasını sağlayacak. Biz de aynısını yapmalıyız. Ayt Mada'yı şimdi öldürürsek, yeni Pillar onuruna düşen görevi yerine getirip bize düşman olarak karşılık verecektir. Bu, kalıcı bir barış için tüm şansımızı mahveder."

"Ayt Mada'nın hayatını bağışlamak senin kötü bir alışkanlığın oldu, Shae."

Kız kardeşi ona sert bir bakış attı. "Ayt Ato'nun Sütun olarak konumu sağlamlaşıp klanlar arasında barış sağlandığında, halkın ilgisi Ayt Mada'dan uzaklaşacaktır. O zaman, onun adını sessizce fısıldamanın bir yolunu bulabiliriz. Ama önce o noktaya gelmeliyiz."

"Hava Adamı fikrini açıkça belirtti," dedi Hilo, bölünmüş meyve ezmeli kekin yarısını alıp diğer yarısını Wen'in tabağına koydu. "Peki ya geri kalanlar?"

Lott başını eğdi, yay şeklindeki ağzı düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Dağ klanını uzun zamandır nefret ediyorum, ama İlk Yumruk ve sonra Boynuz olduğum yıllarda, onlara karşı savaştığımız kadar onlarla birlikte de çalışmak zorunda kaldık. Yeni liderlerle aynı fikirde olmasak da, onlar Ayt Mada gibi değiller. Bizi kan düşmanı yapacak hiçbir şey yapmadılar. Kimsenin, düşmanlarımız bile, akrabaları yüzünden kınanmaması veya söz hakkı olmayan bir yola zorlanmaması gerektiğini düşünüyorum."

Masadaki diğerleri sessizdi. Lott Jin, odadaki Kaul olmayan tek kişiydi, ama onun on yıllardır klana sadık olduğunu, kendi hayatında birçok zorluk ve şüpheyi aşarak son yedi yıldır yetenekli bir Horn olduğunu kimse inkar edemezdi. "Bazen şiddet, reddedilemez bir kader gibi görünür," diye ekledi Lott, "ama ara sıra, bunu değiştirebilecek küçük fırsatlar çıkar. Hava Adamı'na katılıyorum. Ayt Mada öldüğüne göre, düşmanlığımızı bir kenara bırakmalıyız."

Hilo, Anden'e baktı. Anden, Lott'a merakla ve hayranlıkla baktıktan sonra gözlüklerini çıkarıp gömleğinin kenarıyla sildi ve cevabını düşündü. "Koben ailesi büyük bir ailedir, ama Ayt Mada veya bu masadaki insanlar kadar deneyimli veya kurnaz değiller. Açık sözlü ve anlık olarak yetenekli olabilirler, ama akıllı yeterince yeni fırsatlar gerçekten kazanmak

avantaj.” Anden gözlüklerini tekrar taktı ve masaya dönerek, “Bence Kobenslerle dostluk anlaşması yapmalı ve onları Dağ klanının liderliğinde tutmak için elimizden geleni yapmalıyız. Böylece zamanla klanımız onlarınkinden daha iyi bir konuma gelir. Klanlar birleşirse, No Peak hakimiyet kurar ve ülkeyi ve tüm Yeşil Kemikleri Kaul ailesi yönetir, Kobensler değil.”

Hilo, kuzeninin soğuk ve ileri görüşlü değerlendirmesine gülümsedi. Gençken, Anden'in dikkatli ve kibar tavırlarıyla alay eder, onu neşelendirmeye çalışırdı. Şimdi ise Anden'in başka türlü olmasını isteyemezdi, çünkü bu tavırları, böyle zamanlarda ruhundaki yeşilliği daha da belirgin hale getiriyordu.

"Ne dersin, Niko?" Hilo, şimdiye kadar sessiz kalan yeğenine sordu. "Bu kararda senin de sözün olmalı, çünkü sen, Jaya ve Yeşil Kemikler bu kararın sonuçlarını bizden daha fazla yaşayacaksınız. Ayt Ato ile çalışabilir misin? Koben ailesinin dostluk sözüne güvenir misin?"

Niko amcasına baktı. "Kimseye güvenmem," dedi. "Ama yine de onlarla çalışırım. Koben ailesini sevmek veya onlara katılmak zorunda değilim, ama Ayt Ato ile tanıştım ve onu yıllardır izledim, onu bazı yönlerden anladığımı düşünüyorum. Bizden bir şeye ihtiyacı var ve Anden amcamın, bunu ona vermek uzun vadede bizim yararımıza olacağı konusunda hemfikirim."

"O halde karar verildi. Sütun olarak, yıllardır hepinizin desteğine güvendim ve şimdi de vazgeçmeyeceğim." Hilo, Hava Adamına döndü. "Haklısın Shae. Gelecek nesiller bizim intikamlarımızla yük altında kalmamalı. Dağ'a buluşmayı kabul ettiğimizi söyle." Yeğenine bir bakış attı. "Bu toplantıya katılmanı istiyorum, Niko. Boynuz'un yerine sen geleceksin."

Lott şaşkınlıkla başını geriye attı. "Boynuz odada olmalı," diye itiraz etti. "Saygısızlık etmek istemiyorum. Bir ittifak hakkında yapılacak her türlü görüşmede klanın daha genç üyeleri de yer almalı."

Hilo, "Niko'nun orada olması daha önemli. Ben Pillar olarak emekli olduğumda, Ayt Ato ile ilgilenecek olan Niko olacak, yani bu ittifak beni değil, onu daha çok etkileyecek. Varacağımız her türlü anlaşmada o da yer almalı. Askeri konuları önceden seninle görüşüp toplantıya getireceğim," dedi.

"Kaul-jen," Lott bir kez daha itiraz etti, ama Hilo'nun sert bakışları onu susturdu.

onu susturdu.

Hilo tekrar Niko'ya seslendi. "Sen masada oturacaksın."

Herkes buna şaşırmış görünüyordu, Wen bile. Dört yıldır Niko, Boynuz ve Hava Adamı ile klanın her iki tarafındaki diğer liderlerin gözetiminde klanın işleyişinin her yönünü öğreniyordu. Tüm hesaplara göre, yararlı katkılarda bulunuyordu. Klanın askeri kanadında, Fingers'ın birden fazla bölgede daha iyi dağıtılmasını sağlayacak yeni bir IT sistemi önermişti. İki Lantern Man arasındaki bir anlaşmazlığı, birinin oğlunu diğerinin yanında çalıştırarak çözmüştü. Ve Shae için Espenialılar aleyhine kanıt toplayarak hassas bir iş yapmıştı.

Ancak Hilo, yeğeninin kendisinden doğrudan sorumluluk almaya ne zaman başlayacağını veya başlayıp başlamayacağını henüz belli etmemişti. Sonuçta Niko henüz gençti, sadece yirmi yedi yaşındaydı. Klanın çoğu, Pillar'ın yeğeninin aileden uzak kaldığı yıllar boyunca ona karşı öfke veya şüphe besleyip beslemediğini merak ediyordu.

Ancak şimdi, Niko'nun eski düşmanlarıyla yapılacak önemli bir toplantıda klan adına konuşma yetkisine sahip olacağını söylüyordu. Aile yemeğinin mahrem ortamında bile, Niko'nun varisi olduğunu ilk kez bu kadar açık bir şekilde ifade ediyordu.

Niko şaşırmışsa da bunu belli etmedi. "Anlıyorum, amca," dedi ciddiyetle, ama herkes Wen'in tepkisini görmek için ona attığı temkinli bakışları fark etti.

"Başaracaksın," dedi Wen. "Sonuçta amcan ve halan da seninle olacak." Bunu nazik olmaktan çok gerçekçi bir şekilde söyledi, ama Hilo, gülümsemesi çekingen olsa da, cesaret verici sözler söylediği için memnun oldu.

"Hazır olacağım," diye söz verdi Niko.

"Güzel." Hilo, Anden'e döndü. "Ne oldu Andy? Sessizleştin ve kafanda bir şey varken yaptığın ifade var yüzünde."

Anden başını kaldırdı ve ailesinin ani ilgisine bakarak masanın etrafına göz gezdirdi. Biraz utanarak, "Dikkatim dağınık gibi, Hilo-jen. Sana bir şey sormak istiyordum ama başka bir zamana kalabilir," dedi.

Hilo, "Söyle hadi. Daha iyi bir zaman olamaz, burada hepimiz aileyiz, Lott Jin hariç, ama Horn of No Peak olup da onursal Kaul olmamak imkansız." dedi.

Anden tereddüt etti, sonra boğazını temizledi ve sandalyesinde dik oturdu. "Siyasi bir göreve aday olmak istiyorum, Kraliyet Konseyi üyesi olmak istiyorum."

Konseyi üyesi olmak istiyorum." Herkes ona baktı, ta ki Anden kıpırdanıp "Bunun yeşim taşımı vermek anlamına geleceğini biliyorum. Ama uzun uzun düşündüm ve buna hazırım. Klanın üyelerini tek tek ilgilenmek değerli bir iş, ama seçilmiş bir görevli olarak birçok insana aynı anda ulaşabilirim. Hilo-jen, senin rızanı ve klanın desteğini istiyorum."

Bir an kimse bir şey söylemedi. Sonra Niko, "Anden amca, politikacı olmak için fazla dürüst olduğunu söyleyebilirim, ama düşününce, sen zaten yıllardır klanın devlet adamı oldun, bu göreve senden daha uygun biri olamaz."

Wen, masanın diğer ucundan Anden'e anlamlı bir gülümseme attı. "Bu ailede dürüst olup da kurnaz olabilirsin. Jadeless olup da savaşçı olabilirsin."

Anden, "Büyük klanlara bağlı Kraliyet Konseyi üyelerinin çoğu hiç yeşim takmamışlardır, bu yüzden Yeşil Kemiklerin geleneklerini her zaman anlamazlar. Geri kalanlar ise Yeşil Kemiklerin yaşam tarzına hiç bağlı olmayan bağımsız kişilerdir. Oradaki etkimize gelince, Jaya, Altı El Birliği'nin Lukang üzerindeki hakimiyetini kırsa bile, seçimler çekişmeli geçecek ve Kobens'in iktidara gelmesiyle Dağ bile destek alabilir.

Espenilere karşı durmak ve askerlerin çekilmesini talep etmek, zararlı batıl inançlarla mücadele etmek, askeri reformlar gibi yapılması gereken işler var ve bunlar Yeşil Kemik üyesi olmadan Yeşil Kemik adına konuşabilecek biri gerektiriyor. Yeşil Kemik ailesinden gelen ve kendisi Yeşil Kemik olmamasına rağmen ulusal politikada onların görüşlerini savunan dul Koben Tin Bett'in hükümette nasıl yükseldiğine bak. Bence ben de bizim için bunu yapabilirim. Klanı temsil edebilir, ama aynı zamanda onlardan ayrı durup daha büyük iyiliği düşünebilirim."

Wen gülümseyerek, "Bu fikri Jirhuya mı verdi?" diye sordu.

Anden'in yüzü biraz kızardı. "Hayır, ama beni cesaretlendirdi. Beni ciddiye almam için ısrar etmeseydi, bu fikre takılıp kalmazdım." Utangaç bir şekilde bakışlarını kaçırdı, ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Eskiden, klanın çok dışında olduğu için birlikte kalamayacağımızdan endişelenirdim, ama şimdi bana her zaman farklı bir bakış açısı kazandırmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Hilo konuştu ve herkes sessizleşti. "Kaul ailesinden hiç kimse siyasi görevde bulunmadı. Biz her zaman yeşil rengimizi hiçbir şey için, hatta yönetme hakkı için bile feda etmemiş yeşim savaşçıları olduk." Sütunun ağzının kenarı eğri bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Küçük kuzenim hakkında söyleyebileceğim tek şey

küçük kuzenim hakkında söyleyebileceğim bir şey, daha önce hiç yapılmamış olsa bile her şeyi kendi bildiği gibi yapmasıdır. Elbette benim ve klanın desteğini alacaksın, Andy."

Anden koltuğundan kalkarak ellerini alnına götürdü ve derin bir selam verdi. "Teşekkür ederim, Hilo-jen. Kazanmak ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım."

Hilo da ayağa kalktı ve kuzenler birbirlerine sarıldılar. Hilo, "Bu güzel haberle hepimiz yatmaya gidelim. Shae, Kobens'lerle görüşmeyi ayarlayacak, sonra daha fazla konuşuruz. Hala yapacak çok iş var, her zaman olduğu gibi, ama eminim hepiniz yorgunsunuzdur" dedi.

Herkes ayrıldıktan ve ev sessizleştikten sonra Hilo yukarı çıktı. Wen çoktan yatmış onu bekliyordu. Hilo yatağa girince, Wen okuduğu kitabı bir kenara koydu ve Hilo'nun kollarına girdi. Hilo, Wen'in alnını öptü ve saçlarını okşadı. Birkaç dakika sessizce yataklarında uzandılar.

"Ne zaman yapacaksın?" diye sordu Wen.

"Toplantı sırasında," dedi Hilo. "Niko'yu getirerek Lott'u dışarıda tutmak için bir bahane buldum. Onu dışlamak istediğimden değil, başka işleri olsun diye."

Wen başını salladı. "Weather Men'in toplantının tüm ayrıntılarını görüşmesi birkaç hafta sürer: yer, tövbekarlar, güvenlik vb. Umarım o zamana kadar Ayt Mada herkesin ilgisinden uzaklaşır. Sadık muhafızlarından çoğu yaşlı Green Bones'lar, en iyi Fists'lerimize rakip olamazlar."

“Yarın kimse yokken Lott'a talimatları vereceğim.” Wen'in çenesini avuçlayıp kendine doğru kaldırdı. Sert bir sesle, “Shae'ye söylememeye dikkat et. Unutabilirsin. Sen yokken ikinizin nasıl konuştuğunu biliyorum. Shae ve Niko, iş bitene kadar hiçbir şey bilmemeli. Ayt Mada'nın öldürülmesiyle hiçbir ilgileri olmadığını, onun adını sadece Lott'a fısıldadığımı herkesin algılayacağı şekilde yemin edebilirler."

Wen öfkeyle geri çekildi. "Böyle önemli bir şeyi unutmam," dedi. "Bu akşam masada sana katılmadın mı? Shae şu anda harekete geçmenin riskli olduğunu söylüyor, ama harekete geçmemek daha da riskli.

Asla dikkatsiz olamayız. O ve destekçileri ölmek zorunda."

Hilo başını salladı. "Yeni Sütun'u dostluğumuza çekip, teyzesini sonunda solucan yemi yaparken, bu zor bir iş olacak."

Wen yanağını kocasının omzuna yasladı ve uzun yılların getirdiği şefkatle onun köprücük kemiği ve göğsündeki yeşim taşlarını parmaklarıyla izledi. "Ayt Ato, görünüş için bu konuyu abartacaktır, ama bunun için savaşa girmeyecektir," dedi. "Dediğim gibi, bence o insanların sandığından daha akıllı ve ona kurnaz yaşlı dul Koben Tin Bett danışmanlık yapıyor. Ayt Mada'nın klanın kanatları altında kaldığı sürece onun için sorun olacağını biliyor. O hayatta ve ipleri elinde tuttuğu sürece Dağ'ın tam desteğini asla alamaz. O, onu varisi olarak hiç sevmedi ve hayatta olduğu sürece korkunç gölgesi onun üzerinde olacak. Kobens, yaşlı Sütunu yolumuzdan çektiğimizde gizlice minnettar olacaklar."

"Özellikle de onlara kızgın gibi davranmak zorunda kalmamaları için kolay bir çıkış yolu sağlarsam," dedi Hilo. "Ki bunu yapacağım. Bu iş biter bitmez, Sütun'luktan istifa edeceğim."

Wen'in parmakları hareket etmeyi bıraktı. Nefes verdi, uzun nefesinin sıcaklığı onun cildine değdi. "Niko hazır değil."

"Birkaç yıl daha beklese iyi olurdu, bu doğru, ama bu şekilde olması gerekiyor. O, benim Pillar olduğum yaşlarda," dedi Hilo. "Ve kimse benim şansımı yüksek görmüyordu, dürüst olmak gerekirse, sen bile, benim kedicik.

Wen, "Sen Boynuz'dun. Savaş zamanında klanın Yumrukları ve Parmaklarının sadakatine sahiptin. İnsanları krizde yönetmeyi biliyordun çünkü onları önemsiyordun. Niko senin gibi değil."

Hilo, elini Wen'in eline koydu ve içini çekti. "Birinin beklentilerinizi karşılamadığında onu affetmenin ne kadar zor olduğunu bilirim. Ben de bu konuda pek iyi değilim. Ama Niko'nun nasıl değiştiğini ve ne kadar çok çalıştığını görebiliyorsun. Ona daha nazik davranmalı ve istemese ya da istemiyor gibi görünse bile ona sevgini göstermelisin."

Wen bir an sessiz kaldı. "Tabii ki onu seviyorum, ama o kapalı bir kitap gibi, çocukluğundan bile daha fazla. Böyle bir kişiliğe sahip biri lider olarak başkalarına ilham verebilir mi? Bence bir kız arkadaşa ihtiyacı var, ama benim önerilerimin hiçbirini kabul etmiyor."

Hilo güldü. "Gençler bugünlerde romantizmi erteliyor, bu konuda çok endişelenmemelisin. Unutma, ben Lan'dan farklıydım ve Horn olan tüm erkekler benden ve birbirlerinden farklıydılar. Niko kendini tanıdığı sürece, kendi tarzında bir Pillar olmayı öğrenecektir. Ayrıca, şimdi daha iyi zamanlar ve hepimiz onun arkasında duracağız. Benim böyle bir avantajım yoktu, bu yüzden bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Kendi pişmanlıkları yüzünden başkalarını aşağı çeken büyükbaban gibi olmayacağım. Sen varsın ve bunca yıldan sonra nihayet biraz rahatlayabileceğimiz için mutluyum, sen de öyle değil mi?"

"Evet." Wen yüzünü ona çevirdi ve onu öptü.

"Dağ ile varacağımız anlaşma Niko ve Kobens arasında olacak. Lan ve Kehn'in ve Ayt Mada'nın toprağa gömdüğü tüm Yumruklar ve Parmaklar'ın intikamını aldığım sürece, bu anlaşmaya seve seve uyacağım." Hilo uzanıp başucu lambasını kapattı, sonra yerine uzandı ve Wen'i kendine çekti. "Shae haklı; klanlarımız kan davasını geçmişte bırakmalı. Genç nesil, barış için gerçek bir şansla yeni bir başlangıç yapmalı. Ama *bizim* neslimiz... Bizim hala ödememiz gereken borçlarımız var."

Telefon, eski Dağ Hava Adamı'nın utanç verici bir şekilde istifaya zorlanmasından bu yana kendini izole ettiği Iwe Kalundo'nun evinde çaldı. Iwe telefonu açtı ve hattın diğer ucundaki muhbiri sessizce dinledi. Sonra telefonu kapattı ve kendi telefonunu aradı.

"Ayt-jen," dedi, "İhtiyacımız olan bilgiyi aldım. Her şey konuştuğumuz gibi ayarlandı."

BÖLÜM

61



Eski Kaplanlar

Yirmi altıncı yıl, on ikinci ay

No Peak ve Mountain klanlarının liderleri arasında yirmi beş yıl sonra ilk kez gerçekleştirilen gizli toplantı, her zaman tarafsız olan Temple District'teki Kekon Jade Alliance'ın merkezinde, yedinci günün sabahında yapıldı.

KJA'nın orijinal binası, kare şeklinde, alçak ve işlevsel bir hükümet binasıydı. Janloon bombalamasından sonra ulusal ve klanların ortak fonlarıyla inşa edilen yeni bina, çok daha görkemli bir yapıydı: on katlı, çelik ve yeşil mermerden yapılmış, yakındaki İlahi Dönüş Tapınağı'nın eski taş sütunlarını ve kil çatısını bile gölgede bırakan bir yapı. Klanların kendilerine yönelik saldırılarla yok edildiğini veya zayıfladığını düşünenlere karşı kalıcı *bir "siktir git"* mesajıydı.

Hilo, Shae ve Niko belirlenen saatte vardıklarında, Ayt Ato ve maiyeti odada hazırdı. İlahi Dönüş Tapınağı'ndan gelen dört tövbekar da uzun yeşil cüppelerinin içinde ellerini öpmüş bir şekilde arka duvara yaslanmış duruyorlardı.

Dağ Yeşil Kemikleri ayağa kalktı ve Ayt Ato, temkinli bir selamla alnına dokundu. "Kaul-jen."

"Ato-jen," dedi Hilo, aynı samimi hareketi yaparak. "Sana kişisel adınla hitap etmemin sakıncası yoktur umarım. Ayt, dostça bir şekilde kullanabileceğim bir isim değil

dostça söyleyemediğim bir isim, bu yüzden iyi bir başlangıç yapmak için seni bu isimle çağırmamayı tercih ederim."

Ato, "Önemli değil. Zaten çoğu kişi bana öyle sesleniyor," dedi.

Hilo, Ayt Ato'nun resmini birçok kez görmüştü ama daha önce hiç yüz yüze gelmemişti. Ato, televizyonda göründüğü kadar yakışıklıydı, neredeyse film yıldızı Danny Sinjo kadar kamera karesine yakışıyordu. Kaşlarındaki kendine özgü küçük yeşim taşları, büyük gözlerini vurgulamaktaydı, ancak yüzündeki sertlik, genç Sütun'un son iki aydır altında olduğu büyük baskıyı yansıtıyordu. Yeşim taşından oluşan aurası sıkı bir şekilde tutulmuş ve gergin, kenarları yıpranmış gibiydi.

Ato, sakallı, iri yarı bir adamı Hava Adamı Koben Opon olarak tanıttı ve düz burunlu, kaslı bir Yeşil Kemik'i kuzeni ve Boynuz Sando Kin olarak tanıttı. "Seni korkmak ve nefret etmek için yetiştirildim, Kaul Hiloshudon," diye itiraf etti Ato. "Ve şimdi bir Sütun olarak bir diğerine konuşuyorum. Yıllar boyunca Dağ'a pek çok şekilde zarar verdin. Ama bazen bizimle birlikte durup suçlular, klansızlar ve açgözlü yabancılara karşı şiddetle savaştın. Amcam Mada'yı Sütun olarak devirdin, ama şimdi buradasın ve dostluğu konuşmak istiyorsun. Bu yüzden, gerçekte senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, düşman mısın yoksa müttefik mi?"

"Umarım ikisi de değilim, Ato-jen." Hilo da Ayt Ato'yu nasıl değerlendireceğini gerçekten bilmiyordu. Bir insanın hayatının büyük bir bölümünde kamuoyunun gözü önünde olup da gerçek yetenekleri konusunda bu kadar bilinmemesi inanılmaz geliyordu. Hilo şöyle dedi: "Beni buraya klanlarımızın geleceğini konuşmak için çağırdın. Ben klanımın geleceği değilim. Yirmi yedi yıldır Zirvesiz Sütun'um ve yakında görevimden ayrılıp yerine yeğenimi getireceğim. Ondan masaya oturup bizim tarafımızı temsil etmesini istedim. Böylece bugün yapılacak herhangi bir anlaşma geçmişe değil geleceğe yönelik olacaktır."

Ato bu beklenmedik açıklamaya şaşırdı, ama temkinli ve memnun bir ifadeyle Niko'ya döndü. "Kaul Niko-jen, uzun zamandır görüşemedik. O zamandan beri ikimiz de çok şey yaşadık sanırım. Geçmişte dayanılmaz derecede kibirli bir soytarı gibi davrandıysam özür dilerim. Ama birlikte çalışabileceğimizi ve büyüklerimizin örneklerini takip etmek zorunda kalmayacağımızı umduğumu söylemiştim. Umarım bu hala geçerlidir."

Son birkaç akşamdır Niko, teyzeleri ve amcalarıyla uzun görüşmeler yapıyordu. Kendisinden beklenenlere hazırlanıyor, Dağ ile yapacağı görüşmede gündeme gelebilecek her şey hakkında bilgilendiriliyordu.

Şimdi Hilo'nun yanına adım attı ve alçakgönüllülükle ama kendinden emin bir şekilde şöyle dedi: "Ben henüz Sütun değilim, Ato-jen, ve ailemin güvenine layık olduğumu hala kanıtlamam gerekiyor. Bu yüzden teyzem ve amcam da benimle birlikte masada oturacak ve son karar onlara ait olacak. Ama şunu söylemek istiyorum ki, sana veya Koben ailesine karşı hiçbir kin beslemiyorum, kardeşimin ölümü için bile. Bu uzun savaşın sona ermesini içtenlikle diliyorum."

Niko'nun Ru'dan bahsetmesi Hilo'yu hazırlıksız yakaladı. Ayt Ato da hazırlıksız yakalandı; Hilo, diğer adamın yeşim rengi aurasında şaşkın bir belirsizlik hissetti. Shae ikisine de bir bakış attı. Niko'nun aurası değişmedi. Hilo, anlaşılmaz yeğeninin umutlarını içtenlikle dile getirip getirmediğini ya da Ato ve Kobenlere karşı ince bir zihinsel üstünlük sağlamak için Ru'nun ölümünü bahane edip etmediğini anlayamadı. Sanki şöyle diyordu: *Senden nefret edebilirim. Ama etmemeyi seçiyorum.*

"Doğduğumdan beri, tüm hayatım babamı öldüren klan savaşıyla şekillendi," dedi Niko. "Bu bizim ortak bir noktamız, Ato-jen—hayatlarımız, hiç tanımadığımız insanların ölümleriyle şekillendi. Belki bu mirası kırabiliriz."

Ayt Ato, Niko'yu ihtiyatlı ve iyimser bir saygıyla inceledi. "Umarım öyle olur, Kaul-jen."

Altı Yeşil Kemik masaya oturdu. Otururken Sando Kin bir terslik fark etti. Ato'ya eğildi. "Tepe Yok Boynuzu nerede?"

"Lott Jin'den gelmemesini istedim, böylece Niko taraflarımız eşit olmadan katılabilecekti," diye cevapladı Hilo. "Eski bir Boynuz olarak, klanın askeri tarafını ben temsil edeceğim." Bunların hiçbiri yalan değildi. Bu adamlardan daha iyi Algılama yeteneğine sahip Yeşil Kemikler bile bunu algılayamazdı.

Hilo, dikkatleri başka yere yönelene kadar bekledi, sonra elini cebine soktu ve telefonundaki önceden yüklenmiş mesajı göndermek için düğmeye bastı.

Lott Jin, Commons bölgesinde siyah bir ZT Bravo'nun ön yolcu koltuğunda oturmuş, yüksek güçlü dürbünle sokağın sonundaki konağı izliyordu. İki Green Bone muhafızı binanın etrafında dolaşıyordu, ama sıkılmış görünüyorlardı. Lott, konağı sürekli gözetim altında tutuyordu.

gözetleme, kendi Yeşil Kemiklerini Algı menzilinden uzak tutarak ve jadeless Beyaz Sıçanların geçip daha yakından bakmasına güvenerek. Ayt Mada, önceki akşam yakınlardaki Dağ'a ait bir restoranda eski Hava Adamı Iwe Kalundo ile akşam yemeğinde buluşmuştu. Daha sonra konağa dönmüştü ve bugün şu ana kadar kimse onu dışarı çıkarken görmemişti. Lott, içeride iki koruma daha olduğunu tahmin ediyordu, ama hepsi bu kadardı. Burası sonuçta Dağ'ın bölgesiydi; Ayt'in adamları fazla endişelenmiyordu. Lott ve Vin, göze çarpmayan ZT Bravo'da yalnızdılar (Lott'un kırmızı Lumezza FT Scorpion'u çok fazla dikkat çekecekti) ve Vin, devriyeler onları algılamadan önce onları güvenilir bir şekilde algılayabiliyordu.

Lott'un çağrı cihazı çaldı ve o cihazına baktı. Beklediği sinyaldi: O ve Sütun'un, Hilo, Shae ve Niko'nun Ayt Ato ve adamlarıyla birlikte KJA binasında olduğunu ve Lott'un ilerlemesi gerektiğini anlamına geldiği konusunda anlaştıkları kısa bir sayı kodu.

Cep telefonuyla bir arama yaptı. Hami Yasu hemen cevap verdi. "Zamanı geldi," dedi Lott.

"Beş dakikada orada olacağız," dedi Fist. No Peak'in en iyi Yeşil Kemik savaşçılarıyla dolu iki araba, Old Town'daki bölge sınırının karşısındaki bir otoparkta bekliyordu. Vardıkları anda, konağı her yönden basacak, Ayt Mada ve korumalarını öldürecek ve No Peak topraklarına geri döneceklerdi. Her şey plana göre giderse, Ayt'i hazırlıksız yakalayacaklardı ve bu birkaç dakikadan fazla sürmeyecekti.

Lott, kucağında duran kınındaki ay bıçağını parmaklarıyla okşadı. Görünüşte, görev zor olmamalıydı. Dört Dağ koruması ve Ayt Mada, No Peak'in en yeşil savaşçılarının onuna karşı. Ayt Mada hâlâ Kekon'un en sert kadınıydı, ama altmışlı yaşlarının ortalarındaydı. Yeşim taşı bir insanın yaşlanmasını engelleyemezdi ve fiziksel dayanıklılık ve refleksleri yoksa, özellikle de kırk yaş daha genç erkeklere karşı, ne kadar yeşil giyinirse giyinsin bir önemi yoktu. Yine de Lott endişeliydi. Ayt daha önce suikast girişimlerinden kurtulmuştu. Kaul Shae ile düelloda galip gelmişti. Boynuna bıçak saplanmış ve pencereden düşmüştü. Efsanevi, öldürülemez gibi görünüyordu.

Diğer Dağ Yeşili Kemikler'in uyarılması ve ona yardıma koşması mümkündü. Yoldan geçenler yoluna çıkabilirdi. Vin'in bile içeride kaç kişi olduğunu algılayamayacak kadar uzakta park ettikleri için, içeride bilmedikleri başka muhafızlar da olabilirdi. Lott tanrılara sessizce dua etti. Doğası gereği riskten kaçınan biriydi.

olağanüstü yetenekli olmadığını biliyordu, ama şanslı, çalışkan ve güvenilir olması sayesinde Horn pozisyonuna gelmişti. Başkalarına kendisini veya sorumluluklarını yerine getirme yeteneğini sorgulamak için hiçbir neden vermemişti. Şimdi Pillar ona güveniyordu, bu son görevi onun ellerine bırakmıştı.

Vin arabanın motorunu çalıştırdı. Bir dakika sonra, iki Victor STX SUV caddeden gürültüyle geçip gitti. "Onlar, gidelim," dedi Lott. Vin gaza bastı ve blok boyunca hızla ilerleyerek diğer araçların arkasında durdu. Lott kapıyı açtı ve dışarı atladı.

Binayı devriye gezen iki güvenlik görevlisi, cinayet şüphesi uyandıran koşuşturmayı fark etti ve girişi korumak için koştu. Ankev tabancalarını çekti, ancak silahları yetersizdi. Öndeki SUV'nin açık pencerelerinden çıkan av tüfeği namluları, güvenlik görevlilerine ateş açtı. Mountain Green Bones, Deflection'ı kullanarak saçmaları townhouse'un pencerelerine doğru fırlattı, dış cepheyi delik deşik etti ve pencereleri parçaladı. Bir adamın Steel'i yeterince hızlı veya güçlü değildi; dizlerinden kurşun yedi ve bacaklarını tutarak çığlık atarak yere yığıldı.

İlk ateşin ardından kısa bir duraklamanın ardından, No Peak Green Bones arabalardan silah ve bıçaklarla fırlayarak bir anda nöbetçilerin üzerine çullandı. Suyo ve Hami, yerde yatan adama yakın mesafeden birkaç el ateş etti, adamın vücudu çimlerin üzerinde çekiç darbeleriyle sarsılmış gibi zıpladı, Çelik'i ateş altında parçalandı. Juen Din, diğer muhafızın üzerine Light ile uçtu ve ay bıçağını ölümcül bir kesikle başının üstüne indirdi. Muhafız, yüksek saldırıya karşı kendi bıçağını kaldırdığında, Juen Ritto, Strength ile bulanık bir hareketle açılan boşluğa daldı ve göz açıp kapayıncaya kadar adamın bağırsaklarını deşti.

Lott ve Vin çoktan çimlerdeki kavgayı geçip uçuyorlardı. Tuzaklara karşı dikkatli olan Vin, ön kapının kilidini bir av tüfeği atışıyla patlattı ve Lott kapıyı içe doğru savurdu. Çelik'le kendilerini hazırladılar, ama kapı menteşelerinden açıldı ve boş bir salon ortaya çıktı. Hiçbir tuzak teli takılmamıştı, hiçbir şey patlamamıştı. Lott içeri dalmak üzereyken Vin, "Bekle!" diye bağırdı.

Lott endişeyle İlk Yumruğuna döndü. Vin başının yanına dokundu ve evi işaret etti. "Bunu algılayabiliyor musun? *Hiçbir şey* yok. İçeride kimse yok."

Horn temkinli bir adım attı, elindeki bıçakları fırlatarak algısını mümkün olduğunca genişleterek binayı inceledi. Vin haklıydı. Evde tek bir yeşim aurası bile hissedemiyordu.

"Bu imkansız," diye bağırdı. "Dün Ayt'ın eve girdiğini gördük ve bütün gece ve bu sabah boyunca binayı gözetledik. Kimse girip çıkmadı."

Kimse Vin'in Algı yeteneğinden şüphe etmedi, ama yine de evi aradılar. Ev boştu. Ayt Mada'nın yakın zamanda burada olduğuna dair izler vardı: mutfakta tabaklar, buzdolabında yiyecek, yatak odasında giysiler... ama evde kimse yoktu. Arka kapı hala kilitliydi. Peak Green Bones'lar konağı çevirmemişti ve pencerelerden kimse çıkmadığına emindiler. Ayt ve korumaları ortadan kaybolmuştu.

Öfkeli bir inanamama duygusuyla titreyerek, Lott ön bahçeye geri çıktı ve bağırsakları dışarı dökülmüş, hala hayatta ama çok az bir süre daha yaşayabilecek olan yerde yatan muhafızın yanına çömeldi. "Ayt buradaydı," dedi. "Nasıl gitti?"

Muhafız cevap vermedi. Yüzü mum gibi solmuştu, ter içindeydi ve uzaklara bakıyordu. Lott ayağa kalktı ve adamın açık karnına ayağını bastırdı, bir çığlık duyuldu. Ses Lott'u irkiltti, ama bazen zulümden kaçınmak mümkün olmazdı. Ölen adamın gözleri ona odaklanana kadar bekledi. "Buradaki Suyo, Kanalize etme konusunda çok iyidir," dedi Lott, Fist'e işaret ederek. "Ayt Mada'nın nasıl kaçtığını ve nereye gittiğini söyle, ben de onun acını bir anda dindirmesini sağlarım. Aksi takdirde, seni arabalarımızdan birine atıp, kanamanı durdurmasını ve saatlerce acı çekerek hayatta kalmanı isteyeceğim."

"Tünel," diye inledi adam. "Nereye gittiğini bilmiyorum, ama bu bina... eskiden Klan Dışı Gelecek Hareketi'nin güvenli eviydi. Çamaşırhanenin altında bir tünel var."

"Lanet olsun," diye soluk soluğa konuştu Lott. Muhafızı işaret etti. "Eğer yapabilirsen onu kurtar, yapamazsan öldür," dedi Suyo'ya. Vin'e ve diğer Yeşil Kemiklerin yarısına Ayt'ın kaçış yolunu bulup takip etmeleri için talimat verdi. Diğer yarısına arabalardan birine binip onu takip etmelerini emretti. "Kekon Yeşim İttifakı binasına gitmeliyiz."

Ayt Ato, Weather Man ile sessizce danışmak için eğildi, sonra masaya döndü. "Euman Adası'nın resmi olarak klanların tarafsız bölgesi ilan edilmesi fikrine açığız ve orada, açık denizde veya başka bir yerde jade madenciliği yapılmaması gerektiğine katılıyoruz. O bölgeyi daha fazla sömürülmekten korumak için bir milli park

Bu bölgeyi daha fazla sömürülmekten korumak için bir milli park kurulmalı. Ama yabancılarla nasıl başa çıkmayı düşünüyorsunuz?"

Niko, cevap vermeden önce Shae ile bir an danıştı. "Şirketin CEO'su hakkında yürütülen cezai soruşturmanın gidişatından anladığımız kadarıyla, Anorco'nun parçalanıp satılması muhtemel görünüyor. Varlıkları arasında önemli miktarda yeşim stoğu da var. Hepimiz, bu yeşim taşlarının Kekon'a geri dönmesini ve başka yabancı şirketlerin veya suç örgütlerinin eline geçmemesini istediğimiz konusunda hemfikirizdir." Ato ve adamları başlarını sallayınca Niko, "Hava Adamı'nın bir önerisi var" dedi.

Hilo yeğenine, "*Şüpheye düşersen, konuşmayı teyene bırak. O akıllıca bir şeyler söyler, sen de onları izleyip önceden düşünürsün"* demişti.

Shae öne doğru eğildi. "Dağ ve Zirvesiz, Anorco'nun yeşim taşını ele geçirmeye çalışırsa, şiddetli bir açık artırma yarışına gireriz ve yine birbirimizin boğazına sarılırız. Klanlarımızın, Kekon Yeşim İttifakı'nın himayesinde bir ortak girişim şirketi kurmasını ve Anorco'nun rezervlerini elde edip, madenlerden çıkarılan yeşim gibi, Yeşil Kemik klanları, okullar, tapınaklar, doktorlar ve ulusal hazine arasında eşit bir şekilde dağıtmasını öneriyoruz."

Hilo, Dağ ve Tepesizler arasında şimdiye kadar gerçekleşmiş en önemli ve geniş kapsamlı müzakereye dikkatini vermekte zorlanıyordu. Saatine gizlice baktı. O anda, Boynuz, klanın en güçlü Yumruklarından oluşan bir ekibi Ayt Mada'nın konutuna saldırıya yönlendiriyordu.

"Mantıklı görünüyor," diye yanıtladı Ato. "Ama bu yaz GSI askerleriyle olan olaylardan sonra Espenian hükümetinden herhangi bir sorun bekleyebilir miyiz?" Ato, Hilo'ya baktı. "Açıkçası, yaptığınız şeyi takdir ediyorum, Kaul-jen. Böyle bir açıklama yapmak. Televizyonda çok iyi yansıdı. Keşke ben de aklıma gelseydi, gerçekten. Tabii o sırada bunu söyleyecek durumda değildim."

Hilo dikkatini tekrar konuşmaya verdi. "GSI için endişelenme," dedi. "Espenian hükümeti ise, bu olay hiç olmamış gibi davranacaktır."

Shae, "ROE, askeri varlığını azaltma konusundaki diplomatik taahhütlerinde zaten gecikti ve silahsız sivillerin protestoları ve ölümleri onların lehine olmuyor. Klanlar birleşirse, onlara daha da fazla baskı uygulayabiliriz," dedi.

Ayt Ato, "Yabancıların aşırı müdahalesine karşı işbirliği yapmak bizim ortak çıkarımız, ama klanlarımızın yurtdışı pazarlarına nasıl davranacağımızı da tartışmamız gerekiyor," dedi.

Hilo'nun telefonu titredi. Cebinden dikkatlice çıkarıp açmak için fırsat bekledi ve küçük yeşil ekrana gizlice baktı. Ekranda Lott Jin'den iki satırlık bir mesaj vardı: *Kaçtı. Biz gelmeden önce.*

Hilo telefonu kapattı ve cebine geri koydu. Yavaşça sandalyeye yaslandı, nefes alıp verdi, kendini sakinleştirmeye çalıştı, öfkesini ve heyecanını belli etmek istemiyordu. Niko, olması gerektiği gibi Kobens'lerle konuşmaya odaklanmıştı ve amcasının havasındaki değişikliği fark etmedi. Yeğeninin algısı hiçbir zaman ortalamanın üzerinde olmamıştı. Ancak Shae, Hilo'ya şüpheyle, sorgulayıcı bir bakış atıyordu. Yeşim duyuları olmasa bile, kız kardeşi bir terslik olduğunu anlayabilirdi.

Hilo'nun kafasında sönük bir gürültü duyulmaya başladı. *Tanrılar lanet olsun.* Ayt Mada, her zaman bir adım önde, şimdi bile... alenen rezil edilmiş, sevilmeyen, yaşlı ve iktidardan uzaklaştırılmış... henüz yenilmemişti, henüz *ölmemişti.* Bu da demek oluyordu ki, o kaltak hala bir plan yapacaktı, istediğini elde etmek için bir yol bulacaktı, yoluna çıkan herkesi yok edecekti. Şu anda nerede olursa olsun, No Peak ve ailesi için hala bir tehdit oluşturuyordu.

Niko ve Ato, kendi Hava Adamlarıyla istişare ederek, klanların artık birbirlerinin denizaşırı genişlemesini engellemeyecekleri konusunda anlaşmışlardı. No Peak, Mountain'ın Espenia'ya girmesine ve orada iş kurmasına, doğrudan veya müttefikleri aracılığıyla operasyonlarına veya halkına saldırmadan izin verecekti. Karşılığında, Mountain da No Peak'e aynı nezaketi gösterecek ve Mountain'ın onlarca yıldır hakim olduğu Shotar, Ygutan ve Uwiwa Adaları'na genişlemesine izin verecekti.

Sonunda, müzakerelerin özüne, klanlar arasındaki barışı mühürleyecek karara geldiler: Koben ve Kaul aileleri arasında dostluk antlaşması. Toplantının talebinde bulunanlar olarak, ilk adımı Kobenlerin atması bekleniyordu. Ancak Hilo, Ato'nun hala kararsız olduğunu anlayabilirdi. Güvenmek için hiçbir nedeni olmayan Kaul'lardan daha fazla güvence istiyordu.

Ato boğazını temizledi. "Evlenmeyi düşündüğün bir kız arkadaşın yok, değil mi Kaul Niko-jen?"

Bu soru Hilo'yu şaşırttı, ama Niko gözünü bile kırpmadan cevap verdi. "Hayır," dedi. "Henüz yok."

Ato, "Ailelerimiz arkadaş olmak istiyorlar, bu yüzden sana yaşıtım olan bazı kuzenlerimi tanıştırmak istediğim için çok ileri gittiğimi düşünme lütfen." dedi. Hilo'ya dikkatlice baktı. "Tabii ki amcanın izniyle."

Hilo'nun gözleri kısıldı. "Kobenlerin takdire şayan geleneksel bir aile olduğunu biliyorum, ama bir erkeğin kalbi kendisine aittir."

“Yine de kuzenlerinle tanışmaktan memnuniyet duyarım,” dedi Niko, gülümsemeden ve tereddüt etmeden Ato'ya. “Amcam benim mutluluğum için endişeleniyor, ama benim kalbim diğer birçok erkekten daha mantıklı ve seçici değil.”

"Bunu düşünmeye hazır olmana sevindim," dedi Ato. "Sonuçta, sözler, para ve hatta yeşim taşı bile insanları aile kadar birbirine bağlayamaz. Bu, modern zamanlarda bile değişmeyen bir şey, değil mi?” Ato ayağa kalktı ve Boynuzlu Adam ile Hava Adam da onunla birlikte ayağa kalktı. Genç Sütun, törenle ay kılıcını Niko'nun önündeki masaya koydu. Silah, güzel oyulmuş bir kın içinde, uzunluğu otuz üç inç olan ve siyah kabzası boyunca küçük yeşim taşları yerleştirilmiş, kaliteli bir kılıçtı.

"Kaul-jens," dedi Ato, hepsine resmi bir şekilde hitap ederek, "Dağın Sütunu olarak, size dostluğumu, ailemin onurunu ve klanımın gücünü adıyorum. Kılıcımı hizmetinize sunuyorum."

Niko, Hilo ve Shae de ayağa kalktı. Niko'nun Ayt Ato'nun önündeki masaya koyduğu kın içindeki otuz dört inçlik Da Tanori ay kılıcı, yirmi iki inçlik temperlenmiş beyaz karbon çelikten yapılmıştı ve kabzasında beş yeşim taşı vardı. Bir zamanlar babasına aitti.

Lan, izliyor musun? Hilo, göğsünde sıkışan bir hisle merak etti. Bu, yıllar önce kardeşinin istediği şeydi. Hiçbir düşmana karşı koyamayacak kadar güçlü bir Zirve yoktu. Klanlar arasında eşitler olarak gerçek barış vardı.

Saçmalık. Bir şeyler ters gidiyordu. Hilo bunu, algısının kenarlarında hayalet gibi titreyen bir şey olarak hissedebiliyordu, ya da belki de, yaptığı her şeye, ailesinin yaptığı her fedakarlığa, klanının yıllar boyunca harcadığı tüm gücüne, kurnazlığına ve kararlılığına rağmen, Ayt Mada tarafından bir kez daha alt edildiğinin korkunç bilinciydi. Shae, sık sık ona bakıy şimdi. Her çabasına rağmen görünmek için

sakin görünse de, odadaki diğer Yeşil Kemikler Hilo'nun yeşim aurasında hissedilen tedirginliği fark edemedi. Niko ona baktı. "Amca?"

Hilo zorla gülümsedi. "Bu benim için zor ve duygusal bir an. Umarım hepiniz anlarsınız. Hayatım boyunca Dağ klanıyla savaştım, bu yüzden kabul etsem bile olanları kabullenmek benim için zor. Niko'nun konuşmasına izin verdiğim için mutluyum."

Samimi açıklaması herkesi tatmin etti, ancak Shae hariç. Shae, bir an daha Hilo'ya bakakaldıktan sonra dikkatini tekrar konuya verdi. Hilo, algısını binanın dışına, sokağa doğru uzattı. Her iki klanın da dışarıda Yeşil Kemikler nöbet tutuyordu, ancak olağan dışı bir durum yoktu. Hilo dikkatini geri topladı ve algısını odadaki herkese sırayla dikkatlice yöneltti.

Niko, Ato'nun sözlerini tekrarladı. "Sütun'un oğlu olarak, sana dostluğumu, ailemin onurunu ve klanımın gücünü söz veriyorum. Kılıcımı hizmetine sunuyorum."

Yeşil Kemikler arasında, kişisel olarak ay kılıçlarının takas edilmesiyle mühürlenen bir dostluk yemini hafife alınmazdı. Bu, en azından diğer çözüm yolları başarısız olmadan ve dostluğu sembolik olarak diğerinin kılıcını iade ederek resmen bozmadan birbirleriyle savaşamayacakları anlamına geliyordu. Bir savaşçının silahını alıp kendi yeşim taşıyla onu öldürmek, hırsızlık yapmakla eşdeğerdi ve düşünülemezdi. Bundan böyle, Kobens'e saldıran herkes Kauls'un düşmanı olacaktı ve bunun tersi de geçerliydi. Her biri, istendiğinde diğerinin yardımına koşacaktı.

Bu sözün kısa vadede pratikteki anlamı, No Peak'in Kobens'e, Ayt Mada'ya sadık olanlar veya başkaları tarafından yapılan isyanları bastırmada yardım etmesi ve onları Dağ klanının haklı hükümdar ailesi olarak desteklemesiydi. Bu, Ato'nun o anda en çok ihtiyacı olan şeydi, Kauls'un gözünde kendini küçük düşürmek anlamına gelse bile.

Ato, gözlerine kadar ulaşmayan, film yıldızı gibi parlak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ben teyzem gibi değilim," dedi. "Bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Bir klanın diğerine üstün gelmesi gerektiğine inanmıyorum ve uzun süredir devam eden kinleri geride bırakmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Gök kubbenin altında ve yeşim taşında."

Niko başını eğdi. "Çocukken, bir gün senin gibi olmak için çok baskı hissediyordum, Ato-jen," dedi. "Şimdi bana böyle hissetmem için iyi bir neden verdiğin için minnettarım. Hala bir Sütun adayıyım, bu yüzden klanım adına ancak amcamın nihai onayıyla konuşabilirim." Hilo'ya döndü.

Hilo'nun gözleri Ato'ya odaklandı ve başını salladı. "Göklerin altında ve yeşim taşının üzerinde," dedi, sonra tabancasını çekip iki el ateş etti.

Kurşunlar Ayt Ato'nun omzunun üzerinden geçerek arkasındaki tövbekarı vurdu. Shae, adamın beyinlerinin duvara sıçradığını gördü. Bol yeşil cüppesinin altından bel hizasına kadar kaldırmaya başladığı Fullerton karabina elinden düşerek yere çarptı. Odadaki herkes endişeyle dönüp bakarken, Shae kardeşinin gözlerinde kötü niyetli, ateşli bir intikam duygusu gördü, yüzü vahşi bir anlayışla çarpılmıştı.

Diğer tövbekarlar ateş açtı.

Sando Kin kuzeninin üzerine atladı ve Ato'yu masanın altına itti. Genç Sütun'a yönelik kurşunlar Sando'nun sırtını delip geçti. Hilo tekrar ateş etti ve başka bir tövbekarın göğsüne isabet etti, ardından kalan iki silah ona yöneldiğinde bir Deflection kaldırmaya başladı. Yeşim enerjisi şişerken bir anlık farkına vardı: Toplantı odasının dar alanında, Deflected kurşunlar Niko ve Shae'ye yönelecekti.

Hilo dönerek Deflection'ı doğrudan yeğeninin göğsüne gönderdi. Bunun etkisiyle Niko yere düştü. Kurşunlar onun üstündeki havayı yaraladı ve Hilo'nun yanına saplandı.

Shae, kardeşinin sanki ağır çekimde düşer gibi düştüğünü gördü. Daha sonra hiçbir şey hatırlamayacaktı. Masaların altına kendini atmış olduğunu hatırlamayacaktı. Dışarıda silahlarını çekmiş Yeşil Kemik muhafızlarının odaya daldığını, Koben Opon'un onlara hiç de tövbekar olmayan kalan iki tövbekarı öldürmelerini bağırarak emrettiğini hatırlamayacaktı. Sadece Hilo'nun vücudunun sarsılmasını ve elinden düşen tabancayı, kardeşinin omuzlarının duvara çarptıktan sonra yere kaymasını hatırlayacaktı.

Shae'nin farkına vardığı bir sonraki ses, masanın altında, yanında duyduğu boğuk bir çığlıktı. Ato, Sando Kin'in altından kendini dışarı itmiş, kuzeninin cansız bedenini tutmuş, yüzünü avuçlayarak ağlıyordu. "*Hayır, hayır, hayır, hayır...*"

Shae, ellerinin ve dizlerinin üzerinde Hilo'nun yanına sürünerek gitti. Hilo duvara yaslanmış, bacakları önünde düz bir şekilde uzanmış, sanki zorlu bir antrenmandan sonra tembelce uzanmış gibiydi. Yüzü acıdan çarpılmıştı. Shae,

kanın gömleğine ve pantolonuna yayıldığını, sert ahşap zeminde dizlerinin etrafında biriktiğini dehşetle izledi.

"Hilo." Başka bir şey söyleyemedi.

Niko onlara doğru sürünerek geldi. Amcasına baktı ve tamamen, korkutucu bir şekilde hareketsiz kaldı. O anda Shae, yeğeninin soğukkanlı ve kararlı genç adamın altında başka bir yüzün ortaya çıktığını gördü. Havaalanında gördüğü korkmuş çocuğun yüzünü, evin içinde onu takip edip bacaklarına yapışan, kafası karışık ve kaybolmuş çocuğun yüzünü açıkça gördü.

"Niko." Cevap vermediğinde, "Niko!" diye bağırdı. Korkuyla boş gözlerle ona baktı. Ellerini tutup Hilo'nun yaralarına bastırdı. "Acil tıbbi Channeling'i hatırlıyor musun? Kanamayı durdurmaya çalış. Ambulans çağırayım." Çantasını kapıp titrek ellerle cep telefonunu aradı. Neredeydi? *Tanrım, lütfen, lütfen.* Düşünceleri, düşüncesizce yalvarışlara dönüştü. Telefonu buldu ve acil numarayı tuşlamaya başladı.

Hilo şiddetle başını salladı ve gömleğinin önünden onu yakaladı, elleri kumaşta bükülmüştü. "Beni eve götür, Shae," dedi, sesi gergindi.

"Seni hastaneye götürmeliyiz."

Hilo yine başını salladı. "Lanet olası bir hastanede ölmeyeceğim." "Ölmeyeceksin," dedi ona.

"Shae," dedi Hilo nazikçe, "Bacaklarımı hissetmiyorum. Eve gitmek istiyorum. Wen'i görmek istiyorum. Lütfen, Shae."

Ağlamaya başladı. Hiçbir uyarı yoktu, sadece aniden bulanıklaşan görüş ve göğsünde boğucu bir baskı. Hilo onu daha sıkı, daha sabırsızca kavradı. "Sen benim Hava Adamım mısın, değil misin?"

Birdenbire, No Peak Green Bones tarafından kuşatıldılar. Lott Jin de oradaydı. *Ne zaman gelmişti? Buraya nasıl gelmişti?* Shae bilmiyordu. Horn, yüzü solgun bir şekilde onlara baktı. Sonra Niko'yu sertçe kenara itti ve "Suyo!" diye bağırdı. Kıdemli Fists'lerinden biri koşarak geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve Channeling yapmaya başladı. Lott ve birkaç kişi de yaralara baskı uyguladı.

Hilo acı ve çaresizlik içinde çığlık attı. "Beni eve götürün, lanet olsun, *bu lanet Pillar'ın emri!*"

"Dediğini yap," diye fısıldadı Shae. Sonra bağırdı. "*Dediğini yap!*"

Birkaç Fist birlikte Hilo'yu kaldırıp dışarı çıkardılar. Bacakları güçsüz bir şekilde sarkarken, kanlar akarak onu binanın yanında park edilmiş ZT Bravo'ya taşıdılar. Onu arka koltuğa yatırdılar, gözleri kapalı, nefes nefese yatıyordu. Niko da yanına bindi, Hilo'nun başını ve omuzlarını kucağına aldı. Shae ön yolcu koltuğuna oturdu ve arabanın kapısına tutundu, başını camına dayadı sanki araç bir can salıymış gibi.

Lott onları eve götürdü. Shae yolculuktan tek hatırladığı şey, neredeyse duyulmayacak kadar sessiz olan Niko'nun sesiydi. "Baba," diye yalvardı, "beni bırakma."

Hilo cevap vermedi.

Araba durup ana evin önündeki kapılar açıldığında Anden oradaydı. Birisi onu arayıp olanları anlatmış ve hazırlıklı olması için uyarmıştı. Yine de kuzenini görünce Anden sanki yüzüne yumruk atılmış gibi şiddetle sallandı. Dengede kalmak için elini ZT'nin kapı çerçevesine dayadı. Sonra işe koyuldu. Hilo'yu arabadan çıkarmadan önce, Anden tüm gücüyle Kanalize etmeye başladı, kanın pıhtılaşmasını sağladı, Sütun'un vücut ısısını yükseltti, kalbine ve ciğerlerine enerji pompaladı. O sırada Hilo neredeyse bilinci kapalıydı; gözleri kapalı ve yüzü solgundu.

Wen ön kapıya koştu, kocasını gördü ve hayvani bir acı çığlığıyla yere yığıldı.

"Ben lanet olası bir cerrah değilim," diye bağırdı Anden, Shae'ye.

"Bir fark eder mi?" diye sordu Shae, sersemlemiş bir halde. "Sadece onun istediğini yap."

Hilo yatağa yatırıldı ve Anden onu hayatta tutmak ve acısını dindirmek için hummalı bir şekilde çalıştı. Bazen emirler yağdırıyordu, bazen de diğerleri ona yardım etmek veya malzeme getirmek için koşuşturuyordu. Bu sırada, olanlar No Peak'e yayıldı ve klan üyeleri sessizce Kaul malikanesinin önünde toplanmaya başladı. Fists and Fingers, Luckbringers, Lantern Men. Arabalar gelmeye başladı ve evin etrafındaki yolu doldurdu. Kapının önüne geçici Deitist tapınakları kuruldu, düzinelerce tütsü kabı dumanlar saçıyordu.

Lott Jin dışarı çıktı ve geri dönerek tüm şehrin şokta olduğunu bildirdi. Dağ klanı kargaşa içindeydi. Ayt Ato hayattaydı, ama Boynuzu ölmüştü ve Hava Adamı göğsünden aldığı kurşun yarasından dolayı kritik durumdaydı. İlahi Dönüş Tapınağı'ndan dört tövbekar, bağlı ve ağızları tıkanmış halde, Kekon Jade Alliance binasının yakınındaki bir otoparkın merdiven boşluğunda kilitli olarak bulunmuştu.

Kekon Jade Alliance binasının yakınındaki bir otoparkın merdiven boşluğuna kilitlenmiş halde bulundu. Onların cüppelerini alıp toplantıdaki yerlerini alan dört silahlı adam, GSI'nın eski çalışanlarıydı ve hepsi de kısa süre önce işten çıkarılmıştı. Dört paralı askerden biri hayatta kalarak, Iwe Kalundo tarafından kiralandıklarını ve Ayt Madashi tarafından odadaki herkesi öldürmeleri için büyük bir para vaat edildiğini itiraf etti.

"Dostluk yemini edilip ay bıçakları takas edilene kadar beklemeleri söylendi," dedi Lott. "Sonra önce Ayt Ato'yu öldürmeleri gerekiyordu."

Shae mutfakta oturmuş, kollarını kendine sararak hiçbir yere bakmadan boş boş bakıyordu. Ayt Mada kendi yeğeninin adını fısıldamıştı. O, klanın liderliğini Ato'ya devretmeyi hiç istememişti, sadece hepsini öyle olduğuna inandırmak istemişti. O öğleden sonra, Shae'nin karşısına oturup ona çay ikram ettikten sonra, fedakarlık ve vizyon, kan davalarının sona ermesi ve ülke için doğru olanı yapmaktan bahsettikten sonra, Ayt son bir fırsatı bekleyerek görevinden istifa etmişti: Kaullar ve Kobens'ler aynı odada, onsuz geleceğin nasıl olacağını tartışırken. Hepsi öldükten sonra, Kobens'in Kauls'a dostluk sözü vererek klana ihanet ettiğini iddia edecekti. Tercih ettiği halefi Iwe Kalundo'yu tahta çıkaracak ve onun arkasında hüküm sürecekti.

Çalışma odasındaki telefon çaldı ve Lott cevap verdi. Telefonu kapattıktan sonra, "Onu yakaladılar," dedi. Vin ve adamları, Ayt'ın konağının altındaki tünelden Janloon'un metro sistemine girmişti. O sırada Koben ailesi de ava çıkmıştı. Şehirdeki tüm Yeşil Kemikler Ayt Mada'yı arıyordu, ama bir saat içinde Ayt malikanesine geri döndü. Sanki sıradan bir günmüş gibi bahçeye girdi ve ofisine çıktı. Dağ'ın adamları onu orada bulmuştu.

"Kaçmaya ya da savaşmaya çalışmadığını söylüyorlar," dedi Lott.

"Hayır," dedi Shae. Ayt Mada asla bir suçlu gibi Janloon'dan kaçmazdı, ne de boşuna enerji harcardı. Yeğeni ve Kaul'ların hala hayatta olduğunu öğrenir öğrenmez teslim olmuştu, son ve ölümcül hamlesinin bittiğini biliyordu.

Hilo yüzünden, diye düşündü Shae. Çünkü yaşlı kaplanlar birbirlerini anlar.

Anden merdivenlerden indi. Gözleri yorgunluktan çökmüştü, solgun ve yaşlanmış görünüyordu. "Elimden geleni yaptım. Kanamayı durdurdum, serum taktım, vücut ısısını ve kan basıncını

Şu an için. Ağrı kesicilerle doldurduk." Anden elini yüzüne sürdü, sonra gözyaşları içinde aileye baktı. "Bu ona birkaç saat, belki de gecenin geri kalanını kazandırır. Bir kurşun omurgasını delip geçti, diğerleri iç organlarını parçaladı. Şu anda bilinci açık, ama uzun sürmeyebilir."

Anden, Jirhuya'nın yanına kanepeye oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Shae, kardeşini görmek için yukarı çıktı. Wen ve Niko, Hilo'nun yatağının iki yanında duruyorlardı. Hilo'nun gövdesi gazlı bez ve çarşaflarla örtülmüştü. Çıplak köprücük kemiğindeki yeşim taşları, doğal olmayan soluk tenine keskin bir kontrast oluşturuyordu. Shae, Hilo'nun omzuna dokunduğunda, yeşim taşının aurasında meydana gelen şok edici değişiklik karşısında neredeyse geri çekildi. Pürüzsüz, parlak nehir, soluk bir akıntıya dönüşmüştü. Ancak gözleri açıktı ve odaklanmıştı. Karısına ve yeğenine, "Hava Adamımla yalnız kalayım, sadece bir dakika," dedi.

Wen ve Niko odadan çıktıktan sonra Shae, yatağın başına çömeldi. Binlerce kelime boğazına düğümlendi ve onu tamamen kapattı.

Sütun sordu, "Ato hayatta mı?"

Shae başını salladı ve bildiği her şeyi anlattı. "Ayt hepimizin adını fısıldadı. Sadece istifa etti ve Kobens'e iktidarı devrederek onları yanıltmak istedi. *Beni* yanıltmak için."

Hilo'nun yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Ama başaramadı. O bitti. Bu onun son şansıydı ve sonunda beni ele geçirdi. Ama *bizi* ele geçiremedi. Önemli olan bu." Dudaklarını yaladı. Gözleri cam gibi parlıyordu ama ışıl ışıldı ve ısrarla ona baktı. "Shae, Niko'ya yardım etmelisin. Onu iyileştirmelisin. Daha iyi bir Sütun, daha iyi bir insan. Bana yardım ettiğin gibi ona da yardım et."

"Yapacağımı biliyorsun," dedi Shae.

Hilo gözlerini kapattı. Shae elini onun kalbinin üzerine koydu ve zor nefes alıp verişini dinledi. Ona sordu, "Lan'a söylememi istediğin bir şey var mı?"

Shae başını onun üzerine eğdi. "Lütfen böyle konuşma Hilo," diye fısıldadı. "Buna dayanamam. Son kalan kişi olacağımı düşünmeye dayanamıyorum."

"Sen kalmayacaksın."

Dışarıdan bir gürültü yükseldi. Shae ilk başta bunun büyük bir kalabalığın gürültüsü olduğunu anlamadı. Pencereye gitti ve perdeyi çekti. Lott Jin, Kaul malikanesinin kapılarını açmış ve klanın Yeşil Kemikleri içeri almıştı. Yüzlerce kişi araba yolunda duruyordu. Shae gördü.

Tüm Juen ailesi, Hami Tuma ve oğlu Yasu ile Maik Cam. Ofisinden, keskin nişancı Vin ve Beyaz Sıçanların İlk Yumruğu Hejo'nun yanında duran Terun Bin ve Şans Getirenleri gördü. Kendi kocasını ve kızını gördü, Woon'un kolu Tia'nın omuzlarında, ikisi de evin önündeki Duchesse Imperia'nın tepesinde duran Lott Jin'e bakıyordu. Horn kolunu kaldırdığında, tüm klan savaşçıları bağırdı ve birleşen sesleri gök gürültüsü gibi yankılandı. *"Klan bizim kanımızdır ve Sütun onun efendisidir!"*

Kalabalık gece boyunca orada kaldı. Arada sırada sesleri kendiliğinden bir koro halinde yükselerek bağlılıklarını ilan ettiler. Wen, Niko ve Anden odaya geri döndüler ve Hilo, "Herkes bu kadar somurtkan durmayı bırakın. Andy harika bir iş çıkardı, artık acımıyor bile." Onlarla bir süre konuştu ve Shae'ye anneleri için bir mektup yazdı, zayıf yaşlı kadını daha fazla acı çekmesi için uyandırmamaları gerektiğini vurguladı. Ölüme yaklaştıkça ona daha çok inanmaya başladığını ve şahsen Ru'yu tekrar görmek için sabırsızlandığını söyleyerek şaka yaptı. Onlara, tüm zorluklara rağmen nasıl direndiklerini ve yaptıkları her şeyi hatırlattı. "Gerçekten şanslıyım."

Jaya eve gelene kadar dayanmaya çalışacağını söyledi, ama bir anda Wen'in elini tutarken bilincini kaybetti. Ailenin geri kalanı sonunda ikisini yalnız bıraktı. Shae, Anden'in omzuna başını yaslayarak oturdu, sol elini ve bileğini kendi elleriyle sıkıca tuttu, ikisi de Hilo'yu algılarının içinde mümkün olduğunca uzun süre tutmak için yeşim taşını kullandılar. Shae, yıllardır ilk kez hiç tereddüt etmeden. Sabahın erken saatlerinde, Janloon'un ufku üzerinde şafak sökmeye başladığında, Shae kardeşinin bastırılamaz yeşim aurası zihninden kaybolduğunu hissetti.

Saatler sonra, Wen yatak odasından baştan aşağı beyazlar içinde çıktı. Hiçbir şey söylemedi, ama evlendiği bahçeye çıktı ve avludaki kiraz ağacının altına oturarak ruhunun derinliklerinden yas tuttu.

BÖLÜM

62



Kekon'un Sütunu

ilk haftalar

Toshon'da Jaya'ya babasının vurulduğu ve uzun süre hayatta kalamayacağı haberi ulaştığında, bir motosiklete atladı ve on saat boyunca KI-1 otoyolunda gece boyunca son hızla sürdü. Çok geç kalmıştı. Kuzeni Cam ve amcası Anden onu malikanenin kapısında karşıladı ve babasının iki saat önce yaralarından öldüğünü söyledi.

Jaya, keder ve öfkeyle çığlık atarak eve daldı. Niko'yu oturma odasında, başını eğmiş, Boynuz ve Hava Adamı ile ciddi bir görüşme yaparken buldu. "Neden hiçbir şey yapmadınız?" diye bağırdı. "Yirmi Küçük Bıçak'ımı buraya çağıracağım ve Ayt ile Iwe'nin peşine düşeceğim. Onları parçalara ayıracağım!"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Niko kız kardeşine. "Dağ çoktan kargaşa içinde. Önce Kobens'in bu durumu nasıl halledeceğini bekleyelim."

Jaya, Lott'a, "Öyleyse oturup bu işi o aptallara mı bırakacağız?" dedi.

"Niko-jen artık Sütun," diye hatırlattı Horn. "Karar ona ait."

Shae, "Niko, Ato ile dostluk antlaşması yaptı, bu yüzden Dağ'ın liderlerinden haber alana kadar harekete geçmeyeceğiz. Ayt Mada hepimizi öldürmek niyetindeydi, ama en ciddi suçu, halefi olarak atadığı kendi yeğenini ihanet etmekti.

kendi yeğenine ihanet etmesidir. Eğer yapman gereken bir şey varsa, emirleri Boynuz'dan alacaksın." Jaya tekrar tartışmak için ağzını açtığında, Shae sertçe, "Sen birinci dereceden bir Yumruk'sun, saygı göster," dedi.

Jaya, gözlerinden yaşlar dökülerek teyzesine döndü. "Babam *öldü* ve bu senin suçun! Onu o toplantıya gitmeye ikna ettin. Yıllar önce fırsatın varken Ayt'ı öldürebilirdin. O kötü cadıya karşı hep zaafın vardı, ama kendi kardeşine hiç sevgi göstermedin, kalpsiz kaltak."

Shae yeğeninin yüzüne iki kez sertçe tokat attı, önce bir yanağına, sonra diğer yanağına. Jaya evden kaçtı ve günlerce ortalarda görünmedi. Horn, iki Yeşil Kemikli adamını onu takip edip aptalca bir şey yapmadığından emin olmaları için gönderdi, ama endişelenmesine gerek yoktu. Jaya'nın komuta merkezi güneydeydi ve şehirde kendi adamları olmadan pek bir şey yapamazdı.

Yine de, intikam ateşiyle yanıp tutuşan Jaya, Cherry Grove'daki Iwe Kalundo'nun evine gitti, ancak evin Mountain klanının üyeleri tarafından kuşatıldığını gördü. Herkes eski Hava Adamı'nın idamını istiyordu. Shae'nin öngördüğü gibi, suikast planının sonuçları hızla ortaya çıkıyordu. Ayt ve Iwe'ye karşı tepki şaşırtıcı derecede hızlı ve şiddetliydi. Yeşil Kemik liderlerinin iktidara gelmek için cinayet işlemelerine halkın toleransı, otuz yıl öncesine göre daha azdı. Ayt'ın şiddet içeren seçimleri, bir zamanlar daha değersiz rakiplerini yenmek için meşru bir hükümdarın seçimleri olarak kabul edilmişti. Artık ise iktidara tutunmak için çaresiz bir yaşlı tiranın ihaneti olarak görülüyordu. Dağ klanının çoğu, Ayt Mada'nın istifasından sonra bile ona olumlu bakmaya devam etmişti, ancak Deitist tövbekarların kutsal barış koruma görevini grotesk bir şekilde ihlal ettiği suçundan dolayı, en sadık takipçileri dışında herkes onu kınadı.

Görünüşe göre, Ayt Mada'nın Kobens tarafından nerede tutulduğunu kimse bulamıyordu, ancak Iwe Kalundo'nun evinin dışında, Jaya, onlarca seyirciyle birlikte, Dağın Yumrukları'nın hainin teslim olmasını talep etmek için gelmesini izledi.

Iwe, ölümüne hazırlanmak için üç saat süre istedi. Eski Hava Adamı, sevdiği klanın beceriksiz liderler tarafından yönetilip düşmanları tarafından yok edilmesini engellemek istediğini açıklayan bir mektup yazdı. Eski Pillar'ı Ayt Madashi'ye teşekkür etti, özür diledi, ailesine, ve talimatlar verdi,

ölümünden sonra yeşim taşının dağıtılması için talimatlar verdi. Ardından en iyi takım elbisesini giydi, evinin avlusuna çıktı ve kafasına ateş etti.

Janloon ve Kekon'un her yerinde, Kaul Hiloshudon'un vefatını anmak için ruhları yönlendiren lambalar yakıldı. Hayatı kadar ölümü de dramatik olan bu adamın tanrılar tarafından tanınması için. Televizyonda yayınlanan kamuya açık cenaze töreni ve cenaze alayı muazzamdı. Ülkedeki tüm Yeşil Kemikler, ister yas tutan dostlar ister kutlama yapan düşmanlar olsun, Kaul Hilo ile kişisel karşılaşmalarını anlatacak bir hikayesi vardı: gençlik yıllarındaki kahramanlıkları, Boynuz olarak kurnazlığı ve Sütun olarak kararlılığı, ünlü cömertliği ve korkutuculuğu.

Kaul evi beyaz örtülerle kaplıydı. Klanın sadık üyeleri, kapıya sürekli olarak tütsü, meyve ve çiçek bırakıyordu. Cenaze günü, Anden, Widow's Park'a doğru uzanan devasa, kıvrımlı cenaze alayının önlerinde, sanki uyanık bir rüyada süzülüyormuşçasına, toplu kederin hızlı akıntısında tek bir balık gibi sürüklenerek yürüyordu. Hava kuru ama bulutluydu, gökyüzü mor bulutlarla kaplıydı. Gonglar ve cenaze davulları, rengi solmuş bir şehrin sokaklarında yankılanıyor gibiydi.

Anden, etrafındaki tüm bu insanların, ne kadar küçük olursa olsun, Hilo'yu bir şekilde tanıdıklarını hissetti. Anden, yüzlerden oluşan denize baktığında, hepsine karşı garip, cimri bir kin duydu, onların üzüntüsüne vahşice kıskandı, sanki onun için sadece o kadar üzüntü vardı ve onlar buna hak kazanmamışlardı. Onlar Hilo'nun kardeşleri değildi. Onu gerçekten tanımıyorlardı. Son saatlerinde kendi enerjilerini onun bedenine aktarmamışlardı.

Anden cenaze töreninden erken ayrıldı ve Niko'yu çalışma odasında yalnız buldu. O oda önce Lan'a, sonra Hilo'ya ait olmuştu ve şimdi ona aitti.

"Niko-s..." Anden başladı, sonra kendini tuttu. Salıncakta itip, bayrak yarışı maçlarına götürdüğü, kanepede sessizce yanına kıvrılıp hikaye kitabı okumasını isteyen küçük yeğeni, artık klanın direği olmuştu. Anden, ellerini alnına koyup, saygıyla selam verdi. "Benimle konuşmak mı istemiştin, Kaul-jen?"

Niko, dirseklerini dizlerine dayamış, halıyı inceliyormuş gibi koltuktan başını kaldırdı. "Yapma," diye yalvardı, yüzü asık. "Başkaları varken sorun değil, ama ikimiz yalnızken bana farklı davranma. Lütfen, Anden amca. Bu odada olmak yeterince zor zaten." Genç adamın sesi sakindi ama tarif edilemez bir kederle doluydu, sessiz, içten bir panik vardı.

"Üzgünüm Niko, düşüncesizce davrandım." Anden yeğeninin yanındaki koltuğa oturdu ve çalışma odasına bakındı. Dağınık masayı, düz ekran televizyonu, aile fotoğraflarını, duvara asılı ay bıçaklarını, Hilo'nun asıp hiç çıkarmadığı on yıllar öncesine ait çocuk resimlerini gözden geçirdi.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadı Niko. "Onu seviyordum ve bazen ondan nefret ettiğimi düşünüyorum. Ben ona hiç benzemiyorum ve benzemek de istemiyorum. Ama nedense tek istediğim ona layık olmak."

Anden, Niko'nun nasıl hissettiğini anlıyordu, ancak kendi yasının henüz tam olarak ortaya çıkmadığını da biliyordu. Kendini tamamen kapatmak yerine, yapabileceği şeylere kendini adadı: Shae'ye cenaze hazırlıklarında yardım etmek, seçim kampanyası üzerinde çalışmak, medyadan gelen soruları ve klanın tüm üyelerinden, yan kollar ve yurtdışı ofislerinden gelen taziyeleri yanıtlamak. Bir bakıma, Hilo'nun öldüğüne henüz inanmıyordu ve kuzeninin her an kapıdan gireceğini umuyordu. Zihin, gerçeklikteki köklü bir değişime kırılmadan hızlıca uyum sağlayamaz. Ay gökyüzünden kaybolsa, insanlar buna inanmaz; bunun ışığın ya da bulutların bir oyunu olduğunu düşünürler. Anden, gerçeği kabul etmesinin uzun zaman alacağını hissediyordu.

Niko ona döndü. "Seni Kraliyet Konseyi'ne aday olmaktan vazgeçirebilmem için herhangi bir yol, herhangi bir şans var mı? Eğer varsa... benim Pillarman'ım olmanı rica edeceğim." Yüzündeki ifade, umutla dolu, neredeyse çocuksu bir ifadeydi. "Sana herkesten çok güveniyorum, Anden amca. Sen her zaman kendi tarzında bir Yeşil Kemik oldun. Hiçbir zaman resmi bir görevde bulunmadın ya da kendini klana kaptırmadın, ama herkes senin Zirvesiz bir adam olduğunu biliyor. Bana karşı her zaman dürüstsün. Şimdi her zamankinden daha fazla senin tavsiyene ihtiyacım var."

Anden ellerine baktı. Sessizlikte, arp müziğinin karışık sesleri ve avluda sığmayacak kadar büyük, malikanenin bahçesine yayılmış kalabalığın boğuk sesleri duyuluyordu. "Kampanyamı askıya almayı düşündüm," dedi.

itiraf etti. "Şu anda bununla başa çıkabileceğimden emin değilim ve bu bencilce geliyor. Ama sonra Jirhu bana Hilo-jen'in benden ne yapmamı isteyeceğini sordu ve tabii ki bunun cevabını biliyorum." Gözlerini yeğenine çevirdi. "Üzgünüm, Niko-se. Dediğin gibi, klan içinde hiçbir resmi pozisyonum olmadan kendi yolumu kendim çizdim. Bence bu herkes için doğru olan şeydi. Böyle kalmalı."

Niko'nun yüzü düştü, ama beklediği cevap buymuş gibi başını salladı. Anden kararlı bir şekilde ekledi: "Ne olursa olsun, her zaman bana gelebilirsin. Bunun için senin Pillarman'ın olmam gerekmez. Ve tabii ki tek ben yokum. Teyzen Shae bir yıl daha Weather Man olarak kalacağını söyledi ve Terun Bin de onun yerine layık bir halef olacak. Lott güçlü ve ihtiyatlı bir Horn, Juens ailesi var ve kız kardeşin her klanın ihtiyaç duyduğu türden bir Green Bone. Ve annen... O klanı en iyi bilen kişidir."

“Benimle konuşmadı.” Niko'nun sesi kısık çıkmıştı. “Sanırım yine beni suçluyor.”

Anden başını salladı. Wen, kocasının ruhunu beklerken gece gündüz kimseyle konuşmamıştı. Eğer onun ruhu birine görünseydi, bu kişi Wen olurdu. "Hilo'yu çok sevdiği için sana öyle geliyor. Ruhu henüz çok taze, bizi uzun süre terk edemez." Anden ayağa kalktı. "Şu anda tavsiyemi dinlemek istersen, Pillarman'ın olarak Maik Cam'i seçmeni öneririm. Kuzenin çok sağduyulu ve sana değer veren, her zaman doğruyu söyleyen, güvenebileceğin eski bir dosttur."

Niko bir süre sessiz kaldı. "Teşekkür ederim, Anden amca," dedi sonunda ve ayağa kalktı. "Kampanyana yardımcı olacak, klandan isteyebileceğin başka bir şey varsa - para, gönüllüler, ne olursa olsun - sadece söyle, senin için yaparız."

Tereddüt ve kırılganlık kayboldu ve o bir Pillar gibi konuştu. Ağır yük hissi hâlâ oradaydı, ama Anden rahatlıkla sakinlik ve kabullenme de gördü. Anden, şimdiye kadar orada olduğunu bilmediği ağır bir yükün göğsünden kalktığını hissetti. *O iyi olacak.*

Anden çalışma odasından çıkarken, Wen'in sessizce salona girdiğini gördü. Yavaş ve dikkatli adımlarla yürüyen, beyazlar içindeki kadının üzüntü ve haysiyet dolu bir görüntüsü vardı. Son derece narin ama dayanıklı görünüyordu, ince işlenmiş bir kap gibi, kırık ve içi boş, ama kaidesinden düşmeyecek kadar güçlü.

Anden, No Peak'in dul ve matriarkası olan Wen'in yanından geçip Niko'ya doğru yürürken kenara çekildi. Kusursuzca pudralanmış yüzü seramik bir maske gibi hareketsizdi. Oğlunun önünde durdu. Sütun'un kırılgan yeni özgüveni sallandı ve omuzlarından kayıp düştü. Anden, boğazının iki kez titrediğini ve annesinin gözlerine bakarken ağzının titrediğini gördü. "Anne," dedi.

Wen konuşmadı, ama sessiz gücü soğukta bir çiçeğin yaprakları gibi kendi üzerine katlanıyor gibiydi. İleri adım attı ve Anden'in duyamadığı bir fısıltıyla Niko'yu sıkıca kucakladı. Niko, bir çocuk gibi yüzünü annesinin omzuna gömdü ve Anden, kalbi acıyarak, çalışma odasının kapısını sessizce kapattı.

Sonraki haftalarda, Kaul Nikoyan'a saygılarını sunmak ve bağlılıklarını beyan etmek için fenerciler, politikacılar, bağlı klanların elçileri ve No Peak'in yurtdışı ofislerinden gelenler gibi insan seli akın etti. Klanın bazı üyeleri, eski düşmanlarıyla dostluk yemini etmeyi hoş karşılamadı ya da Niko'nun gençliği, deneyimsizliği, kişisel tavırları ve geçmişteki başarısızlıklarına şüpheyle yaklaştı, ancak bu duygular hiçbir zaman söylentilerin ötesine geçmedi. Kaul Hilo'nun yeğenini halefi olarak seçtiği tartışılmaz bir gerçekti ve Hilo'nun uzun süredir hizmetinde olan Hava Adamı ve Boynuzcu da yeni Sütun'un arkasında durdukları için klan kısa sürede hizaya girdi.

Cenazeden on gün sonra, Ayt Ato sadece iki koruma ile Kaul malikanesine geldi ve No Peak'in Sütunu ile görüşmek istedi. Bu olağanüstü bir olaydı. Normalde, benzer statüdeki iki Sütun arasındaki görüşme, klanların Hava Adamları tarafından tarafsız bir yerde resmi olarak düzenlenirdi. Bir Sütun'un başka bir Sütun'un evine gidip sıradan bir dilenci gibi görüşme talebinde bulunması, bir aşağılanma işaretiydi.

Shae, yeğeninin diğer Sütun ile fuayede selamlaşmasını izledi. "Ayt Ato-
jen."

"Kaul-jen." Ato'nun yakışıklı yüzü yıpranmıştı. Kaşlarının üzerindeki küçük yeşim taşları
gözlerini değil, altındaki koyu çukurları vurguluyordu. Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Anne tarafımın soyadı olan Koben'i geri almaya karar verdim. Bu, benim büyüdüğüm isim. Klanın gelecekteki lideri olarak atandığımda, Ayt adını kullanma tercihim konusunda bana hiç danışılmadı.

Ayt adını almam konusunda bana hiç danışılmadı. Aslında, bu isimle hiçbir kişisel bağ hissetmedim."

Niko başını salladı. Çalışma odasına doğru baktı, ama Shae onun o odaya girmek istemediğini anlayabilirdi. Hilo da ilk başta, Lan'ın odasında oturmak hâlâ yanlış geliyorken aynı şekilde davranmıştı. "Dışarıda yürüyüşe çıkmak ister misin, Koben-jen?"

Bahçede, yaklaşan kışın nemli soğuğu havada hissediliyordu ve geç sezon krizantemleri tam çiçek açmıştı. Rüzgârın kopardığı ince, beyaz, kırmızı ve altın rengi yapraklar durgun göletin üzerinde süzülüyordu. Niko, Shae'ye bakarak, Hava Adamı'ndan Koben Ato'yu bahçedeki çakıllı yolda gezdirirken ona eşlik etmesini istedi. Shae, konuşmaları duyabilecek kadar yakın, ama katılmayacak kadar uzak bir mesafede yürüdü. Henüz kimseyle konuşacak durumda değildi. Bazen Niko'nun, Pillar olarak yeni rolünü kendisinden daha iyi yerine getirdiğini hissediyordu.

"Kaul malikanesinde kişisel bir tur alan ilk Dağ klanı üyesi ben olmalıyım," dedi Ato. "Hayal ettiğim kadar güzel."

"Ben Ayt konağına hiç gitmedim," dedi Niko, "ama aynı derecede etkileyici olduğunu duydum." İki genç Sütun'un birlikte bahçede dolaşması, Niko'nun evler ve peyzaj hakkında burayı, orayı göstererek bilgi verirken Ato'nun takdirle başını sallaması garip bir manzaraydı. Klan liderlerinin resmi bir toplantısı gibi değildi, ama belki de o anda ihtiyaç duyulan şey buydu. İlk denemeleri akıl almaz bir trajediyle sonuçlanmıştı; bu ise bambaşka bir şeydi.

Sonunda, başladıkları yere, ana evin avlusuna geri döndüler. Ato diğer Sütun'a döndü. "Kaul-jen," dedi, "Kaybın için içtenlikle üzgünüm. Amcan her zaman klanımın acımasız bir düşmanıydı, ama onun büyük bir Yeşil Kemik savaşçısı olduğu tartışılmaz. O gün, benim hayatımı kurtardı ve kendi hayatını kaybetti."

"Senin tarafındaki kayıplar için de üzgünüm." Niko başka bir şey söylemedi. Shae, belki de söylemesi gerektiğini düşündü, ama ya o gün hakkında gereğinden fazla konuşamıyordu ya da kasıtlı olarak kendini tutuyordu, diğer adamın ne söyleyeceğini bekliyordu. Belki de her ikisi de. Yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu ve Shae, yeşim aurası da öyle olduğunu düşündü.

Ato, "Iwe Kalundo'nun intihar ettiğini zaten biliyorsundur. Ayt Mada yeşim taşından mahrum bırakıldı ve gizli bir yerde, aileme sadık Yeşil Kemikler tarafından hem kendi hem de bizim korumamız altında tutuluyor

." Ato'nun yüzü kısa, istemsiz bir kasıntıyla hareket etti. "Dağ şok ve kargaşa içinde. Korkarım ki derinlerde bir yerlerde parçalanmış durumda. Şu anda klanın ne olacağına ve kurtarılmaya değer olup olmadığına emin değilim."

Bu şaşırtıcı bir açıklamaydı. Hiçbir Pillar'ın böyle bir şey söylediğini kim hatırlayabilirdi? Hangi Yeşil Kemik lideri, kendi savaşçıları üzerindeki kontrolünü kaybettiğini, klanı üzerindeki otoritesini koruyamadığını itiraf ederdi?

Ancak belki de Koben Ato, herkes için giderek daha açık hale gelen gerçeği inkar etmekten yorulmuştu. Dağ klanı bölünmüştü. Üyelerinin çoğu Ayt Mada'nın şok edici darbe girişimini kınamış olsa da, bazıları tarafından tedbirsiz ve bölücü olarak görülen Kobens'leri desteklemek için coşkuyla seferber olmadılar. Ato, yıllarca kamuoyunun gözü önünde olmasına rağmen, Pillar'ından fazla hareket özgürlüğü tanınmamıştı ve bu nedenle, bu kadar utanç ve katliamın ardından klanın lekelenmiş imajını yeniden inşa etmek ve geniş bir sadakat kazanmak için yeterince güçlü ve vizyoner bir lider olduğunu gösterecek pek çok kişisel başarıya sahip değildi.

Dağ'ın Fener Adamları ve bağlı küçük klanların çoğu, sürekli iç çatışmalardan bıkmış ve artık Ayt Mada veya Kobens'ten korkmuyordu ve No Peak'e geçmeye devam ediyordu. Dağ'daki birkaç aile tamamen ayrılıyor ve kendi bağımsız küçük klanlarını kuruyordu. Barukan çetelerinin yerel kolları, Dağ'ın Keko-Shotarian üyelerini kendi saflarına katıyordu. Ayt Mada'nın en sadık destekçilerinden oluşan bir grup Janloon'u terk ederek Gohei'de yeniden toplandı ve burada Ayt Yu ve kızı Mada'nın manevi soyundan geldiklerini iddia eden kendi küçük klanlarını, Spear Carrier klanını kurdukları bildirildi.

Koben Ato'nun yüzü yorgun bir ifadeyle gerildi. "Çocukluğumdan beri bir satranç taşı gibi kullanıldım. Akrabalarım, Ayt Yugontin'in parlak varisi olmamı ve tüm aileyi yüceltmemi bekliyorlardı. Teyzem Mada, onların desteğini sağlamak ve muhaliflerini kontrol altında tutmak için beni vesayeti altına aldı, ama bana hiç sevgi göstermedi ve beni layık görmedi. Medya ve halk her zaman bizi izliyordu. Ne söyleyeceğimi, nasıl giyineceğimi, kiminle evleneceğimi, kiminle arkadaşlık ve düşmanlık kuracağımı söylüyorlardı ve bazen bu talepler birbiriyle çelişiyordu bile."

Ato, Niko'nun yüzüne bakarken kıskançlığını gizlemeye çalışmadı. "Benzer bir konumda olmanın baskısını hissettiğini biliyorum ve isyan edip ülkeyi terk ettiğinde kıskanmıştım. Ama benim için açık olan şeyi senin fark ettiğinden emin değilim

—tüm hatalarına rağmen, amcan seni kurban gibi öne atmak yerine, gücüyle seni korumaya çalıştı. En büyük acılarım kendi klanımdan geldi.”

Ato yüzünü çevirdi ve ikisi arasında uzun bir sessizlik oldu. Aralarında uzun ve korkunç bir miras vardı, ama gençtiler ve durumu değiştirmeye çalışıyorlardı. Ato, "Kendi teyzemi öldüremezem. Adımı fısıldadı ve ölmeyi hak ediyor, ama beni destekledi ve yetiştirdi. Onu öldürürsem, kardeşi olan babamı öldürdüğünde başlattığı döngüyü devam ettirmiş olurum. Babamı neredeyse hiç hatırlamıyorum. O, tüm klana kişisel bağların hiçbir anlamı olmadığını mesajını verdi. Önemli olan tek şey güç ve her eylem haklı görülebilir. Onun yönetimi altında Dağ daha da büyüdü ve güçlendi, ama aynı zamanda acımasız ve işlevsiz hale geldi."

Niko, "Belki kalanlarla daha iyi bir şey inşa edebilirsin," dedi.

"Belki," diye kabul etti Ato. "Zaman alacak, ama deneyeceğim."

İki Sütun'un birlikte durduğunu, genç yüzlerinde şimdiden beliren çizgileri gören Shae, yüzünü güneşe çevirdi ve göğsündeki yakıcı sıkıntıyı hissederek gözlerini bir an kapattı. Üzüntü ve acıma, gurur ve umutla karışmıştı. Henüz işi bitmemişti; Niko'ya söz verdiği gibi ona yardım etmeliydi, ama bu son adımla, kendisi ve kardeşlerinin geçilmez gibi görünen bir kanyonu aşarken taşıdıkları yükü omuzlarından atabilecekti.

Hilo. Lan, Shae zihninde fısıldadı, *neredeysen bunu görebiliyor musun? Sonunda başardık. Klanımızı koruduk. Onu daha güçlü hale getirdik ve gelecek nesillere aktardık.*

İkinizi de özlüyorum.

Ato Niko'ya döndü, ama gözleri Shae'de kaldı. "Senin ailen Ayt Mada'dan benimkinden daha fazla acı çekti. Ona adalet, benden değil, senden gelmeli. Kaul Hiloshudon benim düşmanımdı, ama ona hayatımı borçluyum, bu borcumu ödemek benim hakkım. Ayt Mada'yı Kaul ailesine teslim ediyorum. Bunu tövbe ve iyi niyet göstergesi olarak kabul etmeni rica ediyorum."

Niko ilk başta cevap vermedi. Sonra yavaşça başını salladı.

Ato şöyle dedi: "Karşılığında, No Peak'in kan borcunu ödediğini kabul etmesini ve Mountain klanına ek intikam almamasını istiyorum. Ayt ve Iwe'nin bu planı tek başlarına gerçekleştirdikleri artık açıkça ortada.

Kabilelerimiz arasındaki düşmanlığı yeniden alevlendirmek, Ayt'ın eski muhafızlarından geriye kalan küçük gruba güç verecektir."

Niko, Shae ile sessizce bakıştılar. Sonra Ato'ya döndü. "Cennetin ve yeşim taşının önünde, Sütun olarak söz veriyorum. Eski düşmanlıklar artık sona erdi."

Koben Ato minnetle başını salladı. "Teyzem başından beri haklıymış. Ben güçlü bir Sütun değilim ve asla onun varisi olamam. Ama belki de bu tür insanlardan yeterince gördük. Bundan sonra ne olursa olsun, Dağ hayatta kalsın ya da ben Sütun olarak kalayım, No Peak ülkedeki en büyük ve en güçlü Yeşil Kemik klanı olacak. Kekon'un tümü için bir Sütun olmak sana kalmış. Yenilgiyi hissetmem gerektiğini biliyorum, ama çoğunlukla rahatlamış hissediyorum."

Ellerini alnına koydu ve selam vermek için öne eğildi. "Düşmanların uzaklara kaçsın, Kaul-jen, ve tanrılar No Peak'e lütfunu esirgemesin."

BÖLÜM

63



Anma

Üçüncü ay

Dr. Emery Anden, Sogen, Eski Şehir, Sotto Köyü ve Kuzey Sotto'yu da içeren Janloon Merkez Kraliyet Konseyi'nde rahat bir farkla koltuk kazandı. Onun, ulusal hükümete seçilen ilk eşcinsel aday, sadece üçüncü karışık ırklı meclis üyesi ve Kaul ailesinden kamu görevine gelen ilk üye olması çok konuşuldu. Zafer kutlandı, ancak onun avantajları göz önüne alındığında bu sonuç şaşırtıcı değildi. No Peak klanının desteğine sahipti, uluslararası deneyime sahip başarılı bir doktordu ve klanına sadık, ruhu yeşil bir adam olarak tanınıyordu.

Anden, bir zamanlar geçmişinde utanç verici bir leke olan Kaul Dushuron Akademisi'nden mezuniyetinde yeşim taşı almayı reddetmesi ve bunun sonucunda bir süre sürgüne gitmesi, şimdi genç yaşında ahlaki karakterinin kanıtı olarak gösterilmesini ironik buluyordu. Seçmenler, annesinin Itches hastalığından trajik bir şekilde ölmesine rağmen, olağanüstü yeşim yeteneklerine ve ailesinin ve toplumun yoğun baskısına rağmen şiddetten ve parlaklıktan uzak durmasını takdir ediyorlardı. Anden bazen zamanda geriye gidip on sekiz yaşındaki haline, sonunda kendi yolunu bulacağını söylemek isterdi, ama o yaşta, onu bekleyen tüm mücadeleleri ve acıları öğrenmek çok acımasızca olurdu.

Yemin töreninden önceki gün, serin ama güneşli bir Perşembe sabahı, Anden, Little Hammer'da sıradan bir binanın ikinci katındaki küçük bir daireye girdi. Yolda, Koben ailesine sadık Mountain Green Bones'tan üç muhafızla karşılaştı: biri binanın girişinde, biri dairenin kapısının önünde, diğeri ise küçük dairenin içinde. Anden'i elbette tanıdılar - başka kim olabilirdi ki? - ve Kaul Nikoyan, Zirvesiz Sütun'un klan amblemini taşıyan mektubu gösterdiğinde, kapıdaki muhafız homurdandı, "Nerede kaldın?" dedi ve onu içeri aldı.

Ayt Madashi, dairenin tek kanepesinde çapraz bacaklı oturmuş, küçük bir televizyonda haberleri izliyordu. Anden, onun görünüşüne şok oldu. Ayt'in boyanmamış saçları sert ve griydi ve sanki çok üşüyormuş gibi, parmaklarına kadar uzanan bol, uzun kollu bir balıkçı yaka süveterin içinde kambur duruyordu. Anden, Ayt'i kollarını örtmüş halde hiç görmemişti. O kalın kumaşın altında kollarının çıplak olduğunu biliyordu. Ayt'in yıllardır gururla taktığı gümüş yılan şeklindeki yeşim taşları yok olmuştu. Koben'in adamlarına teslim olduktan ve sadık adamlarına savaşmamalarını emrettikten sonra, yeşim taşları elinden alınmış ve bu bilinmeyen güvenli evde ev hapsine alınmıştı. Yeşim taşlarından vazgeçmenin zorluğunu atlatmış olsa da, Anden onun ne kadar *zayıflamış* olduğunu görünce hayretten kendini alamadı. Kendi neslinin en korkulan Yeşil Kemiklerinden biri, şimdi yorgun, zayıf, yeşim taşlarından yoksun, altmış altı yaşında bir kadındı.

Ayt televizyonu kapattı ve başını Anden'e çevirdi. Onun bakışlarındaki acıma ifadesini gören Anden'in ağzı bir çizgiye dönüştü ve gözlerinde eski ateşinin bir kısmı parladı, on yıllardır No Peak klanının baş belası olan acımasız demir iradesi bir anlığına ortaya çıktı.

"Hâlâ burada olduğuma şaşırdın mı, Emery Anden?" diye sordu Ayt, biraz alaycı bir tonla. "Belki de Iwe'nin örneğini izleyeceğimi düşündün?"

"Aklıma geldi," diye itiraf etti Anden.

"Bana da aklıma geldi." Ayt'in omuzları gevşedi. "Ama ben hiçbir şeyde kolay yolu seçemiyorum galiba. Hayatta kalmak bir alışkanlık, kırılması zor bir alışkanlık."

"Yeşim de öyle," dedi Anden, ona sabit bir şekilde bakarak. "Güç de öyle."

Ayt bacaklarını açtı ve ayaklarını yere koydu ama koltuğundan kalkmadı. "Koben Ato gelmedi. Gelmesini beklemiyordum. O her zaman zor kararlar almaktan kaçınan bir korkaktı, seçimleri başkalarına bırakırdı.

. Adını fısıldadığımı bildiği halde, kendi teyzesini infaz etmek gibi tatsız bir sorunu No Peak'e yükleyerek kendinden uzaklaştırmayı tercih etti." Sesi hayal kırıklığı ve pişmanlık dolu, sanki öldürmeye çalıştığı genç adam hakkındaki yargısının yanlış olduğunu kanıtlamak istermiş gibi. Ayt, Anden'e gözlerini kısarak baktı. "Ancak, yeğeninin bu kadar uzun süre beklediğine şaşırdım. Çok sıkıcı üç ay geçti. Yeni No Peak'in Sütunu'nun daha tecrübesiz olacağını düşünürdüm."

"Klanın bazı üyelerine kalsaydı, çoktan halka açık bir şekilde idam edilip kafan kesilirdi ve mezarsız gömülürdün," dedi Anden. "Ama Kaul Niko, seçimler ve tatil sezonu geçip insanlar seni unutana kadar beklemek istedi."

Ayt, Anden'in arkasını sanki arkasında başka insanlar varmış gibi baktı, ama kimse yoktu. "Sonra da seni tek başına gönderdi. Benimle yüzleşmeye bile cesaret edemedi."

Anden, "Sen onun için bir hiçsin, sadece yenilmiş bir düşman. O, bu konuda diğer Yeşil Kemikler gibi değil. Sen, onun *babasının* ölümünden sorumlusun — hem kan bağı olan babasının, hem de onu büyüten babasının — ama o kişisel intikamla ilgilenmiyor ve kararlarını buna göre vermiyor. Seni görmek ya da seninle konuşmak istemiyor. Sadece gitmeni istiyor."

"Demek buradasın," dedi Ayt. "Dr. Emery. Konsey üyesi Emery demeliyim. No Peak klanı adına konuşmak ve Kaul ailesinin adaletini sağlamak için."

"Öyleyim," dedi Anden.

Ayt'in yüzü seğirdi. "Kaul Shaelinsan ne olacak? Onun tüm çabalarına rağmen, onu aldattım. İki kardeşini de toprağa verdim. Neden burada değil?"

"Sana söyleyecek başka bir şeyi olmadığını söyledi," diye cevapladı Anden. "Hayatını bir kez bağışladı ve tanrılar bu hayatta ondan daha fazlasını isteyemezlermiş."

Anden, Niko'nun el yazısıyla yazdığı mektubu Ayt'a uzattı. Mektubu okuduktan sonra, kısa ve kişisel olmayan, kişisel yorumlar içermeyen, kararın ayrıntılarını açıklayan bir mektup olduğunu anladı. Mektubun bir kopyası Koben Ato'ya da gönderilmişti.

"Kekon'dan sürgün edileceksin," diye açıkladı Anden, Ayt'a. "Hayatının geri kalanını Ygutan'da geçireceksin. Seni kuzeydeki küçük bir petrol kasabasına götürmek için hazırlıklar yapıldı. Orası oldukça

O ülkede yeşim taşı hala yasak ve o yerin yüzlerce kilometre çevresinde hiç yok."

Ayt'ın yüzü yavaşça kızardı ve mektubun sayfaları sıkı sıkı tuttuğu ellerinde titredi. "Neden?" diye sordu. "Neden bu anlamsız merhamet? Neden beni düzgünce idam etmiyorsunuz?"

"Bundan bir kazanç yok," diye açıkladı Anden. "Artık jadesiz yaşlı bir kadınsın. Seni öldürmek, hak etsen bile kötü görünür. Sen sadece Dağ klanının değil, ülkenin de güçlü bir lideriydin. Eminim ki, hala sana sempati duyan insanlar vardır. Neden seni şehit yapalım, neden sana son bir tatmin verip, Kobens'lerle yeni bir sayfa açarken ve Dağ'ın kalanlarını bağımlı hale getirirken daha fazla çatışmaya neden olalım?" Anden ellerini açtı. "En azından, Sütun böyle düşünüyor."

Kaul Nikoyan, Anden, Shae ve Lott ile konuştuktan sonra, birkaç hafta boyunca bu konuyu sessizce düşündükten sonra, Pillar olarak aldığı ilk gerçek karardı. Sonuca vardığı dikkatli ve tarafsız tavrı, onun nasıl bir Pillar olacağının göstergesiyse, Anden, yeğeninin kendi tarzında müthiş bir Yeşil Kemik lideri olacağından emindi.

Ayt'ın alaycı gülümsemesi gözlerinin kenarlarını geriye çekti ve neredeyse fiziksel bir acı gibi görünüyordu. Sanki gülmek ya da birini öldürmek istiyor gibi görünüyordu ve bir an için yine korkutucu hale geldi. "Kaul Hiloshudon'u özleyeceğime inanamıyorum."

Anden, "Janloon'da iki günün daha var, gerekli kişisel eşyalarını topla ve istersen ailenin mezarını ziyaret et. Bu süre içinde fikrini değiştirir ve Iwe'nin yolunu izlemeye karar verirsen, hiçbir muhafız sana engel olmayacak. Sürgünü kabul edip bir daha yeşim elde etmeye çalışmazsan, Janloon'a dönmezsen ve Yeşil Kemik meselelerine karışmazsan, öldükten sonra Kekon'a getirilip Ayt ailesinin mezarlığına gömüleceksin. Eğer şartları ihlal edersen, adın tüm klanlar tarafından fısıldanacak ve kemiklerin asla Kekon toprağına değmeyecek."

Anden konuşurken Ayt'ın gururlu duruşu yavaş yavaş çökmeye başladı. Birkaç dakika boyunca biriktirdiği öfkeli küçümseme, sanki hayatı boyunca taktığı bir maske düşüyormuşçasına yorgunluğa dönüştü ve Anden'in daha önce hiç görmediği, hatta ölüm döşeğinde yatarken bile görmediği bir insan ortaya çıktı.

Ayt, Anden'in hayal edebileceğinden çok daha derin bir üzüntüyle bakıyordu.

"Pillar'a söyle, benim için endişelenmesine gerek yok," dedi Anden konuşmasını bitirdiğinde. Sesinde artık öfke ya da intikam duygusu yoktu, sadece gerçek bir yenilgi vardı. Zarafet olmasa da haysiyet vardı. "Sahip olduğum her şeyi verdim ve geriye hiçbir şeyim kalmadı. Zamanımın geçtiğini biliyorum."

Ayt, küçük dairenin dar penceresinden, görebildiği kadarıyla şehrin bir kısmına bakmak için döndü. Odaya eğik olarak giren güneş ışığı halının üzerinde bir çizgi oluşturdu ve havada dans eden toz zerreciklerini aydınlattı. Aşağıdaki caddeden gelen sesler — bir otobüsün gürültüsü, bir bisiklet kornası, çöp kutusuna atılan ağır bir şey — hafifçe duyuluyordu. Dışarıda günlük işlerini yapan insanların hiçbiri, Dağın Sütunu olan kadının üstlerinde küçük bir odada oturup dinlediğini bilmiyordu.

"Yıllar önce, etrafımızda olanları gördüğümde, cesur ve gerekli bir gelecek hayal ettim," dedi Ayt. "Yeşil Kemikler tek bir güçlü klan olarak birleşecek, yeşim taşlarımızı kontrol edecek, Kekon'da güçlü bir şekilde ayakta kalacak, geleneklerimizi koruyacak ve okyanusun ötesindeki düşmanlarımızdan ve buradaki düşmanlarımızdan bizi koruyacaktık. Zamanın kapımıza getireceği tüm tehdit ve fırsatlarla yüzleşmek, yeşim savaşçıları olarak bizim görevimizdi."

Ayt süveterini kendine çekti ama çenesini kaldırdı, sanki konuşmasını bekleyen bir kalabalığa bakıyormuş gibi. "Yaptığım her şey, yıllar boyunca verdiğim her büyük ve korkunç karar, kendi hayatımdan feda ettiğim her normal insan mutluluğu, bu geleceği görmek için isteyerek ve kararlılıkla yaptım. Ve şimdi sonunda görebiliyorum, ama hayal ettiğim gibi değil, klanımla değil, benimle değil. Ama belki de sadece tanrılar anlayabileceği korkunç bir ironiyle, benim yüzümden." Ellerini kollarının içine soktu, çıplak kollarını tuttu. "Bu, ölümümde yanımda götüreceğim tek tatmin olacak."

Çok uzun bir süre sessizlik hakim oldu. "Bir söz duymuştum," dedi Anden, "büyük savaşçılar düşmanları tarafından hayranlıkla anılırlar."

Ayt, bir zamanlar eşsiz olan duruşunu ve gücünü ima eden yavaş ama akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "O zaman beni hatırlamanı istiyorum, Kaul-jen."

Kaul-jen. Akademi mezuniyet töreninde kalabalık ona bu ismi haykırmıştı. O zamanlar, kendisi olmadığı biri olarak selamlanmak onu ne kadar şaşırtmış ve utandırmıştı.

Anden, ellerini başının üzerine koydu ve selam verdi. "Hoşça kal, Aytjen." Arkasını döndü, odadan çıktı ve binadan ayrıldı.

Dışarıda, Anden paltosunu ilikledi ve yürümeye başladı, keskin hava ciğerlerini doldurup zihnini berraklaştırdı. İnsanlar sokaklardan havai fişeklerin yanmış kalıntılarını süpürüyor, merdivenlere çıkıp yılbaşı süslerini indiriyorlardı. Little Hammer'daki bazı dükkanların vitrinlerinde hala soluk yeşil fenerler asılıydı, ancak diğerleri beyaz fenerlerle değiştirilmişti ve birkaç vitrin boştu, sahipleri kararsız kalmış, bölgelerin sınırlarının nasıl belirleneceğini bekliyorlardı. Armpit'e girdiğinde, bölge sınırında görevli klanın iki üyesi, Anden'in önünden geçerken alınlarına dokunarak hafif bir selam verdiler.

Anden sokak köşesinde durdu ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Aynı anda hem ağır hem de hafif hissediyordu ve dünya, yeşim taşının algılayamayacağı bir şekilde keskin ve güzel görünüyordu. Göğsünde bir ağrı vardı — parça parça gelen kederin bir kısmı — ama aynı zamanda rahatlama ve sevgi de vardı. Kalbinde ve damarlarında akan hayata olan sevgi, sevdiklerine olan sevgi - gidenlere ve kalanlara - ve şehri Janloon'a olan sevgisi - Yeşil Kemik savaşçıları kadar sert ve dürüst, dağınık, gururlu ve dayanıklı bir yer.

Anden bir taksi çağırdı. Taksi kaldırıma yanaşınca arka koltuğa bindi ve "Twice Lucky restoranı" dedi.

Şoför, arka aynadan Anden'e baktı. Soluk tenli, gülümsemeyen, yüzü çarpık bir adamdı ve gözlerinden birinin etrafındaki deri sarkmıştı. "Rıhtımdaki eski yer mi?"

"Evet, orası," dedi Anden.

Şoför tereddüt etti. Bir şey söylemek ister gibi göründü, sonra taksiyi kaldırımdan uzaklaştırıp trafiğe girdi. "O yerin hâlâ ayakta olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı, Anden'e bir kez daha bakarak. "Daha iyi yerler var, biliyorsunuz."

"Eski bir favorim," dedi Anden.

"Hala orada olmasının tek nedeni, çok uzun zamandır orada olması," dedi taksi şoförü burun kıvırarak. "İşlerin kötüye gittiğini duymuştum, ama sonra Une ailesi Lukang'dan uluslararası üne sahip genç bir şef tuttu.

Değişiklikler yaptım, bu yüzden yeni bir görünümü var. Şimdiye kadar yeterince savaştan sağ kurtuldu, sanırım artık hiçbir şey onu yıkamaz.

Işık kırmızıya döndü. Şoför taksiyi durdurdu ve omzunun üzerinden geriye döndü. "Eskiden orada çalışırdım, biliyor musun? Bulaşıkçıydım. Uzun zaman önce. O zamanlar daha çocuktum. Büyük hayalleri olan aptal bir çocuk."

Anden, "Hepimiz bir zamanlar öyleydik," dedi.

"Evet, benim hayatım farklı olabilirdi. Çok farklı." Işık yeşile döndü ve şoför arkasını döndü ve ayağını frenden çekti. "Tabii, ben de ölmüş olabilirdim, o da var." Güldü. Hoş olmayan bir sesiydi.

Twice Lucky'nin önüne geldiler ve adam taksimetreyi çalıştırdı. "Twice Lucky'nin No Peak klanının Green Bones'larının mekanı olduğunu biliyor muydun? Kaul'lar buraya gelir. Hatta Pillar bile. Yaşlı olan. Yeni olanı kim bilir." Anden'in parasını aldı ve Anden bozuk parayı almasını işaret etti. "Gördüğüm şeyler, keke. Sana bir sürü hikaye anlatabilirim," dedi şoför. "Klanla ilgili hikayeler."

"Eminim anlatırsın," dedi Anden. "Çok var." Taksiye indi ve ailesiyle brunch yapmak için restoranın çift kapısından içeri girdi.

Teşekkür

Green Bone Saga'yı yazmaya başladığımda, bu anı hayal etmek zordu: Beklediğimden çok daha uzun ve büyük bir yolculuğun sonu, beni yaratıcı sınırlarıma iten ve altı yıl boyunca uyanık olduğum saatlerin çoğunu kaplayan bir yolculuk. Dürüst olmak gerekirse, biraz sersemlemiş durumdayım. Kaul ailesinin son sayfasını çevirip bu kelimeleri gördüğünüzü hayal ederken, derin bir gurur, rahatlama ve hüzün duyuyorum.

Öncelikle, kalbimden gelen bu epik kentsel fantastik gangster aile destanını yaygınlaştıran çok sayıda coşkulu okuyucu ve eleştirmenlere şükranlarımı sunuyorum. Yazma zorlaştığında (ve bu çok sık oldu), bir e-posta, tweet veya hayran sanat eseri gelerek, bu hikayeyi benim kadar görmek isteyen klan sadıklarının olduğunu hatırlatıyordu. Sizler olmasaydınız, bu kitaplar okuyucularına ulaşamazdı.

Orbit'teki tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim: seriyi buraya getiren ve ona hızlı bir başlangıç yapan ilk editörüm Sarah Guan ve seriyi bitiş çizgisine taşıyan yeni editörüm Nivia Evans. Pazarlama ve tanıtım uzmanları Ellen Wright, Paola Crespo, Angela Man ve Stephanie Hess'e, Jenni Hill ve Nazia Khatun'un da dahil olduğu İngiltere ekibine, üretim editörü Rachel Goldstein'a, kapak tasarımcısı Lisa Marie Pompilio'ya, olağanüstü kopya editörü Kelley Frodel'e ve bu kitabın mükemmel bir şekilde dünyaya gelmesine yardımcı olan herkese teşekkür ederim.

Sadık menajerim Jim McCarthy'nin kariyerimin başından beri işime inanması ve bana destek olması benim için büyük bir şans. Eminim ki bundan sonra daha kısa kitaplar yazmamı ister. (Merak etme Jim, yazacağım, söz veriyorum! En azından bazen.)

Beta okuyucular Curtis Chen, Vanessa MacLellan, Carolyn O'Doherty ve Sonja Thomas, 250.000 kelimelik bir romanı erken okumalarını istediğimde bile bir kez daha yardımlarıma koştular. Bu uzun yolda benimle birlikte oldukları için onlara minnettarım.

Andrew Kishino sesli kitapları seslendirdi ve bu hikayeyi sesli olarak hayata geçirme konusundaki yeteneği için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Yazarlık yalnız bir meslek olabilir, ama benim için hiçbir zaman yalnızlık hissettirmedi, çünkü burada, Pasifik Kuzeybatı'da, ülke ve dünya çapındaki kongrelerde ve her saat başı çevrimiçi olarak yazar arkadaşlarımın dostluğu ve desteği var. Savaş çukurları uzun ve karanlık olabilir, ama dostlukla ısınır.

Son olarak, başka bir kurgusal aileye çok fazla zaman ayırdığım süre boyunca bana sabırla destek olan eşim ve çocuklarıma sonsuz minnettarlığımı sunarım.

Jade Legacy'nin çoğunu, küresel COVID-19 salgını ve 2020'nin çalkantılı olayları sırasında yazdım. Bir serinin doruk noktasına ulaşan romanını yazmanın getirdiği tüm önemli ama beklenen zorlukların yanı sıra, birçok yazar gibi, yaratıcı süreçte topluluk duygusunu, umudu ve neşeyi korumak için sık sık mücadele ettim. Hayatın kırılgan ve belirsiz olduğunu, dayanıklılığın zafer getirdiğini ve sadece Green Bone savaşçılarının değil, hepimizin klanlarımızın gücüne bağlı olduğumuzu her gün hatırladım.

ekstra



nge

orbitbooks.net

yazar hakkında

Fonda Lee, siyah kuşak sahibi bir dövüş sanatçısı, eski kurumsal stratejist ve aksiyon filmi meraklısıdır. Kanada'nın Calgary kentinde doğup büyüyen Lee, şu anda ailesiyle birlikte Oregon eyaletinin Portland şehrinde yaşamaktadır. Lee, *Zeroboxer* ve *Exo adlı* genç yetişkinlere yönelik bilim kurgu romanlarının ödüllü yazarıdır.

Fonda Lee ve diğer Orbit yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için orbitbooks.net adresinden ücretsiz aylık bültene kaydolun.

Beğendiyseniz

JADE LEGACY

ise

THE UNBROKEN

Magic of the Lost: Book One

M. A. Carrick

M. A. Carrick

HER İMPARATORLUK DEVRİM İSTER.

Touraine bir askerdir. Çocukken kaçırılmış ve imparatorluk için öldürmek ve ölmek üzere yetiştirilmiştir.
tek sadakati, birlikte görev yaptığı askerlere. Ancak şimdi, birliği isyanı bastırmak için memleketine geri gönderilir ve kan bağı
düşündüğünden daha güçlü olabilir.

Luca'nın bir hain'e ihtiyacı vardır. Bayonet'in
ve emirler arasında. Luca'nın asıl önemli olan şeye, yani amcasını kurtarmaya odaklanırken, isyancıları barışa yöneltebilecek biri.
taht.

Suikastlar ve katliamlar, yatak odaları ve savaş odalarında,
Touraine ve Luca bir ulusun bedelini pazarlık edecekler. Ama bazı şeyler satılık değildir.

BÖLÜM 1

DEĞİŞİM

Çöl fırtınası, Qazāli ufkunda karanlık ve tehditkar bir şekilde yükselirken, Teğmen Touraine ve Balladairan Koloni Tugayı'nın geri kalanı, Balladaire'in güney kolonilerinin en önemlisi olan Qazāl'ın başkenti El-Wast'a doğru yelken açtı.

El-Wast. Mermer ve kumtaşı, zeytin ve kil şehri. Altın güneşin şehri. güneş ve meyvelerin Touraine hatırlayamadı hatırlayamadı tadını Şehir isyançı, medeniyetsiz tanrı tapanların şehri. Touraine'in doğduğu şehir.

Ani bir rüzgâr estiğinde, Touraine siyah askeri paltosunu vücuduna daha sıkı sardı ve gemi karaya yaklaşırken geminin korkuluğuna doğru biraz eğildi. Bu mesafeden, sabahın erken saatlerindeki karanlıkta bile, rıhtımın üzerinde dalgalanan siyah Balladairan bayrağını görebiliyordu. Bayrağın üzerinde, gece fenerlerinin yansımasıyla canlanan altın renkli bir at dans ediyordu. Etrafında, Balladairan doğumlu solgun denizciler gemiyi güvenli bir şekilde limana ulaştırmak için koşturuyorlardı.

El-Wast, yirmi küsur yıldır ilk kez. Teğmenin nefesini kesmişti. Parmaklarını korkuluklara sıkıca tutmasının sebebi, denizde onu sarsan mide bulantısı değildi.

"Çok güzel, değil mi?" Touraine'in ikinci çavuşu ve en iyi arkadaşı Tibeau, yanındaki korkuluğa yaslandı. Ahşap korkuluk, ağırlığı altında sallandı. Sessizce konuştu, ama Touraine, yumuşak sesindeki hayranlık ve özlemi duyabiliyordu.

Gemileri Hadd Nehri'nin ağzına yaklaşıp El-Wast'ı görmeye başladığında Touraine'in aklına gelen ilk kelime *"güzel"* değildi. Şehir şaşırtıcı derecede büyüktü. Şaşırtıcı derecede parlaktı. Şaşırtıcı derecede... medeniydi. Çadırlar ve kumdan oluşan bir yerleşim yeri değil, gerçek bir şehirdi. Balladairalıların çöl kolonileri hakkında anlattıklarına göre

hiç beklemiyordu. Bu açıdan bakıldığında, orası çöl gibi bile görünmüyordu.

Rıhtımlar nehir boyunca küçük bir kasaba gibi uzanıyordu, kısa binalar muhtemelen depolar ve işçi evlerinin yanında yer alıyordu. Hemen ötesinde, gölgeli tarım arazilerinin üzerinde, düzenli sıralar halinde ekili ürünlerin bulunduğu devasa bir köprü, rıhtımları şehri çevreleyen yıkık bir duvarın kıvrımına bağlıyordu. Mile-Long Köprüsü. Büyük köprü, palmiye ağaçlarının gölgeleriyle kaplıydı ve boyunca bulanık fener ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Sabah karanlığında, fenerleri yıldızlarla kolayca karıştırabilirdiniz.

Omuz silkti. "Etkileyici, sanırım."

Tibeau omzuna dokundu ve her şeyi görebilmek için kollarını genişçe açtı. "Sanırım mi? Burası senin evin. Sonunda geri döndük. Burayı seveceksin." Gözleri, yüzyıllar önce nehirde yaşadığı söylenen dev kertenkelelerden adını alan Crocodile Limanı'na Balladairan gemisini yönlendiren fenerlerin yansımasında parlıyordu.

Ev. Touraine kaşlarını çattı. "Sevmek mi? Beau, biz tatilde değiliz." Yumuşak, hava koşullarından yıpranmış korkuluğun tahtalarına yarım ay şeklinde izler bıraktı ve mırıldandı, "Yapacak işimiz var."

Tibeau alaycı bir şekilde güldü. "Kendi halkımızı denetlemek için."

Arkalarına yaklaşan botların sesleri, Touraine'in Tibeau'nun gün boyu onunla konuşmamasını sağlayacak bir şey söylemesini engelledi. "*Bunlar benim halkım değil*. Nasıl olabilirler ki?" gibi bir şey. Touraine, Balladaire onu aldığında henüz tozlu yollarda emeklemeye başlamıştı.

"Siz ikiniz, umarım düşündüğüm şeyi konuşmuyorsunuzdur," dedi Çavuş Pruett, kollarını kavuşturarak arkalarından yaklaşarak. "Tabii ki hayır," dedi Touraine. O ve Pruett, karanlığın örtüsü altında parmak uçlarını birbirine değdirdiler.

karanlığın örtüsü altında birbirlerine dokundu.

"İyi. Çünkü sizi ayı sikicileri denize atmak zorunda kalmak istemem." Pruett. Tibeau'nun fevriliklerine karşı mantıklı olan, onun gülümsemesine karşılık somurtkan olan. Tek anlaşabildikleri şey, Balladaire'in onlara yaptıkları için ondan nefret etmekti, ancak hayali bir devrim için zamanını bekleyen Tibeau'nun aksine, Pruett askere alınmanın kaderine boyun eğmiş ve

başlarını eğip Balladaire'den gizlice nefret etmenin daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Pruett ikisinin arasına sıkışarak dirseklerini korkuluğa dayadı. Dişleri takırdatıyordu. "Burası çok soğuk.

Çöllerin sıcak olması gerekmez miydi?"

Tibeau hüzünle iç geçirdi ve şehrin ötesindeki bir noktaya özlemle baktı. "Sadece gündüzleri. Gerçek çölde, battaniyeyi unutursan hayaların donar."

"Bu konuda garip bir şekilde heyecanlısın." Pruett ona şüpheyle baktı.

.

Tibeau sırıttı.

Ev, Balladairan Koloni Tugayı'ndaki her asker için hassas bir konuydu. Tibeau ve Pruett gibi, parçalanmış Shālan İmparatorluğu'nun çeşitli ülkelerinden, ailelerini ya da ailelerinin yokluğunu hatırlayacak yaşta alınıp buraya getirilmiş olanlar vardı. Bir de Touraine gibi, Balladaire'nin yeşil tarlaları ve yoğun ormanlarından başka hiçbir şey hatırlayamayacak kadar küçük yaşta alınıp buraya getirilmiş olanlar vardı.

Askere alınanlar, Shālan İmparatorluğu'nun neresinden gelirlerse gelsinler, yeni görevlerinin amacını merak ediyorlardı. Havada heyecan vardı ve Touraine de bunu hissediyordu. Kendini kanıtlama şansı. Balladairan subaylarına, bir yüzbaşı olmayı hak ettiğini gösterme şansı. Değişim geliyordu.

Balladairan prensesi bile filoyla birlikte gelmişti. Pruett, bir denizciden duyduğu bilgiye göre, prenses ilk kez güney kolonilerini ziyaret ediyordu ve askerler sırayla gemide genç prensesi görmeye çalışıyordu.

Rüzgârla gelen bağırışlarla karaya çıkma emri verildi. Askerler ve Balladairan subayları çantalarını kaldırıp Crocodile Limanı'nın kalabalık sokaklarına doğru yürürken disiplin geçici olarak ortadan kayboldu.

İnsanlar Balladairanca ve Shālanca bağırarak gemileri yükleyip boşaltıyor, kafeslerdeki ve tasmalı hayvanlar ciyaklıyor ve böğrüyordu. Touraine, tüm bunları sersemlemiş bir halde izliyor, olan biteni anlamaya çalışıyordu. Qazāl'ın kir ve kumları, ordudan verilen botlarının altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Belki de *gerçekten* bir hayranlık ve merak kıvılcımı hissetmişti. Ve belki de bu onu biraz korkutmuştu.

Touraine, sırtının ortasında kocaman bir tümsek olan tuhaf kahverengi bir ata çarptı. Yüzündeki kaba tüyleri tükürdü ve silkeledi. Hayvan, büyük, kırgın kahverengi gözleriyle ona baktı ve ağzının köşesinde bir tükürük balonu oluştu.

Hayvanın sahibi, gülümseyen yüzünden uzun gri saçlarını geriye attı ve Touraine'e Shālan dilinde konuştu.

Touraine, küçükken Shālanca konuşmamıştı. Balladaire'de çocukken bu yasaktı ve şimdi de deve'nin homurtusu kadar yabancı geliyordu. Kafasını salladı.

"Deve. Tükürdü," diye uyardı adam, bu kez Balladairanca. Deve onu süzmeye devam etti. İyi bir sonuca varacak gibi görünmüyordu.

Touraine tiksintiyle yüzünü buruşturdu, ama yanında Pruett burnunu çektirdi. Diğer kadın Shālan dilinde adama kısa bir şey söyledi, sonra Touraine'i gemilere doğru çevirdi.

"Ne dedin?" Touraine, omzunun üzerinden ona bakan deveye ve yaşlı adama bakarak sordu.

"Aptal arkadaşımı bağışlayın."

Touraine gözlerini devirdi ve sırt çantasını omuzlarına daha yükseğe kaldırdı. "Rose Şirketi, Altın Takım, benim etrafımda toplanın!" Askerlerini bir şekilde düzenli bir şekilde toplamaya çalıştı ama gürültü sesini bastırdı.

Dikkatle Yüzbaşı Rogan'ı aradı. Touraine takımının geri kalanını sıraya sokamazsa, o piç kurusu hepsinin canına okuyacaktı. "Altın Takım, sıraya girin!"

Pruett, Touraine'in kaburgalarına hafifçe vurdu. Touraine, askerlerinin fısıltılı gruplar halinde, düzenin dışında kalmalarının sebebini gördü.

Genç bir kadın, bastonla destek alarak başka bir geminin iskelesinden indi. Siyah pantolon, siyah palto ve altın kumaşla astarlanmış kısa siyah bir pelerin giymişti. Başının arkasında topuz haline getirilmiş sarı saçları, gece karanlığında bir fener gibi parıldıyordu. Üç taş suratlı kraliyet muhafızı, onu koruyan bir üçgen oluşturarak eşlik ediyordu. Kısa altın pelerinleri arkalarında gergin bir şekilde dalgalanıyordu. Her birinin bir kalçasında kılıç, diğerinde tabanca vardı. Touraine, prensesle yerdeki kaos arasında bakışlarını gezdirdi ve giderek artan bir tedirginlik hissi ensesindeki kısa tüyleri diken diken etti.

Aniden, kalabalık çalışkan olmaktan çok klostrofobik bir hal aldı.

Deve sahibi adam hala yakınlarda durmuş, diğer liman işçileri gibi ilgiyle izliyordu. Sıcak gülümsemesi yüzündeki çizgileri derinleştirdi ve sanki kız deveyi okşamak istiyormuş gibi hayvanın burnunu ona doğru yönlendirdi. Deve, Touraine'in hissettiği kadar bu durumdan hoşnut görünmüyordu.

"Hayır." Touraine tekrar başını salladı. "Çekilin bayım. Lütfen bize yer açın."

Adam kıpırdamadı. Muhtemelen Balladairanca'yı doğru anlamamıştı. Touraine, onu elleriyle tepki sinir veya

karışıklık, korkuyla omzunun üzerinden baktı.

Kadın onun bakışını takip etti. Orada sadece kalabalığın baskısı vardı, kendi askerleri ya prensesi izliyor ya da sabahın erken saatlerinde yeni çevrelerini uykulu gözlerle inceliyorlardı. Sonra onu gördü: Kalabalığın arasında dolaşan genç bir Qazāli kadını, bakışları sarışın bir noktaya sabitlenmişti.

Deveci adam Touraine'in kolunu tuttu ve o da kendini çekip kurtardı.

Touraine iyi bir askerdi ve iyi bir asker görevini yapardı. Yanıldığı takdirde sonuçların ne olacağını düşünmeye kendini bırakmadı.

"Saldır!" diye bağırdı, savaş alanına yakışır bir şekilde. "Prenses'e!"

Kazalı adam, muhtemelen bir küfür olan bir şey mırıldandıktan sonra o da bağırdı. Arkadaşlarına bir uyarıydı. Belki de diğerlerine. Elinde bir şey parladı.

Touraine prensese sadece yarım bakış attı. Kraliyet muhafızları bunun için vardı. Bunun yerine, deve adamına doğru atıldı ve sırt çantasını ona doğru sallamak yerine yere attı. *Aptal, aptal.* Hayatını sadece içgüdüsü kurtardı. Sol kolunu tam zamanında kaldırdı ve boğazına değil, sol koluna bir kesik aldı.

Karşı saldırı için copunu çekti, ama yaşlı adam kaçmak için kullanabileceği kısa sürede kaçmak yerine tereddüt etti ve ona gözlerini kısarak baktı.

"Bekle," dedi. "Sen tanıdık geliyorsun." Balladairan dili birdenbire çok daha akıcı hale geldi.

Touraine onun sözlerini kulak arasına aldı, elindeki bıçağı düşürdü ve onu yere devirdi. O, batonu boğazına dayayana kadar, tel gibi bir güçle ona karşı direndi. Bu, onun başka bir şey söylemesini engelledi. Dişlerini sıkarak ve gözlerini kocaman açarak, nefes almaya çalışırken onu orada tuttu. Arkasında, deve adamın arkadaşları diğer askerlerle çatışıyordu. Genç bir kadının tiz çığlığı duyuldu. *Prenses mi, suikastçı mı?*

Yaşlı adam copun baskısına karşı boğuk bir ses çıkardı. "Bekle," diye başladı ama Touraine daha sert bastırdı ve adamın sözleri kesildi.

Sonra liman sessizliğe büründü. Saldırganların geri kalanı ya öldürülmüş ya da yakalanmıştı. Altındaki adam da bunu fark etti ve tüm gücü kayboldu.

Onu kurtardıklarında, ayağa kalktığında etrafının sarılmış olduğunu gördü. Üç kraliyet muhafızı, tetikte, kılıçlarını çekmiş; bir avuç korkmuş ama şık görünümlü sivil; general, *onun* generali. General Cantic. Ve tabii ki prenses.

Yüzü kızardı. Touraine, bir kısmının aşırıya kaçmaktan korkması gerektiğini biliyordu; yirmi yıldır askere alınanlara öğretilen tüm kuralları ve görgü kurallarını çiğnemişti. Ama en yüksek görevi Balladaire tahtına karşıydı ve herkes bir suikastı engellediğini söyleyemezdi. Touraine askere alınmış olsa bile, bunun için cezalandırılamazdı. Umuyordu. Geniş omuzlarının gücüyle dik durdu ve prensesin önünde derin bir reverans yaptı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Majesteleri," dedi Touraine, sesi yumuşak ve alçaktı.

Prenses kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim" — prenses, Touraine'in yakasındaki çift buğday sapı iğnelerine baktı — "Teğmen...?"

"Teğmen Touraine, Majesteleri." Touraine tekrar eğildi. Göz ucuyla generale baktı, ama yaşlı kadının çizgili yüzünden bir şey anlaşılmıyordu.

"Teşekkür ederim, Teğmen Touraine, hızlı düşünceniz için."

Yan taraftan hafif bir hışırtı duyuldu ve bicorne şapkası altında koyu kahverengi saçları olan at suratlı bir adam ortaya çıktı. Yüzbaşı Rogan, prensese selam vermeden önce Touraine'e alaycı bir bakış attı.

"Majesteleri, bu Kum size rahatsızlık verdiyse özür dilerim." Prenses cevap veremeden Rogan Touraine'e dönüp tükürdü, "Takımına geri dön. Onları olması gerektiği gibi diz."

Yükselme şansı buraya kadarmış. Görev buraya kadarmış. Touraine dişlerini sıktı ve selam verdi. "Emredersiniz, efendim."

Sol kolundaki kanayan yarayı koluyla sıkıca sardı ve yaşlı adamın devesinden birkaç metre uzakta sıkı bir grup halinde duran takımına geri döndü. Hayvan, kaynayan su ısıtıcısı gibi bir ses çıkararak homurdandı ve gevşek dudaklarından küçümseyen köpüklü tükürük damlaları sızdı. Yerel halk üzerinde bir iz bıraktığı kesin.

Peki ya diğerleri? Touraine prensesi bir kez daha görmek için arkasına baktı ve diğer kadının da onunla göz göze geldiğini fark etti. Touraine, şapkasının siperliğini çekip başını salladıktan sonra, olabildiğince sakin görünmeye çalışarak arkasını döndü.

Touraine ekibine döndüğünde, Pruett, Rogan yaşlı adamı başka bir memura teslim ederken kararsız görünüyordu. Memur, yaşlı adamı ve genç kadını uzaklaştırdı. "Dikkat çekmemeye dikkat et demiştim."

Touraine, kolu acıyor ve avucuna kan sızıyor olmasına rağmen gülümsedi. "Kahraman sensen dikkat çekmek fena değil."

Bu Pruett'i güldürdü. "Ha! Kahraman. Bir Sand? Prenses benim pisliğimi parfüm olarak kullanmak istiyor sanırım."

Touraine de güldü, ama bu gülüşte, dünyadaki yerleri hakkında konuşurken her zaman hissettikleri hayal kırıklığı ve acı da vardı.

Bu sefer, ekibine toplanmalarını söylediğinde, itaat ettiler. Altın Ekip ve diğerleri sahra şapkalarını indirdiler ve paltolarını üzerlerine çektiler. Rüzgâr şiddetleniyordu. Güneş doğuyordu. Qazāli liman işçileri tekrar işlerine döndüler, ama ara sıra askere alınanlara gergin, korkmuş, şüpheli ve nefret dolu bakışlar atıyorlardı. Rogan'ın emriyle, o ve askere alınanlar yeni görev yerlerine doğru yürüdüler.

Değişim geliyordu. Touraine, bu değişimin doğru tarafında yer almayı hedefliyordu.

BÖLÜM 2

EVE DÖNÜŞ

Qazāl'daki Balladairanlar buna "Aea fırtınası" diyorlardı, çünkü kum taneleri vücudun her yerine giriyor, düğmeli ceketlerin içine girip kısa saçların arasına yerleşiyor, perdeler ne kadar sıkı kapatılırsa kapatılsın, askerler şapkalarını ne kadar aşağı çekerse çeksin, her eve ve nöbet kulübesine kaşıntılı bir öfkeyle giriyordu. Her şeyi kahverengi bir gölgeye büründürüyordu.

Touraine, fırtına siyah üniformasını çekiştirirken, diğer Balladairan sömürge askerleriyle birlikte çarşıda dikkatle dururken şapkasını daha da aşağı çekti. Yüzleri ifadesizdi, ama Çavuş Pruett kalabalığı tarıyordu. Çavuş Tibeau itaatkar bir şekilde gözlerini öne dikmişti, ama muhtemelen şimdiye kadar hissettiği tüm Balladairan karşıtı duyguları düşünüyordu. Touraine'in ekibinin, tüccar tezgahlarıyla çevrili şehrin en büyük çarşısında toplanması emri geldiğinde, fırtına ufukta karanlık bir hayalden öteye geçmişti.

Kum, meydanın ortasındaki tahta darağacına kuru yağmur gibi çarpıyordu. Touraine ve Pruett'in o sabah yakaladıkları Qazāli esirlerin çıplak göğüslerini yırtarak, güneşte kurumuş ve pul pul dökülmüş bedenlerini parçalıyordu. Bu, Touraine ve ekibini, çölde doğmuş askerleri "Kumlar" olarak adlandıran Balladairanlar gibi alay ediyordu.

Atlı muhafızların oluşturduğu meydanın içinde, Balladairan prensesi atının üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu, gözleri esirler ile kalabalığın içindeki Qazāli siviller arasında gidip geliyordu. Sabahki suikast girişiminin engellenmesinden sonra olduğu kadar kendinden emin görünmüyordu.

Sadece Qazāli'ler kumla barış içinde yaşıyordu, parlak başlıklarını kaldırmış, tozdan korunmak için kum peçeleri veya eşarplar sarmışlardı.

Touraine'in komutasındaki Balladairan kaptanı ona doğru yürüyerek yaklaşırken, Touraine, yanındaki general için olsa bile yüzündeki somurtkan ifadeyi silmeye çalıştı. Kaptan Rogan, rüzgarı engellemek için iki köşeli şapkasını başının üzerine indirmiş, üst rütbelilere selam verip eğiliyordu. General ise rüzgardan korunmak için başını biraz eğdi.

"Teğmen Touraine. Son görüşmemizden bu yana iyi iş çıkarmışsın." General Cantic gülümsedi ve Touraine'in ağzı kurudu. "Bunu sana borçluyuz." General, kaderlerini bekleyen tutsaklara doğru başını salladı.

"General Cantic size idam cezası veriyor. İşinizi batırmayacağınızı umuyorum." Rogan araya girerek Touraine'i hemen zayıflatmaya çalıştı. Kesik kesik, aristokrat aksanı Touraine'in dudaklarını refleks olarak kıvırdı. Mavi gözleri soğuktu, burnu kısa ve sivriydi, aşağı bakmak için çok uyguntu. Mahkumların zincirini ona uzattı.

Rüzgâr, ilmekleri kırbaç gibi kırıp parçalayacak kadar sert esiyordu.

"Elbette, efendim." Touraine doğrudan generale hitap etmeyi tercih etti. "Mükemmel," dedi Cantic. "Devam edin. Hava değişiyor."

Touraine gökyüzüne baktı ve gözlerine giren toz taneleri yüzünden pişman oldu. Bu sabah botlarının altında kuru toprağı hissetmiş, bir daha asla gemi görmek istememişti. Şimdi o tahta felakete geri dönüp Balladaire'e kadar kusarak gitmek istiyordu. Bu kumlu şehirde doğmuş olması ne önemi vardı ki? Çok uzun zaman önceydi, hatırlamıyordu ve neden hiç özlemediğini anlayabiliyordu.

Yine de. Kazalı isyancılar Touraine'in gözlerini mıknatıs gibi çekiyordu ve onlar da gözlerini kısarak ona ters ters bakıyorlardı. Dikkatini çeken kadın, yaşlı deveci ve diğer üç kişi. Beş Kazalı esir, bol koyu renkli pantolonlar giymiş, Kazalıların çoğunun giydiği başlık ve yeleklerden arındırılmış ve birbirlerine zincirlenmiş halde duruyorlardı. Kıvırcık saçları kurumuş terle yapışmıştı. Çıplak göğüslerinin kahverengi teni kızarmış ve soyulmuştu. Kahverengi ten, tıpkı onunki gibi, tıpkı Çöl'ün çoğununki gibi. Touraine'in burnu, onların idrar kokusuyla yandı. Mahkumlar bütün gün orada durmuş olmalıydılar, belki de yakalandıklarından beri. Eğer önce sorgulanmamışlarsa. Güneş yavaşça yükseldi, nehrin diğer tarafındaki binaların üzerinden, fırtınanın ulaşamadığı eski bir şehrin kalıntılarına doğru. Zincir, Touraine'in elinde ağır ve sıcaktı.

Solgun Balladairan askerleri, tüfeklerinin dipçikleriyle toprağa saplanarak, dikkatle duruyorlardı. At üstündeki prenses ile meydandaki huzursuz Qazāli'ler arasında bir tampon oluşturuyorlardı. Touraine'in

dikkatini ise esas olarak general çekiyordu. Sonuçta, onu terfi ettirme yetkisi sadece General Cantic'te vardı, ama belki prenses ona teşekkür etmek için yeterince minnettar olurdu.

Cantic ve resmi görünümlü, bodur bir kadın tahta merdivenleri çıktı ve Touraine, zincirle bağlı mahkumları sürükleyerek onları takip etti. Pruett'e onu takip etmesini işaret etti. Yeni bulunduğu yerden, duvarları çarşının kenarlarını oluşturan kil binaların tepeleri, yaklaşan fırtınanın silüetinde beliriyordu. Tamam, belki Tibeau haklıydı. Biraz nefes kesiciydi.

Çavuş Pruett her tutsağı ilmiğin arkasına çekip yerine koydu. Touraine'e başını salladı, gözleri yarı kapalıydı ve her zamankinden daha somurtkan görünüyordu. Kepinden çıkan kızıl kahverengi bukleler terden kafasının yanlarına yapışmıştı. Sonra geri çekilip isyancıları ölüme gönderecek kolun yanında beklemeye başladı. Touraine platformun diğer ucunda kendi sırasını bekledi.

Cantic'in giyotin platformuna vuran botlarının sesi, konuşmaların gürültüsünü bastırdı. Zaman onu daha da sertleştirmişti. Touraine onu son gördüğünden beri sarıdan daha çok beyaza dönmüş saçları, üçgen şapkası altında sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Eli kılıcının kabzasına dayanmış, geniş omuzları yaklaşan kum duvarına rağmen daha kemikli ama dik duruyordu.

İncelenmeye, memnun edilmeye, yakınında bulunmaya değer bir kadın. Touraine, Cantic'in üssünde görevlendirileceğini öğrenince çok sevinmişti. Generalin yıllardır çöl kolonilerini genişletip koruduğu söyleniyordu.

Diğer kadın daha az sert görünüyordu, ama Touraine ve diğer Kumlara merakla başını eğdi. Subay üniforması giymiyordu, bu da onun bir hükümet yetkilisi olduğu anlamına geliyordu. Vali. Touraine, meydandaki herkes gibi dikkatini generale geri verdi.

Meydanda yankılanan emir veren bir sesle General Cantic, parçalanmış güney imparatorluğunun dili olan Shālan dilinde bir şeyler söyledi. Kelimeler bir bardakta çınlayan taşlar gibi geliyordu ve herkesin dikkatini çekti. Touraine bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Touraine'in çocukken Qazāl'dan aldığı her şey gibi, bu dil de ondan sökülüp alınmıştı.

Cantic Balladairanca devam etti. "Vatandaşlar, bugün kutlama yapıyoruz. Bu günün üzücü olmasına rağmen, adalet kesin bir zafer kazandı." Arkasında duran

arkasındaki tutsakları işaret etti. "Bu isyancılar cinayete teşebbüs suçundan suçludur."

Touraine'in gözleri prensesin üzerine kaydı. Prenses attan inmişti. Daha fazla isyancı suikastçinin hedefini yükseltmemek akıllıcaydı. Mahkumlara bakmayanlar, prensesin üzerine gizlice bakışlar atıyordu. Balladairan tahtının varisi, kendi güvenliği için etrafı sarılmış halde, yerde küçük ve kırılgan görünüyordu.

"Qazāli yargıcının yardımıyla, mahkumlarla konuştuk" — *"konuştuk" kelimesinin* ne *anlama* geldiği belliydi — "ve diğer isyancıları da bulacağız. Onlara yardım eden, besleyen veya barındıran herkes onlarla birlikte ölecek. Ancak." General Cantic ses tonunu biraz yumuşattı. "Yasa ve halk tarafından uygulanmayan adalet nedir ki? İsyancı liderler hakkında herhangi bir bilginiz varsa, bize gelin. Af, cömert bir ödül ve ittifakımıza olan bağlılığınız için minnettarlığımızı kazanacaksınız."

Seyirciler boyunlarını uzatarak onları görmek için uzandılar: Touraine ve Pruett, general, tutsaklar. Touraine ve Sands, sözsüz bir ders veriyorlardı: O bir Qazāli olarak doğmuştu, ama Balladaire onu eğitmiş, savaşmayı öğretmiş, beslemiş ve sağlığını korumuştu. Medeni bir şekilde büyümüştü. Qazāli'ler işbirliğinden çok daha kötüsünü yapabilirdi.

General Cantic, Touraine'e cesaret verici bir şekilde başını salladı.

İlk mahkum, kulaklarını saran tuz kabuklu siyah saçları ve çenesini kaplayan kalın, sık sakalı olan esmer bir adamdı. Onu bu sabah görmemişti ve Touraine'in işini kolaylaştırmayı reddediyordu. Parmak uçlarına basarak ilmiği boynuna geçirdi. İkinci kişi, daha az agresif, hatta narin bir genç kadındı. İçindeki mücadele bitmişti. Touraine'i sakin bir şekilde izledi ve ilmiğin içine girerek fısıltıyla mırıldandı.

Kadın dua ediyordu. Touraine, Tibeau'nun barakalarda dua etmesini yeterince uzun süre dikkatle görmezden gelmişti ki, ritmini tanıyabilmişti. Yakınlarda Cantic boğazını temizledi. Touraine titredi ve ipi hızla bağladı, Tailleurist derslerinden ezberlediği sözleri kendi kendine tekrarladı: *Tanrı yoktur, sadece batıl inançlar vardır. Hiçbir batıl inanç sana zarar veremez.* Yine de, derileri birbirine değdiğinde Touraine vücudunda bir karıncalanma hissetti.

O, bu hissi unutmaya çalışarak diğerlerini olabildiğince çabuk geçmeye çalıştı. Bunun yerine, herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve ceketinin içindeki terinin kaşındığını hissetti. Yaşlı adam sonuncu idi.

Cesurca dik durmaya çalışıyordu. Dağınık gri saçları yüzüne sarkmıştı. Limanda tanıştıklarında, devesiyle sıcak bir gülümsemeyle karşıladığı adam, sanki on yıllar yaşlanmış gibiydi. *Bu gerçek olamaz*, diye düşündü. O, dikkatini dağıtan, bir çift gözden ibaretti. Sarkan boynuna ilmiği geçirdi. İpi sıkarken, adamın gözleri ona doğru kısıldı, sonra birden açıldı.

"Sen tıpkı..." Adam kuru dilini hareket ettirerek boğuk bir sesle konuştu. Daha yüksek sesle, sözleri çıkarmak için acele etti. "Sen Jaghotai'nin kızısın, değil mi?"

Touraine irkildi ve düşme kolunu tutan Pruett'e baktı. *Şimdi yap!* Touraine gözleriyle söyledi.

"Sen Hanan mısın?" Yaşlı adamın sesi boğazından kısık bir şekilde çıktı.

Touraine eski adını duyunca geriye sendeledi. Kalbi, darağacının zemini gibi karnına düştü ve ciğerlerinde nefes alamadı.

Yaşlı adam sallanıyordu.

Birkaç çaresiz tekme dışında, asılan mahkumlar sessizce asılı kaldılar. Touraine, Cantic'e selam verdi ve hiçbir şey olmamış gibi askerlerinin önüne koşarak durdu. Sanki kalbi kafesinde titrememiş gibi. Adamları ve kadınları beşerli sıkı bir kare oluşturdular. Çavuş Tibeau onun gözüne çarptı. Omuzlarının arasına soğuk bir suçluluk damlası damlatmak için kelimelere ihtiyacı yoktu.

Dünya sönük ve yavaştı. Yüzbaşı Rogan'ın ötesinde, General Cantic inmiş ve prensesi yolun bir kenarına götürmüştü. Gerçek Balladairan askerleri, kendi komutanlarının emriyle Balladairan karargahına doğru yürüyüşe geçmişti.

Touraine, yirmi yıldan sonra ilk kez Qazāl'a geri dönmüştü. Sallanan bedenlere baktı. Yaşlı adam birden sarsıldı ve Touraine, durana kadar onu izledi.

Kim olduğumu nasıl biliyordu?

Rogan, Touraine'in müfrezesine bir göz attı, sonra da memnun bir gülümsemeyle kum fırtınasına baktı. "Hoş geldin, Sands."



Her ay farklı bir ödül,

en sevdiğiniz yazarların kitaplarının

ön kopyalarından özel

ürün paketlerine kadar,

sevdiğiniz bir şey bulacağınızı

düşünüyoruz.

orbit

facebook.com/OrbitBooksUK

@orbitbooks_uk

@OrbitBooks

www.orbitbooks.net

İçinde

Başlık Telif
Hakkı
İçindekiler
Haritalar
Yeşil Kemik Klanları Bölüm
1: Klan Dışı
Bölüm 2: İhanet
Bölüm 3: Okunamaz Bulutlar Bölüm
4: Yurtdışındaki Sütun Adam Bölüm
5: Görünüşü Korumak Bölüm 6:
Değişen Rüzgarlar
Bölüm 7: Yeni Bir Arkadaş
Bölüm 8: Aile Adına Konuşmak
Bölüm 9: Yedinci Disiplin Bölüm
10: Kazanamazsın Bölüm 11:
Yavaş Savaş
Bölüm 12: Yeni Bir İş Bölüm
13: Sır Yok
Bölüm 14: Yeşilin Siyahı İlk Ara:
Uzun Yargı Bölüm 15: Şüpheciler
Bölüm 16: Sadece İş Bölüm
17: Düşmanlar
Bölüm 18: Yayın Balığı
Bölüm 19: Gülümsemeler ve Sözler
Bölüm 20: İlerleme
Bölüm 21: Yeşilin Anlamı Bölüm
22: Klanın Oğulları Bölüm 23:
Arkadaşların Arkadaşları Bölüm
24: Sonunda Oluyor Bölüm 25:
Büyük Grev Bölüm 26: Nekolva
Bölüm 27: Cennet Gördü
Bölüm 28: Seçimini Yap

Bölüm 29: Kaba Uyanışlar İkinci
Ara Bölüm: Bir Dağ Bölüm 30:
Kötü Keck Bölüm 31: Hayal
Kırıklığı
Bölüm 32: Geçişler
Bölüm 33: Gerçeğin Taşıyıcıları
Bölüm 34: Mantıksız Bölüm 35:
Seçeneği Olanlar Bölüm 36:
Yeni Bir Başlangıç Bölüm 37:
Evden Ayrılmak
Bölüm 38: Bir Şey Yapmalıyız Bölüm
39: Taş Gözlüler Kulübü Bölüm 40: Zor
Kızlar
Bölüm 41: İkinci Şans Bölüm 42:
Sonuçların Ölümü Bölüm 43:
Özgürlük
Bölüm 44: Burası Kekon Değil
Bölüm 45: Çok Kötü İnsanlar
Bölüm 46: Değerli Şeyler Bölüm
47: Yapılması Gereken Bölüm 48:
Borçlar ve Kayıplar Bölüm 49:
Prensin Tutumu Bölüm 50:
Korkunç Gerçekler
Üçüncü Ara Bölüm: Yirmi Kişinin Saldırısı
Bölüm 51: Yeter
Bölüm 52: Sona Ermiş Bir
Arama Bölüm 53: Eski Sırlar
Bölüm 54: Büyük Planlar
Bölüm 55: Küçük Bıçaklar
Bölüm 56: Yaşam ve Ölüm
Bölüm 57: Çatışma
Bölüm 58: Tutulan Söz
Bölüm 59: Uzun Yargılamanın Sonu
Bölüm 60: Son Borçlar
Bölüm 61: Yaşlı Kaplanlar
Bölüm 62: Kekon'un Sütunu
Bölüm 63: Anma

Teşekkür